

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

வ். ந ப ர் வ ம்

இரண்டாம் பாகம்

திரிசிரபுரம்,

ஸெண்ட் ஜேர்ஸப் காலேஜ் ஸம்ஸ்க்ருத-தலைமைத்
மஹாவித்வரன், ஸாரஸ்வதஸாரஜ்ஞர், கவிசிகாமண்டி,

மஹாமஹோபாத்யாய,

ஸ்ரீ-உ-வே. T V. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்

அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றது,

கும்பகோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட், தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
பாஷாபாரத துரந்தர, மஹாமஹோபாத்யாய,

ம. வீ. இராமானுஜாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்

கும்பகோணம்

ஸ்ரீ
ஸ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம்.
வ ன ப ர் வ ம்.

வி ஷ ய ஸ ஓ சி கை கம்.

ஜ ட ர ஸ ர வ த ப ர் வ ம்.

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- 158 ஜடாஸூரன் பாண்டவர்களிடம் சுபடமாக வலித்த
தும், ஸமயம்பாராதது யுதிஷ்டிரா முதலியவர்களைக்
கவாந்தோடியதும் 565-566
- ஸஹதேவன தனனைவிடுவித்துக்கொண்டு பீமன்
அழைத்தது 566
- யுதிஷ்டிரா ஜடாஸூரனை நிந்தித்துப்பேசியதும், அதிக
பாரமுள்ளவரானதும் 566-567
- ஸஹதேவன அஸூரனைச் சண்டைக்கழைத்ததும், பீம
ஸேனன வந்ததும் . .. 568
- பீமன அஸூரனை நிந்தித்ததும், இருவரும் வீரவாத
துடன் பேராத்தொடங்கியதும் 569-570
- நகுலஸஹதேவர்கள் அஸூரனை எதிர்த்தோடிவந்ததும்,
பீமன அஸூரனைத் தானே கொல்வதாகச் சொல்லி
யதும் 570
- பீமனுக்கும் ஜடாஸூரனுக்கும் புத்தமும், பீமன அஸூர
னது தலையைக் கொய்ததும் . . . 570-571

ய சூஷ ய த் த ப ர் வ ம்.

- 159 யுதிஷ்டிரர் தம்பிமார்களுடனும் அந்தணர்களுடனும்
கலந்துகொண்டு இமயமலையின் உச்சிக்குப் புறப்பட
டது 572-573
- பாண்டவர்கள் இத்தனைநாளில் மலையுச்சியை அடைந்தன
ரென்பது 573
- பாண்டவர்கள் பரிஜனமுதலியவர்களை வீருஷ்பர்வர
வினிடம் வைத்துச்சென்றதும், அவன் அவர்களுக்கு
வழிகாட்டித் திருமயியதும் 574

அத்யாயம்.	பக்கம்.
பாண்டவர்கள் பலவிடங்களில் தங்கி ஆர்ஷ்டிஷேணஸ்ரமம் சென்றது	574-580
160 ஆர்ஷ்டிஷேணர் யுதிஷ்டிரரைக் குசலப்ரஸ்னஞ் செய் தது	581-582
ஆர்ஷ்டிஷேணர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கைலாஸமலையைப் பறறிககூறி அர்ஜுனன்வருமவரை அவர்களைத் தமதாஸ் ரமத்திலேயே வவரிகககச்சொல்லியது	582-584
161 கருடனது சிறகின்காற்றில் மலாகள்வந்ததும், திரௌ பதி தாமரைமலா கொண்டுவரும்படி பீமனுக்குச் சொல்லியதும்	585-587
பீமன் மலையுச்சியில் ஏறிக் குபேரபட்டணத்தைக் கண் டதும், சண்டையிள் மணிமான் முதலியவர்களைக் கொன்றதும்	587-591
162 பாண்டவர்கள் திரௌபதியை ஆர்ஷ்டிஷேணரிடம் வைத்து மலையுச்சியில் ஏறிப் பீமனைக் கண்டது ...	592
யுதிஷ்டிரர், ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றது தகாதென்று பீமனுக்குச் சொல்லியது	592-593
குபேரன போருக்கு வந்ததும், பாண்டவர்களைக் கண்டு அன்புள்ளவனானதும்	594-595
பாண்டவர்கள் குபேரனை வணங்கியதும், பீமன் அஞ்சா மல் நின்றதும்	595
குபேரன் யுதிஷ்டிரருடனும் பீமனுடனும் முறையே பேசிப் பீமன் செய்கைக்கு மகிழ்ந்தது	595-596
மணிமானுக்கும் குபேரனுக்கும் அகஸ்தியசாபம் வந்ததும், அதற்கு விமோசனமும்	596-597
163 குபேரன் பாண்டவர்களுக்கு உபதேசித்துச் சென்றது ...	598-601
காராய வித்திக்குக் காரணமான ஐந்து	598
இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடைபவரும் அடையாத வரும்	598
164 தெளமயர் மந்தாமலை முதலியவைகளைப்பற்றிக் கூறிக் கிரகங்களின் கதிமுதலியவற்றை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது	602-605
165 கந்தமாதன மலையில் பாண்டவர்களுக்குப் பகலிரவுகளுக்கு வேறுபாடு தெரியாமலிருந்தது	606-607
அர்ஜுனன் தேவலோகத்தில் அஸ்திரங்களைக் கற்றுக் கந்தமாதன மலைக்கு வந்தது	607-608
அர்ஜுனன் எத்தனை வருஷம் தேவலோகத்தில் வலித்தா னென்பது	608

அத்யாயம்.

நீ வாதகவசயுத்த பர்வம்

- 166 அர்ஜுனன் பாண்டவர்களிடம் வந்தது ... 608-609
 அர்ஜுனன் திவ்யாபரணங்களைத் திரௌபதிக்குக் கொடுத்தது ... 609
 அர்ஜுனன் தான் திவ்யாஸ்திரங்கள் பெற்றதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லியது ... 609-610
- 167 இந்திரன் பாண்டவர்களிடம் வந்து வாழ்த்திச் சென்றது... 610-611
 இந்திரன் பாண்டவர்களைச் சந்தித்ததைக் கூறும் அத்யாயத்தைப் படித்தவின் பயன் ... 611
- 168 - 176 அர்ஜுனன் தான்செய்த கிராதயுத்தம் தேவலோகவாஸம் சிவாதகவசயுத்த முத்தியவற்றைப் பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லியது ... 612-643
 அர்ஜுனனுக்கும் சிவவேடனுக்கும் யுத்தமும், அர்ஜுனன் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றதும் ... 613-616
 அர்ஜுனன் லோகபாலர்களிடம் அஸ்திரம் பெற்றது ... 617-618
 இந்திரன் அர்ஜுனனைத் தேவலோகத்துக்கு வரச்சொல்லிச் சென்றது ... 618-619
 அர்ஜுனன் இந்திரனது தேரில் அசையாமலிருந்ததும், மாதவி அவனைப் புகழ்ந்ததும் ... 619-620
 அமராவதி நகரின் சிறப்பு ... 620-621
 இந்திரன் அர்ஜுனனுக்கு அர்த்தாஸனம் கொடுத்தது ... 621
 அர்ஜுனன் ஸ்வர்க்கத்தில் அஸ்திரங்களையும் காந்தர்வ வித்தையைபும் கற்றது ... 621-622
 இந்திரன் சிவாதகவச வதத்தைக் குருதக்பிணையாகக் கேட்டதும், அர்ஜுனன் போர்க்கோலங்கொண்டு புறப்பட்டதும் ... 622-624
 அர்ஜுனன் சிவாதகவசரது நகரம் சென்று அவர்களுடன் போர்தொடங்கியது ... 624-626
 அர்ஜுனனுக்கும் சிவாதகவசர்களுக்கும் யுத்தம் ... 626-629
 மாதவியினது தேர்த்தொழிலின் திறமை ... 627
 அர்ஜுனன் திவ்யாஸ்திரங்களால் அஸுரர்களுடைய மாயைகளை ஒழித்து அவர்களை வதஞ்செய்தது ... 629-631
 மாதவியும் அர்ஜுனனும் பயந்ததும், அர்ஜுனன் தான் தேறி அவனைத் தேற்றியதும் ... 630-631
 அர்ஜுனன் சிவாதகவசர்களைக்கொன்று ஸ்வர்க்கத்துக்குத் திரும்பியது ... 632-634

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- அாஜுனன ிவாதகவசரின நகரததில தேவர்கள புகா
மைககுக் காரணங்கேட்டதும், மாதலியின மறு
மொழியும் .. 634
- அாஜுனன ஹிரணயபுரத்தைப் பார்த்து மாதலியை
வினவியதும், அவன பௌலோம காலகேயாகளின
வரலாறு கூறியதும் ... 635-636
- அாஜுனன ஹிரணயபுரத்தை உடைத்துப் -பௌலோ
மாகளையும் காலகேயாகளையுங் கொன்று இந்நிரனிடம்
வந்ததும், இந்நிரன அவனை வாழ்த்தியதும் ... 637-642
- அாஜுனன பாசபதாஸநிரத்தைப் பிரயோகித்ததும்,
அதிலிருந்து பலபிராணிகள் தோன்றி அந்நிரரை
அழித்ததும் ... 639-640
- இந்நிரன அாஜுனனைப் புகழ்ந்து கவசம் கிரீடமுதலியின
கொடுத்தது .. 642-643
- புதிஷ்டிரா எல்லாம் தெய்வாதீனமென்று கூறித் தீவ்யா
ஸநிரங்களைக் காணவிருமபியதும், அாஜுனன மறுநாள
காட்டுவதற்குச் சொல்லியதும் ... 643-644
- 177 அாஜுனன பூமியை ரத்மாகச செயதுகொண்டு தீவ்யா
ஸநிரங்களை காட்டத் தொடங்கியதும், உலகங்கள்
கலங்கியதும் ... 644-645
- நாரதாவரது அாஜுனனைத் தீவ்யாஸநிரங்களைக் காட்டிக்
கூடாதென்று தடுத்தது .. 645-646

ஆஜகரபர்வம்.

- 178 பாண்டவர்கள் கரதமாதனத்தில இதனை வருஷம்
வலித்தனரென்பதும், அதுவரை அவர்களுக்கு வன
வாலம் இதனை வருஷங்கள் ஆயினவென்பதும், .. 647
- புதிஷ்டிரா தம்பிமாருடன் ஆலோசித்துக் கரதமாதனத்தி
ளின்றும் இறங்கியதும், அவசியமான இடங்களில்
கடோறகசன அவர்களைச் சுமந்து சென்றதும் .. 647-649
- லோமசா பாண்டவர்களை வாழ்த்தி ஸ்வாகமம் சென்றது 649
- 179 பாண்டவர்கள் விருஷபாவாவின ஆஸரமம் வந்தது .. 650
- பாண்டவர்கள் பதரியில் ஒருமாதம் வலித்துப் பின
ஸுபாகுவின நகரமவரது அங்குவிட்டிருந்த பரிஜனங்
களுடன் விசாகயூபம் வரது ஒருவருஷம் வலித்தது ... 650-651
- பாண்டவர்கள் தவைதவனம் வந்தது ... 652
- 180 பீமலேனன மலைப்பாம்பினால் பிடிக்கப்பட்டது ... 654-655

அத்யாயம்	பக்கம்.
181 மலைப்பாம்பு தான மலைப்பாம்பானதற்குக் காரணத்தைப் பீமனுக்குச் சொல்லியது	656-658
பீமன் மலைப்பாம்பின வாயிலிருந்து அசையமாட்டாமல் புலம்பியது	658-659
புதிஷ்டிரா தூரீமித்தங்களைக் கண்டு பீமனைத் தேடி அவன் மலைப்பாம்பினால் பிடிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டது	659-660
182 - 183 புதிஷ்டிரருக்கும் மலைப்பாம்புக்கும் ஸமவாதம்	661-662
ஸாபபத்தின வினாவும் புதிஷ்டிரா விடையும்	662-664
புதிஷ்டிரா வினாவும் ஸாபபத்தின விடையும்	665-669
விமானமவந்ததும், நகுஷன் ஸவர்க்குஞ் சென்றதும்	669
மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம்.	
184 புதிஷ்டிரா முதலியவர்கள் காக்கதிரகஸங்களைத் தவறாத வனத்தில்கழித்துக் காம்யகவனம் சென்றது	670-671
185 கண்ணபிரான் ஸத்யபாமையுடன் காமயகவனம்வந்த பாண்டவர்களுடன் அளவளாவியது	672-676
மார்க்கண்டேயர் வந்து பூஜிக்கப்பெற்றதும், கோவிந்தா பூஜிக்கதைகளைச் சொல்லும்படி அவரை வேண்டினதும்	-676
நாரதாவந்ததும், பாண்டவர் முதலியோர் அவரைப் பூஜித்ததும்	676
நாரதா மார்க்கண்டேயரைக் கதைசொல்லச் சொல்லியது	676-677
186 - 233 மார்க்கண்டேயர் புதிஷ்டிரா முதலியவர்களுக்குக் கதைசொல்லியது	678-886
பண்டைக்காலத்து மனிதரும் பிறகாலத்து மனிதரும்	678-679
அஜ்ஞானிகளினக்கதியும் ஞானிகளினக்கதியும்	679-681
அரிஷ்டநேமிமுனிவா ஐரித்தவரைப் பிழைப்பித்ததும், மிருதயுப்யம்மிலாமலிருத்ததற்குரிய ஓழகங்களுடும்	682-684
பிருதசுகரவாததியின் அஸுவமேதயாகமும், அதரிக்கும் கெளதமருக்கும் விவாதமும்	685-688
அதரிமுனிவர் பிருதுவினிடம் பொருள் பெற்றது	688
தானம் அக்னிஹோதரம் மோக்ஷம் முதலியவற்றைப் பற்றித் தாக்கூயருக்கும் ஸர்ஸ்வதிக்ஷம் ஸமபாஷ்ணை	689-693
முதலில் ஸவாகம்போகிறவன்	689
விஷ்ணு வைவஸ்வதமனுவுக்குப் புதரானதாகிய மதஸ்யோபாக்யானம்	693-698

அந்நியாயம்.

பக்கம்.

மனுசரித்திரத்தைக் கேட்டலின்பலனை	698
புகைக்களின் காலஅளவுமுதலியன	700-701
பிரளயலக்ஷணம்	701-706
மார்க்கண்டேயர் ஹரியின் வயிற்றினுள் புகுந்து பிரம			
மாண்டுகளைப் பாராததுத் திரும்பியது	707-709
விஷ்ணு தமது மகிமையைக்கூறி மறைந்தது	710-714
மார்க்கண்டேயர் சொற்படி பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை			
வணங்கியதும், அவா அவர்களைத் தேற்றியதும்	715
கலியில் வருங்காலநிலைமை	716-723
கிருதபுகவரலாறும் கல்கிஅவதாரமும்	723-726
மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்குச் சில உபதேசங்கள்			
செய்தது	727
தவனையின் உபாக்யானம்	728-737
வாமதேவரின மகிமை	732-737
ஸுகதுக்கங்களை நிரூபிப்பதான இந்திரனுக்கும் பகருக்கும்			
கடந்த ஸம்பாஷணை	738-740
க்ஷத்ரியனுடைய மகிமையைத் தெரிவிப்பதான ஸுஹோத			
ரன் சிபி இவர்களின வரலாறு	740-741
யயாதி பிராம்மணனுக்குக் கோதானம் செய்தது	742
ஸேதுகள் விருஷதர்ப்பன் இவர்களின் வரலாறு	743-744
சிபி புருவைக்காத்த கதை	744-747
சரணமடைந்தவனைக் கைவிட்டவருக்கு வரும் தீமைகள்	745
புரு சிபிக்கு வரங்கொடுத்தது	747
நாரதர் அஷ்டகன், பிரதர்த்தனன், வஸுமான், சிபி			
இவர்களின் தாரதம்யத்தைக்கூறித் தானமகிமையைச்			
சொல்லியது	748-751
புகழும் வசையும் முறையே ஸ்வர்க்கவாஸததுக்கும் நரச			
வாஸத்துக்கும் காரணமென்பதை விளக்கும் இந்திரத			
யும்ஹோபாக்யானம்	752-754
ஸ்வர்க்கத்தையடைவதற்குக் காரணமான பொதுத் தர்			
மங்கள்	755-768
பயனில்லாத ஜன்மங்கள்	755
பயனற்ற தானங்கள்	756
பிராம்மணர்கள் கரையேற்றவும் கரையேற்றவும் ஸாதனங்			
கள்	757
ஸ்ராதத்தத்தில் உபயோகிக்கத் தகாதவர்கள்	757
யமலோகம் செல்லும் வழியின் அளவு அதனைக் கடக்கும்			
உபாயம் முதலியன	760-761

அத்யாயம்.

	பக்கம்.
தர்மங்களைக் கேட்டலின்பயன	763
மூன்றுவித செளசங்கள்	763
மனத்தில் களங்கம் நீங்காதவர்களுக்கு வேஷங்கள்	
மோக்ஷஸாதனமாகாவென்பது	764-766
ஞானகாமங்களை மோக்ஷஸாதனமென்பது	766
துந்துமாரோபாக்யானம்	769-783
உதங்கர் ஹரியைத்ததித்தது வரம்பெற்றது	770-772
பிருஹதஸ்வன தவததுக்குப் புறப்பட்டதும், உதங்கர் துந்துவைக் கொல்ல எவியதும்	772-775
பிருஹதஸ்வன துந்துவைத் தன்புத்ரன்கொல்வானென்று சொல்லிச் சென்றது	775
மதுகைடபா வரலாறும் வதமும்	776-778
துந்துவின் வதமும் சுவலாஸ்வன துந்துமாரணனும்	781-782
துந்துமாரோபாக்யானத்தைக் கேட்டலின்பயன்	782-783
பெற்றோர்களின் அருமைபெருமைகளும், அவர்களை உபசரித்தலின் இன்றியமையாமையும்	784-785
தாமவியாதோபாக்கியானம்	785-830
கௌசிகன் கொககை எரித்தது	786
கௌசிகன் பதிவரதையைப் பார்த்தது கோபித்ததும், அவன் அவனைத் தாமவியாதரிடம் போகச் சொல்லியதும்	787-790
கோபம் உடலிலுள்ள பகைவென்பது	788
எப்படிஎப்படி இருப்பவன் பிராம்மணனென்பது	788-789
தாமவியாதா கௌசிகனுக்கு உபதேசித்தது	792-829
தத்தமக்குரிய தொழிலே சிறந்ததென்பதும், மறலும் பலதாமங்களும்	792-796
ஐந்து பவிதாங்கள் எவை என்பது	796
சிஷ்டர்களும் சிஷ்டாசாரங்களும்	796-800
எதுஎதற்கு எதுஎது ஸாரமென்பது	797
ஸாதுகர்களின் லக்ஷணம்	799-800
ஹிமஸை விலகமுடியாததென்பதும், தத்தம் தொழிலே சிறந்ததென்பதும்	800-804
பொய் மெய்யாவதும் மெய் பொய்யாவதும்	804
எது ஸத்யமென்பது	804
முயற்சியினும் தெய்வமே வலிதென்பது	804-806
ஜீவன் சார்வதெனென்பதும், ஜீவனபிறத்தலும், வினைகளின் பயனும்	806-809

அத்யாயம்.

பக்கம்.

விருப்பு வெறுப்பு லோப மோஹங்களும், அவற்றால் வருந தீமைகளும்	..	810
அவயகதம் ஜடப்பொருள்களின் கூட்டமுதலியன	..	811
ஐந்துபூதங்களின் குணங்கள்	..	812
ஜீவர்களின் ஜனனமரணங்கள்	..	812-813
வயகதாவயக்தங்களின் லக்ஷணம்	..	813
எவனை வினைப்பயனகள் அணுகாவென்பது	..	813
பிரமமலக்ஷணம்	..	813
தவம் ஸவாககம் நரகம் இரத்திரியநிகரக முதலியன	..	813-814
முககுணங்களும் அவற்றை உடையவரும்	..	815-816
எப்படி எப்படியிருப்பவருக்கு எந்தஎந்த ஜாதித்தனமை உண்டாகுமென்பது	..	816
பிராணனமுதலிய வாபுகங்களும் அவற்றின் செயல்களும்	..	816-818
ஜீவாதம் பிரமாதம் லக்ஷணம்	..	818-819
யோகிகள் கடவுளைக் காண்பது	..	819-820
எது எதினினது எதுஎதைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பது	..	820
ஸதயத்தின பெருமையும் லக்ஷணமும்	..	820
எப்படியிருப்பவன் தியாகியென்பது	..	820
வியோகம் யோகமாவது	..	820
பொதுவான சில ஒழுகங்கள்	..	820-821
மோக்ஷலக்ஷணம்	..	821
தாமவயாதா தமபெற்றோர்களைக் கௌசிகனுக்குக் காட்டியது	..	821-822
தாமவயாதா பெற்றோரை வணங்கியதும், அவர்கள் அவரை வாழ்த்தியதும்	..	822
தாமவயாதா பெற்றோரின் பெருமையையும் தாம் அவர்களுக்குப் பணிசெய்யமுறையையும் கௌசிகனுக்குச் சொல்லியது	..	823-824
தாமவயாதா தமது ஞானதிருஷ்டிகளுக்குக் காரணத்தைக் கூறிக் கௌசிகரைப் பெற்றோர்க்குப் பணிசெய்ய ஏவியது	..	824-825
கௌசிகன் தாம்வயாதரைப் புகழ்ந்து அவரது முன் வினையைப்பற்றி வினவியதும், அவர் தமது முற்பிறப்பு முதலியவற்றைக் கூறியதும்	..	825-828
மனிதர் தொழிலால் ஜாதியை அடைவது	..	828
எது எதனால் எது எதனைப் போக்க வேண்டுமென்பது	..	828

அத்யாயம்.

பக்கம்

துக்கம், அதிருப்தி, திருப்தி முதலியன .. .	828-829
கௌசிகன் விடைபெற்றுச்சென்று பெற்றோர்குப பணிசெய்தது	829-830
ஆங்கிரஸோபாகயானம்	831-886
அங்கிரஸ் அகனியானதும், அகநி அவரைக்கண்டு பயர ததும்	831
அங்கிரஸ் அகநிக்குத் தேறுதல்சொல்லித் தாம் புதர ரானது	832
தேவர்கள் அங்கிரவின் சொற்படி பிருஹஸபதியைக் குருவாக்ககொண்டது	832
அகநிகளின் உதபத்தி முதலியன	833-838
யாகங்களைக்கொடுக்கிற பதினேறது அஸுரர்களின் பிறப்பு	838-839
அகநிகளின் வம்சவிலாசம்	839-846
அகநிக்கு நேரும தோஷங்களுக்குப் பிராயச்சித்தங்கள் .. .	842-843
மீன்கள் ஸஹாகநி ஒளிந்த இடத்தைச் சொல்லியதும், ஸஹாகநி அவற்றைச் சபித்ததும்	844
தாதுக்கள், ரதனங்கள், மரங்கள் இவற்றின் உறபத்தி	844-845
அதரி அகநிகளைப் படைத்தது	845
தேவஸேனை நாயகனை விரும்பியது	847
இந்திரன் கேசியை அடித்ததும், அவன் தேவஸேனையை விட்டோடியதும்	847-848
கன்னிகை தன்னையும் தன் விருப்பத்தையும் தெரிவித்தது	848
இந்திரன் உறபாதங்களைக் கண்டு, கன்னிகருப் பதியைத் தருமபடி பிரமம்தேவரை வேண்டியதும், அவர் உண்டாவனென்றதும்	849-850
அகனி ஸபதரிஷிபத்தினிகளை விரும்பியதும், அவர்கள் கிடையாமையால் வனஞ்சென்றதும்	851
ஸ்வாஹாதேவி ஸபதரிஷிபத்தினிகளில் அருந்ததியலலாத மறவர்களின் வேஷத்துடன் அகநியை அடைந தது	851-853
ஸ்வாஹாதேவி கருடபக்யாகி அகனியின் வீரயத்தை ஸ்வர்ணகுண்டத்திலே போட்டது	853-854
அகனியின் வீர்யம் ஸ்கந்தனுனது	854
ஸ்கந்தருக்கு வில்முதலியன வந்ததும், அவர் கிரௌஞ்ச கிரியைப் பிளந்ததும்	854-855
ஸப்தரிஷிகள் அருந்ததியைத் தவிர மற அறுவரைத் தள்ளியது	857

அத்யாயம்.

பக்கம்.

விஸ்வாமிதரா ஸகந்தருக்கு ஜாதகாம முதலியன செய தது	...	857
தேவர்கள் ஸகந்தரைச சரணமடைந்தது	..	860
இரதிரன ஸ்கந்தரை வஜ்ரத்தாலடித்ததும், விசாகன் உண்டானதும்	..	860
இரதிரன ஸகந்தரைச சரணமடைந்ததும், அவர் அவனுக்கு அபயமளித்ததும்	...	860
குமாரர்களும் கன்னிகைகளும் உண்டானது	...	861
ஸபதரிஷிகளும் இரதிரனும் ஸ்கந்தரை இரதிரனாக வேண்டினதும், அவர் மறுத்ததும்	...	863-864
இரதிரன மறுபடியும் வறடிற்றுத்தியதும், ஸகந்தா மறுத்து ஸேடுபதியானதும்	..	864
ஸ்கந்தா ருத்ராபுத்ரரானது	...	865
ஸ்கந்தா தேவஸேனையை மணந்தது	..	866-867
லக்ஷ்மி பஞ்சமியானதும், ஷஷ்டிதி மகிமைபெற்றதும்	..	867
அபிஜித நக்ஷத்ரங்களைவிட்டு விலகியதும், கிருத்திகைகள் நக்ஷத்ரங்களில் சோந்ததும்	..	868
சிசுமாரக்கரஹங்களும் அவற்றுக்குச் சாந்தியும்	...	870-872
மனிதரைப் பீடிகும கிரஹங்களும் அவற்றால் பறறப் படாதவர்களும்	...	872-873
ஸ்வாஹாதேவி அகந்யோடு வலிப்பவளானது	...	874
மிஞ்சிகையும் மிஞ்சினும் வருஷக்கைகள் முதலியவர்களும் உண்டானது	...	874-875
பரமசிவன் பதாவதத்துக்குப் புறப்பட்டதும், தேவ ஸேனைகளைக் காகமும்படி ஸகந்தருக்குக் கட்டளை யிட்டதும்	..	876-879
தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தமும், ஸ்கந்தா மகிஷாஸுரனைக் கொன்றதும்	..	879-882
ஸ்கந்தோதாதத்தியைக்கூறும் உபாக்கியானதைப் படித்தல் முதலியவற்றின் பலன	.	883-884
ஸகந்தருடைய நாமங்கள்	...	884
ஸகந்தருடைய நாமங்களைப் படித்தலின் பலன	.	884
மாககண்டேயாசெய்த ஸ்கந்த ஸ்தோத்ரம்	...	884-886
ஸகந்தஜனனதைப் படித்தல் முதலியவற்றின் பலன்	..	886
தீ ரோ ன ப தீ ஸ தீ ய பா மா ஸ மீ வா த ப ரீ வ ம்.		
234 ஸத்யபாணம் திரௌபதியிடம் பாததாவை வசப்படுத்த உபாயநுகேட்டது	...	886-887

அத்யாயம்

பக்கம்

திரௌபதி பதிவரதாதாமத்தை ஸதயபாமைகருக கூறியது	887-892
ஸதயபாமை தனனை மனனிகரும்படி திரௌபதியை வேண்டினது .. .	892
235 திரௌபதி, கிருஷ்ணனிடம் நடநதுகொள்ளவேண்டிய முறையை ஸதயபாமைகருக கூறியது .	892-894
236 ஸதயபாமை திரௌபதிகு இன்சொறகூறியது ...	894-895
கிருஷ்ணன ஸதயபாமையுடன் துவாரகை சென்றது .	896

கோ ஷ யா த் ரா ப் ரீ வ ம்.

237 பிராமமணன பாண்டவாகளின வரலாறறைத திருத ராஷ்டிரனுக்குக கூறியது	897
திருதராஷ்டிரன பாண்டவாகளின ஸரமத்தைக கேட்டு புலம்பியது	897-900
238 தனசெலவத்தைக காட்டிப பாண்டவாகளுக்கு மன வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக தவைதவனததுக குப போகும்படி காணனும சகுனியும் துரியோதனனை வவியது .. .	900-902
239 துரியோதனன தவைதவனஞ்செல்ல உபாயங்கேட்டதும், காணனும சகுனியும் கோஷயாதரையை உபாயமாகக கூறியதும்	903-905
240 துரியோதனன கோஷயாதரையை அனுமதிக்கேட்டதும், திருதராஷ்டிரன மனமில்லாமலே அனுமதிக்கொடுத்த தும்	905-907
துரியோதனன பரிவாரங்களுடன் தவைதவனஞ்சென்று தூரத்தில வவியத்தது	907
241 துரியோதனன பசுக்களைக கணக்கிட்டதும், வேட்டை யாடியதும் .. .	908-909
துரியோதனன விடுதிகளமைக்கசொல்லியதும், வேலைக காரர்களைக கந்தாவாகள் தடுத்ததும்	909
துரியோதனன கந்தாவாகளை ஓட்டுமபடி படைவீரா களுக்குச சொல்லியதும், அவர்களபோய்க் கந்தா வாகளின சொல்லால் திரும்பி ஓடியதும்	910
242 கௌரவாகளுக்கும் கந்தாவாகளுக்கும் யுத்தமும், காணன் தோற்றேடியதும்	911-914
243 சித்ரஸேனன துரியோதனைப பிடித்துக்கட்டித தன தேரிலேறியது	914-915

அந்நாயம்.

பக்கம்.

- மற்றககநதர்வாகள துசசாஸனன முதலியவாகளையும்
ராஜமகிஷிகளையும் பிடித்தது ... 915
- சேனைவீரகள யுதிஷ்டிரரிடம் வரது முறையிட்டதும்,
பீமன கநதாவாகளின செயலைக் கொண்டாடியதும் ... 915-916
- 244 யுதிஷ்டிரா கௌரவாகளை அவஸாயம் விடுவிககவேண்டு
மெனறது 916-917
- யுதிஷ்டிரா பிறரால் அவமதிப்பு நேருமபோது, தாம்
நூறறவைவரனறதும், தங்களுள் பகைவரதால் தாம்
ஐவரும, துரியோதனனுடைய அகரமங்களை எடுத்தக
பீமன துரியோதனனுடைய அகரமங்களை எடுத்தக
காட்டி அவனுக்காக வருநதவேண்டாமென்று யுதிஷ்டிர
டிருககுச சொல்லியது . .. 917-918
- துரியோதனன தங்களை விடுவிககுமபடி யுதிஷ்டிரரைக்
கூவிப் புலம்பியது 918
- யுதிஷ்டிரா கௌரவாகளை விடுவிககுமபடி பீமன முதலிய
வாக்களுக்காக கட்டளையிட்டதும், அாஜுனன தான
அவாகளை விடுவிப்பதாகப் பிரதிஜைஞ்செய்ததும் .. 919
- 245 - 246 பீமன முதலிய நால்வருக்கும் கநதாவாக்களுக்கும்
யுத்தம் 920-924
- சிதரஸேனன் மாயாயுத்தம்செய்ததும், அாஜுனன அவன
மீது அமபுதொடுத்ததும் 924
- சிதரஸேனன் தான் நண்பனென்பதைத் தெரிவித்ததும்,
அாஜுனன் அஸ்திரத்தைத் திருப்பியழைத்ததும் ... 924
- மற்றபராண்டவர்கள் போரைரிறுத்தி கேஷமம் விசா
ரித்தது 924
- 247 சிதரஸேனன் கௌரவாகளைக் கட்டினதற்குக் காரணங்கூறி
அவாகளை யுதிஷ்டிரரிடம் கொண்டுவரத்தது ... 925-926
- யுதிஷ்டிரா கௌரவாகளை அவிழ்த்துவிடச் செய்தது ... 926
- சிதரஸேனன சென்று நடநதவறறை இரதிரரிடம் தெரி
வித்ததும், இரதிரன் இறநத கநதாவாகளைப் பிழைப்
பித்ததும் 926-927
- யுதிஷ்டிரா துரியோதனனுக்குப் புத்திகூறியதும், துரியோ
தனன ஹஸ்திரபுரததுக்குத் திரும்பியதும் ... 927
- 248 துரியோதனன நடுவழியில் தங்கியதும், காணன வரது
அவளைப் புகழ்நததும் 928-929
- 249 - 251 துரியோதனன் தங்களைக் கநதாவாகள கட்டியதை
யும் பாண்டவாகள கநதாவாகளை வென்று தங்களை

அத்யாயம்.

பக்கம்.

	விடுவித்ததையும் தான பிராயோபவேசம் செய்ய சிசச யித்ததையும் கூறியது	929-933
	துரியோதனன துச்சாஸனனிடம் ராஜயத்தை ஒப்பித்த தும், அவன அதனை மறுத்துத் துரியோதனனையே நாட்டையாளவேண்டி அழுத்தும்	933-934
	காணன துரியோதனைத் திருப்புவதற்காக இன்சொற கூறியது	934-936
	காணன, குடிகள் அரசனுகுச் செய்யவேண்டிய கடமை யைப் பாண்டவர்கள் செய்தனரெனறது ..	935-936
252	சகுனி பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கும்படி துரியோதனனுகுச் சொல்லியது	936-937
	துரியோதனன பிராயோபவேசத்தில் உறுதியுடனிருநத தும், அஸுரர்கள் அவனைப் பாதாளத்துக்குத் தருவித் ததும்	938-940
253	தானவர்கள் துரியோதனனுகு உபதேசித்தனுப்பியது ...	940-943
	துரியோதனனுடைய சரீரம் ஈர்வராலும் தேவியாலும் பாதிவஜ்ரமமாகவும் பாதி புஷ்பமமாகவும் அமைக்கப் பட்டதெனபது	940-941
	துரியோதனனுகு உதவிககாக அஸுரர்களே அரசராகப் பிறநதனரென்பதும், அஸுரர்கள், பீஷ்மா துரோணா முதலியவர்களிடத்தும் ஆவேசிப்பரெனபதும் ...	941
	நரகனுடைய ஆதமா காணனிடம் பிரவேசித்திருக்கிற தெனபது	942
	அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஸமசபதகர்களாகப் பிறநதது	942
	துரியோதனன அஸுரர்களுக்கும் பாண்டவர்கள் தேவர் களுக்கும் முறையே கதியெனபது	942
	துரியோதனன பாண்டவர்களை வெல்வதில் உறுதி கொண்டது	943
	காணன அர்ஜுனனைக் கொல்வதாகப் பிரதிஜனஞ்செய ததும், துரியோதனன பிராயோபவேசத்தைவிட்டு நகரடைநததும்	943-945
254	பீஷ்மா துரியோதனனிடம் பாண்டவர்களைப் புகழ்நது அவர்களுடன நட்புகொள்ளச் சொல்லியதும், கர்ணனை இகழ்ந்ததும்	945-946
	கர்ணன திக்குவஜ்யம்செய்ய விரும்பியதும், துரியோ தனன் அவனைப் புகழ்ந்ததும்	946-947

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- காணன திக்ருவிஜயததுக்ருப புறப்பட்டது ... 947-948
- 255 காணன எல்லா அரசாக்களையும் வசப்படுத்தி ஹஸ்திநுபுரம் வந்ததும், தூரியோதனன அவனைப் புகழ்ந்ததும் ... 948-950
- காணன திருத்ராஷ்டிரனை வணங்கியதும், அவன வாழ்த்தியதும் ... 951
- 256 தூரியோதனன காணனுடன் ஆலோசித்து ராஜஸூய யாகததைச செயவிக்ருமபடி புரோகிதரை வேண்டின தும், அவர் அதனை மறுத்து வைஷ்ணவயாகம செய்யச சொல்லியதும் ... 951-953
- 257 வித்வரா யாகததுக்ரு வேண்டிய பொருள்கள வரித்தமான தைத் தெரிவித்ததும், திருத்ராஷ்டிரன தூரியோதன னுக்ரு யாகஞ்செய்ய அனுமதிக்கொடுத்ததும் 953-954
- தூரியோதனன யாகதீக்ஷ்பூண்டது ... 954
- தூரியோதனன அரசாக்களுக்ருத் தூதர்களை அனுப்பிய தும், துசசாஸனன பாண்டவர்களை அழைக்கச சொல்லி யதும் ... 954
- தூதன பாண்டவர்களை அழைத்ததும், அவர்களின மறு மொழியும் ... 954-955
- தூரியோதனன யாகததைமுடித்து ஹஸ்திநுபுரத்திற் பிரவேசித்தது ... 955
- 258 காணன தூரியோதனைப் புகழ்ந்ததும், அவனுடைய மறுமொழியும் ... 957
- தூரியோதனன ராஜஸூயமசெய்ய வீருமபியதும், காணன அாஜுனனைக் கொல்வதாகச சபதஞ்செய்ததும் .. 957
- புதிஷ்டிரா காணனுடைய பிரதிஜனையை அறிந்தது கவலை யுற்றது ... 958

ம் ரு க ஸ் வ ப் டே ந ா த் ப வ ப ர் வ ம்.

- 259 தவைதவனத்திலுள்ள யிருகந்கள் தங்களைக் கொல்லாமல் விட்டு வேறுவனஞ்செல்ல வேண்டினதும், புதிஷ்டிரா ஸமமதித்ததும் .. 959-960
- பாண்டவர்கள் உடனவவீப்பவர்களோடு காமயகவனம் சென்றது ... 960

வ் ரீ ஹி த் ரே ள ணி க ப ர் வ ம்.

- 260 பாண்டவர்களுக்ரு வனவாஸதத்தில் பதினொரு வருஷம் சென்றதும், வியாஸர் அவர்களிடம் வந்ததும் .. 961

அத்யாயம்

பக்கம்

வியாஸா தவத்தினசிறப்பு தானத்தினபெருமை முதலிய வறறை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது ..	962-964
தவத்தின சிறப்பு ..	962
நல்வினை செய்பவர்களுக்கூரிய ஸாதனங்கள் ..	962
இம்மையில் செய்தது மறுமையில் அனுபவிக்கப்படுத லால தவதையும் தானதையும் செய்யவேண்டு மெனபது ..	962-963
இன்ன இன்ன நல்வினை செய்பவா இன்ன இன்ன பயனை அடைவரென்பது ..	963
தவத்திலும் தானம் சிறந்ததென்பது ..	963-964
பொருளை நல்வழியிலதேடியே தானம் செய்யவேண்டு மெனபது ..	964
தாமததுடன் கூடிய ஸ்ரதையினபயன ..	964
261 - 262 வியாஸா முதகலாகதையை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறித் தேற்றிச் சென்றது ..	965-974
முதகலா பதக்குறெலலைச் சேர்த்து இஷ்டிகளைச் செய்து பதினைந்து நாளுக்கொருமுறை ஆகாரஞ் செய்து வந்தது ..	965
முதகலா அதிதிபூஜை செய்ததும், அதிதிகளைக் காணுந் தோறும் அவருக்கு அன்னம் வளாரதுவந்ததும் ..	965-966
தூவாஸா முதகலரிடம் ஆறுபருவங்கள் தொடர்ந்துவந்து அன்னத்தை மிசசமின்றிப் புசித்ததும், முதகலா சிறிதும் வேறுபடாமலிருந்ததும் ..	966-967
தூவாஸா முதகலரைப் புகழ்ந்து சரீரத்துடன் ஸவாக் கத்தை அடைவீரெனறதும், தேவதூதன் விமானத் துடன் வந்ததும் ..	967-968
பசியினால் வரும் தீமைகள் ..	967
நாவின் தன்மை ..	967
தவம் இன்னதென்பது ..	967
தேவதூதன் முதகலரை ஸவாக்கத்துக்கழைத்ததும், அவர் ஸவாக்கத்தைப்பற்றி வினவியதும் ..	968
தேவதூதன் ஸ்வாக்கத்தினுடைய குணங்களையும் தோஷங் களையும் முதகலருக்குக் கூறியது ..	969-972
ஸவாக்கம் செல்லாதவரும் செல்பவரும் ..	969
நல்வினையே ஸ்வாக்கத்தையடையக் காரணமெனபது ..	970
பிரம்மலோகத்தின் சிறப்பு ..	970-971
கர்மபூமியும் பலபூமியும் ..	972

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- முதலா தோஷமற்ற உலகத்தை வினவியதும், தேவ
தூதன் விஷ்ணுவோகத்தைப்பற்றிக் கூறியதும் .. 972-973
- முதலா ஸ்வாக்கஞ்செல்ல மறுதலுத தேவதூதனை
அனுப்பிவிட்டு யோகஞ்செய்து முகதிபெற்றது . 973
- த் ரோ ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம்.**
- 263 தூவாஸர் தூரியோதனனிடம் வலிதததும், அவன அவரை
நனகு உபசரித்ததும் 975
- தூவாஸா வரங்கொடுப்பதாகச் சொல்லியதும், தூரியோ
தனை வரம்பெற்று மகிழ்ந்ததும் 975-977
- 264 தூவாஸா சிஷ்யர்களுடன் அகாலத்தில பாண்டவா
களிடம் வந்து அனனங்கேட்டதும், யுதிஷ்டிரா ஸமம
திகக அவாகள நீராட்ச்சென்றதும் 977-978
- திரௌபதி கோவிந்தரைத் துதித்ததும், அவா வந்ததும் .. 978-979
- திரௌபதி தூவாஸருடைய வரவு முதலியவற்றைக்
கோவிந்தருக்குத் தெரிவித்ததும், கோவிந்தா தமக்குப்
போஜனம் வேண்டினதும் 979
- திரௌபதி அனனமிலலையென்றதும், கோவிந்தா பாத
திரத்தைக் கொணர்ந்து காட்டச்சொல்லியதும் .. 979
- கோவிந்தா பாததிரத்தின் கமுதத்தில் ஒட்டியிருந்த கீரை
யையும் பருக்கையையும் புசித்து, ஹரியானவா திருபதி
யடையட்டுமென்றது 979
- கோவிந்தா முனிவர்களைப் போஜனத்துக்கு அழைத்து
வருமபடி பீமனை அனுப்பியது 980
- ரிஷிகள் நீராடும்போதே பசிதீர்ந்ததும், தூவாஸா
பயந்து பாண்டவர்களைப் புகழ்ந்ததும், அவா கட்டளைப்
படி முனிவர்களை ஒடிப்போனதும் 980
- பீமன தேடி முனிவர்கள் ஒடிவிட்டதை அறிந்தவருந்து
யுதிஷ்டிரரிடம் சொல்லியது 980-981
- பாண்டவர்கள் தூவாஸாவிஷயத்தில் கவலைப்பட்டதும்,
கோவிந்தா அவர்களைத் தேற்றிச்சென்றதும் .. 981
- 265 பாண்டவர்கள் வேட்டைக்குச் சென்றதும், பரிவாரங்
களுடன் ஸாலவதேசத்துக்குப் போகிற ஜயதரதன்
ஆஸ்ரமத்தில் திரௌபதியைக் கண்டதும் .. 982
- அரசர்கள் திரௌபதியைக் கைகூப்பிக்கொண்டுகண்டது 982-983
- ஜயதரதன் திரௌபதியை யாரென்று அறிந்துவருந்த
காக்க கோடிகாஸ்யனை அனுப்பியது 983

அத்யாயம்	பக்கம்.
266 கோடிகள தங்களைத் தெரிவித்ததுத் திரௌபதியை யாரென்று வினவியது	983-985
267 திரௌபதி தனகுலமுதலியவற்றைக் கோடிகளுக்குச் சொல்லி ஆஸரமத்தினுட சென்றது .. பாண்டவர்களுள் யாராயார் எந்தஎந்தத் திசையில் வேடடைககுச் சென்றனரென்பது	985-986 986
268 கோடிகள திருமபிவந்து திரௌபதியைப்பற்றி ஜயதரத் தனிமட சொல்லியதும், ஜயதரத் திரௌபதியிடம் சென்று பேசியதும்	987-988
திரௌபதி காலையுணவளிப்பதாகச் சொல்லியதும், ஜயத் தரத் தன அவிளைத் தனக்கு மனைவியாக விருமபிய தும்	988-989
திரௌபதி ஜயதரத்தை மறுத்து நீதிசூறியதும், அவன அரசாக்கள யாரையும் அடையலாமென்றதும்	989
269 திரௌபதி ஜயதரத்தைக் கடிந்துசொல்லியது ஜயதரத் தன உயாததியும் பாண்டவர்களை இழித்ததுங் கூறித் திரௌபதியைத் தேரிலாவது யானையிலாவது ஏறச்சொல்லியது ...	990-991 991
திரௌபதி தன் பெருமையையும் பாண்டவர்களின் திற மையையும் கூறி ஜயதரத்தை நிர்த்தித்தது ..	991-993
ஜயதரத் திரௌபதியை இழுத்ததும், அவள் அவளைத் தள்ளித் தானே தேரிலேறியதும் ..	993
தொடியா ஜயதரத்தை நிர்த்தித்துத் தொடர்ந்துசென்றது ...	993
270 யுதிஷ்டிரா தூசிமித்தங்களைக்கண்டு தமபிமாரகளுக்ககுச் சொல்லி அவர்களுடன் திருமபியது ..	994
யுதிஷ்டிரா நரியினபேச்சை அறிந்து, கௌரவர்கள தீமை செய்துவிட்டனரென்றது	994
இருதிரவேணை தாதரேயிகையைக்கேட்டதும், அவள் தேவி கவரப்பட்டனளென்று அலறியதும், அவன் அவளைத் தேற்றியதும்	994-995
தாதரேயிகை பாண்டவர்களை விரைவுபடுத்தியதும், யுதிஷ்டிரா அவளை அதட்டியதும்	996-997
பாண்டவர்கள ஜயதரத்தைப் போருக்கழைத்தது ...	997
271 திரௌபதி ஜயதரத்துக்குப் பாண்டவர்களின் பெருமை யைக்கூறி அவர்களை அடையாளங்களுடன் தனித்தனி குறிப்பிட்டுக் காட்டியது	998-1000

அத்யாயம்.

பக்கம்.

	பாண்டவர்கள் ஜயதரதனது சேனையில் சரமாரி பொழிந் த்து	1000-1001
272	பாண்டவர்களுக்கு ஜயதரதன் முதலியவர்களுடன் யுத்தம்	1001-1004
	கோடிகாசியனின் வதம்	1003
	ஸௌவீரவீரா பன்னிருவரின் வதம்	1003
	போர்க்களத்தின் வாணனை	1003-1004
	ஜயதரதன் திரௌபதியை விட்டோடியதும், தாமபுதரா அவனைத் தேரிலேறிக் கொண்டதும் ...	1004
	பீமன் ஜயதரதனைக் கொல்வதாகச் சொல்லியதும், யுதிஷ்டிரா கொல்லவேண்டாமென்றதும் ..	1005
	திரௌபதி கோபிதது ஜயதரதனைக் கொல்லவேண்டு மென்று பீமராஜனாகளுக்குச் சொல்லியதும், அவர்கள் அவனைத் தேடிச் சென்றதும் ...	1005
	யுதிஷ்டிரா திரௌபதியுடன் ஆஸரமத்தககு வந்தது ..	1005
	அராஜுனன் ஜயதரதனுடைய தோக ருதிரைகளைக் கொன்றதும், அவன் இறங்கி ஓடியதும் ...	1006
	பீமன் அவனைத் துரத்தியதும், அராஜுனன் அவனைக் கொல்லவேண்டாமென்றதும் .. .	1006

ஜ ய த் ர த வ் மோ க்ஷ ண ப ர் வ ம்.

273	பீமன் ஜயதரதனை மயிரில் பிடித்திழுத்தது தளளித் தலையிலுதைத்ததும், அராஜுனன் அவனை விலக்கிய தும்	1007
	பீமன் ஜயதரதனுக்கு ஐங்குடுமியைவததுப் பாண்டவா ர்களுக்கு அடிமையென்று சொல்லசொல்லியதும், அவன் சமமதித்ததும்	1008
	பீமன் ஜயதரதனைக் கட்டிக்கொணர்ந்ததும், யுதிஷ்டிரா அவிழ்த்துவிடச் சொல்லியதும்	1008
	பீமன் ஜயதரதனை அவிழ்த்துவிட்டதும், அவன் யுதிஷ்ட ிராரையும் முனிவர்களையும் வணங்கியதும் ...	1008-1009
	யுதிஷ்டிரார் ஜயதரதனுக்குப் புத்திகூறி அடிமைநீங் கிச் செல்லும்படி விடைகொடுத்தது ...	1009
	ஜயதரதன் கங்காதவாரஞ்சென்று தவம்புரிந்ததும், மஹாதேவா வரங்கொடுத்ததும்	1009-1014
	பிரளயமும், உலக உற்பத்தியும் .. .	1010-1011
	நாராயணரெனனும் சொல்லுகுப் பொருள் ...	1011

அத்யாயம்.

பக்கம்.

பரமாத்மாவின் மூன்று மூர்த்திகளும், அவற்றின் செயல்களும்	...	1011
விஷ்ணுவின் அவதாரங்களும், கிருஷ்ணன் மகிமையும்		1011-1014
உலகம் வைஷ்ணவமானது	1013
ராமோபாக்யான பர்வம்.		
274 புதிஷ்டிரா தமக்கொப்பான துயரமுள்ளவன் உலகத்திலிருக்கிறானென்று மாககண்டேயரை வினவியது	1015-1016
275 - 293 மாககண்டேயர் ராமோபாக்யானத்தைச் சொல்லி புதிஷ்டிரரைத் தேற்றியது	..	1016-1086
ராமா, லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருகன், வஸிதை இவர்களின் பிறப்பு	1017
குபேரனது பிறப்பு	1017
குபேரன் பிதாமஹரை அடுத்ததும், புலஸ்தியா கோபந் கொண்டு விஸ்ரவஸைப் படைத்ததும்	1017
பிரமமதேவா குபேரனுக்கு அமரதவமுதலியவைகளைக் கொடுத்தது	1017
குபேரன் விஸ்ரவஸைக்குப் பணிசெய்தற்காக மூன்று ராக்ஷஸிகளை அனுப்பியது	1018
ராவணகுமபகாணாகளின் பிறப்பு	1018
விபீஷணனது பிறப்பு	1018
கரன் சூரபணகை இவர்களின் பிறப்பு	1018
விபீஷணன் குணசாலியாயிருந்தது	1018
ராவணன் ராக்ஷஸ ராஜனானது	1018-1019
குமபகாணன் மாயாவியும் மிககபலமுள்ளவனுமானது	1019
கரன் வில்லில வல்லவனும் பிராமணரைப் பகைப்பவனுமானது	1019
சூரபணகை வரிதாக்களுக்கு இடையூறு செய்பவளானது	1019
ராவணன் முதலியோர் தவமபுரிந்ததும், கரனும் சூரபணகையும் அவர்களுக்குப் பணியையும் பாதுகாவலையும் செய்வதும்	1019
பிரமமதேவா ராவணன் முதலியவர்களுக்கு வரங்கொடுத்தது	1019-1021
ராவணன் குபேரனை வென்று வங்கையையும் புஷ்பக விமானத்தையும் கவர்ந்தனெனினதும், குபேரன் அவனைச் சபித்ததும்	1021

அத்யாயம்.

பக்கம்.

வியீஷணன் குபேரனை அனுஸரித்ததும், அவன் வியீஷணனுக்கு யக்ஷராக்ஷஸ சேனைகளுக்கருத தலைமையை அளித்ததும்	...	1021
ராக்ஷஸர் முதலியோர் ராவணனை அரசனுக்கியது	...	1021
ராவணனென்னும் சொற்பொருள்	..	1021
ராவணன தேவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணியது	...	1021
பிரமமரிஷிகள் முதலியோர் பிரம்மாவிடம் முறையிட்டதும், அவர் மறுமொழியும்	..	1022
தேவர்கள் முதலியோர் பூமியில் வானரங்கள் முதலிய வற்றை உண்டுபண்ணியது	..	1022-1023
பிரம்மதேவர் கட்டளைவிட்டதும், தூந்துயி மந்தரையாகப் பிறந்ததும்	1023
ராமர் முதலியோரின கல்வியும் மணமும்	...	1024
தசரதன ராமருக்கு இளவரசப்பட்டங்கட்டிச் செய்ததும், மந்தரை கைகேயியைக் கலைத்ததும்	...	1024-1026
ஸ்ரீராமருடைய லக்ஷணம் குணமுதலியன	.	1025
கைகேயி வரங்கேட்டதும், ராமா காட்டுக்குப் புறப்பட்டதும், லக்ஷமணனும் வீரதையம் உடன்சென்றதும்	...	1026-1027
தசரதன மரணம்	...	1027
கைகேயி பரதனை நாடாளச் சொல்லியதும், அவன் அவளை நிரந்தித்தது ராமரை அழைத்தவரச் சென்றதும்	...	1027
பரதன ராமரை வணங்கித் தந்ததை இறந்ததைக் கூறி அவரை அரசாள அழைத்ததும், அவர் பிதாவுக்குத் தாபபணம் செய்தது தமமுடைய பாதுகைகளை நாடாளுமபடி கொடுத்ததும்	1028
பரதன பாதுகைகளைப் பெற்று நந்திக்கிராமத்திலிருந்து நாடாண்டது	1028
ராமர் பதினொலாயிரம் அரசுக்கர்களையும் தூஷணனையும் கரணையும் கொன்றது	1028
சூரபணகை ராவணனிடம் சென்று முறையிட்டதும், அவன் சினந்து மாரீசனிடம் சென்றதும்	...	1028-1029
மாரீசன ராவணனை உபசரித்தது வினவியதும், ராவணன் காரியத்தைத் தெரிவித்ததும்	1030
மாரீசன ராமனை அணுகலாகாதென்றதும், ராவணன் மாரீசனைக் கொல்வதாகச் சொல்லியதும்	...	1030-1031

அத்யாயம்.

பக்கம்

ராவணனும் மாரீசனும் ராமாஸ்ரமஞ் சென்று முறையே துறவியும் பொனமானும் ஆகியது ..	1031
வீதை மானே விருமபியதும், ராமா அதனைத் தூரத்தி ராக்ஷஸனெனறறிந்தது கொன்றதும் ..	1031-1032
மாரீசன ராமருடைய குரலோடு அலறியதைக்கேட்டு வீதை பயந்ததும், லக்ஷ்மணன் அவளுக்குத் தேறுதல் கூறியதும் ..	1032
வீதை லக்ஷ்மணனிடம் ஸந்தேகித்தது கடிந்தது பேசிய தும், அவன் ராமரைத் தேடிச்சென்றதும்	1032
ராவணன் வீதையைத் தனக்கு மனைவியாக வேண்டி னதும், அவன் மறுத்ததும் ..	1033
ராவணன் வீதையைத் தூக்கிச்சென்றதும், ஜடாயு அவனுடன் போசெய்து விழுந்ததும் ..	1034-1035
வீதை வானராதிபதிகளின் மூலில் பீதாம்பரத்தை எறிந்தது ..	1035
ராமா வீதையை விட்டுவந்ததற்காக லக்ஷ்மணனை நிரத்தித்ததும், அவன் வீதைசொல்லியவற்றை அவருக் குத் தெரிவித்ததும் ..	1035
ஜடாயு வீதையை ராவணன் கொண்டுபோனதை ராம லக்ஷ்மணர்களுக்குத் தெரிவித்தது உயிர்விட்டதும், ராமா ஜடாயுவுக்கு ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்வித்த தும் ..	1036
கபந்தன் லக்ஷ்மணனைப் பிடித்ததும், ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவனைக் கொன்றதும் ..	1036-1037
கபந்தன் தேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட கந்தாவன் தனக்குச் சாபம்வந்ததைக் கூறி ராமரை ஸுகீர்வனை அடையுமபடி சொல்லிச் சென்றது ...	1037-1038
ராமா வீதையை நினைத்து வருந்தியதும், லக்ஷ்மணன் தேற்றியதும்	1038-1039
ராமா ஸுகீர்வனோடு நடபுக்கொண்டதும், இருவரும் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும்	1039
ஸுகீர்வன் காஜித்ததும், தாரை வாலியைத் தடுத்த தும்	1040
வாலி தாரையின் சொல்லை அலக்ஷ்யஞ்செய்து போருக் குச் சென்றது	1040-1041
வாலிக்கும் ஸுகீர்வனுக்கும் யுத்தமும், வாலி ராம பாணத்தாலடிபட்டு இறந்ததும்	1041

அந்நியாயம்.

பக்கம்.

ஸுகீவன கிஷ்கிந்தையைமும் தாரையையும் அடைந் ததும், ராமா மாலயவானெனனும் மலையில் வவரித ததும்	1042
ராவணன் வீதையைச சிறையில் வைத்ததும், ராக்ஷஸீ கள் வீதையை அதட்ட அவள் மறுமொழியும்	1042-1043
திரிஜடை, வீதையைத தேற்றுதற்காக அவிரகியன சொல்லியதையும் தான கணவுகண்டதையும் அவருக் குச சொல்லியது	1043-1045
ராவணன் தனனை அடையும்படி வீதைககுச் சொல் லியதும், அவள் மறுக்க அவன் மறைந்ததும்	1046-1048
ராமா லக்ஷ்மணனை ஸுகீவனிடம் அனுப்பினதும், அவன் திருமபிவந்து ஸுகீவன வீதையைத்தேட வானரர்களை அனுப்பியதை ராமருக்குத் தெரிவித் ததும்	1048-1050
அனுமான் வீதையைத் தேடிக் கண்டதை ராமா முத லியவர்களுக்குக் கூறியது	1051-1054
வானரர்கள் ஸம்பாதியைக் கண்டதும், அவன் தன் வரலாற்றையும் ராவணனிருப்பிட முதலியவற்றையுங் கூறியதும்	1052-1053
அனுமான் வீதையைக் கண்டு பேசியது	1053-1054
வானரசேனைகள் வந்து கூடியது	1054-1055
ராமர் வானரசேனைகளுடன் கடற்கரை சேர்ந்தது	1055-1056
ராமர் பிரதிசயனஞ்செய்ததும், ஸாகரன் அணைகட்டச் சொல்லியதும்	1057-1058
ராமா அணைகட்டுவித்ததும், அதன் விஸ்தீரணமும்	1058
விபீஷணன் ராமரைச் சரணமடைந்ததும், அவர் அவ னுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததுத் தமக்கு மந்திரி யும் லக்ஷ்மணனுக்குத் தோழனுமாகியதும்	1059
ராமர் ஸேனையுடன் லங்கை சென்றதும், சுகஸாரணா களைப் பிடித்துச் சும்மா விட்டதும்	1059
ராமர் அங்கத்தனைத் தூதனுப்பியதும், அவன் அவருடைய கட்டளையை ராவணனுக்குத் தெரிவித்தது மீண்ட தும்	1059-1061
ராவணன் லங்கைக்குப் பாதுகாப்பைத்தந்து	1060
அங்கத்தை நான்கு ராக்ஷஸர்கள் பிடித்ததும், அவன் அவர்களைத் தூக்கிக்கொண்டு உயர்க்கிளம்பிக் கீழே போட்டதும்	1061

அத்யாயம்.

பக்கம்.

ராமா லங்கையின் மதில முதலியவற்றை இடிகச்ச செய ததும், வானரர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் சண்டை யும், பின்பு போரா ரிறுத்தலும் . . .	1061-1063
ராவணன் சுகரீதிப்படியும், ராமா பிருகஸபதிநீதிப் படியும் அணிவகுத்துப் போப்புரிந்தது ..	1064
லக்ஷ்மணன் முதலியவர்களுக்கு இந்திரஜித்தி முதலியவா களுடன் யுத்தம்	1064-1066
வீஷ்ணுனை பிரஹஸ்தனைக கொன்றது. . .	1065
அனுமான தாமராக்ஷனைக கொன்றது . . .	1066
ராவணன் குமபகர்ணனை எழுப்பி அனுப்பியதும், அவன் பலனையும் சண்டப்பலனையும் வஜரபாகுவையும் தின்றதும்	1066-1068
குமபகாணன் ஸுகரீவனைப் பிடித்ததும், லக்ஷ்மணன் குமபகாணனை அடித்ததும்	1068
குமபகாணன் மாயாயுத்தஞ் செய்ததும், லக்ஷ்மணன் அவனை மாயத்ததும்	1068-1069
அனுமான வஜரவேகனைக கொன்றது	1069
நீலன் பிரமாதியைக கொன்றது	1069
ராமராவண ஸேனைகளுக்கு யுத்தமும், பெருமபாலும் ராக்ஷஸாகளே கொல்லப்பட்டதும்	1069
ராவணன் இந்திரஜித்தை அனுப்பியதும், அவன் மாயப் போரா செய்து ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கட்டியதும் ...	1070-1072
ராமலக்ஷ்மணர்கள் மயங்கி விழுந்ததும், ஸுகரீவன் வீஷ்ணுனை முதலியவர்கள் அவர்களைக் களையாற்றித் தெளிவித்ததும்	1072-1073
சூபேரன் மறைந்திருக்கிற பிராணிகளைக் காண்பதற் காகத் தீர்த்தமனுப்பியதும், ராமர்முதலியோரா அதனால் கண்களை அலம்பிக்கொண்டதும் ...	1073
லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்துக்கும் யுத்தமும், லக்ஷ மணன் அவனைக கொன்றதும்	1074
ராவணன் வந்தையைக கொல்ல ஓடியதும், அவ்ந்தியன் தடுத்ததும்	1075
ராமராவணயுத்தமும், இந்திரன் தன் தேரையனுப்ப ராமா அதிலேறி ராவணனை எரித்ததும் ...	1076-1078
ராமா லங்கையை வீஷ்ணுனுக்குக கொடுத்தது ...	1079
அவ்ந்தியன் வந்தையை ராமரிடம் அழைத்து வந்ததும், அவர் மறுக்க அவள் கீழே விழுந்ததும் ...	1079-1080

வீதை தான குறறஞ்செய்திருந்தால் தன் உயிரை வாயு முதலியோர் போகக்குவென்றதும், அவர்கள் அவளிடத்துக் குறறமினமையை ராமருக்குத் தெரி வித்ததும்	1081-1082
ராமா அவிரதியனுக்கு வரததையும் தரிஜடைக்குப் பொருள முதலியவற்றையும் கொடுத்தது	1082
பிரம்மதேவா ராமருக்கு வரங்கொடுத்ததும், வானராகள் பிழைத்தெழுந்ததும் ..	1083
வீதை அனுமானுக்கு வரங்கொடுத்தது	1083
ராமா வீதைமுதலியோருடன் கிஷ்கிரதைக்குவந்தது அங்கதனை இளவரசனாகியது .	1083-1084
ராமா நந்திகராமம் வந்ததும், பரதன் ராஜ்யத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்ததும் ..	1084
வலிவீட்டரும் வாமதேவரும் ஸ்ரீராமருக்கு முடிசூட்டி யதும், ராமா தூறு அஸுவமேதங்களைச் செய்ததும் .	1084-1085
மாக்கண்டேயா யுதிவீட்டிரரைக் காரணங்காட்டித் தேற்றியது	1085-1086

ப தி வீ ர தா ம ர ஷ ஹ ா தீ ம் ய ப ரீ வ ம்.

294 - 300 மாக்கண்டேயர் ஸாவிதரி உபாகயானத்தை யுதிவீட்டிரருக்குச் சொல்லியது	1087-1116
அஸுவபதி நாள்தோறும் ஹோமஞ் செய்துவந்ததும், ஸாவிதரீதேவி வரங்கொடுத்ததும் .	1087-1088
அஸ்வபதிக்ரூப பெண்பிறந்ததும், அவன் அவருக்கு ஸாவிதரியென்று பெயரிட்டதும் .	1088-1089
ஸாவிதரிக்ரூப யௌவனப்பருவம் வந்ததும், அஸுவபதி வரன் தேடிக் கொள்ளும்படி அவருக்குக் கட்டின யிட்டதும்	1089-1090
இகழப்படத்தக்க மூவர்	1090
ஸாவிதரி போயத்தேடி ஸதயவானை வரித்ததாகத் தந்தையிடம் வந்து சொல்லியது	1090-1091
தயும் தஸேனை வரலாறு	1091
நாரதா ஸத்யவானுடைய குணங்களையும் அவன் ஒரு வருஷத்தில இறப்பெண்ணபதையும் அஸ்வபதிக்ரூப சொல்லியது	1091-1093
ஸத்யவானென்னும் பெயருக்குக் காரணம் ...	1091
ஸத்யவான சிதராஸ்வனென்னும் பெயர் பெற்றது .	1091-1092

அத்யாயம்.

பக்கம்.

அர்ப்பதி வேறு வரணை வரிககச்சொலலியதும், ஸாவிதரி மறுத்ததும்	1093
ஸாவிதரிகுகும் ஸத்யவானுகுகும் விவரஹம்	1095
ஸாவிதரி மரவுரிகுளையும் காவாய வஸதிரங்குளையும் தரித்தப பணிலிடை முதலியவறறல் எல்லாரையும் மகிழ்வித்தது	1095-1096
ஸாவிதரி இராபபகல கினறுகொண்டே விரதமனுஷ் டித்தது	1096-1097
ஸத்யவான் காட்டுக்குப் புறப்பட்டதும், ஸாவிதரி உடன சென்றதும்	1098-1099
ஸத்யவான் தலைவலிபொறுககாமல ஸாவிதரியின் மடியில் தலைவைத்தப படுத்ததும், ஸாவிதரி யமனைக கண்ட தும்	1100
ஸாவிதரி யமனை யாரென்று வினவியதும், அவன் தனையும் தான்வந்த காரியத்தையும் தெரிவித்த தும்	1100-1101
ஸாவிதரி யமனை நேரேவரக் காரணங்கேட்டதும், அவன் விடைகூறி ஸத்யவானுடைய உயிரைக் கட்டிச் சென்றதும்	1101
ஸாவிதரி யமனைத் தொடர்ந்துசென்றதும், அவன் அவனைத் திருமபச் சொல்லியதும்	1101
ஸாவிதரி ஆர்ரம் தாமத்தைப்பற்றிக் கூறியதும், யமன் வரங்கேட்கச் சொல்லியதும்	1101-1102
ஸாவிதரி முதல்வரங்கேட்டதும், யமன் கொடுத்து அவனைத் திருமபச் சொல்லியதும்	1102
ஸாவிதரி தனக்குக் கணவனை கதியென்பதையும் ஸாதுககளின் கூட்டத்திலேயே வவிக்கவேண்டு மென்பதையும் சொல்லியதும், யமன் வரங்கேட்கச் சொலலியதும்	1102-1103
ஸாவிதரி இரண்டாவது வரங்கேட்டதும், யமன் கொடுத்த அவனைத் திருமபச் சொல்லியதும்	1103
ஸாவிதரி யமனைத் துதித்ததும், அவன் வரங்கேட்கச் சொலலியதும்	1103-1104
ஸாவிதரி மூன்றாவது வரங்கேட்டதும், யமன் கொடுத்த அவனைத் திருமபச் சொல்லியதும்	1104
ஸாவிதரி பின்னும் யமனைத் துதித்ததும், அவன் வரங் கேட்கச் சொல்லியதும்	1104
ஸாவிதரி நான்காவது வரங்கேட்டதும், யமன் கொடுத்த	

அத்யாயம்.

பக்கம்.

அவனைத் திருமபச் சொலலியதும்	1104-1105
ஸாவிதரி பதிவிரதைகள் ஸாதுக்கள இவர்களின் நடையைக் கூறியதும், யமன வரங்கேட்கச் சொல்லி யதும்	1105
ஸாவிதரி ஸதயவான பிழைப்பதை வரமாகக் கேட்ட தும், யமன அவனை அவிழ்த்துவிட்டு அவனுக்கு நீண்ட ஆயுள் முதலியவற்றைக் கொடுத்துச் சென றதும்	1105-1106
ஸாவிதரி திருமபிவந்த தன பாததாவின தலையைத் தனமடியில் வைத்துக்கொண்டதும், அவன் உயிர பெற்று அவனை வினவியதும், அவள் மறுமொழியும்	1106-1107
ஸதயவான தான யமனைக் கண்டது முதலியவற்றைப் பற்றி வினவியதும், ஸாவிதரி மறுநாள சொல்வதாகக் கூறி வீட்டுக்குப் போகலாமென்றதும் ...	1107-1108
ஸதயவான தனபெற்றேராகளைப் பாராமெககு வருந்தி அழுத்தும், ஸாவிதரி தனது தவமுதலியவற்றால் மாமியார மாமனாகள் உயிரோடிருக்கவேண்டுமென றதும்	1108-1110
ஸதயவான இரவிலேயே ஆஸ்ரமத்தககு வரவிருமபிய தும், ஸாவிதரி அவனை அழைத்துக்கொண்டு ஆஸ்ர மத்தைநோக்கி வந்ததும்	1110-1111
தபுமதலேனனுககுப் பலமும் கண்களும் வந்தது ...	1111
தபுமதலேனனும் அவன் மனைவியும் ஸதயவானையும் ஸாவிதரியையும் தேடி வருந்தியதும், முனிவர்கள் அவர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்லியதும் ...	1111-1113
ஸதயவானும் ஸாவிதரியும் ஆஸ்ரமமவந்ததும், அங்குள்ள வர்கள் தாமத்தககுக் காரணங்கேட்டதும், அவர்கள் விடைகூறியதும்	1113-1115
ரிஷிகள் ஸாவிதரியைப் புகழ்ந்து சென்றது ..	1115
ஸால்வதேசத்து ஜனங்கள் வந்து தபுமதலேனனை அரசாள அழைத்ததும், அவன் நாடுசென்று பட்டா பிஷேகம் செய்யப்பெற்றதும்	1115-1116
ஸதயவான இளவரசனானதும், அவனுக்கு நூறு பிள்ளை கள் பிறந்ததும்	1116
அஸ்வபதிககு நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தது ..	1116
ஸாவிதரி ஆறுவகையினரைக் கரையேற்றியது ...	1116
ஸாவிதரியின் உபாகயானத்தைக் கேட்டலின் பயன் ..	1117

கு ண்ட ல ர ஹ ர ண ப ரீ வ ம்.

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- இந்திரனுக்குக் கவசகுண்டலங்களைக் கொடுக்கக்
கூடாதென்று காணனுக்கு ஸ்வபனத்தில் சொல்லி
யதும் ... 1117-1119
- காணன் கவசகுண்டலங்களைக் கொடுக்கவே கொடுப்பே
னென்றது .. 1119-1120
- கீர்த்தி அபகீர்த்திகளின் உயாவுழிழிவுகள் .. 1119-1120
- 302 சூரியன் மறுபடியும் காணனை மறுதலித் கூறியது .. 1121-1122
- கீர்த்தியையும் அபகீர்த்தியையும்பற்றிய சூரியனுடைய
அபிபராயம் .. 1121
- 303 காணன் கவசகுண்டலங்களைக் கொடுக்க மறுபடியும்
அனுமதிக்கேட்டதும், சூரியன் உடனபாட்டுடன்
கொடுக்கச் சொல்லியதும் .. 1122-1124
- காணன் கனவின் விஷயத்தை மறுபகலில் சூரியனுக்குத்
தெரிவித்ததும், அவன் அது உண்மையென
றதும் 1124
- 304 தூவாஸா குந்திபோஜனிம வந்து வலிக்க விருமயிய
தும், குந்திபோஜன் குந்தியை அவருக்குப் பணிசெய
யச் சொல்லியதும் .. 1125-1127
- 305 - 306 குந்தி அரசன் கட்டளையை ஏற்றுக் கருத்துடன்
பணிசெய்து தூவாஸரை மகிழ்வித்தது ... 1127-1130
- தூவாஸா குந்திக்கு மந்திரங்களை உபதேசித்தது .. 1131
- 307 - 308 குந்தி மந்திரத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகச் சூரியனை
அழைத்ததும், அவன் வந்ததும் .. 1132
- சூரியனுக்கும் குந்திக்கும் ஸமவாதமும், அவன் அவனைக்
கலந்ததும் ... 1132-1137
- 309 குந்தி குழந்தையைப்பெற்றுப் பெட்டியில் வைத்துப்
புலம்பிக்கொண்டே நதியில்விட்டது . 1138-1139
- குழந்தைவைத்தபெட்டி கங்கையில் சென்றது ... 1140
- இது இது குழந்தையை உயிரோடிருக்கச் செய்தன
வென்பது ... 1140
- 310 அதிரதனும் ராதையும் பெட்டியை எடுத்ததற் திறந்து
குழந்தையை எடுத்து வளர்த்ததும், அவர்களுக்குச்
சொந்தப்புத்திரர்களும் உண்டானதும் ... 1141
- பெட்டியில் வந்த குழந்தைக்கு நாமகரணம் செய்தது ... 1141-1142
- கர்ணனைக் குந்தி அறிந்ததும், ஸூதன் அவனை ஹஸ்தின
'புரத்துக்கு அனுப்பியதும் ... 1142
- கர்ணன் வில்வித்தை கற்றதும், துரியோதனனுக்கு
நணயனும் அர்ஜுனனுக்குப் பகைவனுமானதும் ... 1142

அந்நாயம்.

பக்கம்.

- இந்திரன பிராம்மணனாகி வந்ததும், காணன அவனை நல்வரவு கேட்டதும் .. 1143
- 311 காணன எனனவேண்டுமென்று கேட்டதும், பிராம்மணன கவசகுண்டலங்களை யாசித்ததும் .. 1143
- காணன பலமுறை மறுத்தும் பிராம்மணன கவசகுண்டலங்களையே வேண்டினதும், கர்ணன அவற்றுக்குப் பிரதியாகச் சகதியாயுத்ததை விரும்பியதும் 1143-1145
- சகதியாயுத்ததைப்பற்றிய சில வரையறைகளும், காணன கவசகுண்டலங்களை அறுத்தலால் காய முதலியன உண்டாகாதபடி வரம்பெற்றதும் 1145-1146
- காணன கவசகுண்டலங்களை அறுத்துக் கொடுத்ததும், பூமாரி பெய்ததும் 1146

ஆ ர ணே ய ப ரீ வ ம்.

- 312 பாண்டவர்கள் தவைதவனம் வந்து வலித்ததும், பிராம்மணன வந்து முறையிட்டதும் 1148-1149
- பாண்டவர்கள் மாணத்தொடர்ந்து அடித்ததும், அது ஓடி மறைந்ததும் .. 1149
- பாண்டவர்கள் களைத்து உட்காராததும், நகுலன் சங்கடத்தை அடைந்தோமே எனறதும் .. 1149
- 313 யுதிஷ்டிரா முதலியோர், சங்கடத்தை அடைந்ததைப் பற்றிச் சொல்லியது 1150
- நகுலன் முதலியோர் தடாகத்தில் நீரைப்பருகி இறந்ததும், யுதிஷ்டிரா தடாகத்துக்குச் சென்று பார்த்ததும் .. 1151-1154
- 314 யுதிஷ்டிரா பலவாறு புலம்பி யகூனுடன் பேசியது .. 1155-1159
- யகூன வினாக்களும் யுதிஷ்டிரா விடையும் .. 1159-1177
- யகூன இறந்த நாலவருள் யார் பிழைக்கவேண்டுமென்று வினவ, யுதிஷ்டிரா நகுலன் பிழைக்கவேண்டுமென்றது .. 1176-1177
- யகூன் எல்லாரும் பிழைக்கக்கடவரென்றது .. 1178
- 315 இறந்த பாண்டவர்கள் பிழைத்ததும், யுதிஷ்டிரர் வினவ, யகூன தன்னைத் தெரிவித்து அவருக்கு வரங்களைக் கொடுத்த மறைந்ததும் 1178-1180
- பாண்டவர்கள் ஆஸ்ரமமவந்து ஆரணீஸம்புடத்தைப் பிராம்மணனுகளுக்குக் கொடுத்தது 1180-1181
- ஆரணேயபர்வக கதையைப் படித்தவின பயன் ... 1181

வ ன ப ரீ வ ம் வி ஷ ய ஸூ சி கை க மு ற் றி ற் று.

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீ மஹாபத்ரம்.

வனபர்வம்

இரண்டாம் பாகம்.

நூற்றைம்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஐடாஸுரவதபர்வம்.

(பிராம்மணவேஷம் பூண்டு பாண்டவர்களினருகில் நெடுங்காலம் வலித்த ஐடாஸுரன் பீமஸேனனில்லாதபோழுது திரௌபதியையும் யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களையும் கவர்ந்தோடியதும், நடுவழியில் தற்செயலாக எதிரில் வந்த பீமன் — அந்த ஐடாஸுரனைக் கொன்றதும்.)

அந்த ராக்ஷஸர்களும் பீமஸேனனுடைய புத்திரனை கிடோதகசனும் செனறபிறகு, அந்தச் சிறந்த மலையில் அர்ஜுனன வருவானென்கிற விருப்பத்தால பிராம்மணர்களோடு கூட வலிக்கின்றவர்களும் அந்த இடத்தில் மிகக் நமஸ்கையுடனிருப்பவர்களும் ஒரு ஸஹயம் தற்செயலாகப் பீமஸேனைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பவர்களும் அநதப் பாண்டு குமாரர்களான யுதிஷ்டிரரையும் நகுலஸஹ தேவர்களையும் திரௌபதியையும் ஓர் அரக்கன் தூக்கிக்கொண்டு சென்றான்” என்று சொல்ல, ஜனமேஜயர், “பிராம்மணரே! ராக்ஷஸன் தர்மராஜரையும் நகுல ஸஹதேவர்களையும் கிருஷ்ணையையும் எவ்வாறு கவர்ந்தான்? (இது) ஆசசர்யமாக இருக்கிறது. ராக்ஷஸர்களுக்குப் பகைவனை பீமனும் எங்கே சென்றான்? பிராம்மணோத்தமரே! குறமறமறவரே! இதனை எனக்குத் தெளிவாகச் சொல்லக் கடவீர்” என்று வினவினார்.

வைசம்பாயனர், “துராத்மாவும் பாவத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினவனும் பெயரால் ஐடாஸுரனென்று பிரஸித்திபெற்றவனுமான

அவன, 'நான எல்லா அஸ்திரங்களிலும் அவற்றின் மந்திரங்களிலும் லாமந்தியமுள்ள பிராமமணன் ; அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களுள் மிகச்சிறந்தவன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, பாண்டவர்களுடைய அமபுத தூணிகளையும் விறகளையும் கவரக்கருதியவனும்திரௌபதியைக் கவர்வதற்கு ஸமயத்தை எதிர்பார்ப்பவனுமாக, பாண்டவர்களை எப்பொழுதும் உபாஸித்தவந்தான். ராஜஸூரேஷ்டரே ! பாண்டவர்களை மகிழ்விப்பவரான யுதிஷ்டிரர் அவனைப் போஷித்தவந்தான் ; பாவியான அவன் சாம்பலால் மூடப்பட்ட நெருப்பைப்போலிருந்ததைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. மிகக்கெட்ட எண்ணம் கொண்டவனான அவன், பகைவரை அடக்குகிறவனான பீமஸேனன வேட்டையாடுவதற்காக வெளியில் சென்றிருக்கையில் கீடோதகசுனும் அவனுடன் வந்தவர்களும் பல திசைசசரிலும் சென்றதைக் கண்டும், மனவடக்கமுள்ளவர்களும் தபோதனாகளுமான லோமசர் முதலிய அந்த மஹரிஷிகள் ஸநானத்திறகாகவும் புஷ்பங்களைக் கொண்டுவருவதற்காகவும் சென்றதைக் கண்டும், விகாரமாகவும் பயங்கரமாகவும் பெரிதாகவுமிருக்கிற வேறு உருவத்தை எடுத்து எல்லா ஆயுதங்களையும் எடுத்ததுகொண்டும் திரௌபதியைத் தூக்கிக்கொண்டும், மூன்று பாண்டவர்களையும் எடுத்துக்கொண்டும் ஓடினான். பாண்டு குமாரனான ஸஹதேவனே அவனிடமிருந்து முயற்சியினால் (தன்னை) விடுவித்துக்கொண்டு, உறையிலிருந்து கத்தியைப் பகைவனான அவன் பிடித்திருந்ததிலிருந்து வலிந்து விடுவித்து, மகாபலசாலியான பீமஸேனன சென்ற வழியை நோக்கி அவனைக் கூவி அழைத்தான். கொண்டுபோகப்படுகிற தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரா ராக்ஷஸனை நோக்கி, 'மூட ! உன்னுடைய தர்மம் குறைவடைகிறது. இதனை நீ பாக்கவில்லை. மனுஷ்யஜாதியை அடைந்தவர்களும் திரயசஜாதியை அடைந்தவைகளும் ஆகிய எல்லாரும் தர்மத்தை நன்கு பார்க்கிறார்கள். முக்யமாக ராக்ஷஸர்களும் தர்மத்தை நன்கு பார்க்கிறார்கள். ராக்ஷஸர்கள் தர்மத்திற்கு மூலம். அவர்கள் உத்தம தர்மத்தை அறிகிறார்கள். நீ இவைகளை எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து ஸம்பத்தில நிற்கத் தகுதியுள்ளவனாகிறாய். ராக்ஷஸனே ! தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் பிதருக்களும் கந்தர்வர்களும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பறவைகளும் அப்படியே பசுக்களும் மறற விலங்கு ஜாதியைச் சார்ந்தவைகளும் புழுக்களும் ஏறுமடிகளும் மனிதர்களை அண்டிப் பிழைக்கின்றனர். ஆகையால், நீயும் (மனிதர்களை அண்டிப்) பிழைக்கிறாய். இந்த உலகத்தினுடைய சேழிப்பினால்

உங்களுடைய உலகம் செழிப்படைகிறது. இந்த உலகமானது துகுகத்தை அடையும் தருணத்தில் தேவதைகளும் (இந்த உலகத்தின் துகுகத்தை) அனுஸரித்துத் துகுகிக்கிறார்கள். சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய விதிப்படி ஹவயகவயங்களால் பூஜிக்கப்படுவார்களாகில் அந்தத் தேவர்கள் விருத்தியடைகிறார்கள். ராக்ஷஸ! நாங்கள் ராஜ்யத்தைப் போஷிப்பவர்கள். (ஆபத்துகுகளிலிருந்து) பாதுகாப்பவர்களாகவுமிருக்கிறோம். ராஜ்யமானது பாதுகாக்கப்படாமற் போனால் ஸம்பத்தது ஏது? ஸுகம் ஏது? குற்றமிருந்தாலன்றி ராக்ஷஸர்கள் அரசனை ஒருகாலும் அவமதிக்கலாகாது மனிதர்களைப் பகஷிக்கிறவனே! எங்களிடத்தில் அபசாரமானது அனுபவவகூட இல்லை. நாங்கள் எப்பொழுதும் ஸத்யத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு¹ விகஸத்தைப் புஜிக்கின்ற குருக்களையும் பிராமமணர்களையும் தேவதைகள் முதலியவர்களின் ஸ்தானத்தில் சகதிக்குத் தக்கபடி ஏற்படுத்துகிறோம். ஒருவன் மிதிரர்களிடத்திலும் நம்பினவாக வரிடத்திலும் அன்னமிட்டவர்களிடத்திலும் வலிக்க இடங்கொடுத்தவர்களிடத்திலும் ஒருபொழுதும் துரோகம் செய்யலாகாது. அப்படிப்பட்ட நீ எங்களுடைய வீட்டில் பூஜிக்கப்படுகிறவனாக ஸுகமாக வலித்துவந்தவன். துஷ்டபுத்தியுள்ளவனே! எங்களுடைய அன்னங்களையும் புஜித்து எங்களை எவ்வாறு அபஹரிக்க விருமபுகிறாய்? இவ்விதமாகவே வீணை ஆசாரமுள்ளவனும் வீணை வளர்ந்திருப்பவனும் வீணை புத்தியையுடையவனும் வீணை மரணத்தை அடையத்தகுதியுள்ளவனுமான நீ இப்பொழுது வீணை மரிக்கப்போகிறாய். அல்லது, நீ துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் எல்லாத் தாமங்களாலும் விடுபட்டவனுமாயிருந்தால் எங்களுடைய சஸ்திரங்களை எங்களிடம் கொடுத்ததுவிட்டு யுத்தத்தினால் திரௌபதியைக் கொண்டு போ. அப்படியின்றி நீ தெரிந்துகொள்ளாமல் இந்தக் காரியத்தைச் செய்வாயாகில் அதர்மத்தையும் உலகத்தில் அபகீர்த்தியையும் மாத்திரம் அடைவாய். ராக்ஷஸனே! இப்பொழுது இந்த மானிடப் பெண்ணைத் தொட்டு உனனால் இந்த விஷமானது நன்றாகக் கலக்கிக் குடத்தோடு குடிக்கப்பட்டது' என்று அந்த ராக்ஷஸனைப்பூர்த்துச் சொன்னார். பிறகு, புதிஷ்டிரர் அந்த ராக்ஷஸனுக்கு அதிகப் பாரமுள்ளவரானார். பாரததால் அழுத்தப்பட்ட தேகமுள்ளவனை அவனே முன் சென்றதுபோல விரைந்து செல்பவனாகவில்லை. புதிஷ்டிரர், பிறகு, திரௌபதியையும் நகுலனையும் பார்த்தது, 'முடனான ராக்ஷஸனிடத்த

1. தேவர்கள் முதலியவர்களுக்கு நிவேதனம் செய்த மிச்சம்.

தினின்று பயப்படாதீர்கள். இவனுடைய நடையின் வேகமானது எனலை குறைக்கப்பட்டது. புஜபலம் மிக்க வாயுகுமாரனான பீமன் அதிக தூரம் சென்றிருக்கமாட்டான். அவன வந்தவுடன், ராக்ஷஸன் ஒரு முகூர்த்தநேரத்தில் உயிர் துறப்பான்' என்று சொன்னார். மன்னரே! ஸஹதேவனோ, மூடபுத்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸனைப் பார்த்துவிட்டு, குந்தீபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, 'அரசரே! கூத்திரியனுக்கு யுத்தத்தில் (பகைவனை) எதிர்த்துநின்று உயிரை விடுவதோ, அல்லது, பகைவனை வெல்வதோ இதனைக்காட்டிலும் மேலான நல்ல காரியம் எனன இருக்கின்றது? பகைவரைவாட்டு பவரே! போர்புரிந்து இந்த ராக்ஷஸனாவது நமமைக் கொல்லக் கடவன். அல்லது, நாமாவது இவனைக் கொல்லக்கடவேமாம். மிக்க பாஹுபலமுள்ளவரே! அரசரே! இது தக்க இடமும் காலமும்ன்றோ? ஸதய பராக்ரமமுள்ளவரே! கூத்திரியதர்மத்திற்கு ஸமயம் வாய்த்திருக்கிறது. ஜயித்தேதா கொலைபட்டீடா நற்கதியை அடைவதற்கு நாம் தகுதியுள்ளவாகளாக இருக்கிறோம். பாரதரே! இப்பொழுது ராக்ஷஸன் ஜீவித்திருக்கையில் ஸூரியன் அஸ்தமயத்தை அடைவானாகில் மறுபடியும் நான் கூத்திரியனென்று ஒருகாலும் சொல்லத் துணியேன' என்கிற வசனத்தைச் சொன்னான். பிறகு, ஸஹதேவன் ராக்ஷஸனைப் பார்த்து, 'ஓ! ஓ! ராக்ஷஸ! நில், நான் பாண்டுவின் புதல்வனான ஸஹதேவன். எனையாவது கொன்று இவளைக் கொண்டுபோ; அல்லது, நீயாவது கொலைப்பட்டு இங்கே பூடு' என்று சொன்னான்.

அப்பொழுது, மாதரீபுத்திரன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலேயே, மிக்க தோள்வலிமையுள்ள பீமனைன் வஜரபாணியான இந்திரனபோலத் தற்செயலாகக் காணப்பட்டான். அவன் அந்த இடத்தில் பிராதாககனையும், கீர்த்தியுள்ளவளான பாஞ்சாலியையும், பூமியில் நின்றுகொண்டு ராக்ஷஸனை அப்பொழுது அதட்டுகின்ற ஸஹதேவனையும், வழியினின்று (தவறி) மயங்குகிறவனும் காலதநால் கெடுக்கப்பட்ட மதியுள்ளவனும் ஆகாங்கு சுற்றுக்கிறவனும் தெய்வததால் மதிபுத்தமடையும்படி செய்யப்பட்டவனுமான ராக்ஷஸனையும் கண்டான். அவன் அந்தப்பிராதாககனும் திரௌபதியும் கொண்டுபோகப்படுவதைப் பிதருக்கூடக் கோபத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டான். அவன் ராக்ஷஸனையும் பார்த்து, 'நீ ஆயுதங்களைப் பரீக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் வேலைசெய்வனாக என்னை யுமன்பே அறியப்பட்டிருக்கிறாய். (உன்னைக்கொல்லும் விஷயத்தில்) எனக்கு

விருப்பமில்லாததுபற்றி அப்பொழுது நீ கொல்லப்பட்டாமலிருந்தாய். பிராமமணவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவனாக இருந்துகொண்டு எங்களுககு அபிரியத்தை நீ சொல்லாமலிருந்தாய். பிரியமான விஷயங்களில் மகிழ்கிறவனும் அபிரியத்தையே செய்யாதவனும் பிராமமணவேஷத்தைத் தரித்திருப்பவனும் குற்றம் செய்யாதவனுமான உன்னை ராக்ஷஸனென்று அறிந்திருந்தாலும் நான் கொல்லாமலே இருந்தேன். அப்படிப்பட்டவனை எவன் கொல்வனோ அவன் நரகத்தை அடைவான். மேலும், ¹ காலத்தால் பகருவமாகாத உனக்கு வதம் அப்பொழுது இல்லை. அதபுதமான செய்கையுள்ள காலமானது கிருஷ்ணையை அபஹரிக்கும் விஷயத்தில் இப்படிப்பட்டபுத்தியை உனக்குக் கொடுத்தவிட்டபடியால் இப்பொழுது நீ நனகு பக்குவமாக இருக்கிறாயென்பது திணணம். நீ அப்படி பலசாலியாக இருந்தாலும் அப்படிப்பட்ட காலத்தை அடைந்து விட்டமையால் இப்பொழுது இருக்கமாட்டாய். காலமென்கிற நூலுடன் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கிற இந்தத் தூண்டிலானது உனனால் விழுங்கப்பட்டுவிட்டது. ஜலத்தில் தூண்டிலமுள்ளினால் வாய்கோக்கப்பட்ட மீன்போல இப்பொழுது எப்படி (விடுபட்டு) செல்லுவாய்? எந்த இடத்தைக் குறித்து நீ புறப்பட்டாயோ, எந்த இடத்தைக்குறித்து உன்னுடைய மனமானது முந்திச்சென்றதோ அந்த இடத்தை நீ அடையப்போகிறதில்லை. பசுன் ஹிடிமபன் ஆகிய இவர்களுடைய வழியை அடைவாய்' எனனும் இதனைச் சொன்னான். பீமனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவனும் யமனால் தூண்டப்பட்டவனுமான ராக்ஷஸனோ பயந்தவனாக அவர்களனைவரையும் விட்டுவிட்டு யுத்தத்திற்காக அருகில் வந்தான். கோபத்தால் உதடுகள் மிகத்துடிக்கிறவனாக மீண்டும் பீமனைப்பார்த்து, 'பாவி! எனக்குத் திசைகள் தெரியாமல் போகவில்லை. உனக்காகவே நான் தாமதித்தேன். யுத்தத்தில் எந்த எந்த அரக்கர்கள் உனனால் கொல்லப்பட்டார்களென்று நான் கேட்டிருக்கிறேனோ அவர்களுககு இப்பொழுது உன்னுடைய ரகத்தால் ஜலதர்ப்பணம் செய்யப்போகிறேன்' என்றும் சொன்னான். ராக்ஷஸன் அப்பொழுது பீமனைப்பார்த்து இவ்வண்ணம் சொன்னதுப் பயங்கரமான முகத்துடன் கோபுராக்ஷஸனுக்கு அகிஷ்பெருமுகச்சுவிட்டுக் கொண்டு யுத்தத்திற்குப்புகுந்தான் வந்தான். பிறகு, இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பீமன், கடைவாய்களை நகிக்கொண்டும், கோபத்தால் சிரித்துக்கொண்டும், நேரில்வந்திருக்கிற காலனுக்கும் அந்தக்

¹ மரணகாலம் நேராத எனபது.

ஹுககுமொப்பானவனாகி, 'நில, நில' என்று சொல்லிக்கொண்டும், கோபத்தினால் கண்கள் நன்குசிவந்தவனாகக் கைச்சண்டையையே விருமபி ராக்ஷஸனை எதிர்த்தோடி வந்தான். ராக்ஷஸனும் அப்பொழுது அடிக்கடி வாயைத்திறந்துகொண்டும், இருகண்டவாய்களையும் நகிக்கொண்டும், போரைவிருமபி எதிரில் நிழ்கின்ற பீமனை, பலனைனகிற அஸுரன் வஜரத்தைத் தரித்த இரதிரனை எதிர்த்து ஓடியதுபோலப் பரப்பபுடன எதிர்த்து ஓடினான். பீமனேனனும் கைச்சண்டைக்கு ஆயத்தமாக நின்றான். ராக்ஷஸனும் அதிக உதவா ஹத்துடன் கைச்சண்டையை விருமபினான்.

அரசரே! அவ்விருவருக்கும் மிக்க பயங்கரமான கைச்சண்டை நடந்துவருமபோது, மாத்ரீகுமாராகளி்ருவரும அதிககோபத்துடன் எதிர்த்தோடிவந்தார்கள். குந்தீபுத்திரனான பீமன் உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டு, 'நானே ராக்ஷஸனை (குகொல்ல) வல்லவன்' என்று அவ்விருவரையும் தடுத்தான்; 'பாத்துக்கொண்டிருங்கள்' என்றும் சொன்னான்; (புதிஷ்டிரரைப் பார்த்து,) 'அரசரே! எனமீதும் பிராதாக்களமீதும் தர்மத்தினமீதும் ஸுகருத்தினமீதும் யாகத்தினமீதும் ஆணையிடுகிறேன். ராக்ஷஸனை நான் நாசம் செயவேன்' என்று சொன்னான். (பீமன்) இவ்வண்ணம் கூறியபின், வீரர்களான அந்த ராக்ஷஸனும் பீமனேனனுமாகிய இருவரும் ஒருவரோடொருவா போட்டிபோட்டுக்கொண்டு கைகளால் கட்டிச் சண்டை செய்யத் தொடங்கினார்கள். புத்தத்தில் (ஒருவரை யொருவா) பொறுதவர்களும் கோபங்கொண்டவர்களுமான அந்தப் பீமனுகும ராக்ஷஸனுக்கும், இந்திரனுக்கும் சம்பரனுகும நேர்ந்ததுபோல புத்தம் நேர்ந்தது. அந்த வீரர்களிருவரும் மிக்க கோபங்கொண்டு ஒருவர்மீதொருவர் பயந்தார்கள். மாரிக்காலத்து மேகங்கள்போலக் கர்ஜிப்பவர்களும் மிக்க பலசாலிகளுமான அவர்கள் மரங்களை ஓடித் தொடித்து (அவைகளால்) ஒருவரை ஒருவர் அடித்தார்கள். பலசாலிகளுள் சிறந்தவர்களான அவர்கள், ஒருவரமீது ஒருவர் மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் கொல்லவதில் விருப்பமுள்ளவர்களாகித் தொடைகளால் பெரிய மரங்களை ஓடித் தார்கள். முறகாலத்தில் வானர்களுள் சிறந்தவர்களும் பிராதாக்ஷஸனான வாஸிசுகீவர்களுக்கு நடந்த புத்தம் போன்ற அந்த மர்ச சண்டையானது மரங்களை அழிப்பதாயிற்று. அந்த இருவரும் அடிக்கடி உரக்கக் காஜித்துக்கொண்டு மரங்களைச் சுழற்றிச் சுழற்றி ஒருவரை ஒருவர் ஒரு முகூர்த்தகாலம் அடித்தார்கள். பாரதரே!

அந்த இடத்தில் எல்லா மரங்களுமே ஒருவரை ஒருவர் கொல்வது லுள்ள விருப்பத்தால் தூறு தூறுசுப்பிடுகுகி (நொறுக்குகி) குவிக்கப் பட்டபின் கற்களை எடுத்துக்கொண்டு மகாபலசாலிகளான அவ்விருவரும் பெரிய மேகங்களால் பொழியப்படுகிற இரண்டு பெரிய மலைகள் போல ஒரு முகூர்த்தகாலம் போர்புரிந்தார்கள். கோபமுள்ளவாக ளான அவ்விருவரும் பயங்கரமான உருவமுள்ள பெரிய கற்களால் மிக்க வேகமுள்ள வஜ்ராயுதங்களால் அடித்துக்கொள்வதுபோல ஒருவரை ஒருவர் அடித்தார்கள். பிறகு, தத்தம் பலத்தினால் கர்வங்கொண்ட அவ்விருவரும் மறுபடியும் (ஒருவரை ஒருவர்) எதிர்த்தோடி இருக்கையிலும் கட்டிப்பிடித்து இரண்டு யானைகள் போல இழுத்தார்கள். அதிகப் பயங்கரமான முஷ்டிகளால் ஒருவரை யொருவா எதிர்த்துக் குத்தினார்கள். மிக்க பலசாலிகளான அவர்க ளுக்கு அப்பொழுது, 'கடகட' எனலும் ஒலி உண்டாயிற்று. பிறகு, பீமலே ஜநததலைநாகமடேபானற முஷ்டியை நன்றாகப்பிடித்து ராக்ஷஸனுடைய கழுத்தில் வேகத்தோடு குத்தினான். பிறகு, பீமலே னனுடைய கையினால் அடிக்கப்பட்டவனும் களைத்தவனுமான அந்த ராக்ஷஸன் மிக்க மயக்கமடைந்ததைக் கண்டு, பீமலேனன் அவனை எதிர்த்து வந்தான். மிக்க புஜ்பலமுள்ளவனும் தேவனுக்கு ஒப்பான வனுமான பீமன், பிறகு, அந்த ராக்ஷஸனைத் தன்னிருக்கையிலும் வலிநது உயரத்தாக்கிப் பூமியில் நன்றாகத் தேய்த்தான். பிறகு, கோபம் மூண்டவனான பாண்டவன் இருக்கையிலும் அந்த ராக்ஷ ஸனை வலிநது நசுகி அவனுடைய எல்லா அவயவங்களையும் நொறுக்கினான். முஷ்டியினால் கழுத்தை நன்றாக நாற்புறங்களிலும் அடித்து நசுகித் தலையை உடலினின்றும் பறித்தான். உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டதும் பிதுங்கி வெளியில் வந்திருக்கின்ற கண்களுடன் கூடியதும் மரத்தினின்றும் நழுவின கணிபோன்றதுமான ஜடா ஸுரனுடைய தலையானது பீமலேனனுடைய பலத்தால் கவரப் பட்டதும் ரகத்தினால் எங்கும் பூசப்பட்டதுமாகப் பற்களால் உதடுகளை நன்கு கடித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்தது. மகாவிலலாளி யான பீமலேனன் அந்த ராக்ஷஸனைக்கொன்று தேவர்களால் இறக்கின துதிக்கப்படுவதுபோலப் பிராமமணஸரீரஷ்டார்களால் துதிக்கப்படுகின்றவனாகி யுதிஷ்டிராருகில் வந்தான்.

ஜடாஸுரவதபர்வம் முற்றிற்று.

ஊற்றைப்பிடித்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

ய சூக்ஷ்ம யு த்த ப ர் வ ம்.

(யுதிஷ்டிரர் பரிஜனங்களுடன் மறுபடியும் நரநாராயணஸ்ரமத்தீர் வஸித்ததும், வீரஷபர்வாவின் ஆஸ்ரமமுதலிய இடங்களில் ஸஞ்சரித்ததும், ஆர்ஷ்டிஷேணருடைய ஆஸ்ரமத்துக்குச் சென்றதும்.)

அந்த ராக்ஷஸன் கொலப்பட்ட பிறகு, பிரபுவும் அரசருமான குந்தீபுதரா மறுபடியும் நரநாராயணஸ்ரமத்தை அடைந்து வாஸம் செய்தா. திரேளபதிபுடனிருக்கும் அந்த யுதிஷ்டிரா, ஸமயத்தில் பிராதாவான அர்ஜுனனை நினைத்துக்கொண்டு அந்தத் தமபிமாரனைவரையும்ழைத்து, 'சேஷமமாக வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற நமக்கு நான்கு வருஷங்கள் சென்றன. 'மலைகளுள் சிறந்ததும், பூத்திருக்கிற சோலைகளாலும் மதித்திருக்கிற குயில்களாலும் வண்டுகளாலும் மயில்களாலும் சாதகங்களாலும் நித்யோதஸவம்போல அலங்கரிக்கப்பட்டதும், புலிகளாலும் பன்றிகளாலும் எருமைகளாலும் கவயங்களாலும் அப்படியே மான்களாலும் மதயானைபோன்ற துஷ்ட மிருகங்களாலும் புள்ளிமான்களாலும் அடையப்பட்டதும், மலாந்திருக்கின்ற ¹ ஸஹஸ்ரபதரங்களுாலும் ² சதபதரங்களாலும் உதபலங்களாலும் நன்கு மலர்ந்த ³ கமலங்களாலும் கருநெய்தலங்களாலும் (விளங்குவதும்,) மிகக் புண்யமானதும், பரிசுத்தமானதும், தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் அடையப்பட்டதும், பர்வத ராஜனுமான கைலாஸத்தைக் குறித்து ஐந்தாவது வர்ஷக் கடைசியில் நான் வருகிறேன்' என்று அர்ஜுனன் ஸங்கேதம் செய்திருக்கிறான். அர்ஜுனனுடைய வரவைக் காண எண்ணக்கொண்ட நம்மாலும் அந்த இடத்தில் (வந்து பார்ப்பதாக) ஸங்கேதம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அளத்தற்கரிய ஆற்றலுள்ள அந்தப் பார்த்தனால், முற்காலத்தில், 'அஸ்திர வித்தையை விரும்பினவனாக ஐந்துவாஷங்கள் (ஸ்வர்க்கலோகத்தில்) வசிப்பேன்' என்று என்னிடத்தில் ஸங்கேதம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அஸ்திரங்களைப் பெற்றவனும்

பகைவரையடக்குபவனும தேவலோகத்தினின்று இவ்வுலகத்திற்குத் திரும்பிவந்தவனும காண்டவமெனகிற வில்லைக் கையில பிடித்திருக்கிறவனுமான அாஜுனனை இந்த இடத்தில் பார்ப்போம்' எனற வசனத்தைச் சொன்னார். யுதிஷ்டிரர் இவ்வண்ணமுரைத்துப் பிராம்மணர்களனைவரையும் அழைத்தார்; தவசிகளான அவர்களுக்கு அந்தக் காரணத்தையும் சொன்னார். உக்கிரமான தவமுள்ள அந்தப் பிராம்மணர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் யுதிஷ்டிரரை வலமாகச் சுற்றிவந்து 'பரதஸாரேஷ்டனே! தர்மங்களை அறிந்தவனே! ஸுகத்தைப் பித்தின பயனாகக்கொண்ட இந்தத் துன்பத்தைக் க்ஷத்திரியனுக்குரிய தாமததினால் விரைவாகத் தாண்டிப் பூமியைப் பரிபாலனம் செய்யப் போகிறாய்' என்று மங்களத்தோடும் க்ஷேமத்தோடும் சேர்ந்திருக்கும்படி அன்புடன் அந்தச் சொல்லை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பகைவரை வாட்டுபவரும் திரௌபதியுடனிருப்பவரும் ஸ்ரீமானுமான் அரசர் அந்தத் தவசிகளுடைய அந்த வசனத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அப்பொழுது அந்தப் பிராம்மணர்களாலும் பிராதாக்களாலும் கடோத்கசன்முதலிய ராக்ஷஸர்களாலும் பின்தொடரப்பட்டவராகவும் லோமசரால் பாதுகாக்கப்பட்டவராகவும் புறப்பட்டார்.

மிக்க தேஜஸுள்ளவரும் நல்ல வீரதமுள்ளவருமான அவர் ஆங்காங்கே தமபிமார்களுடன் சிலவிடங்களில் கால்களால் நடந்து சென்றார்; சிலவிடங்களில் அரசர்களால் தூக்கிச் செல்லப்பட்டார். பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜா பல துன்பங்களைச் சந்தித்துக்கொண்டு சிங்கங்களாலும் புலிகளாலும் யானைகளாலும் நிரம்பின வடதிசையை நோக்கிச் சென்றார். அவர் கைலாசத்தையும் மைனாகமலையையும் கந்தமாதனத்தைச் சார்ந்த குன்றுகளையும் மேரு பர்வதத்தையும் மலையின் மேன்மேலான இடங்களில் மங்களகரமான பல நதிகளையும் பாராததுக்கொண்டு பதினேழாவது நாளில் புண்ணியமான இமயமலையின் உச்சியை அடைந்தார். வேந்தரே! பாண்டவர்கள், கந்தமாதனத்திற்கு அருகில், புணயமானதும் பலவகை மரங்களாலும் கொடிகளாலும் சூழப்பட்டதுமான இமயமலையின் மேற்பிரதேசத்தில் நீர்நிலைகளில் மூளைத்தவைகளும் புஷ்பித்திருப்பவைகளுமான மரங்களால் சூழப்பட்ட மிக்க புணயமான விருஷபர்வாவினுடைய ஆற்றத்தைக் கண்டார்கள். பகைவர்களை அடக்குகிறவர்களான பாண்டவர்கள் ராஜரிஷியும் தர்மாதமாவுமான் அந்த விருஷபர்வாவை

அணுகிக் களை தீர்ந்தவர்களாகி நமஸ்கரித்தார்கள். ராஜரிஷியாவ அவன் பரதஸுரேஷ்டர்களான அவர்களைப் புத்திரர்களைப்போல வர வேற்றான். பகைவர்களை அடக்குகிறவர்களான அவர்கள் அவனால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாக அங்கே ஏழுநாள் விசிறத்தார்கள். எட்டாவதுநாள் வந்தவுடன், உலகத்தில் பிரசித்திபெற்ற அந்த விருஷபாவா என்கிற ரிஷியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட விருமபினாகள். அரசரே! பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் தங்கரிடத்தில் அடைக்கலமாக இருப்பவர்களும் காலம் தவறாமல் பந்துகளைப்போல் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவர்களுமான அந்தப் பிராமமணர்களை ஒவ்வொருவராக விருஷபர்வாவின் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட விருமபினாகள். அந்தப் பரிஜனங்களை மகாதமாவான அவனிடம் ஒப்பித்து யஜ்ஞபாததிரங்கிலையும் ரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் விருஷபாவாவின் ஆசிரமத்தில் வைத்தார்கள். சென்றதிலும் வருவதிலும் சிறந்த ஞானமுள்ளவனும் திறமையுள்ளவனும் கடமைகளைத் ததையும் நிந்தவனும் தர்மங்களை அறிந்தவனுமான அந்த விருஷபர்வா பரதஸுரேஷ்டர்களான அவர்களுக்கு, புத்திரர்களுக்கு உபதேசிப்பதுபோல உபதேசித்தான அனுமதிபெற்ற வீரர்களான அந்த மஹாதமாக்கள கிருஷ்ணாபுடனும் மகாதமாக்களான பிராமமணர்களுடனும் சேர்ந்து வடதிசையை நோக்கிச் சென்றார்கள் மிக்கதேஜஸுள்ள விருஷபர்வாவானவன், அப்பொழுது பாண்டவர்களைப் பிராமமணர்களுக்குத் தெரிவித்துப் புறப்பட்டுச் செல்லுகின்ற அரசர்களான அவர்களைப் பின்னொட்டிச் சென்றான். விருஷபாவாவன்வன் குந்திபுத்திரர்களைப் பின்னொட்டிச் சென்று ஆசிரவாதங்களால் மகிழ்வித்து வழியையும் சொல்லிவிட்டுத் திருமபினான். ஸத்தியமான பராகிரமமுள்ளவரும் குந்திநந்தனருமான புத்திஷ்டிரர் தம்பிமார்களுடன் கால்களால் நடந்தே பலவகை மிருகக்கூட்டங்களால் அடையப்பட்ட வழியில் சென்றார். அந்தப் பாண்டவர்கள் பலவகை மரங்களால் நெருங்கிய மலையின் சரிவுகளில் வலிப்பவர்களாகி நான்காவது நாளில் அந்தமலையில் பிரவேசித்தார்கள். அவர்கள் விருஷபர்வாவின் சொல்லப்பட்ட வழியை அடைந்து பெரிய நீருண்டமேகம்போன்றதும் ஜலமுள்ளதும் மங்களகரமானதும் ரத்தினங்களாலும் பொன்னாலும் அழகியதும் பலவகைக்கொடு முடிகளுள்ள துமான மலையையும், பல குகைகளையும் அருவினைப் முடையதும் கற்பிளவுகளால் விசாலமாக இருப்பதும் கொடிமரங்களால் மரங்களாலும் நெருங்கியதும் அழகியதுமான இமயமலை மலையின் மலையையும், பலவித மலைகளையும் பாரகின் தவர்களாகிக் குறுக்கிட்ட

இடத்தைநோக்கிச் சென்றார்கள். அவர்கள் மலையின் மேனமேலான இடங்களில் அடைதற்கு மிக அரியவைகளான சூகைகளையும் நடந்து செல்வதற்கு மிக அரியவையான மிகப்பல இடங்களையும் ஸுகமாகவே தாண்டிச் சென்றார்கள். தெளமயரும் கிருஷ்ணையும் பாததாங்களும் லோமசமஹரிஷியும் ஒன்றுசேர்த்தவர்களாகச் சென்றார்கள். அந்த இடத்தில் ஒருவராவது தளரவில்லை. மிகக் பாகியசாலிகளான அவர்கள் மிருகங்களாலும் பசுவிகளாலும் ஒலிக்கப்பெற்றதும் பல வகை மரங்களோடும் கொடிகளோடும் சேரத்தும் குரவ்குக் கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் மனத்தை மிக மகிழ்விப்பதும் புணயமானதும் தாமரை ஓடைகளோடு கூடியதும் குட்டைகளும் பெருங்காடுகளுமுள்ள துமான மாலயவானென்கிற பெரியமலையை அடைந்தார்கள். அவர்கள் அந்தகு அப்புறத்தில் கிம்புருஷர்களுக்கு இருபிட்டமும் வித்தார்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டதும் விதயாதராகவாலும் கினனரப்பெண்களாலும் ஸஞ்சீககப்பட்டதும் யானைகூட்டங்களுக்கு இருப்பிட்டமானதும் சிங்கக் கூட்டங்களோடும் புலிக் கூட்டங்களோடுங் கூடியதும் சரபங்களின பேரொலியினால் முழுகப்பட்டதும் பலவித மிருகங்களால் அடையப்பட்டதுமான கந்தமாதனமலையை மயிர்ப்புகித்தவர்களாகிக் கண்டார்கள். மகிழ்ச்சி அடைந்தவர்களும் வீரர்களுமான அந்தப்பாணடுபுத்தர்கள் நந்தனவனம போன்றதும் மனத்தையும் கண்களையும் மகிழ்விப்பதும் 1 வலிக்கத்தக்கதும் அழகிய சோலைகளுள்ள துமான அந்தக் கந்தமாதனவனத்தில் முறையே துழைந்தார்கள். வீரர்களான அவர்கள் திரொபதியுடனும் மஹாதமாக்களான அந்தப் பிராமமணாக்களுடனும் சேரந்து கந்தமாதன மலைவளிகளில் மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகின்றவையும் அழகியவையும் மரகமாகவும் தெளிவில்லாமலும் இனிமையாகவுமிருப்பவையும் மங்களகரமானவையும் காதுகுகினியவையும் மிக மதுரமானவையும் பறவைகளுடைய வாய்களால் வெளியிடப்பட்டவையுமான சபதங்களைக்கேட்டுக்கொண்டும், எல்லாருதுக்களிலுமுண்டாகிற பழங்களின் பாரங்களால் நிறைந்தவையும் எல்லாருதுக்களிலுமுண்டாகிற புஷ்பங்களால் பிரகாசிக்கின்றவையும் பழங்களின் பாரத்தால் வளைக்கப்பட்டவைபுமான பூத்திருக்கிற 2 மா, ஆமராதகம், தெனீன, திருதுகம், முஞ்சாதகம், ஆஞ்சீரம், மாதுளை, கொய்யா, பலா, எலும்பிச்சை, வாழை, பேரீந்து, புளி, வஞ்சி, பரா, சண்பகம்,

மன ததுக்கு இன்பத்தைத் தருகின்ற கடம்பு, வில்வம், விளா, நாவல், காசுமரி, இலந்தை, இறவி, அதி, ஆல், அரசு, ¹ கூதிரிகம, சேமரம், ரெலவி, கடுமரம், தான்றி, புனகு, கரமர்த்தம், அதிகமான பழங்களுள்ள திந்துகம் ஆகிய பலவிதமான இந்த மரங்களையும் அம்ருதம் போன்ற ருசியுள்ள பழங்களால் நிறைக்கப்பட்டிருக்கிற அப்படிப்பட்ட மற்றவிருகூடங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் நுழைந்தார்கள். அப்படியே, அந்தப் புருஷபரேஷ்டர்கள் கந்தமாதன மலைவளிகளில் செவிக்கினிமைபாகவும் மிக மதுரமாகவும் கூவுகின்ற சகோரங்களாலும் சதபத்ரங்களாலும் வளியன்குருவிகளாலும் கிளிகளாலும் குயில்களாலும் ஊககுருவிகளாலும் பச்சைகுருவிகளாலும் ஜீவஜீவகப் பறவைகளாலும் வலலாறுகளாலும் சாதகபச்சுடிகளாலும் அப்படியே ² வேறு பலவகைப் பறவைகளாலும் அடையப்பட்ட சம்பகம், அசோகு, தாழை, மகிழ், புன்னை, ஏழிலைப்பாலை, தாழைகளோடுகூடின கோங்கு, பாதிரி, அழகிய வெடபாலை, மந்தாரம், நீலோதபலம், பாரிஜாதம், மலையகத்தி, தேவதாரு, ஆச்சா, பனை, பச்சிலை, திப்பிலி, பெருங்காயம், இலவு, பலாசு, அசோகம், சிமசுபை, ஸர்ஜகம் ஆகிய மரங்களையும், ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற பறவைகளால் நான்கு பங்கங்களிலும் மனத்தைக் கவர்கின்றவைகளும் அல்லிகளாலும் ³ புண்டரீகங்களாலும் ⁴ கோகநதங்களாலும் கருநெய்தல்களாலும் செங்கழுநீர்களாலும் ⁵ கமலங்களாலும் நான்கு பக்கத்திலும் நிறைக்கப்பட்டவைகளும், ⁵ கலஹம்ஸங்கள், சுகிரிவாக்கங்கள், அன்றில்கள், நீர்க்கோழிகள், காரண்டவங்கள், வாததுக்கள், அன்னங்கள், கொக்குக்கள், நாரைகள் ஆகிய இவைகளும் மற்றவைகளுமான நீர்வாழ் பறவைகளால் எங்கும் நிரம்பினவைகளுமான தடாகங்களையும், அவ்வாறே ஸந்தோஷமுள்ளவைகளுமான தாமரை மலர்களிலுள்ள ரஸமாகிற மதயத்தைப் பானம் செய்வதினாலுண்டான மதத்தால் ஆலஸ்யமுள்ளவைகளும் தாமரை மலர்களின் மத்தியினின்று நழுவி விழுகின்ற மகரந்தங்களாலும் கிஞ்சல்கங்களாலுமுண்டான சிவப்பு நிறத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் இனிய குரலுள்ளவைகளுமான வண்டுகளால் ஒலிமிசுகவைகளும்

1 பாலுள்ள ஆல்முதலிய மரங்கள். 2, 3, 4 தாமரையின் வகைகள்.

5 கூட்டமாக வலிப்பவையும் இனிய குரலுள்ளவையுமான ஒருவகை அன்னங்கள். இவற்றுக்குக் காதம்பம் என்றும் பெயர்.

அவ்வாறே தாமரை மலர்களின் கூட்டங்களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான தாமரை ஓடைகளையும் பார்த்தார்கள். கொடிகளடர்ந்த புதர்களினமீது பெண்மயில்களோடு சேர்ந்திருப்பவைகளும், மேகமாகிற தூர்யவாத்தியத்தின் சப்தத்தினால் விருத்தியடைந்திருக்கிற மன்மத விகாரத்தினால் மிகவும் மனங்கலங்கியவைகளும், இனிய குரலுடன் கேகா என்கிற தவனியினால் மதுரமாயிருக்கிற பாடலை பாடிக்கொண்டே பல நிறங்களுள்ள தோகைகளை விரித்துக்கொண்டு விலாஸத்தூடன் கூடியவைகளாகவும் மதத்தினால் ஆலஸ்யமுள்ளவைகளாகவும் ஆடுகின்றவைகளும், ஸந்தோஷமுள்ளவைகளும், வனங்களில் அதிக ஆவலுள்ளவைகளுமான மயில்களைக் கண்டார்கள். சில மயில்கள் பிரியமான பேடுகளோடு சேர்ந்து விளையாடுவதையும் சில மயில்கள் சிறுகொடிகளாலும் பெருங்கொடிகளாலும் நெருக்கமாகச் சூற்றப்பட்டிருக்கிற வெட்பாலை மரங்களிலிருப்பதையும் சில மயில்கள் வெட்பாலை மரங்களின் கிளைகளில் அதிகமதங்கொண்டவைபோன்றவைகளும் தோகைகளினால் அழகிய ஆடம்பரங்களால் கவரப்பட்டவைகளும் அந்த மரங்களுக்குக் கிரீடம் போன்றவைகளுமாக மரங்களின் சந்துகளில் அழகாக வீற்றிருப்பதையும் அவர்கள் கண்டார்கள். அவர்கள் அப்படியே நன்றாகப் பிரகாசிக்கின்றவைகளும் மன்மதனுடைய தோமராயுதம்போன்றவைகளுமான ¹ ஸிந்துவாரங்களையும், மலைகளுடைய சிகரங்களில் பொன்னிறமான மலாகளுள்ளவைகளும் சிறந்த காதனிகள் போன்றவைகளும் மலர்ந்திருப்பவைகளுமான கோங்குகளையும், அவ்வாறே வனவரிசைகளில் பூத்திருப்பவைகளும் காமவசப்பட்டவர்களுக்கு ஆவலை உண்டுபண்ணுகின்றவைகளும் மன்மதனுடைய அம்புக்கூட்டம் போன்றவைகளுமான மருதோன்றிகளையும், அப்படியே வனவரிசைகளாகிற ஸ்திரீகளுக்கு ஒழுங்காக நெற்றியிலிடப்பட்ட திலகங்கள் போல நன்றாகப் பிரகாசிக்கின்ற மஞ்சாடிமரங்களையும் கண்டார்கள். அரசரே! அப்படியே, மன்மதனுடைய பாணங்கள் போன்றவைகளும் மனத்தை மகிழ்விப்பவைகளுமான மாம்பூக்களையும் பூங்கொத்துக்களோடு பிரகாசிக்கிற வண்டுகளையும் கண்டார்கள். மலையின் தாழ்வரைகளில் பூத்திருக்கிற மரங்கள், பொன்போன்றவைகளும் காட்டுத்தீப்போன்றவைகளும் சிவந்தவைகளும் மைந்நிறமுள்ளவைகளும் வைடூர்யம்போன்றவைகளுமான புஷ்பங்களால் அதிகமாகப்

1 வெண்ணெசை; 'ஒருவகை தாமரைகள்' எனபது பழையவரை.

பிரகாசித்தன. சூந்தீபுதரர்களும் வீரர்களும் பாண்டவர்களுமான அனாதைகளையும், அபபடியே மலைகளுடைய சிகரங்களில் போடப் பட்ட மலைகளையே விளங்குகிற ஆசாசாமரங்களையும், பச்சிலை மரங்களையும், பாகிரிமரங்களையும், மகிழ்மரங்களையும், நிராமலமான படிமரையே விளங்குகின்றவைபும வெண்மையான இறகுகளுள்ள பச்சிக்களையும கலஹமஸங்களையும சேர்ந்தவைபும ஸாரஸ பச்சிக்களையும எங்கும் ஒலிக்கப்பெற்றவைபும தாமரையும உத்பலமும் கலந்திருப்பவைபும இனிய குளிர்ந்த ஜலமுள்ளவைபுமான தடாகங்களையும் மலையின் தாழ்வரைகளில் பலவாகப் பார்த்துக் கொண்டும், இவ்வண்ணம் முறையே வாஸினையுள்ள புஷ்பங்களையும், நலவசவையுள்ள பழங்களையும், மனத்தை மகிழ்விப்பனவான தடாகங்களையும், மிகக் மலையுறையான மரங்களையும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் பார்த்துக்கொண்டும், ஆச்சாயத்தால் மலர்ந்தகண்களுள்ளவாகளாகவும் தாமரை கருநெய்தல் செங்கழுநீர் வெண்டாமரை ஆகிய இவைகளுடைய நயமணம் பொருந்தியதும் இனிமையான பரிசுமுள்ளனமான காற்றினால் வீசப்படுகின்றவாகளாகவும் அநதவனத்தில புகுந்தார்கள். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் பீமனைப்பார்த்து, 'பீம! இந்தக் கந்தமாதனவனமானது ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது; சிறந்த காரதியுடன் கூடியது. ஏனெனில் மனத்துக்கினியதான இந்தக்காட்டில் மரங்களும் கொடிகளும் காட்டிலுண்டானவையாயினும் தேவஸம்பந்தம் பெற்றவையும் பலவிதமான வடிவமுள்ளவையும் இலைகளுடனும் மலர்களுடனும் கணிகளுடனும் கூடினவையும் மலர்ந்தபுஷ்பங்களுடன் கூடியவையும் ஆண்டுகளின் கூட்டத்தால் நிறைந்தவையுமாக இதோ பிரகாசிக்கின்றன. இந்தக்காட்டில் முள்ளுள்ளமரங்கள் சிலவும் இல்லை; பூவாதமரங்களும் இல்லை. கந்தமாதனத்தின் தாழ்வரைகளில் மரங்கள் அழகிய இலைகளுடனும் பழங்களுடனும் இருக்கின்றன. வண்டுகளின் சபத்தால் இனிமையுள்ளவையும் மலர்ந்த தாமரை மலர்களையுள்ளவையும் பெண் யானைகளுடன் சேர்ந்த ஆண் யானைகளால் கலக்கப்படுகின்றவையுமான இந்தத்தாமரை ஓடைகளைப்பாரா. கமலங்கள் உத்பலங்கள் ஆகிய இவைகளின் வரிசைகளையுடையதும் மலையை அணிந்துகொண்டு சரீரத்துடன் 'நேராக வந்திருக்கிற வேறு ஒரு லக்ஷ்மியைப்போன்றதுமான இந்தவேறு தாமரை ஓடையையும் பார். அநதக்கந்தமாதன மலையின் உத்தமமான காட்டில் பலவகை மலர்களின் நயமணங்களால் நிறைந்தவைகளான இந்தச்சோலைவரிசை

கள் வண்டுகளால் பாடப்பட்டு விளங்குகின்றன. பீம! எங்கும் தேவர்களுக்கு உத்யான வனங்களால் மங்களாகமான இடங்களைப் பாரா. விருகோதர! நாம மனிதர்களால் அடையமுடியாத இடத்தை அடைந்தவர்களாகவும் நன்கு ஸீததிபெற்றவர்களாகவுமிருக்கிறோம். பாராதத! கந்தமாதன பாவத்தின் தாமழவரைகளில் சிறந்த மரங்கள் பூத்தவைகளாகவும் பூத்திருக்கிற நுனிகளுடன் கூடின கொடிகளால் நன்கு சுற்றப்பட்டவைகளாகவும் விளங்குகின்றன. பீம! பாவத்தின் தாமழவரைகளில் பெணமயில்களுடன் சேர்ந்து ஸ்ரூரர்களின் தலைகளும் கூவுகின்றவைகளுமான ஆணமயில்களுடைய ஒவ்வொன்றையும் சேகரிக்கின்ற சதபத்திரங்களும் மதித்திருக்கிற சூயில்களும் நாகணவாய்ப்புட்களும் பூத்திருக்கின்ற இதழ்ப் பெரிய மரங்களை நோக்கிப் பறந்து வருகின்றன. குந்திநகன! 1 சிவப்பாகவும் மஞ்சளாகவும் 2 சிவப்பாகவுமிருக்கிற அநேகம் ஜீவஜீவகபக்சுதிகள மரங்களின் உச்சியை அடைந்து ஒன்றை மற்றொன்று தலைதூக்கிப் பாராக்கின்றன. மலை அருவிகளிலும் பசுமை நிறமுள்ளவையும் சிவப்பு நிறமுள்ளவையுமான புல தரைகளின் பக்கத்தில் ஸாரஸ்பக்சுதிகள் காணப்படுகின்றன. பிருங்கராஜங்களும் வலலுறுகளும் போதுதுக்களும், எல்லாப் பிராணிகளுடைய மனத்தையும் கவர் கின்ற மதுரமான ஒலிகளை வெளியிட்டுக் கூவுகின்றன. நான்கு கொம்புகளுள்ளவைகளும் தாமரை மலாபோன்ற நிறமுள்ளவைகளுமான இந்த யானைகள் பெண யானைகளைவிட கூடியவைகளாகி வைநாயத்தின் நிழல் போன்ற நிறமுள்ள பெரிய குரத்தைக் கலக்குகின்றன. அநேகம் பனைமரங்களளவு உயர்ந்தவைகளும் மலைச்சிகரங்களிலிருந்து நழுவினவைகளுமான நீர்த்தாரைகள் பலவித அருவிகளிலிருந்து விழுகின்றன. சூரியனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளி பொருந்தியவைகளும் பயங்கரமானவைகளும் சரத்காலத்திலுள்ள மேகங்கள் போன்றவைகளுமான பலவித வெள்ளித் தாதுக்கள் பெரிய மலையைப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றன. சில இடங்களில் மையின் நிறம்போலப் பிரகாசிப்பவைகளும் சில இடங்களில் போனபோன்றவைகளுமான அரிதார தாதுக்களும், சில இடங்களில் சாதிலேங்க தாதுக்களும், சில இடங்களில் மலைக்கால மேகங்களின் கூட்டத்துக்கு ஒப்பான

1, 2 'ரகத்' என்பதும், 'அருண' என்பதும் மூலம்; ரகதம் போன்ற சிவப்பு என்பதும், செவ்வானம் போன்ற சிவப்பு என்பதும் பொருள். •

மனோசிலையின சூகைகளும், சில இடங்களில் முயலீரததமபோலப் பிரகாசிக்கின்றவைகளும் வெணமையும் கருமையுமான மேகம போன்றவைகளும் பாலசூரியனபோன்ற ஒளி பொருந்தியவைகளும் அதிக காந்தியுள்ளவைகளும் பலவிதமாயிருப்பவைகளும் மலையிலுண்டானவைகளுமான இந்நத தாதுககளும் மலையைப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றன. பார்த்த! பயங்கரமான பராககிரமமுள்ள கந்தர்வர்கள் மலையுச்சிகளில் இஷ்டப்படி நாயகிகளுடனும் கிம்புருஷர்களுடனும் கூடக காணப்படுகிறார்கள். பீம! எல்லாப் பிராணிகளுடைய மனதையும் கவருகின்ற ஸமமான தாளங்களுடன் கூடின கானங்கள் ஸாமங்கள் ஆகிய இவற்றின் ஒலியானது பலவாறு கேட்கிறது. புணயமானதும் மங்களங்களை உணடுபண்ணுகிறதும் கலஹமஸங்களுடைய கூட்டங்களாலடையப்பட்டதும் ரிஷிகளாலும் கின்னரர்களாலும் அடையப்பட்டதும் தேவநதியுமாகிய மஹாகங்கையைப் பார்ப்பாயாக. கொளநதேய! பகைவர்களை அடக்குகிறவனே! எல்லாப்பகைங்களிலும், தாதுககளுடனும் நதிகளுடனும் கின்னரர்களுடனும் மிருகங்களுடனும் பறவைகளுடனும் கந்தர்வர்களுடனும் அபஸரஸுகளுடனும் அழகிய காடுகளுடனும் பலவித வடிவமுள்ளவைகளும் தூறு தலைகளுள்ளவைகளுமான ஸர்ப்பங்களுடனும் கூடியிருக்கிற சிற்றநத மலையைப் பாப்பாயாக', என்று இப்படிப்பட்ட அனபுள்ள வசனத்தை உரைத்தார். பகைவரை வாட்டுபவர்களும் சூரர்களுமான அவர்கள் பழங்கிழந்தவர்களும் ஒப்புயாவற்ற ஸதானத்தை அடைந்தவர்களும், சிற்றநத அநத மலையைப் பாப்பதில் (போதுமென்கிற) திருப்தியை அடையவில்லை. புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்த மரங்களோடு கூடிய ராஜ ரிஷியான ஆர்ஷ்டிஷேணருடைய ஆஸ்ரமத்தை அப்பொழுது கண்டார்கள். பிறகு, அவர்கள் கடுமையான தவமுள்ளவரும் இளைத்திருப்பவரும் நரம்புகள் நிறைந்தவரும் எல்லா வித்தைகளிலும் கரைகண்டவருமான ஆர்ஷ்டிஷேணரை அணுகினார்கள்.

ஊற்றறுபதாவது அத்யாயம்.

ஔ க்ஷ யு த் த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஆர்ஷ்டிஷேணர் யுத்ஷ்டிராக்ருக் கைலாஸ் மலையைப்பற்றிக்
கூறி அவர்களை அர்ஜுனன் வருகிற வரையில் தம்முடைய
ஆஸ்ரமத்திலேயே வஸிக்கச் சொல்லியது)

யுதிஷ்டிரா, தவத்தினால் பாவத்தை எரித்தவரான அந்த
ஆர்ஷ்டிஷேணரை அடைந்து, பிரியத்துடன் தமது நாமதேயத
தைச சொல்லித் தலையால (வணங்கி) அபிவாதனம் செய்தா.
பிறகு, கிருஷ்ணையும் பீமனும் நல்ல தவமுள்ள நகுலஸஹ
தேவர்களும் அந்த ராஜரிஷியை முடிகளால் வணங்கிச் சூழ்ந்து
நின்றார்கள் அபபடியே தாமங்களை அறிந்தவரும் பாண்டவா
களுக்கும் புரோஹிதருமான தெளமயா வீரதங்களை நன்கு அனுஷ
டித்தவரான அந்த ரிஷியை முறைப்படி அணுகினார். தர்மங்களை
அறிந்த அந்த முனிவா ஞானக்கண்ணால் குருஸ்ரேஷ்டர்
களான பாண்டுபுத்திரர்களை நன்றாக அறிந்துகொண்டார்; 'உட
காரலாம்' என்றும் சொன்னார். மிக்க தவமுள்ள அவர், தம்நிறந்த
வரான கௌரவஸ்ரேஷ்டரைப் பூஜித்துத் தமபிமார்களுடன் உட
காரந்த அவரை ¹ அநாமயத்தை வினவினார் ஆர்ஷ்டிஷேணர்,
'பொய்யில் எண்ணத்தைச செலுத்தாமலிருக்கிறாயா? தர்மத்தில்
செலுகிறாயா? பார்த்தனே! தாய்தந்தையரிடத்தில் உன்
னுடைய பணித்தொழிலானது குறைவடையாமலிருக்கிறதா?
குருக்களானவரும் முதியவர்களும் கலவியிலை பிரஸித்திபெற்ற
வர்களும் உனனால் பூஜிக்கப்பட்டு வருகிறார்களா? பார்த்த!
பாப காரியங்களில் மனத்தை வைக்காமலிருக்கிறாயா? குரு
ஸ்ரேஷ்டனே! நனமையைச செய்வதற்கும் தீமையை விடு

1 'ஸநதித்தபோது பிராமணனை, 'குசலம்' என்றும், கூத்தரியனை,
'அநாமயம்' என்றும், வைஸ்யனை, 'கேஷமம்' என்றும், சூதரனை, 'ஆரேசு
யம்' என்றும் வினவ வேண்டும்' என்பது மனுஸமிருதி 2வது அத்தியாயம் 127-வது ஸலோகம்

வதற்குமு முறைப்படி நீ தெரிந்துகொண்டிருக்கிறாயா? தற் புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளாமலிருக்கிறாயா? ஸாதுக்கள் தகுதிக்ருத் தக்கபடி உன்னால் பூஜிக்கப்பட்டு மகிழுகிறார்களா? காடுகளில் வஸித்துக்கொண்டிருந்தாலும் தாமதத்தையே பின்பற்றுகிறாயா? பார்த்த! தெளமயர் உன்னுடைய நடைகளால் மனவருத்தமடையாமலிருக்கிறாயா? குருதீநந்தன்! தானத்தாலும் தாமததாலும் தவத்தாலும் சுத்தியினாலும் உள்ளும் புறமும் ஒத்திருத்தலாலும் பொறுமையினாலும் தகப்பனபாட்டனமாசுளுடைய தான நடையை நீ அனுஸரிக்கிறாயா? பாண்டவ! ராஜரிஷிகள் சென்ற வழியில் நீ செல்லுகிறாயா? தத்தம் குலத்தில் புத்திரனே பொத்திரனே பிறந்தால், பித்ருலோகத்திலுள்ள பித்ருக்கள், 'இவனுடைய கெட்ட செய்கையால் நமமால் எது அடையத்தக்க தாகுமோ? இவனுடைய நல்ல செய்கையினால் நமமால் எந்த நன்மை அடையத்தக்கதாகுமோ?' என்று துக்கத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அடைகிறார்கள். பார்த்தனே! எவ்வால் மாதாவும் பிதாவும் அப்படியே அகனியும் குருவும் ஐந்தாவதான ஆத்மாவும் பூஜிக்கப்படுகிறார்களோ அவ்வால் இந்த உலகம் பரலோகம் இரண்டும் ஜயிக்கப்பட்டனவாகும்' என்று சொன்னா

யுதிஷ்டிரா, 'பகவானே! ஆரியரே! உள்வாபடி இந்தத் தாம நிசசயத்தைத் தேவரீர் எனனை உத்தேசித்தது உபதேசித்தீர். என்னால் சகதிக்ருத் தக்கபடி நியாயம் தவறாமல் விதிப்படி (தர்மம்) செய்யப்படுகிறது' என்று சொன்னா. ஆர்ஷடிஷேணர், 'ஜலத்தையே ஆகாரமாகக்கொண்டவர்களும் காற்றையே ஆகாரமாகக் கொண்டவாளுமான ரிஷிகள் ஆகாச மாக்கமாகப் பறந்து வந்து மலைகளுள் சிறந்த இந்த மலையைப் பர்வஸநதிகளில் அடைகிறார்கள். அரசனே! காதல்கொண்டவார்களான கிம்புருஷாக்கள் தங்கள் காதலிகளுடன் ஒருவரை ஒருவர் அனுஸரித்தவர்களாகவும் மலையினுடைய சிகரங்களிலிருப்பவர்களாகவும் காணப்படுகிறார்கள். பார்த்த! அழுக்கில்லாத ஆடைகளையும், பட்டு வஸ்திரங்களையும் உடுத்த கந்தாவாகள் அபஸரஸுகள் ஆகிய இவர்களுடைய கூட்டங்கள் பல காணப்படுகின்றன. மாலைகளை அணிந்தவைகளும் காட்சிக்கினியவைகளுமான வித்யாதார களுடைய கூட்டங்களும் மஹாநாகாளுடைய கூட்டங்களும்

1 பூர்ணமை அல்லது அமாவாஸையையும் பிரதமையும் ஸந்திக்ருத் காலம்.

ஸூப்ரணாகளும் சாரணர் முதலியவர்களும் காணப்படுகிறார்கள். இந்த மலையினுடைய மேற்பிரதேசத்தில் பர்வநந்திகளில் பேர்வந்தியங்கள், பணவங்கள், சங்கங்கள், மிருதங்கங்கள் ஆகிய இவைகளின் சபதமானது கேட்கப்படுகிறது. பரதஸாரேஷ்டர்களே! நீங்கள் இந்த இடத்திலிருந்துகொண்டே அவை அனைத்தையும் கேட்கவேண்டும். அவ்விடத்தை நோக்கிச் செல்வதில் நீங்கள் எவ்விதத்தாலும் புத்தியைச் செலுத்தலாகாது. பரதஸாரேஷ்டர்களே! இதற்குமேல் செல்வதும் இயலாது. அந்தஇடமானது தேவர்களுடைய வீளையாட்டிடம். அது மனிதர்களால் அடைய முடியாததன்றோ? பரத! இந்த இடத்தில் சிறிது சபலமான செயல்களையுடைய மனிதனையும் எல்லாப் பிரானிகளும் பகைக்கின்றன; ராக்ஷஸர்களும் அடிக் கிறார்கள். யுதிஷ்டிர! மிகக் வித்தியடைந்த தேவர்கள் ரிஷிகள் ஆகிய இவர்களின் ஸ்தானமானது இந்தக் கைலாஸசிகரத்துக்கப்பால் பிரகாசிக்கிறது. பரத! பகைவர்களை அழிப்பவனே! 1 சாபலயத்தால் அதற்கப்பாலுள்ள 2 வழியில் செல்பவர்களை ராக்ஷஸர்கள் இருமபிலு செய்ப்பட்ட சூலம் முதலிய ஆயுதங்களால் கொல்லுகிறார்கள். அப்பா! இந்த இடத்தில் விஸ்ரவஸின் புதலவனான குபேரனும், (செல்வப்பெருக்கினால்) மனிதர்களையே வாகனமாக உடையவனும் அபஸரஸுகளால் சூழப்பட்டவனுமாக பர்வநந்திகளில் காணப்படுகிறான். சிகரத்தில் வீற்றிருப்பவனும் யக்ஷர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் அதிபனுமான அவனை எல்லாப் பிரானிகளும் (உதயபாவத்ததில்) உதித்திருக்கிற சூரியனைப்போலப் பார்க்கின்றன. பரதஸாரேஷ்டனே! மலையினுடைய இந்தச் சிகரமானது தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் வித்தர்களுக்கும் அப்படியே குபேரனுக்கும் உதயானவனமாக இருக்கிறது. ஐயா! குபேரனை உபாஸிக்கின்ற தும்புருவினுடைய கானம்பண்ணப்படுகின்ற ஸாமங்களின் தொனியானது பர்வநந்திகளில் கந்தமாதனத்தில் கேட்கப்படுகிறது அப்பா! யுதிஷ்டிர! இந்த இடத்தில் இப்படிப்பட்ட இந்த ஆசகாயத்தை எல்லாப் பிரானிகளும் பர்வநந்திகளில் பலவாறாகக் காண்கின்றன. பாண்டஸாரேஷ்டர்களே! முனிவர்களால் புஜிக்கத்தக்க சுவையுள்ள பழங்களைப் புஜித்துக்

1 மனவுறுதியினமை; அல்லது, முரட்டுத்தனம்; உத்யோகபாவம் 174-ம் பக்கத்திலும் சாந்திபாவம் 375-ம் பக்கத்திலும் குறிப்புகளிற காண்க 2 வேறுபாடும்.

கொண்டு அராஜகனைக் காண்கிறவரையில் (இங்கே) வாஸம் செய்யுங்கள். ஐயா! இந்த இடத்தை அடைந்தவர்கள் எவ்விதத்தாலும் சாபலயமுள்ளவர்களாக இருக்கக்கூடாது. சபலனான மனிதன எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் விரோதியாகிறது. சிறப்புடையவனே! இந்த இடத்தில் இஷ்டப்படி வாஸம் செய்தும், மனக்கவலையைவிட்டு ஸுகமாக விளையாடியும், பிறகு, சஸ்திரங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட பூமியைப் பரிபாலிப்பாய்' என்று கூறினா" என்றா.

நூற்றறுபத்தோராவது அத்தாயம்.

யக்ஷ யுத்தபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(தீரோபதி கருடனுடைய சிறகுக்காற்றினால் கொண்டுவரப்பட்ட அப்புத்தமான ஒரு தாமரைமலரைக் கண்டு அப்படிப்பட்ட பல மலர்களைக் கொண்டேரும்படியும் துஷ்டர்களான யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் கொல்லும்படியும் பீமனை வேண்டியதும், அவன் அதற்காகக் கந்தமாதன மலையின் சிகரத்தில் ஏறியதும், மணியின் முதலியவர்களை யுத்தத்தில் கொன்றதும்.)

ஜீனமேஜயர், “ மகாத்மாக்களும் திவ்யமான பராக்கிரமமுள்ளவர்களும் என்னுடைய முந்தின பாட்டனமார்களுமான பாண்டு புத்திரர்கள் கந்தமாதன பர்வதத்தில் அந்த ஆர்ஷ்டிவேணருடைய ஆஸ்ரமத்தில் எவ்வளவு காலம் வஸித்தார்கள்? மகாவீர்யமுள்ளவர்களும் வலிமையும் ஆண்மையும் மிக்கவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களைவரும் என்ன செய்தார்கள்? அங்கே வஸிக்கின்றவர்களும் மகாத்மாக்களும் உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்ற வீரர்களுமான அவர்களுக்கு எவைகள் ஆகாரமாயின? ஸாதுககளுள் உத்தமரே! அவற்றைச் சொல்லுவீராக. மிக்க புஜபலமுள்ள பீமனைன் அந்த இமயமலையில் எதை எதைச் செய்தானே அந்த அந்தப் பீமனைனுடைய பராக்கிரமத்தை எனக்கு விரித்து உரைப்பீராக. பிராம்மணோத்தமரே! குபேரனால் வாஸம் செய்யப்பட்ட அந்தப் பர்வதத்தில் நிதயமாக வஸிக்கின்ற அந்தப் பீமனைனுக்கு யக்ஷர்களோடு மதுபடியும் யுத்தம் உண்டாகவில்லையா? அவர்களுக்கும் குபேரனுக்கும் ஸந்திப்பு நேர்

ததா : ஆர்ஷ்டிஷேணர் சொன்னவண்ணம் அந்தப் பர்வத்திற்குக் குபேரன் வந்துகொண்டிருந்தானா : தபோதனரே ! நான் இதனை விஸ்தாரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய செயல்கையைக் கேட்கிற எனக்கு (பபோதுமெனகிற) திருப்தியுண்டாகவில்லையன்றோ :” என்று வினவினார்.

வைசம்பாயனர், “ பரதஸுரேஷ்டர்கள், நிகரற்ற தேஜஸுள்ள அந்த ஆர்ஷ்டிஷேணருடையதும் தங்களுக்கு ஹிதமுமான இந்த வசனத்தைக் கேட்டு அப்படியே அவருடைய கட்டளையை எப்பொழுதும் செய்துவந்தார்கள். பரதஸுரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த இமயமலையின் மேல்பாகத்தில் முனிவர்களால் புஜிக்கத்தக்க ஆகாரங்களையும் சுவையுள்ள பழங்களையும் சுத்தமான பாண்டுகளால் அடிக்கப்பட்ட மிருகங்களுடைய மாமஸங்களையும் புஜிக்கின்றவர்களாகவும் பரிசுத்தமான பலவகை மதுகளைக் குடிப்பவர்களாகவும் இவ்வண்ணம் வலித்தார்கள். லோமசரால் சொல்லப்பட்ட பலவித வாக்கியங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு அவ்விடத்தில் வலிக்கின்ற பாண்டவர்களுக்கு ஐந்தாவது வர்ஷம் சென்றது. பிரபுவே ! கிடோதகசன, ‘ காரியகாலத்தில் வந்து சேருவேன் ’ என்று சொல்லிவிட்டு எல்லா ராக்ஷஸர்களுடனும் முந்தியே போய் விட்டான். ஆர்ஷ்டிஷேணருடைய ஆஸ்ரமத்தில் வலிப்பவர்களும் மிக்க ஆச்சரியங்களைப் பார்ப்பவர்களும் மஹாதமாக் களுமான அந்தப் பாண்டவர்களுக்குப் பல மாதங்கள் சென்றன. அவ்விடத்தில் விளையாடுபவர்களும் மனக்களிப்புள்ளவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களால் அன்பு உண்டுபண்ணப்பட்டவர்களும் மிக்க பாக்கியசாலிகளும் பரிசுத்தமான மனமுள்ளவர்களும் விரதங்களை நன்கு அனுஷ்டிப்பவர்களுமான முனிவர்களும் அவ்வாறே சாரணர்களும் பாண்டவர்களைப் பார்ப்பதற்கு வந்தார்கள். பரதஸுரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் அவர்களோடு திவ்யமான கதைகளைப் பேசினார்கள். பிறகு, சிலநாட்கள் செல்லவே, ஒரு பெரிய மடுவில் வாஸமசெய்துகொண்டிருந்த கொழுத்த ஒரு பெரிய ஸர்ப்பத்தைக் கருடன் வேகத்துடன் கவர்ந்தான். பெரியமலை மிக நடுங்கியது. பெரிய மரங்கள் நன்கு முறிக்கப்பட்டன. எல்லாப் பிராணிகளும் பாண்டவர்களும் அந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டார்கள். பிறகு, பெரிய மலையின் உச்சியிலிருந்து பாண்டவர்களை நோக்கி, காற்றானது நல்ல மணமுள்ள மங்களகர

மான புஷ்பங்களினைத்தையும் அடித்துக்கொண்டு வந்தது. அந்த இடத்தில் அன்பர்களோடு கூடிய பாண்டவர்களும் கீர்த்தியுள்ளவளான பாஞ்சாலியும் ஐந்துவாணங்களுள்ள திவ்ய புஷ்பங்களைக் கண்டார்கள்.

பிறகு, கிருஷ்ணையானவள் மலையைச்சார்ந்த ஏகாந்தமான ஓரிடத்தில் சுகமாக வீற்றிருப்பவனும மிகக புஜபலமுள்ள வனுமான பீமஸேனைப் பார்த்து, தக்க மையநதில், 'பரத ச்ரேஷ்டரே! கருடனுடைய சிறகுக் காற்றினால் வேகங்கொண்ட வாயுவினால் ஐந்து வாணமுள்ள புஷ்பங்கள் மிகவலிந்து உதிர்க்கப் படுகின்றன. பரதசுரேஷ்டரே! திவ்ய வர்ணமுள்ளவையும் திவ்ய வாஸனையுள்ளவையுமான திவ்ய புஷ்பங்கள் வாஸனையினால் என மனத்தைக் களிப்படைவிகின்றனபோலும். பகைவரைத் தவிசுக் செய்வரே! பாப்பதனும் தொடுவதனும் அப்படியே வாஸனையினாலும் என்னுடைய இந்த மனத்துயரத்தைப் போக்குகின்றனவையும் திவ்ய வாஸனையுள்ளவையும் மங்களமாபுள்ளவையுமான சிறந்த மலர்களால் தேவதைகளை அாச்சித்த நான உமமோடு சேர விரும்புகிறேன். புருஷசுரேஷ்டரே! அவற்றுள்ளும் நறுமணம் நிரம்பினதும் என்னுடைய மனத்திறகு உக்ஸாஹத்தை வளர்ப்பதும் மங்களகரமாயிருப்பதுமான இந்தத் தாமரைமலரோ எல்லா உலகத்தாராலும் நேரில் பார்க்கப்படடிருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. வாஸுதேவரைத் துணையாகக்கொண்ட வரும் வாஸுதேவருக்கு நண்பரும் சொல்தவறாதவரும் மகாத்மாவும் உமமுடைய பிராதாவுமான அர்ஜுனரால் காண்டவவளத்தில் கந்தாவர்களும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் இருதிரனும் தோல்வி அடைவிக்ஃபட்டார்கள்; கொடியவர்களான மாயாவி களும் கொல்லப்பட்டார்கள்; காண்டவமென்கிற வில்லும் அடையப்பட்டது. இந்திரனையொத்த பராக்கிரமமுள்ளவரே! உம்முடைய தேஜஸும் மிகப்பெரிது. உம்முடைய தோள்வலிமையும் பெரிது; பகைவரால் தாங்குதற்கரியது. அவமதிக்கவும் முடியாதது. பீமஸேனரே! உமமுடைய கைவன்மையின் வேகத்தால் பயமுறுத்தப்பட்ட எல்லா ராக்ஷஸர்களும் மலையை விட்டுவிட்டுப் பததுத் திககுக்களையும் அடையக்கடவர். பிறகு, உமமுடைய நண்பர்கள் அசுமும மதிமயக்கமுமற்றவர்களாகப் பலவகை மலர்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறதும் மங்களகரமாயிருப்பதுமான சிறந்த மலையினுடைய உச்சியைப் பார்க்கக்கடவா. பீமஸேனரே!

என்மனமானது நெடுங்காலத்துக்கு முனனி நந்தே இவ்விதமான எண்ணத்துடனிருக்கிறது உம்முடைய சைவனமையை அடுத்தது மலையின உச்சியைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! நரஸரேஷ்டரே! உம்மால் விரைவாகக் கொண்டுவரப்படுகின்ற இப்படிப்பட்ட மலரை நான் நேரில் காணவிரும்புகிறேன்' என்கிற வசனத்தைக் கூறினான்.

பிறகு, பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்வனும் மிக்கபாஹுபலமுள்ளவனுமான அந்தப் பீமன திரௌபதியினால் தன்னை அவமதிக்கப்பட்டவன்போலெண்ணிக்கொண்டு அந்த அவமதிப்பை, நல்ல யானையானது அடியைப் பொறுத்து போலப் பொறுக்கவில்லை. பலசாலியும் சிங்கம்போலவும் காளைபோலவும் நடப்பவனும் சிறந்த காந்தியுள்ளவனும் உதாரமனமுள்ளவனும் பொனபோன்ற ஒளியுடையவனும் கம்பீரமான மனமுள்ளவனும் செருக்குள்ளவனும் தனமதிப்புடையவனும் சூரனும் சிவந்தகண்களுடன்கூடியவனும் பருத்த சிறந்த தோள்களையுடையவனும் மதயானைபோன்ற வலிமையமைந்தவனும் சிங்கத்தின் கோரப்பற்கள் போன்ற பற்களுள்ளவனும் காளையின் தோள்போன்ற தோள்களை உடையவனும் உயர்ந்து வளாந்திருக்கின்ற இளமையான ஆச்சாமரம் போன்றவனும் மகாதமாவும் அழகிய எல்லா அங்கங்களுமுள்ளவனும் வலம்புரிச் சங்கம்போன்ற கழுத்துள்ளவனும் பருத்த மோவாயுள்ளவனுமான அந்தப் பீமனேனன பொன்மயமான பின்புறமுள்ள விலையும்கத்தியையும் அம்புத்தூணிகளையும் தரித்துக் கொண்டு, கர்வமுள்ள சிங்கம்போலவும் மதப்பெருக்குண்ட யானைபோலவும் அச்சமும் மதிமயக்கமுமற்றவனாக மலையின்மீதேறினான். சுததியையும் விலையும்கையில பிடித்தவனும் சிங்கம்போலவும் மதப்பெருக்குண்ட யானைபோலவும் வருகின்றவனுமான அந்தப் பீமனை எல்லாப்ராணிகளும் பார்த்தன. பாண்டவனான பீமன திரௌபதிக்கு ஸந்தோஷத்தை விருத்தியடையச்செய்யும் பொருட்டுக் கதையை எடுத்துக்கொண்டு அச்சமும் மயக்கமுமற்றவனாக சிறந்த மலையில் ஏறினான். வாயுவினுடைய புத்திரனான பீமனை வாட்டமும் பயமும் ஊக்கமினமையும் பிறராக்கம் பொறுமையும் ஒருபொழுதும் அணுகவில்லை. மகாபலசாலியான பீமனேனன மேடுபள்ளமாக இருப்பதும் பயங்கரமான தோற்றமுள்ளதுமான அந்த ஒற்றையடிப்பாதையை அடைந்து பல பனைமரங்களளவு உயர்ந்திருக்கிற மலையின் உச்சியில ஏறினான். மகா பலசாலியான

பீமஸேனன் கின்னரர்களையும் மகாநாகர்களையும் முனிவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அரசுகளையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டு மலையின உச்சியில் ஏறினான். பிறகு, பரதஸ்ரேஷ்டனான பீமன் ஸ்வாணமய மாயும் ஸ்படிகமயமாயுமிருக்கிற வீடுகளாலலங்கரிககப்பட்டிருப்பதும், எல்லா ரத்தினங்களுடைய கார்திகளுடனுங்கடியதும், அப்படியே எல்லா உதயானவனங்களுமுள்ளதும், மலையைவிடமேலான வளர்ச்சியுடையதாயும் மதில்களுக்கு ஆதரவாகச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருக்கிற அடிமேடைகளாலும் கொத்தளங்களாலும் விளங்குகின்றதாயும் உள்வாசல்களாலும் வெளி வாசல்களாலும் மரங்களால் கட்டப்பட்ட கொடுங்கைகளாலும் கொடிகளாலும் கொடிமரங்களை நாட்டுகிற மேடைகளாலும் பிரகாசிக்கின்றதாயுமிருக்கிற பொன்னாலாகிய மதிலால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டதும், எல்லாப்பக்கங்களிலும் அளவுகடந்த நாததனம் செய்கின்ற பெண்களாலும் காற்றினால் அலைக்கப்படுகிற கொடிகளாலும் அலங்கரிககப்பெற்றதுமான குபேரனுடைய அரணமனையைக் கண்டான். பீமன் வீரைநதிருக்கிற கையினால் விலவின் துனியைப் பிடித்துக்கொண்டும் தன்னைக்கு அதிபதியான குபேரனுடைய பட்டணத்தை மனவருத்தத்தோடு பார்த்துக்கொண்டும் ஸஞ்சரித்தான். அந்த இடத்தில் எல்லாப் பிராணிகளையும் மகிழ்விக்கின்றதும் எல்லா வாஸனிகளையும் கொண்டுவருகின்றதும் கந்தமாதனத்திலுண்டானதுமான காற்றினது மிக இனிமையாக விசியது. அந்த இடத்தில் விசித்ரமானவைகளும் பலவித நிறங்களால் பிரகாசிக்கின்றவைகளும் விசித்திரமான பூங்கொத்துக்களைத் தரித்தவைகளும் சிந்திக்கமுடியாதவைகளும் நிகரற்றகார்தியுள்ளவைகளுமான பலவகை மரங்கள் காணப்பட்டன. பரதஸ்ரேஷ்டனான பீமன் ரத்தினஸமூகங்களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் மிழைக்கப்பட்டதும் பலவித மலாமலைகளால் நனகு அலங்கரிககப்பட்டதுமான குபேரனுடைய இருப்பிடத்தையும் பார்த்தான். மிக்க புஜபலமுள்ள பீமஸேனன் கதாயுத்தத்தையும் கத்தியையும் விலவையும் கையில்பிடித்தவனாகவும் உயிரையும்விடத்துணிந்தவனாகவும் மலைபோல அசைவற்றுநின்றான். பிறகு, பகைவர்களுக்கு மயிர் சிலிர்த்தலைச் செய்கிற சங்கத்தைய ஊதியும் நாடுணுவையும் தலதவனியையும் செய்தும் பிராணிகளை மயக்கமடையச் செய்தான்.

பிறகு, யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் மயிர் சிலிர்த்தவர்களாக அந்த ஒலியை நோக்கிப், பீமனுடைய

ஸமீபத்தில் ஓடிவந்தார்கள். யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய கைகளால் பிடிக்கப்பட்ட கதாயுதங்களும் பரிகங்களும் 1 நிஸ்தரிம்சங்களும் சூலங்களும் சக்திகளும் கோடாலிகளும் மிக விளங்கின. பாரதரே! பிறகு, அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் யுத்தம் தொடங்கியது. மஹா மாயாவிளான அந்த யக்ஷராக்ஷஸர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட சூலங்களையும் சக்திகளையும் கோடாலிகளையும் பீமன பயங்கரமான மிக்க வேகமுள்ள அர்த்த சந்திரபாணங்களால் துண்டித்தான். மகா பலசாலியான பீமன், ஆகாயத்தை அடைந்தும் பூமியிலிருந்தும் கர்ஜிக்கின்ற ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களை அம்புகளால் அடித்தான். பாரதரே! ராக்ஷஸர்களுடைய தேகங்களினின்று எல்லாப் பகவங்களிலும் பெருகி வருகின்ற இரத்த தாரைகள் மேகங்களினின்று நீர்த்தாரைகள் விழுவதுபோல விழுந்தன. 2 கதைகளையும் ஈட்டிகளையும் கையில் பிடித்தவர்களான ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களிலிருந்து உண்டான அந்தப் பெரிய இரத்த மழையானது மஹா பலசாலியான பீமன்மீது எல்லாப்பகவத்திலும் பொழிந்தது. ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களிலிருந்து எல்லாப்பகவங்களிலும் இரத்ததாரைகள் பெருகின. பீமனுடைய புஜபலத்தால் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஆயுதங்களால் யக்ஷராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களும் தலைகளும் அறுக்கப்பட்டவைகளாகக் காணப்பட்டன. ராக்ஷஸர்களால் நன்கு மூடப்படுகின்றவனும இனிய தோற்றமுள்ளவனுமான பாண்டவனை எல்லாப் பிராணிகளும் மேகக் கூட்டங்களால் மூடப்படுகின்ற சூரியனைப்போலப் பார்த்தன. நீண்ட கைகளுள்ளவனும் சிறந்த பலமுள்ளவனும் ஸத்யமான பராக்ரமமுள்ளவனுமான பீமன், சூரியன், கிரணங்களைப் பாய்ச்சுவது போல, பகைவரை வீழ்த்துகிற அம்புகளை அனைவரமீதும் பாய்ச்சினான். எதிர்த்து அதட்டுகின்றவர்களும் பேரிரைச்சலிடுகிறவர்களுமான எல்லா ராக்ஷஸர்களும் பீமலேனனுடைய ஸன்னாஹத்தைக் கண்டார்கள். அவர்கள், எல்லா அங்கங்களும் காயம் பண்ணப்பட்டவர்களும் பீமலேனனிடமிருந்து உண்டான பயத்தால் பிடிக்கப்பட்டவர்களும் மகாயுதங்கள் சிதறினவர்களுமாகிப் பயங்கரமான தீனஸவரத்தை வெளியிட்டார்கள். உறுதியான விலலுள்ள பீமனால் பயமுறுத்தப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸர்கள் கதாயுதங்களையும் சூலங்களையும் கத்திகளையும் சக்திகளையும்

1 முப்பது அங்குலத்துக்குமேல் நீண்ட கத்தி. 2 வேறுபாடும்.

கோடாலிகளையும் ஏறிந்துவிட்டுத் தெற்குத் திசையை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள்.

அந்த இடத்தில் சூலத்தையும் கதையையும் கையில் பிடித்தவனும அகன்ற மாபுள்ளவனும நீண்ட கைகளுள்ள்வனும் சூபேரனுக்குத் தோழனுமான மணிமாணசுகிர ராக்ஷஸன் திருந்தான். மகாபலசாலியான அவன் பீமனுடைய செய்கைக்குப் பரிசாரதையும் தனது ஆணமையையும் காண்பிப்பவனாகி, திரும்பிவந்த அந்த ராக்ஷஸர்களைப்பார்த்து, சிரித்துக்கொண்டு, ' ஒருமனிதனால் பலராக்ஷஸர்கள் யுத்தத்தில் தோலியடைவிகைப்பட்டார்கள். சூபேரனுடைய அரணமணியை அடைந்து அவனைப் பார்த்து என்ன சொல்லப்போகிறீர்கள்? ' என்று சொன்னான். ராக்ஷஸன் அவர்களைவரையும் பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்துச் சக்தியையும் சூலத்தையும் கதையையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு பாண்டவனை எதிர்த்து விரைவாகச் சென்றான். வேகத்தோடு வருகின்றவனும மதத்தைப் பெருக்குகிற யானை போன்றவனுமான அந்த மணிமாணசு பீமஸேனன் மூன்று வதஸ்தந்தமெனகிற பாண்டுகளால் விலாவில் நன்றாக அடித்தான். மகாபலமுள்ளவனான மணிமானும் மிகக் கோபங்கொண்டு பெரிய கதையை எடுத்துச் சுழற்றிப் பீமஸேனன்மீது ஏறிந்தான். பீமஸேனன் ஆகாயத்தில் மின்னலபோலப் பிரகாசிக்கின்ற மிசக பயங்கரமான பெரிய கதாயுத்தத்தைச் சாணையில் திட்டப்பட்ட அனேகபாண்டுகளால் அடித்தான். அந்த எல்லாப் பாண்டுகளும் கதையை அடைந்து திருப்பி அடிக்கப்பட்டன. வேகப்படுத்தப்பட்ட பாண்டுகள் கதையில் மிகக் தேர்ச்சியுள்ள மணிமானுடைய (கதையின்) வேகத்தைத் தாங்க வில்லை. அவனுடைய அந்தக் கதையடியை, கதாயுத்த முறையை அறிந்தவனும நல்ல வீர்புமுள்ளவனும பயங்கரமான பராகிரம முள்ளவனுமான அந்தப் பீமன் வீணாக்கினான். பிறகு, சிறந்த புத்தியுள்ளவனான அந்த ராக்ஷஸன் அந்த ஸமயத்தில் மிகக்கோரமான தும் பொற்காமபுள்ளதும் உருக்கினால் செய்யப்பட்டதுமான சக்தியைப் பீமஸேனன் மீது ஏறிந்தான். பயங்கரமான சப்தத்துடன் கூடியதும் அகனிஜ்வலைகளுடன் கூடியதும் மகாபயங்கரமாயிருப்பதுமான அந்தச் சக்தியானது பீமனுடைய வலக்கையைப் பிளந்துகொண்டு விரைவாகப் பூமியில் விழுந்தது. சக்தியினால் மிக அடிச்சப்பட்டவனும் வெகு தூரத்தினின்றே அடிபுகளை எய்யவனும் அளவுகடந்த பராகிரமமுள்ளவனும கதாயுத்தத்தில்

ஸாமீதயமுள்ளவனுமான அந்தக் குந்திரந்தனன கதையைக் கையிலெடுத்தான். பிறகு, பீமன் பொறப்பட்டங்களால் கட்டப்பட்டிருப்பதும் சதருகளுக்கும் பயத்தை விருத்தியடையச் செய்கின்றதும் பகைவர்களை அவமதிக்கின்றதும் முழுதும் உருக்குமய மாபிருப்பதுமான அந்தக் கதையை எடுத்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு மகாபலசாலியான மணிமாணிகோக்கி விரைவாக ஓடினான். மணிமானும் ஜ்வலிக்கின்ற பெரிய சூலத்தை எடுத்துக் கர்ஜித்துக் கொண்டு அதிவேகத்தோடு பீமஸேனனமீது பிரயோகித்தான். கதாயுத்தத்தின் பாசுபாடுகளை நன்றாக அறிந்தவனான பீமன், சூலத்தைக் கதையின் நுனியினால் அடித்து நொறுக்கிக் கருடன் பாம்பைநோக்கி ஓடுவதுபோல அந்த மணிமாணிக் குறித்து விரைவாக ஓடினான். மிககடிப்பலமுள்ள பீமன் யுத்தமுனையில் சங்காதம் செய்து ஆகாயத்தில் எழுமபி விரைவாகக் கதையைச் சுழற்றி மணிமான்மீது எறிந்தான். இத்திரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட வஜராயுதமீபர்ன்ற அந்தக்கதாயுதமானது ராக்ஷஸனைக்கொன்று பூமியை அடைந்து பிசாசுபோலக் கீழேவிழுந்தது. பீமஸேனனுடைய பலத்தால் கொல்லப்பட்ட மகாபலசாலியான அந்த ராக்ஷஸனை, சிங்கத்தால் கொல்லப்பட்ட காளையைபோல எல்லாப் பிராணிகளும் கண்டன. கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்து கிடக்கிற அந்த மணிமாணிப்பார்த்தது மாண்டவர்களீடுபாக மிகுந்திருக்கிறராக்ஷஸாகள பயங்கரமான தீனஸவரத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டு கீழ்த்திசையைநோக்கிச் சென்றார்கள்.

நூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

யக்ஷ யுத்தப் பர்வம். (தோடீச்சி)

பீமன்க்காணமையால் மனம்வந்தின் யுதிஷ்டிராமுதலியவர்கள் மலை யுச்சியில் ஏறி அவனுடைய ஸமீபத்தை அடைந்ததும், பீமனால் கொல்லப்பட்டவர்கள் போக மீதுந்திருப்பவர்கள் மணிமான் முதலியவர்களின் வந்ததைச் சொல்லக்கேட்ட குபேரன் யுத்தம் செய்ய விரும்பிப் பீமனைநோக்கி வந்ததும், அவ்விடத்தில் யுதிஷ்டிராமுதலியவர்களைக் கண்டு கோபந்தணிந்து தனக்கு அகஸ்திய சாபம் வந்ததைச் சொல்லிப் பீமஸேனனுடைய காரியத்துக்கு மகிழ்ந்ததும்.)

பலவித சபதங்களால் முழக்கப்படுகின்ற மலையின் சூகையினின்று வெளிப்படும் சப்தத்தைக் கேட்டு, குந்திபுத்திரான

அஜாதசத்ருவும் மாத்ரீபுத்திரர்களிருவரும் தெளமயரும் கிருஷ்ணையும் பிராமமணாகளும் அப்படியே எல்லா நண்பர்களும் பீமஸேனைக் காணாமையால் எல்லோருமே மனமிழந்தவர்களாயினர். அப்பொழுது, சூரர்களும் மகாரதர்களுமான பாண்டவர்கள் திரௌபதியை ஆர்ஷ்டிஷேணரிடம் அடைக்கலமாக ஒப்புவித்து, ஒன்றுசேர்ந்து ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு மலையின் மீதேறினார்கள். பிறகு, மகாரதர்களும் சிறந்த வில்லாளிகளுமான அந்தப்பார்த்தர்கள் மலையுச்சியை அடைந்து பார்க்கின்றவர்களாகிப் பகைவரையடக்குபவனான பீமஸேனையும் பீமஸேனனால் அடித்துக் கீழேதள்ளப்பட்டவர்களும் மிக பலமுள்ளவர்களும் மிக முயற்சியுள்ளவர்களும் பெரிய சரீரமுள்ளவர்களும் துடிக்கின்றவர்களும் உயிரை இழந்தவர்களுமான ராக்ஷஸர்களையும் கண்டார்கள். மிக்கதோளவலியமைந்தவனும் கதையையும் கத்தியையும் வில்லையும் தரித்தவனுமான அந்தப்பீமன, யுதத்தில அஸூர்களை இந்திரன் கொன்றதுபோல ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று விளங்கினான். பிறகு, அந்தப்பார்த்தர்கள் வழியைத்தாண்டிச் சென்று பீமஸேனைத் தழுவி மிகச்சிறந்த ஓரிடத்தை அடைந்து அந்த இடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். தூரதிலிருந்தே லக்ஷயத்தில அம்புகளை எய்பவர்களான அந்த நான்குபாண்டவர்களும் வீற்றிருக்கிற அந்தமலையின் சிகரமானது, மகாபாக்கியமுள்ளவர்களும் தேவர்களுள் சிறந்தவர்களுமான லோகபாலர்களால் ஸவர்க்கம் பிரகாசிப்பதுபோலப் பிரகாசித்தது. பிராதாவான யுகிஷ்டிரர், குபேரனுடைய அரண்மனையையும் கீழே தள்ளப்பட்டிருக்கிற ராக்ஷஸர்களையும் பார்த்து, உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற பிராதாவான பீமனை நோக்கி, 'பீம! ஸாஹஸத்தாலோ அறியாமையாலோ இந்தப்பாவம் (உன்னால்) செய்யப்பட்டுவிட்டது. வீரனே! முனிவன்போலக் காட்டில வஸிக்கிற உனக்கு நிஷ்காரணமான இந்த ராக்ஷஸக்கொலையானது தகுந்ததன்று. ராஜதவேஷத்தை உண்டுபண்ணுகிற கார்யம் செய்யத்தக்கதன்றென்று தாமததை அறிந்தவர்கள் அறிகிறார்கள். பீமஸேன! தேவர்களுக்குப்பகையை உண்டுபண்ணுகிற இந்தக்கார்யம் உன்னால் செய்யப்பட்டது. பார்த்த! அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும் விட்டுவிட்டு எவன் பாவத்தில் மனதைச் செலுத்துகிறானோ அவன் பாவச்செய்கைகளுடைய பலனை நிச்சயமாக அடைகிறான்; கஷ்டம், ஸாஹஸமானது தேவர்களுக்கும் அப்ரியமானது. உனக்கு மங்களம்.

எனக்கு ப்ரியத்தை விரும்புகிறாயாகில மீண்டும் இவ்வாறு செய்ய லாகாது' என்று சொன்னார். தர்மாத்மாவும் அந்தத் தத்துவங்க களின் பாகுபாட்டை அறிந்தவரும் அதிகதேஜஸுள்ளவரும் குந்தீந்தனருமான பிராதாவான அந்தயுதிஷ்டிசர், பகைவரைக் கொல்லுகிற விரதத்தினின்று நமுவாதவனும புஜபலமிக்கவனும (பகைவர்களால்) அவமதிக்கமுடியாத பராக்ரமமுள்ளவனும் பிரா தாவுமான பீமலேனனைப்பார்த்து இவ்வண்ணம் உரைத்துவிட்டு, அதேவிஷயத்தை அதிகமாக நினைக்கின்றவராகிப் பேசாமலிருந்தார்.

பிறகு, பீமலேனனால் கொல்லப்பட்டவர்களேபோக மிகுந்திருந்த ராக்ஷஸர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து குபேரனுடைய இருப்பிடத்தைநோக்கி ஓடினார்கள். பீமலேனனிடத்திலிருந்துண்டான பயத்தால் பீடிக் கப்பட்டவர்களும் அதிவேகமுள்ளவர்களும் அந்த ராக்ஷஸர் கள் வேகத்தோடு குபேரனுடைய அரணமனையை அடைந்து பயங் கரமான தீனஸவரத்தை வெளியிட்டனர். வேந்தரே! சஸ்திரங் களையும் ஆயுதங்களையும் கீழேவைத்துவிட்டவர்களும் வாட்டமுற்ற வர்களும் ரகத்தால் நனைக்கப்பட்டிருக்கிற கவசம் வஸ்திரம் ஆயு தம் முதலியவைகையுடையவர்களும் நன்குவிந்த தலைமயிர்க ளுள்ளவர்களும் அந்த ராக்ஷஸர்கள் யகூர்களுக்கு அதிபதி யாகிய குபேரனை நோக்கி, 'தேவனே! கதைகளாலும் ஈட்டிகளா லும் பட்டாக்கத்திகளாலும் தோமரங்களாலும் ப்ராஸங்களாலும் போர்புரிகின்றவர்களும் உனக்கு முந்திச் செல்பவர்களும் எல்லா ராக்ஷஸர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். தனேஸ்வர! பலத் தினால் மலையை மிக அழித்து ஒரு மனிதனால் யுத்தத்தில் க்ரோத வசர்களென்கிற ராக்ஷஸர்களுடைய கூடங்கள் கொல்லப்பட்டன. நராதிபனே! தேவனே! ராக்ஷஸர்ரேஷ்டர்களுள்ளும் யகூர்களுள்ளும் மிகச்சிறந்தவர்கள் ஆயுதங்களால் அடிக்கப் பட்டு ஆண்மையை இழந்தவர்களும் உயிரை இழந்தவர்களுமாகிப் படுததிருக்கிறார்கள். மலை நொறுக்கப்பட்டது; நாங்கள் முறிய அடிக்கப்பட்டோம். உன்னுடைய தோழனான மணிமானும் கொல்லப்பட்டான். ஒருமனிதனால் இந்தக்கார்யம் செய்யப்பட்டது. அடுத்துச்செய்யவேண்டியதைச்செய்' என்று சொன்னார் கள். எல்லாயகூகணங்களுக்கும் அதிபதியான குபேரன், அதைக் கேட்டு மிக்க கோபங்கொண்டவனாகவும், கோபத்தால் கண்கள் நன்குசிவந்தவனாகவும், 'எப்படி!' என்கிறவசனத்தை உரைத்தான். யகூர்களுக்கு அதிபதியான தனேஸ்வரன் பீமன் இரண்டாமுறை

குற்றஞ்செய்துவிட்டானென்பதைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்டான். 'தேரைப்பூட்டுங்கள்' எனவும் சொன்னான். பிறகு, நீருண்ட மேகத்துக்குச்சமமாக இருப்பதும் மலையின்கொடுமுடிபோல உயர்ந்திருப்பதுமான ரதத்தில டொனமலைகளை அணிந்த குதிரைகளைப் பூட்டினார்கள். எல்லாக்குணங்களும் அமைந்தவைகளும் குற்றமற்ற ¹ பததுசுசுழிகளுள் எவைகளும் தேஜஸோடும் பலத்தோடும் நற்குணங்களைடும் கூடியவைகளும் பலவிதரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் ரதத்தில பூட்டப்பட்டவைகளும் பிரகாசிக்கின்றவைகளுமான அந்தக் குபேரனுடைய சிறந்த குதிரைகள் (ஆகாசத்தைத்) தாண்டப்போகின்றவைகளபோல வேகமாகச்சென்றன. பிறகு, அந்தயக்ஷா திகாரிகள் தனையவரன் கோபமுற்றதைப் பார்த்து, வெற்றியை உண்டுபண்ணுகின்ற இங்கிதங்களால் ஒருவரை ஒருவர் ஸந்தோஷிக்கச்செய்தார்கள். சிறந்த ஐஸ்வர்யமுள்ளவனான அந்த ராஜராஜன் அந்தப் பெரிய ரதத்தின் மீதேறித் தேவர்களாலும் கந்தாவர்களாலும் துதிக்கப்படுகின்றவனாகவும் மிக்க ஒளிபொருந்தியவனாகவும் சென்றான். ரதத்தின் மீதேறிச்செல்பவனும் ² மகாதமாவும் தனையவரனுமான அந்தக் குபேரனைப் பயங்கரமான தோற்றமுள்ளவர்களான எல்லா யக்ஷர்களும் பின்தொடர்ந்தார்கள். சிவந்த கண்களையுடையவர்களும் பொன்போன்ற காந்தியையுடையவர்களும் பருத்ததேகத்தை யுடையவர்களும் மிக்கவலிமையுள்ளவர்களும் ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும் கத்திகளைக்கட்டிக்கொண்டவர்களும் தாற்றுக்கணக்கான ஆயுதங்களையுடையவர்களுமான அந்த யக்ஷர்கள், மிக்கவேகமுள்ளவர்களாக ஆகாயத்தில் வேகத்துடன் பறந்துகொண்டு, ஆகாசத்தை நன்றாக இழுத்துக்கொண்டு வருகிறவர்கள்போலக் கந்தமாதனபர்வதத்தைநோக்கி வந்தார்கள். குதிரைகளுடைய பெருங்கூட்டங்களால் வியாபிக்கப்பட்டதும் குபேரனால் காக்கப்பட்டதும் அழகியதும் பாண்டவர்கள் இருக்குமிடமுமான கந்தமாதனபர்வதத்தின் சிகரத்தை அடைந்தார்கள். பாண்டவர்கள் மயிர்க்குச்சுலுள்ளவர்களாக மகாதமாவும் யக்ஷராக்ஷஸர்களுடைய கூட்டங்களால் நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டவனும் காட்சிக்கினியவனுமான குபேரனைக் கண்டார்கள். குபேரனோ அப்பொழுது அதிகப்பலமுள்ளவர்களும் மகா

¹ 253-ம் பக்கம் பாக்க.

² இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

ரதர்களுமே விபகலையும் கத்திகளைப் புகையிலைத் தவள்களுமான பாண்டுவின புதலவாகளைப் பாததுப் பிரித்திபுள்ளவனான. 'இந்திரனுக்குச் சமமான சௌயமுள்ள இந்தப் புருஷஸுரேஷ்டர் களனைவருட தேவகார்யத்தைச் செய்யப்போகிறார்கள்' என உமன் ததினால் ஸந்தோஷித்தான். தனேஸவரனுக்கு முந்திச் செல்பவர்களான அந்தயக்ஷர்களுமே கந்தர்வர்களும் அதிகவேக முள்ளவர்களாகப் பறவைகள் போல மலையின சிகரத்தில வந்து இறங்கினார்கள்; அந்தப்பராததர்களுடைய பக்கத்தில வந்து நின்றார்கள்.

பாசதரே! பிறகு, பாண்டவர்களைக் குறித்து மனத்தில் ஸந்தோஷமுடைந்த அந்தக் குடேபரனைக் கண்டு யக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும் போர் முயற்சியின்றி நின்றார்கள். மகாதமாகக் களம் மகாரதர்களும் பாண்டுபுதரர்களுமான நகுலன் ஸஹ தேவன் தாமங்களை நன்றாக அறிந்தவரான தம்முத்திரர் இவர்களை லலாரும் தங்களைக் குற்றம் செய்தவர்களைப் போல எண்ணிப் பிரபுவான குடேபரனை நமஸ்கரித்துக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு தனேஸவரனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். குடேபரன், சயனங்களுடனும் ஆஸனங்களுடனும் கூடியதும் காந்திபுள்ளதும் விஸவகர்மா வினால் உண்டுபண்ணப்பட்டதும் நாற்புறமும் விசித்திரமாயிருப்பதுமான புஷ்பக விமானத்தில் இருந்தான். பருகதச்சீரமுள்ள வர்களும் முன்போன்ற காதுகளை யுடையவர்களும் அதிகவேக முள்ளவர்களான யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் விமானத்தில் வீற்றிருக்கின்ற குடேபரனை அடுத்து ஆயிரமாயிரமாக வீற்றிருந்தார்கள். தூதுகளுக்க கந்தாவர்களும் அபபடியே அபஸஸுகளுடைய கூட்டங்களும் தேவர்கள் இந்திரனைத் துதிப்பது போலச் சூழ்ந்துகொண்டு துதித்தார்கள். பொன்னாலாகியதும் மங்களகரமுமான மாலையை முடியில அணிந்திருப்பவனும் பாணங்களை யும் சுத்தியையும் விலையையும் கையில் பிடித்தவனுமான பீம்ஸேனன் தனது தனது தனது ஏறிட்டுப்பார்த்தான். ராக்ஷஸர்களால் நன்றாக அடக்கப்பட்டிருந்தும் குடேபரனைப்பார்த்தும் பீம்ஸேனனுக்கு அந்தநிலைமையில் பயமும் உண்டாகவில்லை; வாடமும உண்டாகவில்லை. குடேபரன், கூாமையுள்ள பாணங்களை எடுக்கிற வனும் யுத்தயணணுவதில் விருப்பங்கொண்டு நிற்பவனுமான பீமனைப்பார்த்து, தாமமுத்திரரை நோக்கி, 'சூந்திரநதன! எல்லாப் பிராணிகளும் உன்னைப் பிராணிகளுக்கு நன்மையைச் செய்வதில் பற்றுதலுள்ளவனென்று அறிந்திருக்கின்றன. நீ பந்துக்க

ளுடன்கூட மலையின் சிகரத்தில் பயமில்லாமல் வாலம் செய்ய வாயாக. பாண்டவ! பீமஸேனன் விஷயத்தில் நீ கோபிக்கலாகாது. இவர்கள் காலத்தால் முந்தியே கொல்லப்பட்டார்கள். உன்னுடைய இனையலஹோதரன் நிமித்தமாதிரிமாக ஏற்பட்டான். பீமனால் செய்யப்பட்ட ஸாஹஸமான இந்த விஷயத்தில் நீ வெட்கப்படலாமாகாது. தேவர்களால் முந்தியே யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய அழிவானது கண்டறியப்பட்டிருக்கிறது. பரதர்களுள் சிறந்தவனே! நான் பீரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். பீமஸேனனிடத்தில் எனக்குக் கோபமில்லை. பீமஸேனனுடைய செய்கையினால் எனக்கு ஸந்தோஷமானது முந்தியே உண்டாகிவிட்டது' என்று சொன்னான். அந்தக் குபேரன் யுதிஷ்டிரராஜரைப் பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்தது, பீமஸேனனைப்பார்த்தது, 'கோரவர்களுள் சிறந்தவனே! அப்பனே! இதை நான் மனத்தில் வைக்கவில்லை. பீம! உனது புஜபலத்தையே அடுத்து என்னையும் தேவர்களையும் அலக்ஷ்யம் செய்து திரௌபதிக்காக யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுடைய விநாசமாகிற நீ செய்த ஸாஹஸகாரியத்தினால் நான் உன்னிடத்தில் பீரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். விருகோதர! கோரமான சாபத்தினின்று இப்பொழுது நான் விடுபட்டேன். நான் முற்காலத்தில் கோபம் கொண்ட அகஸ்தியமகரிஷியினால் ஒரு குற்றத்துக்காகச் சபிக்கப்பட்டேன். அதற்கு இது பிராயச்சித்தம்; நிச்சயம். பாண்டவர்களை மகிழ்விக்கிறவனே! (யக்ஷராக்ஷஸ வதமாகிற இந்தத்) துக்கம் வருமென்பது எனனால் முந்தியே அறியப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. பாண்டவ! எவ்விதத்தாலும் இந்த விஷயத்தில் நீ குற்றவாளியில்லை' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! மகாத்மாவான அகஸ்தியரால் எதற்காகச் சபிக்கப்பட்டாய்? தேவனே! இந்தச் சாபத்திற்குககாரணம் ஏற்பட்டவிதத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான அந்த அகஸ்தியருடைய கோபத்தால் அப்பொழுதே சேனையுடனும் பின்தொடர்ந்துவந்த பரிவாரங்களுடனும் நீ எரிககப்படாமலிருந்தாயெனனும் இது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது' என்று வினவ, தனேஸ்வரன் சொல்லலானான்.

'நரேஸ்வரனே! தேவதைகளுக்குக் குசஸ்தலி என்னுமிடத்தில் மந்திராலோசனை ஸபை ஏற்பட்டது. நான் பலவித ஆபுதங்களைத் தரித்தவர்களும் கோரருபமுள்ளவர்களுமான முந்தூறு

மகாபத்மஸங்கியை அளவுள்ள யசுதர்களால் சூழப்பட்டவகை அந்த இடத்திற்குச் செல்லலானேன். பிறகு, பலவகைப் பறவைகூட்டங்களால் வியாபிக்கப்பட்டுப் பூத்திருக்கிற மரங்களால் விளங்குகின்ற யமுனையின்கரையை அடைந்து கதிந்தவஞ்செய்கின்ற அகஸ்தியமஹரிஷியை நான் வழியில் பார்த்தேன். அரசனே! கைகளை மேலேதூக்கிக்கொண்டிருப்பவரும் சூரியனுக்கு எதிரில் நிற்பவரும் தேஜஸுகளின குவியலாக இருப்பவரும் நன்கு மூட்டப்பட்ட அகனிபோல ஜ்வலிப்பவருமான அந்த அகஸ்தியரைப் பார்த்தவுடனே, ராசக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியும் ஐஸ்வர்யமுள்ளவனும் எனக்குத்தோழனுமான மணிமானென்பவன் ஆகாசத்திலிருந்துகொண்டு மூர்க்கத்தன்மையினாலும் (அகஸ்தியரென்று) தெரிந்துகொள்ளாமையினாலும் செல்வச் செருக்கினாலும் (செலவம் நிலையற்றதென்று) அறியாமையினாலும் அந்த அகஸ்தியமஹரிஷியினுடைய தலையில் எச்சிலை உமிழ்ந்தான். அதனால் கோபங்கொண்ட தபோதனரான அந்த அகஸ்தியபகவான், 'தனேஸ்வர! கெட்ட ஏண்ணமுள்ளவனும் உனக்குத்தோழனுமான இந்த மணிமான் என்னை அவமதித்து நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்தானுதலால் அப்படிப்பட்ட இந்தச் சேனைகளுடன் மனிதனிடத்தினின்று வதத்தை அடைவான். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! நீயும் இந்தச் சேனைகள் கொல்லப்படுவதனால் வருத்தத்தை அடைவாய்; அந்த மனிதனையே கண்டு பாவத்தினின்று விடுபடுவாய். உன்னுடைய இந்தச் சேனாவீரர்களுடைய புத்திரர்களோடும் பௌத்திரர்களோடும் கூடின சேனையானது கோரமான இந்தச் சாபத்தை அடையாது; போ, உன்னுடைய கட்டளையை அந்தச் சேனையானது செய்யும்' என்று சொன்னார். முற்காலத்தில் ரிஷிகளுள் மிகவும் சிறந்தவரான அந்த அகஸ்தியரிடத்தினின்று இந்தச் சாபம் என்னுடையப்பட்டது. மஹாராஜனே! அந்தச்சாபத்திலிருந்து உன்னுடைய பிராதாவான பீமனால் நான் விடுவிக்கப்பட்டேன்.

நூற்றாய்பத்துமன்றாவது அத்தாயம்.

ய க்ஷ ய த்த ப ர் வ ம் . (தோடீச்சீ)

(தபேரன் யுதிஷ்டிரரைப்பாரீத்துக் கட்டளையீட்டுவிட்டுத் தன் அரண் மனை சென்றதும், தபேரனுடைய கட்டளையீடு உலகினால் ராக்ஷஸர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள் அன்றிரவு அவ னுடைய மாளிகையில் ஸுகமாக வஸித்ததும்.)

யுதிஷ்டிர! தைர்யம், விடாமுயற்சி, தருநத இடம், காலம், பகைவாகளை அவமதிப்பதற்குககாரணமான செய்கை ஆகிய ஐந்துவிதமான இவை உலகிலுள்ள ஜனங்களின் காரய ஸித்திக்குகாரணம். பாரத! மனிதர்கள் கருதயுகத்தில தத்தமகார்யத்தில தைர்யமுள்ளவர்களாகவும் விடாமுயற்சியுள்ள வர்களாகவும் பராகிரமத்தை உபயோகிக்கும்முறையை அறிந்த வர்களாகவும் இருந்தார்கள். க்ஷத்திரியஸரேஷ்டளே! தைய முள்ளவனும தேசகாலங்களை அறிந்தவனும எல்லாததர்மங்களின் அனுஷ்டானமுறையையும் அறிந்திருப்பவனுமான க்ஷத்திரியன பூமியை நெடுங்காலம் ஆளுகிறான். பாரதத! வீர! எல்லாக காரியங்களிலும் இவ்வண்ணமிருக்கும் மனிதன இவ்வலகத்தில் கீத தியை அடைகிறான்; மறுமையிலும் நற்கதியை அடைகிறான். தேசகாலங்களுடைய அனுசூலத்தை எதிர்பாராதிருந்த இந்திரன பராகிரமத்தை வெளியிட்டு வருதரனைக்கொன்று வஸுக்களோடு கூட ஸவாககத்தில் தேவராஜ்யத்தை அடைந்தான். எவன் வீணானகோபத்தால் தனதுசக்தியை அறியவில்லையோ, எவன் கெட்டகாரியங்களில் மனதைச்செலுத்தினவனாகவும் பாபயுக்தி யுள்ளவனாகவும் பாபத்தையே அனுஸரிக்கிறானோ கர்மங்களுடைய பாசுபாடுகளை அறியாதவனை அந்த மனிதன இம்மையிலும் மறுமையிலும் நாசமடைகிறான். காலத்தை அறியாதவனும் மிகவும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் கார்யங்களுடைய விசேஷங்களை அறியாதவனும் வீணானசெய்கையும் முயற்சியுமுள்ளவனுமான மனிதன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் நாசமடைகிறான். ஸாஹ ஸதத்தில் நிலைபெற்றிருப்பவர்களும் வஞ்சனையில் முக்கியமான நோக்குள்ளவர்களும் கெடுமகியுள்ளவர்களும் அர்த்தத்தில் பேரா வலுள்ளவர்களான எல்லாருக்கும் பாவத்தை விளையக்கூடிய நிச்சயம் உண்டாகிறது. புருஷஸரேஷ்டளே! இந்தபயிமஸேனன

தர்மங்களை அறியாதவன் ; காவங்கொண்டவன் ; சிறுபிள்ளையின் புத்தியுள்ளவன் ; கோபமுள்ளவன் ; பயமற்றவன். அபபடிபட்ட இந்தபீமனுக்கு உபதேசிப்பாயாக. ஆர்ஷடிஷண ரொனகிற ராஜரிஷியினுடைய ஆஸரமத்தை நீ மீண்டும்டைந்து அந்த ஆஸரமத்தில்¹ இருளாடாந்ததும் ராக்ஷஸர்களுக்குரியதுமான பக்ஷமுழுவதும் சோகமும் பயமுமறறு வஸிப்பாயாக. மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே ! நான கந்தாவாகளோடும் யக்ஷாகளோடும் கினனரர்களோடும் அளகாநகரிக்குச் செல்வேன். நீயும் பதரிசாஸரமத்தைக் குறித்துச் செல்வாயாக. நீண்டகைகளுள்ளவனே ! அரசனே ! எனனால் உத்தரவளிக்கப்பட்ட மலைவாஸிகளனைவரும் பிராமமனோதமர்களோடு சேர்ந்திருக்கிற உன்னைப் பாதுகாக்கக்கடவர். வேந்தே ! தர்மிகர்களுள் சிறந்தவனே ! மலையில் ஸாஹஸகாயங்களில் நிலைபெற்றிருக்கிற இந்த விருகோதரனை நீ நனகு தடுக்கவேண்டும். அரசனே ! இதற்குப்பிறகு, காட்டில் வஸிப்பவர்கள் உங்களைப் பார்ப்பாக்கள் ; அரசனே ! உங்களைத் துதிப்பார்கள் ; உங்களை எப்பொழுதும் பாதுகாப்பார்கள். புருஷஸரேஷ்டர்களை ! என்னுடைய வேலைக்காரர்கள் அபபடியே சுவையுள்ள அனனபானங்களை எப்பொழுதும் உங்களுக்கு மிகுதியாகக் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள். யுகிஷ்டிர ! அப்பா ! அர்ஜுனன மகேந்திரனுக்கும், விருகோதரன் வாயுபுக்கும், யோகமகிமையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தன புத்திரான நீ தாமதேவனுக்கும், ஆதமகுணங்களால் நிறைந்த குமாரர்களான நகுலஸஹதேவர்கள் இருவரும் அஸவினீதேவர்களுக்கும் எவ்வாறு ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்களோ அவ்வாறே எனக்கும் நீங்களால் லோரும் இப்பொழுது ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்கள். அர்த்ததத்துவங்களின் முறையை அறிந்தவனும் எல்லாதர்மங்களுடைய விதிகளையும் நனகு அறிந்தவனும் பீமஸேனனுக்கு இனைய ஸஹோதரனுமான பஸ்குனன் ஸ்வர்க்கத்தில் கேஷமமாக இருக்கிறான். ஐயா ! உலகத்தில் எந்தச் சிறந்த ஸயபததுக்கள் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஹிதமானவையென்று எண்ணப்பட்டனவோ அவை அனைத்தும் தனஞ்சயனிடத்தில் பிறந்ததுமுதல் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. அதிகமான பலமுள்ளவனும் அளவுகடந்த தேஜஸுள்ளவனுமான அர்ஜுனனிடத்தில் ஐம்பொறி அடக்கல், தானம், பலம், புத்தி, அகார்யத்தில் வெட்கம், தாயம், உததமமான தேஜஸ்

1 வேலு பாடம்.

இவைகளும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. பாண்டுநந்தன்! அர்ஜுனன் மதிமயக்கத்தால் நிந்திக்கத்தக்க செய்கையைச் செய்கிற தில்லை. மனிதர்கள் வேறு மனிதர்களிடம், 'அர்ஜுனனுடைய வசனங்கள் பொய்யானவைகள்' என்று சொல்லுகிறதில்லை. பாரத! கௌரவர்களுக்குக் கீர்த்தியை விருததிபண்ணுகிற அந்த அர்ஜுனன் தேவர்களாலும் பிதருக்களாலும் கந்தாவர்களாலும் அழைத்துவரப்பட்டு இந்திரனுடைய அரண்மனையில் அஸ்திரங்களைப் பயிற்சி செய்கிறான். பார்த்த! எவன் எல்லா அரசுகளையும் தர்மத்தால் தனக்கு வசப்படுமபடி செய்தானோ மிக்கதேஜஸுள்ள வனும உன்னுடைய பிதாவுக்குப் பாட்டனுமான அநதச்சந்தனுமகாராஜன் ஸ்வர்க்கத்தில் காண்டுவதை விலலாகக்கொண்டவனான பார்த்தலைப் பிரீதி அடைகிறான். அதிகவீரமுள்ளவனான அந்தச் சந்தனுசக்கரவர்த்தியானவன் நன்னடையுடன் கூடியவனாகக் கௌரவவம்சத்தில் குலத்தைத் தாங்குபவன்போலிருந்தான். பெருமபுகழ் வாய்ந்த சந்தனுவானவன் பிதருக்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பிராமணர்களையும் பூஜித்து யமுனையினருகில் முக்கியமான ஏழு மகாயாகங்களைச் செய்தான். அரசே! சக்கரவர்த்தியும் ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்தவனும் இந்திர லோகத்திலிருப்பவனும உன் பாட்டனுக்குத் தந்தையுமான அநதச் சந்தனுசக்கரவர்த்தி சேஷமத்தை விசாரிக்கிறான்' என்று சொன்னான்.

குபேரனால் சொல்லப்பட்ட இந்தவசனத்தைக் கேட்டுப் பாண்டவர்கள் பிறகு அந்த வசனத்தினால் அதிக ஸந்தோஷமுள்ளவர்களானார்கள். பரதஸாரேஷ்டனான விருகோதரன், பிறகு, சக்தியையும் கதையையும் கத்தியையும் வில்லையும் வைத்துவிட்டுக் குபேரனுக்கு நமஸ்காரம் செய்தான். பிறகு, சரண்யனான தனத்தியசூன் சரணமடைந்திருப்பவனான பீமனைப் பார்த்து, 'பகைவர்களுடைய மானத்தையழிப்பவனாகவும் நண்பர்களுடைய செல்வத்தைப் பெருக்குகிறவனாகவுமிருப்பாயாக. அப்பா! மலையின் உச்சியில் பந்துக்களுடன் பயமில்லாதவனாக வளித்துக்கொண்டு கருடனுக்கும் பிதருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் எப்பொழுதும் பூஜையைச் செய்வனாக இருப்பாயாக. ருஜுவாகப் பாருங்கள்; கோணலாகப் பாராதீர்கள்; உண்மையைப் பேசுங்கள்; பொய்யைச் சொல்லாதீர்கள்; தீர்க்கமாகப் பாருங்கள்; குறுகலாகப் பாராதீர்கள்; மேலான பொருளைப் பாருங்கள்; கீழ்ப்பட்ட பொருளைப் பாராதீர்கள். பகைவரை வாட்டுபவர்களே! அழகிய நமமுடைய வீடுக

ளில் வஸியுங்கள். பரதஸாரேஷ்டாகளை! உங்களுடைய விருப்பங்களை யகூட்கள குறைககமாட்டார்கள்; செய்யவே செய்வார்கள். 1 சோமபலிலலாதவனும் அஸ்திரங்களில் நல்ல பயிற்சியுள்ளவனும் புருஷஸாரேஷ்டனுமான தனஞ்சயன மகிமையுடையவனான இந்திரனானுபப்பட்டுச சீக்கிரமாகவே வருவான்' என்று சொன்னான். குஹ்யகாகளுக்கு அதிபதியாகிய குபேரன நல்ல செய்கைகளுடன் கூடின யுதிஷ்டிரரைப பராதது இவ்வண்ணம கட்டளையிட்டு ஸூர்யன் அஸதகிரியை நோக்கிச செல்வதுபோல (அளகையைக குறித்தது) ச் சென்றான். அப்படிச் செல்லுகின்ற குபேரனை யகூட்களும் ஆயிரக்கணக்கான ராகூஸர்களும் சித்திர கம்பளங்களால் செய்யப்பட்ட மேல் விரிப்புடன் கூடியவைகளும் பலவித ரததின்ங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான வாகனங்களுடன் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். குபேரனுடைய வீட்டை நோக்கிச செல்லுகின்ற உத்தமமான குதிரைகளுடைய களைப்பானது இந்திரனுடைய நகரத்தைச் சார்ந்த இடத்தில் பகூடிகளுடைய சப்தம்போலத தோன்றியது. அந்தத தனாதிபனுடைய குதிரைகள் மேகங்களை இழுக்கின்றவைகள்போலவும் காற்றைப் பானம்பண்ணுகிறவைகள்போலவும் ஆகாயத்தை அடைந்து விரைவாகச் சென்றன. பிறகு, உயிர்போன ராகூஸர்களளுடைய அந்தச சரீரங்களைக குபேரனுடைய கட்டளையினால் யகூட்கள் மலையுசசியிலிருந்து இழுத்தெறிந்தாகளா. அவர்களுக்குச சிறந்த புத்தியுள்ளவரான அகஸ்தியரால் அது சாபம் (பலிக்கிற) காலமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன்றோ? அதனால், அவர்கள் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். அப்பொழுது சாபத்திற்கு முடிவு ஏற்பட்டது. மஹாதமாக்களான பாண்டவர்கள் அச்சமற்றவர்களாகவும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகவும் ராகூஸர்களோடுகூட அந்தக் குபேரனுடைய மாளிகைகளில் அந்தஇரவு முழுமையும் ஸுகமாக வஸித்தார்கள்.

1 'குடாகேச!' என்பது மூலம்.

நூற்றறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஐ சூ ட யு த் த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(தௌம்யர் மேரு மந்தரங்களைப்பற்றிக் கூறிச் சந்திரன் ஸூர்யனீ
முதலிய கிரஹங்கள் செல்லும் முறையைத் தெரிவித்தது)

பிறகு, ஸூர்யோதய காலத்தில் தௌம்யர் ஆர்ஷ்டிஷேண ரோடு, பாஞ்சாலியுடனிருக்கிற அந்தப் பாண்டவர்களை வந்தடைந்தார். அவர்களனைவரும் ஆர்ஷ்டிஷேணர் தௌம்யர் இவர்களுடைய பாதங்களில் தண்டனிட்டு, பிறகு, கைகூப்பி அந்தப் பிராமமணர்களைப் பூஜித்தார்கள். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! மிக்க தவமுள்ள அந்தத் தௌம்ய மகரிஷியானவர் புத்திரனைப் போல ஆர்ஷ்டிஷேணரைக் கட்டிக்கொண்டும் தர்மராஜரைக் கையில் கையிலை பிடித்துக்கொண்டும் கீழத்திசையை நோக்கி, 'மஹாராஜனே! இந்த மந்தரமென்கிற பெரிய மலையானது ஸமுத்திரத்திலை சூழப்பட பூமியைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பாண்டவ! நான்கு பக்கங்களையும் பிரகாசிக்கச்செய்கின்ற மந்தர கிரியானது இந்திரனோடும் சூரேயனோடும் சோந்திருக்கிற திசையைப் பாதுகாக்கிறது. ஐயா! எல்லாததருமங்களையும் நிந்திருக்கிற ரிஷிகளும் எல்லா விதவான்களும் மலைகளோடும் காட்டு வெளிகளோடும் காடுகளோடும் பிரகாசிக்கின்ற இந்த மலையை மஹேந்திரனுக்கும் அரசனான சூரேயனுக்கும் உரியதென்று சொல்லுகிறார்கள். பிரஜைகளும் தர்மங்களை அறிந்தவர்களான ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் ஸாதகியர்களும் தேவதைகளும் இந்தமலையினின்று உதிகுகின்ற ஸூர்யனை மந்திரங்களால் துதிக்கிறார்கள். தாமங்களை அறிந்தவனும எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் தலைவனுமான யமதர்மராஜன மரித்த பிராணிகளால் அடையத்தக்க இந்தத் தென்திசையை அடைந்திருக்கிறான். புண்யமானதும் மிகவும் அற்புதமான காட்சியுள்ளதும் சிறந்த செல்வப் பெருககுடன் கூடியதுமான இந்த ஸமயமிநீ நகரமானது ப்ரேதராஜனான யமனுக்கு வாஸஸ்தானம். அரசனே! ஸூர்யன, எதை அடைந்து ஸதயத்தோடு நிலைபெற்றிருக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட இந்தச் சிறந்த பர்வதத்தை அஸ்தகிரி என்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதப் பர்வத ராஜாவான அஸ்தகிரியிலும் மகோதகி என்கிற ஸமுத்திரத்திலும் வருண

ராஜன் வஸித்துக்கொண்டு பிராணிகளைப் பாதுகாக்கிறான். மிக்க பாகசியமுள்ளவனே! புகழ்பெற்றதும் மங்களகரமானதும் பிரமம வித்துக்களுககு அடையத்தக்க ஸ்தானமுமான இந்த மகாமேரு வானது வடதிசையைப் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டிருக்கிறது. இதில் பிரம்மஸபை இருக்கிறது. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆத மாவான பிரமமாவானவா ஜங்கமங்களாகவும் ஸ்தாவரங்களாகவு மிருக்கிற எல்லா வஸதுக்களையும் படைத்துக்கொண்டு இவரு நீலை பெற்றிருக்கிறார். தகூரை ஏழாமவராகக் கொண்டவர்களும் பிரம்மாவின்னுடைய மானஸபுத்திரர்களாகச் சொல்லப்படுகிறவர்களான அவர்களுககுங்கூட மகாமேருவானது மங்களகரமான ஆரோக்கியஸ்தானமாக இருக்கிறது. அப்பா! வஸிஷ்டரை முதன மையாகக் கொண்ட ஏழுதேவரிஷிகளும் இந்தப் பாவத்திலேயே அஸ்தமிக்கிறார்கள்; மீண்டும் உதிக்கிறார்கள். எந்த இடத்தில் பிரம்மா ஆதமத்தியானத்தினால் திருப்தியடைந்த தேவர்களோடு வஸிக்கிறாரோ அப்படிப்பட்ட ரஜோகுண ஸம்பந்தமில்லாத மேரு வினுடைய உததமமான சிகரப்பிரதேசத்தைப் பாரப்பாயாக. தேவரும் பிரபுமான எந்த நாராயணரைச் சராசரங்களனைத்துக்கும் மூலகாரணமான மூலப்ரக்ருதிகளும் சாஸ்வதமான காரணமென்றும் ஆதியநதமில்லாதவரென்றும் பரமபொருளென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அவருடைய ஸ்தானமானது பிரம்மதேவருடைய வாலஸ்தானத்தைக்காட்டிலும் சிறப்புள்ளதாகப் பிரகாசிக்கிறது. எல்லாதேஜஸுகளின உருவமுமாக இருப்பதும் மங்களகரமானதும் சூரியனையும் அக்கினியையும்விட அதிகமாகப் பிரகாசிப்பதுமான மகாத்மாவான விஷ்ணுவின்னுடைய அந்த ஸ்தானத்தைத் தேவர்களும் பெருமுயற்சியால் பார்க்கிறார்கள். வேந்தே! ஐயா! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அதிபதியும் எல்லாவஸதுக்களுககு மூலகாரணரும் தாமே தோன்றினவருமான ஸ்ரீமந்நாராயணர் நல்ல காந்தியினால் எல்லாப்பிராணிகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு தாமும் பிரகாசிக்ருமிடமும தனனுடைய ஒளியினாலேயே தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் பார்க்கமுடியாததுமான நாராயணருடைய ஸ்தானமானது மேருவில் கீழ்த்திசையில் மிகப் பிரகாசிக்கின்றது. அப்பா! இங்கே மனத்தினால் பரமாதமாவைத்தியானிக்கின்ற யதிகளால் அடையத்தக்க இந்தஸ்தானத்தைப் பிரம்மரிஷிகளே அடைகிறதில்லை. அவ்வாறிருக்க, மஹரிஷிகள் எவ்வாறு அடைவார்கள்? பாண்டவ! அந்தஸ்தானத்தை அடைந்து

எல்லாஜோதிகளும் பிரகாசிக்கிறதில்லை. தமக்குத்தாமே பிரபுவாக இருப்பவரும் இவ்விதமென்று நினைக்க முடியாத ஸவரூபத்துடன் கூடியவருமான நாராயணர் அந்த இடத்தில் மிகவும் பிரகாசிக்கிறாரன்றோ? சிறந்த தவததையுடையவர்களும் மங்களகரமான செய்கைகளால் பகவானை ஆரதிக்கின்றவர்களும் யோகஸீததிபெற்றவர்களும் மகாதமாக்களும் அஜ்ஞானத்தாலும் மயக்கததாலும் விடுபட்டவர்களுமான யதிகள் அந்த இடத்தில் பக்தியினால் நாராயணரான ஹரியை அடைகிறார்கள். பாரத! அந்த இடத்தில் ஸ்வயம்புவும் மகாதமாவும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவரும் சாஸுவதருமான ஹரியை அடைந்தவர்கள் மீண்டு இந்த உலகத்துக்கு வருகிறதில்லை. 1 பெருமபாககியமுள்ளவனே! இது நிதயமாயும் நாசமற்றதாயும் குறைவற்றதாயுமிருக்கிற ஈஸ்வரருடைய ஸ்தானம். யுதிஷ்டிர! எப்பொழுதும் இந்த இடத்தில் இதனை நமஸ்காரம் செய்வாயாக. குருநந்தன! சூரியனும சந்திரனும் சாஸுவதமாக இருக்கிற இந்தமேருவைத தினந்தோறும் 2 வலமாகச் சுற்றிவருகிறார்கள். குற்றமற்றவனே! மஹாராஜனே! எல்லாச் சோதிக் கிரஹங்களும் மிகுதியின்றி மலைகளுள் சிறந்த மஹாமேருவை நாற்புறமும் வலமாகச் சுற்றிவருகின்றன. இருளைப் போக்குகிற செய்கையுடன் கூடின ஸூர்ய பகவானும் எல்லாச் சோதிக் கிரஹங்களையும் இழுத்துக்கொண்டு இந்த மலையைப் பிரதக்ஷிணம் செய்கின்றான். பிறகு, திவாகரன அஸ்தமயத்தை அடைந்து பிறகு ஸந்தியைக்கடந்து 3 பர்வஸந்திகளில் பலமுறை வடதிசையை அடைகிறான். பாண்டவ! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நன்மையைச் செய்வதில் பற்றுதலுள்ள தேவனை அந்தச் சூரியன் சீழ்திசையைநோக்கினவகை மீண்டும் ஸுமேருபர்வதத்தை அணுகிச் செல்லுகிறான். அப்படியே அந்தச் சந்திரபகவான் நக்ஷத்திரங்களோடுகூடக காலங்களைப் பலவாறு பகுத்துக்கொண்டு பர்வஸந்திகளில் செல்லுகிறான். சந்திரனும் இவ்வண்ணம் இந்த மகாமேருவைத் தவருமல தாண்டிக் காலத்தைப் பலவாறு பகுத்துக்கொண்டு பர்வஸந்திகளில் எல்

1 வேறு பாடம்.

2 'இடமாகச் சென்றுகொண்டே ஜோதிச்சக்கர வேகத்தினால், சுவவனுடைய சக்கரத்தில் எதிர்த்துச் சுற்றும் ஏறமுடிபோல வலமாகச் சுற்றிவருகிறார்கள் என்பது கருத்து' என்பது பழையவுரை.

3 582-ம் பக்கம் சூரிப்பிற காண்க.

லாப் பிராணிகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றவனாகி மறுபடியும் ஸமுத்திரத்தை அடைகிறான். அப்படியே, இருளை நாசம்பண்ணுகிற ஆதிதயதேவன், கிரணங்களால் உலகத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு, விசாலமான இந்த வழியில் சுற்றிவருகிறான். சூளிர்காலங்களை உண்டுபண்ணவேண்டித் தென்திசையை அடைகிறான். அதனால், எல்லாப் பிராணிகளும் சூளிர்காலத்தை அடைகின்றன. தென்திசையிலிருந்து திரும்புகின்ற அந்த ஸூர்யன் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான பொருள்களுடைய தேஜஸுகளைத் தன தேஜஸினால் நன்கு கவர்கிறான். அதனால், வேர்வையும் மனத்தளர்ச்சியும் சோம்பலும் உடல் தளர்ச்சியும் மனிதர்களை அடைகின்றன. பிராணிகளால் எப்பொழுதும் உறக்கமானது அடிக்கடி அனுபவிக்கப்படுகிறது. சூரியபகவான் இவ்வண்ணம் இந்த ஆகாசமாககத்தில சுற்றிக்கொண்டு பிரஜைகளைப் பிரகாசிக்கச்செய்கின்றவனாக மறுபடியும் மழைகளை உண்டுபண்ணுகிறான். மிக அதிகமான தேஜஸுள்ள ஸூர்யன் ஸூகத்தை உண்டுபண்ணுகிற மழைகளாலும் காற்றுக்களாலும் வெப்பத்தாலும் ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் வளரச் செய்துகொண்டு மீண்டும் திரும்பி வருகிறான். பார்த்த! இவ்வண்ணம் இந்த ஸூர்யன் ஆலஸ்யமில்லாதவனாகக் காலசக்கரத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டும் எல்லாப் பிராணிகளுடைய (ஆயுளையும்) அபஹரித்துக்கொண்டும் சுற்றி வருகிறான். பாண்டவ! இந்தச் சூரியனுடைய கதியானது ஓய்வில்லாதது. இவன் நிற்கிறதில்லை. பிராணிகளுடைய தேஜஸை எடுத்தே மறுபடியும் விடுகிறான். பார்த்த! எங்கும் வியாபித்திருக்கிற இந்த ஸூர்யன் எப்பொழுதும் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஆயுளையும் செய்கைகளையும் பகுத்துக்கொண்டு பகலையும் இரவையும் வினாடிகளையும் நாழிகைகளையும் உண்டு பண்ணுகிறான்' என்று சொன்னார்.

நூற்றறுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

யக்ஷயுத்தபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(இந்திரனிடம் அஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்த அர்ஜுனன் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து கந்தமாதனமலையில் வசிக்கின்ற யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களிடம் திரும்பிவந்தது.)

அந்த மலையில் வாஸம்செய்பவர்களும் மஹாத்மாக்களும் நல்ல விரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களும் அர்ஜுனனுடைய தர்ச

னததை விரும்புகின்றவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு ஆவலும் ஸந்தோஷமும் உண்டாயின. வீர்யத்துடனகூடியவர்களும் மிகவும் சத்தமான அந்தக்கரணத்தையுடையவர்களும் தேஜஸுள்ளவர்களும் ஸத்தியத்தையும் தைர்யத்தையும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களை நோக்கி நல்ல ப்ரீதியுள்ளவர்களான அனேக கந்தர்வர்களும் மஹரிஷிகளும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தார்கள். புஷ்பங்களும் பழங்களும் முள்ள மரங்களோடு சேர்ந்திருக்கின்ற அந்தச் சிறந்த மலையை அடைந்த மஹாரதார்களான பாண்டவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்த தேவகணங்களுக்கு மனத்தெளிவுண்டாவதுபோல நிகரற்ற மனத்தெளிவு உண்டாயிற்று. அவர்கள் மயில்களின் சப்தங்களாலும் அன்னங்களின் சபதங்களாலும் ஒலியுள்ளவைகளாகச் செய்யப்பட்டவைகளும் புஷ்பங்களால் இறைக்கப்பட்டிருப்பவைகளுமான மிகக் காந்தியுள்ள மலையினுடைய சிகரங்களை யும் தாமவரைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்திருந்தார்கள். அந்தச் சிறந்த மலையில் மகிமை பொருந்திய குபேரனாலேற்படுத்தப்பட்டவைகளும் மரங்களின் தூனிகள் மறைக்கப்பட்டுக் கொடிகளடர்ந்த புதாளுடன் கூடியவைகளும் ¹ காதம்பங்களாலும் காரணடவங்களாலும் ² ஹம்ஸங்களாலும் அடையப்பட்டிருப்பவைகளும் தாமரைமலர்களால் நிறைக்கப்பட்டவைகளுமான ஓடைகளைக் கண்டார்கள். அழகு நிறைந்தவையும் மேடைகளோடு கூடியவையும் நன்றாக அமைக்கப்பட்டவையும் ரத்தினங்களால் நன்கு இழைக்கப்பட்டவையும் அரசனான குபேரனுடைய விளையாட்டிடங்களபோல மனத்தை மகிழ்விக்கின்றவையுமான விளையாட்டிடங்களில் அவர்கள் வஸித்தார்கள். எப்பொழுதும் தவத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கின்ற பாண்டவர்கள் பலநிறங்களுள்ளவைகளும் நறுமணம் பொருந்தியவைகளுமான பெரிய மரங்களாலும் மேகங்களுடைய கூட்டங்களாலும் அடர்ந்திருக்கிற மலையினுடைய சிகரத்தை நினைக்கவும் சக்தியற்றவர்களுனார்கள். ³ புருஷஸுரேஷ்டரே! அந்தச் சிறந்த மலையினுடைய ஒளியினாலும் அப்படியே மஹிமை பொருந்திய ஓஷதிகளின் பிரகாசத்தாலும் பகல்களுக்கும இரவு

1 576-ம பக்கம் 5-வது குறிப்பிற் காண்க.

2 வெணமையான சிறகும் வட்டமான அங்கங்களுமுள்ள அன்னங்கள் ³ வேறுபாடம்.

களுக்கும் வேறுபாடொன்றும் உண்டாகவில்லை. அந்தப் பர்வத்ததிலிருக்கின்றவர்களும் வீரர்களும் புருஷஸரேஷ்டர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள், எந்த ஸூர்யனை ஆராயித்து அக்கனியானது ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் (இராககாலத்தில்) பிரகாசிப்பிக்கிறதோ அந்த ஸூர்யனுடைய உதயத்தையும் அஸ்தமயத்தையும் அவ்விடத்திலிருந்து பார்த்தார்கள். அந்த வீரர்களான பார்த்ததர்கள் ஸூர்யனுடைய உதயஸ்தமன ஸ்தானங்களையும் அப்படியே உதயகிரியையும் அஸ்தகிரியையும் ஸூர்யனுடைய கிரண ஸமூகங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிற திசைகளையும் திசைகாணங்களையும் பார்த்து வேதாதயனத்தையும் இடையறாது கர்மானுஷ்டானத்தையுமுடையவர்களாகவும், தர்மத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களாகவும், சுத்தமான வீரதமுள்ளவர்களாகவும், ஸதயத்தில் நிலைபெற்றவர்களாகவும், ஸத்யத்தைக் கைவிடாதவனும் மகாரதனுமான அந்த அர்ஜுனனுடைய வரவை எதிர்பாராக்கின்றவர்களாகவும், 'அஸ்திரங்களில் விரைவாகத் தேர்ச்சியுற்ற தனஞ்சயதேனு சோகையைப் பெற்றவர்களாகி நமக்கு இவ்விடத்திலேயே ஸந்தோஷமுண்டாகட்டும்' என்று சிறந்த தங்களுடைய மனோரதங்களைச் சொல்லுகின்றவர்களாகவும் தவத்தையும் யோகத்தையும் பிரதானமாக அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மலையில் விசித்திரமான காடுகளைப் பார்த்துக் கிரீடையை அடிக்கடி நினைக்கின்ற அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு ஓர் இரவும் பகலும் ஒரு வருஷத்தோடொப்பாகவே இருந்தன. மகாத்மாவான அந்தஜிஷ்ணுவானவன் தெளம்யருடைய அனுமதியினால் சடையை அமைத்துக்கொண்டு சென்றபொழுதே, அவர்களுக்கு ஸந்தோஷம் போய்விட்டது. அவனையே அடைந்த மனமுள்ள பார்த்தர்களுக்கு ஆனந்தம் எப்படி உண்டாகும்? யானை போல நடப்பவனான அந்த அர்ஜுனன் பிரதாவான யுதிஷ்டிரருடைய கட்டளையினால் காம்யக வனத்தினின்று எப்பொழுது சென்றானோ, அப்பொழுதே, அவர்கள் துககத்தால் துன்பமடைவிகபபட்டவர்களானார்கள். பாரதரே! அப்படியே அஸ்திரங்களைக் கற்கவேண்டி இந்திரனை அடைந்த அந்த ஸவேதவானனை நினைக்கின்ற பாண்டவர்களுக்கு அந்த மலையில் 1 நீண்ட அந்தக் காலமானது அரிதில்சென்றது. அர்ஜுனன் இந்திரனுடைய ஆரண

1 'அப்பொழுது ஒரு மாதம் பிரயாஸத்தால் சென்றது' என்பது வேறுபாடதனை பொருள்.

மனையிற் று ஐந்துவர்ஷகாலம் வாஸமசெய்து தேவராஜனிடத்தி னின்று ஆக்னேயமும் வாருணமும் ஸௌமயமும் வாயவ்யமும் வைஷ்ணவமும் ஐந்திரமும் பாசுபதமும் பிராமமமும் பாரமேஷ்ட யமும் ப்ரஜாபதி, யமன், தாதா, ஸனிதா, த்வஷ்டா, வைசரவணன் ஆகிய இவர்களுடைய அஸ்திரங்களும் ஆகிய திவ்யாஸ்திரங்க ளனைத்தையும் இந்திரனிடத்தினின்று அடைந்து அவனை நமஸ் கரித்து அவனால் அப்பொழுது அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு அவனைப் பிரதக்ஷிணமும் செய்து பரீதிபுடன்சூடியவனாகவும் ஸந்தேதாஷ முள்ளவனாகவும் கந்தமாதன வரையை வந்தடைந்தான்.

யக்ஷ யு த் த ப ரீ வ ம் மு ற் றி ற் று.

ஶ்ரீ ம ஹா பார த ம்.

நி வா த க வ ச யு த் த ப ரீ வ ம்.

(அர்ஜுனன் தான் ஸ்வர்கீகத்தில் வசித்த விதத்தை யுதிஷ்டிரர் முத லீயவர்களுக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லியது)

பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் விரை வாக வந்ததும் மின்னலொளி போன்ற ஒளி பொருந்தியதுமான இந்திரனுடைய ரதத்தைப் பார்த்து, அர்ஜுனனை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற மகாரதர்களான பாண்டவர்களுக்கு ஸந்தேதாஷ முண்டாயிற்று. பிரகாசிக்கின்றதும் விரைவாக ஆகாசத்தைப் பிர காசிக்கச்செய்கின்றதும் மாதலியினால் நடத்தப்படுகின்றதுமான அந்த இந்திரனுடைய ரதமானது மேகத்தின் நடுவிருக்கிற பெரிய உற்கைபோலவும், ஜ்வலிக்கின்றதும் புகை இல்லாததுமான அக்னியின் ஜ்வலைபோலவும் விளங்கியது. கிரீடியானவன் அந்த ரதத்தில் வீற்றிருப்பவனாகக் காணப்பட்டான். மாலையை அணிந்த வனும் புதிய ஆபரணங்களைப் பூண்டவனும் வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்திரனுடைய ப்ரபாவம் போன்ற ப்ரபாவமுள்ளவனு மான தனஞ்சயன் காந்தியினால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு கந்த மாதன பர்வதத்தை நோக்கி வந்தான். கிரீடதாரியான அந்த அர் ஜுனன் மலையை அடைந்து அந்த மஹேந்திரனுடைய ரதத்தி னின்று இறங்கி முதலில் தெளம்யருடைய பாதங்களில் நமஸ் கரித்தும் அதற்குப் பிறகு அஜாதசதருவின் பாதங்களிலும்

விருகோதரனுடைய பாதங்களிலும் வந்தனமசெய்தும் மாதர் புத்திரர்களால் வந்தனம செய்யப்படும் கிருஷ்ணையை அடைந்து அவளுக்கு இனசொல் கூறியும் பிராதாவான யுதிஷ்டிரரருகில் வணக்கத்துடன் நின்றான். அங்கே அளததற்கரிய மகிமைமுள்ள அந்த ஆஜுனனோடு சோககைபெற்று அந்தப பாண்டவர் களுக்கு அதிக ஸந்தோஷம உண்டாயிற்று. கிரீடதாரியான அவனும் அவர்களைப் பாதது யுதிஷ்டிரராஜரைப் புகழ்ந்து ஸந்தோஷித்தான். நமசி என்கிற அஸூரனைக் கொன்ற இந் திரன் எந்தத தேரிலேறித் தைத்யர்களுடைய ஏழு கூட்டங் களைக் கொன்றோடு அந்த இந்திரனுடைய தேரினை அடைந்து தளராத மனமுள்ள பார்த்தர்கள் பிரதக்ஷிணம் செய்தார்கள். குருராஜபுத்திரர்களான அவர்கள், அதிக ஸந்தோஷமுள்ள வர்களாக, தேவராஜனுக்குச் செய்வதுபோல மாதலிக்குச் சிறந்த பூஜையைச் செய்தார்கள். உளபடி, தேவர்களுடைய ஸமுக முழுமையையும்பற்றி அந்த மாதலியை முறைப்படி குசலப்ரர்ணம் செய்தார்கள. அந்த மாதலியும் அந்தப் பார்த்தர்களுக்கு, தகப்பன் புத்திரர்களுக்கு உபதேசிப்பதுபோல உபதேசித்தது மகிழ்ந்தான்; நிகரற்ற ஒளியுடன்கூடின ரதத் தோடு மறுபடியும் தேவராஜனிடம் சென்றான்.

இந்திரனுடைய குமாரனும் எல்லாப் பகைவர்களையும் அழிப்ப வனும் ஸாக்ஷாத இந்திரனபோலப் பிரலித்திபெற்றவனும் சிறந்த காந்தியுள்ளவனும் மகாதமாவுமான ஆர்ஜுனன் அந்தச் சிறந்த தேவ ரதமானது சென்றபிறகு, இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டவை களும் அதிக விலைமதிப்புள்ளவைகளும் சிறந்த தோற்ற முள்ளவைகளும் சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கின்றவைகளுமான பூஷணங்களைத் தன்னுடைய தேகத்தினின்று கழற்றி அன்புடன் ஸுதேஸாமனுக்கு மாதாவான திரௌபதிக்குக் கொடுத்தான். பிறகு, அந்த ஆர்ஜுனன் அந்தக் குருபுங்கவர்களுக்கும் சூரியனும் அக்னியும் போன்ற காந்தியுடையவர்களான பிரரம்ம னோத்தமர்களுக்கும் நடுவில் உட்கார்ந்து எல்லா விருத்தாந் தங்களையும் உள்ளபடி உரைத்தான். 'என்னால் இவ்வண்ண மரக இந்திரனிடத்தினின்றும் வாயுவினிடத்தினின்றும் ஸாக்ஷாத் சிவபிரானிடத்தினின்றும் அஸ்திரங்கள் கற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அப்படியே என்னுடைய நல்ல ஒழுக்கத்தாலும் ஸமாதியினாலும் இந்திரனோடு சேர்ந்த தேவர்கள ஒன்றுகூடி என்விஷயத்தில்

பிரியத்தை அடைந்தார்கள்' என்று சொன்னான். பரிசுத்தமான செய்கைகளுள்ள அந்தக் கிரீடியானவன் அவர்களுக்குத் தான் ஸ்வர்க்கத்துகளுக்குச் சென்றதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி மாதிரிபுத் தீரர்களுடன்கூட அந்த இரவில் ஸுகமாக உறங்கினான்.

நூற்றறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

நீ வா த க வ ச யு த் த ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ)

(தம்பிமார்களுடனிருக்கிற யுதிஷ்டிரரீடம் இந்திரன் வந்து ஜயத்தைக் கொடுக்கிற ஆசீர்வசனத்தைக் கூறி மறுபடியும் ஸ்வர்க்கம் சென்றது.)

பிறகு, இரவு விடிந்தவுடன், எல்லாப் பிராதாக்களுடனும் சேர்ந்த தனஞ்சயன் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரரை வந்தனம் பண்ணினான். இந்த ஸமயத்திலேயே, ஆகாசத்தில் தேவர்களுடைய நான்குவிதவாத்தியங்களின் நெருங்கிய ஒலியானது உண்டாயிற்று. பாரதிரே! தேரினுடைய சக்கரத்தின் ஓசையும் மணியோசையும் இறைச்சியுண்ணும் மிருகங்கள் மற்ற மிருகங்கள் பறவைகள் இவற்றின் தனித்தனி ஒலியும் எங்கும் தோன்றின. குருவம்சத்தைத் தாங்குபவரே! சத்தம் வந்த வழியை நோக்கின அந்தப் பாண்டவர்கள் தேவர்களோடுகூட ஆகாயவழியால் வருகின்ற இந்திரனைப் பிரியத்துடன் பார்த்தார்கள். பகைவர்களை அடக்குகிற தேவராஜனை அந்தககந்தர்வர்களும் அப்படியே அபஸரஸுகளும் சூரியனுக்கு ஸமமான விமானங்களோடு நான்குபக்கத்திலும் தொடர்ந்துவந்தார்கள். பிறகு, பகைவாபட்டணங்களை அழிப்பவனான அந்தத் தேவராஜன் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மேகம்போல ஒலிக்கின்றதுமான ரதத்தின் மீதேறி நிகரில்லாத காந்தியோடு ஜ்வலிததுக்கொண்டு பார்த்தார்களே நோக்கி விரைவாக வந்தான். இந்திரன் வந்து ரதத்திலிருந்து இறங்கினான். மகாதமாவான அந்த இந்திரனைக் கண்டவுடனே, ஸ்ரீமானும் தர்மததால் பிரகாசிப்பவருமான யுதிஷ்டிரர் தம்பிமார்களுடன்கூடத் தேவராஜனை அவனை அடைந்தார். பிறகு, அதிகமான ஓளதார்ய குணமுள்ள யுதிஷ்டிரர் அளவுகடந்த புத்தியுள்ளவனான இந்திரனைச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய செய்கையினால் தககவாறு முறைப்படி பூஜித்தார். அதிக தேஜஸுள்ள

தனஞ்சயனும புரந்தரனை நமஸுகரித்துத் தேவராஜனான அவ
 னுடைய ஸமீபத்தில் வேலைக்காரனபோல வணக்கமுள்ளவனாக
 நின்றான். அதிக தேஜஸுள்ள குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர்
 இந்திரனுடைய ஸமீபத்தில் வணக்கத்துடனிருப்பவனும் சடை
 களை தநரித்தவனும் தவத்துடன் கூடியவனும் பாவமில்லாதவனு
 மான அந்தத் தனஞ்சயனை நேரில் பார்த்து அவனுடைய
 உச்சியை முகர்ந்து அந்தப் பங்குனனுடைய காட்சியினு
 லுண்டான அதிக ஸந்தோஷத்தால் கவரப்பட்டித் தேவராஜனைப்
 பூஜித்து நிகரில்லாத பிரீதியுள்ளவரானார். புத்திமானான புரந்தரன்,
 அவ்வாறு உறுதியான மனமுள்ளவரும் ஆனந்தத்தில் முழுகின
 வருமான அந்த யுதிஷ்டிரராஜரைப் பார்த்து, 'வேந்தே! பாண்டு
 நகநன்! நீ இந்தப் பூமியை ஆளப்போகிறாய். குந்தீபுத்திர! நீ
 கேசுமமாக மீண்டு காமயகவனகதிலுள்ள ஆஸ்ரமத்தை அடை
 வாயாக. அரசனே! பரிசுத்தனை அர்ஜுனனால் என்னிடத்தி
 லீருந்து எல்லா அஸ்திரங்களும் அடையப்பட்டன. தனஞ்சயனால்
 பிரியமான காரியம் செய்யப்பெற்றவனாக இருக்கிறேன். இந்த அர்
 ஜுனன் மூன்று உலகங்களாலும் ஜயிக்க முடியாதவன்' என்று
 சொன்னான். இந்திரன் குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து
 இவ்வண்ணம் உரைத்துவிட்டு மகரிஷிகளால் துதிக்கப்படுகின்றவனாக
 வும் ஸந்தோஷமுள்ளவனாகவும் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றான்.

கற்றறிந்தவனும் ஒரு வருஷம் பிரம்மசர்யத்துடனிருந்த
 வனும் நியமமுள்ளவனும் சுநிமையான விரதமுள்ளவனுமான
 எந்த மனிதன் தனேசுவரனுடைய மாளிகையிலிருப்பவர்களான
 பாண்டவர்களுக்கு இந்திரனோடு நேர்ந்த ஸந்தியைச் சொல்லுகிற
 இந்த அத்தியாயத்தை மன அடக்கத்துடன் அத்யயனம் செய்
 வானோ அவன் துன்பமில்லாதவனும் நல்ல ஸுகமுள்ளவனுமாக
 நூறு வாஷகாலம் உயிர்வாழ்ந்திருப்பான்.

நாற்றறுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

நீ வா த க வ ச யு த் த ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(அர்ஜுனன் தனக்குச் சிவவேடனோடு யுத்தம் நடந்ததையும்
 பாசுபதாஸ்திரத்தைத் தானடைந்ததையும் சொல்லியது.)

இந்திரன் வந்தபடி திரும்பிச் சென்றவுடன், பீபத்ஸுவான
 வன் பிரர்தாக்களோடும், திரௌபதியோடும், சேர்ந்து தர்மராஜ

ரைப் பூஜித்தான். நமஸ்கரிக்கின்ற அந்த அர்ஜுனனை உச்சியில் முகர்ந்து மிக்க மனக்களிப்புடன் ஸந்தோஷத்தால் தடுமாற்ற முள்ள வாக்கினால் அவனைப் பார்த்து, 'அர்ஜுன! இந்தக் காலமானது ஸ்வர்க்கத்தில் உனக்கு எவ்வாறு சென்றது? எவ்வாறு அஸ்திரங்கள் அடையப்பட்டன? தேவராஜனும எவ்வாறு (உன்னை) ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டான்? பாண்டவ! அஸ்திரங்கள் உன்னை நன்றாகக் கற்றுக்கொள்ளப்பட்டனவா? தேவராஜனும் ருத்திரரும் பிரிகியை அடைந்து உனக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தார்களா? இந்திரனும் பிநாகத்தைத் தரித்திருக்கிற பகவானும் எவ்வண்ணம் உன்னை பார்க்கப்பட்டார்கள்? எவ்விதம் அஸ்திரங்கள் அடையப்பட்டன? எவ்வாறு அவர்கள் உன்னை ஆராதிக் கப்பட்டார்கள்? பகைவர்களை அடக்குகிறவனே! பகவானுள் இந்திரன், 'உன்னை பிரியமான காரியம் செய்யப்பெற்றவனை இருக்கிறேன்' என்று உன்னை நோக்கிச் சொன்னானே? அப்படிப் பட்ட எந்தப் பிரியமான காரியம் உன்னை அவனுக்குச் செய்யப்பட்டது? மிக்க காந்தியுள்ளவனே! நான் இதை விஸ்தாரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். தோஷமில்லாதவனே! மகாதேவரும் தேவராஜனும் எப்படி மகிழ்ந்தனர்? பகைவரை அடக்குபவனே! தனஞ்சய! இந்திரனுக்கு எந்தப் பிரியமானது உன்னை செய்யப்பட்டதோ அந்தேனதையும் மிச்சமின்றி எனக்குச் சொல்வாயாக' என்று வினவினார்.

அர்ஜுனன், 'மஹாராஜே! நான் எந்த விதியினால் தேவனை இந்திரனையும் பகவானுள் சங்கரரையும் கண்டேனோ அதனை ஸந்தோஷத்தாடன் கேளும. அரசரே! பகைவரை அழிப்பவரே! உமமால் உபதேசிக்கப்பட்ட அந்த வித்தையை அத்யயனம் செய்து உம்மால் கட்டளையிடப்பட்டுத் தவமபுரி வதற்காகக் கானகம் சென்றேன். பிறகு, காமயகவனத்திலிருந்து ப்ருகுதுந்தத்தை அடைந்து தவம் செய்தேன். ஓர் இரவு அவ் விடத்தில் வலிதது வழியில் ஒரு பிராமமணனைக் கண்டேன். அவன் என்னைப் பார்த்து, 'குந்தீநந்தன! நீ எங்கே செல்லுகிறாய்? எனக்குச் சொல்வாயாக' என்று வினவினான். குருநந்தனரே! அவனுக்கு எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி உரைத்தேன். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அந்தப் பிராமமணன் என்னுடைய அந்த உண்மையான வசனத்தைக் கேட்டு என்னைப் புகழ்ந்தான். அரசரே! என்னிடத்தில் அன்புள்ளவனுமானான். பிறகு, பிரீதியுடைய

வனான அந்தப் பிராம்மணன் என்னைப் பார்த்தது, 'பாரத! தவத் தைச்செய்வாயாக. தவதைச செய்கின்றவனான நீ விரைவில் தேவராஜனைப் பார்ப்பாய்' என்று சொன்னான். மகாராஜரே! பிறகு, நான் அந்தப் பிராம்மணனுடைய வசனத்தினால் பனி நிறைந்த மலையிலேறி ஒருமாதகாலம் கிழங்குகளைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு தவம் புரிந்தேன். எனக்குத் தண்ணீரைப் பருகி இரண்டாவது மாதமும் சென்றது. பாண்டவர் களை மகிழ்விப்பவரே! பிறகு, மூன்றாவது மாதத்தில் ஆகார மில்லாதவனாக இருந்தேன். நான்காவதுமாதத்தில் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு நின்றேன். அப்பொழுதும் எனக்குப் பலம் குறையவேயில்லை. அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பிறகு, ஐந்தாவது மாதம் வந்து முதல் நாள் செல்லவே, பன்றிவடிவங் கொண்ட ஒரு பிராணியானது பூமியை மூக்கினால் கல்லிக்கொண் டும் கால்களால் பறித்துக்கொண்டும் வயிற்றினால் பூமியை நன்றாகத் தேய்த்துக்கொண்டும் அடிக்கடி 1 இடங்குமங்கும் திரிந்து கெண்டும் என்பக்கத்தில் வந்தது. வேட்டையிடவங்கொண் டதும் விலலும் அம்புகளும் சுத்கியும் தரித்ததும் ஸ்திரீ கூளுடைய கூட்டங்களால் பின்மீதாட்பப்பட்டதுவான வேறொரு பெரிய பூதமானது அப்பொழுது அந்தப் பன்றியைப் பின்தொடர்ந்து வந்தது. பிறகு, நான் வில்லையும் அப் படியே அகூயமான பெரிய தூணீரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, மயிரககூச்சலை உண்டுபண்ணுகிற அந்தப் பன்றியைப் பாணததால் அடித்தேன். கிராதனோ விலலை வலிந்து இழுத்துப் பூமியை நடுங்கச் செய்துகொண்டு ஒரே ஸமயத்தில் அந்தப் பன் றியை மிக்க திடமாக அடித்தான். அந்த வேடன், என்னைப் பார்த்து, 'அரசனே! என்னால் முந்திக் குறிவைக்கப்பட்ட இந்தப் பன்றியானது, வேட்டை முறையை விட்டு, எதற்காக உன்னால் அடிக்கப்பட்டது? கூருள்ள அம்புகளால் உன்னுடைய கொழு ப்பை அழிக்கிறேன். உறுதியாக நில' என்று சொன்னான். பிறகு, பருத்த தேகமுள்ள அவன் சண்டைசெய்யும் விருப்பத்து டன் என்னை எதிர்த்தோடி வந்தான். பிறகு, அவன் மலைபோல நிற்கிற என்னைப் பெரியபாணங்களால் மிகமுடினான். காணும் அவன்மீது பெரிய அம்புமழையைப் பொழிந்தேன். பிறகு

1. 'கெட எண்ணத்துடன் இருந்துகொண்டு என்னும்' என்பது பழையவரை.

நான் ஜ்வலிக்கின்ற வாயுள்ளவைகளும் வில்லில் பூட்டி இழுக்கப் பட்டவைகளுமான அம்புகளால், வஜ்ராயுதங்களால் மலையை அடிப்பதுபோல அவனைத் திருப்பியடித்தேன். அவனுடைய அந்த உருவமானது நூறு விதமும் ஆபிரம், விதமுமாயிற்று. நான் அவனுடைய அந்தச் சரீரங்களையும் அம்புகளால் அடித்தேன். பாரதரே! மறுபடியும் அந்தச் சரீரங்கள் ஒன்று சேர்ந்தவைகளாகக் காணப்பட்டன. மகாராஜரே! அவைகளை நான் மறுபடியும் அடித்தேன். அரசரே! அவன் பெரிய தலைபுள்ள சிறிய உருவமுள்ளவனும் சிறிய தலையுள்ள பெரிய உருவமுள்ளவனுமாகி மறுபடியும் ஒன்று சேர்ந்து அப்பொழுது யுத்தத்தில் என்னை எதிர்த்தோடிவந்தான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! நான் அவனை யுத்தத்தில் அம்புகளால் தோற்கச் செய்யச் சக்தியற்றவனானபொழுது வாயுவைத் தேவதையாகக் கொண்ட மகாஸ்திரத்தை எடுத்தேன். வாயவ்யாஸ்திரத்தால் அவனை அடிப்பதற்குச் சக்தியற்றவனானேன். அது ஆசகரியமாயிருந்தது. அந்த அஸ்திரமானது முறிய அடிக்கப்பட்டவுடன், எனக்குப் பெரிதும் ஆசகரியமுண்டாகியது. மகாராஜரே! அந்தச் சமயத்திலும் நான் பெரிய அஸ்திரக்குவியலைப் பூதத்தினமீது இறைத்தேன். பிறகு, ஸதானாகாணத்தையும் வாருணஸ்திரத்தையும்¹ மிகுதியான அம்பு மழையையும் சலபாஸ்திரத்தையும் அஸ்மவர்ஷத்தையும், ப்ரயோகித்துக்கொண்டு நான் எதிர்த்தேன். அரசரே! என்னுடைய அந்த எல்லா அஸ்திரங்களையும் பலாதகாரத்தால் அந்தப் பூதம் விழுங்கிவிட்டது. அந்த அஸ்திரங்கள் விழுங்கப்பட்டவுடன், பெரிதான பிரமமாஸ்திரத்தை நான் பிரயோகித்தேன். அதிலிருந்து நன்றாக ஜ்வலிக்கின்ற பாணங்களால் அவனை எல்லாப்பக்கங்களிலும் நிரப்பினேன். மஹாஸ்திரத்தால் நிரப்பப்படுகிற அவன் அப்பொழுது விருத்தியடைந்தான். பிறகு, என்னால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தேஜஸினால் மூன்று உலகங்களும் மிகவும் வாட்டப்பட்டன. ஒரு கூணத்தில திசைகளும் ஆகாயமும் எங்கும் நனகு ஜ்வலிக்கும்படி செய்யப்பட்டன. மிக்கதேஜஸ்வியான அவன் அந்த அஸ்திரத்தையும் ஒரு நொடியிலே தணியச்செய்துவிட்டான். அரசரே! பிரமமாஸ்திரமானது நாசம் பண்ணப்பட்டவுடன், என்னைப் பெருமபயம் வந்தடைந்தது. பிறகு, நான் வில்லையும் அக்ஷய

தூணீரங்களுையும் எடுத்து விரைவாக அநதப் பூதத்தை அடித்தேன. அது அநத அஸ்திரங்களுையும் விழுங்கியது. பூதத்தால் இநத அஸ்திரங்களும ஆபுதங்களும பக்ஷிககப்பட்டவுடன, எனக்கும் அநதப் பூதத்துக்கும் கைசசணடை நேர்ந்தது. முஷ்டிகளால் ஒருவரை ஒருவர் குத்திச் சண்டைசெய்து உள்ளங்கைகளால் மிக அடிக்கப்பட்டவர்களானோம். அநதப் பூதமானது என்னைக் கீழே தள்ளியது. நானும் அநதப் பூதத்தைப் பூமியில் தள்ளினேன். மகாராஜரே! பிறகு, ஆசசரியமான அநதப் பூதமானது உரககச் சிரித்துக் கொண்டு நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, ஸதிரீக னோடுகூட அநத இடத்திலேயே மறைந்தது. மகாராஜரே! 1 பகவானும் தேவேஸுவரருமான மஹேஸுவரா, பிறகு, தமமுடைய முக்கியமான வேறு தேவரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு அற்புதமான வஸ்திரத்தை உடுத்தார்; கிராதவடிவத்தை விட்டுத் தமது திவ்ய ஸ்வரூபத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அநத இடத்தில் நின்றார். பிறகு, சிறநத விருஷபத்தைக் கொடியாகவுடையவரும் அனேக ரூபங்களுள்ளவரும் பிராகத்தைத் தரித்தவரும் பகவானுமான அநத ஸாக்ஷாத பரமசிவன் 2 கையில் வில்லைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்பவராக அப்பொழுது காணப்பட்டார். பிறகு, சூலத்தைக் கையிலேநதியவரான அநதப் பரமசிவன் யுத்தத்தில் அப்படியே எதிரில் நிற்கின்ற எனக்கு எதிராகவநது, 'பகைவரை வாட்டுபவனே! நான் ஸந்தோஷமுள்ளவகை இருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். பிறகு, ருத்ரபகவான் அநத வில்லையும் அம்புகள வற்றாத இரண்டு தூணிகளையும் எடுத்து எனக்கே கொடுத்தார். 'குந்தீ நந்தன! உன்விஷயத்தில் ஸந்தோஷமுள்ளவகை இருக்கிறேன். சொல்; உனக்கு நான் எதைச் செய்யக் கடவேன்? வீர! உன்னுடைய மனத்திலிருக்கிறதைச் சொல்வாயாக. வேண்டிய வரன்களை நீ வரிப்பாயாக. நான் அவைகளைக் கொடுக்கிறேன். சாவாமைபைத் தவிர மற்ற உன்மனத்திலுள்ள விருப்பத்தைச் சொல்வாயாக' என்று சொன்னார். பிறகு, அஸ்திரங்களில் மனம் வைத்த நான் கைகூப்பி ஈஸ்வரரைத் தலையினால் வணங்கி, பிறகு, 'பகவானே தேவரீரே என் விஷயத்தில் பிரஸுன்னராயிருந்தால் தேவர்க

1 'இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது

2 'உமையை ஸஹாயமாகக்கொண்டு ஸாப்பங்களைத் தரித்து' எனப்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

ளிடம் எந்த அஸ்திரங்களுண்டோ அவைகளை நான் அறிவதற்கு விரும்புகிறேன். இதுதான் என்னால் விரும்பப்பட்ட வான்' என்று சொன்னேன். பகவானுனை முக்கண்ணரும எனனை நோக்கி, 'அவைகளை நான் உனக்குக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்' எனறே சொன்னார். பிரபுவான அந்தப் பரமசிவன், 'பாண்டவ! என்னுடையதான ரௌத்ராஸ்திரமானது உனனை அடையப் போகிறது' என்று சொல்லிப் பிரியத்துடன் பாசுபதாஸ்திரத்தை எனக்குக் கொடுத்தார்; மகாதேவர் சாஸுவதமான அஸ்திரத்தை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு, 'அர்ஜுன! இந்த அஸ்திரமானது எவ்விததாலும் மனிதர்கள்மீது பிரயோகிக்கத்தக்கதாகாது. அப்படி அல்பவீரமுள்ளவர்களிடம் பிரயோகிக்கப்பட்டால் இந்த அஸ்திரமானது உலகத்தையே எரித்துவிடும். தனஞ்சய! (பகைவர்களால்) மிகததுன்பப்படுத்தப்படுகின்றவனால் இது பிரயோகிக்கத்தக்கதாகும். அஸ்திரங்கள் முழுமையும் அற்றபோது பிரயோகிப்பாயாக' என்று சொன்னார். பிறகு, விருஷபத்வஜர் பிரஸன்னரானவுடன், தடையற்றதும் திவ்யமானதும் எல்லா அஸ்திரங்களையும் தடுப்பதும் பகைவர்களை அழிப்பதும் பகைவர்களுடைய சேனையை அறுப்பதும் அடையமுடியாததும் தேவர்களாலும் தானவர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் தாங்கமுடியாததுமான பாசுபதாஸ்திரமானது உருவமெடுத்துக்கொண்டு என்னுடைய பக்கத்தில் வந்து நின்றது. நான் அந்தப் பரமேஸ்வரரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு அவ்விடத்திலேயே உட்கார்ந்தேன். மஹாதேவர் நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்த இடத்திலேயே மறைந்தார்.

ஶூற்றறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

நீ வா த க வ ச யு த் த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் தான் இந்திரலோகத்திற்குப் போனதையும் அங்கே வஸித்ததையும் இந்திரனிடத்தினன்று அஸ்திரங்களைப் பெற்றதையும் சொல்லியது.)

பாரதரே! பிறகு, தேவதேவரும் மகாத்மாவுமான முக்கண்ணருடைய அருளால் பிரீதியுள்ளவனான நான் அந்த இடத்தில் அந்த இரவு முழுதும் வஸித்தேன். அந்த இரவு கழிந்து விடிந்த

வுடன், நான் காலையில் செய்யத்தக்க வைதிக கிரியைகளைச் செய்து முடித்துவிட்டு, எந்தப் பிராமமணஸரேஷ்டனை முந்திப் பார்த்தேனோ அந்தப் பிராமமணஸரேஷ்டனையே பார்த்தேன. பாரதரே! 'நான் பகவானான மகாதேவரை அடைந்தேன்' என்று அனைத்தையுமே அவனுக்கு நடந்தபடி தெரிவித்தேன். ராஜஸரேஷ்டரே! ப்ரீதியை அடைந்த அந்த பராம்மணோத்தமன் என்னைப்பார்த்தது, 'ஒருவராலும் பார்க்கப்பட்டிராத மகாதேவர் உன்னால் பார்க்கப்பட்டார். தோஷமற்றவனே! யமன் முதலிய எல்லா லோகபாலர்களுடனும் சேர்ந்திருக்கிற தேவேந்திரனைப் பார்ப்பாய். அவன் உனக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுப்பான்' என்று சொன்னான். அரசரே! ஸூரியனுக்குஸமமான அந்தப்ராமமணன் இவ்வண்ணம் என்னைப் பார்த்துச் சொல்லி அடிக்கடி எனனைத் தழுவிக்கொண்டு தன்னிஷ்டப்படி சென்றான். பகைவரைக் கொல்பவரே! பிறகு, அந்தப் பகலின் பிற்பாதியில் பரிசுத்தமான காற்றானது இந்த உலகத்தை மறுபடியும் புதிதாகச் செய்கின்றதுபோல வீசியது. தேவலோகத்திலுள்ள நறுமணம்பொருந்திய புதியமலர்கள் ஸமீபத்திலுமையமலையைச் சார்ந்த தாழ்வரையில் தோன்றின. எல்லாப்பக்கங்களிலும் நல்ல சப்தத்துடன் கூடின தேவலோகத்திலுள்ள நான்கு வித வாத்தியங்களும் இந்திரஸம்பந்தமானவையும் மனத்தை மகிழ்விப்பவையுமான ஸ்தோத்திரங்களும் கேட்கப்பட்டன. அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்களும் அப்படியே கந்தர்வர்களின் கூட்டங்களும் தேவதேவனுக்கு எதிரில் எல்லாவிதமான கானங்களையும் பாடின. இந்திரனுடைய டீவலைக்காரர்களும் தேவராஜனுடைய அரண்மனையில் வஸிக்கிற இந்திராணி ஜயந்தன் முதலியவர்களும் தேவர்களுடைய கூட்டங்களும் விமானங்களோடு அந்த இடத்தில் வந்தனர். பிறகு, இந்திரன் இந்திராணியுடன் கூடினவரை ரதத்தில் பூட்டப்பட்டவையும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் பசுமை நிறமுள்ளவையுமான குதிரைகளுடனும் எல்லாத் தேவர்களுடனும் அப்பொழுது அங்குவந்தான். அரசரே! இதே மையத்தில் மனிதர்களை வாகனமாகக்கொண்ட குபேரன் ஒப்பற்ற காந்தியுடன் எனக்குக் காட்சிகொடுத்தான். தென்திசையில் நிலைபெற்றிருக்கிற யமனையும் தன் தன் ஸ்தானத்திலிருக்கிற வருணனையும், தேவராஜனையும் பார்த்தேன்.

மஹாராஜரே! அந்தத் தேவஸரேஷ்டர்கள் எனக்கு இன் சொற்கூறி, 'ஸவ்யஸாசியே! நேரில் நிதிக்கின்ற லோகபாலர்களான

எங்களை நன்றாகப்பாரா. தேவகார்யத்தின்பயன கைகூடும்பொருட்
 டுச் சங்கரரை நீ கண்டவனாக இருக்கிறாய். நீ எங்களிடத்தினிள்
 றும் அஸ்திரங்களைல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொள்' என்று
 சொன்னார்கள். பிறகு, நான் பரிசுத்தனாக இருந்துகொண்டு தேவ
 ஸரேஷ்டர்களைத் தண்டனிட அப்பொழுது பலவித மஹாஸ்திரங்
 களைப் பெற்றுக்கொண்டேன். பாரதேரீ! அஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்
 கொண்ட நான், பிறகு, தேவர்களால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டவ
 னேன். பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! பிறகு, தேவர்களை
 வரும் வந்தவண்ணம் திருமபிசு சென்றாகள். அதிக கீர்த்தியுள்ள
 தேவனை இந்திரபகவானும் எனனை நல்ல ஒளிபொருந்திய தேரி
 லேற்றிவைத்துக்கொண்டு புனசிரிப்புடன், 'தனஞ்சய! இங்கு
 வருவதற்குமுந்தியே நான் உன்னை அறிவேன். பரதஸரேஷ்ட
 டனே! நானே இதற்குப்பின்னும் உன்னைப் பார்ப்பேன். முன்பு
 உன்னால் தீர்த்தவங்களில் அடிக்கடி ஸநானம் செய்யப்பட்டிருக்
 கிறது. பாண்டவ! இந்தப் பெரிய தவமும் செய்யப்பட்டது.
 ஸவர்க்கத்தைச் சீக்கிரம் நீ அடையப்போகிறாய். ஒருவராலும்
 அனுஷ்டிக்கமுடியாததும் கோரமானதும் உன்னுடைய அஸ்திரங்
 களுக்கும் தவததுக்கும் வலிமையை உண்டுபண்ணக்கூடியதுமான
 உத்தமமான தவத்தை நீ மறுபடியும் செய்வாயாக. பகைவர்களை
 நாசம் செய்பவனே! நீ ஸவர்க்கத்துக்கு அவஸாயம் வரவேண்டும்.
 என்னுடைய கட்டளையினால் மாதலியானவன் உன்னை ஸவர்க்
 கத்தை அடையும்படி செய்வான். பாண்டஸரேஷ்டனே!
 ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தவத்தைச் செய்துகொண்டு நீ இங்
 கிருப்பவனாக மகாத்மாக்களான தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும்
 அறியப்பட்டிருக்கிறாய்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, நான் இந்திரனை நோக்கி, 'பகவானே! என் விஷயத்தில்
 அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும். தேவராஜனே! நான் உன்னை அஸ்
 திரங்களைக் கற்பதற்காக ஆசார்யனாக வரிககிறேன்' என்று சொன்
 னேன். இந்திரன், 'ஐயா! பகைவர்களைத் தவிககச்செய்பவனே! குரூர
 மான காரியங்களைச்செய்கிற அஸ்திரங்களை அறிந்தவனாவாய். பாண்
 டவ! எதற்காக நீ அஸ்திரங்களை அடைவதற்கு விருமபுகிரயோ
 அந்த விருப்பத்தை அடைவாயாக' என்று சொன்னான். பிறகு, நான்,
 'பகைவரைக் கொல்பவனே! மற்ற அஸ்திரங்கள் முறிய அடிக்கப்
 பட்டு வீணாகப்போனொழியத் திவ்யாஸ்திரங்களை மனிதர்கள்
 மீது பிரயோகிக்கமாட்டேன். தேவர்களுக்கு அறிபதியே! அந்தத்

திவ்யாஸ்திரங்களை எனக்குக் கொடு. தேவர்களுள் சிறந்தவனே! பிறகு, அஸ்திரங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட உலகங்களை அடையக் கடவேன்' என்று வேண்டினேன். இந்திரன், 'தனஞ்சயனே! உன்னைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக என்னால் இந்தவாக்கியமானது உரைக்கப்பட்டது. என்னுடைய புத்திரனான உனக்கு இந்த வசனமானது மிகப் பொருத்தமுள்ளது. பாரத! என்னுடைய மாளிகையை அடைந்து என்னிடத்தினின்று எல்லா அஸ்திரங்களையும் கற்றுக் கொள். குருவமசததைத சாக்ருபவனே! வாபுஷ்ணிடத்தினின்றும் அகனியினிடத்தினின்றும் வஸுக்கனிடத்தினின்றும் மருதனுக்களுடையகணத்தூடன் கூடின வருணனிடத்தினின்றும் அடையத்தக்க அஸ்திரங்களையும் பிரம்மாஸ்திரதையும் கார்த்தர்வாஸ்திரத்தையும் நாகாஸ்திரதையும் ராக்ஷஸாஸ்திரதையும் விஷ்ணுவைத தேவதையாகக்கொண்ட எல்லா அஸ்திரங்களையும் அப்படியே நிருருதியைத் தேவதையாகவுடைய அஸ்திரங்களையும் என்னிடத்திலுள்ள மற்ற எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்து கொள்வாயாக' என்று இவ்வண்ணம் எனனைப் பார்த்தது உரைத்து அந்த இடத்திலேயே மறைந்தான்.

வேந்தரே! பிறகு, குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் தேவலோகத்ததும் மிக ஆச்சர்யமானதும் புணயமானதும் மாதலியினால் நடத்தப்பட்டதுமான இந்திரனுடைய ரதம் அருகில வந்திருப்பதைப் பார்த்தேன். லோகபாலர்கள் சென்றபிறகு, மாதலியானவன என்னைப்பார்த்தது, 'மகாதேஜஸுடன் கூடியவனே! தேவராஜனான இந்திரன் உன்னைப் பார்க்க விரும்புகிறான். மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! நீ நன்றாக ஸித்திபெற்று நிகரற்ற கார்யத்தைச் செய்வாயாக. நலவினையைச் செய்தவர்களாலடையத்தக்க உலகங்களைப்பார். சரீரத்துடனே ஸவாக்கத்தை அடைவாயாக. பாரத! ஆயிரம் கண்களைபுடையவனான தேவராஜன் உன்னைப் பார்க்க விரும்புகிறான்' என்று சொன்னான். மாதலியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட நான் இமயமலையினிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஓடிவந்த ரதத்தை வலமாகச்சுற்றிவந்து அதிலேறினேன். குதிரைகளின் இயலபுகளை உள்ளபடி அறிந்தவனும் மிக்க ஸமர்த்தனும் ஸாரதியுமான அந்த மாதலியானவன் வாயுவேக மனோவேகமுள்ள குதிரைகளை ஓட்டினான். பிறகு, அந்த ஸாரதியானவன் (ரதத்தில) உறுதியாக இருக்கிற என்னுடைய முகத்தைப் பார்த்தான். அரசரே! ரதமானது அப்படிச் சுழலவே, ஆச்சர்யமடைந்

தவகை என்னைப் பார்த்து, 'அர்ஜுன! திவ்யரதத்தில் வீற்றிருக்கிற நீ இருந்த இடம் விட்டுச் சிறிதும் அசையாமலிருக்கிறாயென்னும் மிகக் ஆச்சரியமான உன்னுடைய இந்த இருப்பானது இப்பொழுது எனக்கு விசிதரமாகத் தோன்றுகிறது. பரதஸுரேஷ்டனே! குதிரைகள் முதலில் தாவுமபோது இந்தரதத்தில் தேவராஜன்கூட அசைகின்றதை நான் தினமும் கண்டிருக்கிறேனன்றோ? குருக்களைத் தாங்குகிறவனே! நீயோ சுழலுகின்ற இந்த ரதத்தில் அசைவறவகைவே இருக்கிறாய். உன்னுடைய தான இதெல்லாம் இந்திரனுடைய செய்கையை மீறி இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது' என்று சொன்னான். வேந்தரே! பாரதரே! மாதலியானவன் இவ்வண்ணமுரைத்தது ஆகாயத்தில் பிரவேசித்தது, தேவர்களுடைய மாளிகைகளையும் விமானங்களையும் எனக்குக் காண்பித்தான். புருஷஸுரேஷ்டரே! குதிரைகளுடன் பூட்டப்பட்டிருக்கிற அந்த ரதமானது அந்த இடத்தினின்று மேலே எழும்பிச்சென்றது. ரிஷிகளும் தேவதைகளும் பூஜித்தார்கள். பிறகு, விரும்பினபடி செல்லக்கூடிய தேவரிஷிகளுடைய உலகங்களையும் அளவுகடந்த சக்தியுள்ள கந்தரீவாகள் அப்ஸரஸுகளா இவர்களுடைய பிரபாவத்தையும் பார்த்ததேன். இந்திர ஸாரதியான மாதலியானவன் நந்தனம் முதலிய தேவர்களுடைய வனங்களையும் உபவனங்களையும் எனக்குச் சீக்கிரமாகக் காண்பித்தான். பிறகு, தேவலோகத்திலுண்டானவையும் இஷ்டமான பலன்களைக் கொடுப்பவையுமான மரங்களாலும் ரத்தினங்களாலும் நனகு அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்திரனுடையவாஸஸ்தானமான அமராவதியைக் கண்டேன். வேந்தரே! அந்த நகரியைச் சூரியன்¹ காய்கிறதில்லை. அங்கே சீதோஷ்ணங்களில்லை; வாட்டமில்லை. அந்த இடத்தில் ரஜோகுணமானது ஒருவரையும் துன்பப்படுத்துகிறதில்லை; மூப்பும் இல்லை. அந்த இடத்தில் சோகமாவது எளிமையாவது நிறம்மாறுதலாவது காணப்படுகிறதில்லை. மகாராஜரே! பகைவரை கொறுக்குபவரே! தேவர்களுக்குக் களைப்பு இல்லை. பிரஜைகளுக்கு நாதரே! அந்த இடத்தில் கோபமாவது லோபமாஷுது அமங்களமாவது இல்லை. வேந்தரே! தேவர்களுடைய வாஸஸ்தானமான ஸ்வர்க்கத்தில் அந்தத் தேவர்கள் நியமம் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்தஸவாக் கத்தில் மரங்கள் எப்பொழுதும் புஷ்பங்களும் பழங்களுமுள்ளவை

1 வேறு பாடம்.

கனாகவும் பசமையான இலைகளுள்ளவைகளாகவும் இருக்கின்றன. பலவிதமான ஓடைகள் தாமரைமலர்களோடும் லௌகந்திகமலர்களோடும் என்றும் சேர்த்திருக்கின்றன. அந்த இடத்தில் குளிர்ந்த தும நல்ல வாஸனையுள்ளதும் ¹ உற்சாகத்தைத் தருவதும் பரிசுத்தமுமான காற்று வீசிற்று, தரையானது எல்லா ரத்தினங்களாலும் பலநிறமுள்ளதாகவும் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது. பல மிருகங்களும் பட்சிகளும் அழகியவைகளாகவும் இனிய குரலுள்ளவைகளாகவுமிருக்கின்றன. அந்த இடத்தில் அனேக தேவர்கள் விமானங்களால் ஸஞ்சரிப்பவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். பிறகு, வஸுக்களையும் நுத்திரர்களையும் ஸாததியர்களையும் மருக்கணங்களுடன கூடன தேவர்களையும் அஸுவிநீதேவர்களையும் கண்டேன். அவர்களனைவரையும் பூஜித்தேன். அவர்கள் என்னை, 'வீரயத்தோடும் கீர்த்தியோடும் தேஜஸோடும் பலத்தோடும் அஸ்திரங்களோடும் யுத்தத்தில் விஜயத்தோடும் சேரக்கடவை' என்று அனுசுரஹித்தார்கள். திவ்யமான தும் ² தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டதுமான அந்த நகரியில் பிரவேசித்தது ஆயிரமகண்ணான தேவராஜனைக் கைகூப்பித துதித்தேன். கொடையாளிகளுள் சிறந்தவனான இந்திரன் மகிழ்ந்து எனக்குத் தன்னுடைய ஆஸனத்தில் பாதியைக் கொடுத்தான். இந்திரன நன்மதிப்புடன் என்னுடைய சரீராவயவங்களைத் தடவிக் கொடுத்தான். பாரதரே! நான் அந்த ஸ்வர்க்கத்தில் மிக உதாரர்களான தேவர்களோடும் கந்தர்வர்களோடும் கூடி அஸ்திரங்களை அறிவதற்காக அவற்றைக் கற்றுக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தில் வஸித்தேன். விஸ்வாவஸுவின குமாரனான சித்திரஸேனன் எனக்குத் தோழனானான். அரசரே! அவன் என்னைக் காந்தர்வவிததை அனைத்தையும் கற்றுக்கொள்ளும்படி செய்தான். அரசரே! நான் அஸ்திரங்களைக் கற்றுக்கொண்டும் நன்கு கௌரவிகபபெற்றும் விருமபிய எல்லாவற்றுடனும் சேர்ந்தும் ஸ்வர்க்கத்தில் இந்திரனுடைய அரண்மனையில் ஸுகமாக வஸித்தேன். பரதஸரேஷ்டரே! பாரதரே! பாட்டொலியையும் சிறந்த ஆய்வாத்தியங்களின முழக்கதையும் கேட்டுக்கொண்டும் சிறந்த அப்ஸரஸுகள் நடப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டும் அவை அனைத்தையும் அலட்சியம் செய்யாமல் உள்ளபடி புருஷார்த்தமென்று கருதிக் கிரகித்துக்கொண்டும் அஸ்திரங்களிலேயே நிலைபெற்றிருந்

¹ வேறு பாடம்.

தேன. பிறகு, பிரபுவான ஆயிரங்கண்ணான இந்திரன் எனக்கு அஸ்திரங்களிலுள்ள அந்த விருப்பத்தால் ஸந்தோஷமடைந்தான். வேந்தரே! ஸ்வர்க்கத்தில வசிக்கின்ற எனக்கு இந்தக் காலம் இவ விதம் சென்றது.

ஊற்றெழுபதாவது அத்தியாயம்.

நீ வா த க வ ச யு த் த ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(அஸ்திரவீரத்தை கற்று முடிந்தவுடன், நீவாதகவசர்களுடைய வந்தத்தைக் குருக்கூட்டினையாகக் கேட்ட இந்திரனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகாக அர்ஜுனன் புறப்பட்டது.)

பிறகு, அதிக நம்பிக்கைகொண்ட மஹேந்திரன் அஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்தவனான என்னை இருக்கையாலும் தலையில் நன்றாகத் தொட்டுக்கொண்டு, ‘அர்ஜுன! நீ இப்பொழுது தேவர்களுடைய கூட்டங்களாலும் யுத்தத்தால் ஜயிக்கமுடியாதவன். அவ்வாறிருக்க, மானிடலோகத்தில தீவயாஸ்திரப்பயிற்சி பெறாத மனிதர்களால் எவ்வாறு ஜயிக்கத்தக்கவனவாய்? நீ அளத்தற் கரிய சக்தியுள்ளவன். ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவன். அப்படியே, யுத்தங்களில நிகிலலாதவன். நீ யுத்தத்தில் தேவாஸூரர்களனைவராலும் ஜயிக்க முடியாதவனன்றோ?’ என்று சொன்னான். பிறகு, மீண்டும், மகேந்திரன் மிக்க புளகமுற்று, ‘வீர! அஸ்திர யுத்தத்தில் உனக்கு ஸமானனாக ஒருவனும் இரான். கௌரவாக ஞான சிறந்தவனே! நீ எப்பொழுதும் அஜாககிரதை இல்லாதவன்; ஸாமாதியமுள்ளவன்; உண்மை பேசுகிறவன்; இந்திரியங்களை அடக்கினவன்; பிராம்மணர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவன்; அஸ்திரங்களை நன்கு அறிந்தவனாகவுமிருக்கிறாய்; சூரனாகவுமிருக்கிறாய். பார்த்த! உனனூல பதினைந்து அஸ்திரங்கள் நன்கு அடையப்பட்டன. ஐந்தாவதிகளால் உனக்கு ஸமானனான மனிதன் இல்லை. தனஞ்சய! நீ பிரயோகிப்பதையும், திருப்பியழைப்பதையும், திரும்பத் திரும்பப் பிரயோகித்துத் திருப்பியழைப்பதையும், 1 பிரயாசிக்கத்ததையும் பகைவனுடைய அஸ்திரத்தினுலடிககப்

1 ‘அஸ்திராக்கினியினால் எரிக்கப்பட்ட குற்றமற்றவர்களை மறுபடி பிழைப்பித்தல்’ எனபது பழைபவுரை.

பட்ட தன்னுடைய அஸ்திரத்தை மறுபடி மிகப் பிரகாசிக்கச் செய்தலையும் எல்லாவிதத்தாலும் அறிந்திருக்கிறாய். பகைவாக்களைத் தவிர்த்துச் செய்வனே! நீ குருதகூழினை கொடுப்பதற்குக் காலம் இஃதே நோந்திருக்கிறது. அதைச் செய்வதற்கு நீ உறுதி கூறுவாயாக. நான் பிறகு செய்வேனாய் காரியத்தைத் தெரிவிப்பேன்' என்று சொன்னான்.

வேந்தரே! பிறகு, நான் தேவராஜனைப் பார்த்து, 'என்னால் எது செய்வதற்கு லாததியப்படுமோ அந்தக் காயத்தைச் செய்யப்பட்டதென்றே நீ தெரிந்துகொள்' எனனும் இந்த வசனத்தைச் சொன்னேன். வேந்தரே! பிறகு, பலனையும் விருந்தரையும் கொன்றவனான இந்திரன் உரக்கச் சிரித்து என்னைப்பார்த்து, 'மூவுலகங்களிலும் உனக்குச் செய்யத்தகாதது ஒன்றுமே இல்லை. ஒத்த உருவமும் பலமும் ஒளியுமுள்ளவர்களும் பிரசித்திபெற்றவர்களும் எனக்குப் பகைவர்களான நிவாதகவசர்களென்கிற மூன்றுகோடி அஸுரர்கள் ஸமுத்திரத்தின் நடுவை அடைந்து பிரவேசிக்கமுடியாத இடத்தில் வசிக்கின்றார்கள். குந்தீ நகரன்! அந்த இடத்திலிருக்கிற அவர்களைக் கொல்வாயாக. அது உன்னுடைய குருதகூழினையாகும்' என்று சொன்னான். பிறகு, இந்திரன் மாதலியுடன்கூடியதும் மயில்நிறம்போன்ற நிறமுள்ள மயில்களையுடைய குதிரைகள் பூட்டியதும் அதிக ஒளிபொருந்தியதுமான திவ்யரத்தை எனக்குக் கொடுத்தான். எனனுடைய தலையில் இந்த உதமமான கிரீடத்தையும் சூட்டினான். தன் உருவத்திற்குத் தகுந்த அங்கபூஷணத்தையும் உடைக்க முடியாததும் தொடுத்தற்கினியதும் அழகியதுமான உதமமான இந்தக் கவசத்தையும் கொடுத்தான். பழையதாகாத இந்த நாணகயிற்றையும் காண்டிவத்தில் நன்றாகக் கட்டிக்கொள்ளும்படி செய்தான். பிறகு, முற்காலத்தில் தேவராஜன் எந்தரத்தால் விரோசனனுடைய புத்திரனை பலியை ஜபித்தானே அப்படிப்பட்ட பிரகாசிக்கின்ற ரத்ததோடு நான் யுத்தத்திற்காகச் சென்றேன். பிராணிகளுக்கு அபிபதியே! பிறகு, அந்த ரதகோஷத்தால் யுத்த யாத்திரையை அறிவிக்கப்பட்டவர்களான எல்லாத் தேவர்களும் என்னைத் தேவராஜனென்று எண்ணிவந்தார்கள். அவர்கள் என்னைப்பார்த்து, 'பல்குன்! நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்?' என்று கேட்டார்கள். நான் அவர்களைப்பார்த்து நடந்ததைச் சொன்னேன். 'யுத்தத்தில் இதைச் செய்யப்போகிறேன். மகாபாக்கியசாலிகளே! நிவாத

கவசர்களுடைய வதததை விரும்பிப் புறப்பட்டவனாக என்னைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். தோஷமில்லாதவர்களே! எனக்கு மங்களத்தை விரும்புங்கள்' என்று சொன்னேன். பூமிகுருத் தலைவரே! பிறகு, பிரஸன்னாகளான அந்தத்தேவர்கள் சிறந்தவாகருக்களால் தேவனை புரந்தரனைத் துதிப்பதுபோல என்னைத் துதித்தார்கள். 'இந்திரன் இந்த ரதத்தால் யுத்தத்தில சம்பரணையும் நமுசியையும் பலனையும் விருத்ரனையும் பிரஹலாதனையும் நரகனையும் ஜயித்தான். இந்திரன் யுத்தத்தில இந்த ரதத்தால் ஆயிரக் கணக்காகவும் பதினாயிரக்கணக்காகவும் ¹ அர்ப்புதக் கணக்காகவுமுள்ள அஸுரர்களையும் ஜயித்தான். குந்தீநந்தன்! நீயும் இந்த ரதத்தால் முற்காலத்தில பிரபுவான இந்திரனஜயித்தது போல யுத்தத்தில பராக்கிரமத்தை வெளியிட்டு நிவாதகவசர்களை ஜயிப்பாய். எதனால் அஸுரர்களை ஜயிப்பாயோ அப்படிப்பட்ட சிறந்த சங்கம் இதோ இருக்கிறது. மகாத்மாவான இந்திரனாலும் இதனால் உலகங்கள் ஜயிக்கப்பட்டன' என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது தேவர்களால் துதிக்கப்படுகின்றவனாகித் தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட தேவததமென்கிற இந்தச் சங்கத்தை நான் பெற்றுக்கொண்டேன். அப்படிப்பட்ட நான் சங்கத்தைக் கையில பிடித்தவனாகவும் கவசமணிந்தவனாகவும் பாணங்களுள்ளவனாகவும் விற்பிடித்தவனாகவும் யுத்தம் செய்யும் விருப்பத்தால் மிகவும் உக்கிரமான தானவர்களுடைய வாஸஸ்தானத்தைக் குறித்துச் சென்றேன்.

ஔரேழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தோடீச்சி.)

(பார்த்தன் நிவாதகவசர்களுடன் யுத்தம்செய்ய விரும்பி மாதலியினால் சேலுத்தப்படும் இந்திரநத்துடன் அவர்களுடைய பட்டணம் சென்றதும், அர்ஜுனனுடைய சங்க முழக்கத்தினால் ஸன்னத்தீர்களான அவர்களோடு அவன் சண்டை தொடங்கியதும்)

பிறகு, நான், ஆங்காங்கு, தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் துதிக்கப்படுகின்றவனாகிப் பயங்கரமானதும் குறைவில்லாததும்

1 ஸபாபாவம் 276-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

ஜலங்களுக்கு நாதனுமான ஸமுத்திரத்தைக் கண்டேன். நுரை
 யுள்ளவையும சிதறுகின்றவையும் மோதுகின்றவையும் மிக எழும
 பினவையுமான அலைகள் அநத ஸமுத்திரத்தில் அசைந்துகொண்
 டிருக்கின்ற மலைகள்போலக் காணப்பட்டன. அநத ஸமுத்திரத்
 தில் ரத்தினங்களால் நிறைக்கப்பட்ட கப்பல்கள் ஆயிரமாயிரமாக
 ஆகாயத்தில் விமானங்கள் ஸஞ்சரிப்பதுபோல எங்கும் ஸஞ்சரித்
 துக்கொண்டு விளங்கின. அநத ஸமுத்திரத்தில் திமிங்கிலங்களும்
 ஆமைகளும் திமிதிமிங்கிலங்களும் சுரூமின்களும் ஜலத்தில் முழுகி
 இருக்கிற மலைகள்போலக் காணப்பட்டன. இரவில் மெலிவான
 மேகத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிற நகூத்திரங்கள்போல எல்லாப்
 பக்கங்களிலும் ஜலத்தில் முழுகி இருக்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான
 சங்கங்கள் காணப்பட்டன. அப்படியே, அநத ஸமுத்திரத்தில்
 ஆயிரமாயிரமாக ரத்னங்களின் குவியல்கள் மிதந்தன. பயங்கர
 மான வாயுவும் சுழன்று வீசியது. அது ஆசசரியமாயிருந்தது.
 மிக்கவேகமுள்ளதும் எல்லாதீர்த்தங்களுக்கும் நிதியும் சிறந்தது
 மான அநத ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டி ஸம்பத்தில தானவர்களால்
 வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிற அநத அஸூரர்களுடையபட்டணத்தைக்
 கண்டேன். மாதலியானவன் அநத இடத்திலேயே ரத்ததின்
 கோஷத்தால் பூமியில் தானவர்களை விரைவாகக் கீழே விழும்படி
 செய்து அநத நகரத்தில் விரைவாக ரத்ததை நடத்தினான். தான
 வர்கள் ஆகாயத்தில் மேகத்தின் இடிமுழக்கம்போன்ற அநத
 ரத்ததின் சப்தத்தைக்கேட்டு எனனைத தேவராஜனாக எண்ணிப்
 பயம் மிக்கவர்களானார்கள். எல்லாரும் பரபரப்புள்ள மனத்
 துடன் அம்புகளையும் விற்க்களையும் தரித்து அப்படியே கத்திக்
 களையும் சூலங்களையும் கோடாலிகளையும் கதைகளையும் உலக்கைக்
 களையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். பிறகு, தானவர்கள
 பயந்த மனமுள்ளவர்களாகி வாயில்களை மூடினார்கள். நகரத்தில்
 காவலை நன்றாக அமைத்ததுவிட்டு, ஒருவனும் வெளியேகாணப்பட
 வில்லை. பிறகு, நான் பேரொலியுள்ள தேவதத்தமென்கிற சங்
 கத்தை எடுத்து அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்து அதை மெதுவாக
 ஊதினேன். அந்தச் சத்தமோ ஆகாயத்தில்பரவி எதிரொலியை
 உண்டுபண்ணியது. மிகப் பெரிய பிராணிகளும் அதிகமாகப்பயந்
 தன ; ஒளிந்தன. பாரதரே! பிறகு, திதியின் புத்திரர்களான
 நிவாதகவசர்களனைவருமே ஸந்நத்தர்களும் பலவிதக் கவசங்க
 ளுடன் கூடியவர்களும் விசித்திரமான ஆயுதங்களைக் கைகளில்

பிடித்தவர்களும் உருக்குமயமான பெரிய சூலங்களோடும் கதா யுதங்களோடும் உலகைகளோடும் பட்டஸங்களோடும் கத்திக ளோடும் ரதசக்கரங்களோடும் சதகனிகளோடும் புசுண்டிகளோடும் பலவிதமானவையும் நனகு அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் நனகு பிடிக்கப்பட்டவையுமான கத்திகளோடும் ஆயிரமாயிரமாகத் தோன்றினார்கள். பரதஸூரேந்திரே! பிறகு, மாதலியானவன அந் தக் குதிரைகளை ரதமாரக்கங்களில் பலவாறாக நடத்தி ஸமமான இடத்தில் விரைவாக ஓட்டினான். அந்த மாதலியினால் நனராக ஓட்டப்படடு விரைவாகச் செல்லுகிற அந்தக் குதிரைகளின் வேகத்தால் அப்பொழுது 1 ஓன்றையும் நான் பார்க்கவில்லை. அது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. பிறகு, அந்தத் தானவாக அந்த இடத்தில் விகாரமான குரலும் உருவமுமுள்ள போவீரர்க ளுடைய கூட்டங்களைத்தையும் பலவாறு யுத்தத்திறகாக மிகத் தூண்டினார்கள். அந்தச் சத்தத்தால் மலைபோன்ற லக்ஷக்கணக் கான மீன்கள் அறிவிழந்து ஸமுத்திரத்தில் பயந்தோடின. பிறகு, தானவர்கள் தூறுதூறுகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் கூமைமுள்ள பாணங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு அதிவேகத்துடன் என்னை நோக்கி அருகில் ஓடிவந்தார்கள். பாரதரே! அவர்களுக்கும் எனக்கும் அதிககிராமானதும் நிவாதகவசாகளுக்கு முடிவைச் செய்கிறதமான அப்படிப்பட்ட ஸங்குலபுத்தமானது நடந்தது. பிறகு, அந்த மகாபுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்காகத் தேவரிஷிகளும் தானவரிஷிகளின் கூட்டங்களும் பிரமமரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஜயத்தை விரும்புகின்ற அந்த முனிவர்கள் தகுதியான இனிய வாகுகுகளால் தாரகாஸூர யுத்தத்தில் இறந்தி ர்னை துதித்ததுபோல என்னை துதித்தார்கள்.

நூற்றெழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(அர்ஜுனனுக்கு நிவாதகவசர்களோடு யுத்தம்.)

பாரதரே! பிறகு, நிவாதகவசர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்தில் வேகத் தோடு என்னை எதிர்த்து ஓடிவந்தார்கள். மகாரதர்களான அந்த

நிவாதகவசர்கள் ரதம செல்லும வழியை மறைத்துக்கொண்டும் உரத்த சிங்கநாதத்தைச் செய்துகொண்டும் நாற்புறங்களிலும் எனனைச சூழ்ந்துகொண்டும் அம்புமழைகளைப் பொழிந்தார்கள். பிறகு, அதிக வீரமுள்ளவர்களான மறறத் தானவர்கள் சூலங்க ளையும் பட்டஸங்களுடைய கையில் பிடித்தவர்களாக எனமீது சூலங் களையும் புசண்டிகளையும் பிரயோகித்தார்கள். அவர்களால் எப் பொழுதும் விடப்படுகின்றதும் மிகப்பெரிதும் கதைகளும் சக்தி களும் பரவீனதுமான நெருங்கின ஆபுதமழையானது என ரத்த தின்மீது விழுந்தது. கூர்மையான சஸ்திரங்களும் ஆபுதங்களுமுள் ளவர்களும் பயங்கரமானவர்களும் யமனபோன்றவர்களும் நன்கு அடிப்பவர்களுமான நிவாதகவசர்கள் சிலா புத்தத்தில் என்னை எதிர்த்து ஓடிவந்தார்கள். நான புத்தத்தில் அவர்கள் ஓவ்வொரு வரையும் வேகமுள்ளவைகளும் நேராகச்செல்பவைகளும் காண்டி வத்தினின்று விடுபட்டவைகளுமான பலவகையான பததுப்பத தமபுகளால் அடித்தீதன். அவர்களனைவரும் எனலை பிரயோகிக கப்பட்டவையும் சாணையில் தீட்டப்பட்டவையுமான அம்புகளால் புறங்காட்டி ஓடுகிறவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள். பிறகு, மாதலி யினால் அந்தக் குதிரைகள் விரைவாகத் தூண்டப்பட்டு, பிறகு, வாயுவேகமுள்ளவைகளாகப் பல வழிகளில் ஸஞ்சரித்தன; மாதலியினால் நன்கு அடக்கி நடத்தப்படாததைதயர்களை நன்றாக மிதித்துக் கொன்றன. அந்தப் பெரியரத்தத்தில் கடடப்படடிருக் கிற பதினாயிரம் குதிரைகள் அப்பொழுது மாதலியினால் நடத்தப் பட்டவைகளாகிச் சிலவேபோல ஸஞ்சரித்தன. அந்த அஸுரர் கள் அந்தக் குதிரைகளுடைய கால்களின் மீதியினாலும் தேருருளை யின் ஒலியினாலும் எனனுடைய அம்புகளின் வீழ்ச்சிகளாலும் தூறு தூறுகக கொல்லப்பட்டார்கள். பாண்டவர்களுள் சிறந்தவரே! அப்படியே, அந்த யுத்தத்தில் சில அஸுரர்கள் உயிரிழந்தும் ஸாரதி கொல்லப்படும் குதிரைகளால் நன்கு இழுகப்பட்டார் கள். அடிப்பவர்களான அந்த அஸுரர்களைவரும் திசைகளையும் திகைகோணங்களையும் மறைத்துக்கொண்டு பலவித ஆபுதங்களால் எதிர்த்தடித்தார்கள். அதனால், எனமனமானது துணாமடைந் தது. பிறகு, வேகமுள்ள குதிரைகளைப் பிரயத்தனமின்றி அப்படி நடத்தினமையால் மாதலியினுடைய அற்புதமான வல்லமையை நான் நன்கு கண்டேன். வேந்தரே! பிறகு, புத்தத்தில் ஆபுதங்களு டன கூடின அந்த அஸுரர்களை நான விரைவாகச் செல்லுகின்ற

பலவித அஸ்திரங்களால் நூறு நூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் துண்டாடினேன். பகைவர்களைக் கொல்பவரே! அந்த யுத்தத்தில் இவ்வாறு முழுமுயற்சிபுடன ஸரூசரிக்கின்ற என் விஷயத்தில் வீரனும் இரத்திரனுக்கு ஸாரதியுமான மாதலியானவன் பிரீதிபுள்ள வனானை.

பிறகு, சில அஸுரர்கள் அந்தக் குதிரைகளாலும் அந்தரதத்தாலும் கொல்லப்பட்டு நாசமடைந்தார்கள். அப்படியே சிலர் திரும்பிச் சென்றார்கள். யுத்தத்தில் நிவாதகவசர்கள் எங்க ளோடு போட்டியுடையவர்களபோல அம்புகளால் துன்பமடை விககப்பட்ட என்னைப் பெரிய அம்புமழைகளால் தடுத்தார்கள். நான பாணவேகங்களால் அம்புமழையை நாசமசெய்து அம்பு களைத் தடுப்பவைகளும் பிரகாசிப்பவைகளும் நிகரிலலாதவைகளும் விரைவாகச் செல்பவைகளுமான அஸ்திரங்களால் அந்த அஸுரா களை ஆயிரமாயிரமாக அடித்தேன். பிறகு, நன்றாக அடிக்கப் படுகின்ற அந்த மகாஸுரர்கள் கோபத்தினால் மூடப்பட்டவர்க ளாகவும் ஒன்று சேர்ந்தவர்களாகவும் சகதிகள், சூலங்கள், கத்தி கள் இவைகளின் மழைகளால் என்னைத துன்பமடையச் செய்தா கள். பாரதரே! பிறகு நான் தேவராஜனுக்குப் பிரியமானதும் 1 சிறந்ததும் கடுமையாக எரிபபதுமான 2 மாதவமெனகிற அஸ்தி ரத்தைப் பிரயோகித்தேன். பிறகு, நான அவர்களால் விடப் பட்ட கத்திகளையும் திரிசூலங்களையும் ஆயிரமாயிரமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்ட தோமரங்களையும் அஸ்திர வீர்யத்தினால் நூறுதுண்டாகத் துண்டித்தேன். நான் அந்த அஸுரர்களு டைய ஆயுதங்களைத் துண்டித்துப் பிறகு அவர்களனைவரையும் கோபத்தால் பத்துப்பத்து பாணங்களால் திரும்பி அடித் தேன். அப்பொழுது, யுத்தத்தில் காண்டவத்தினின்று வண்டு களின் வரிசைகள்போலப் பெரியபாணங்கள் புறப்பட்டன. அதை மாதலி புகழ்ந்தான். அந்த அஸுரர்களுடைய அந்தப் பாணங்களும் பலவாயிருப்பதால் விட்டிழ்ச்சிகளபோல எனனை மொய்த்துக்கொண்டன. நான் பலசாலியாயிருப்பதனால் அம்பு களால் அவைகளை நாசம் செய்தேன். பிறகு, கொல்லப்படுகின்ற நிவாதகவசர்கள் மீண்டும் பெரிய அம்புமழைகளால் என்னை நாற புறங்களிலும் சூழ்ந்து அடித்தார்கள். நான் அஸ்திரங்களை அழிப்

1 வேறு பாடம்.

2 'மது என்னும் அஸுரனைக் கொல்வதற்காகச் செய்யப்பட்ட அஸ்திரம்' எனபது பழையபுரை.

பவைகளும் ஜ்வலிப்பவைகளும் சிறந்தவைகளும் விரைவாகச் செல்பவைகளுமான அஸ்திரங்களால் (அந்தப்) பாணவேகங்களைத் தடுத்தது அவர்களையும் ஆயிரமாயிரமாக அடித்தேன். அஸ்திரங்களால் பிளக்கப்பட்ட அவர்களுடைய சரீரங்கள் மழைக்காலத்தில நாற்புறங்களிலும் மேகங்களால் பொழியப்பட்ட மலைகளினுடைய சிகரங்கள் ஜலத்தைச் சொரிவதுபோல இரத்தத்தைச் சொரிந்தன. இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம்போலத் தாக்குகின்றவையும் வேகமுள்ளவையும் நேராகச் செல்லுகின்றவையுமான என்னுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்படுகின்ற அந்த அஸுரர்கள் அதிக பயத்தை அடைந்தார்கள். நூறு துணுகாகப் பிளக்கப்பட்ட தேகமுள்ளவர்களும் ஆயுதங்களும் சௌயமும் குறைந்துபோனவர்களுமான அந்த சிவாதகவசங்கள், பிறகு, என்னுடைய மாயையினால் போர்புரிந்தார்கள்.

நூற்றேழுபத்துமன்றாவது அத்தாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தோடிக்சி.)

(அர்ஜுனன் தீவ்யாஸ்திரங்களால் அஸுரர்களுடைய மாயையை ஒழித்து அவர்களை வதம் செய்தது)

பிறகு, மலைகள் போன்ற கல்துண்டுகளோடு மிகவும் பெரிதான கல்மழையானது எல்லாப்பக்கங்களிலும் தோன்றியது. அது எனனை மிகக் துன்பத்தையடையச்செய்தது. நான் யுத்தத்தில் அதனை ஒவ்வொன்றையும் ஐந்திராஸ்திரமந்திரததுடன் விடப்பட்டவைகளும் வஜ்ராயுதம்போன்றவைகளும் வேகமுள்ளவைகளுமான அம்புகளால் நூறு துணுகுக்களாகும்படி நொறுக்கினேன். கல்மாரியானது பொடிபண்ணப்படும்தொழுது நெருப்பு உண்டாயிற்று. அதில் நெருப்புக்குவியல்கள்போலக் கற்பொடிகள் விழுந்தன. பிறகு, கல்மழையானது அழிக்கப்பட்டவுடன், மிகப் பெரிய ஜலவாஷமானது தேரரசின் அளவுள்ள தாரைகளோடு எனப்பக்கத்தில் தோன்றியது. ஆகாசத்திலிருந்து ஆயிரமாயிரமாக விழுகின்ற கடுமையான வேகமுள்ள நீர்த்தாரைகள் ஆகாயத்தையும் திசைகளையும் அப்படியே திக்கோணங்களையும் எங்கும் மூடின. தாரைகள் விழுவதாலும் காற்றின் மிகுதியினாலும் மேகங்களுடைய கர்ஜனத்தினாலும் ஒன்றும் அறியப்பட

வில்லை. ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் எல்லா இடங்களிலும் தொடர்ச்சியுள்ளவைகளும் எப்பொழுதும் தரையில் விழுகின்றவை களுமான நீர்த்தாரைகள் அந்த ரணகதத்தில் என்னை மயங்கு கச்செய்தன. அந்த ஸமயத்தில், இந்திரனால் உபதேசிக்கப்பட்ட தும் ஜலத்தை மிகவும் வற்றச்செய்கிறதும் ஜ்வலிக்கிறதும் கோர மாயிருப்பதுமான திவ்யாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தே ~~அந்த~~ அந்த அஸ்திரத்தினால் அந்த ஜலமானது வற்றியது. பாரதரே! என்னை கன்மாரியும் அடிககப்பட்டி, ஜல வாஷமும வறளச செய்யப் பட்டபொழுது தானவர்கள் மாயாமயமான அகனியையும் வாயு வையும் பிரயோகித்தார்கள். பிறகு, நான வாருணஸ்திரத்தினால் அகனியை முழுமையும் நாசமசெய்தேன். பெரிதான சைலாஸ்திர தத்தினால் வாயுவின வேகத்தையும் தடுத்தது நிறுத்தினேன். பாரதரே! அந்த மாயை அழிக்கப்பட்டவுடன், யுத்தத்தில் கெட்ட மதங்கொண்டவர்களான அந்தத் தானவர்கள் பலவித மாயையை ஒரே ஸமயத்தில் வெளியிட்டார்கள். பிறகு, மிகப் பெரியதும் மயிரிசிலீர்க்ககச் செய்கிறதமான கோரரூபமுள்ள வைகளான அக்னி வாயு சிலை இவற்றினுடைய அஸ்திர வாஷ மானது தோன்றியது. அந்த மாயாமயமான மழையானது யுத்தத்தில் என்னை துன்பமடையச் செய்தது. பிறகு, கோரமாக வும் கடுமையாகவுமிருக்கிற இருளானது எல்லாப்பக்கங்களிலும் தோன்றியது. கோரமான கொடிய இருட்டினால் உலகமானது நன்றாக மூடப்படவே குதிரைகள் திரும்பினைவைகளாயின; மாதலி யும் ¹ திமொறினன். அவனுடைய கையிலிருந்து பொனனூலாகிய குறடாவும் பூமியில் விழுந்தது. அவன் பயந்தது என்னைப் பார்த்தது, 'என்ன செய்யப்போகிறோம்?' என்றும் அடிககடி சொன்னான். அவன் புத்தியிழந்திருக்கும் தருணத்தில் தீவிரமான பயமானது என்னையும் வந்தடைந்தது.

அறிவிழந்தவனான அந்த மாதலியானவன் என்னைப் பார்த்தது, 'பார்த்த! முற்காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் அம்ரு தத்திற்காக மிகப்பெரிய போர நடந்தது. தோஷமற்றவனே! அது வும் என்னை பார்த்தப்பட்டிருக்கிறது. சம்பரனுடைய வதத்துக்காக மிகப் பெரிய கோரமான யுத்தம் நடந்தது. நான் அந்த யுத்தத்திலும் தேவராஜனுக்கு ஸாரத்யம் செய்தேன். அப்படியே, விருதரனை

1 'பராஸ்கலத்' எனபது வேறுபாடும்; 'விழுந்தான்' எனபது இங் கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

வதம் செய்வதற்காக நடந்த யுத்தத்திலும் என்னுடைய குதிரைகள் பிடித்து நடத்தப்பட்டன. மிக்க பயங்கரமான பலீயினுடைய யுத்தமும் என்னுடைய பாக்கப்பட்டது. மிக்க பயங்கரமான இந்த யுத்தங்கள் என்னுடைய நேரில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாண்டவ! இதற்குமுன் நான் எக்காலத்திலும் பிரஜைகளை தப்பினவனான தில்லை. பிரமமதேவரால் பிரஜைகளுக்கு ஸமஹாரமானது ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டது நிச்சயம். உலகத்துக்கு நாசகாலத்தைத் தவிர மற்ற ஸமயத்தில் இந்த யுத்தம் பொருந்தாதனே? என்று மிக்க பயத்துடன் கூடிய இதனைச் சொன்னான். அவனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு நான் என்னை நானாகத் திட்டப்படுத்திக் கொண்டு அஸுரர்களுடைய பெரிய மாயாபலத்தை வீணாக்க விரும்பி, பயந்திருக்கிற மாதலையைப் பார்த்து, 'இப்பொழுது எனக்கெனது பலத்தையும் அஸ்திரங்கள் காணாமலென்கிற வில இவற்றினுடைய பிரபாவத்தையும் பார். இப்பொழுது அஸ்திர மாயையினால் இவர்களுடைய மிகவும் பயங்கரமான இந்த மாயையையும் கொடிய இருளையும் நாசம்செய்கிறேன். ஸாரதியே! பயப்படாதே. உறுதியாக இரு' என்று சொன்னேன். வேந்தரே! இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, நான் எல்லாப் பிராணிகளையும் மயங்கச்செய்கிற அஸ்திர மாயையைத் தேவர்களுடைய நன்மையின் பொருட்டு உண்டுபண்ணினேன். அந்த அந்த மாயைகள் அழிக்கப்படவே, அஸுரஸரீரஷ்டாகள அளவு கடந்த செளரியத்துடன் மீண்டும் பலவிதமான மாதகளை வெளிப்பிடார்கள். மறுபடி பிரகாசமுண்டாயிற்று. மறுபடியும், இருளால் உலகம் விழுங்கப்பட்டது. உலகம் கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயிற்று. மீண்டும் ஜலத்தில் முழுகியது. பிரகாசமுண்டாகவே மாதலியான வன மயிர்பொடிக்கச்செய்கிற யுத்தத்தில குதிரைகள் நன்கு நடத்தப்படுகின்ற சிறந்த ரதத்துடன் ஸஞ்சரித்தான். பிறகு, கொடிய வர்களான நிவாதகவசர்கள் என்மீது எல்லாப்பக்கங்களிலும் தாக்கினார்கள். நான் அவர்களை ஸமயமபார்த்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பினேன். நிவாதகவசர்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிற அப்படிப்பட்ட யுத்தம் நடந்துவரும் தருணத்தில், திடீரென்று மாயையினால் மூடப்பட்ட எல்லா அஸுரர்களையும் நான் காணவில்லை.

நூற்றேழுபத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

நி வா த க வ ச யு த் த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(அர்ஜுனன் நிவாதகவசர்களைக் கொன்றபிறகு மீண்டும்
ஸ்வர்கீகத்திற்குப் போனது.)

அந்தத்தையர்கள் மாயையினால் கண்ணுக்குப் புலப்படாத
வர்களாக இருந்துகொண்டு போர்புரிந்தார்கள். நானும் (அவர்களால்)
பார்க்கமுடியாத அஸ்திர வீரயததால் அவர்களுடன்
போர்புரிந்தேன். காண்டவத்தினின்று விடுபட்டவைகளும்
அஸ்திரமந்திரத்தினால் நன்கு பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளுமான
பாணங்கள் அவர்களிருந்த இடங்களில் அவர்களுடைய தலைகளை
அறுத்தன. பிறகு, என்னால் யுத்தத்தில் கொல்லப்படுகின்ற
நிவாதகவசர்கள் மாயையை அடக்கிக்கொண்டு விரைவாகத் தங்க
ளுடைய பட்டணத்தில் துழைந்தார்கள். தைதயர்களும் ஓடி,
வெளிச்சமும ஏற்பட்டே, அந்த ரணகளத்தில் தானவர்கள் லக்ஷக்
கணக்காகக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறதைப் பார்த்தேன். அந்த
இடத்தில் நன்கு நொறுக்கப்பட்ட அந்த அஸுரர்களுடைய சஸ
திரங்களும் ஆபரணங்களும் சரீரங்களும் கவசங்களும் நூறு நூறுகக்
காணப்பட்டன. குதிரைகளுக்கு ஓடியிலிருந்து மற்றேரடி
நகருவதற்குக்கூட இடைவெளி இல்லை. அதனால், விரைவாக
மேலே எழுமபி ஆகாயத்தில் செல்பவைகளாக இருந்தன. பிறகு,
நிவாதகவசர்கள் ஆகாயத்தைமாதிரி நன்றாக மூடிக்கொண்டு
கண்ணுகுப்புலப்படாதவர்களாகவும் மலைகளைப் பிரயோகிக்கின்ற
வர்களாகவும் எனனை எதிர்த்து வந்தார்கள். பாரதேர! பிறகு,
பயங்கரமான தானவர்கள் சிலர் பூமிகுள் இருந்துகொண்டு குதி
ரைகளின் கால்களையும் தேருருளைகளையும் இறுகப் பிடித்தா
கள். சிலா யுத்தம் செய்கின்ற எனனுடைய குதிரைகளையும்
ரத்ததைபும நகரவொட்டாமல் பிடித்து, ரத்ததுடனிருக்கிற
எனனை மலைகளால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் அடித்தார்கள்.
விருத்தியடைகின்ற மலைகளாலும் அப்படியே விழுகின்ற வேறு
மலைகளாலும் நானிருந்த இடம் குகைபோலாயிற்று. மலை
களால் மூடப்பட்டவனும் நடக்கமுடியாதபடி தடுக்கப்பட்ட
குதிரைகளுள்ளவனுமான நான் அதிகததுன்பத்தை அடைந்தேன்.
அதை மாதலி கண்டான். அவன், நான் பயந்திருப்பதைக்கண்டு

‘அர்ஜுன! அர்ஜுன! நீ பயப்படாதே. வஜ்ராஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்’ என்கிற இந்த வசனத்தைச் சொன்னான். வேந்தரே! பிறகு, நான் அவனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டுத் தேவராஜனுக்குப் பிரியமான வஜ்ராஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தேன். அசைவில்லாத ஸ்தானத்தை அடைந்து காண்டவத்தை அபிமந்தரணம் செய்து இடிபோல தாக்குகின்றவைகளும் நீண்டவைகளும் கூடுள்ளவைகளுமான அம்புகளைப் பிரயோகித்தேன். பிறகு, வஜ்ராஸ்திரத்தினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்தப்பாணங்கள் வஜ்ரங்களாகி அந்த எல்லாமாய்களையும் அந்த நிவாதகவசங்களையும் நன்றாகத் தாக்கின. வஜ்ரவேகத்தாலடிக்கப்பட்ட மலைபோன்ற அந்தத்தானவர்கள் ஒருவரை ஒருவா கட்டிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். பூமிக்குள் எந்தத் தானவர்கள் தேரையும் குதிரைகளையும் நகராமல் பிடித்தார்களோ அவர்களையும் அந்தப்பாணங்கள் உளளே புதுந்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பின. கொன்று தள்ளப்பட்டவர்களும் மலைபோன்றவர்களுமான அந்த நிவாதகவசர்களால் அந்தஇடமானது, சிதறிக்கிடக்கிறமலைகளால் மூடப்படுவதுபோல நன்றாக மூடப்பட்டது. குதிரைகளுக்காவது ரதத்திற்காவது மாதலிக்காவது எனக்காவது அப்பொழுது ஒருவிதமான கெடுதியும்சாணப்படவில்லை. அது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. அரசரே! பிறகு, மாதலியானவன் உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு என்னைப் பார்த்து, ‘அர்ஜுன! உன்னிடத்தில் காணப்படுகிற இந்த வீர்யம் தேவர்களிடம் இல்லை’ என்று சொன்னான். அஸுரகூட்டங்களா கொல்லப்பட்டவுடன், அவர்களுடைய மனைவிகளைவரும் சரத்காலத்தில் ஸாரஸ்பட்சிகளின் பேடுகள்போல அந்த நகரத்தில் உரக்க அலறினார்கள். பிறகு, நான் மாதலியுடன் கூடியவனாக ரதத்தின் சப்தத்தால் நிவாதகவசர்களுடைய மாதகளைப் பயமடையச் செய்துகொண்டு அந்தப்பட்டணத்தை நோக்கிச் சென்றேன். மயிலுக்கு ஒப்பான நிறமுள்ள அந்தப் பதினாயிரம் குதிரைகளையும் ஸூர்யனுக்கொப்பான ரதத்தையும் பார்த்து, ஸ்திரீகள் கூட்டம் கூட்டமாக ஒடினார்கள். பயமுறுத்தப்பட்ட அந்த மாதர்களின் ஆபரணங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஒலியானது அப்பொழுது மலைகளின்மீது விழுகின்ற கற்களின் ஒலிபோலாகியது. அதிகமாகப் பயந்திருக்கிற அந்த அஸுரஸ்திரீகள், பிறகு, அனேக ரத்தினங்களால் விசித்திரமாகவும் ஸ்வர்ணமயமாகவுமிருக்கிற தத்தம் வீடுகளில் புகுந்தார்கள். ஆச்சர்யமான வடிவமுள்ளதும் தேவர்

களின் நகரத்தைக்காட்டிலும் அதிக மேன்மைவாய்ந்ததுமான அந்த உத்தமமான நகரத்தைப் பார்த்து, பிறகு, நான் மாதலியை நோக்கி, 'இப்படிப்பட்ட இந்த நகரத்தில யாதுகாரணத்தால் தேவதைகள் பிரவேசிக்கிறதில்லை?' இந்த நகரத்தை இங்கிரனுடைய நகரத்தைக்காட்டிலும் மேன்மைபெற்றதெனக் காணுகிறேன்' என்று சொன்னேன். மாதலியானவன், 'பார்த்த! முற்காலத்தில் இந்த நகரமானது நம்முடைய தேவராஜனது நகரமாக இருந்தது. பிறகு, நிவாதகவசாகளால் தேவர்கள் இந்தநகரத்திலிருந்து தூரத்தப்பட்டார்கள்; பெரிய கடுந்தவத்தைச்செய்து பிரம்மதேவரை மகிழ்வித்து, வசிப்பதற்காக இந்தநகரமும யுத்தத்தில் தேவர்களிடத்திலிருந்து பயமின்மையும் வேண்டப்பட்டன. பிறகு, இந்திரன், தனக்கு ஹிதத்தை தேடிக்கொள்வதில் விருப்பத்தால், 'இந்த விஷயத்தில் பகவானுள் தேவரீர் தகுந்த பரிஹாரம் செய்யவேண்டும்' என்று பகவானுள் பிரம்மதேவரை வேண்டிக்கொண்டான். பாரத! பிறகு, பகவானுள் பிரம்மதேவர், 'விருத்திரனைக் கொன்றவனே! இந்த விஷயத்தில் நீயே வேறுதேகத்தால் இந்த அஸுரர்களுக்கு நாசத்தை உண்டிபண்ணுகிறவனாவாய்' என்று சொன்னார். அதனால், இவர்களைக் கொல்வதற்காக இந்திரன் உனக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தான். உன்னைக் கொல்லப்பட்ட இந்த அஸுரர்கள் தேவர்களால் கொல்வதற்கு ஸாததியப்பட்டவர்கள். பாரத! இவர்களுழியுங்காலம் வந்ததாதலால் நீ இந்த ஸமயத்தில் இவர்களுக்கு நாசத்தை உண்டிபண்ணுகிறவனாக வந்தாய். உன்னாலும் அது அப்படியே செய்யப்பட்டது. புருஷஸ்ரீரேஷ்டனே! தானவர்களை அழிப்பதற்காக மகாஸ்திரங்களுடைய பெரிதான அந்தச் சிறந்த பலத்தை இந்திரனால் நீ பெற்றுக் கொள்ளும்படி செய்யப்பட்டாய்' என்று சொன்னான். பிறகு, நகரத்தை நன்கு அடக்கி அந்தத் தானவர்களையும் கொன்று மீண்டும் மாதலியுடன் அந்தத் தேவராஜனுடைய இருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றேன்.

நூற்றொழுபத்தைத்தாவது அத்தாயம்.

நிவாதகவசயத்தபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(அர்ஜுனன் ஸ்வர்க்கத்தைக்கூறித்து திரும்பிவருகையில் நடுவழியில்
வழிதவண்புரத்தைப் பார்த்ததும், அதில் வஸிக்கின்ற பௌலோமர்
களையும் காலகேயர்களையும் கொன்று
ஸ்வர்க்கத்துக்கு வந்ததும்)

அந்த இடத்திலிருந்து திரும்பிவருகின்ற என்னால் பெரிதும்
கிணைத்தவண்ணம் செல்லுவதும் ஆகாயத்திலுள்ளதும் அக்ரீடும்
ஸூர்யனுமபோன்ற காந்தியுள்ளதுமான வேறொரு பட்டணம்
பாக்கப்பட்டது வேந்தரே! பலவகை சததினமயமான மரங்
களாலும், 1 இனிய குரலுள்ள பக்ஷிகளாலும் எப்பொழுதும்
ஸந்தேதாஷமுள்ள பௌலோமர்களாலும் காலகேயர்களாலும்
அடையப்பட்டதும், கோபுரங்களோடும் 2 அட்டாலகங்களோடும்
சோந்திருப்பதும், நான்கு வாயில்களுள்ளதும் அடைய முடியாத
தும், எல்லா சததினங்களாலும் இழைக்கப்பட்டதும், திவ்யமான
தும், ஆச்சர்யமான காட்சியுள்ளதும், புஷ்பங்களோடும் பழங்க
ளோடும்கூடியனவையுள்ளதும் எல்லா சததினங்களாலும் இழைக்கப்
பட்டவையுள்ள மரங்களால் சூழப்பட்டதும், அப்படியே திவ்ய
மானவையும் மிக அழகியவையுமான பறவையுள்ளதும் கூடியதும்,
என்றும் ஸந்தேதாஷமுள்ளவையுள்ளதும் சூலங்களையும் ரிஷ்டிகளையும்
உலககைகளையும் ஆபுதமாக உடையவர்களும் விலையும குண்டாக
தடிகளையும் கையில் பிடித்தவர்களும் மாலைகளை அணிந்தவர்களு
மான அஸுரர்களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டதும்,
அற்புதமான காட்சியுள்ளதுமான தைதயர்களுடைய அந்தப் பட்
டணத்தைப் பார்த்து, நான், 'காணப்படுகிறதே இடுதன்ன?'
என்று மாதலியைக் கேட்டேன்.

மாதலி, 'புலோமை என்றும் காலகை என்றும் சொல்லப்படு
கிற திதியின் புத்திரிகளான இரண்டு பெரிய அஸுரஸந்திரீகள் தேவ
வாஷத்தில ஆயிரம் வர்ஷகாலம் சிறந்த தவதைச செய்தார்கள்.
பிறகு, தவத்தின முடிவில் பிரம்மதேவர் அவ்விருவருக்கும் வசத்
தைக் கொடுத்தார். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அந்த இரண்டு அஸு

1 வேறுபாடும்.

2 மேல்மாடி.

ரபபெண்களும் தங்கள் புத்திரர்களுக்கு, ¹ அறப துககததையும் தேவர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் பன்னகர்களாலும் கொல்லப் படாமையையும், மிக அழகியதும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிககிற்றும நனகு ஒளியுள்ளதாக்ச்செய்யப்பெற்றதும் எல்லா ரதனங்களோடும் சோந்திருப்பதும் தேவர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் யக்ஷர்களாலும் சுந்தர்வர்களாலும் பன்னகர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் எவ்விதததாலும் ஜயிககமுடியாததும் வீருமபத தக்க எல்லாப் பொருள்களுடனுங்கூடியதும் சோகமற்றதும் நோயற ததுமான பட்டணத்தையும் வரனகளாக வேண்டினார்கள். பிர புவே! வீரனே! பிரமமாவினுடைய இருப்பிடத்தைக்காட்டிலும் சிறந்ததும் காலகேயாகளுக்காகப் படைக்கப்பட்டதும் பூமி ஸம் பநதமில்லாததுமான அபபடிப்பட்ட இந்த ஆகாசப்பட்டணமா னது தேவர்களால் விடுபட்டுத் தானவர்களான பெளலோமர்க ளாலும் காலகேயர்களாலும் வலிககப்பெற்று ஆகாயத்தில் ஸஞ சரிககிற்று. பெரிய அஸுரர்களான காலகேயர்களாலும் பெளலோமர்களாலும் காக்கப்பட்ட பெரிதான இநதப்பட்டண மானது ஹிரணயபுரமென்று பெயர் பெற்றிருக்கிறது. ராஜேந் திர! அபபடிப்பட்ட இந்த அஸுரர்கள் ஸந்தோஷமுள்ளவர் களும் எல்லாத் தேவர்களாலும் கொல்லத்தகாதவர்களும் பயமற்றவர்களும் ஒன்றிலும் வீருபமில்லாதவர்களும் இநத நகரத்தில் வலிககிறார்கள். தனஞ்சய! தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் கொல்லத்தகாதவர்களான இநத அஸுரர்க ளுக்கு முற்காலத்தில் பிரம்மதேவரால் மனிதனால் மரணமானது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. . பார்த்த! நெருங்கமுடியாதவர்களும் மிக்க பலசாலிகளுமான இநதக் காலகேயகளுடும் யுத்தத்தில் நீ வஜ்ராஸ்திரத்தினால் விரைவாக நாசமடையச் செய்வாயாக' என்று சொன்னான்.

பிரணைகளுக்கு அதிபதியே! அவர்கள் அபபடி தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் கொல்லக்கூடாமலிருத்தலை அறிநது, நான, ஸந்தோஷமுள்ளவனாக மாதலியைப் பார்த்து, 'விரைவாக இநதப் பட்டணத்தைக் குறித்துச் செல். இநதிர சததுருக்களை நான அஸ் திரங்களால் நாசத்தை அடையச் செயவேன. தேவ சத்துருக களான அந்தப் பாவினள எவ்விதத்தாலும் எனக்குக் கொல் லத்தகாதவர்களாகமாட்டார்கள்' என்று சொன்னேன். பிறகு,

1 'துக்கமில்லாமையையும்' எனபது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

மாதலியானவன, சூதிரைகொ பூட்டின அந்தத் திவ்ய ரத்ததால
என்னை ஹிரணயபுரத்தின் ஸம்பத்தை அடையச் செய்தான்.
விசித்திரமான ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் தரித்தவர்களான
அந்தத் தைதேயர்களை என்னைப்பார்த்து, கவசத்தைத் தரித்துத்
தோகளிலேறிக் கொண்டு மிக வேகமுள்ளவர்களாக எதிர்த்துவந்
தாகள். பிறகு, கோபங்கொண்டவர்களும் கடுமையான பாக
கிரமமுள்ளவர்களுமான அஸுரஸுரேஷ்டர்கள் நாள்கவகளாலும்
நாராசங்களாலும் அரத்தசந்திரபாணங்களாலும் சக்திகளாலும்
ரிஷ்டிகளாலும் தோமரங்களாலும் என்னை எதிர்த்தடித்தார்கள்.
வேந்தரே! நான் அஸ்திரவீதயாயபலத்தை அடுத்தபு பெரிதான
அந்த ஆயுத மழையைப் பெரிய ஆயுத மழையினால் தடுத்தேன்;
புத்தத்தில் ரதமாகக்கவகளால் ஸஞ்சரித்து அவர்களையெல்லாம்
மயங்கவும் செய்தேன். அந்தத் தானவர்கள் மயங்கினவர்களாக
ஒருவரை ஒருவர் அடித்துத் தள்ளினார்கள். இவ்வண்ணம் மிக
மயங்கினவர்களாக ஒருவரையொருவர் எதிர்த்தோடுகிற அவர்க
ளுடைய தலைகளை ஜவலிக்கின்ற பாணங்களால் நூற்றுக்கணக்கான
கூட்டம் கூட்டமாக வெட்டினேன். கொல்லப்படுகின்ற அந்தத்
தைதேயர்கள் மீண்டும் அந்த நகரத்தை அடைந்து அஸுரர்களுக்
குரிய மாயையைக் கைக்கொண்டு நகரத்துடன் கூடியவர்களாக
ஆகாயத்தில் எழுமிவிட்டார்கள். குருந்தனரே! பிறகு, நான்
பெரிய பாணவர்களுடைய தைதேயர்களுடைய வழியைச் சூழ்ந்து
கொண்டு அவர்களுடைய போகத்தைத் தடுத்தேன். ஆகாயத்தில்
ஸஞ்சரிக்கிறதும் அடித்துமானதும் இஷ்டப்படி செல்லுகிறதும்
திவ்ய தேஜஸுள்ளதுமான அந்தப் பட்டணத்தைத் தைதேயர்கள
வரம் பெற்றிருந்தமையால் எளிதில் காப்பாற்றினா. அந்த நகரமா
னது பூமிகுள் துழைகிறது; மீண்டும் மேலே எழும்பி ஸஞ்சரிக்க
கிறது; மறுபடியும் விரைவில் குறுக்காகப் போகிறது; திரும்பவும்
ஜலத்தில் முழுகுகிறது. பகைவர்களை வாட்டுபவரே! நான் அம்
ராவதிக்கொப்பானதும் இஷ்டப்படி செல்லுகிறதும் பெரிது
மான அந்தப் பட்டணத்தைப் பலவித அஸ்திரங்களால் எதிர்த்து
அடித்தேன். புருஷஸுரேஷ்டரே! பிறகு, நான் திவ்யாஸ்திர
மந்திரங்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அம்புகூட்டத்தால் தைதே
யர்களோடுகூட அந்தப் பட்டணத்தை அடித்தேன். அரசரே!
என்னை பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளும் நேராகச் செல்லுகிறவை
களுமான உருக்குமயமான பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அந்த

அஸுரபட்டணமானது மிக உடைபட்டுப் பூமியில் விழுந்தது. அரசே! வஜராயுதத்தின் வேகம்போன்ற வேகமுள்ள உருக்கினாலாகிய என்னுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்படுகின்ற அந்ந அஸுரர்கள் காலத்தால் தூண்டப்பட்டவர்களாக எல்லாப் பக்கங்களிலும் சுழன்றார்கள். பிறகு, மாதலியானவன உயர ஏறி நேரில் விழுகிறவன்போல ஸூரியனுடைய காந்திபோன்ற காந்தியுள்ள ரத்ததோடு ஆகாயத்தினின்று விரைவாகப் பூமியில் இறங்கினான்; பாரதே! பிறகு, கோபமுள்ளவர்களும் எனனோடு சண்டையெய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான அந்ந அஸுரர்களுடைய அறுபதினாயிரம் ரதங்கள் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டன. நான், அவைகளைக் கழுகுகளால் பிரகாசிக்கின்ற கூடையுள்ள பாணங்களால் அடித்தேன். அவர்கள் கடலின் அலைகள் திரும்புவதுபோல யுத்தத்தில் என்னிடத்தினின்று திரும்பிவிட்டார்கள். பிறகு, நான், 'இவர்களை மனிதர்களால் செய்யத்தக்க யுத்தத்தால் ஜயிப்பதற்கு ஸாதகியப்படாது' என்று நன்கு ஆலோசித்தது, பிறகு, வரிசையாகத் திவ்யாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தேன். பிறகு, என்னுடைய திவ்யாஸ்திரங்கள் சித்திரயுத்தம் செய்கின்ற அந்ந ஆபிரகணககான ரதிகாளை மெதுவாக எதிர்த்தடித்தன. மிக்கபலசாலிகளான அந்ந அஸுரர்கள் விசித்திரமான ரதமாகங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களாகி யுத்தத்தில் நூறு நூறுகளும் ஆயிரமாயிரமாகவும் காணப்பட்டார்கள். விசித்திரமான கிரீடங்களைத் தலையிலணிந்தவர்களும் விசித்திரமான கவசத்துடனும் தவஜத்துடனும் கூடியவர்களும் விசித்திரமான ஆபரணங்களை அணிந்தவர்களும் அஸுரர்கள் எனக்குப் பிரீதியை உண்டுபண்ணுகிறவர்களானார்கள். நானோ, யுத்தத்தில் திவ்யாஸ்திரமந்திரங்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அம்புமழைகளால் அவர்களைத் துன்புறுத்துவதற்குச் சகதியற்றவனானேன். அவர்களோ, என்னைத் திருப்பித் துன்புறுத்தினார்கள். அஸ்திரங்களில் பயிற்சியுள்ளவர்களும் யுத்தத்தில் ஸயர்த்தாகளும் அனைகாளுமான அந்ந அஸுரர்களால் துன்புறுத்தப்படுகின்ற நான் துன்பமடைந்தவனானேன். பெருமபோரில் அதிக பயமுடையெனனை அடைந்தது. பிறகு, நான் மிக்க முயற்சியுள்ளவனாக மாதலியைப் பார்த்தது, 'திவ்யாஸ்திரங்களால் அபிமந்திரணம் செய்யப்பட்டவைகளும் மிக்க கோரூபமுள்ளவைகளும் எனனுடைய அம்புக்கூட்டங்களால் இந்ந அஸுரர்கள் ஏன் கொல்லப்

படவிலலை ' கேட்கின்ற எனக்கு உண்டைபை உரைப்பாயாக' என்று வினவினான். பரதஸாரேஷ்டரே! அவன் என்னைப்பார்த்தது, ' நீ இவர்களைக்கொல்லுதல் போதுமான திறமையுள்ளவன். ஆகலால், அவர்களை மாடங்களில் குறிவைத்து அடித்தலைச் செய்வாயாக' என்று சொன்னான். ராஜஸாரேஷ்டரே! இந்த வசனத்தைக் கேட்டு நான் மிக்க மனக்களிப்படைந்து அந்த மாதலியைப்பார்த்தது, ' அந்ததைச் சீக்கிரம திருப்படி; என்னால் இவர்களை அடித்துத் தள்ளப்படுவதைப் பார்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மாதலியானவன் அந்த இடத்தில் தைதை திருப்பினான்.

மகாராஜரே! பிறகு, நானவர்கள் யுகத்ததில் என்னைத் தேற்றவனாக எண்ணி மிக்க மனக்களிப்புற்றவர்களாக, ' எவராலும் போததலையில் தோலவி அடைவிககப்படாத இந்தப் பாண்டவன் நமமால் யுகத்ததில் தோலவியடைவிககப்பட்டான்' என்று இவ்விதம் அப்பொழுது கூட்டம் கூட்டமாக உரத்த குரலுடன் அடிக்கடி கத்தினார்கள். பிறகு, நான் தேவதேவரும் அவ்யகதமூர்த்தியும் மகாதமாயுமான ருத்திரரை நமஸ்கரித்துப் பரிசுதகனாகவும் வணக்கினவனாகவுமிருந்து, ' பூதங்களுக்கு மன்களாம்' என்று சொல்லி ரொளத்திரமென்று பிரசித்திபெற்றதும் எல்லாச் சத்துருக்களையும் நாசம்பண்ணுவதும் திவ்யமானதும் எல்லா உலகத்தாராலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதுமான பாசுபத மஹாஸ்திரத்தைப் பூட்டினான். பகைவர்களைக் கொல்வரே! பிறகு, மூன்று தலைகளுடன்கூடியவனும் ஒன்பது கண்களுள்ளவனும், மூன்று முகமுள்ளவனும், ஆறுகைகளுள்ளவனும், ஜ்வலிக்கின்றவனும், ஸூரியனைப்போன்றதும் அக்னியைப்போன்றதுமான தலைமயிருள்ளவனும், கடைவாய்களை அடிக்கடி நக்குகிற பெரிய ஸர்ப்பங்களால் அடையாளமிடப்பட்டவனுமான ஒரு புருஷனைப் பார்த்தேன. பரதஸாரேஷ்டரே! பாரதரே! பிறகு, நான் பயமற்றவனாகக் கோரமாகவும் சாஸுவதமாகவுமிருக்கிற அந்த ரொளத ராஸ்திரத்தைக் கண்டு அதைக் காண்டவத்தில் சேரச்செய்து சர்வரும் அளவுகடந்த தீஜஸுள்ளவருமான த்ரியம்பகருக்கு நமஸ்காரம் செய்து நானவஸாரேஷ்டர்கள் அழிவுதன்பொருட்டு அந்தப் பாசுபதாஸ்திரத்தை விடுத்தேன. அரசரே! அந்த அஸ்திரமானது விடப்பட்டவுடன், மாண்கள், சிங்கங்கள், புலிகள், கரடிகள், எருமைகள், ஸர்ப்பங்கள், பசுக்கள், சரபங்கள், யானைகள், கூட்டம் கூட்டமான குரங்குகள், கான்கள், பன்றிகள்,

பூனைகள், செந்நாய்கள், பிரேதங்கள், புருண்டங்கள், கழுஞ்சூள், கருடன்கள், கவரிமாண்கள், தேவர்கள், ரிஷிகள், கந்தாவாகள், யக்ஷர்கள், பிசாசங்கள், அஸுரர்கள், குஹபகாசுள், ராக்ஷஸர்கள், யானைமுகமுள்ள மீன்கள், கோடான்கள், மீன்களுக்கும் குகிரை களுக்கும் ஸமமான ஞபமுள்ளவர்களும் பலவித ஆபுதங்களையும் கத்திகளையும் கையிலிடித்தவர்களும் கதைகளையும் முதகரங்களையும் தரித்திருப்பவர்களுமான ராக்ஷஸர்கள் இவைகளுடைய உருவங்கள் ஆயிரமாயிரமாகத் தோன்றின. அப்பொழுது அந்த அஸ்திரம் பிரயோகிக்கப்பட்டவுடன், உலகமனைத்தும் இவைகளாலும் பலவித ஞபங்களைத் தரித்த மற்ற அனைகம் பிராணிகளாலும் வியாபிக்கப்பட்டதாயிற்று. மூன்று தலைகளையுடையவைகளும் நான்கு தெற்றிப் பற்களையுடையவைகளும் நான்கு முகங்களுள்ளவைகளும் நான்கு கைகளுள்ளவைகளும் பல ஞபங்களுடன்கூடியவைகளும் மாம்ஸததுடனும் கொழுப்புடனும் ஊனீருடனும் எலும்புடனும் கூடினவைகளுமான பூதங்களால் அடிக்கடி கொல்லப்படுகிற அந்தத் தானவர்கள் 1 நாசத்தை அடைந்தார்கள். பாரதரே! சூரியனும் அகனியும்போன்ற தேஜஸுள்ளவைகளும் வஜ்ராயுதத்திற்கும் அசனிக் குடும் ஸமமான ஒளியுடையவைகளும் எஃகினாலானவைகளும் அழிக்கிறவைகளுமான மற்றப் பாணங்களாலும் ஒரு முகூர்த்தகாலத்திற்குள்ளாகவே எல்லா அஸுரர்களையும் வதம் செய்தேன். அஸுரர்கள் காண்டுவததினின்று புறப்பட்ட பாசுபதாஸ்திரத்தினால் தூக்கி எறியப்பட்டு உயிர் துறந்து ஆகாயத்திலிருந்து கீழே விழுந்ததைப் பார்த்து, நான், முப்புரங்களை அழித்தவரான பரமசிவனை உத்தேசித்து மறுபடியும் வந்தனம் செய்தேன். திவ்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அஸுரர்கள் அவ்வாறு பாசுபதாஸ்திரத்தால் பொடிபண்ணப்பட்டதைப் பார்த்துத் தேவஸாரதியானவன் அகிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான். இந்திரஸாரதியான மாதலியானவன் ஸஹிக்கமுடியாததும் தேவர்களால்கூட எவ்விதத்தாலும் நாடமுடியாததுமான அந்தக் காரியம் என்னால் செய்ப்பட்டதைக் கண்டு என்னைப் புகழ்ந்தான்.

என்னால் யுத்தத்தில் அந்தத் தானவர்கள் ஆயிரமாயிரமாகக் கொல்லப்பட்டதைப் பார்த்து மகிழ்ந்த மாதலியானவன், கை குவித்துக்கொண்டு என்னை நோக்கி, 'உன்னால் செய்யப்பட்ட இந்

1 வேறு பாடம்.

தக் காரியம் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும்கூடச் செய்ய முடியாததன்றோ? தேவராஜன்கூட யுத்தத்தில் இதனைச் செய்வதற்கு வல்லமைபுள்ளவனல்லன். தனஞ்சய! அஸுர பட்டணத்தை அழித்தவனே! உனவிஷயத்தில் இந்திரன் பிரீதியை அடைந்துவிட்டான்; நிச்சயம். வீர! தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் நாசமசெய்யத்தகாததும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பதும் பெரிதுமான இந்தப் பட்டணமானது உன்னால் சொந்தமான வீர்பலத்தாலும் தபோபலத்தாலும் நன்குநொறுக்கப்பட்டதன்றோ? எனனும் இந்த வசனத்தைச் சொன்னான். அந்த ஆகாச பட்டணமானது நாசம் செய்யப்பட்டுத் தானவர்களும் கொல்லப்பட்டபொழுது, பெண்களைவரும் அதிகமாக அலறிகொண்டு நகரத்தினின்று வெளியில் வந்தார்கள். கூந்தலை விரித்துக்கொண்டவர்களும் மனவருத்தமுற்றவர்களும் அன்றிற்பேடுகளபோலத் துக்கித்தவர்களும் புத்திராகளையும் தகப்பனகளையும் பிராதாகளையும் குறித்துத் துக்கிப்பவர்களும் அழுகிறவர்களும் தீனமான குரலுள்ளவர்களும் உரக்க அலறுகின்றவர்களும் ராதாகள கொல்லப்பெற்றவர்களுமான அஸுர ஸ்திரீகள் மாலைகளும் பூஷணங்களும் நழுவக் கைகளால் மார்புகளில் அடித்துக்கொண்டு பூதலத்தில் விழுந்தார்கள். சோகத்துடன் கூடியதும் அழுகிநுந்ததும் துக்கத்தாலும் தையததாலும் தாக்கப்பட்டதுமான அந்த அஸுர பட்டணமானது ஒளிகெடுக்கப்பட்டதும் தலைவரை இழந்ததுமாகிப் பிரகாசிக்கவில்லை. அந்த நகரமானது (ஆகாயத்தில் தோன்றி மறைகிற மேகக் கூட்டமாகிய) கந்தர்வ நகரம் போலவும்¹ நாகம்பிடிக்கப்பட்ட மடுப்போலவும் மரங்கள்பட்டுப்போன காடுபோலவும் பார்க்கத்தகாததாயிற்று. மாதலியானவன் மனம் மிக்ககளித்தவனும் காரியத்தை முடித்தவனுமான என்னை யுத்தரங்கத்தினின்று தேவராஜனுடைய அரணமனைக்குச் சீக்கிரம் அழைத்துவந்தான். ஹிரண்யபுரத்தை அழித்ததும், மகாஸுரர்களையும் நிவாதகவசர்களையும் கொன்றும், பிறகு, நான் இந்திரனை அடைந்தேன். மகாகாந்தியுள்ளவரே! மாதலியானவன், ஹிரண்யபுரத்தை அழித்ததும், மாயைகளைத் தடுத்ததும், யுத்தத்தில் மிக்க பலசாலிகளான நிவாதகவசர்களுடைய வதமும், அதபுதமானதும் மயிர்சிவிரீக்கச் செய்வதுமான காலகேயர்களுடைய வதமும் ஆகிய என்னுடைய

1 'யானை' எனபது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

அந்தச் செய்கைகளைத் தையும் நடந்தபடி தேவராஜனுக்கு வில் தாரமாகச் சொன்னான்

பிறகு, ஆபிரம் கண்களையுடையவனும் தேவர்களுடனிருப்பவனும் ஸ்ரீமானுமான இந்திரபகவான் அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்து புனணகையுடன் என்னை அன்போடு தழுவிடும் உச்சியில் முகாந்தும், 'நல்லது! நல்லது!' என்று கூறினான் பிறகு, தேவராஜன் தேவர்களுடனகூட என்னை அடிக்கடி இனசொற்கூறி, 'பாரதா! புத்தத்தில் தேவாஸுரர்களுடைய செய்கைக்கு மேற்பட்ட செய்கையே உன்னால் செய்யப்பட்டது. என்னுடைய பெரும் பகைவர்களைக் கொன்று உன்னால் குருநகரீணையும் கொடுக்கப்பட்டது. தனஞ்சப! நீ இவ்வண்ணமே எப்பொழுதும் புத்தத்தில் உறுதியாயிருக்கவேண்டும். மயங்காமலிருந்துகொண்டு அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கவேண்டும். நீ யுக்தர்களுடனும்¹ அஸுரர்களுடனும் கந்தர்வர்களுடனும் கூடியவர்களும் பகைகளின் கூட்டங்களைநீரும் பன்னகர்களைநீரும் கூடினவர்களுமான தேவர்களாலும் தானவர்களாலும் ராசுநஸர்களாலும் புத்தத்தில் ஸ்லிசுக முடியாதவனன்றோ 'குருநகர்தன்! தர்மாதமாவும் குருநகரீணுமான புதிஷ்டிரன் உன்னுடைய புஜபலத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட பூமியைப் பரிபாஸிக்கப்போகிறான்' என்று சொன்னான்.

நீற்றேழுமுத்தாராவது அந்தாயம்.

நீவாதகவசயுத்தபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன், இந்திரன் தனக்கு அனுக்ரஹத்துடன் கவசம் கீர்டம் முதலியவைகளைக் கொடுத்ததை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியதும், அவர் தீவ்யாஸ்திரங்களைப்பார்க்க விரும்பியதும். அர்ஜுனன் மறுநாள் காட்டுவதாகச் சொல்லியதும்)

பிறகு, அதிக நம்பிக்கைக்குரியவனும் தேகத்தில் பாயந்த அம்புகளால் மிக்க காயப்படுத்தப்பட்டவனுமான என்னைத தேவராஜன் அனுக்கிரஹிதது, ஸமயத்தில், 'பாரத! திவ்யாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் உன்னிடத்திலிருக்கின்றன. பூமியில் மனிதனொருவனாவது உன்னை அவமதிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவனல்லன். புத்திர!

¹ அஸுரா தானவா என்று வருதலால் அஸுரா தனுபுத்ரரலலாத மற்றவரென்று கொள்ளவேண்டும்.

பிஷ்மர், தோணா, கிரபா, காணன், சகுனி ஆகிய இவர்கள் (மற்பு) அரசர்களோடு சோதனையுடைய நிற்குப உன்னுடைய பதினூறில் ஓர் அமசத்துக்குமடாகா' எனவும் இந்தவசனத்தை உரைத்தான். பிரபுவும் தேவனுடைய இந்திரன் சரிந்ததைக் காண்கிறதும் உடைக்க முடியாததுமான இந்தத் தீவயகவசத்தைப்பும் பொன்மயமான மாலையையும் பேரொலியுள்ள தேவநததமெனகிற சங்கதையும் ¹ எனக்குக் கொடுத்தான். இந்திரன் தானே இந்தத் தீவய கிரீடத்தையும் (என்தலையில) சூட்டினான். இந்திரன், பிறகு, அழகியவையும் பெரியவையுமான இந்தத் தீவய வஸ்திரங்களையும் தீவயாபரணங்களையும் எனக்குக் கொடுத்தான். வேந்தரே! இவ்வண்ணம் நன்றாகப் பூஜிக்கப்படும் புணயமான அந்த இந்திரனுடைய அரண்மனையில் கந்தர்வச் சூழவாகளோடு கூடி ஸுகமாக வஸித்துக்கொண்டிருந்தேன். பிறகு, தேவர்களோடு கூட மகிழ்ந்த இந்திரன் எனனைப் பார்த்து, 'அர்ஜுன! உனக்குச் செலவடற்கு இது ஸமயம். ஏனெனில், உன்னுடைய பராதாகள் நினைக்கிறார்கள்' என்று சொன்னான். பாரதரே! அரசரே! நுகாட்டத்தாலுண்டான துன்பத்தை நினைத்துக்கொண்டு நான் இப்படி ஐந்துவாஷுகாலம் இந்திரனுடைய அரண்மனையில் வஸித்தேன். பிறகு, பிராதாக்களால் சூழப்பட்டிருக்கிற உமமை இந்தக் கந்தமாதனமலையை அடைந்து இதனுடைய சிகரத்தில் கண்டேன்' என்று சொன்னான்.

புதிஷ்டிரர், 'பாரத! தனஞ்சய! பாக்கிய விசேஷத்தால் உன்னால் அஸ்திரங்கள் அடையப்பட்டன; தேவர்களுக்கு ஈஸ்வரனும் பிரபுவுமான தேவராஜனும் பாக்கிய விசேஷத்தால் ஆரதிக்கப்படான்; பகைவர்களை வாட்டுவனே! பகவானுள் ஸ்தானும் பாவதியுடன் கூடப் பாக்கிய விசேஷத்தால் நேரில் காணப்பட்டார்; குற்றமற்றவனே! உன்னால் சொந்தபுத்தத்தினால் மகிழ்விக்கப்பட்டார். பரதஸுரேஷ்டனே! பாக்கிய விசேஷத்தால் நீ லோகபாலர்களோடு சோககைபெற்றாய். பாரத! பாக்கிய விசேஷத்தால் விருத்தி அடைகிறோம், பாக்கிய விசேஷத்தால் நீ திரும்பிவந்தாய். குரநீநந்தன்! பட்டனங்களுடைய வரிசைகளுள்ள இந்தப் பூதீதவியை நீ முழுமையும் ஜயித்து எனக்குக் கொடுத்தாவிட்டதாக இப்பொழுது நான் பார்க்கிறேன். திருநதராஷ்டிரனுடைய புத்திரர்களையும் வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாக

¹ இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

நான் எண்ணுகிறேன். பாரத! எந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களால அப படி வல்லவர்களான அந்த நிவாதகவசர்கள் கொலலப்பட்டா களோ அப்படிப்பட்ட இந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களை நான் பார்க்கவும் விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, அர்ஜுனன், 'கோரர்களான நிவாதகவசர்கள் எனனால் எந்த அஸ்திரங்களால் நாசமபண்ணப் பட்டார்களோ அந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களனைததையும் நீர் நாளைக் காலையில் பாபபீர்' என்று சொன்னான். தனஞ்சயன் அவ்விடத் தில் இவ்வண்ணமாகத் தனவரவைச சொல்லிவிட்டு, அந்த ராதகிரி எல்லாப் பிராதாககளோடும் வஸித்தான்.

நாற்றெழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரருக்குத் தீவ்யாஸ்திரங்களைக் காட்டியதும், அஸ்திரங்களின் தேஜஸினால் உலகங்களுக்குக் கலக்கம் உண்டாகவே, இந்தீரனுடைய தூண்டுதலால் நாரதர் அர்ஜுனனைக்கண்டு அஸ்திரங் களைக் காட்டக்கூடாதேன்று தடுத்ததும்)

அந்த இரவு சென்றவுடன், தாமராஜரான யுதிஷ்டிரா எழுந் திருந்து பிராதாக்களோடுகூட அவசியமாகச் செய்யத்தக்க காரி யங்களைச் செய்தார். பிறகு, அந்த யுதிஷ்டிரா மாதாவுக்கு ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிற அர்ஜுனனை நோக்கி, 'குந்தீநந்தன்! உனனால் எந்த அஸ்திரங்களால் தானவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்களோ அந்த அஸ்திரங்களைக் காண்பிப்பாயாக' என்று கட்டளைபிட்டார்.

அரசரே! பாரதரே! பிறகு, பாண்டுலின் புதல்வனான தனஞ் சயன், தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட அந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களைக் காட்டலானான். மகாதேஜஸஸியும் பாண்டுலின் புதல்வனும் பிரகாசிப்பவனும் நீண்டபுஜங்களுள்ளவனும் கௌந்தேயனுமான அந்தத் தனஞ்சயன், அதிகமான சுததியைப் பெற்றவனாக நியாயப்படி தரியமபகருக்கும் இந்திரனுக்கும் நமஸ்காரம் செய்து மலைகளாகிற மூக்கணையுடனும் சக்கரங்களுடனும் அசசுடனும் கூடியதும் மங்களகரமான மூங்கிலகளைபுடையதும் 1 த்ரிவேணு

1 'அச்சையும் மூக்கணையையும் சேர்க்கும் முப்பட்டையான மரம்' என்பது பழைய உரை.

வள்ளதுமான மனத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பூமியாகிய ரதத்திலேறி விளங்குகிறவனாகவும் நல்ல ஒளி பொருந்திய அரதத் திவ்ய கவசத்தால் நனகு மூடப்பட்டவனாகவும் காண்டவ மென்கிற வில்லைபும் தேவதத்தமென்கிற சவகத்தையும் எடுத்தது மிக விளங்குகிறவனாகவும் வரிசையாக அந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களைக் காண்பிக்கத்தொடங்கினான். பிறகு, அந்தத் திவ்யாஸ்திரங்கள் பிரயோகிக்கப்படுமபொழுது, (அர்ஜுனனால்) கால்களால் திடமாக மிதிக்கப்பட்ட பூமியானது மரங்களெடன்கூட நடுக்கமுற்றது; நதிகளும் கலங்கின; அப்படியே பெருங்கடலும் தத்களித்தது; மலைகளும் வெடித்தன; காற்று வீசவில்லை; ஸூரியன் பிரகாசிக்க வில்லை; நெருப்பு ஜ்வலிக்கவில்லை; பிராமமணர்களுக்கு என்ன பிரயாசைப்படும் வேதங்கள் நினைவுகூர வரவில்லை; ஜனமேஜயரே! பூமிக்குள்ளிருந்த பிராணிகள் துன்பப்படுத்தப்பட்டு மேலே எழுந்து பாண்டவனைச் சூழ்ந்துகொண்டன. நடுக்கமுற்றவைகளும் அஸ்திரங்களால் எரிக்கப்படுகின்றவைகளும் முகம வேறுபட்டவைகளுமான அந்தப் பிராணிகளைத்தனும் கைகுவித்துக்கொண்டு அப்பொழுது தனஞ்சயனை (உயிருக்கு) வேண்டிக் கொண்டன. பிறகு, பிராமமரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் மஹரிஷிகளும் ஜங்கமங்களான எல்லாப் பிராணிகளுமே நேரில் வந்தனர். சிறந்த தேவரிஷிகளும் தேவர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தாவர்களும் அப்படியே பக்ஷிகளும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக் கின்ற எல்லாப் பிராணிகளுமே நேரில் வந்தனர். பிறகு, பிராம தேவரும் எல்லா லோகபாலர்களும் பிரமதகணங்களுடனகூடின பகவான் மகாதேவரும் அப்பொழுது நேரில் வந்தாராகள். மகாராஜரே! பிறகு, தேவலோகத்திலுண்டான புஷ்பங்களோடுகூடின காற்றானது அர்ஜுனனமீது நாற்புறங்களிலும் விசித்திரமான புஷ்பங்களை வாரி இறைத்தது. தேவர்களால் ஏவப்பட்ட கந்தர்வர்கள் பலவிதக்காதைகளைப் பாடினார்கள். வேந்தரே! அப் ஸரஸுகளின் கூட்டங்கள் கூடிக்கூடி நடத்தின.

அரசரே! அப்படிப்பட்ட அந்த ஸமயத்தில், தேவர்களால் ஏவப்பட்ட நாரதர் வந்து அர்ஜுனனைப் பார்த்து, 'பாரத! அர்ஜுன! அர்ஜுன! திவ்யாஸ்திரங்களைப் பிரயோகம் செய்யாதே. இந்த அஸ்திரங்கள், குறிவைத்தடிக்கத்தக்க லக்ஷ்யமில்லாமலிருக்கும் தருணத்தில் எவ்விதத்தாலும் பிரயோகிக்கத்தக்கவைகளல்ல. குருநந்தன! லக்ஷ்யத்திலும் ஆபத்தை அடை

யாதவன ஒருபொழுதும் பிரயோகிக்கக்கூடாது. அப்படி அஸ் திரவகளைப் பிரயோகித்தால் பெரிதான தோஷம் நேரும். தனஞ்சய! இந்த அஸ்திரங்கள் சாலஸ்திரப்படி ரக்ஷிக்கப்படு மாகில நல்ல பலமுள்ளவைகளும் ஸுகததை உண்டுபண்ணத் தக்கவைகளுமாகும்; ஸமசயமில்லை. பாண்டவ! இவைகள் ரக்ஷிக்கப்படாமற்போனால் மூவுலகங்களுடைய விநாசத்திற்கும் காரணமாகும். மீண்டும் இவ்வண்ணம் ஒருபொழுதும் செய யாகே. அஜாத சததுருவே! அாஜுனனால் பகைவர்களைக் கொல் வதற்காகப் பிரயோகிக்கப்படுகின்ற அந்த அஸ்திரங்களை யுத்தத் தில் நீயும் பார்பாய்' என்று சொன்னார். பரதஸரேஷ்டரே! பிறகு, எல்லாத் தேவர்களும் மறறும் அங்கு வந்திருந்தவர்களும் பார்த்த னைத் தடுத்துவிட்டு வந்தபடியே சேன்றாகள். குருவம்சத்தில் உதித்தவரே! அவர்களைவரும் திருமப்பிபோனபிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவர்களாக அதேவனத் தில் திரௌபதியுடன் வாஸம்செய்தார்கள்" என்று கூறினார்.

நீ வா த க வ ச யு த் த ப ரீ வ ம் மு ற் றி ற் று.

நூற்றொழுபத்தேட்டாவது அத்தாயம்.

1 ஆ ஜ க ர ப ர் வ ம்.

(அர்ஜுனன் வந்தபின் யுதிஷ்டிரர் கந்தமாதனமலையின்னு இறங்க முயன்றதும், லோமசர் பாண்டவர்களுக்கு ஜயந்தைக்கொடுக் கிற ஆசீர்வசனங்களைக்கூறி ஸ்வர்க்கம் சென்றதும்.)

ஜனமேஜயர், “ அஸ்திரங்களில் தோச்சிபெற்றவனும் ரதிகர் களுள் சிறந்த வீரனுமான அந்த அர்ஜுனன் இந்திரனுடைய மாளிகையிலிருந்து திருமபி வந்தபிறகு, பார்த்தாகள் சூரனை தனஞ்சயனுடன் சோந்து, அதற்குப்பினடி என்ன செய்தாகள்? ” என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

“ குபேரனுடைய உதயானவனத்தை அடைந்த வீரர்களான அந்த அரசர்கள் இந்திரனுக்கு நிகரான அர்ஜுனனோடு அந்த வனங்களிலும மிக அழகிய அந்தச் சிறந்த மலையிலும விளை யாடினார்கள். வில்லாளியும் அஸ்திரங்களில் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவனும் அரசனுமான அந்தக் கிரீடியானவன் இணையிலாதவைகளான அந்த வீடுகளையும் பலவகை மாங்

1 அஜகரம் = மலைபாட்டி.

களால் சூழப்பட்ட விளைபாட்டிடங்களையும் பாத்தனுகொண்டு பலவாறு ஸஞ்சரித்தான. அசசரே! ராஜகுமாரர்களான பாண்டவர்கள் அரசனான சூரபரனுடைய அனுக்கரகத்தாலுண்டான வாஸஸ்தானத்தைப்பெற்றபின் மனிதர்களுடைய ஐயாவ்யத்தை விரும்பவில்லை. அவர்களுக்கு அநதககாலம் மங்களகரமாயிருந்தது. பாண்டவர்கள் அநதக கந்தமாதனத்தில் அர்ஜுனனோடு சேர்ந்து நான்கு வருஷகாலம் ஒருதினமேபால் ஸுகமாக வஸித்தார்கள். வனங்களில் வஸிக்கின்ற பாண்டவர்களுக்கு முந்தின ஆறுவருஷங்களும் பிரதின நான்குவருஷங்களுமாகச் சேர்ந்து பத்துவருஷங்களும் மங்களகரமாகச் சென்றன. பிறகு, பலசாலியான பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் தேவராஜனுக்கு ஸமானர்களும் வீரர்களுமான நகுல ஸஹதேவர்களும் அசசரான புத்திஷ்டிரருடைய ஸமீபத்தில் உட்காந்து ஏகாத்மரான ஸமயத்தை அடைந்து கூறலாயினர்.

‘சூரராஜரே! உம்முடைய பிரதிஜனஞையை உண்மையாகச் செய்யக்கருதியும் உமமை அனுஸரித்தது உமக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பியும் நாங்கள் பரிஜனங்களுடன் கூடின தூர்யோதனனைக் கொலவதற்காகக் காடுகளைவிட்டுச் செல்லவில்லை. ஸுகத்துக்குத் தகுந்தவர்களான நாம் தூர்யோதனனால் ஸுகம கவரப்பட்டவர்களாக இந்தப் பதினொராவது வருஷத்தில் வனத்தில் வஸிக்கிறோம். அதமமான புத்தியும் நடைமுறையான அநதத் தூர்யோதனனை வஞ்சித்தது அஜநாதவாஸத்தை ஸுகமாக அடைவோம். வேந்தரே! உம்முடைய கட்டளையினால் சங்கையற்றவர்களாகக் கௌரவத்தைவிட்டுக் காடுகளில் ஸஞ்சரிக்கிறோம். ராஜ்யானுபவத்தில் பேராசையுள்ளவர்களான அநதக கௌரவர்கள ஸமீபத்தில் வாஸமசெய்தால் நம்மை அறிந்துவிடுவார்கள்; தூர தேசத்திலிருந்தால் நம்மை அறியமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட தூரதேசத்தில் ஒருவருஷகாலம் மறைந்து ஸுகமாக வஸித்துச் சத்துருவதமாகிற புஷ்பத்துடனும் ராஜ்யப்ராபதியாகிற பழத்துடனும் கூடின வைரத்தை அரசர்களுள் அதமனும் பரிஜனங்களால் சூழப்பட்டவனுமான அநதத் தூர்யோதனனுக்குத் திருப்பிக்கொடுத்து மனிதர்களுள் அதமனான அநதத் தூர்யோதனை எளிதில் ராஜ்யத்தினின்று எடுத்துவிடுவோம். தர்மராஜரே! பிறகு, பூமியை அடைவீராக, நரதேவரே! ஸ்வர்க்கம்

1 தீமை செய்தவனுக்குத் தீமையே செய்து என்பது கருத்து.

போன்ற இந்த இடத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற நாம் சோகததைப் போகக்கொள்ளலாம். பாரதரே! ஆனாலும், புணயஸம்பந்தம் பெற்ற உம்முடைய கீர்த்தியானது ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங் களுமான உலகங்களில் அழிந்துபோய்விடுமென்றே! ஆகையால், கௌரவ்ரேஷ்டர்களுடைய ராஜ்யத்தை அடைந்து, பிறகு, பெருமபுகழையும், அதற்குமேலும், நல்ல கரியைகளையும் அடைதல கூடும். அரசரே! குபேரனிடத்தினின்று அடைகிற இந்த ஸுகமோ உம்மால் எப்பொழுதும் அடையக்கூடியது. பாரதரே! குற்றம் செய்தவர்களான பகைவர்களைக் கொல்வதிலாவது அவர்களைச் சிறைசெய்வதிலாவது புத்தியைச் செலுத்தும். வேந்தரே! வஜராயுதத்தைக் கையில் தாங்கின மகேந்திரன்கூட நேரில் யுத்தரங்குத்தை அடைந்து உம்முடைய உக்கிரமான தேஜஸைத் தாங்க மாட்டான். தர்மராஜரே! உம்முடைய கார்யஸித்தியினப்பொருட்டு முயற்சியுள்ளவர்களான அந்நக கிருஷ்ணனும் ஸாத்யகியும் யுத்தத்திற்காகத் தேவர்களால் எதிராகப்பட்டாலும் ஒருபொழுதும் மனவருத்தத்தைப் பாராட்ட மாட்டார்கள். அரசரே! கிருஷ்ணன் எப்படி பலத்தினால் நிகரில்லாதவரோ அப்படியே ஸாத்யகியும் நிகரில்லாதவன். ராஜ்ரேஷ்டரே! கிருஷ்ணன் எவ்வாறு அந்த யாதவர்களைக் கூடி உம்முடைய கார்யஸித்தியினப்பொருட்டு முயற்சியுள்ளவரோ அவ்வாறே வீரர்களும் அஸ்திரப்ரயோகத்தில ஸமாத்நகளுமான இந்த நகுலஸஹதேவர்களும் முயற்சியுள்ள வர்களாக இருக்கிறார்கள். உம்முடைய தனலாபத்தையும் ஐஸு வர்யத்தாலுண்டான மேனமையையும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களான நாங்கள் பகைவர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிந்து வைரசாந்தியைச் செய்யப் போகிறோம்' என்று ஹிதமாயும் பிரிய மாயுமிருக்கிற வசனத்தை உரைத்தார்கள்.

பிறகு, பெரிய மனமுள்ளவரும் மிகச்சிறந்தவருமான தர்ம புத்திரர், அவர்களுடைய அந்த அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, அரசனான வைஸ்ணவனுடைய வாஸஸ்தானத்தை அடைந்து வலமாகச் சுற்றிவந்தார். தர்மராஜர் வீடுகளையும் நகரிகளையும் தடாகங்களையும் எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் கேட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு வந்தவழியை நோக்கலானார். பிறகு, பெரிய மனமுள்ளவரும் பரிசுத்தமான புத்தியுள்ளவருமான அந்த யுகிஷ்டிரர் மலைகளுள் சிறந்த மலையை மறுபடியும் நோக்கி, 'பர்வத ராஜனே! காரியங்களை முடித்தவனாகவும் ஸுஹருத்துக்களுடன்

சோந்தவனாகவும் சததருகளை ஜயித்து ராஜ்யத்தையும் திருப்பியடைந்து தவம்புரிவதற்காக மனத்தை அடக்கினவனாகவும் உன்னை நான மறுபடியும் பார்ப்பேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பிரயாணத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினார்; எல்லாத் தமயிமார்களாலும் பிராம்மணர்களாலும் சூழப்பட்டவராக மீண்டும் அந்த வழியினாலேயே திரும்பினார். இவர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாக மலைஅருவிகளில் கிடோற்க்கன முனபோலவே சுமந்தான். மனமகிழ்ந்தவரும் நிலைத்த பிரம்மநிதஜஸுள்ளவருமான அந்த லோமச மஹர்ஷியானவா, புறப்பட்ட அந்தப் பாண்டவர்களைவருக்கும் தகப்பன் புத்திரர்களுக்கு உபதேசிப்பதுபோல உபதேசித்து அப்பொழுது அவர்களுக்கு விஜயத்தையும் சொல்லி ஸ்வாககத்தை அடைந்தார். புருஷஸரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் அந்த ஆர்ஷ்டிஷணராலும் அவ்வாறே உபதேசிக்கப்பட்டவர்களாக அழகிய தீர்த்தங்களையும் தர்மாரண்யங்களையும் மற்றப் பெரிய தடாகங்களையும் பாாதகுகொண்டு சென்றார்கள்.

நூற்றொழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஜ க ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் கந்தமாதனத்தினன்று இறங்கி முறையே கைலாஸத்தையும் வீருஷ்பர்வா ஸுபாது முதலியவர்களின் இருப்பிடத்தையும்டைந்து தீரும்பவும் த்வைதவனம் வந்து ஸரஸ்வதீந்தியின் கரையில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தது.)

மலை அருவிகளோடும் திக்கஜங்களோடும் கின்னரர்களோடும் பறவைகளோடுங்கூடியதும் ஸுகமான இருப்பிடமுமான சிறந்த கந்தமாதன மலையை விட்டு அகலுகின்ற பரதஸரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகவில்லை. பிறகு, குபேரனுக்குப் பிரியமானதும் மேகங்களால் பிரகாசிப்பதுமான கைலாய மலையைப் பார்த்துப் பரதஸரேஷ்டர்களான அவர்களுக்கு மறுபடியும் பெருமகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. வீரர்களும் பிரஸித்திபெற்றவர்களும் வில்லாளிகளும் கத்தியைப் பிடித்தவர்களுமான அந்தப் புருஷஸரேஷ்டர்கள் மிக மேடான இடங்களையும் மலைக்கணவாய்களையும் சிங்கங்களிருக்குமிடங்களையும், மலைக்குகைகளையும் ஆக

காங்குப பலவிதமான பள்ளததாகுகுகளையும் நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டும் அப்படியே மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் யானைகளாலும் வியாபிக்கப்பட்ட மற்றப் பெரிய காடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டும் சென்றார்கள். அழகிய காடுகள், நதிகள், தடாகங்கள் மலைகளிலுள்ள சிறிய குகைகள் மலையிலுள்ள பெரிய குகைகள் இவைகள் அடிக்கடி இரவு வந்தபொழுது அந்தப் புருஷஸுரேஷ்டர்களுக்கு இருப்பிடமாயின. அவர்கள் பலவாறான தூக்கங்களில் வாஸம் செய்து நினைத்தற்கரிய உருவமுள்ள கைலாஸத்தைத் தாண்டி, மிக அழகியதான விருஷபர்வாவினுடைய அந்தச் சிறந்த ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தார்கள். அந்தப் பார்த்தர்கள் அரசனான விருஷபர்வாவுடன் சேர்ந்து அவனால் உபசரிக்கப்பட்டுக் களைதீர்த்து மங்களகரமான தேசாந்தரப் பிரயாணத்தை விரிவாக உள்ளபடி அந்த விருஷபர்வாவுக்குச் சொன்னார்கள். வீரர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் தேவர்களாலும் மகரிஷிகளாலும் அடைக்கப்பட்ட அவனுடைய புணயாஸ்ரமத்தில ஓரிரவு ஸுகமாக வஸித்தது மறுபடியும் வாஸத்தை (விருமபி) விசாலையென்னும் பதியை நோக்கி ஸுகமாக வந்தார்கள்.

பிறகு, மஹாநுபாவார்களும் நாராயணருடைய ஸ்தானத்தை அடைந்தவார்களான பாண்டவர்களைவரும் குபேரனுக்குப் பிரியமானதும் தேவர்களாலும் ஸித்தர்களாலும் அடையப்பட்டதுமான தாமரை ஓடையை நன்குபார்த்துத் தூக்கம் நீங்கினவர்களாகி அந்த இடத்தில் வஸித்தார்கள். எல்லா மனிதர்களுள்ளும் தலைமைவாய்ந்தவர்களான பாண்டுவின் புதல்வர்கள் அந்தத் தாமரைஓடையைக் கண்டு சோகம் நீங்கி நந்தனவனத்தில் வாஸத்தைப்பெற்று மனமாசறநவர்களான பிரமமரிஷிகள்போல மகிழ்ந்தார்கள். நரஸுரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களைவரும் ஸுகமாக ஒருமாதகாலம் பதரி காஸ்ரமத்தில் மகிழ்ந்திருந்து, பிறகு, முன்போனவழியினாலேயே அடைவில் கிராதாக்களுக்கு அரசனான ஸுபாகுவினுடைய தேசத்தை நோக்கி வந்தார்கள்; சீனதேசத்தையும் துஷாரதேசத்தையும் த்ரத்தேசத்தையும் மிக அழகிய குளிந்தனுடைய தேசமனைத்தையும் பிரவேசிக்கமுடியாத இமயமலையைச் சார்ந்த பிரதேசங்களையும் தாண்டி ஸுபாகுவினுடைய நகரத்தைக் கண்டார்கள். அந்த ஸுபாகுடுவன்கிற அரசன் ராஜபுத்திரர்களும் ராஜபெளத்திரர்களான அந்தப் பாண்டவர்களைவரும் தன் தேசத்தில் வந்திருப்பதைக் கேட்டு அன்புடன் அவர்களை எதிர்

கொண்டு வரவேறுதலும், கொளரவராரேஷ்டர்களுள் பாண்டவா
களுள் ஸுபாகுவை மகிழ்வித்ததாகள். அந்தப் பாண்டவர்க
ளனைவரும், ஸுபாகுவெனகிற அரசனோடும் 1 விசோகன் முத்
லிய புத்திராகளோடும் இந்திரசேனனுடன் சேர்ந்த பரிசாரகர்க
ளோடும் சமையல் கட்டிலிருந்து 2 சமையற்காரர்களோடும்
சேர்ந்து, அந்த இடத்தில் ஓர் இரவு ஸுகமாக வாஸம் செய்தது,
ஸாரதிகளையும் எல்லா ரதங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, அனுச
ர்களோடுகூடிய கடுதகசனை அனுப்பி விட்டு, பிறகு, யமுனை
யின் உத்பத்தில்தானமான சிறந்தமலையை நோக்கிச் சென்றி
கள். புருஷர்களுள் சிறந்த வீரர்களான பாண்டவர்கள் அருவி
களுடன்கூடியதும் பனியாகிற உதகரியத்தையும் வெளுப்பும்
சிவப்புமான தாமவரையாகிற (தலைப்பாகையையும்) உடையது
மான அந்த மலையில் விசாகயூபமெனகிற ஸதலத்தை அடைந்து
அப்பொழுது வாஸம் செய்தார்கள். வேட்டையில் அதிகப்பற்
துள்ள பாண்டவர்கள் பன்றிகளாலும் பலவகை மிருகங்களா
லும் பலவகைப் பறவைகளாலும் வியாபிக்கப்பட்டதும் குபேர
னுடைய உதயானவனம்போலப் பிரகாசிக்கின்றதுமான பெரிய
காட்டை சேஷமமாக அடைந்து அங்கே ஒரு வருஷகாலம்
மகிழ்ந்திருந்தார்கள். அந்த இடத்தில் அதிக பலமுள்ளதும்
பசியினால் பீடிககப்பட்டதும் யமனபோலப் பயங்கரமான ரூப
முள்ளதும் மலையினுடைய குகையில் இருப்பதுமான பெரும்
பாமபின்வாயில் அகப்பட்டபு பீமஸேனன் வயலனத்தாலும்
மதிமயக்கத்தாலும் துன்பமுற்ற மனமுள்ளவனான. அங்கே,
தர்மவான்களுள் சிறந்தவரும் முடிவற்ற தேஜஸுள்ளவருமான
யுதிஷ்டிரர் மலைப்பாமபினால் உடம்புமுழுவதும் சுற்றப்பட்ட பீம

1 'ஸுதை:' எனபது கிருஷ்ணசாரியர் பதிப்பின் பாடமும் நீல
கண்ட வியாக்யானம் பம்பாயப் பதிப்பின் பாடமுமாம்; 'விசோகன்
முதலிய தோப்பாகர்களோடும்' எனபது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.
அதற்கு, 'ஸுதை:' எனனும் பாடம் இருக்கவேண்டும். பாண்டவா
புத்திராகளில் விசோகனெனனும் பெயருடையவன் காணப்படாமையா
லும் அவர்கள் பாண்டவர்களுடன் வனம் வந்தது சொல்லப்படாமையா
லும் பீமஸேனனுடைய தோப்பாகர்களுக்கு விசோகனென்ற பெய
ரிருத்தலாலும், 'ஸுதை:' என்ற பாடமே பொருத்தமுடையதென்று
தோன்றுகிறது.

2 'பௌரோகவை:' என்பது மூலம்; 'கூடார முதலியவற்றைச்
சுமந்து முன்னே செல்பவர்களுடன்' என்பது பழைய உரை.

ஸேனனுக்குத் திட்டும்போலாகி அவனை விடுவித்தார். பிரஸித் தர்களான அந்தக் கௌரவர்கள், பிறகு, ஸமீபிதது வருகின்ற பன்னிரண்டாவது வருஷம் முழுவதும் வனத்தில ஸுகமாக மகிழ்ந்து வஸிப்பதற்காகக் குபேரனுடைய உதயானம்போலப் பிரகாசிக்கின்ற அந்த வனத்தினின்று காந்தியினால் ஜ்வலிப்பவர்களாகவும் தவத்துடன் கூடியவர்களாகவும் புறப்பட்டார்கள். பிறகு, எப்பொழுதும் வில்விததை பயிலுதலையே முக்கியமான பொழுதுபோக்காகவுடைய பாண்டவர்கள் அந்த இடத்தினின்று பாலைவனங்களின் ஓரமாகச்சென்று வலிக்கவிரும்பி ஸரஸ்வதி நதியை அடைந்து அங்கிருந்து தவைதவனதடாகத்தைநோக்கி வந்தார்கள். அந்தப் பாண்டவர்கள் த்வைதவனத்தில் வஸிப்பதற்காக வந்ததைக கண்டு, த்வைதையுடைய வர்களும் ஐம்பொறியடக்கினவர்களும் ஆசாரமுள்ளவர்களும் ஸமாதியுள்ளவர்களும் தாப்பதையும் தீர்த்தபாதகிரதையுமுடையவர்களும் கற்களால் பொடிபண்ணப்பட்ட தான்யங்களைப் பசுதிப்பவர்களுமான மஹரிஷிகள் அங்கே பாண்டவர்களைநோக்கி வந்தார்கள். இறலிமரங்களும் ருத்திராக்ஷமரங்களும் 1 ரௌஹீதகமரங்களும் வஞ்சிமரங்களும் அபபடியே இலந்தைமரங்களும் கருங்காலிகளும் வாகைமரங்களும் பிலவமரங்களும் புன்கமரங்களும் பீலுவிருக்ஷங்களும் வன்னிமரங்களும் மூங்கில்களும் ஸரஸ்வதி நதியின் கரையில் முனைத்து வளரந்திருந்தன. ராஜகுமாரர்களான பாண்டவர்கள் யக்ஷர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் ரமணியமான தூம தேவர்களுக்கூவாஸஸ்தானம்போலிருப்பதுமான அந்த ஸரஸ்வதிநதியின் கரையில் ப்ரீதியுடன்கூடியவர்களாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தார்கள்” என்று கூறினார்.

ஶுற்றேண்பதாவது அத்யாயம்.

ஆ ஜ க ர ப ர் வ ம். (தோடர்க்சீ.)

(பீமன் வனத்தில் வேட்டைக்காகத் திரிகையில் பேரிய மலைப் பாம்பினால் பிடிக்கப்பட்டது)

ஜனமேஜயர், “மகரிஷியே! பதினாயிரம் யானைகளின் பலமுள்ளவனும் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவனுமான பீமன் அருத

1 ஆல் அரசு முதிய சில மரங்களின் பொதுப்பெயர்.

மலைப்பாம்பிநிடத்தினின்று எவ்வாறு மிகக் பயத்தை அடைந்தான்? காவமுள்ளவனான எவன தாமரைஒடைமீல் சண்டை செய்து யக்ஷாக்களையும் ராக்ஷஸாக்களையும் கொன்று புலஸ்தியவழி சத்தில பிறந்தவனான குமேரனை யுத்தத்திற்காக அழைத்தானோ பகைவர்களைக்கொல்பவனான அந்தப் பீமஸேனனைப் பயத்தால் கவரப்படவனாகவும் ஆபத்தை அடைந்தவனாகவும் சொல்லுகிறார். நான் இதைக் கேட்க விரும்புகிறேன். எனக்கு ஆவல அதிகமாக இருக்கிறதன்றோ?" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

“அரசரே! அநேக ஆசசாயங்களுள்ள காட்டில் வஸிப்பவர்களும் உக்கிரமான வீரர்களுள்ள வர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள் ராஜரிஷியான வ்ருஷபர்வாவினுடைய ஆஸரமத்தை அடைந்திருக்கும்போது, விற்பிடித்தவனும கத்தியைக் கட்டிக்கொண்டவனுமான பீமஸேனன், அழகியதும் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்டதுமான அந்தக் காட்டைத் தற்செயலாகக் கண்டான். அந்தப் பீமஸேனன் அப்பொழுது தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் ஸித்தர்களாலும் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்றவையும், அபஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டவையும், சகோரங்களாலும் சக்கரவாகங்களாலும் ஜீவஜீவகங்களாலும் குயில்களாலும் பிருவகராஜங்களாலும் ஆங்காங்கு ஒலிக்கப்பெற்றவையும், எப்பொழுதும் புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் கூடியவைகளும் குளிர்ந்த பரிசுத்தமான மெத்தென்றிருப்பவைகளுடைய அதிக நிழலுள்ளவைகளும் உளளத்தையும் கண்களையும் மகிழ்விப்பவைகளுமான மரங்களோடுகூடியவைபுமான இமயமலையைச் சார்ந்த மங்களகரமான இடங்களைப் பார்த்தான். மஹாபலசாலியான அந்தப் பீமஸேனன் வைந்ரீர்யமணிபோன்ற ஜலத்துடனும் பணிபோன்ற நிறமுள்ள பதினாயிரக் கணக்கான அன்னங்களுடனும் காரணடவங்களுடனுவகூடிய மலையருவிகளையும் மேகங்களுக்கூட வலைகள்போன்ற தேவதாரமரங்களுடைய காடுகளையும் ஹரிசந்தன மரங்களோடு கலந்திருக்கின்ற துங்கமரங்களும் காஸீயகமரங்களுமுள்ள காடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டும் மேடுபள்ளமில்லாதவையும் தண்ணீரில்லாதவையுமான மலைவெளிகளில் வேட்டையைக் குறித்து அலைந்துகொண்டும் சுத்தமான அம்புகளால் மிருகங்களை அடித்துக்கொண்டும் திரிந்தான். அநேக யானைகளின் பலமுள்ளவனும் அதிக பலசாலியும்

பருத்தீதோள்களுள்ளவனும் பயங்கரமான பராகிரமத்தை யுடையவனும் பிரஸித்திபெற்றவனும் பயங்கரனுமான பீம ஸேனன அந்தக காட்டில் பெரிய பனறியை அடித்துப் பன்றிகளுடனகூடின மானகீழும் எருமைகீழும் ஆங்காங்கு அடித்தான். அநேக யானைகளின் பலமுள்ளவனும் அநேக மனிதர்களைத்தடுத்தது யுத்தம் செய்யக்கூடியவனும் சிங்கமும் புலியும் போன்ற பராகரமமுள்ளவனுமான அந்தப் பீமஸேனன் பூமியின் பிரதேசங்களையும் காடுகளையும் ஒலிக்கசெய்துகொண்டு அந்தக் காட்டில் மரங்களை வேரோடு பறித்தான்; வேகத்தால் அவைகளை ஒடிக்கவும் ஒடித்தான். அசசத்தைச் செய்பவனும் அஞ்சாதவனும் நெடுநாளாகச் சோந்த கொழுப்புள்ளவனுமான பீமஸேனன் மலைபினுடைய சிகரங்களை நொறுக்கிக்கொண்டும் ஒலிக்கச்செய்துகொண்டும் கவலையற்று மரங்களைக் கீழே தள்ளிக் கொண்டும் நாதத்தினால் பூமியை எங்கும் நிரப்பிக்கொண்டும் அடிக்கடி தோள்களைக் தட்டிக்கொண்டும் சிங்கநாதம் செய்துகொண்டும் கைத்தாளமடோடுகொண்டும் அப்பொழுது வனத்தில வேகத்தோடு திரிந்தான். அதிக பலமுள்ள சிறந்த யானைகளும் அதிக பலமுள்ள சிங்கங்களும் பீமஸேனனுடைய சத்தத்தாலுண்டான பயத்தினால் குகைகளை விட்டன. மிக்க பயங்கரமான காட்டில் மிருகங்களை அடைய விரும்பமுள்ள பீமஸேனன் பயமில்லாமல ஒரிடத்தில் ஒடுகிறவனாகவும் ஒரிடத்தில் நிற்கிறவனாகவும் அப்படியே ஒரிடத்தில் உட்காருகிறவனாகவும் ஸஞ்சரித்தான். மனிதர்களுள் சிறந்தவனும் காட்டில் ஸஞ்சரிக்கின்ற வேடன் போன்றவனும் மஹாபலசாலியுமான அந்தப் பீமஸேனன் அந்தக் காட்டில் எங்கும் கால்களாலேயே நடந்து சென்றான். அதிக மனோதையத்துடனும் பராகரமத்துடனும் கூடிய அந்தப் பீமஸேனன் பெரிய காட்டில் பிரவேசித்தது, எல்லாப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்துகொண்டு அதபுதமான நாதங்களைச் செய்தான். பிறகு, பீமனுடைய சத்தத்தினால் பயந்தவைகளும் குகையில் படுத்துக்கொண்டிருப்பவைகளுமான ஸர்ப்பங்கள் வேகத்தோடு வெளியில் சென்றன. பிறகு, தேவஸுரேஷ்டனபோலப் பிரகாசிப்பவனும் மஹா பலசாலியுமான பீமஸேனன் மெதுவாக அவைகளைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான்.

அந்தப் பீமஸேனன், பருத்த தேகமுள்ளதும், மயிர் சிவிர்த்தலைச் செய்கிறதும், உடலினால் குகை முழுமையும் வியாபித

துக்கொண்டு சிர்தூக்கத்தில் வலிப்பதும், மலைபோலப் பெரிதான தேகமுள்ளதும் ¹ தேகத்தூக்குமிஞ்சின பெரிய பலமுள்ளதும், உடலிலுண்டான பலவிதப் புள்ளிகளால் விசிதரமான தேகமுள்ளதும், மஞ்சளுக்கொப்பான காந்தியுள்ளதும், குகைபோன்றதும் நான்கு நெற்றிப்பற்களுடன் கூடியதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான வாய்புடையதும், மிகச் சிவந்த ஜ்வலிக்கின்ற கண்களுள்ளதும், அடிக்கடி கடைவாயகளை நகருகிறதும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பயத்தை உண்டிபண்ணுகிறதும், காலனுக்கும் அந்தகனுக்கும் யமனுக்கும் ஒப்பாயிருப்பதும், விஷமயமான ஜகதியை நிகிற காற்றின ஓசைபினால் அத்தடுகிறதுபோலிருப்பது வனுய்ய ஒரு ஸர்ப்பத்தைக் கண்டான். மிகப்பசித்திருக்கிற அந்த மலைப்பாமபானது விடைவாக எதிரில் வந்து பீமஸேனை இரண்டு கைகளிலும் வலிந்து பிடித்துக்கொண்டது. அந்தப் பாம்புக்குக் கொடுபட்டிருக்கிற வரத்தினபடி அந்தப் பாம்பினால் சரீரம் நன்கு பிடிக்கப்பட்ட பீமஸேனனுக்கு அப்பொழுது அறிவானது உடனே மயங்கியது. பதினாயிரம் யானைகளுக்குள்ளதும் மற்றவைகளோடு ஒப்பிடக்கூடாததுமான பலமானது பீமஸேனனுடைய இருகைகளுக்குமிருக்கிறது. அந்தப் பாம்பினால் அவ்வாறு வசப்படுத்தப்பட்ட பராகாமசாலியான அந்தப் பீமன் மெதுவாகத் துடித்துக்கொண்டு அசைவதற்குச் சக்தியற்றவனானான். பதினாயிரம் யானைகளுக்கூச சரியான தேகபலமுள்ளவனும சிங்கத்தினுடைய தோளபோன்ற தோள்களைபுடையவனும மிக்க தோள்வலியமைந்தவனுமான பீமஸேனன் பிடிக்கப்பட்டு ஸர்ப்பத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற வரதானத்தினால் மதிமயங்கிப் பலத்தை இழந்தான். வீரனான அந்தப் பீமஸேனன் தன்னை விடுவித்துக்கொள்வதில் தீவ்ரமான பிரயத்தினத்தைச் செய்தான்; எவ்விதத்தினாலும் அந்த மலைப்பாமபைத் திருப்பி அடிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவனாகவில்லை.

நூற்றெண்பத்தோராவது அத்தாயம்.

ஆ ஐ க ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(மலைப்பாம்பானது பீமனை நோக்கித் தான் மலைப்பாம்பானதற் குக் காரணத்தைச் சொல்லியதும், கேட்ட நிமித்தங்களைக் கண்டு மனவருத்தமடைந்த யுதிஷ்டிரர் பீமன் சென்ற வழியைத் தோடீந்து சென்று அவன் மலைப்பாம்பி னால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறதைக் கண்டதும்.)

செளர்யமுள் ளவனான அந்தப் பீமஸேனன, அப்பொழுது ஸர்ப்பத்திற்குவசப்பட்டு, அந்த ஸர்ப்பதகிணுடைய வலலுறமான மிகவும் ஆசசரியமானதென்றும் பெரிதென்றும் எண்ணினான். அவன் பெருமபாம்பைப் பார்த்தது, 'பன்னக! உன் இஷ்டப்படி சொல். ஓ! புஜகஸரேஷ்ட! நீ யார்? என்னைக்கொண்டு எனன செயப்போகிறது? பாண்டுவின புதலவனும் தர்மராஜரை அடுத்த துப் பிறந்திருப்பவனும் பதினாயிரம் யானைகளுக்குச் சமமான பல முள்ளவனுமான பீமஸேனன என்கிற நான் உனனால் எவ்வாறு வசப்படுத்தப்பட்டேன்? யுத்தத்தில் எதிர்த்துவந்த பிடரிமயி ருள்ள சிங்கங்களும் புலிகளும் எருமைகளும் யானைகளும் பலமுறை என்னால் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸர்ப்பங்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! ராக்ஷஸர்களும் பிசாசங்களும் அதிக பலமுள்ள ஸர்ப்பங்களும் என்னுடைய புஜவேகத்தைத் தாங்குவதற்குச் சக்தியுள்ளவைகளாகா. முயற்சியைச் செய்கின்றவனாக இருந்தும் நான் உனனால் வசப்படுத்தப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். இது வித்யா பலமா? அல்லது, உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற வரதானமா? நாகனே! எனனுடைய பெரிதான இந்தப் பலமானது உனனால் தோலவியடைவிக்கப்பட்டதாதலால் மனிதர்களுக்கு உடலவலிமை நிலையற்றதென்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாகிவிட்டது' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லுகின்றவனும் கார்யங்களை எளிதில் செய்பவனும் வீரனுமான பீமனை அந்த ஸர்ப்பமானது தன் பெரிய உடலினால் எல்லாப் பக்கத்திலும் நன்றாகக்கட்டிச் சுற்றிக்கொண்டது. பிறகு, அந்த ஸர்ப்பமானது அப்பொழுது மிகக் புஜபலமுள்ள அந்தப் பீமனை அடக்கி அவனுடைய பருத்த இருகைகளையும் விட்டுவிட்டு அவனைப்பார்த்தது, 'மிக்க புஜபலமுள்ளவனே!

பசித்திருக்கிற எனக்கு, நீ, என்பாக்கிய விசேஷத்தால், நெடுவகாலத்திற்குப்பிறகு, இப்பொழுது. தேவர்களால் ஆகாரமாகக் கொடுக்கப்பட்டாய். பிரானிகளுக்குப் பிராணன் பிரியமானதன்றோ? பகைவரை அடக்குபவனே! என்னால் இந்த லாபபுரமும் அடையப்பட்டவீதத்தை நீ எனனிடத்தினின்று அவசியம் கேட்கவேண்டும். எனனுடைய அதனை நீ கேட்பாயாக. நான் மஹரிஷியினால் கோபத்தினால் இந்த நிலைமையை அடையுமபடி செய்யப்பட்டேன். சாபத்தினுடைய முடிவை அடையவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனாக அவை அனைத்தையும் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். உன்னுடைய முனனோர்களுக்கெல்லாம் முததவனும வமசத்தைத் தரிப்பவனும் ஆபுவின புதரனுமான நகுஷன் என்கிற ராஜரிஷியானவன் உன்னால் தெளிவாகக் கேட்கப்பட்டிருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட நான் பிராமமணர்களை அவமதித்தது அகஸ்தியருடைய சாபத்தால் இந்த நிலைமையை அடைந்தேன். எனனுடைய இந்த விதியைப் பார். இங்கு வந்துகொண்டிருக்கிறவனும் மிகப் பிரியமான தோற்றமுள்ளவனும் கொல்லத்தகாதவனுமான உன்னை நான் இப்பொழுது ஆஹாரமாக உபயோகிக்கப்போகிறேனென்றால் விதியானது எவ்விதமிருக்கிறதென்பதைப் பார். புருஷஸரேஷ்டனே! தினத்தினுடைய ஆரவது பாகத்தில யானையோ எருமைக்கடாவோ ஏதொன்று என்னால் பிடிக்கப்படுகிறதோ அது எவ்விதத்தாலும் என்னால் விடப்படுகிறதில்லையன்றோ? குருகுலத்தில் பிறந்தவர்களுள் உத்தமனே! திரயகஜாதிகளில் பிறந்திருக்கிற லாமானயமான ஸர்ப்பத்தினால் நீ பிடிக்கப்படவில்லை. இது எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டவரதானம். இந்திரன் வீற்றிருக்கிற விமானத்தின்மேலிருந்து விரைவாகக் கீழே விழுகின்ற என்னால், 'சாபத்துக்கு முடிவை ஏற்படுத்தும்' என்று சொல்லப்பட்டவரும் ரிஷிகளுள் மிகச் சிறந்தவரும் தேஜஸுள்ளவருமான அந்த அகஸ்தியபகவான் கருணையினால் மூடப்பட்டு என்னை நோக்கி, 1 'அரசனே! சிலகாலஞ் சென்றபின் உனக்கு (ச் சாபத்தினின்று) மோக்ஷம் உண்டாகும்' என்று சொன்னார். பிறகு, நான் பூமியில் விழுந்தேன். என்னை ஞாபகமானது விடவில்லை. (சாபமானது) நெடுவகாலத்துக்கு முந்தியதானாலும் அடையப்பட்டபடியே எனக்கு நினைவிடிருக்கிறது. அகஸ்தியமஹரிஷியானவர் என்னைப்பார்த்து, 'ஆத்மா, ஆத்மாவல்

1 பொருந்தாமையால் அதிக பாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

லாதது இவற்றின் பாகுபாட்டை அறிந்த எவன உன்னால் கேட்கப்பட்ட வினாக்களுக்கு விடை கூறுவனோ அவன் உன்னைச் சாபத்தினின்று விடுவிப்பான்' என்று சொனனார்.

தசையுள்ளவர்களும் என்னிடத்தில் இரக்கமுண்டான வர்களுமான அந்தப் பிராமமணர்களுடைய, 'வேந்தே! உன்னால் பிடிக்கப்பட்ட பிராணிகள் (உன்னிலும்) அதிக பலசாலிகளாக இருந்தாலும் அவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் பலக்குறைவானது விரைவாக உண்டாகும்' என்ற வசனத்தையும்தான் கேட்டேன். பிறகு, அந்தப் பிராமமணர்கள் மறைந்து போய்விட்டார்கள். அதிக காரதியுள்ளவனே! நிகரற்ற தீமையைச் செய்த அப்படிப்பட்ட நான் இந்த ஸர்ப்பபிறப்பை அடைந்து காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அசுத்தமான நரகத்தில் வலிக்கிறேன்' என்று கூறியது, மிகக் கைவழிமையுள்ள பீமலேனன், அந்த ஸர்ப்பத்தைப் பார்த்து, 'மஹாஸர்ப்பமே! நான் உனவிஷயத்தில் கோபிக்கவில்லை. எனனையும் நீந்திக்கவில்லை. மனிதன் ஸுகத்தையோ துக்கத்தையோ எருவிப்பதிலோ போக்குவதிலோ சில ஸமயம் திறமையுள்ளவனும் சில ஸமயம் திறமையில்லாதவனும் ஆகிறான். ஆதலால், அந்த விஷயத்தில் மனத்தை வருத்தக்கூடாது. எந்த மனிதன் தன் வல்லமையினால் தெய்வத்தை வஞ்சிப்பதற்கு ஸாமர்த்தியமுள்ளவனாவான்? தெய்வத்தையே சிறந்ததாக நினைக்கிறேன். மனித முயற்சியோ பயனற்றது. பாகுபலத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டவனும் காரணமின்றி இவ்விடத்தில் வந்து இப்பொழுது தூரதிர்ஷ்டத்தினால் இந்த நிலைமையை அடைந்திருக்கிறவனுமான என்னைப் பார். எவ்வாறு ராஜ்யத்தினின்று தூரதப்பட்டவர்களும் காட்டில வலிக்குமபடி செய்யப்பட்டவர்களுமான பிராதாக்களைக் குறித்துத் துக்கமடைகிறேனோ அவ்வாறு நான் அழிவதைப்பற்றி இப்பொழுது நான் துக்கிக்கவில்லை. யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நிரம்பியிருக்கிற இந்த இமயமலையானது செல்லுதற்கு மிக அரியது. அந்தப் பாண்டவர்கள் மனவருத்தமுற்று என்னைப் பார்க்க விரும்பி முயலுவார்கள். பிறகு, நான் அழிந்ததைக்கேட்டு முயற்சியற்றவர்களாவார்கள். ராஜ்யத்தை அடைவதில் பேராவலுள்ள என்னாலே தர்மசீலர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் துன்புறுத்தப்படுகிறார்களானறோ? அல்லது, எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவனும் தேவர்களாலும்

சுந்தர்வர்களுடும் ராக்ஷஸர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமான ஆர்ஜுனன் விசனமடையமாட்டான். மிகுந்த பலமுள்ளவனும் நீண்ட கைகளையுடையவனுமான அந்த ஆர்ஜுனன் ஒருவனையிருந்தாலும் தேவராஜனைக்கூட ஸ்தானத்தினின்று விரைவாக நழுவச்செய்யத் திறமையுள்ளான். அப்படியிருக்க, கெட்ட சூதாட்டத்தை விளையாட்டாகக்கொண்டவனும் உலகத்தாரனைவராலும் பகைக்கப்பட்டவனும் டம்பத்திலும் அறியாமையிலும் பற்றுள்ளவனுமான திருதராஷ்டிரருடைய புத்திரனை ராஜ்யத்தினின்று நழுவுமபடி செய்வானென்பதில் ஸந்தேகமென்ன? எங்களுக்குப் பகைவர்களைக்காட்டிலும் அதிகமான மேன்மையைத் தினந்தோறும் விருமபுகிறவனும் புத்திராகனிதத்தில் பேராவலுள்ளவனும் இரகசப்பட்டததக்கவளுமான என் தாயைப்பற்றியும் விசனமடைகிறேன். ஸாப்பமே! நாதனற்றவளான அந்தக் குந்திதேவி எனால நிறைவேறுமென்று நினைத்திருந்த அந்த எல்லா விருப்பங்களும் நான நாசமடைந்தால் எவ்வாறு நிறைவேறினவையாகும்? பெரியோர்களுக்கு வசப்பட்டவர்களும் என் புஜபலத்தால் நன்றாகப் பாதுகாக்கப்பட்டவர்களும் எப்பொழுதும் ஆண்பிள்ளைகளெனகிற கர்வமுள்ளவர்களும் இரட்டைப்பிள்ளைகளுமான நகுலஸஹதேவர்கள் என்னுடைய விஞ்சத்தினால் உதஸாகத்தை இழந்தவர்களும் வீர்யமும் பராக்ரமமும் நழுவினவர்களும் விசனமுற்றவர்களும் ஆவார்களென்பது எனது எண்ணம். என்று சொன்னான்.

பீமஸேனன் ஸப்பத்தினுடைய உடலினால் நன்றாக இறுக்கப்பட்டவனாக அப்பொழுது இவ்வண்ணம் மிகப் புலமயினான்; கைகாலை அசைப்பதற்குச் சக்தியற்றவனுமானான். குந்திபுத்திரரான யுகிஷ்டிராரோ, அணிஷ்டத்தைத் தெரிவிக்கின்ற கோரமான உத்பாதவகளை நன்றாகச் சிந்திக்கின்றவரும் நல்ல நிலைதப்பின புத்தியுள்ளவருமானான். எரிச்சலுடன் கூடின திசையில் குள்ளநரியானது அவருடைய ஆஸரமத்திற்குக் தென்புறத்தில் நின்று கொண்டு அதிக பயமுள்ளதாகிப் பயங்கரமும் அமங்களகரமுமான சப்தத்துடன் ஊளையிட்டது. ஒரு சிறகும் ஒரு கண்ணும் ஒரு காலமுள்ளதும் கோரமான காட்சியுள்ளதும் பிரகாசமில்லாததுமான விச்சுளி என்கிற பக்ஷியானது சூரியனுக்கு எதிரில் ரக்தத்தைக் கக்குகின்றதாகக் காணப்பட்டது. வறண்டதும் அதிவேகமுள்ளதும் பரற்கற்களை அடித்து வருகின்

றதுமான காற்றும் வீசியது. மிருகங்கள் பறவைகள் ஆகிய இவற்றின சததங்களனைத்தும் அமங்களகரமீக இருந்தன. கறுத்த காக்கையானது பின்புறத்தில இருந்துகொண்டு, 'செலு; செல்' என்று கரைந்தது. அப்படியே, இவருடைய வலக்கையும் அடிக்கடி துடித்தது. இவருடைய மனமும்* 'இடக்காலும் சோர் வை அடைந்தன. அனிவந்தமான இடக்கண் துடித்தலும் ஏற்பட்டது. பாரதரே! மேதாவியான தர்மராஜரும் 'உருமபயம்நேர்ந்த தாக ஸந்தேகித்தது திரௌபதியைப் பார்த்தது, 'பீமன எங்கே?' என்று கேட்டார். பாஞ்சாலியானவர், பீமஸேனன் நெடு நேரத்திற்கு முந்தியே (வெளியே) சென்றதாக அவருக்குச் சொன்னார். மஹாபாகுபலமுள்ள அந்தத் தர்மராஜா தெளம்யரோடு கூடியவராகப் புறப்பட்டார். தனஞ்சயனைப் பார்த்து, 'தரௌபதியின் ரக்ஷணமானது உன்னை செய்யப்படத்தக்கது' என்று சொன்னார். நகுலனையும் ஸஹதேவனையும் பிராமமணர்களைப் பாதுகாக்கும்படி கட்டளையிட்டார். குந்தீபுதாரும் பிரபுவுமான அந்தத் தாமராஜர் அந்த ஆராமத்திலிருந்தே பீமஸேனனுடைய காலடியை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு பெருங்காட்டில அவனைத் தேடினர். அந்த யுதிஷ்டிரா, சீழ்த்திசையை அடைந்து பெரிய கஜயூதபதிகளையும் பீமனுடைய காலடிகளால் பூமி எங்கும் அடையாளமிடப்பட்டிருக்கிறதையும் கண்டார். பிறகு, அரசர், வனத்தில் கொன்றுதள்ளப்பட்டிருக்கிற ஆயிரக்கணக்கான மிருகங்களை யும் நூற்றுக்கணக்கான சிங்கங்களையும் மிருகங்களுக்காக ஓடுகின்ற வனம் காற்றின வேகம்போன்ற வேகமுள்ளவனும் வீரனுமான அந்தப் பீமஸேனனுடைய தொடையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட காற்றினால் முறிக்கப்பட்டு வழியில் நிலைகுலைந்து கிடக்கின்ற மரங்களையும் கண்டு அவனுடைய வழியில் சென்றார். அந்த யுதிஷ்டிரா, அப்பொழுது அந்த அடையாளங்களால் சென்று, வறளகாற்று மிகுந்ததும் இலைகளில்லாத மரங்களால் நெருங்கியதும் உவர்நில முள்ளதும் ஜலமில்லாததும் முண்மரங்களால் அடர்ந்ததுமான ஓர் இடத்தில் கறகளாலும் மொடை மரங்களாலும் சிறிய மரங்களாலும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் வியாபிக்கப்பட்டதும் செலலுதற்கு மிக அரியதும் மேடுபள்ளங்கள் மிகுந்ததுமான மலையின குகையில் பெருமபாம்பினால் பிடிக்கப்பட்டு அசைவற்றிருக்கிற தம்பியான பீமனை அப்பொழுது கண்டார்.

கூற்றெண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஐ க ர ப ி வ ம். (தேடாசர்.)

(யுதிஷ்டிராசுக்கும் மலைப்பாய்புகீதும் ஸம்வாதம்.)

சிறந்த யுதிஷ்டிரா ஸாபபதனை உடலினால் சுற்றப்பட்டிருக்கிற அந்தப் பிரிடமான தமபிபைஅடைந்து, 'குத்தியைத் தாயாராக உடைபவனை' நீ இந்த ஆபத்தை எல்லா அடைந்தாய்? மலைபோலப் பருத்த உடலுடனகூட இரத்தப் பளனாக ஸரீரஷ்டன யார்?' எனனும இந்த வசனத்தைச் சொன்னா. ஸீகோதானை அந்தப் பிரிடனைத் தமையனான தம் ராஜரைப் பார்த்து, 'அண்ணா! பாஷிப்பவர்காக என்னைப்பிடுக துக்கொண்டிருக்கிறதும் ஸ்பாமபோலிருப்பதும் அதிக பல முள்ளதுமான இந்தப் பிராணியானது குருஷன் என்கிற ராஜரிஷி' என்று தனனைப் பிடித்தது முகலான அந்தச் செய்கைகளினைத் தையும் கூறினான்

யுதிஷ்டிரா, ஸாபபதைய பார்த்து, 'ஆயுஷ்டானே! அளவு கடந்தவல்லமையுள்ள என்னுடைய இந்த பாதாவை விட்டுவிடு. நாம் உனக்குப் பசிபைப் போக்கக்கூடிய வேறு ஆகாரத்தைக் கொடுப்போம்' என்று சொன்னான் ஸாபபம், 'என் வாரில் வந்து விழுந்திருக்கிற இந்த ராஜயுக்திரன் எனனால் ஆகாரமாக அடையப் படான. நீ போகலாம். இந்த இடத்தில் நீ இருக்கக்கூடாது. இருந்தால், நாளைத்தினம் எனக்கு நீயும் ஆகாரமாகிவிடுவாய். அதிக பாடு பலமுள்ளவனே! இது என்னுடைய விரதம் எவன் நான் இருக்கும் ததை அடைவனோ அவன் எனக்கு ஆகாரமாகவேண்டாம். அப்பனே! நீயும் என்னுடைய இருப்பிடத்திலாவது சேர்ந்துவிட்டாய். நெடுங்காலம் கழிந்தது எனனால் உன்னுடைய இந்தத்தம்பி இப்பொழுது ஆகாரமாக அடையப்பட்டான். நான் இவனைவிட்டாட்டேன். வேறொன்றையும் விருமபஷ்டாட்டேன்' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரா, 'ஸாபபமே! நீ தேவனா? அல்லது, அஸுரனா? அல்லது, ஸாபபமா? உண்மையான வசனத்தைச் சொல். யுதிஷ்டிரன் உன்னைக் கேட்கிறான். ஸாபபமே! பிரிடனைத் தம்மால் எதற்காகப் பிடிக்கப்பட்டான்? ஸாபபமே! எதை ஆஹாரமாகக் கொண்டால், அல்லது, எதை அறிந்தால் உனக்கு பரிதியுண்டாகும்? நான் உனக்கு எந்த ஆஹாரத்தைக் கொடுப்பேன்? எப்படி.

நீ இவனை விடுவாய்' என்று வினவினர். ஸாபபம, 'தோஷமில்லாதவனை! அரசனே! நான பிரஸீததிபெற்றவனும் சந்திரனிலிருந்து ஐந்தாமவனும் ஆயுவின மைந்தனும் உனகுலத்தில் முந்தினவனுமான நகுஷன என்கிற அரசனாக இருந்தேன். யாகங்க ளாலும் தவத்தினலும் வேதாததியனத்தினலும் இந்திரிய நிக் கிரஹத்தினலும் விககிரமத்தினலும் யான முவுலகங்களுடைய ஆட சியையும் கவலையற்று அடைந்தேன். அந்த ஐஸ்வரியத்தைப் பெற்றதனால் அப்பொழுது கர்வமானது எனனை வந்தனுகியது. ஆயிரம் பிராமமணர்கள் என பலலக்கைத் தூக்கினார்களா. பிறகு, நான் ஐஸ்வாயமதத்தால் இறுமாப்படைந்து பிராமமணர்களை அவமதித்து அகஸ்தியரால் இந்தநிலைமைப் அடைவிககப்பட்டு நொன்று எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அரசனே! 1 பாண்டவ! மஹாத்மாவான அந்த அகஸ்தியருடைய அணுகிரஹத்தின லேயே பிரஜ்ஞை இதுவரையும் எனனை விடவில்லை பகலினுடைய ஆறாவது பாகத்தில் உன்னுடைய இளைய ஸகோதரன என்னால் ஆஹாரமாக அடையப்பட்டான். நான இவனை விடப்போகித் தில்லை. மஹேசுனறையும் நான விருமபவிலலை. எனனால் இப் பொழுது கேட்கப்படுகிற வினாக்களுக்கு விடைகூறுவாயாகில் அதற்குப் பிறகு உன்னுடைய பிராதாவான பீமஸேனனை விடு வேன்' என்று சொல்லியது

யுதிஷ்டிரர், 'ஸர்ப்பமே! உன்னிஷ்டப்படி வினவுவாயாக. ஸர்ப்பமே! உனக்குப் பிரீதிபை உண்டுபண்ணுவதற்கு நான சகதியுள்ளவனாக இருந்தால், உன கேள்விகளுக்கு மறுமொழி உரைப்பேன். இவவுலகில் பிராமமணனால் எது அறியத்தக்கதோ அதை நீ முழுமையும் அறிகறாய். ஸாபபராஜனே! ஆகையால், உன வசனத்தைக் கேட்டு உனக்கு மறுமொழி உரைப்பேன்' என்று சொன்னார். ஸாபபம, 'வேந்தே! எவன பிராமமண னாகறான்? யுதிஷ்டிர! எது அறியத்தக்கது? சொல். உன்னுடைய வாக்கியங்களால் உனனை அதிகபுக்திசாலி என்று ஊக்கிகிறேன்' என்று சொல்லியது.

யுதிஷ்டிரர், 'நாகேந்திர! எவனிடத்தில் உண்மை, கொடை, பொறுமை, நல்லொழுக்கம், இரக்கம், தவம், கருணை இவைகள் காணப்படுகின்றனவோ அவன பிராமமணனென்று கருதப்படு

1 வேறு பாடம்.

கிறான். ஸர்ப்பமே! எது வீரேஷங்கல்லைத்தாயும் தேசத்தா
 லும் காலத்தாலும் வஸ்துகளாலும் அளவிட முடியாததாயும்
 துகை மீலலத்தாயும் ஸுக மீலலத்தாயும் இருக்கிறதே,
 அகண்ட ஏகாஸமாக இருக்கிற எந்த வஸ்துவினிடத்தில
 சென்று மனிதாகா மீனாடு ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறதில்லையோ
 அது அறியத்தக்கது. நீ இன்னும் எதைச் சொல்ல விரும்பு
 கிறாய்? என்று சொன்னா. ஸர்ப்பம், 'யுகிஷ்டிர! பிர
 மாணமும் ஸதபமும் வேதமும் நான்கு வாணத்தார்களுக்கும்
 ஹிதமாயிருக்கின்றன. சூத்திரர்களிடத்திலும் உணமையும்
 கொடையும் கோபமினமையும் மன இளக்கமும் அஹிம்ஸையும்
 கருணையும் இருக்கின்றன. அரசனே! இவ்வுலகில் துக்கமீலலத்தும்
 ஸுகமீலலத்தும்மான எது அறியத்தக்கதென்று சொல்லப்பட
 டதே ஸுகம் துகம் இரணடினாலும் விடப்பட்ட அவ்வாறான
 அறியத்தக்க வேறுவஸ்துவானது இருக்கிறதென்று நான்
 காணவில்லை' என்று சொல்லிற்று.

யுகிஷ்டிரா, 'சூத்திரனிடத்தில எந்த அடையாளமிருக்
 கிறதே அது பிராம்மணனிடத்திலில்லை சூத்திரஜாதியில் பிறந்
 ததனால் சூத்திரன் சூத்திரனாகான. பிராம்மணஜாதியில் பிறந்
 ததனால் பிராம்மணனும் பிராம்மணனாகான். ஸர்ப்பமே! எவ
 னிடத்தில இந்தச் சமதமாதிகுணங்களை காணப்படுகின்றனவே
 அவன் பிராம்மணனாக எண்ணப்படுகிறான். ஸர்ப்பமே! எவ
 னிடத்தில இந்தச் சமதமாதிகுணங்களில்லையோ அவனைச் சூதா
 னென்று குறிக்கவேண்டும். ஸர்ப்பமே! அறியத்தக்கதில்லையென்
 றும் ஸுகதுக்கங்களால் விடுபட்ட ஸ்தானமானது இந்த
 இடத்தைக்காட்டிலும் வேறிடத்தில் இல்லை என்றும் எது
 உன்னால் கூறப்பட்டதே இந்த உன்னப்பிராயம் இவ்வண்ணமே.
 ஸுகம் துகம் இரணடினாலும் விடுபட்டிருக்கிற ஸ்தானம் இல்லை.
 எவ்வாறு சீதவஸ்துவின் நடுவில் உஷ்ணமும் உஷ்ணவஸ்துவின்
 நடுவில் சீதமும் இராவோ அவ்வாறே ஸுகமுள்ளவஸ்துவில்
 துகமும் துகமுள்ளவஸ்துவில் ஸுகமும் இரா. இவ்வாறான
 (பிராகிருத) ஸுகதுக்கங்களாலவிடுபட்ட (ஆனந்தமயமான)
 ஸ்தானம் ஓரிடத்திலிருக்கிறது. இது எனது எண்ணம். ஸர்ப்
 பமே! நீ எப்படி எண்ணுகிறாயோ? என்று கூறினார். ஸர்ப்பம்,
 'அரசனே! ஆபுஷ்மானே! உன்னால் ஒழுக்கத்தால் ஒருவன் ப்ராம்
 மணனென்று சொல்லப்படுவானேயாகில் அப்பொழுது பிராம்

மணனுக்குரிய செய்கை இல்லாதவரைபில ஜாதி பயனற்றது என்று சொல்லிற்று.

புதிஷ்டிபார், 'மகா ஸாபபமே! பேரறிவாளனே! இந்த மனித ஜாதியில இப்பொழுது எல்லாப் புருஷர்களும் எல்லா ஸ்த்ரீகளிடமும் குழந்தைகளை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். ஆகையால், எல்லாவர்களுமே கலந்துபோவதால் ஜாதியானது எவ்விதத்தாலும் பரீக்ஷிக்கத்தக்கதென்பது எனனுடைய எண்ணம். மனிதர்களுக்கு வாகடும் ஆண்பெண்களின் சோகையையும் பிறப்பும் இறப்பும் ஸமமானவை. 'நாகுகள் பிராமமணர்களாயிருக்கிறேமோ அபிராமமணர்களாயிருக்கிறேமோ எப்படியிருந்தாலும் யாகம்செய்கிறேம்' என்கிற பொருளுள்ள (யேயஜாமேஹ என்கிற) வேதவாக்யமும் (ஜாதி, பிறப்பினால் நிச்சயிக்கத்தக்கதன்று) என்னும் விஷயத்தில பிரமானம். ஆகையால், தத்துவத்தைக் கண்டறிந்தவர்கள் ஆசாரமே (இந்தவிஷயத்தில) முக்யமாகக் கருதப்பட்டதென்று அறிகிறார்கள். தொப்புள்கொடி அறுப்பதற்குமுன்னம் புருஷனுக்கு ஜாதகம் ஸமஸ்காரமானது விதிக்கப்படுகிறது. அப்படியே, இருபிறப்புடையவர்களான முனலுவாணத்தார்களுக்கு முன்பே உபநயனம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த உபநயன ஸமஸ்காரத்தில் இவனுக்கு ஸாவித்ரி மாதாவாகிறாள்; ஆசாயன பிதாவாகச் சொல்லப்படுகிறாள். பிராமமணன் வேதத்தோடுகூடுகிறவரையில் செய்கையினால் சூதரணுகொப்பானவன். இப்படிப்பட்ட அந்த ஸமஸ்யத்தில் ஸ்வாயம்புவமனுவானவா, 'வைதிக ஸமஸ்காரமில்லாவிட்டால் முன்று வாணத்தார்களும் சூதரர்களுக்கு ஸமானாகளாவார்கள்' என்று இவ்வண்ணம் கூறி இருக்கிறார். ஸாபபராஜனே! ஸமஸ்காரமில்லாத விஷயத்தில் வர்ண ஸாகர்யமே முக்யகாரணமென்று காணப்பட்டிருக்கிறது. ஸாபபராஜனே! மகாஸாபபமே! எவனிடத்தில் இக்காலத்தில் வைதிக ஸமஸ்காரத்துடன் கூடின நல்லசாரமிருக்கிறதாக எண்ணப்படுகிறதோ அவனையே பிராம்மணனாக முன்னே சொல்லியிருக்கிறேன்' என்று கூறினார். ஸாபபம், 'புதிஷ்டிபார்! அறியவேண்டியதை அறிந்திருக்கிற உன்னுடைய வாக்கியமானது கேட்கப்பட்டது. நான் உன்னுடைய பிராதாவான பீமஸேனனை ஏன் பசுதிப்பேன்?' என்று கூறியது.

நூற்றெண்பததுமுன்றாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஐ க ர ப ி வ ம். (தோடர்ச்சி)

(தன் வினாக்களுக்கு உத்தரமளித்ததனால் மகிழ்ந்தவனும் மலைப் பாம்பு வடிவத்துடன் ரூப்பவனுமான நகுஷன் தனக்கு அவ்வு ருவம்வரகீ காரணத்தை யுதிஷ்டிராருக்குக் கூறிப் பீமனை விட்டுவிட்டு மீண்டு ஸ்வர்க்கம் சென்றது)

யுதிஷ்டிரா, 'இப்படிப்பட்ட நீ உலகத்தில் வேதவகா வேதவகவகளை இவற்றின் கரையை அடைகவன. எந்தக கர்மாவைச் செய்வவனுக்கு அதனிலும் சிறந்ததில்லாத கதியானது ஏற்படும்: சொல்' என்று வினவி, ஸர்ப்பம, 'பாரசு! பாதித்ததில் கொடுத்தும் இனியவை கூறியும் உணமையைப் பேசியும் அஹிமையைப் பற்றாததுள்ள மனிதன் ஸவாககத்தை அடைவானென்பது என்னுடைய நிச்சயம்' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரா, 'ஸர்ப்பமே! தானதைக்காட்டிலும் ஸத்யமா, ஸத்யத்தைக்காட்டிலும் தானமா எது பெரியதென்று காணப்படுகிறது? அஹிமையை இனசொல் இரண்டனுள் எது பெரிது? எது சிறிது? சொல்லுவாயாக' என்று வினவி, ஸர்ப்பம, 'தானம் ஸத்யம் அஹிமையை இனசொல் இவைகளுள் பயனால் பெருமையும் சிறுமையும் காணப்படுகின்றன. சில ஸமயத்தில் தானம் செய்வதைக்காட்டிலும் ஸத்யமே மேலாகிறது. ராஜேந்திர! சில ஸமயத்தில் ஸத்யவாககியத்தைக்காட்டிலும் தானமே மேலாகிறது. பெரிய விற்பிடித்தவனே! அரசனே! இவ்வண்ணமே, சிலசமயம் இன்சொற்கூறுவதைக்காட்டிலும் அஹிமையானது பெரிதாகக் காணப்படுகிறது. சிலவேளை அந்த அஹிமையைக்காட்டிலும் இனசொல் பெரிதென விரும்பப்படுகிறது. வேந்தே! இவ்வாறு, இவற்றின் இரதப்பெருமை சிறுமைகள் பியனைப்பொறுத்தவை? இன்னும் வேறு கேட்க விரும்பியதைச் சொல். நான் மறுமொழியுரைப்பேன்' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரா, 'ஸர்ப்பமே! சரீரத்தை விட்டவனுக்கு ஸவர்க்கத்தில் கதியும் காமங்களுடைய பலன் அழியாமலிருப்பதும் விஷயானுபவமும் எப்படி காணப்படும? எனக்குத் தெளிவாகச் சொல்' என்று வினவி, ஸர்ப்பம, 'அரசனே! தன்னுடைய கர்மங்

களால் உண்டாகிற கதிகள் மனிதனாகப் பிறப்பது, ஸ்வர்க்கதையில் வலிப்பது, திரிபகஜாதியில் பிறப்பது என மூன்றுவிதமாகக் காணப்படடிருக்கின்றன. அவைகளுள், அஹிம்ஸையுடன்கூடின அநாதியான தானமமுதலிய காரணங்களால் (தேவியானவன்) மானிட உலகத்தினின்று ஸ்வர்க்கதையை அடைகிறான். ராஜேந் திரனே! (இவற்றுக்கு) மாறுபட்ட காரணங்களால் மனிதனாகவும் அபபடியே விலங்காகவும் பிறக்கிறான். ஐயா! விலங்குபிறவியில் விசிஷ்டத்தைச் சொல்லுவேன். காமகரோதங்களுடன்கூடின வனும ஹிம்சையுடனும் பேராசையுடனும்கூடினவனுமான மனிதன் மானிடப்பிறவியிலிருந்து தவறி விலங்குஜாதியில் பிறக்கிறான். மனிதப்பிறப்புக்காக விலங்குஜாதியிலிருந்து வேறுபாடு (=உயர்தல்) வேதத்தில விதிக்கப்படுகிறது. யாகங்களில் உபயோகிக்கப்படுகிற கோமுதலிபவதற்கும குதிரைகளுக்கும (அந்த விலங்குப்பிறவிகளிலிருந்தே) தேவனுதலும் காணப்படுகிறது. ஐயனே! இருவினைகளுள்ள அப்படிப்பட்ட இந்த ஜீவன (பிறப்பிறப்புக்களாகிய) இந்தக் கதிகளை அடைகிறான் இருவினைகளிலலாத பிரம்மணன் நித்யமான பிரம்மத்தினிடம் ஆத்மாவைக் கலக்கச்செய்கிறான். தேகாபிமானியான ஜீவாத்மாவானவன் அந்நஷ்டத்தால் கவரப்பட்டபிறந்து பிறந்து ஸுகத்தில விந்நபுமுள்ளவனாகிற தேகஸம்பத்தத்தாலுண்டான பலனை அனுபவிக்கிறான். பயனில் பற்றில்லாதவன் பிரஜைகளுக்கு அறிகுறிகளான ஜனனம் மரண முதலியவைகளைத் தேவதவகளுக்கப் பாரக் கிறான்' என்று சொல்கிறது.

புதிஷ்டிதர், 'ஸாப்பமே! சபதம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் ஆகிய இவைகள் அறியப்படும் ஸமயத்தில, அறிகிற ஜீவனுக்கும் அறியப்படுகிற அந்தவிஷயங்களுக்கும் ஆதாரத்தை ஒருவழிப்பட்ட மனதூடன் உள்ளபடி கூறுவாயாக. அதிக புத்தியுள்ளவனே! நீ ஏன் விஷயங்களை ஒரே ஸமயத்தில அறிகிறதில்லை பன்னகங்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! கேட்கப்பட்ட இவையனைத்தையும் சொல்லுவாயாக' என்று வினவ, ஸர்ப்பம், 'ஆபுஷ்டமானே! ஸுகம துகம முதலிய குணங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற ஆதம வஸ்துவானது தேவரூபமான உபாதியுடன் கூடியதாகவும் காணங்களால் அடையப்பட்டதாகவுமிருந்துகொண்டு தன் வினைகளுக்குத் தக்கபடி போகங்களை அனுபவிக்கிறது. பரதஸரேஷ்டனே! அந்த ஆத்மாவின் போகங்களுக்கு ஆதாரமான இந்தத்

தேவநகரில் ஞானமும் புத்தியும் மனமும் கரணங்களென்று என்னிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொள். ஐயனே! ஜீவன விஷயங்களை அறிவதற்கு ஸாதனமான இந்திரியங்களில் நிலைபெற்றிருக்கிற மனத்தின் வழியாய்த் தேவநகரின்னது வெளிப்பறப்பட்டது. முறையே, இந்த விஷயங்களை அடைகிறான். புருஷஸரேஷ்டனே! ஜீவனுக்கு அந்த விஷயத்தை அறியவேண்டியபொழுது, மனமானது புத்தியினால் வேலைபுடன கூடியதாகச் செய்யப்படுகிறது. ஆகலால், இந்த ஜீவனுக்கு இந்தச் சரிந்ததில் ஒரே ஸம்பந்தம் எல்லா விஷயங்களையுமே அறிவுமே பொருஷ்டகிறதில்லை. புருஷோத்தமனே! அந்த ஜீவந்மாவானவன் புருஷங்களுடைய மத்தியத்தை அடைந்திருக்கிறான். ரூபம் முத்திய குணங்களுடன் கூடின பலவீத வஸ்துகளை அறியவேண்டியபொழுது உயர்த்தமும் தாமுந்தமான புத்தியை எய்கிறான். ராஜஸரேஷ்டனே! புத்தியுண்டானதற்கு அந்தக் கண்ணத்தில ஸாதிரூபமாக யோகிகளால் காணப்படுகிற ஞானம்தான் ஆதமாவைப் பிரகாசப்படுத்துகின்ற ஸ்வயம்பிரகாச ஞானம்' என்று சொல்லிற்று.

புகிஷ்டிரர், 'மனம் புத்தி இவற்றின் சிறந்த லக்ஷணத்தை என்னக்கு சொல். இது அத்தயாதம் சாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்களுக்கு சிறந்த காரியமாக விதிக்கப்படுகிறது' என்று வினவ, ஸாபபம், 'புத்தியானது ஆதமாவே மிகவும் ஒற்றுமையை அடைந்து விஷயங்களில் தாண்டிச் செல்லுதலால், ஆதமாவை வசப்படுத்துகிறது. அந்தப் புத்தியானது அந்த ஆதமாவைச் சாரத்திருப்பதாக அறியத்தக்கது. அந்தப்புத்தி தன் ஸ்வரூபம் ஸித்திப்பதன்பொருட்டு அதிஷ்டானமாக ஆதமாவை விரும்புகிறதாகும். புத்தியானது விஷயத்திரியங்களுடைய ஸம்பந்த ரூபமான காரியத்தால் உண்டாகிறது. மனமோ முத்தியே நிலை பெற்றிருக்கிற காரணவஸ்துவாயிருக்கிறதன்றோ? புத்தியை மனத்துக்குக் குணமாகச் சொல்லியிருப்பதால், மனமானது அந்தப் புத்தியைக் குணமாகவுடைய தாமியாக இருக்கிறது. ஐயனே! மனம் புத்தி இவ்விரண்டிற்கும் வேதத்தைத் துலக்கிக்காட்டுகிற லக்ஷணம் இது. இந்த விஷயத்தில் நீயும் விசேஷமான அறிவுடையவன். நீ எவ்வாறாக நினைக்கிறாய்?' என்று சொல்லியது.

புகிஷ்டிரர், 'புத்தியுடையவர்களுள் சிறந்தவனே! மங்களகரமான உன்னுடைய இந்தப் புத்தியானது அற்புதமாக இருக்கிறது. நகுஷா! அறியத்தக்கது உன்னால் அறியப்படாதிருக்கிறது.

ஏன கேட்கிறாய்? இவ்வாறு அற்புதமான கர்மங்களுடன் கூடிய வனும எல்லாமறிந்தவனும் ஸவர்க்கதத்தில் வஸிப்பவனுமான உனனை எவ்வாறு மோஹம் வந்தடைந்தது? இந்த விஷயத்தில் எனக்குப் பெரிய ஸமசயம்.' என்று வினவினார். ஸாபமம், 'ஐஸுவாயமானது மனிதனை நல்ல விவேகமுள்ளவனும சூரனு மாயிருந்தாலும் மயங்குச் செய்கிறது. ஸுகததிலிருப்பவனை வரும் (பின்வருவதை) அறிகிறதில்லை எனபது என்னுடைய எண்ணம். யுகிஷ்டரா! அபபடிப்பட்ட நான ஐஸுவாயத்தினு லுண்டான புகதிமயக்கததால் மதததால் கவரப்பட்டவனாக (ஸ்வாககத்தினின்று) கீழே விழுந்தேன். மீனநிம அறிவடைந்த நான உனக்கு அறிவிக்கிறேன். மஹாராஜனே! பகைவரை வாட்டுபவனே! உனனால எனனுடைய காயம் செய்யப்பட்டு விட்டது. மீகக கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டிருந்த என னுடைய சாபமானது ஸாதுவான உன்னுடன் ஸம்பாஷித்ததனால் நாசம் அடைந்தது. நான முற்காலத்தில் ஆகாயத்தில் திவலிப விமானத்தினால் ஸஞ்சரிப்பவனும அகங்காரத்தினால் மதமுள்ள வனுமாக வேறொருவனையும் மதிக்கவில்லை. மூவுலகங்களிலும் வாஸமடுசெய்கின்ற பிரமரரிஷிகள், தேவர்கள், கருகர்வர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், பன்னகாகனாகிய அனைவரும் எனக்கு 1 கபபங்களைக் கொடுத்தார்கள். பூமிககதிபதியே! கண னால் எந்தப் பிராணியைப் பாக்கிறேனோ அந்தப் பிராணியி னுடைய வல்லமைபை விரைவில் கவாகிறேன். எனது பரா வையின பலம் அபபடிப்பட்டதன்றோ? அரசனே! ஆபிரம பிரமம் ரிஷிகள் என பலலககைத் தூக்கினார்கள். அந்த அநீதியானது எனனை ஸம்பத்தினின்று நழுவுமபடி செய்துவிட்டது அந்த ஸமயத்தில் பலலககைத் தூக்குகின்ற அகஸ்திய மஹரிஷியானவா (எனனால்) காலால் தொடப்பட்டார். அதனால் உண்டான கோபத்தினால் அகஸ்தியரால், 'நீ ஸாபமமாகி நாசமடை' என்று சொல்லப்பட்டேன். பிறகு, அந்தச் சிறந்த விமானத்தினின்று நழுவி (மனித)லக்ஷணங்களையாய்க் கீழே விழுகின்ற நான எனனைப் பாம்பாகித் தலைகீழே விழுபவனாகத் தெரிந்துகொண்டேன். நான அந்தப் பிராமமணரை, 'பகவானே! தவறுதலால் புகதிமயங்கிய எனனைப் பொறுக்கக்கூடவீரா. சாபத்திற்கு முடிவேற்பட்டவேண டும்' என்று வேண்டினேன். பிறகு, அந்த அகஸ்தியா கீழே விழு

சின்ற என்னைக் கருணையுடன் போகக், 'நாமராஜனான யுகிஷ்டரான சாயத்தினின்று உன்னை விடுவிப்பான. அரசனே! மஹாராஜனே! அப்படிப்பட்ட அகலசாரத்திற்கும் பலத்தகும் பயறானது. நகீனித்தபிறகு புண்பயலினை அடைவாய' என்னும் இதனைச் சொன்னார். பிறகு, அந்தந்த சுவரத்தினுடைய வலிமைநபக கண்டு எனக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. அதனால், உன்னைப், பிரமமததைப்பற்றியும் பிராமமணத்தனமையப்பற்றியும் வினவினேன். அரசனே! சாதுக்களுக்கு ஸந்தியம், தமம், தவம், யோசம், அஹிமதை, ஏனாதலிலேயே எப்பொழுதும் கீழ்ப்பெற்றிருக்கல் ஆகிய இவைகள் (தற்கதிக்கு) ஸாதனங்கள். ஜாதியம் குலமும் ஸாதகசரளாகா. கீண்ட கைகளுள்ளவனே! உன் பிராதாவான இந்தப் பிரமன கீழ்ப்பெற்றவனாகவே எனனால் விடப்பட்டான். மஹாராஜனே! உனக்கு கீழ்ப்பெற்றாடகட்டும. நான் மீண்டும் ஸ்வர்க்கம் செல்வேன். புரஷஸரேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட தற்காலமும் இதோ வந்துவிட்டது. பார்த்த! இந்தக் காரணத்தினால் அப்படிப்பட்ட பெரிய காரியம் உனனால் என விஷயத்தில் செய்யப்பட்டது' என்று கூறியது.

பிறகு, அந்த முகூர்த்தத்தில், இஷ்டப்படி செல்லுகிற அப்படிப்பட்ட உத்தம விமானமானது அதிவேகத்துடன் அவ்விடம் வந்தது அந்த ரகுஷ மஹாராஜன இவ்வாறு சொல்லி விட்டு, அந்த மலைப்பாம்பு உடலை விட்டு, தன்ய சீரத்தைப் பெற்று ஸ்வர்க்கத்தைக் குறித்தே சென்றான். தந்தாமாவப் பூநீமானுமான யுகிஷ்டரம பிராதாவான பிரமனேடு சேர்த்து தொம்போடு மீண்டும் ஆஸாமததுக்குவந்தார். பிறகு, தம்மராஜரான யுகிஷ்டரர், அவை அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்திருக்கிற எல்லாப் பிராமமணர்களுக்கும் உள்ளபடி சொன்னார். வேரகே! அந்த எல்லாப் பிராமமணர்களும் இவருடைய அந்த மூன்று பிராதாக்களும் சித்தியுள்ளவான பாஞ்சாலியும் அதனைக்கேட்டு மிக வெட்கினவர்களானார்கள். பிராமமணஸரேஷ்டர்களான அவர்களனைவரும் பாண்டவர்களுடைய ஹிதத்தைச் செய்வதிலுள்ள விருப்பத்தினால் பிரமனைப் பார்த்து அவனுடைய முரட்டுத்தனத்தைப்பற்றி நிந்தித்து, 'இனி இவ்வாறு செய்யவேண்டாம்' என்று சொன்னார்கள். பாண்டவர்களோ, பாதத்தினின்று விடுபட்டிருக்கிற மிக்க பலசாலியான பிரமனைப்

¹ இரட்டித்தவால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

பார்த்துக் களிப்படைந்தார்கள் ; ஆனந்தத்துடன் ஸுகமாக வஸித்தார்கள்.

ஆ ஜ க ர ப ரீ வ ம் மு நீ றீ று.

நூற்றெண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ம ர ரீ க க ண டே ய ஸ ம ர ஸ் ய ர ப ரீ வ ம்.

(வரீஷ்ருது சரந்த்ருதுக்களினீ வர்ணனையும், யுதிஷ்டிரீ முதலியவர் கள் த்வைதவனத்தீநீன்று மறுபடியும் காம்யகவனம் வந்ததும்)

அந்த இடத்திலேயே வஸித்ததுக்கொண்டிருக்கிற பாண்ட வர்களுக்கு எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸுகதைதெண்டுபண்ணுகிற தும கோடைக்கு முடிவைச் செய்வதுமான மாரிக்காலமானது வந்தது. பெருமுழக்கமுள்ளவைகளும் ஆகாயத்தையும் திசைகளையும் மூடுகின்றவைகளும் கறுத்திருப்பவைகளும் மாரிக்காலத்தில மண்டபங்களபோலிருப்பவைகளும் ஸூரியனுடைய ஒளிக்கூட்டங்களே விலக்கிவைகளும் மினனாகூட்டங்களின ஒளிபுடவ கூடியவைகளுமான மீகங்கள், அப்பொழுது, நூறுநூறுகவும் ஆயிர மஆயிரமாகவும் இரவுபகலாக விடாமல் மழை சொரிந்தன. பூமியானது, புற்கள் நனகு முளைத்ததும் மதங்கொண்டிருக்கிற காட மக்களும் ஸர்ப்பங்களுமுள்ளதும் ஜலத்தால் நனைக்கப்பட்டதும் புகைபோன்ற புழுதிகூட்டங்கள் தணிந்ததுமாபிற்று. ஜலத்தினால் எல்லாம் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் தருணத்தில், ஸமதரையோ மேடுபள்ளமோ நதிகளோ தாவரங்களோ ஒன்றும் அறியப்பட வில்லை. மாரிக்காலத்தில் கலங்கின தண்ணீரையுடையவைகளும் அதிக வேகமுள்ளவைகளும் சீறுகின்ற ஸர்ப்பங்களபோல விரை வாகச் செலுுகின்றவைகளுமான நதிகள் காடுகளை விளங்கச் செய்தன. வனங்களில் மழைகளால் அடிக்கப்படுகின்றவைகளும் வீரிடுகின்றவைகளுமான பன்றிகள் மானகை பறவைகள் இவைக ளுடைய பலவித ஒலிகள் கேட்கப்பட்டன. சாதகங்களும் ஆண குயிலின கூட்டங்களும் மயில்களும் கொழுத்த தவளைகளும் மதங்கொண்டு எல்லாப்பக்கங்களிலும் சஞ்சரித்தன. மலையைச் சாராத உலாந்த இடங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்தப் பாண்டவர் களுக்கு, அப்பொழுது பலவிதமான தோற்றமுள்ளதும் மேகங் களின் முழக்கமுள்ளதுமான மாரிக்காலமானது இனிதாகச் சென்

ந்து. அன்றில்களாடும் அன்னவகளாடும் நீரம்பியதும் புற்கள் மிக முளைத்திருக்கிற காடுகளும் மலைச்சரிவுகளுமுள்ளதும் ஜலம் தெளிந்த நதிகளுள்ளதுமான சரத்காலமானது மிகக் மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறதாயிற்று. அந்த மஹாநமாகங்களுக்கு ஆகாசமும் நகைத்திரங்களுமே மடசுற்றிருப்பதும், மிருகங்களும் பறவைகளும் நிரம்பியதுமான சரத்காலமானது மங்களகரமாயிற்று. இரவுகள் புழுதிதணிந்தவைகளும் மேகத்தினால் குளிர்ந்தவைகளும் கிரஹங்களாலும் நகைத்திரங்களுடைய கூட்டங்களாலும் சந்திரனும் பிரகாசிக்கிறவைகளுமாகக் காணப்பட்டன. அவர்கள் குளிர்ந்த ஜலத்தையுடைய மங்களகரமான நதிகளையும் அலவிகளாலும் தாமரைகளாலும் நனகு அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓடைகளையும் கண்டார்கள். ஆகாசமேபோலத் தெளிவான ஜலமுள்ளதும் கரைகளில் வஞ்சிமரங்களடங்கலும் புண்டதீபத்தங்களுள்ளதுமான ஸர்ஸ்வதீ நதிக்கரையில் ஸஞ்சரிக் கிற அங்குப் பாண்டவர்களுக்கு ஸந்தோஷ முண்டாயிற்று. உறுதியான விற்றிடித்த அந்த வீரர்கள் தெளிந்த ஜலமுள்ளதும் மங்களகரமானதும் நிறைந்திருப்பதுமான ஸர்ஸ்வதிநதியைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். ஜனமேஜயரே! பர்வஸந்தியில் மிகக் புணயமானதும் சரத்காலத்தைச்சார்ந்ததுமான கார்த்திகைமாதத்துப் பூர்ணிமைராதிரியானது, அவர்கள் அவ் விடத்தில் வஸிக்கையிலேயே சென்றது. பரதஸரேஷ்டரே! புண்ணியம் செய்தவர்களும் அதிகமான ஸ்தவகுணமுடையவர்களும் ரிஷிகளோடுகூடிய பாண்டவர்கள் எல்லா வாகனங்களிலும் பாரமேற்றினார்கள். தெளமயரோடுகூடிய பாண்டவர்கள் அந்தக் கிருஷ்ணபகைத்தொடக்கத்தில் ஸாரதிகளோடும் சமையற் காரர்களோடும் காமயகவனத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

நூற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமால்யாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(பாண்டவர்கள் மீண்டும் காம்யக வனத்திற்கு வந்ததைக்கேட்ட கிருஷ்ணன் ஸத்யபாமையுடன் அங்கேவந்ததும், நாரதரும் மார்க்கண்டேயரும் வந்ததும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தூண்டுதலால் மார்க்கண்டேயர் புராணகதைகளைச் சொல்லத் தொடங்கியதும்.)

குருவமசத்தில் பிறந்தவரே! யுகிஷ்டிரரைத் தலைவராகக் கொண்ட பாண்டவர்கள் காம்யகவனத்தை அடைந்து முனிவர்

களின் கூட்டங்களால் ஆதித்யம் செய்யப்பெற்றுத் திரௌபதி யுடன் வீற்றிருந்தார்கள. பிறகு, அங்கே நம்பிக்கையுள்ளவர்களாக வலிகுகின்ற அந்தப்பாண்டவர்களை அனேகம் பிராமமணர்கள் அந்த இடத்தில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்திருந்தார்கள். பிறகு, அாஜுனனுக்கு இனிய தோழரான ஒரு பிராமமணர் பாண்டவர்களைப் பார்த்து, 'குருமகசத்தைத் தாங்குபவர்களை! மிகக் தோளவலிமைபுள்ளவரும் பிரபுவும் பேரறிவாளருமான அப்படிப்பட்ட வாஷுதேவா வரப்போகிறார். நீங்கள் இங்குவந்துவிட்டது, ஹரியான அவருக்குத் தெரியுமன்றோ? ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எப்பொழுதும் உங்களைப் பாப்பதில் விருப்பமுள்ளவர், உங்களுடைய நன்மையைத் தேடிக்கொண்டிருப்பவர். அங்கே வர்ஷகாலம் ஜீவிப்பவரும் பெரிய விதமுள்ளவரும் வேதாத்தியயனத்தோடும் தவத்தோடும்கூடியவருமான மாதகண்டேயர் விரைவாக உங்களை வந்தடைவார்' என்று சொன்னார். அந்தப்பிராமமணர் அவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, தோளர்களுள் சிறந்தவரான தேசவா சைப்யம் ஸுகீர்வமென்கிற குதிரைகள பூட்டின ரதந்தோடு காணப்பட்டார். தேவகீபுத்திரர் அந்தக் கொடவரப்போஷ்டாகளைப் பார்த்து விருமபி, இந்திரன் இந்திரானி யுடன் சோமதுவருவது போல் ஸதப்பாமைபுடன் சோமது வந்தார். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான கிருஷ்ணபகவான ரதத்தினின்று இறங்கி விதிப்படி தம்மராஜரையும் பலசாலிகளுள் சிறந்த பீமனையும் மகிழ்ச்சியுடன் வந்தனம்பண்ணினார். நகுல் ஸஹதேவர்களால் நமஸகரிக்கப்பட்டவராகித் தெளமயரையும் பூஜித்தார் ¹ அர்ஜுனைத் தழுவிக்கொண்டு திரௌபதிக்கு இன்சொல் கூறினார். பகைவர்களை அழிப்பவரான அந்தத் தாசார்ஹர் நெடுங்காலம் சுழித்துவந்தவனும் வீரனும் நண்பனுமான அாஜுனனைப்பார்த்து அடிக்கடி கடிகுகொண்டார். அப்படியே கிருஷ்ணனுடைய அன்புள்ள மனைவியான ஸத்யபாமையும் பாண்டவர்களுடைய அன்புள்ள மனைவியான திரௌபதியைத் தழுவிக்கொண்டார். பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்களைவரும் பாரையுடனும் புரோஹிதருடனும் கூடிய வர்களாகி, செந்தாமரைக்கண்ணரைப் பூஜித்து எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்திருந்தார்கள். கற்றறிந்தவரான கிருஷ்ணனோ, அஸூர்களை அழித்தவனும் குருதியின் புதல்வனுமான தனஞ்சயனோடு சேர்ந்து, மஹாதமாவும் பகவானும் பூதபதியுமான

1 வேறு பாடம்.

ஸாக்ஷாத சிவபெருமான ஸுபரமமண்பிரோடு சோகத்து பிரகாசிப
பதுபோலப் பிரகாசித்தாரா. பிறகு, அர்ஜுனன கடுமையாக முத்த
தவரான கிருஷ்ணனிடம் வனங்களில் நடந்த எல்லா விருத்தாந
தங்களையும் உளளபடி சொல்லிவிட்டு, மறுபடியும், அவரிடத்தில்
ஸுபதரையையப்பற்றியும் அப்படியே அபிமனபுணையப்பற்றியும்
வினவினான். தசாஹாகளுள் சிறந்தவரான கிருஷ்ணனுட
நிதளமயரையும் திரௌபதியையும் யுதிஷ்டிரரையும் ரகுல ஸஹ
தேவர்களையும் பிமனையும் பாதுகாத்து, 'உக்கருஷ்டைய பாச
கிய விசேஷத்தால் அர்ஜுனன அஸ்திரவங்களில் தேர்ச்சி
யடைந்து ஸந்தோஷத்தினால் கிஷ்டமடக்கவந்த சேசநாதன்' என்று
சொன்னார். அந்த மதுஸூதனா, தக்கபடி பாந்தகர்களையும்
திரௌபதியையும் பிரோஹிதரையும் சூத்திர யுதிஷ்டிரராஜரை
நெரில் புகழ்ந்துகொண்டு அவருடனகூட உட்காந்து, 'பண்
டவரே! அரசரே! ராஜ்யமலபகதைகாடபிலும் நம்ம சிறந்தது.
அதற்குத் தவதையே மூலமாகச் சொல்லுகிறார்கள் ஸத்யத்துட
னும் உளளமபுமும் ஒத்திருந்தனுடனும் ஸவகம்மத்தை அனுஷ்ட
புகுகின்ற உமமால் இந்த உலகமும் பரலோகமும் ஜிபிக்கப்பட்டன.
முற்காலத்தில் பிரமமசாய விரதங்களை அனுஷ்டிக்கின்ற உமமால்
அததியனத்தைச் செய்து, தனுவேதம் முழுவதையும் நன்கு
அடைந்து, ஸந்திரியனுசூரிய நம்மத்தினால் தனங்களைத்தேடி,
புராதனமான யாகங்களினதும் நன்குசெய்யப்பட்டன. அரசரே!
கிராம தாமங்களில் உமக்குப் பற்றுதல்லை. காமத்தினால் ஓண்டை
யும் கீர் செய்கிறதில்லை. பொருளிலுள்ள பேராவலால் நம்மத்தை நீ
விடுகிறதில்லை. அந்தப் பிரபாவந்தால் தாமராஜாக இருக்கிறீர்.
குந்திரந்தனரே! அரசரே! தேசங்களையும் தனங்களையும் போக
களையும் அடைந்திருக்கிற உமக்கு, தானம், ஸதபம், தவம்,
பொறுமை, சாதத், இந்திரிய நக்கிரஹம், மனோதைர்யம் இவை
களிலேயே எப்பொழுதும் இப்படிப்பட்ட சிறந்தபற்றுதலிருக்
கிறது. பாண்டவரே! ¹ உமமைக்காடபிலும் வேறு எவன், குரு
ஜாங்கலதேசங்கள் பசைவராலகவாடப்பட்டதையும் ஸபையில் திரௌ
பதி பரவசமாயிருந்ததைப் பார்த்தபொழுது உம்மைக்காடபிலும்
வேறெவன் சாஸ்திரத்துக்கும் வழக்கத்துக்கும் விலகான அந்தக்
கெட்ட நடைபயப் பொறுப்பான' எனபது வேறு பாடத்தின பொருள்.

1 'குரு ஜாங்கலதேசத்து ஜனக்கூட்டமானது ஸபையில் திரௌ
பதி பரவசமாயிருந்ததைப் பார்த்தபொழுது உம்மைக்காடபிலும்
வேறெவன் சாஸ்திரத்துக்கும் வழக்கத்துக்கும் விலகான அந்தக்
கெட்ட நடைபயப் பொறுப்பான' எனபது வேறு பாடத்தின பொருள்.

வழக்கத்தாக்கும் விலக்கான அந்தக் கெட்டநடையைப் பொறுப்பான்? நீர் ஐயமின்றி எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறி விரைவில் பிராஜைகளை நனகு பரிபாலிக்கப்படுபாகிறீர். உமமுடைய பிரதிஜைஞாயானது முடிக்கப்பட்டுவிட்டால், கௌரவர்களைச் 1 சிக்ஷிப்பதில் இதேநாங்களை விததமாயிருக்கிறோம்' என்று சொன்னார்.

தசாஹூர்களைப் போஷிப்பவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன், நண்பர்களை நோடு கூடியவராக யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியான கிருஷ்ணையைப் பார்த்தும், 'பாக்ய விசேஷத்தினால் தனஞ்சயத்தினுடையே (விருப்பம்) நிறைவேறினவளாகிறது. கிருஷ்ணையே! யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியே! உன்னுடைய குமாராகளான அநதச்சிறுவர்களான தனுர்வேதத்தில் முக்கியமான பற்றுள்ளவர்களும் நல்லொழுக்கத்தை யுடையவர்களுமாகிய பெரியோர்களால் எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகிற ஸ்மாதியை அனுஷ்டிக்கிறோகா. கிருஷ்ணையே! உன்னுடைய பிள்ளைகளை உன் பிதாவான தருபதராஜனாலும் உன்ஸகோதரர்களாலும் அரசாட்சியையும் நாடுகளையும் கொடுத்தது அழைக்கப்பட்டும யஜ்ஞஸேனனுடைய அரண்மனைகளிலும் அம்மானமார்களுடைய மாளிகைகளிலும் மகிழ்ச்சியை அடையவில்லை. கிருஷ்ணையே! உன்னுடைய குமாரர்கள் தனுர்வேதத்தில் முக்கியமான பற்றுள்ளவர்களாக ஆனாததேசத்தையே நோக்கி கேட்காமாக்கச் சென்று வருஷணிகளுடைய பட்டணமான தவாரகையில் பிரவேசித்தபின் தேவர்களாயிருந்தலைக்கூட விருப்பவில்லை. அவர்களிடம் நீயும் சிறப்புடையவளான குருத்தேவியும் நடந்துகொள்வதுபோலவே ஸுபதரையும் தவமும நடந்துவருகிறது. கிருஷ்ணையே! ருகமிணியின் புதல்வனான பரதயுமனன், அநிருத்தனுக்கும் அபிமனபுவுக்கும் ஸுநீதனுக்கும் பானுவுக்கும் அஸ்திரவித்தையைக் கறப்பிப்பதுபோலவே உன்புத்திரர்களுக்கும் அஸ்திரவித்தையைக் கறப்பிக்கிறான்; பானுகாவலாயுமிருக்கிறான். நனருக்க கறப்பிப்பவனான 2 பிரதயுமனன்கதைகளையும் கததிகளையும் கேட்கவ்களையும் பிடிப்பதிலும் அஸ்திரங்களிலும் ஆயுதசிக்ஷைகளிலும் ரதவ்களையும் குதிரைகளையும் நடத்துவதிலும் சூரர்களான அந்த உன் குமாரர்களையும் அபிமனயுவையும் எப்பொழுதும் சோம்பலினறிக் கறப்பிக்கிறான். அந்தப் பிரதயுமனனும், இவர்களுக்கு நனகு பயிற்சியைச் செய்வித்து

1 வேறு பாடம்.

2 'ராஜகுமாரனான அபிமன்யு' என்பது வேறுபாடத்தின் பொருள்.

விதிபபடி சஸ்திரங்களை யுட கொடுத்தது உன் குமாராகளும் அபிமனயுவுமாகிய இவர்களுடைய பராக்ரமங்களால் ஸந்தோஷமடைகிறான். யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியே! உன் புதரர்கள் வினையாட்டிடங்களைப் பாபபதற்காக வெளியில் செல்லும் பொழுது அங்கே இவர்களுள் ஒவ்வொருவனையும் ரதங்களும் வாகனங்களும் யானைகளும் பின் தொடர்ந்து செல்லுகின்றன' என்று சொன்னார்.

பிறகு, கிருஷ்ணன், தர்மராஜரைப் பார்த்தது, 'அரசரே! இந்த யுத்தவீரர்களான தாசாஹூகளும் குகுராகளும் அந்தக்களும் எந்த இடத்தில் நீர் விரும்புகிறீரோ அந்த இடத்தில் உம்முடைய கட்டளையைப் பரிபாலனம் செய்கின்றவர்களாக இருக்கக்கூடவர். வேந்தரே! வீற்களுடைய வேகத்தால் காற்றை உண்டுபண்ணுவதும் பலராமரைத் தலைவராகக் கொண்டதுமான மதுரைவாஸிகளுடைய சேனையானது, குதிரைவீரர்களோடும் காலாட்களோடும் குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் யானைகளோடும் கூடினதாக உம்முடைய காரியங்களில் ஸன்னத்தமாயிருப்பதாகுக. பாண்டவரே! பாஸ்களுள் மிகச்சிறந்தவனும் திருதராஷ்டிரபுத்திரனுமான அந்தததூர்யோதனன், பந்துக்களுடனும் நண்பர்கூட்டங்களுடனும், நரகாஸுரன் ஸௌபதேசாதிபதியான லால்வன் இவர்களின் வழியை அடைந்து செல்லுமபடிசெய்யப்படக்கூடவன். அரசரே! நீர் ஸபையில செய்த அந்தப் பிரதிஜ்ஞையில் நன்கு நிலைத்திரும. தாசாஹுவீரர்களால் பகைவீரர்கள் கொல்லப்பட்டு, ஹஸ்தினபுரம் மிக அழிக்கப்பட்டதை நீ பார்க்கலாம். நீர் கோபம்தணிந்தவரும் பாமம் நீங்கனவருமாக விரும்பின இடத்தில் நன்கு மகிழ்ந்திருந்து, பிறகு, சோகம் நீங்கி, ஸம்பத்துகளுக்கெப் பிறப்பிடமும் தேசங்களுடனகூடினதுமான ஹஸ்தினபட்டணத்தை அடைவீர்' என்றுசொன்னார். பிறகு, மஹாத்மாவான தர்மராஜர் புருஷோத்தமரால் உள்ளபடி சொல்லப்பட்ட அந்த அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கேசவரைப் புகழ்ந்து பாத்தும் கைகூப்பிக்கொண்டு, 'கேசவரே! ஸம்சயமில்லாமல் பாண்டவர்களுக்கு நீர்தாம கதி. பாத்தர்கள் உம்மையே சரணமாகக் கொண்டவர்களன்றோ? காலம் வருமபொழுது அந்தக் காரியத்தை மீண்டும் நீர் செய்வீர். அதில் ஸம்சயமில்லை. ஜனஸஞ்சாரமில்லாத காடுகளில் பிரதிஜ்ஞை செய்தபடி பன்னிரண்டு வருஷங்கள் முழுமையும் ஸுகமாக வஸித்தோம். கேசவரே!

பாண்டவர்கள் அஜ்ஞாதவாஸத்தை விதிப்படி நிறைவேற்றியபின் உம்மை அடைவார்கள். கேசவரே! உம்மை அடைந்திருக்கிற பாண்டவர்களுக்கு எப்பொழுதும் இதுவே எண்ணம். பாண்டவர்கள் ஸத்தியத்திலிருப்பவர்கள். தாண்டவர்களுடனும் ஜனங்களுடனும் மனைவிகளுடனும், பந்துக்களுடனும் சேர்ந்தவர்களான பார்த்தர்கள் உம்மை ரக்ஷகராகக் கொண்டவர்களானறோ? என்று சொன்னா.

பாரதரே! பிறகு, கிருஷ்ணனும் தீர்த்தாஜரும் அவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கும் நேரணத்தில், தவத்திலை முதிர்ந்தவரும் பலலாயிரம்வருஷங்களாக ஜீவித்திருப்பவரும் தாமாத்மாவும் பெருந்தவமுள்ளவருமான மாக்கண்டேய காணப்பட்டா. மூபசிலலாதவரும் மரணமில்லாதவரும் ரூபத்தையும் ஓளதாய குணத்தையும் உடையவருமான அந்த மாக்கண்டேய மஹிஷியானவா இருபத்தைந்து வயதுள்ளவரபோலக் காணப்பட்டார். முதிர்ச்சவரும் பலலாயிர வருஷங்களாக ஜீவித்திருப்பவரும் வந்தவருமான அந்தரிஷியை அந்தப்பாண்டவர்கள் எல்லாரும் யாதவாகனோடுகூடியவர்களாக நன்கு பூஜித்தார்கள். அர்ச்சிக்கப்பட்டவரும் சல்ல விஸ்வாஸமுள்ளவரும் வீற்றிருப்பவருமான அந்தரிஷியை உடைய பாத்த, கிருஷ்ணை, பிராமமணர்களும் பாண்டவர்களுமாகிய இவர்களின் அபிபராயத்தின்மேல், 'மாக்கண்டேய மஹிஷியே! பாண்டவர்களும் கூடியிருக்கின்ற பிராமமணர்களும் திரௌபதியும் ஸத்தியபாமையும் அப்படியே நானும் தேவரீருடைய நிரதறவசனத்தைக் கேட்க விரும்புகிறோம். முன் நடந்த புனய கதைகளையும் அரசர்கள் ஸதிரீகள் ரிஷிகள் ஆகிய இவர்களுடைய தொன்றுதொட்டுவரும் ஸதா சாரங்களையும் எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக' என்று கூறினா. அவர்கள் அங்கு உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது பரிசுத்தசித்தரும் தேவரிஷியுமான நாரதரும் பாண்டவர்களைப் பாப்பதில் வீருப்பத்துடன் வந்தார்.

பிறகு, சுதழறிந்தவர்களான அந்தப்புருஷஸரேஷ்டர்களை வரும் மஹாதமாவான அந்தநாரதரைப் 1 பாதயத்தாலும் 2 அர்க்கியத்தாலும் நியாயப்படி பூஜித்தார்கள். பிறகு, தேவரிஷியாவ நாரதரோ, அவர்களைவரையும் (மாக்கண்டேயருடைய சொல்

1 கால சமூகக் கொடுக்கும் கீர். 2 பூஜைக்குரிய பொருள்கள்; இக் காலத்தில் சுதத ஜலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள், அது மதுபாககஸ்தானத்தில் கொடுக்கப்படுகிறதென்று தெரிகிறது.

லைக் கேட்டபதில்) பற்றுமை, தவர்களாக அறிந்து சொல்லுகின்ற மார்க்கண்டேயருடைய அந்தக் கதையைப் பாராட்டிப் பேசினார். அந்த காதல், புனைப்புடன், கருத்தை அறிந்தவரான அந்த மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'பிரம்மிஷியே' பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் சொல்லக்கூடுதலாகச், 'சொல்லக்கடவீர்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும் பெருந்தவமுள்ள வரமான மார்க்கண்டேயர், 'மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். சொல்லவேண்டிய விஷயம் விடுவதாக இருக்கும்' என்று மறுமொழி கூறினார். இவ்வாறு 'சொல்லப்பட்ட அந்தப் பாண்டவர்கள், அந்தப் பிரம்மணர்களோடு கூட, நம்புகின்ற உள்ள சூரியனைப்போன்ற மஹாவிஷயையே பாட்பவர்களாக மனத்தை ஒரு வழிப்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

ஊற்றெண்பத்தூறாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடீச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்கும் பிராணிகளுடைய புண்யபய கர்மங்களுக்கும் பயனுள்ள ஸுகதுக்கங்கள் அனுபவ முதலியவற்றின் முறையை நினைத்தது.)

குரு ராஜரான தர்மபுத்திரா, மஹாவிஷயான அந்த மார்க்கண்டேயா சொல்ல விருப்பமுள்ளவராய் நடப்பதைக்கண்டு (சொல்ல வேண்டிய) கதையைக் குறிப்பிடுவதற்காக, 'தேவரீர தேவர்கள், தைதயர்கள், மஹாத்மாக்களான ரிஷிகள், எல்லா ராஜரிஷிகள் ஆகிய இவர்களுடைய சரித்திரங்களை அறிந்தவர்; புராதனர். தேவரீர எங்களால் அடையாததைக்கவிரேனும் வழிபடத் தக்கவிரேனும் எண்ணப்பட்டிருக்கிறீர்; கெடுநாளாகவும விருமப்பட்டு. இந்தக் தேவகபுத்திரரும் எங்களைப் பாட்பதற்காக வந்திருக்கிறார். ஸுகத்திலிருந்து நமதுவிரிநுககிற என்னை யும், கெட்ட நடைபுள்ளவர்களும் செலவப் பெருக்குடையவர்களுமான திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களனைவரையும் பார்த்து, என்னுடைய புத்தியானது சுழலவே சுழலுகிறதன்றோ? நல்ல கர்மங்களை யோ கெட்ட கர்மங்களை யோ மனிதன செய்கிறான்; தான செய்த அந்த வினைப்பயனை அனுபவிக்கிறான். அவ்வாறு நிறுக்க, எஸ்வரன் எவ்வாறு காதகா ஆவான்? பிரம்மஜ்ஞானிகளால் சிறந்தவரே! அல்லாமலும், மனிதர்களுக்கு ஸுகதுக்க

கங்களைக்கொடுக்கும் விஷயத்தில் வினையானது (செய்தவனை) இரதச சரீரத்திலேயே பிந்தொடர்கிறதா? அல்லது, வேறு தேகத்திலா? பிராம்மணாகளுள் சிறந்தவரே! நல்வினைகளாலும் தீவினைகளாலும் தேடப்படுகின்ற தேஹியானவன் அவற்றுடன எவ்வாறு சேர்கிறான்? தேகத்தைவிட்டுப் பரலோகத்திலா? இவ்வுலகத்திலா? பிருகுசுலத்தில பிறந்தவரே! இந்த வினைப்பயன இந்த லோகத்திலேயே அனுபவிக்கப்படுகின்றதா? அல்லது, பரலோகத்திலா? உடல துறந்த ஜீவனுடைய நல்வினை தீவினைகள் எங்கேதான் இருக்கின்றன? என்று வினவினா.

மாக்கண்டேயர், 'பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவனே! உள்ள படி உனனால் கேட்கப்பட்ட இரதக கேள்வியானது உனக்குத் தகுந்தது. அறியாததகத்தை நீ அறிந்திருக்கிறாய். ஆயினும், உலகங்களைக் காப்பதினொருநாடு நீ என்னைக் கேட்கிறாய். அதனை இங்கே உனக்குச் சொல்லுவேன். மனிதன், இடமையிலும் மதுமையிலும் ஸுகதுக்கங்களை அடையும் விதத்தை இப்பொழுது ஒரே மனத்துடன் கேள். முதலில் தோன்றின பிரமமதேவா பிரானிகளுக்குக் குற்றமற்றவையும் மிக்க பரிசுத்தியுள்ளவையும் தர்மத்தை முக்கியமாகக்கொண்டவையுமான சரீரங்களைப் படைத்தார். கோரவாகளு மீகச்சுந்தரவனே! பண்டைக்காலத்து மனிதர்கள் எண்ணியவற்றை எண்ணியபடி அடைபவர்களும் நல்ல விதமுள்ளவர்களும் உண்மை பேசுகிறவர்களும் பரிசுத்தர்களும்பிரந்த பிர்மமமனான்கள். எல்லோரும் தேவர்களோடு ஒப்பானவர்கள்; தமவிஷ்டப்படி ஆகாயத்தில போவார்கள்; அங்கிருந்து திருய்பிவருவார்கள். எல்லோரும் தமவிஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பார்கள். மனிதர்கள் தம இஷ்டப்படி மரிப்பவர்களும் தம இஷ்டப்படி உயிர்வாழுகிறவர்களும் துககமில்லாதவர்களும் கவலையற்றவர்களும் விருப்பம் நிறைவேறினவர்களும் துன்பமில்லாதவர்களுமாயிருந்தார்கள். மனிதர்கள் தேவர்களுடைய கூட்டங்களையும் மஹாதமாக்களான ரிஷிகளையும் பார்ப்பவர்களும் எல்லாத தர்மங்களையும் நேரில் அறிந்தவர்களும் அடங்கினவர்களும் ¹ மதஸரம் அற்றவர்களும் பலலாயிர வருஷங்கள ஜீவித்திருப்பவர்களும் அப்படியே பல ஆயிரம் பிள்ளைகளுள்ளவர்களும்பிரந்ததார்கள். அதன் பிறகு, வேறொரு காலத்தில் மனிதர்கள் பூதலத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும், காமகரோதந

1 பிறா செழிப்பைக்கண்டு பொருமைப்படுதல்.

கால கலாப்பட்டவர்களும், கபடத்தையும் டமபத்தையும் அநிததப பிழைப்பவர்களும், போசைசயாலும் அஜ்ஞானத் தினாலும் மூடப்பட்டவர்களும், தேவர்களால் விடப்பட்ட வர்களும் ஆனார்கள். ¹ பாவிக்கள திசெயல்களால் பலவித மான பிறப்பிறபடக்களில் விலங்குப் பிறவிபையும் நகத தையும் அடைகிறவர்களும், திரும்பத்திரும்ப வேஷிக்கப்படுகிற வர்களும், விருப்பங்கள் வீணானவர்களும், எண்ணங்கள் வீணான வர்களும், ஞானம் வீணானவர்களும், மனமிழந்தவர்களும், ² எல்லாப்பொருள்களையும் விருமபுகின்றவர்களும், ³ நாஸ்திகர்களும், தர்மமாகிற அணையை உடைக்கிறவர்களும், எல்லா விஷயங்களிலும் ஸமசயமுள்ளவர்களும், (பிறநக்குத்) துன்பத்தைக் கொடுப்பவர்களும், பெரும்பாலும் தீய செடகைகளால் அடையாளமிடப்பட்ட வர்களும், செட குலத்தில பிறப்பவர்களும், பலவகை நோயுள்ள வர்களும், துராதமாக்களும், எல்லாநகரும் தாபத்தை உண்டு பண்ணுகிறவர்களும், அறப ஆயுளுள்ளவர்களும், பாவிக்களும், பயங்கரமான செய்கைகளின் பயன வினையபெற்றவர்களும், எல்லாப்பொருள்களையும் வேண்டுகின்றவர்களும், நாஸ்திகர்களும், மனம் உடைந்தவர்களும் ஆகிறார்கள். குந்திரந்தன! உடல துறந்து லோகாந்தரம் செல்லுகின்ற ஜீவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் செய்த தன்னுடைய வினைகளால் கதி ஏற்படுகிறது. 'கற்றறிந்தவன் புத்தியில்லாதவன் ஆகிய இவர்களுடைய வினைப்பொக்கசமானது எங்கிருக்கிறது?' அவன் எவ்விடத்திலிருந்துகொண்டு நல்வினைப்பயனையோ தீவினைப்பயனையோ அனுபவிக்கிறான்?' என்று நீ அறியவிரும்பிய விஷயத்திலும் வித்தாந்தத்தைக்கேள்.

இந்தமனிதன் ஈஸ்வரனாலபடைக்கப்பட்ட முதற்சரீரத்தால் நல்வினைகள் தீவினைகளுடைய பெரிய குவியலைச் செய்கிறான்; வாழ்நாளைய முடிவில் பெரும்பாலும் கூர்ணித்திருக்கிற இந் தச் சரீரத்தை விட்டு அதேஸமயத்தில் வேறு பிறவியில் தவறாமல் பிறக்கிறான்; இடையில் சரீரமில்லாமை இல்லை. தனனால் செய்யப்பட்ட வினையானது அந்த இவனுடைய வேறு சரீரத்தில் எப்பொழுதும் நிழலபோலத் தொடர்ந்துகொண்டு பலனைக் கொடுக்கிறது. அதனால் ஸுகத்தை அனுபவிப்பதற்கோ துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்கோ தகுதியுள்ளவனாகிறான். அந்த ஜீவனுடைய நானத்ருஷ்டியுடையவர்களாலோ நல்ல அடையாளங்களுளாலோ

¹இது இரண்டொரு வருகிறது. ², ³ இவை இரட்டித்து வருகின்றன.

கெட்ட அடையாளங்களாலேயே யமனூல (ஸுகதுககானுபவத்தில்) கட்டளையிடப்பெற்றவனென்றும், தன்னை அடைந்த ஸுகதையோ துகததையோ விலகுவதற்குச் சுகதியற்றவனென்றும் அறியப்படுகிறான். யுகிஷ்டிர! அஜ்ஞானிகளுடைய இநதககதி உரைக்கப்பட்டது.

இதற்குமேல் ஞானிகளுடைய உத்தமகதியைத் தெரிந்து கொள். ஞானிகள் கடுகதவமபுரிகிறவர்களும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் பற்றுள்ளவர்களும் உறுதியான விரதமுள்ளவர்களும் ஸத்தியத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களும் குருசுகளுடைய பணிவிடைகளில் பற்றுள்ளவர்களும் நல்லொழுக்கமுடையவர்களும் யோகதநானுடைகிற ஞானத்தை தேதிவதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்களும் பொறுமைமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் நல்லிதேஜஸுள்ளவர்களும் சத்தமான பிறப்பை அடைந்தவர்களும் பெருமையுடைய நல்ல லக்ஷணமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை ஜயித்திருப்பதனால் சந்திராகளும¹ நல்லினைகளால் ஆசையிலலாதவர்களும் துககமும பயமுடற்றவர்களும் துன்பமுற்றவர்களும் ஆகிறார்கள். ஞானக்கண்ணுடையவர்களும் தமஆசுமாரும் பிறஆதமாவும் (சரீரத்தினின்று) கிளம்புவதையும் வேறு நாப்பததில் வலிப்பதையும் பிறப்பதையும் முழுமையும் அறிகிறார்கள். பரதஸுரேஷ்டனை! மகாத்மாகளும் சாஸ்திரங்களை நேரில் கண்டறிந்தவர்களுமான அப்படிப்பட்ட ரிஷிகள் இநதக காமபூமியை அடைந்தது ஞானத்தினால் நல்ல காமங்களைச் செயது மறுபடியும் ஸவாககத்தை அடைகிறார்கள். அரசனை! மனிதர்கள்² தெய்வத்தினால் சிலவற்றையும் ஹடாத காரத்தால் சிலவற்றையும் தம் செயக்ககளால் சிலவற்றையும்

1 'ஸுகதுககானுபவத்தில்' எனபது வேறுபாடும் ; 'சத்தாகளாக இருப்பதால்' என்று பொருள் கூறி அநதச சத்தியை யோகமென்று கொண்டு சரீரத்தை யோகாககிமபமாககினவனுக்குச் சோகமும மூபபும் மரணமும்மலை எனனும் பொருளுள்ள வேதவாககியத்தை எடுத்தக காட்டுவதும், மேலும் வேறுவிதமாகப் பாடங்கொண்டு வேதாநத பரமாகப் பொருள்கூறுவதும் பழையவுரை.

2 'மூடா பித்தர் ஜடபரதா முதலியோர் வந்ததை அனுபவித்தது தெடவத்தால்' என்றும், 'யோகவித்திபெற்ற விஸ்வாமிதரா முதலியவர்கள் வலிநது அடைந்தது பிடவாதத்தால்' என்றும், 'மற்றவர்கள் அடைந்தது தம் வினைகளால்' என்றும் கூறுவது பழைய உரை

அடைகிறார்கள். இந்த முன்புள்ள ஒரு மூலநானிடென்னும்
 வண்ணம் உங்களுக்கு உண்டாம். பிசுத்திவர்களுள் சிறந்தவனே!
 இந்த விஷயத்தில் இந்த உலகமையும் தெரிந்துகொள். புத்திஷ
 டி! மானிடவுலகத்திலுள்ள ஸுகததையே சிறந்ததென்று
 எண்ணுகுபென். ஒருவனுக்கு இந்த உலகத்தில்தெய்வ ஸுகம்
 உண்டாகிறது; பரலோகத்தில் இல்லை. மட்டுந்ருவனுக்குப் பர
 லோகத்தில்தெய்வ ஸுகம் உண்டாகிறது, இவ்வுலகிலில்லை.
 வேறு ஒருவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸுகம்
 உண்டாகிறது. ஒருவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும் ஸுகம் உண்டா
 காதில்லை; பரலோகத்திலும் இல்லை. வலிய பகைவர்களைபுங்
 கொல்பவனே! எவர்களுக்கு ஏராளமான பொருள்கள் இருக்கி
 னபனவோ, எவர்களுக்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட அங்குகளுடன்
 எப்பொழுதும் ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறார்களோ, எப்பொழுதும்
 சிராமிய ஸுகத்தில் பழறுதலுள்ள அந்த மனிதர்களுக்கு இந்த
 லோகஸுகம் மாத்திரம் உண்டு; பரலோகஸுகம் இல்லை.
 பகைவர்களைக் கொல்பவனே! எவர்கள் யோகம்செய்பவர்களும்
 தவத்தில மிக்க பற்றுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவா
 களும் பிராணிகளுக்கு தன்மை செய்வதில் ஊக்கமுள்ளவர்களு
 டாகி வேதமோதலையே முக்கியமாகக்கொண்டு தேகங்களை ஜீண
 மாகச்செய்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பரலோகஸுகமே உண்டு.
 இந்த உலகஸுகம் இல்லை. எவர்கள் தாமததையே முதன்
 மையாக அனுஷ்டிக்கிறார்களோ, தாமதத்திலை தக்க ஸமயத்தில்
 தனங்களைத் தேடிபுறம் மனைவியை அடைந்தும் யாகங்களால்
 தேவர்களைப் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு இமமையும் மறுமையு
 முண்டு. பாக்கியமில்லாத எந்த முடர்களால் கலவியைக் கற்காம
 லும் தவத்தைச் செய்யாமலும் ஒன்றையும் கொடாமலும் இருந்து
 கொண்டு புத்திரனை உண்டுபண்ணுவதில் முயலவுமில்லையோ, மங்
 களங்களைபுறம் அடைகிறதில்லையோ, அவர்களுக்கு இவ்வுலகமு
 மில்லை; பரலோகமுமில்லை. நிகர்களைலலோரும் விரியமும பலமும
 மிக்கவர்களும் தெய்வசக்திபுள்ளவர்களும் தேகக்கட்டுள்ளவர்க
 ளும் விததைகளை தனக்கு கற்பவர்களுமாகத் தேவகாரயநிமித்தம்
 பரலோகத்தினின்று பூமிபை அடைந்திருக்கிறார்கள். சூரர்களும்
 தவத்தையும் இந்திரிய நிக்கிரஹத்தையும் ஆசாரத்தையும் ஸஞ்சா
 ரத்தையும் இயற்கையாகக்கொண்டவர்களுமான நீங்கள் பெரிய
 காரியங்களைச் செய்தே எல்லாத் தேவர்களுக்கும் நிஷிகளையும் பிதி

ருககளையும் சிறந்தவிதியினால் நன்கு திருப்பி அடையச்செய்து உங்களுடைய கர்மங்களால் புண்ணியஞ் செய்தவர்களுக்கு இருப பிடமான சிறந்த ஸ்வாககத்தைக் காலகரமத்தில் அடைவீர்கள். கௌரவ ராஜனே! உன்னுடைய இந்தத் துன்பத்தைப் பார்த்து ஸுகவிஷயத்தில் உனக்குச் சம்சயமவேண்டாம்' என்று கூறினார்.

நூற்றெண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் மரீந்தவனை மீண்டும் பிழைக்கச்செய்கிற சக்தி முதலிய பிராம்மண மகிமையை யுத்ஷிஷார் முதலிய வர்களுக்குச் சொல்லியது)

அப்பொழுது, பாண்டுவின் புதலவர்கள் மஹாத்மாவான மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'சிறந்த பிராம்மணர்களுடைய மகிமையைக் கேட்க விரும்புகிறோம். சொல்லக்கூடவீர்' என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டவரும் பெருந்தவ முள்ளவரும் மிகப்பெரிய தேஜஸுள்ளவரும் எல்லாச் சாலகிரங்களிலும் தேவதவருமான அந்த மார்க்கண்டேயர், பார்த்தர்களைப் பார்த்து, 'ஹேஹயதேசதது அரசர்களுடைய வம்சத்தை விருத்தி செய்பவனும் பகைவர்களுடைய பட்டணங்களை ஜயிப்பவனும் அழகு நிரமபினவனும் பலசாலியுமான ஒரு ராஜகுமாரன் வேட்டையாடுவதற்காகக் காட்டில் ஸஞ்சரித்தான். புறகளாலும் கொடிகளாலும் நன்கு மூடப்பட்ட காட்டில் ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்த ராஜகுமாரன், மானதேலிப் போர்த்துகொண்டிருக்கிற ஒரு முனிவரைப் பக்கத்தில் கண்டான். காட்டில் அவனால் அவர் மிருகமென்றெண்ணிக் கொல்லப்பட்டார். பூமிக்கு நாதனே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடைய அந்த ராஜகுமாரன், அந்தக் காரியத்தைச் செய்து துன்பமுற்றவனும் சோகத் தால் தாக்கப்பட்ட புத்தியுள்ளவனுமாகி, பிரஸித்தி பெற்றவர்களான ஹேஹயராஜர்களின் ஸம்பத்தில சென்றான். அந்த ராஜகுமாரன் அப்பொழுது அந்த விருத்தாந்தத்தை அந்த ஹேஹயராஜர்களிடத்தில் உள்ளபடி உரைத்தான். அப்போது அந்த அரசர்கள் கிழங்குகளிகளைப் புஜிக்கின்ற அந்த முனிவர் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டும அங்கே

(போய்ப்)பாத்ததும மனவருத்தமுள் நாவர்காணாகள். அவா களனைவருட, 'இந்த முனிவா, பாரைச்சேர்ந்தவா' என்று அவகக சேக தேடக்கொண்டு, பிறகு, கூப்பருடைய புத்திரான அரிஷ்ட தேமியின ஆபரமத்தை விரைவாக அடைந்தார்கா. அவாகளனை வரும் மஹாத்மாவம கடுமைபான வீரதமுள்ளவருமான அந்தமுனி வரைவரைவகி ினமுாகள. பிறகு, அந்தமுனிவர் அவாகளுக்குப பூஜைக்குரிய பொருாகளைக கொண்டுவந்தா. அவர்கா மஹாத் மாவான அந்தமுனிவரைப பாதது, 'முனிவரே! செயகைககுற் றததகால ராககள உடமிடத்திலிருந்து உபசர்ணையைப் பெறுவதற் குத்தகுதியுள்ளவாகளல்லோம. எககளால பிராம்மணா கொல்லப பட்டாரனரே?' என்று சொனனாகள. அந்தபிராமமரிஷியானவர், அவர்களைப பாதது, 'உககளால எவவாறு பிராமமணன் கொல் லப்படடாவ? அவன எங்கிருக்கிறுன்? சொல்லுககா. ஒன்று சேரத்தவர்கான நிககள எனனுடைய தபோபலத்தைப் பாருங்கள் ' என்று சொன்னா. அவாகளிரா அந்தமுனிவருக்கு அவை அனைத தையும் மிச்சமினறி உள்ளபபுஉரைத்ததுவிட்டுத திரும்பிவந்து (பார்க்ககையில்) அந்த இடத்தில் உயிர்துறந்த அந்தமுனிவரைக காணவில்லை உயிர்துறந்த முனிவரைத தேடுகினற அந்த அரசர் கள் லஜ்ஜையுள்ளவர்களும உறகுகுகிறவர்களபோல மனமிழந்தவர் களுமாயினா. பகைவர்களுடைய பட்டணகளை ஜாரிபபவனே! அந்த ஹேஹயதேசத்தரசாகளைப பாததுக காயபருடைய குமாரான அரிஷ்டதேமியுனிவர், அச்சமயத்தில், 'உககளால கொல்லப்படடவன இந்தப பிராமமணனாக இருக்கலாம். அரசா களே! இவன தபோபலத்துடன்கூடின எனனுடைய புத்திரன்' என்று சொன்னா.

வேந்தே! அந்த ரிஷியைப பார்த்தவுடனே நிகரிலலாத ஆசசர்யத்தை அடைந்த அந்த அரசர்கா, 'இது பெரிய ஆசசர்யம்' என்ற சொன்னாகள. 'இந்த முனிவா இந்த இடத்தில் உயிர் துறந்தவராகக காணப்படடார்; எவ்வாறு உயிரை அடைந்தார்? இந்த முனிவர் மறுபடியும் பிழைப்பிக்கப் பட்டது தவத்தின விரியத்தினாலா? பிராமமணரே! இது கேட் கத்தக்கதாயிருந்தால கேட்க விரும்புகிறேம்' என்று வேண்டி னார்கள். அவர் அந்த அரசர்களைப் பாதது, 'அரசர்களே! எங் கள்விஷயத்தில் ம்ருத்புவானவன் அதிகாரஞ் செலுத்தத் திறமை யுள்ளவனல்லன். ஸ்ரேஷ்டர்களே! எககள்திறத்தில் மிருத்பு

வானவன் திறமையில்லாதவனுதற்குக் காரணத்தை யுகது
 யுடன சுருக்கமாகச் சொல்வேன. நாங்கள் சததமான ஆசாரத்
 தினால் ஆலம்பித்தவர்களும் ஸீதிககக்கக்கூ பிரம்மோபாஸனத்
 தில முககியமான நோக்கமுள்ளவர்களும் சததமர்ன ஆன்னத்
 தைப் புஜிப்பவர்களும் கத்தகான விடடிவ வலிப்பவர்களும்
 பிரம்மசர்ய விரதத்தையுடையவர்களும் உண்மையையே அறி
 கிறோம். பொய்யில் மனத்தைச் செலுத்துவதில்லை. எங்களுக்
 குரிய தாமதத்தை அனுஷ்டிக்கிறோம். ஆதலால், எங்களுக்கு
 மிருத்யுபயம் இல்லை. பிராமமனாரீகளுக்கு நன்மையைச் சொல்லு
 கிறோம். அவர்களுடைய நன்னடையைப் பேசுகிறோம். அதனால்,
 எங்களுக்கு மிருத்யுபயமில்லை. அநிதிகளை அனளபானவகர
 லும், எங்களையடுத்தவர்களை அதிக ஆகாரத்தாலும் நனகு உண
 யிதது மிச்சத்தைப் புஜிக்கிறோம். அதனால் எங்களுக்கு மிருத்யு
 பயமில்லை. மனவமைதிபுளளவாகளும் இந்திரியங்களை அடக்கின
 வர்களும் பொறுமையை இயற்கையாகக்கொண்டவர்களும்
 தீர்த்தயாதரையிலும் கொடையிலும் மிக்க பற்றுள்ளவர்களு
 மாகப் புணய தேசங்கரில வலிக்கிறோம். அதனால், எங்களுக்கு
 மிருத்யுபயமில்லை யோகந்தால் ஸித்தபெற்றவர்களுடைய
 ஸம்பத்தின் நாங்கா வாஸம்பணனுக்கிறோம். அதனால், எங்
 களுக்கு மிருத்யுபயமில்லை. பொருமையில்லாதவர்களே! இந்த
 விஷயம் ஒரு சிறிதே உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. நீங்களனை
 வரும் ஒன்றுசேர்ந்து செல்லுங்கள். உங்களுக்குப் பாவத்தி
 னின்று பயமில்லை' என்று சொன்னார். பரநாகளுள் சிறந்த
 வனே! அந்த அரசர்களைவரும், 'அப்படியே ஆகட்டும' என்று
 மஹர்ஷியைப் பூஜித்து ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகத் தம்மீதேசத்
 தைக் குறித்துச் சொன்னார்கள்.

நாற்றெண்பத்தெட்டாவது அந்நியாயம்.

மார்க்கண்டேயமூர்த்தியாய். (தோடீச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் பிடுகு சர்க்காவுக்கியினுடைய அம்வமேத யாகத்தில் அதர்க்கும் கௌதமர்க்கும் நடந்த விவாதத்தைச் சொல்லுமுகத்தால் பிராம்மண மகிமைமைக் கூறியது.)

பிராம்மணர்களுடைய மகிமைமையை என்னிடமிருந்து பிணைம தெரிந்ததுகொள. இவ்வுலகில், 1 ணையன என்கிற ராஜ ரிஷியானவன் அர்வமேத யாகத்தினபொருட்டுத் திகைசூையை அடைந்தான். அதர்மஹரிஷியானவா பொருள் நிமித்தம அலனை அடையத் தொடங்கினாரென்று மடக்குக கேளவி. அவர் தர்மத்தை அழியாமல் சாக்ரும எண்ணத்தால் பறுபட்டும் பொருளை விருமபவிலை. பேராற்றலுள்ள அந்த அதரியானவர் நனகு ஆலேசத்தாக் காடடைபே விருமபினா. அவர் தாமபதனியையும புத்தாசனையும அழைத்தது, 'முடிவிலலாததும் அதிகமானதும குறைவுபடாததுமான மோசூத்தை நாம அடைவோம். குணம மிகுந்த வனம்செல்லுகையை நீங்கள் விரைந்து விருமபக்கடவீர்' என்று சொனா

பிறகு, மனைவியானவா பொருளைபே விருமபினவனாக அவரைப்பாத்தது, 'மஹாதமாவான வைனபனை அடைந்தது அதிகமான பொருளை வேணதவீராச. யாசம் செய்கின்ற அந்த ராஜரிஷியானவன வேணதகிற உமக்குப் பொருளைக் கொடுப்பான். பிரமம ரிஷியே! அவனிடத்திலிருந்து மிகுதியான தனத்தை வாங்கிக் கொணாந்து போஷகத்தககவாகளுக்கும் புத்தாசளுக்கும் நன றாகப் பங்கிட்டுக்கொடுததுவிட்டுப் பிறகு உமகிஷ்டப்பபடி செலவீராக இதுதான இணையிலலாத தாமமென்று தாமத்தை அறிந்தவாகளால் சொல்லப்பட்டது' என்று விடை கூறினா. அதரி, 'மஹாபாகயமுள்ளவனே! வைனயனை, தர்மத்தோடும பொருளோடும் சேர்ந்தவனென்றும் ஸதயமான விவாதத்தோடு சேர்ந்தவனென்றும் மஹாதமாவான கௌதமா எனக்குச சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால, ஒன்றிருக்கிறது. கௌதமர் சொல்லியவண்ணம அவ்விடத்தில் எனனைப் பகைக்கின்ற பிராம்மணர்கள் வலிக்கிறார்

1 வேனன குமாரான பருது சகரவாததி.

கன்னடே : அதனால் நான முயலவில்லை அங்கே, அவர்கள், என னால் சொல்லப்பட்டதும் மங்களகரமானதும் அறமொருளினபங் களோடுகூடியதுமான சொல்லீப பொருளிலலாததென்று மறுத் துப் பேசுவார்கள். அதிகம கற்றறிந்தவனே ! (ஆயினும்) உன் வசன மானது எனக்குப் பிடிக்கிறது. செல்வீவன. வைவன எனக்குப் பசுக்களையும் ஏராளமான பொருட்குவிவல்களையும் கொடுப்பார்' என்று சொன்னா. பெருந்தவமுள்ள அதரியானவா இவ்வண்ண முறைத்து வைவனனுடைய யாக்யைக குறித்து விரைவாகச் சென்றா. அவர் யஜஞ்சாலையை அடைந்தது அந்த அரசனை, துதிக்கலானார் அதரியானவா, மங்களங்களோடுகூடின வாக்கி யங்கனால புழுகின்றவராகி. 'அரசனே' நீ பாக்யசாள் நீ பிரபு பூமியில் நீ முத்தனடையான அரசன் உன்னை ரிஷிகளாகவா துதிக்கின்றன. தாமதத்தை அறிந்தவன உன்னைக்காட்டிலும் வேறொரு வனுமில்லை' என்கிற வரலாற்றைச் சொன்னா

பெருந்தவமுள்ள கௌதமரிஷியானவா, கோபங்கொண்டு அந்த அதரியையப்பாடத்து, 'ஓ அதரியே' நீர் மறுபடியும் இவ வாறு சொல்லாதீர். உமக்கு அறிவானது நல்ல நிலையில் இல்லை. இவ்வளவு கட்டு முத்தனடையான அரசன் மீறிக் கிறான். அவன்தான் பிராஜகந்தக ரகூஷன' என்று சொன்னா. ராஜஸரீரஷ்டனே! பிரபு, அதரியும், கௌதமரைப் பாடத்து, 'இந்த அரசனை சகரவாதகி, அப்படியே இருக்கிறான்; பிராஜைகளைக்காப்பவன் நாசாம மயங்குகிற மயக்கத்தினால் உமக்கு நல்ல அறிவு இல்லை' என்று சொன்னா. கௌதமா, 'நான் நல்ல அறிவுள்ளவனாக இருக்கிறேன் நான் மயங்கவில்லை. பேச விருமிய நீர் மயங்குகிற ஜனங்கள் நிறைந்த ஸபையில் நீ அரசனுடைய பாவையை அடைய விருமிய அவனைத் துதிக்கிறீர். நீ உத்தமத்தாமத்தை அறியவில்லை; (அதன்) பயனையும் 1 அறியவில்லை நீ சிறுபிள்ளையாகவும் மூடராகவும் இருக்கிறீர். ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் நீர் முதியவராகிவிட்டீர்' என்று சொன்னா. அவனுடைய யாக்யைப்பில் வந்திருந்த சுவர்கள், அவ்வாறு விவாதப்படுகின்றவர்களும ரிஷிகளுடைய முன்னிலையில் இருப்பவர்களுமான அவ்விருவரையும் பாடத்து, 'யாரால் இவ்விருவருக்கும் வைவனனுடைய ஸபையில் பிரவேசம் கொடுக்கப்பட்டது? இவர்கள் இருவரும் என்ன காரியத்துக்காக

1 வேறு பாடம்.

உரக்கப் பெரிக்கொண்ட நகரீராகாள்' எனறு செட்டாக்கள். பிறகு, எல்லாத் தாமதங்கடும் அறிந்தவரும் பிரமதாமிக்ர பாண காலமபா, யாகசாலில் வந்தி நுப்பவாகடும் விவாதபய- நிக்கொண்ட நுப்பவாகளுடான அவ்வி நுவுரைபம ஸபையோடு களுக்காக ரெரிவித்தா. பிறகு, கொந்தம முனிவா, ஸபையில் வீதறி நுக்கண்ட முனிவரேஷ்டாந்ரைய பாத்தது, 'பிரமமடனினுத்தமடகளை' எககவி நுவு நுடைய (விவாத ஸபயந்த மான) வினாககா சொல்லப்படுவதை நேருவகன் டுந்த ஸபையில் வையயன் அநிபானவா கட்டனா டிபவரினனறு சொல்லு கிரா. டுந்த விஷயத்தில எகக நுக்கு ஸந்தேகம பெரிநாடி நுக்கிறது' எனறு சொன்னா பிறகு, வையடனுடைய ஸபையில் 'காந்தமாலே சொல்லப்பட்ட வாககித்ததைச கேட்டாட்டினே. மறுத்தமடககளான முனிவர்கள், தாமதங்க அறிந்தவரான ஸந்த குமாரிடம் ஸந்தேகத்தைத் தீர்த்துகொடுவதற்காக வீரராக ஷ்டினாகள். எல்லாரும், தேவகன் பிரமமாவை வணங்குது போல, அந்த ஸந்தகுமாரரை வணங்கி வினவினாகள்.

பெருந்தவமுள்ள அந்த ஸந்தகுமாரா, அவர்களுடைய அந்த வாதத்தைப உளபடி கேட்டு, பிறகு, அவர்களைவரையும கேக்கி, 'பிரமமதேஜஸானது கூத்ததிரிய தேஜஸோடு சேர்ந்து கொண்டிடம் கூத்ததிரிய தேஜஸானது பிரமம தேஜஸோடு சேர்ந்து கொண்டிடம், பெருபுடும் காறும் காடுகளை எரிப்பதுபோலப் பகைவர்களை எரிக்கின்றன. அரசன் பிரவீத்தியை அடைந்தவன்; தாமத்தை கீழ்காடுகிறவன்; பிரஜைகளுக்குப் பகியாகவே இருப்பவன். அவனை ரகூகன். அவனை கீழ்க்கைய அறிந்தவன். அதனுலேயே ஜனகன் (=தந்தை), ஹிந்தத்தை உப தேசுப்பவன். அவனை பிரஜைகளுக்குப் பகி அவனை கிராட். அவனை ஸமராத. அவன் கூத்ததிரியன். அவனை பூமிக்கு இறைவன் அவனை மனிதர்களைப் பாதுகாப்பவன். எவன் டுந்தச சொழகனால் துதிக்கப்படுகிறானே அவனை எவன்நான பூஜிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனாகான்' அரசன், தாமதங்களை நடத்துவதனால் (உலகத்துக்கு) முதன்மையான காரணமென்றும், புத்தத்தில ஜபத்தை அடைவதனால் துன்பங்களை ஒழிப்பவனென்றும், ஜனங்களுடைய கேஷமத்தினபொருட்டு எல்லாப்பகத்திலும் சொல்லுபவனென்றும், ஈசுவரனென்றும் (பிரஜைகளை) ஸவர்க்கத்தை அடைவிப்பவனென்றும், பகைவரை எதிர்த்தவுடனே வெல்பவனென்றும், விஷணுவென்றும், ஸத்யத்திற்குப் பிறப்பிடமென்

மும், புராதனமான தர்மங்களை அறிபவனென்றும், ஸத்யத்தை யும் தர்மத்தையும் நடத்துபவனென்றும் சொல்லப்படுகிறான். ரிஷிகள் அநர்மத்தினின்று பயந்தவாகளாகக் கூத்தகிரியனிடத்தில் பலத்தை நன்கு அமைத்ததாகா. அதனால், பிரமமதேஜஸினால் கூத்தகிரியதேஜஸும், கூத்தகிரிய தேஜஸினால் பிரமமதேஜஸும் குறைவற்றிருக்கின்றன. தேவர்களுள் ஸூரியன் தேஜஸினால் எவ்வாறு ஆகாயத்தில் இரூபை போக்குகிறானோ அவ்வாறே அரசன் பூமியில் அதாமங்களை முழுமைபும போக்குகிறான். ஆகையால், சால்திரத்தினுடைய பிராமானயத்தைப் பார்த்தால் அரசனாககுந்த தலைமை ஏற்படுகிறது. அரசன் இவ்வாறு (பெருமை புள்ளவனென்று) சொல்லியவருடைய பக்தம் வித்தாரத்தமாக நிலைக்கிறது' என்று தாமததேதாடும அதத்ததேதாடுமகூடிய வசனத்தை மயமொழியாக உரைத்தார்.

பிறகு, (அதிரிபினுடைய) கசுதியானது வித்தாரத்தமான வுடன், உதார மனமுள்ள அந்த அரசன் மிகமகிழ்ந்தவனும பிரதிபடைத்தவனுமாகி முன்பு நனைப் புகழ்ந்த அக்ரியைப் பார்த்து, 'பிரம்ம ரிஷியே! இச்சபையில முன்பு எனனை மனிதர்களுள் மிகச் சிறந்தவனென்றும் **நல்லாத** தேவர்களோடும் ஒப்பானவனென்றும் சரீரஷ்டனென்றும் மசாண்ராதலால் நான் உமக்கு அகிகமான பலவித தனங்களையும் நல்ல வஸ்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ¹ சயாமைகளான ஆபிரம வேலைக்காரிகளையும் பததுக்கோடி பொன்னுண்டங்களையும், பத்துப் பாரம பொன்னையும் கொடுப்பேன். பிரமமரிஷியே! உமமை எல்லாமறிந்தவரென்று நான் எண்ணுகிறேன். அதனால், இவற்றைக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான். நன்றாக மரியாதை செய்யப்பட்டவரும் நல்ல தேஜஸுள்ளவரும் தவம் மிக்கவருமான அதிரியானவர் நியாயமாக அவையனைத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு தம் வீட்டைக்குறித்துத் திருமபிசுசென்றார். பரிசுத்த மனமுள்ள அதிரியானவர் பரிதியுள்ளவராகப் புதரர்கலினபொருட்டுத் தனத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத் தவத்தை எண்ணி வந்ததையே அடைந்தார்.

1 நடு டெளஷனத்திலிருப்பவள், உன்பாவம் 243-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

நாற்றெண்பத்தொண்டதாவது அத்தியாயம்.

மாரர்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சி)

(மார்க்கண்டேயர், தானம் அக்ஷ்ரோத்ரம் மோக்ஷம் முதலியவை களை நிரூபிக்கிறதான தார்க்ஷ்யசக்தீயம் ஸர்வவதிக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தை யுத்திஷ்டியர் முதலியவர்களுக்குக் கூறியது)

பகவதாபட்டணத்தை அழிப்பவனே! வீரனே! சிவந்த புத்தியுள்ள தார்க்ஷ்யமுனிவர் வினவ, ஸர்வவதி சொல்கிற விஷயத்தைக் கேள். தார்க்ஷ்யா, 'கலயானி! இவ்வுலகில மனித னுககு எது நனமை? எதைச்செபகிறவன தனக்குட தாமதநி வின்று நமுவாமலிருக்கிறான்? அழகிய எல்லா அங்கங்களு முள்ளவனே! எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லாபாக. உன னால் உபதேசிக்கப்பட்டு எனக்குரிய தாமதநிலிருந்து நான நமுவாமலிருக்கக்கடவேன. எந்தக்காலத்தில் அக்ஷியில எவ்வாறு ஹோமம் செயவேன்? எவ்வாறு பூஜிப்பேன்? எதனால் தர்மமானது அழியாமலிருக்கும்? நல்ல மஹிமைமுள்ளவனே! நான ரஜோகுணத்தைவிட்டு எவ்வாறு உலகங்களில் ஸஞ்சரிப் பேன்? இவை அனைத்தையும் நனகு கூறுவாமாக' என்று வினவி னார். பரிதிபுள்ளவரும் கேட்கவிருமடகிறவருமான அவரால் இவ்வாறு வினவப்பட்ட ஸர்வவதிபானவள சிவந்த டத்தி புடனகூடின தார்க்ஷ்யரென்கிற பிராமமணரைப் பார்த்தது, 'எவன வேதத்தியயனத்தில் எப்பொழுதும் பற்றுள்ளவனாகவும் சந்தனாகவும் தவறுதல்லாதவனாகவும் உபதேசித்தவண்ணம் வேதத்தை அறிகிறானே அவனே முதலில் தேவலோகத்துக்குப் போகிறான்; தேவர்களோடுகூட அன்புள்ள சோகையைப் பெறு பவன். அந்தத் தேவலோகத்தில் அழகியவையும் விசாலமான வையும் சோகத்தைப் போக்குபவையும் நன்றாக மலர்ந்திருக்கின்ற புஷ்பங்களைநாடு கூடியவையும் மிகப் புண்ணியமானவையும் சேரில்லாதவையும் மீன்களுள்ளவையும் நல்லதீர்த்தமுள்ளவையும் பொற்றாமலாகளால் சூழப்பட்டவையுமான ஓடைகள் இருக்கின்றன. சூழமணமுள்ளவாகளும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் பொன்னிறமுள்ளவர்களும் அப்ஸ்ரஸுகளாலே தனித்தனி பூஜிக்கப்படுகின்றவர்களும் மிகமகிழ்ச்சியுள்ளவர்களும் புண்ய புருஷர்கள் அவற்றின் கரைகளில் இருக்கிறார்கள். பசுவைத்தானம்

பண்ணுகிறவாசன சிறந்த உலகத்தை அடைகிறார்கள். கானையைத் தானமபண்ணுகிறவர்கள் ஸூர்யலோகத்தை அடைகிறார்கள். வஸுதிரத்தைக் கொடுப்பவர்கள் சந்திரலோகத்தை அடைகிறார்கள். பொன்னைத் தானமசெய்பவர்கள் தேவத்தனமைப அடைகிறார்கள். நல்ல காந்தியுடையதும் நல்ல கறவைபுள்ளதும் அழகிய கன்றுள்ளதும் வெந்நாடு ஓடாமலிருப்பதுமான புதிதாக நன்ற பசுவைத் தானம் செய்பவர்கள் அந்தப் பசுவினுடைய தேஹத்தில் எவ்வளவு உரோமங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு வாஷகாலம் தேவலோகத்திலே நுக்கின்றார்கள். எவ்வளவு அடங்கினதும் கல்பப்பைப் இழக்கிறதும் அதிக வீரியமுள்ளதும் பாரதத்தைச் சமச்சக்கடிதும் சிறந்த பலமுள்ளதும் இளம் வயதுள்ளதுமான விந்ஷபத்தைத் தானம் செய்கிறானே அவன் பத்தப்பசுகளைத் தானம் செய்தவனுக்குள்ளே லோகங்களை அடைகிறான். எவ்வளவு வஸுதிரத்தோடு கூடியதும் கறக்க வெண்கலப்பாததிரமுள்ளதுமான கபிலைப்பசுவைப் பின்னே கொடுக்கப்படும்தக்ஷிணை முதலிய திரவியங்களைநி தானமபண்ணுகிறானே (அவன் மரித்த) பின் 1 அந்தப் பசுவானது தனது அந்தஅந்தக் குணங்களாலே அவனுக்கு விந்ஷபவழைக்க கொடுப்பதாசிக் கொடுக்க அவனை அடைகிறது. பசுவைத் தானம்செய்கால் அதன் தேகத்தில் எவ்வளவு உரோமங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு பலன்களை அடைகிறான். அவன் தனது பத்திராகளையும் பொத்திராகளையும் 2 குலமனைத்தையும் ஏழுதலை முறைவரையில பரலோகத்தில் உத்தாரணம் செய்கிறான். தக்ஷிணையுடன்கூடியதும் பொன்னுற்செய்த அழகிய நிகாமுகளுள்ளதும் கறக்க வெண்கலப்பாததிரமுள்ளதும் பின்பு கொடுக்கப்படுகிற தக்ஷிணைமுதலிய திரவியங்களை புடையதுமான தீவதேனுவைப் பிராமமணனுக்குத் தானம் செய்பவனுக்கு வஸுக்களுடைய உலகங்கள் எளிதில் அடைபக்கூடியவையாகின்றன. தன்னுடைய தீவினைகளால் அஸூராகா நிரமபின சுடுமையான இரூளுவா நரகத்தில் விழுகின்றவனை, மஹாலமுத்திரத்தில் முழுகின்றவனை அணுகூலமான காறஅடன்கூடின படக்குகரையேற்றுவதுபோல, கோதானமானது பரலோகத்தில் கரையேற்றுகிறது தானம் செய்பதக்க தன கன்னிரையைப் பிராமமணிவாகவிதிப்படி கொடுக்கிறவனும் பூமியைப் பிராமமண

1 வேறுபாடம் 2 'குலம் ஸாகம்' எனப்பது மூலம், 'முன்னோகளை யும்' எனப்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

நுகருத கொடுக்கிறவனுட விடுபட்ட (அப்படி) தானகளைமுடி
 செச்சுவலுட ஐந்திரவேந்தரை அடைசெய்வனா தாக்கீப!
 வான கிடமுள்ள வானகம் கலலொழுக்கமுள்ளவனாகைய உழ
 வந்ஷங்கரை ஐடைக்கிடாநல் அகனிபில் ஹவிஸை ஹோமம்
 செடக ரீதே அந்த மனிதனை தனகாமங்களால் முன்னே முத்தல்
 முறை பாடாமார்களைமுடி பின்னே முத்தல் முறைபாறையுடி
 தன்னைமுடி பரிசுத்தப்படுத்திநீற' என்று தாமத தன் கூடிய
 ஹிமலான அந்த வாக்கிடத்தை உரைத்தார்.

தாக்கீபா, 'அழகிய நுபமுள்ளவனோ' அகனி ஹோத்திரம், சி
 னுடைய புத்தனமான முறை எது? என சூயிபாமுது ஐந்த
 ஐந்திர வேனலை உபதேசிக்கப்படரிய புத்தனமான அகனி
 ஹோத்திர சித்தாரை அறிக்கடலென எனக்குச சொல்லா
 யாக' என்று வினவி, ஸர்ஸவதியானவர், 'சூயிபிலலாதவனுட
 கைகளைச சேத்தித்துக்கொள்ளா, வனுட வேகங்களை அறிபாதல
 னும வேதாந்தங்களை அறிந்துடி அறுஷ்டபாசவனுடி அகனி
 பில் ஹவிஸை ஹோமம் செய்யக்கூடாது. பிறா மனத்தை
 அறிய விருப்புகிறவாகளுடி சுத்தியில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான
 தேவர்கள் ஸாதனைதரில்லாதவனிடமிருந்து ஹவிஸைப் பெற
 னுக்கொளவா சிலம் கோதாம முத்தலியவற்றை அறிவறதகு
 முன பயன்படுவனா வேதமோதாக்களைச தேவனைகவருக்கு உத்
 தேசமான ஹவிஸைக்கொடுப்பது முத்தலியவற்றில் (ரிஷிக்காக)
 ரியம்ககலாகாது. அப்பப்பபட்ட (ஸரோதரியன்) அல்லவோ
 ஹோமம் செய்யக்கவன்? வேதமானது தன்னை சூதாதவனைச
 குல்முடி ஓழுக்கமுடி அறியப்பட்டவனெனது சொல்லுகிறது
 தாக்கீப! இப்பப்பபட்ட (ஸரோதரியன்வல்லாதவன்) அகனி
 ஹோத்திர ஹோமம் செய்யக்கூடாது ஏவாகு ஸாதனைகபுள்ள
 வாகாரகைய ஸத்தியத்தைப் வித்தமாகக்கொண்டவாகாரகைய
 ஹோமஞ்செய்தம்கசுத்தப புஜீயவாகாரகைய அகனிபில்
 ஹோமம் செய்கிறானோ அபாகு புண்பலையபத்தமுள்ள கோ
 லோகத்தை அடைந்து சீகரபு பிடிம்கெவையுடி (பிறகு,
 அடைவில்) சீகரபு பிடிம்கெவையுடி பாக்கிறாகு' என்று
 சொன்னார்.

தாக்கீபா, 'நல்ல மகிழ்ச்சியுள்ளவனே! பாமாதமஸ்வருபியுடி,
 ஆகமஸ்வருபவ்ஷயத்திலும் காமபல விஷயத்திலும் மிகச் சிறந்த
 புத்தியை அடைந்திருப்பவருடி, ஞானஸ்வருபியுமானவனே ஆகம

தத்வம் கர்மதத்வம் இரண்டினையும் பிரகாசிக்கச் செய்பவளென்று அறிந்து வினவுகிறேன். அழகிய உருவமுள்ளவளே! நீயார்?’ என்று வினவினா. ஸரஸ்வதி, ‘பிராமமணஸரேஷ்டாகளுடைய ஸந்தேகத்தைப் போகருவதற்காக (ப பராபரவிதயாஸவரூபியான ஸரஸ்வதியெனகிற) நான் அகனிஹோததிரததிவிருநது வந்திருக்கிறேன். உள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிற நான் உன்னுடைய ஸம்பததை அடைந்து உண்மையான இந்த ¹ ஆததத்தை உள்ளபடி உரைத்தேன்’ என்று கூறினா.

தார்கூடியர், ‘உவககு நிரானவா ஒருவரும் இல்லை. லக்ஷ்மி போல மிதமிஞ்சிப் பிரகாசிக்கிறாய். நல்ல கிரத்தியுள்ளவளே! உன்னுடைய ரூபமானது தேவஸம்பந்தமுள்ளதாயும் முடிவற்ற ஒளிபுள்ளதாயும் இருக்கிறது. பிரகாசிக்கின்ற அறிவையும் தரிசுகிறாய்’ என்று கூறினா. ஸரஸ்வதி, ‘மனிதர்களுள் பெருமையுடையவனே! கழறநிநதவனே! பிராம்மனானே! யாகஞ் செய்பவாகவாயாகவகரில நல்ல ஸவரத்தூடன உச்சரிக்கிற சிறந்த மந்திரங்காளாலேயே நான் நன்றாக வளாந்தவளும திருபதிசெய்யப்பட்டவளும ரூபவதியும் ஆகிறேன். விதவானே! அகனிஹோததிரதிகளில் மரத்தினாலே இருப்பினாலே மண்ணாலே செய்யப்பட்ட பாத திரம உபயோகிக்கப்படுதலாலேயே எனக்குத் திவ்யரூபமும் பிரஜ்ஞையும் வித்திக்கின்றவனென்று அறிவாயாக’ என்று சொன்னா.

தார்கூடியர், ‘மிகக் பிரஸித்திபெற்றவர்களான முனிவர்கள் இதைச் சிறந்த நன்மையென்றெண்ணி முயல்கின்றார்கள். அறிஞர்கள் சிறந்த எந்தப் பதத்தை அடைகிறார்களோ நிகரில்லாததும சோகமில்லாததுமான அந்த மோக்ஷத்தை எனக்குச் சொல்வாயாக. ஸாக்யாக்களும யோகிகளும எதை ஸர்வோந்நமமென்று அறிகிறார்களோ புராதனமான அந்தப்பதத்தை நான் அறியேன்’ என்று சொன்னா. ஸரஸ்வதி, ‘வேதத்தை அறிந்தவாக்களும் தவகத்தைப் பொருளாகக்கொண்டவர்களும் துககமற்றவாக்களும் ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவாக்களுமான ஸதபுருஷர்கள் வேதாததியயனத்தாலும் தானத்தாலும் விரதங்களாலும் புனயத்தாலும் யோகத்தாலும் சிறந்த வஸ்துககளைக்காட்டிலும் சிறந்ததும பிரஸித்திபெற்றதும புராதனமாக இருப்பதுமான அந்த உத்தமமான பதத்தை அடைகிறார்கள். அந்ந மத்தியில் நல்ல

1 ‘காமாக்கள பரம்பரைபாக மோக்ஷஸாதனமென்பதையும் ஸகூண ப்ரம்மவிதத்தையையும்’ எனபது பழைய உரை.

வாஸ்தவம் என்பது ஆரிய சீலநெறியை உடைய பெரிய கோபுரம் மரமாதலும் பிரகாசகரமும். அதனுடைய அடியிலிருந்து தென்போல் ருசியான நீர்பெய்து குளம் மிகப் புண்புண்பு நதிகளாய் பெருகுகின்றன. அதனுடைய ஒவ்வொரு கிளையிலிருந்தும் பெரிய கந்தம் பண்புகளும் மாமல்களும் கிரகங்களும் பாய்ந்து சென்று பெய்து பாய்ந்து மஹாநதிகள் மண்பாங்கான தரைகளில் ஓடுகின்றன. 'விஷ்டே!' எந்த இடத்தில் அக்னியைத் தலைவனாகக் கொண்டவர்களும் இந்திரனோடு கூடியவர்களும் மருதநதிகளுடைய சண்டகனோடு கூடியவர்களான தேவர்கள் சிறந்த யாகவசனோடு செய்தார்களோ அந்த ஸ்தானம் நிகர்ப்பது' எனறு கூறினார் என்றார்.

நூற்றத்தொண்ணூற்றவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸ்தமரஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், மதஸ்யநுபியானவிஷ்ணு வைவஸ்வதமறு இவர்களின் சரிதரமான மதஸ்யோபாக்கியானத்தை யுதிஷ்டியர் முதலியவர்களுக்குச் சொல்லியது)

பிறகு, அந்தப்பாண்டவர். மீண்டும் மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'வைவஸ்வதமனுஷினுடைய சரிதரத்தைக் சொல்வீராக' எனறு வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'அரசரீன! புருஷஸுதேஷ்டினே! நல்ல பிரதாபமுள்ளவரும் பிரமமதீதவாரீபானற காந்தியுள்ளவரும் ஸூர்யனுடைய புத்திரருமான மஹர்ஷி ஒருவர் இருந்தார். அந்த மஹர்ஷி செளரயத்தாலும் தேஜஸாலும் காந்தியினாலும் முக்கியமாகத் தவந்தினாலும் தம் பிரதாபக்கும பிரதாமஹர்ஷிக்கும தீமற்பட்டிருந்தார். அரசரான அந்த மஹர்ஷி விரைவே பெனலும் பதிரியில் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டும் ஒரு காலம் நின்றிகொண்டிருந்தமையான மிகப் பெரியதவந்தைச் செய்தார். அப்பொழுது, அவர் தலைகீழாக நின்றிகொண்டும் அவ்வாறே தன்கொட்டாமலும் பதினாயிரம் வருஷம் கோரமும் உறுதியுமான தவந்தைச் செய்தார். தவம் செய்கின்றவரும் கனைந்திருக்கின்ற மரவுரியையும் சடைகளையும் தரித்திருப்பவருமான அவரை ஒரு ஸ்தமரத்தில் ஒரு மதஸ்யமானது சீரீனந்தியின் கரை

யணடை வந்தது, 'பகவானே! நான சிறிய மீனாக இருக்கிறேன். பலமுள்ள மீன்களிடத்தில் எனக்குப் பயமுண்டாகிறது. நல்ல விரதமுள்ளவரே! ஆதலால், நீர் எனனை அந்நப பயத்தினின்று பாதுகாக்கத்தக்கவராகிறீர். பலமுள்ள மீன்கள் பலமில்லாத மீன்களை மிகத்தினனுகின்றன. எங்களுக்குச் சாஸவதமான இந்ந ஜீவனமானது எப்பொழுதும் ஏற்படுத்ப்பட்டிருக்கிறது. மிகவும் முழுக்குற எனனைப் பெரிதான அந்நபயமாகிற வெள்ளத்தினின்று காக்கக்கூடவீர். இந்ந உபகாரத்தைச் செய்வீராகில் நான உட்குட்ப் பிரத்யுபகாரம் செய்வேன்' என்று சொல்லியது.

அந்த வைவஸவதமனுவானவர் மதஸ்யத்தினுடைய வசனத்தைக் கேட்டுக் கருணைமேலிட்டு அந்ந மதஸ்யத்தைத் தாமே கையினால் எடுத்தார். வைவஸவதமனுவானவர் சந்திரகிராம போன்ற ஒளிப்பொருந்திய அந்ந மதஸ்யத்தை 1 ஜலம வைக்கு மீடத்திற்குக் கொண்டிபோய்த தணரீர் ரிறைந்த ஒரு சாலில் போட்டார் அரசனே! அந்ந மதஸ்யமானது மிகப்போஷிக்கப்பட்டு அந்நச் சாலில் வளாந்தது. மனுவானவர் அந்ந மதஸ்யத்தினிடம் புத்திரனிடம் அனபுவைப்பதுபோல மிகக் அனபுவைநதார் அந்ந மதஸ்யமானது, நெந்க்காலம் சென்றபிறகு, மிகப் பெரிதாகவிட்டது அந்ந மதஸ்யம் அந்நச் சாலஜலத்தில் அடங்காமல் போயவிட்டதாம். பிறகு, மதஸ்யமானது மறுபடியும் மனுவைப்பாரதது, 'பகவானே! இப்பொழுது எனக்கு வேறு ஒரு நல்ல இடத்தைக்கொடும்' என்று சொல்லியது. பிறகு, பகவானான அந்ந மனுவ அந்நச்சாலினின்று மதஸ்யத்தை மேலே எடுத்து அப்பொழுது ஒரு பெரிய தடாகத்திற்குக் கொண்டிபோனார். பகைவாபட்டணங்களை ஜபிப்பவனே! மனுவானவா அந்ந மதஸ்யத்தை அகில போட்டார். பிறகு, அந்ந மதஸ்யம் அங்கேயே மிகப்பல வருஷங்கள் லளாந்தது 2 தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவனே! அந்நத்தடாகமானது இரண்டு யோஜனை நீளமுட ஒரு யோஜனை அகலமுமுள்ளதாக இருந்தது. குநதீநந்தன! பிரஜைகளுக்கு இறைவனே! அந்ந மதஸ்யமானது அந்நத் தடாகத்தில் அடங்கவில்லை, அசைவதற்கும் முடியவில்லை.

1 'உத்காந்தம்' எனபது மூலம்

2 'ராஜீவலோசந' எனபது மூலம்; 'ராஜீவலோசந: ' என்று கொண்டு மதஸ்யத்துக்கு அடைமொழியாகக் குவது பழையவுரை.

பிறகு, மதஸ்யமானது¹ மனுவைப்பாடத்து, 'பகவானே! ஸாதுவே! மதத்திமானசஞ்ஞள சிறந்தவரே! நான இந்த மதக்கருவியும் வலிக் கச சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன். ஆகலால், ஸமுத்திரராஜ னுகருப பிரிப மஹிஷ்யான சங்கையில் எனனைச சேர்த்துவிடும். நான அருவியிலலாமல் உமமுடைய கட்டளையில் நிற்பேன். தோஷமற்றவரே! உமது செய்கையாலன்றே ஒப்பற்ற வளாச சயை நான அடைந்தேன்'² என்று சொல்லியது. இவ்வாறு சொல் லக் கேட்டவரும் ஸுவந்திரரும் பகவானுமான மனுவானவர் தாமே அந்த மதஸ்யத்தைக் கவகாந்திகருக கொண்டுபோய் அதில் விட்டார். பகவானை அழிப்பவனே! அந்த மதஸ்யமானது அந் தக் கவகையில் சிலகாலம் வளாந்தது மறுபடியும், மதஸ்ய மானது மனுவை அடைந்து அவரைப் பாடத்து, 'பிரபுவே! நான பாந்திரப்பதனால் கவகையில் அசைவதற்குச் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன். பகவானே! எனனை விடைவாக ஸமுத்திரத்தில கொண்டு சேர்த்துவிடும்; கிருபை செய்யும்' என்று வேண்டிக் கொண்டது. பாந்தி! மனுவானவா, பிறகு, தாமே அந்தக் கங்கா ஜலத்திலிருந்து மதஸ்யத்தை எடுத்தது ஸமுத்திரத்திற்குக் கொண்டு போய் அதிலும் அதனை விட்டார். அந்த மதஸ்யமானது மிகப் பெரிதாயிருந்தும், அகைத் தூக்கிச் செல்லுகிற மனுவுக்கு அப் பொழுது இஷ்டப்படி கொண்டுபோகத்தக்கதும், தொடுவதற்கு இனியதும் வாஸனை புள்ள துமாயிருந்தது அந்த மதஸ்யமானது, மனுவினால் ஸமுத்திரத்தில போடப்பட்டபொழுது, புனசிப் புடன் அவரைப் பார்த்து, இந்த வாக்கயத்தை உரைக்கலாயிற்று.

'பகவானே! உம்மால் விசேஷமாக ரக்ஷணமுமுமையும் செய் யப்பட்டது. ஸமயம் வந்தபொழுது செய்யத்தக்கதை எனனிட மிருந்து நீ கேளும. மகாபாக்கியசாலியே! பகவானே! பூமியி லுள்ள இந்த ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் அனைத்தும் அதிசிக்கிரத்தில நாசமடையப்போகின்றன. உலகங்களைல்லாம மஹாஜலத்தில் முழுகிப்போகிற காலம் வந்துவிட்டது. ஆகையால், இப்பொழுது எது உமக்கு ஒப்பற்ற நன்மையோ அதனை உமக்குத் தெரிவிக்கிறேன். ஜங்கமங்களுள்ளும் ஸ்தாவரங்களுள்ளும் அசைவன அசையாதனவாகிய எல்லாவற்றிற்கும் அதிபயங்கரமான காலம் வந்துவிட்டது. நீ நல்ல கயிலுள்ள உறுதியான ஓர் ஓடத்

¹ 'பகவானே! ஸாதுவே! எனனை ஸமுத்திரத்திற்குப் பிரியமஹிஷி யான கவகையை அடைவிப்பீராக. அதில் வலிப்பேன் தந்தையே! அல்லது நீர் எண்ணுகிறபடி செய்வீராக' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

தைச் செய்யக்கடவீர். மஹர்ஷியே! அந்த ஓடத்தில் ஸப்த ரிஷிகளுடன் கூட ஏறுவீராக. எனால் முன் சொல்லப்பட்ட விததுச்சுக்ளெல்லாவற்றையும் வக்க வகையாக நன்றாகக்கட்டி. ஓடத்தில் ஏறுவீராக. முனிஜனங்களுக்குப் பிரியமானவரே! பிறகு, நீர் ஓடத்திலிருந்துகொண்டு என்னை எதிர்பார்க்கக்கடவீர். முனிவரே! நான் கொம்புள்ளவனாக வருவேன். தவமுள்ளவரே! அதனால், என்னை அறியக்கடவீர். இதனை நீர் இவ்விதம் செய்ய வேண்டும். நான் உம்மிடம் விடைபெற்றுச் செல்லுவேன். நான் இல்லாவிடில் அந்தப் பெரிய வெள்ளமானது உம்மால் தாண்ட முடியாது. பிரபுவே! என்னுடைய இந்த வசனத்தையும் நீர் ஸந்தேசிக்கலாகாது' என்று சொல்லிற்று. மனுவான்வா, 'இவ வண்ணமே செயவேன்' என்று அந்த மதஸ்யத்தைப் பார்த்து மறுமொழிகூறினார். (இருவரும்,) ஒருவரை ஒருவர் கேட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு, இஷ்டப்படி சென்றார்கள்.

மஹாராஜனே! பகைவர்களை அடக்குபவனே! வீரனே! பிறகு, மனுவான்வர் மதஸ்யம் சொல்லியபடி எல்லாவிததுக்களையும் சேகரித்துக்கொண்டு நல்ல ஓடத்தினால் பெரிய அலைகளுடன் கூடின ஸமுத்திரத்தில அப்பொழுது மிதந்தார். பூமிககிறாவனே! அந்த மனுவான்வர் அந்த மதஸ்யத்தை நினைத்தார். பகைவர் நகரங்களை ஜயிப்பவனே! பரதாளுள் மிகச் சிறந்தவனே! அந்த மதஸ்யமானது, அந்த மனுவினுடைய எண்ணத்தை அறிந்து, கொம்புள்ளதாக அந்த ஓடத்தில் அப்பொழுது விரைவாக வந்தது. புருஷ ஸ்ரேஷ்டனே! மனுவான்வர் ஜலத்தால் நிறைந்த கடலில் தான் சொல்லியபடியுள்ள உருவத்தால் மலைபோல உயர்ந்திருப்பதும் கொம்புள்ளதுமான ¹ அந்த மதஸ்யத்தைப் பார்த்து, பிறகு, அந்த மதஸ்யத்தின் தலையிலுள்ள கொம்பில் முறுக்கின் கயிற்றைப் போட்டார். பகைவர் பட்டணத்தை ஜயிப்பவனே! அந்தக் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட மதஸ்யமானது ஓடத்தை உட்புறத்தில் அதிலேகமாக இழுத்தது. மனிதர்களுக்கிறைவனே! அந்த மனுவான்வர் அலைகளால் கூதநாடுகிறதுபேரலிருப்பதும் ஜலத்தினால் காஜிக்கின்றதுபோலிருப்பதுமான ஸமுத்திரத்தை அந்த ஓடத்தால் தாண்ட ஆரம்பித்தார். பகைவர் பட்டணங்களை ஜயிப்பவனே! பெருங்கடலில் பெருங்காறறுகனார் அலைக்கப்படுகிற அந்த ஓடமானது, மதங்கொண்டு நிலைதவறியிருக்கிற மாத்போலச்

¹ இரட்டிசதலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

புணர்தது. பூமிபுடி திசைகளும் மூலைந்திசைகளும் பிரகாசிக்கவேயில்லை. பாதாரோஷ்டீன! ஆகாயமும் ஸுவர்க்கமும் எல்லாம ஜலமாகவே ஆயின. பாதாரோஷ்டீன! அப்பொழுது, உலகம் முழுகிப்போன ஸமயத்தில், ஸபநரிஷ்களும் மனுஷம அப்படியே மதஸ்யமும் காணப்பட்டனா அரசனே! பிறகு, அந்த மதஸ்யமானது சோம்பலினறி அந்த நீர்ப்பெருக்கில் அந்த ஓடத்தை இவ்வண்ணம் மிகப் பலவருஷங்கள் இழுத்தது. பாதாரோஷ்டீன! குருந்தன! பிறகு, இமயமலையைச் சார்ந்த உபாந்த சிகரத்தினருக்கில் அந்த மதஸ்யம் ஓடத்தை இழுத்துச் சென்றது. பிறகு, அந்த மதஸ்யமானது அப்பொழுது அந்த ரிஷிகளைப் பாத்தது மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டு, 'இந்த இமயமலையினுடைய சிகரத்தில் ஓடத்தைத் தாமதமில்லாமல் கட்டுங்கள்' என்று சொல்லியது. பாதாரோஷ்டீன! மதஸ்யத்தினுடைய சொல்லிக்கேட்டு, அந்த ரிஷிகள் அந்த ஓடத்தை அப்பொழுது அந்த இமயமலையின சிகரத்தில் விரைவாகக் கட்டினர். குருந்தன! பாதாரோஷ்டீன! சிறந்த அந்த இமயமலையின சிகரமானது இன்றும்கூட 1 நெளபந்தனமென்று பிரஸித்திபெற்றதாக இருக்கிறது. அதைத் தெரிந்துகொள்.

பிறகு, 'மதஸ்யமானது, அப்பொழுது ஒன்று சேர்க்கிருக்கிற அந்த ரிஷிகளைப்பாத்தது, 'நான் பாஜைகளுக்குப் பதியான பிரம்மா; எனனைவிடச் சிறந்த வஸ்து இல்லை; மதஸ்யவடிவம்கொண்டிருக்கிற எனனூல ரீங்கள் இந்தப் பயத்தெருந்து விடுவிக் பெயட்டாகள். (இந்த) மனுஷினூல தேவர்களோடும் அஸூர்களோடும் மனுஷ்யாத்ளோடும் கூடின எல்லாப் பாஜைகளும் எல்லா உலகங்களும் அசைவன அசையாதனை ஆகிய அனைத்தும் படைக்கப்பட்டதக்கவைகள். கடுந்தவத்தினூல இவருக்கு நல்ல புத்திசக்தி உண்டாகும். என் அனுக்கிரஹத்தால் பிராஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் மயக்கத்தை அடையமாட்டா' என்று சொல்லியது. மதஸ்யமானது இவ்விதமான சொல்லைச் சொல்லி ஒரு சூனாததில் மறைந்துபோய்விட்டது. 'பாஜைகளைத் தாமே படைக்க எனனைம்கொண்ட வைவஸ்வதமனு வானவர் பாஜைகளைப் படைப்பதில் மிக மயக்கமுள்ளவரானார். பிறகு, பெருந்தவம் புரிந்தார். பாதாரோஷ்டீன! பெருந்தவத்தோடு கூடின அந்த மனுவானவர், பிறகு, தாமே முறைய்படி எல்லாப் பிராஜைகளையும் படைக்கத்தொடங்கினார். புராதன கதை என்று

1 ஓடங்கட்டினது.

சொல்லப்பட்டதும் எல்லாப் பாவங்களையும் போக்குவதுமான இந்த மாதஸ்யோபாகயானமானது இவ்வண்ணம எனனால் சொல்லப்பட்டது. இந்த மனுஷின் சரித்திரத்தைத் தினந்தோறும் ஆதிதொடங்கிக் கடைசிவரையில் கேட்கும் மனிதன் ஸுகமுள்ளவனாகவும் எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறினவனாகவும் எல்லா உலகங்களையும் அடைவான்' என்று சொன்னார்.

ஊற்றத்தோண்ணுற்றோராவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் நான்கு யுகங்களுடைய தீமங்களையும் கூறிப் பிரளயத்தை வர்ணித்துப் பிரளயஜலத்தில் மிதக்கின்ற தாம் ஆலிலையில் குழந்தைவடிவத்துடன் படுத்திருந்த ஹரியின்வயிற்றினுள்புதுந்து பிரம்மாண்டங்களைப் பார்த்துத் திரும்பிவந்ததையும் யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்குக் கூறியது.)

பிரகு, வினயததுடனகூடியவரும் தாமங்களால் பிரகாசிப்பவருமான அந்த யுதிஷ்டிரா தவசியான மாககண்டேயரைப் பார்த்து, மறுபடியும், 'மஹரிஷியே! உமமால் பல்லாயிரம் யுகங்கள் பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. மகாதமாவும் ஸத்யலோகத்திலிருப்பவருமான பிரமமதேவரைத்தவிர உமகொப்பான ஆயுளுள்ளவர் ஒருவரும் இவ்வுலகில் காணப்படவில்லை. பிரமமதேவரே! தேவர்களும் அஸுரர்களும் இல்லாத இந்த அநதரிக்கலோகத்தில் ஆயுளினால் உமக்கு ஒப்பாக ஒருவரும் இல்லை. பிரமமணரே! நீரே பிரளயத்திலுள்ள பரமமாவை அடைந்து துதிககிரீ பிரமமரிஷியே! பிரளயம் முடிந்து, பிரமமதேவரும் விழித்துக்கொண்டவுடன், பிரமமதேவரால் திசைகளைக் காற்று (நிரம்பினவை) ஆகச் செய்து ஜலங்களை அங்கங்கே உரியஇடங்களில் விலகிக் கொள்ளப்படி 1 நான்கு விதமான பிராணிகளும் இவ்வுலகில் படைக்கப்படுவதை நீர் ஒருவரே பார்க்கிறீர். பிரம்மணரேஷ்டரே! உமமால் உலகங்களுக்குக் குருவும் எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹருமான பிரமமதேவரே அவரையே விஷயமாகக்கொண்ட தியா

1 ஆதிபர்வம் 57-ம் பக்கத்திலும் ஸப்பாவம் 198-ம் பக்கத்திலும் குறிப்பிற் காண்க.

எத்தால் நேரில் ஆராதிக்ஷப்பட்டா. பிராமமணரே! மேலும். பிராமமேதவா பலமுறை உலகத்தைப் படைப்பதை நீ நேரில் பார்த்திருக்கிறீர். நீ கடுமையான தவத்தின் அயிழ்நது (மரிசி முதலிய) பிராமமாகளை ஜயித்தீர். நீ பரலோகத்தில் நாராயண ரூடைய ஸம்பத்திலிருக்கிற பிரஸித்திபெற்ற உத்தமபகதொன்று மிகப்புகழ்ப்படுகிறீர். எங்கும் வியாபித்திருப்பதும் நீளைத்த உருவ மெடுப்பதுமான பிரம்மத்தை நேரில் பார்க்கும்மடமான ஹ்ருதய புண்டரீகத்தை யோக்கலையினால் சிறந்த உலகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரான பகவான் உம்மால் பலமுறை சிறந்த வைராகம அபயாஸம் என்கிற இரண்டு கண்களால் முற்காலத்தில் பார்க்கப்பட்டார். பிராமமரிஷியே! பரமாத்மாவினுடைய அந்த அணுகுசிறுத்தால், முடிவைச் செய்கிற யமனும் தேகத்தைக்கொடுக்கிற மூப்பும உடமை அடைகிறதில்லை. எக்காலத்தில் ஸூர்யன், அக்னி, வாயு, சந்திரன், ஆகாயம், பூமி ஒன்றும் மிச்சமீன்ற அழிந்ததுபோகின்றனவோ, உலகம் ஒரே ஸமுத்திரமாக ஸ்தாவர வகளும ஜங்கமவகளும நாசமடைகின்றனவோ, தேவாஸூராகளுடைய கூட்டங்களும் மகோரகாகளும் முற்றிலும் அழிந்துபோகின்றனவோ அக்காலத்தில் தாமரைமலரில் படுத்திருப்பவரும் பெரிய மனமுள்ளவரும் தாமரைமலரை இருப்பிடமாகக்கொண்டவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அகிபதியுமான பிரம்மமேதவரை நீ ஒருவர் அடைகிறீர். பிராமமேதைதமரே! முற்காலத்தில் நடந்த இவையனைத்தும் உடமால். நோக்க காணப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், நான் பிரமாணத்தோடுகூடிய எல்லாக் கதைகளைபுட உமமிடமிருந்து கேட்க விரும்புகிறேன். பிராமமணராரேஷ்டரே! உம ஒருவராலேயே பலவாறு புராதன வ்ருத்தாந்தங்கள் நேரில் காணப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ? எல்லா உலகங்களிலும் எப்பொழுதும் உமக்குத்திரிபாதது ஒன்றுமில்லை' என்று வினவினார்

மாரக்கண்டேயா, 'பிறப்பில்லாதவரும் நிரம்பினவரும் என்றும் ஒரே ரூபமுள்ளவரும் ஆகியற்றவரும் என்றும் ரூப்பவரும் எவருக்கும் புலப்படாத மகிமைபுள்ளவரும் மிக்க ஸூகீழ்மமாக இருப்பவரும் 1 நிக்குணரும் சுத்த ஸ்தவகுண ரூபியுமான பரமாத்மாவுக்கு வந்தனமயண்ணி ஸந்தோஷத்துடன் கதையை

1 குணங்களில்லாதவா; பிராகிருத குணங்களொன்றும் தமமீடம் பற்றாதவா எனினுமாம்.

உணக்குச சொல்லுவேன. அகன்று நீண்ட கண்களுள்ளவரும்
 பீதாமபரம தரிசுதவரும் ஜனாநதனருமான இநதகக்ருஷணனே
 உலகத்தைப் படைப்பவா; அழிப்பவா; பிராணிகளிடத்தில அநத
 ராதமாவாக இருப்பவர்; பிசாணிகளுக்கு நனமையையளிப்பவர்;
 பிரபுவாயிருப்பவா. இநதப பகவான நீனைக்கமுடியாததும் பெரி
 தும் ஆச்சர்யமானதும் பரிசுத்தமானதும் ஆதி அநதமில்லாததும்
 உலகங்களை வடிவமாக்கக்கொண்டதும் குறைவற்றதும் அழிவற்ற
 துமான வஸதுவென்று சொல்லப்படுகிறா. இவா படைக்கிறா;
 படைக்கப்படுகிறாலை. மனிதமுயற்சிக்கும் இவரேகாரணம்.
 எவன இநதபபுருஷரை அறிவான? இவரைத் தேவர்களும் அறியா.
 ராஜஸரேஷ்டனே! புருஷஸரேஷ்டனே! ஆதிதில எல்லா உலகத்
 திற்கும் நரசம வநதபோது இவரால் செய்யப்படுகிற படைப்பமுழு
 மையும் ஆசசாயமே. (தேவவுருஷத்தில) நாலாயிரம் வருஷங்காடங்
 கின அநத யுகத்தைக் கிருதயுகமென்று சொல்லுகிறார்களா. அதற்கு
 1 ஸந்தியும் ஸந்தியாமசமும தனிததனியே நாலாறு நாலாறு வருஷ
 அளவுள்ளவாகும். பிறகு, இவவுலகில மூவாயிரம் தேவ வருஷங்
 கள நிரேதாயுகம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. அநத யுகத்திற்கு
 ஸந்தியும் ஸந்தயாமசமும தனிததனி முநதாறு முந்தாறு வருஷங்
 கள் என்று கூறப்படுகின்றன. அவற்றுக்குப் பிறகு, இரண்டாயிரம்
 வருஷங்கள் தவாபரயுகத்தின அளவென்று சொல்லப்படுகின்றன.
 அந்த த்வாபரயுகத்திற்கும் ஸந்தியும் ஸந்தயாமசமும அப்படியே
 தனிததனி இருதாறு இருதாறு வருஷங்களுென்று சொல்லப்படுகின
 றன. பிறகு, கலியுகமானது ஆயிர வருஷமென்று கருதப்பட்டது.
 அதனுடைய ஸந்தியும் ஸந்தயாமசமும தனிததனி தூறு தூறு வரு
 ஷங்களென்று கருதப்பட்டன. ஸந்திக்கும் ஸந்தயாமசததுக்குமு
 கால அளவானது ஸமமென்று அறிந்ததுகொள. கலியுகம் டென்று
 வுடன், கருதயுகம் தொடங்குகிறது. இந்த யுகங்களின தால் அள
 வானது பனனீராயிரம் வருஷங்களுென்று சொல்லப்பட்டது. இப்
 படி ஆயிரம் சதுரயுகங்கள் பிரமமாவுக்கு ஒருபதல் என்று சொல்
 லப்பட்டன. உலகமனைததும் பிரமமதேவருடைய பகறகாலத்தில
 எங்கும் நடைபெறாதுவருகிறது. புருஷஸரேஷ்டனே! பிரமம்

1 'புகதாமங்கள் கலக்குங்காலம் புகத்தின தொடக்கம் சந்தியம் முடிவு. ஸந்தியாமசமுமம் ஆயினும், புகங்களினிடையில இங்ஙனம் கூறப்படுகாலம் முன்புகத்தை நோக்க ஸந்தியாமசமும பின்புகத்தைநோக்க ஸந்தியுமாம்' எனபது பழையவுரையின கருதல்

தேவர் கண்ணாடியை காண்பதை அறிந்தால் உலகங்களுக்குப் பிரளயமென்று அறிகிறார்கள். பரமபுரேஷ்டனே! ஆபிராமவருஷ அருவான கலியுகத்தின் முடிவானது சிறிது மீச்சமிருக்குமென்பது எல்லா மனிதர்களும் பெரும்பாலும் பொய் சொல்லுவார்கள். பார்த்த! அக்காலத்தில் யாகந்திறகு 1 பரதிநிதியும் அபயமே தானத்திறகு பரதிநிதியும் விரதத்திறகுப் பிரதிநிதியும் ஏற்படுகின்றன. இந்த யுகமுடிவில், பிராமமணர்கள் சூத்திரர்களோடு தொழிலைச் செய்வார்கள். அபயமே, சூதாரசன கூத்திரிய தொழிலைப் பொருளைத் தேடுவார்கள். கலியுகத்தில், பிராமமணர்கள் யாகந்திறகு வேதாத்தியயனத்தையும் இழந்தவர்களும் தண்டதையையும் மான் தோலையும் இழந்தவர்களும் எல்லாவற்றையும் தீன்பவர்களும் ஆவார்கள். ஐயனே! பிராமமணர்கள் மந்திர ஜபத்தை விடுத்து விடுவார்கள் சூத்திரர்கள் மந்திர ஜபத்தைப் பிரதானமாகக் கைக்கொள்ளுவார்கள். உலகமானது விபரீதப்படுகிற காலத்தை, அழிவுக்கு முந்தின அடையாளமென்று அறியவேண்டும். அரசனே! பூமியில் மிலேச்ச அரசாசனபலா கொடுமையாக ஆள்கிறவர்களும் பாவினும் பொய் சொல்வதிலேயே பற்றுள்ளவர்களும் இருப்பார்கள். மனிதருட்சிறத்தவனே! சூதர்களான ஆந்தர்களும் சகர்களும் புரிந்தர்களும் யவனர்களும் காம்போ ஜாகளும் பாஹ்லிகர்களும் அவவாறே ஆபிராகளும் அரசர்களாக இருப்பார்கள். அப்பொழுது, ஒருபிராமமணனாவது தனதொழிலைக் கொண்டு ஜீவனம் செய்யமாட்டான். அரசனே! கூத்திரியர்களும் வையார்களும் தமக்குரியனவல்லாத தொழில்களில் லைபெய்வவர்களும் அலபாயுள்ளவர்களும் ஸ்வல்ப பலமுள்ளவர்களும் ஸ்வல்பமான வீராயமும் பராக்கிரமமுமுள்ளவர்களும் அலப வல்லமைபுள்ளவர்களும் சிறிய தேகமுள்ளவர்களும் அவ்வாறே உண்மைபேசாதவர்களும் ஆவார்கள். தேசங்கள் பெரும்பாலும் சூனயமாகும் திசைகள் மிருகங்களாலும் மாமஸங்களைப் புஜிக்கின்ற பிராணிகளாலும் சூழப்பட்டவைகளாகும். யுகத்தின் முடிவானது நெருங்கியபொழுது, பிராமமணர்களை (அனுபவமில்லாமையால்) வீணபெயரை வஹிப்பார்கள். அப்படியே, சூத்திரர்கள் உயர்ந்த வர்ணத்தார்களை, 'அடே!' என்று அழைப்பார்கள். பிராமமணர்கள் கீழ்வாணத்தார்களை, 'ஆய!' என்று அழைப்பார்கள். புருஷபுரேஷ்டனே! யுகம் முடியும் தருணத்தில்

1 பிரதியாகச செயப்படுகின்றவை.

அனேக ஜந்துக்கள் உண்டாகும். அரசனே! அபபடியே எல்லா மணங்களும் முகரத்தக்கவையாகா. புருஷஸுரேஷ்டனே! அபபடியே ரஸங்களும் ருசியோடு சேர்ந்தவைகளாசா. அரசனே! யுகமுடிவுவரும்போது, ஸ்திரீகள பலகுழந்தைகளை உடையவர்களும் குறுகின தேகமுள்ளவர்களும் நல்ல ஸவபாவத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் விடுபட்டவர்களும் முகத்தினாலேயே ஸம்போதகத்தை உண்டு பண்ணுகிறவர்களும் ஆவார்கள். வேந்தே! தேசங்கள் அன்னவிக் கிரயம் செய்பவைகளும் பிராமமணர்கள் வேந்ததை விற்றவர்களும் ஸ்திரீகள் ¹ அங்கத்தை விற்றவர்களும் ஆவார்கள். அரசனே! அபபடியே, பசுக்கள் சிறிதுபாலுள்ளவைகளாகும் மரங்கள் மலர்களும் கணிகளும் குறைந்தவையும் காக்கைகள் நிறைந்தவையும் ஆகும். அரசனே! பிராமமணர்கள் பிரம்மஹத்திதோஷமுள்ளவர்களும், அபபடியே பொய் சொல்பவர்களுமாவ அரசாக்களித்தினின்று பரதிகாறுததைச் செய்வார்கள். அரசனே! பேராசையும் அறியாமையும் மேலிடவர்களும் கபடமான தாமங்களைப் பிரஸித்திக்காகச் செய்பவர்களுமான ஆங்காங்கு வஸிக்கிற ஜனங்கள், பிசைக்கக்கத்திரிகின்ற பிராமமணர்களால் அடிக்கடி துன்புறுத்தப்படுவார்கள் கருஹஸ்தங்கள் அதிக விரிவினாலுண்டான பயத்தால் நடுக்கமுற்றவர்களும் எல்லாவிடங்களிலும் திருடுகிறவர்களும் கபடமான முனிவேஷத்தால் மறைந்தவர்களுமாகி வாணிபம் செய்து ஜீவியப்பார்கள். அபபொழுது, பிராமமணர்கள் வீணாக நகங்களையும் உராமங்களையும் தரித்திருப்பார்கள். புருஷஸுரேஷ்டனே! பிராமமணர்கள் பொருளிலுள்ள பேராசையினால் அந்த ஆஸரமங்களில் வீணாக வலிப்பவர்களும் வீணான ஆசாரமுள்ளவர்களும் கங்குடிப்பவர்களும் குருவின் மனைவியை அடைபவர்களும்யிருப்பார்கள். ஜனங்கள், மாமஸத்தைபும் இரத்தத்தையும் விருத்திபண்ணுகின்றவையும் இவவுலகில் மாததிரம பயன்படத்தக்கவையுமான அன்னபானங்களை விருமபுவார்கள். ஜனங்கள் பரலோக ஸாதகமான காரியங்களில் ஊக்கமில்லாதவர்களும் மிக்க நஸ்திகர்களும் பெருமபானமையாகப் ² பாஷனாடகளுடன் கலந்தவர்களும் பரானனங்களின் குணங்களைப் பேசுகிறவர்களும் ஆவார்கள். புருஷஸுரேஷ்டனே! யுகமுடிவில் (நான்கு) ஆஸரமங்களும் இரா. அபபடியே பகவானுள் இந்திரன் ருதுக்கள் தவறாமல்

1 'கேசகுலா.' எனபது மூலம்.

2 வேதத்துக்கு விலக்கான ஒழுக்கமுள்ளவர்கள்

மறைபொழியாமலான. பாபத் எல்லா விந்துக்களும் நனகு முளையா. ராஜஸரேஷ்டனே! எல்லா இடத்திலும் தாமததினுடைய பலன குறைவடைகிறது. அபபடியே, ஜனங்களு ஹிமலையில் விருப்பமுள்ளவார்களும் அகத்தார்களும் ஆகிறார்கள். தோஷ மறவனே! அபபொழுது, அதாமபலனான துக்கமானது அதிக மாகிறது. பூமியை ரக்ஷிப்பவனே! அபபொழுது ஏதக மனிதன் தாமதத்தை செய்கிறானே அவன் குறைந்த ஆபநாணவனென அ ன்ணத்தக்கவன். அககாலத்தில் தாமத சிறிதும் இராதனரே! ஜனங்களு விக்கலேண்டியவற்றைப் பெரும்பாலும் கபடமான அனல களால் விக்கிறார்கள். ராஸரேஷ்டனே! விடபார்க்கா ச்சபமாக மிக்க கபடங்களாகிறார்கள். தாம்காக்க குறைவடைகிறார்கள். நொடிய பாவமசெய்கிற ஜனங்களு விந்துத்தியடைகிறார்கள். தா மத்தியகுப பலக்குறைவு உண்டாகும். அதாமம பலமுள்ளதாகி றது. புகழ்புகழ்க்காலத்தில், தாமதத்தை அனுஷ்டிக்கின்ற மனிதா கள் அபபொழுதுள்ளவார்களும் தித்திராக்களும், தாமதத்தை விட வாக்கள தீக்காபுள்ளவார்களும் செல்லமுள்ளவர்களும் ஆகிறா கள். புகழ்க்காலத்தில், பிரஜைகள் தாமதத்தை விட்டு நகரங் களைச்சாரந்த பொதுவிடங்களில் தம்விதோதமான உபாபங் களால் வழக்குப்பேசுகிறார்கள். அபபடியே, சிறிதுபொருள் சேரந்ததனால், 'நாம தனிக்காக இருக்கிறோம்' என்கிற மதமுள்ளவாக்களாகிறார்கள். அரசனே! மனிதர்கள் கம்பிக்கையினால் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட பொருளைப் பெரும்பாலும் ரஹஸ்யத்தில் அபஹிக்க முபற்செய்யுள்ளவர்களும் கெடட ரடை புள்ளவர்களும் வெடகமில்லாதவார்களும், 'இது எனவிடமில்லை' என்று சொல்லுகிறவர்களும் இருப்பார்கள். மனிதர்களைத் தினனுகிற (ஓநாய புலி முதலிய) ஜந்துக்களும் பறவைகளும் அவ வாறே மற மிருகங்களும் நகரங்களுடைய பொதுவிடங்களிலும் மேடை கட்டின மாதத்தினடிகளிலும் படுக்கின்றன. வேந்தே! ஏழெட்டுப் பிராயமுள்ள ஸ்திரீகள் காபபம தரிப்பார்கள். பந்து அல்லது பன்னிரண்டு பிராயமுள்ள புருஷாக்களுக்குப் புத்திர னுண்டாவான். அபபடியே, பதினாறுவது பிராயத்தில் மனிதர் கள் நரைத்தமயிருடையவாகாவார்கள். மனிதர்களுக்கு ஆபுள் முடிவானது சீக்கிரமாகவே உண்டாகிறது. மஹாராஜனே! யெளவனமுள்ளவாக்கள முதிர்ந்தவனுடைய தன்மையுடையவர்களும் ஆபுள்குறைந்தவர்களும் ஆகிறார்கள். யெளவனமுள்ளவர்

களுக்கூரிய தனமை முதிர்ந்தவர்களிடம் உண்டாகிறது. அப் பொழுது ஸ்திரீகள் இயற்கைமாறுபட்டவர்களும் கெட்ட நடைபுள்ளவர்களும்புகி, யோகயர்களான கணவர்களை வஞ்சித்து, வேலைக்காரர்களோடும் மிருகங்களோடும் வியபிசரிப்பார்கள். அசனே! அப்படியே, வீரபத்னிகளான ஸ்திரீகள் ஸாமானய மனிதர்களை அடைகிறார்கள். கணவன் ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே, பிறரை அடைந்து வியபிசரிக்கிறார்கள். மஹாராஜனே! அந்த ஆயிரம் (சதுர்) யுகமுடிவு வந்து ஆயுளுக்கும் அழிவு வருமபொழுது, பல வருஷங்கள் மழையினமை உண்டாகிறது. பூமிக்ககிபதியே! பிறகு, பூமியில் பிராணிகளெல்லாம் அலப வலிமைபுள்ளவைகளாகவும் பசியுள்ளவைகளாகவும் பெருப்பானமையாக நாசமடைகின்றன. அசனே! பிறகு, ஜ்வலிக்கின்ற 1 ஏழுசூரியர்களால் ஸமுத்திரங்களிலும் நதிகளிலுமுள்ள ஜலமனைத்தும் உறிஞ்சப்படுகிறது. பாரத! பரதஸரேஷ்டனே! உலாந்தவையும் ஈரமாயிருப்பவையுமான கட்டையும் புலலும் அனைத்தும் சாமபலானவையாகக் காணப்படுகின்றன. பாரத! பிறகு, ஸமவந்ததகம என்ற அகனியானது காற்றோடுகூட முந்திச சூரியர்களால் வறட்டப்பட்டிருக்கிற உலகத்தில பிரவேசிக்கிறது. பிறகு, அந்த நெருப்பானது பூமியைப்பிளந்து பாதாளத்தில் பிரவேசிக்கிறது தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யக்ஷாக்களுக்கும் அதிகபயத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. பூமியைக்காப்பவனே! நாகலோகத்தையும் இந்தப் பூமியிலுள்ள பொருள்களைத்தையும் நனகு எரிக்கின்ற அந்த அகனியானது பாதாளலோகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் ஒரு கணநேரத்தில் நாசம் செய்யகிறது. பிறகு, அமங்கலகரமான காற்றுடனகூடின ஸமவந்ததகாகனியானது இருபது லக்ஷையாஜனை தூரம் (உலகத்தை) எரிகிறது. பிறகு, எங்கும் பரவினதும் ஜ்வலிக்கின்றதுமான அந்த அகனியானது தேவர்களோடும் அஸுரர்களோடும் கந்தாவர்களோடும் யக்ஷாக்களோடும் உரகர்களோடும் ராக்ஷஸர்களோடும் கூடின உலகமனைத்தையுமே எரிகிறது. பிறகு, யானைக்கூட்டங்களபோலப் பிரகாசிக்கின்றவையும் மின்னல்களின் வரிசையினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட

1 'பனரிரண்டு சூரியர்களாலும் ஸமுத்திரங்களிலும் நதிகளிலுமுள்ள ஜலமனைத்தும் குடிக்கப்படுகிறது; ஊழித்தீயினால் உலாந்தவையும் ஈரமாயிருப்பவையுமான கட்டையும் புலலும் அனைத்தும் சாமபலாக்கப்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன' எனபது பழைய உரை.

வையும அக்புதமான காட்சியுள்ளவையுமான பெரிய மேகங்கள் ஆகாயத்தில் எழுகின்றன. சில மேகங்கள் காட்டுநெயல் பஷ்பங்களிபோலக் கருமையிறமுள்ளவைகள். சில அல்லெப்பூப்போல வெண்மைநிறமுள்ளவைகள். சில தாமரைமலரின் உள்ளிதழ்போன்ற நிறமுள்ளவைகள். சில பொன்னிறமுள்ளவைகள். சில மஞ்சளிபோன்றவைகள். சில காரணடவமென்னும் பறவைககு ஒப்பானவைகள். சில தாமரைமலரின் இதழ்போன்ற காந்தியுள்ளவைகள். சில சாதல்ககததுக்கொப்பான ஒளியுள்ளவைகள். சில சிறந்தபட்டணமபோன்ற உருவமுள்ளவைகள். சில யானைக்கூட்டமபோன்றவை. சில மைம்போன்றவைகள். சில முதலைகளுக்ககு ஒப்பானவை. மஹாராஜனே! இவ்வண்ணம் மேகங்கள் பயங்கரமான உருவமுள்ளவைகளும் கோரமான சத்தத்தினால் எதிரொலி உண்டிபண்ணுகிறவைகளும் மின்னற்கொடிகளின் வரிசைகளால் கட்டப்பட்ட மேனியுள்ளவைகளும் அநகு மேலே எழுமபுகின்றன. பூமியை ரக்ஷிப்பவனே! பிறகு, மலைகளுக்கொப்பான மேகங்கள் இடிமுழக்கத்துடன் கூடியவைகளாக ஆகாயமனைத்தையும் வியாபிக்கின்றன. மஹாராஜனே! அந்த மேகங்களால் மலைகளுக்கும் வனங்களுக்கும் இருப்பிடமான இந்தப் பூமி அனைத்தும் நீர்ப்பெருக்கினால் நனைக்கப்பட்டு எவ்வும ஜலத்தால் நிறைக்கப்படுகிறது. புருஷஸரேஷ்டனே! பிறகு, கோரரூபமுள்ளவையும இடிமுழக்கத்துடன் கூடியவையுமான அந்த மேகங்கள் பிரம்மதேவரால் ஏவப்பட்டு மலைகளை விரைவாக நனைக்கின்றன. அதிக ஜலத்தைப் பொழிக்கின்றவைகளும் பூமியை நிரப்புகின்றவைகளுமான மேகங்கள் மிகக் கோரமானதும் அமங்கலகரமானதும் பயங்கரமுள்ளதுமான நெருப்பை நாசம் செய்கின்றன. பிறகு, அந்த மேகங்கள் அந்த புகமுடிவுக்காலத்தில் மஹாதமாவான பிரம்மதேவரால் ஏவப்படடுப பன்னிரண்டு வருஷகாலம் இடைவிடாமல் மழைத் தாரைகளால் உலகத்தை நிறைக்கின்றன. பாரத! பிறகு, கடலானது தன கரைபைத் தாண்டுகிறது; மலைகளும் பிளக்கப்படுகின்றன; பூமியும் பிளக்கப்படுகிறது. ஆகாசத்தைச் சூழ்ந்து எல்லாப் பக்கத்திலும் விரைவாகச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற மேகங்கள் வாடிவேகத்தினால் அடிக்கப்பட்டு நாசமடைகின்றன. மனிதர்களுக்கதிபதியே! பாரத! பிறகு, முதலில் தோன்றியவரும் தாமரைமலரை இருப்பிடமாகக்

கொண்டவருமான பிரமமதேவர், அந்தக் கோரமான காற்றைப் பானம் செய்துவிட்டு நித்திரை செய்கிறார். அரசனே! அந்த உலகமானது கோரமான ஒரே ஸமுத்திரமாக இருக்கும் தருணத்தில் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் அழிந்து தேவாலூர கணங்களும் நாசமடைந்து யக்ஷாகளும் ராக்ஷஸர்களும் மனிதர்களும் துஷ்ட மிருகங்களும் செடி கொடி மரங்களும் அற்று ஆகாயமும் இல்லாமல் போனபோது, இந்த உலகத்தில் நான் ஒருவன் கவலைபற்றவகைசு சுற்றுக்கிறேன். அரசர்களுள் சிறந்தவனே! கோரமான ஒரே ஸமுத்திரமான ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக் கின்ற நான் எல்லாப் பிரானிகளையும் பாராதவனாக மிகுந்த மன வருத்தத்தை அடைந்தேன். பூமிககதிபதியே! பிறகு, மிகநது கொண்டிருக்கிற நான் சோமபலீவறி நெடுநதூரம் சென்று சளைந்து ஓடிடத்தலும் ரக்ஷகளை அடையவில்லை. அரசனே! பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில் அந்த ஸமுத்திரத்தில் மிகப் பெரிதாயிருக்கிற விசாலமான ஓர் ஆடமரத்தைக் கண்டேன். மனிதர்களுக்கதிபதியே! பூமியைப் பாதுகாப்பவனே! மஹாராஜனே! பாரத! விசாலமாயிருக்கிற அந்த மரகதினுடைய கிளையில் திவ்யமான விரிப்பினால் மூடப்பட்டிருக்கிற கட்டிலில் வீற்றிருப்பவனும்தாமரைமலருக்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பான முகமுள்ளவனுமமலர்க்கிருக்கின்ற செந்நாமரைமலர்போல விசாலமான கண்களுள் எவனுமான ஒரு சிறு குழந்தையைக் கண்டேன். பூமியை ரக்ஷிப்பவனே! பிறகு, உலகம் நாசமடைந்திருக்கும் தருணத்தில் இக் குழந்தை எவ்வாறு படுத்தாறவகுக்கிறதென்று எனக்குப் பெரிய ஆச்சாயமுண்டாகியது. அரசனே! சென்றதையும் நிகழ்கின்றதையும் வருவதையும் நான் அறிகிறவகை இருந்தும், தவத்தினால் ஆலோசித்துத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவகை இருந்தும், அந்தக் குழந்தையை அறியவில்லை. காயம்பூவினுடைய நிறம்போன்ற காந்தியை புடையதும் ஸ்ரீவதஸுமென்கிற மறுவினலை அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அந்தக் குழந்தையானது அப்பொழுது ஸாக்ஷாத் லக்ஷமிககு இருப்பிடம்போல எனக்குத் தோன்றியது. பிறகு, தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள் எவனும ஸ்ரீவதஸத்தைத் தரித்திருப்பவனும காந்தியுள்ளவனுமான அந்தப்பாலன், என்னைப்பார்த்து, 'அப்பனே! உன்னைக் களைத்திருப்பவனென்றும், களைப்பாறுதலை விரும்புகிறவனென்றும் நான் அறிகிறேன். மார்க்கண்டேய! பிருகுலத்தில் பிறந்தவனே! முனிவர்களுள் சிறந்தவனே!

நீர்நீர்மடிகளில் அதிகப்படியான தேயிலைகளை அடங்கியிருப்பதால் என சரிசெய்தல் உட்படுத்தும் ஒரு இரசை சரிசெய்தல் உரைக்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்தப்படும்படி நடவடிக்கை என்னால் உரைக்கு அனுக்கிறேன். செயல்பட்டது என்று செல்களுக்கு இன்பத்தை உண்டு பண்ணுகிற வசனத்தை உரைத்தான்.

பாரத! பிறகு, அந்தச் சிறுவனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட எனக்கு, அப்பொழுது, நீண்ட வாழ்க்காலும் மாணிடத்தன்மையிலும் வெறுப்புண்டாயிற்று பிறகு, அந்தப்பாலால் வாயானது விரைவாகத் திறக்கப்பட்டது. நான் எனவசம்முடி அவனுடைய வாயில் தெய்வசெயலால் நுழையுமாறு செயல்பட்டேன். மனிதர்களுக்குக்கதிபதியே! பிறகு, அவனுடையவாயில் நான் விரைவாகப் பிரவேசித்து நாடுகளுக்கும் நகரங்களுக்கும் நிரம்பின பூமி முழுமையையும்பாதித்தேன் பாரத! மஹாஜனே! புருஷ ஸாரேஷ்ட! நான் அந்த மகாத்மாவின்வாயில் அங்குமிங்குமிடங்களில், கங்கை, சத்திர, ஸீதை, பழனி, கௌசிகி, சாமணவதி, வேதரவதி, சந்திரபாகை, ஸர்ஸவதி, ஸிந்தூ, விபாசை, கோதாவரி, வஸீல்காஸாபா, ரவினி, நம்மதை, நாமநாதி, பரிசுத்தஜலத்தினுடன்கூடியதும் மங்கலத்தை உண்டுபண்ணுகிறதான லீவணை, ஸுலீவணை, கிருஷ்ணலீவணை, மஹாநதியான இராமை, விநஸதை, மஹாநதியான காலீசி, துங்கபதரை, கிருஷ்ணலீவணி, மஹாநதியான காமலை, சோணாமி, விசலயை, கம்புனை ஆகிய இந்நதிகளையும் இன்னும் பூமியிலுள்ள மற்றநதிகளையும் கண்டேன் பகவதவரைகொல்பவனே! பிறகு, ஜலஜநதிகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் நதிகள்களுக்குப் பிறப்பிடமும் ஜலத்திற்குச் சிறந்த இருப்பிடமுமான ஸமுத்திரத்தையும் பாதித்தேன். பிறகு, சந்திரஸூரியர்களால் அந்தமாதபரகாசிக்கிறதும் மற்ற (காகமுதலிய) ஒளிகளால் மிகவிளங்குவதும் அகனிக்கும ஸூரியனுக்கும் ஸமமான ஒளிபுள்ளதுமான ஆகாயத்தையும் கண்டேன். அரசனே! அரண்மனையினால் விளங்குவதும் மலைகளும் காடுகளும் தீவுகளுமுள்ளதும் பலநதிகளும் நிரம்பினதுமான பூமிபையும் பாதித்தேன். அரசனே! பிராமணர்களும் அந்தப்பூமியில் பல யாகங்களால் தேய்வதைப்போல பூஜித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். க்ஷத்திரியர்களும் எல்லாவாணத்தார்களையும் மகிழ்விக்கிறது செய்கைகளால் முயலுகின்றார்கள். அரசனே! ஸைவர்கள் முறைப்படி பரிசுத்திபாதிக்கிற செய்கிறார்கள் அப்படியே, சூத்தர்கள் மற்ற

மூன்றுவாண் தந்தார்களுக்கும் பணிவிடைசெய்வதில் பற்றுதலுள்ள வர்களாக இருக்கிறார்கள். வேந்தே! பிறகு, அந்த மஹாத்மாவின் னுடைய வயிற்றில் எல்லாப்பக்கங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிற நான், இமயமலையையும், ஹேமகூடப் பவதத்தையும் பார்த்தேன். நிஷத்ததையும் வெள்ளியோடுகூடின ஸவேதகிரியையும் பார்த்தேன். பூமியைக்காப்பவனே! கந்தமாதனம் மலையை கண்டேன். புருஷ ஸரேஷ்ட! மகாராஜ! மந்தரத்தையும் நீலமனகிற பெரிய மலையையும் மேருவெனகிற ஸ்வர்ணமலையையும் கண்டேன். மஹேந்திரகிரியையும், உத்தமமாத விந்தியமலையையும் கண்டேன். மலையப்பவதத்தையும் பாரியாதரமலையையும் கண்டேன். இவைகளும் இன்னும் ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மற்ற பல மலைகளும் அனைத்தும் எனனால் அந்தப்பால னுடைய வயிற்றில் காணப்பட்டன. மனிதர்களுக்கத்தியே! சிங்கங்களையும் புலிகளையும் பன்றிகளையும் பார்த்தேன். பூமியை பாதுகாப்பவனே! பூமியில் மற்றுமுள்ள பிராணிகளெல்லாவற்றையும் நான் அவவிடத்தில் பார்த்துக்கொண்டு அப்பொழுது எல்லாப்பக்கத்திலும் ஸஞ்சரித்தேன். நரஸரேஷ்டனே! பூபதியே! மானிடர்க்கிறைவனே! அவனுடைய வயிற்றில் துழைந்தவனும் திசைகளில் ஸஞ்சரிப்பவனுமான நான் இந்திரன் முதலிய எல்லாத தேவகணங்களையும் ஸாதியர்களையும் ருத்திரர்களையும் ஆதிதயர்களையும் குஹபர்களையும் பிதருக்களையும் ஸர்ப்பங்களையும் ¹ நாகர்களையும் ஸுபர்ணர்களையும் வஸுககளையும் அஸுவினீதேவர்களையும் கந்தாவர்களையும் அபஸரஸுகளையும் யக்ஷர்களையும் ரிஷிகளையும் தைதயதானவர்களுடைய கூட்டங்களையும் நாகர்களையும் ஸிமமிகைபினுடைய புதலவர்களையும் இன்னும் மற்றுள்ள தேவசத்தருக்களையும் பார்த்தேன். அரசனே! உலகத்தில் எனனால் ஸதாவரமோ ஜங்கமமோ ஏதொன்று பாக்கப்படாதிருக்கிறதோ அஃதனைத்தையும் நான் மஹாத்மாவான அந்தப் பாலனுடைய வயிற்றில் பார்த்தேன். பிரபுவே! விரைவுபடுகிறவனும் பழங்களை ஆஹாரமாகக்கொண்டவனுமான நான் அந்தப் பாலனுடைய சரீரத்தினுள் பல நூற்றாண்டுகள் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு உலகமனைத்தையும் கண்டேன். நான் ஒருபொழுதும் அந்தப் பாலனது தேகத்தினுடைய எல்லையைக் காணவில்லை. பிரஜைகளுக்கு நாய்களே! பூமியைப்பாதுகாப்பவனே! அரசனே! அந்தச

¹ இது இரண்டுமுறை வருகிறது.

சரீரத்தில் எயிப்பாழுது. ஓடுகின்றவனும்கூடத் தன்மவனும மிகப் பல வருஷங்கூட சமுதிகின்றவனுமாரிநுதும் மஹாத்மாவான அந்தப் பாலனுடைய தேகத்தின் எல்லைப் நான் அடைபாமற் போனபொழுது, ஸரேஷ்டரும் வரங்களைக் கொடுப்பவருமான அந்தத் தேவரையே மனக்கினுடும் நினைக்கையினும் விதிப்படி சரணமடைந்தேன். அச்சினே! புருஷோத்தமனே! பிறகு, நான் திறக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த மஹாத்மாவனுடைய வாபிளின்று வாயுவேகத்தால் விரைவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டேன். பிரபஞ்ஞகளுக்கு ரக்ஷகனே! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, அந்நே ஆலமாத் தின்கீளையில் எல்லா உலகத்தையும் வயிற்றிலடக்கிக்கொண்டு அந்தப் பாலவேஷத்தோடேபே இருப்பவரும் ஸ்ரீவதஸ்மென்கிற மறுவினாள் அடையாளம்டப்பட்டவரும் அளவிறந்த தேஜஸுள்ளவருமான அவரைக் கண்டேன். பிறகு, ஸ்ரீவதஸ்மென்கிற மச்சத்தைத் தரித்திருப்பவரும் காந்தியுள்ளவரும் பிதாமபரத்தைத் தரித்தவரும் மிகக் தேஜஸுள்ளவருமான அந்தச் சிறுவர் பரிதியுள்ள வராக நகைத்துக்கொண்டு எனனைப் பார்த்து, 'முனிஸ்ரேஷ்டனே! இப்பொழுது இந்த என சரீரத்தில் வலித்துக் களைத்துவிட்டாயா? மார்க்கண்டேயா! நீ எனக்குச் சொல்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, அந்தக் க்ஷணத்தில் புதிய கண்ணானது எனக்கு மறுபடியும் உண்டாயிற்று எனனை மாயையினின்று விடுபட்டவனும் ததவஞானத்தை அடைந்தவனுமாகக் கண்டேன். ஐயனே! உள்ளங்கால்கள சிவந்தவையும் நனகு அபைந்தவையும் மிக அழகியவையும் மிருதுவான சிவந்த விரல்களால் விளங்குகின்றவையுமான அவருடைய இருசரணங்களும் எனனால் முயற்சியுடன் பிடிக்கப்பட்டு முடியினால் மஸ்கரிக்கப்பட்டன. அளவுகடந்த செளர்யமுள்ள அவருடைய அபரிமிதமான மகிமைபைக்கண்டு வியந்ததுடன் கைகளைக் குவித்து முயற்சியுடன் ஸம்பத்தில் நெருங்கி, எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்தாயாமியாக இருப்பவரும்தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவருமான அந்தத் தேவரை நான் கண்டேன். நான், அவரைக் கைநட்பினவனாக மலஸ்கரித்து அவரைப் பார்த்து, 'தேவரே! உமமையும் உம்முடைய உத்தமமான இந்த மாயையையும் அறியவிருமபுகிறேன். பகவானே! நான் உம்முடைய சரீரத்தில் உமது வாயினால் புருசுதேன்; உமமுடைய வயிற்றில் எல்லா உலகங்களையும் கண்டேன். தேவரே! தேவர்களும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் யக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும்

நாகர்களும் உம்முடைய சரீரத்தில் இருக்கிறார்கள். ஸ்தாவரங்களாலும் ஜங்கமங்களாலும் அடர்ந்த உலகமும் இருக்கிறது. தேவரே! விரைவாக உம்முடைய சரீரத்தினுள் எப்பொழுதும் சுற்றிவருகின்ற எனக்கு உம்முடைய அனுக்கிரகத்தினால் ஞாபக சக்தியானது குறையவில்லை. மஹாப்ரபுவே! வெளிவருவதற்கு விருப்பமில்லாத நான் உம்முடைய இசையினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டேன். செந்தாமரைகண்ணரே! இகழப்படாதிருக்கிற உம்மை நான் அறிவதற்கு முயல்வேன். தேவரீர் இந்த உலகமனைத்தையும் பக்தித்துவிட்டு ஏன் இங்கே ஸாக்ஷாத குழந்தையாயிருக்கிறீர்? இதனைத் தேவரீர் எனக்குச் சொல்வீராக. தோஷமற்றவரே! எதற்காக உலகமனைத்தும் உமது சரீரத்திலிருக்கிறது? பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! இந்த இடத்தில் நீர் எவ்வளவு காலம் இருக்கவேண்டும்? தேவநாதரே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! அறியும் விஷயத்தில் இயற்கையாகப் பிராம்மணனுக்குள்ள ஆவலால் உமமிடத்தினின்று இதை விஸ்தாரமாக உள்ளபடி கேட்க விரும்புகிறேன். பிரபுவே! நான் கண்டது பெரிதாயும் சிந்திக்கமுடியாததாயுமிருக்கிறது' எனறு சொன்னேன். எனால இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்டவரும் தேவதேவரும் பேரொளியுள்ளவரும் பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரும் இணை பிரியாத லக்ஷ்மியுடன் கூடினவருமான அந்தப் பகவான் எனக்கு இன்சொற் கூறி இந்த வாக்கியத்தை உரைக்கலானார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர், விஷ்ணு தமதுமகிமையைக்கூறி மறைந்ததையும் கோவிந்தர் ஸர்வோத்தமரென்பதையும் கூறி யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களை அவரைச் சரணமடையும்படி கட்டினாயிட்டதும், கோவிந்தர் அவர்களுக்குத் தேறுதல் கூறியதும்.)

பகவான், 'பிராம்மண! தேவர்களும் என்னை உள்ளபடி அறிகிறதில்லையன்றோ? நான் இந்த உலகத்தைப் படைக்கும் விதத்தை உன்னிடத்திலுள்ள ப்ரீதியினால் நன்கு சொல்வேன. பிராம்மரிஷியே! நீ பிதிருபக்தியுள்ளவரை இருக்கிறாய்; என்னைபும சரண

மடைந்தாய். அதனால், உன்னால் நான் தேரில் காணப்பட்டேன். உன்னுடைய பிரம்மசாயம் பெரிது. ஜலம் நாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. என்னால் அதற்கு அந்தப் பெயர் இடப்பட்டது. எனக்கு அது எப்பொழுதும் வாஸஸ்தானம். அதனால், நான் நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிறேன். பிரம்மணோத்தம! நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிற நான் (எல்லாவற்றிற்கும்) காரணனும் அழிவற்றவனும் குறைவற்றவனும் எல்லாப் பிரானிகளையும் படைக்கிறவனும் அழிக்கிறவனுமாயிருக்கிறேன். பிரம்மணோத்தம! நான் விஷ்ணு. நான் பரமமா. நான் தேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரன். நான் அரசனான குபேரன்; அப்படியே, உயிர்துறந்தவர்களுக்கு அகிபதியான யமன். நான் சிவன்; சக்திரன்; பிரஜைகளைப் படைப்பவரான காமயாமி. நான் உலகங்களைப் படைப்பவன். நான் ரக்ஷிப்பவன். நான் யஜனும். எனக்கு அகனி முகம்; பூமி கால்கள்; சந்திரசூரியர் கண்கள்; ஆகாயம் தலை; திசைகள் காதுகள். அப்படியே, ஜலம் என் தேவ்வையிலுண்டானது. ஆகாயம் முழுவதும் எனக்குத் தேஹம். என் மனத்தில் வாயுவானது நிலைபெற்றிருக்கிறது. என்னால் பூர்ணமான தக்ஷிணையுள்ள நூற்றுக்கணக்கான யாகங்கள் செய்யப்பட்டன. தேவர்களுடைய யாகத்தில் இருக்கிற என்னை வேதங்களை அறிந்தவர்கள் யாகங்களால் பூஜிக்கிறார்கள். ஸவர்க்கத்தில் விருப்பமுள்ள க்ஷத்திரியஸாரேஷ்டாகளான அரசர்களும் அப்படியே ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிற வஸையாகளும், பூமியில் என்னை யாகங்களால் ஆரதிக்கிறார்கள். நான்கு ஸமுத்திரங்களை எல்லையாகவுடையதும் மேருவையும் மந்தரத்தையும் அலங்காரமாகக்கொண்டதுமான இந்தப் பூமியை நானே சேஷனாக உருவமெடுத்ததுத் தாங்குகிறேன். பிரம்மமண! முற்காலத்தில் ஜலத்தில் முழுகுகின்ற இந்தப் பூமியானது என்னால் வராகவடிவமெடுத்துப் பலத்தினால் நன்கு மேலே கொண்டுவரப்பட்டதாயிற்று. பிரம்மமணஸாரேஷ்டனே! நான் பெண்குதிரையினுடைய (=வடவையினுடைய) வாயில் நெருப்பாகத்தோன்றி ஜலத்தை எப்பொழுதும் உறிஞ்சுகிறேன். கற்றறிந்தவனே! நான் அந்த ஜலத்தையே வெளியே விடுகிறேன். எனது வல்லமையினால் முறையே எனக்குப் பிரம்மமணாகள் முகமும் க்ஷத்திரியர்கள் இருபுஜங்களும் வஸையர்கள் இருதொடைகளும் ஆகிறார்கள்; இந்தச்சூத்தர்கள் இருகால்களாகிறார்கள். இந்த ருக்வேதமும் ஸாமவேதமும் யஜுர்வேதமும் அதர்வண வேதமும்

என்னிடத்தினின்று உண்டாகின்றன ; என்னிடத்திலேயே பிரவேசிக்கின்றன. நல்ல முயற்சியுள்ளவாகளும் சாந்தியைப் பிரதானமாகக் கொண்டவாகளும் மனத்தை அடக்கின்றவாகளும் மோகூத்தரில் விருப்பமுள்ளவாகளும் காமம், கரோதம், தவேஷம் இவைகளால் விடுபட்டவர்களும் பிரஸித்தியில் பிரியமில்லாதவர்களும் பாவமில்லாதவர்களும் ஸதவகுணத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறவர்களும் அஹங்காரமில்லாதவர்களும் எப்பொழுதும் அதயாதம் சாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்களுமான பிராமமணர்கள் இடைவிடாமல் என்னையே சிந்தித்துக்கொண்டு வழிபடுகிறார்கள். நான் பிரளயகாலத்து நெருப்பு. நான் பிரளயத்தை உண்டிபண்ணுகிற யமன். நான் பிரளயத்தைச் செய்கிற சூரியன். நான் பிரளய காலக்காற்று. பிராம்மணோத்தமனே ! ஆகாயத்தில் நகூத்திர வடிவமாகக் காணப்படுகிற தேஜஸுகளை நீ என்னுடைய சூரபுகளாக அறியக்கடவாய். ரத்தினங்களுக்குப் பிறப்பிடமான எல்லா ஸமுத்திரங்களையும் நான்கு திசைகளையும் எனக்கு ஆடையாகவும் படுகையாகவும் இருப்பிடமாகவும் அறிவாயாக அவைகள் தேவர்களுடைய கார்யங்களின்பயர வித்திப்பதன்பொருட்டு என்னுடையே நன்றாகப் படுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மிகச்சிறந்தவனே ! காமம், கோபம், ஸந்தேஷம், பயம் அப்படியே மோஹம் இவைகளனைத்தையும் என்னுடைய ரோமங்களென்று அறிவாயாக. பிராம்மண ! எந்தக்காமத்தைச் செயது மனிதர்கள் மங்களத்தை அடைகிறார்களோ ஸத்தியம் தானம் கடுந்தவம் பிராணிகளை ஹிம்ஸை செய்யாமை ஆகிய இவைகள் என்னுடைய கட்டளையினால் ஏற்படுத்தப்பட்டவை. என்னுடைய தேகத்தினுள் ஸஞ்சரிப்பவர்கள் என்னால் அறிவு வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாகி இஷ்டப்படி ஸஞ்சிக்கிறதில்லை. நன்றாக வேதத்தை அததியயன்ம செய்கிறவர்களும் சாந்தமான மனத்தையுடையவர்களும் குரோதத்தை அடக்கின்றவர்களுமான பிராமமணர்கள் பலவித யாகங்களால் என்னை ஆரதிக்கிறார்கள் ; அடையவும் அடைகிறார்கள். கற்றறிந்தவனே ! பாவசெயல்களுள்ளவர்களும் பேராசைபினால் கவரப்பட்டவர்களும் இழிகுணமுள்ளவர்களும் அயோகயர்களும் அசுத்த புத்தியுடையவர்களான மனிதர்களால் அடைவதற்கு முடியாததும் புணயம் செய்தவர்களால் அடையதக்கத்தும் மூடர்களால் எவ்விதத்தாலும் அடைய முடியாததும் யோகங்களால் அடையப்படுவதும் தேடத்தக்கதுமான பதத்தைப் பெரும்பயனுள்ள

நென அறிவாயாக. மிகச் சிறந்தவனே! எப்பொழுது எப்பொழுது தம்மத்திற்கு வாட்டமுண்டாகுமோ அதாமத்திற்கு அபிவ்ருத்தியுண்டாகுமோ அப்பொழுது அப்பொழுது நான எனனை அவதரிக்கும்படி செய்வேன. ஹிமஸைபில் பறந்துள்ளவர்களும் சிறந்த தேவர்களால் கொல்லமுடியாதவர்களுமான கைதயர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பயங்கரர்களாக இவ்வுலகில் எப்பொழுது உண்டாவார்களோ அப்பொழுது நான நல்வினை செய்தவர்களுடைய வீடுகளில் பிறக்கிறேன். மனுஷ்ய தேகத்தில் பிரவேசித்தது நான எல்லாவற்றையும் அடக்குகிறேன். நான எனனுடைய மாயைமீறலை தேவர்களையும் மனுஷ்யர்களையும் கந்தாவர்களையும் உரகர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் படைத்து அழிக்கிறேன். தாமத்தின் எல்லை கடந்துபித்தற்காக நான மனுஷ்ய சரீரத்தில் பிரவேசித்தது (காரியம் செய்யுந்) காலம் வந்தபோது ஆலோசித்து மறுபடியும் தேகத்தை உண்டுபண்ணிக்கொள்குகிறேன். கருதபுகத்தில் எனக்கு வெணமை நிறம்; தீரதாயுகத்தில் மஞ்சள் நிறம்; தவாபரயுகத்தை அடைந்தால் எனக்கு நீலவண்ணம். அப்படியே, கலியுகத்தில் கருமை நிறம். பிராம்மணோத்தம! எப்பொழுது என்னுடைய நிறமானது கருமையாயிருக்கிறதோ அப்பொழுது அதம்மத்தினுடைய மூன்று பாகங்கள் இருக்கின்றன. முடிவுக்காலம் வந்தவுடன், நான ஒருவனே அதிபயங்கரனான காலனாகி ஸ்தாவரங்களாலும் ஜங்கமங்களாலும்டாந்த முடிவுகங்களையும் முழுதும் நாசம் செய்கிறேன். நான மூன்று வழிகளையுடையவன். உலகத்துக்கே ஆதமாவாயிருப்பவன்; எல்லா உலகங்களுக்கும் ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவன்; ஐயிக்கப்படாதவன்; எல்லா இடத்திலும் செல்பவன்; முடிவில்லாதவன்; இந்நிரியங்களை நடத்துபவன்; பெரிய காலடிகளால் (உலகத்தை) அளந்தவன். பராம்மண! நானொருவன் உருவமற்றதும் எல்லாப் பிராணிகளையும் அழிப்பதும் எக்காலங்களிலும் முயற்சிசெய்வதுமான காலசக்தத்தை நடத்துகிறேன். முனிவர்களுள் ஸரேஷ்டனே! இவ்வாறு மாயைமீறலை நான எல்லாப் பிராணிகளிடமும் நன்கு வியாபித்திருக்கிறேன். பிராம்மணோத்தமனே! ஒருவரும் எனனை அறிவதில்லை. பக்தர்கள் எல்லா உலகங்களிலும் எனனை எல்லா விதங்களாலும் பூஜிக்கிறார்கள். பிராம்மண! தோஷமில்லாதவனே! உன்னால் என்னிடத்தில் அடையப்

பட்ட துன்பங்களெல்லாம் உனக்கு ஸுகமுண்டாவதற்கும் நன்மைக்கும் ஆகின்றன. உலகத்தில் உன்னால் காணப்பட்ட ஸ்தாவர ஜங்கமமெல்லாம் எல்லா விதத்தாலும் பிராணிகளைப்போஷிக்கின்ற என்னுடைய சரீரமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரான பிரம்மதேவர் என் சரீரத்தினுடைய பாதியாக இருக்கிறார். நான் சங்கத்தையும் சகரத்தையும் கதாயுத்தத்தையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற நாராயணனென்று பிரஸித்திபெற்றவன். பிரம்மரிஷியே! எல்லா உலகங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவனான நான் எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரான பிரஸ்துதிகொண்டு யுகங்கள் ஆயிரம்முறை சுற்றிவருகிறவரையில் தூங்குகிறேன். முனிவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! பிரம்மா விழித்துக்கொள்ளுகிறவரையில், சிசுவல்லாதவனான நான் சிசுவின் ரூபத்தோடு இவ்வண்ணம் எப்பொழுதும் இவ்விடத்திலிருக்கிறேன். பிரம்மமனோததம்! பிரம்மரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவனே! அடிக்கடி ஸந்தோஷமடைந்த என்னால் பிரம்மாவின் ரூபத்துடனிருந்து உனக்கு வரம் கொடுக்கப்பட்டது. ஸ்தாவரம் ஜங்கமமெல்லாம் நாசமடைந்து ஒரே ஸமுத்திரமாயிருப்பதைக்கண்டு நீ பயந்திருக்கிறாயென்பதை நான் அறிந்தேன். அதற்காக உனக்கு உலகம் காண்பிக்கப்பட்டது. நீ இச்சரீரத்தினுள் துழைந்த பொழுது, (அங்கே) எல்லா உலகத்தையும் பார்த்து ஆச்சர்யமடைந்துவிட்டமையால் (என்னை) தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பிரம்மரிஷியே! அதனால், என்னால் வாய்வழியாக விரைவில் வெளியில் கொண்டுவரப்பட்டாய். என் ஸவரூபம் தேவர்களாலும் அஸுர்களாலும் அறியமுடியாததாயிருந்தும், உனக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது. பெருந்தவமுள்ள பகவானான அந்த பரம்மதேவர் விழித்துக்கொள்ளுகிறவரையில், நீ இந்த இடத்தில் கவலையற்று ஸுகமாக ஸஞ்சரிகக்கடவாய். ப்ரம்மனோததம்! எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரான அந்தபிரம்மதேவர் விழித்தெழுந்தவுடன், (அவருடன் கலந்து) ஒருவனாகிச் சரீரங்களாயிருக்கிற ஆகாசத்தையும் பூமியையும் தேஜஸையும் வாயுவையும் ஜலத்தையும் இவ்வுலகத்தில் மிச்சமுள்ள ஸ்தாவரஜங்கமங்களையும் ¹ 'படைப்பேன்' என்று கூறினார். ஐயா! மிகக் ஆச்சர்யமான அந்தத் தேவர் இவ்வாறு கூறிவிட்டு மறைந்தார். படைக்கப்பட்டவையும் விசுத்திரமானவையும் பலவிதமாயிருப்பவையுமான இந்த பரணுகளை நான்

காண்கிறேன். அரசனே! பரதஸரோஷ்டனே! தம்மத்தை வளர்ப்ப வரணைவருளரும சிறந்தவனே! அந்த யுகமுடிவானது நேர்ந்த பொழுது, எனனால் இவ்வண்ணம் ஆசசர்யம் காணப்பட்டது. புருஷ ஸரோஷ்டனே! முற்காலத்தில் தாமரைமலர்போல நீண்ட கண்களை யுடைய எந்தத்தேவர் என்னால் காணப்பட்டாரோ அப்படிப்பட்ட இந்த ஜனார்த்தனரே இவ்ரு உனக்கு உறவினராக இருக்கறா. குந்தி யின புதலவனே! இவருடைய வரதான ததாலேயே ஞாபகசக்தியா னது என்னை விட்டகலுகறதிலை. எனக்குத் தீர்க்கமான ஆபுளுப் என்னிஷ்டப்படி மரணமும் ஸித்தித்திருக்கின்றன. எவ்ரும வியா பித்திருப்பவரும் புராணபுருஷரும் நீனைததற்கரிய உருவமுள்ளவ ரும் நீண்டபுஜவகளையுடையவருமான அந்த ஹரியானவர் வருஷணி வம்சத்தில அவதரித்துக் கிருஷ்ணனென்கற பெயருடனகூடினவ ராக விளையாடுகிறவர்போல இதோ வீற்றிருக்கிறார். இவர் எல்லா வற்றையும் படைப்பவர்; காப்பவர்; அழிப்பவர்; அழிவற்றவர்; ஸ்ரீவதஸமென்கிரமறுவை மார்பில உடையவர்; கோவிந்தர்; பிரம் மாக்களுக்கெல்லாம் ரக்ஷகர்; பிரபு; வருஷணிவீரர்களுள் மிகச்சிறத் தவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் முந்தினவரும் சத்துருக்களைஜயிப்ப வரும் புருஷசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறவரும் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவருமான இவரைக்கண்டு இந்தநினைவு எனக்கு வந்தது. கௌரவஸரோஷ்டர்களை! மாதவர் எல்லாப்பிரானிகளுக்கும் பிதா வாகவும் மாதாவாகவுமிருக்கிறார். ரக்ஷிப்பதில வல்லமையுள்ளவ ரான இவரைச்சரணமடையுங்கள்' என்றுசொன்னார். இவ்வண்ணம் உரைக்கக்கேட்ட அந்தக் குந்திபுத்தர்களும் புருஷஸரோஷ்டா களான நகுல ஸஹதேவர்களும் திரௌபதியுடன் கூடினவா களாக எல்லோரும் ஜனார்த்தனரை நமஸகரித்தார்கள். புருஷ ஸரோஷ்டனே! கௌரவிக்கத்தக்கவரும் விதிப்படி பூஜிக்கப படுகின்றவருமான அந்தகருஷ்ணன் இந்தப்பார்க்காகளை இணையற்ற இன்சொற்களுடனகூடிய ஸமாதானவசனத்தால் தேறுத லடையச்செய்தார்.

நூற்றயத்தொண்ணூற்றறு முன்றூவுது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம்: (தோடர்கீசீ.)

(மார்க்கண்டேயர் கலியில் வரப்போகிற உலகவந்தாந்தங்களையும் கலியின் முடிவில் கல்கியாத அவதரிக்கும் ஹரியினால் துஷ்டர்கள் ஸம்ஹரிக்கப்படுவதையும் யதிஷ்டியர் முதலியவர்களுக்குக் கூறியது)

‘குருதியுள் புதரரான யுதிஷ்டிரரோ, மந்திரிகளோடு மாசு கண்டேயமகாமுனிவரைப் பார்த்தது, வரப்போகிற உலகத்தின்கதியை மீண்டும் வினவலானார். யுதிஷ்டிரா, ‘சொலபவாகளுள் சிறந்தவரே! பிருசுவமசத்திலுதித்த முனிவரே! யுகத்தின்கொடக்கத்தில் நடந்த ஆசசரியமான விருத்தாரதமும் உத்தபத்தியும் நாசமும் உமமிடத்தினினறு எங்களால் கேட்கப்பட்டன மறுபடியும் எனக்கு ஆவல் இருக்கிறது. இந்தக் கலியுகத்தில் தம்மங்கள் நிலைகுலைந்திருக்கும் தருணத்தில் எது மிகுந்திருக்கப்போகிறது? அந்த யுகமுடிவில் மனிதர்கள் எப்படிப்பட்ட வீரய முள்ளவர்களும் எவ்வித ஆசாரமுள்ளவர்களும் எவ்வித நடையுள்ளவர்களும் எவ்வளவு ஆபுளுள்ளவர்களும் எதை உடுப்பவர்களும்யிருப்பார்கள்? எந்தக் கால எல்லையை அடைந்து மீண்டும் க்ருதயுகம் உண்டாகும்? முனிவரே! விஸ்தாரமாகச் சொல்லக்கடவீர்? இப்பொழுது விசித்திரமானவைகளைச் சொல்லுகிறீர்’ என்று வினவினார்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேடவரும் முனிவரேஷ்டருமான அந்த மஹரிஷியானவா, விருஷணிகளுள் சிறந்தவரான கிருஷணனைபும் பாண்டவர்களையும் ஆனந்தமடையச செய்துகொண்டு, யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்தது, ‘அரசனே! ராஜஸரேஷ்டனே! எனனால் முற்காலத்தில் தேவதேவருடைய அருளால் காணவும் கேட்கவும் அனுபவிக்கவும்பட்டவைகளைக் கேள். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! (இனி) இந்தப் பாவம் மிக்க காலத்தையடைந்து வரப்போகிற உலகங்களுடைய வரலாற்றினத்தும் சொல்லப்படுவதை என்னிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொள். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! தாமமெனகிற விருஷபமானது கருத யுகத்தில் கபடமில்லாததாயும் பேராசை முதலிய தீயகுணங்களில்லாததாயும் நான்கு கால்களோடு கூடியதாயும் ஸம்பூர்ணமாக

மனிதன் உயிர் நிலையற்றது; திரைப்படங்களில் அடிப்படையாக உருவாகி உயிர் கொடுக்கப்பட்டு மூன்று கால்களோடு கிடைத்திருக்கிறது. தவிர்ப்பதற்கில் பாதி அங்கத்தோடு தம்மானது கலந்திருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. பரமசுஷ்டினை! தாமஸபுகமான கவிபுகழை அடைந்து அந்நம்மானது மூன்று அம்சங்கொடு உலகங்களை வெளிகு நயர்க்குகொண்டிருக்கிறது. தம்மீடோ, நான்காவது அம்சத்தால் மனிதர்களை அடைந்திருக்கிறது. பாண்டவ! மனிதர்களுக்கு புகழ்தொடும் ஆயுள், வீரம், மனம், சக்தி, பலம், தேஜஸ் இவைகளெல்லாம் குறைவடைகின்றனவென்று என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள். புதிஷ்டி! பிராம்மணர்களும் கூத்திரியர்களும் வைசியர்களும் சூத்திரர்களும், தம்மீடெனகிற உலகை விட்டு உலகங்களை வருசக்கிரவாகாகக் கபடங்களால் தப்பிவைத்து அனுஷ்டிப்பார்கள். பண்டிதரெனகிற சாவழிள்ள மனிதர்களால் உலகத்தில் ஸத்யமானது சஞ்சகப்படும். பிறகு, ஸத்யத்தின் விசைத்தினால் அவர்களுக்கு ஆயுளானது அலபமாக ஏற்படும் ஆயுளின் குறைவினால் விததைபை கற்புகொள்வதற்கு சக்திபுள்ளவர்களாகா. விததையில்லாதவர்களை அஜ்ஞானத்தினால் பேராசையானது கவரந்துகொள்ளும். மனிதர்கள் பேராசையையும் அறியாமையையும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களும் மூடாகளும் சாமத்தில பற்றுள்ளவர்களும் திடமான வைரமுள்ளவர்களும் ஒருவரை ஒருவா கொல்லுவதில் விருப்பமுள்ளவர்களும் ஆவார்கள். பிராம்மணர்களும் கூத்திரியர்களும் வைசியர்களும் ஒருவரொடொருவர் கலந்துபோவார்கள்; தவத்தினாலும் ஸத்யத்தாலும் விடுபட்டு சூத்திரர்களுக்கு ஒப்பாவார்கள். கீழ்ப்பட்ட ஜாதிபிள்ளையவர்கள் நடுஜாதியை அடைந்தவர்களாக இருப்பார்கள். நடுஜாதியினிருப்பவர்கள் கீழ்சாதியை அடைந்தவர்களாக இருப்பார்கள். உலகேதஹம்மில்லை புகழ்தினுடைய முடிவுவரும்போது உலகம் இவ்விருமாகும். புகழ்புகழ்க்காலத்தில், சணல் நாரால் செய்யப்பட்ட கோணிகள் ஸஸ்திரங்களுமா மகச சேந்தையாகும். வரகுகள் தானயங்களுள் சேந்தையவர்களாகும். புருஷர்கள் மனைகியை நடப்பாகக் கொண்டவர்களாவார்கள். புகழ்புகழ்க்காலத்தில், எப்பொழுதும் விசைத்தைத் தரித்திருக்கிற மனிதர்களும், பசுக்கொ நாசமடையவே, மதஸ்யமாமஸத்தால் ஜீவிப்பவர்களும் வெள்ளாடுகளைபும் செமமறியாடுகளைபும் கற்பபவர்களும் பேராசைபுள்ளவர்களும் ஆவார்கள். புகழ்புகழில், மனிதர்கள் ஒருவர் மற்றொருவர்

ருடைய பொருளை அபகரிக்கிறவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் ஹிம் ஸிப்பவர்களும் மந்திரஜபயிலலாதவர்களும் நாஸ்திகர்களும் திரு டர்களும் ஆவார்கள். யுகக்ஷயத்தில், நதி தீரங்களில் குந்தாலிகளால் (பூமியை வெட்டி) ¹ அற்பதானியங்களை விதைக்கச் செய்வார்கள். அவைகளும் அவர்களுக்கு அலப பலனைக் கொடுப்பவைகளாகும். ஸ்ராதத்ததிலும் தேவகாயத்திலும் எப்பொழுதும் விரதத்தைத் தரிக்கிற மனிதர்களும் பேராசையினால் கவரப்பட்டு இவ்வுலகில் ஒருவரை ஒருவர் பஷ்டிப்பார். யுகக்ஷயத்தில், பிதா புத்திரன் பொருளைக் கவரந்து அனுபவிப்பான். அப்படியே, புத்திரனும் தகப்பன் பொருளைக் கவரந்து அனுபவிப்பான். உணவுப்பொருள்கள் அழிந்துபோம். பிராமமணர்கள் வேதத்தை நிந்திக்கிற வர்களாகி விரதங்களை அனுஷ்டியார். யுகதிவாதத்தால் மயக்கப் படடவர்களாகி யாகம் செய்யமாட்டார்கள்; ஹோமங்களையும் செய்யமாட்டார்கள்; யுகதிவாதத்தால் மயக்கப்பட்டு இகழ்ப் பட்ட செய்கைகளில் வீருப்பத்தை வைப்பார்களாயிடுவதற் குத்தகாத் தகார் நிலத்தில் கருஷி செய்வார்கள் துகத்தில் பசு களைக் கட்டுவார்கள். மனிதர்கள் ஒரு வபநுககனறுகளைச் சமை சுகமக்ச செய்வார்கள் புத்திரன் பிதாவைக் கொல்வான். அப் படியே தகப்பனும் புத்திரனைக் கொல்வான். யுகக்ஷயத்தில், ஸ்திரீ களும் கணவன் புத்திரன் முதலியவர்களைக் கொல்லுவார்கள். அரு வநுப்பிலலாதவனாக அாததமில்லாத சொற்களால் உரக்கப் பேச கிற மனிதன் நிந்தையை அடையமாட்டான். உலகம் முழுமையும் மிலேசசமயமும் ஸதகாமானுஷ்டானமில்லாததும் கொடையில் லாததும் ஆனநதமில்லாததும் அப்படியே உதஸவமில்லாததும் ஆகும். இவ்வுலகில் நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களுடைய பநதுகக னான மனிதர்களும், அலபமான வியமும் பலமுமுள்ளவா களும் இறுமாயுள்ளவர்களும் பேராசையும் மோகமுங் குடி கொண்டவர்களும் அவைகளைச்சாராத கதைகளைக் கேட்டு மகிழ்ப வர்களாகி லோபிகளின் பொருள்களையும் அவ்வாறே உறவின ரற்ற மனிதர்களுடைய பொருள்களையும் விதவைகளுடைய பொருள்களையும் அபஹரிப்பார்கள். கௌந்தேய! அரசர்கள் கபட மான ஆசாரத்தைக் கைக்கொண்டவர்களும் பாவத்தில் புத்தி செலுத்துபவர்களும் மிகுத துன்புறுத்துபவர்களாகி வரி

1 'ஓஷத்ய.' எனபது மூலம்; ஒரு வருஷத்தினுள் பலன்கொடுத்தபு பின்பு பட்டுப்போகின்றவை.

வாங்குவார்கள். புகழடிவில், ஸ்ரீததிரியாகள ஒருவரை ஒருவா கொல்லுவதில் முயற்சிபுள்ளவாகளும் மூடகர்களும் பண்டிதர்களாகிற கர்வமுள்ளவார்களும் வேலக கண்டகர்களும் ஆவாக்கள். புகழடிவில், அரசர்கள் பிரஜைகளைக் சாவாதவர்களும் பேராசைபுள்ளவர்களும் சாவமுட அகவசாயமுட கொழுப்புமுள்ளவர்களும் தண்டிப்பதிலேயே விருப்பமுள்ளவர்களும் ஆவாக்கள். பாத! லாதுககா அழுதுகொண்டிருக்கும்போதுகூட, அவர்களுடைய மனைவிகளைபுட பொருள்களைபுட. அரசர்கள், நடைபிலலாதவாகளாகி, ஆக்ரமித்தது ஆக்ரமித்தது அனுபவிப்பாக்கள். புகழத்தின் முடிவுவந்தகாலத்தில ஒருவனுட கன்னிநையை வேண்டமாட்டான். ஒருவனுக்கும் சன்னிபுட கொடுக்கப்படமாட்டான். அவர்கள் நாதே (கனவாகளை) அடைபவர்களாவார்கள். புகழத்தின் முடிவு வந்தபோது. அரசர்களும் போதுமென்ற எண்ணமில்லாதவர்களும் முடபுத்திபுள்ளவர்களும் எல்லா உபாயங்களாலும், பிராபொருள்களை அபஹிப்பாக்கள புகழத்தின் முடிவுகாலம் வந்தவுடன, உலகமனைத்தும் மிலேசசுத்தனமைபுள்ளதாகும். ஸந்தேகமில்லை. 1 வலக்கை இடக்கையையும் இடக்கை வலக்கையையும் வஞ்சிக்கும். உலகத்தில் பண்டிதரெனகிற கர்வவர்களை மனிதர்களால் ஸத்தியமானது மிக விலக்கப்படும். வயது முதிர்ந்தவாகள சிறுவனுக்குரிய புத்திபுள்ளவர்களும் சிறுவர்கள் முதியவனுடைய புத்திபுள்ளவர்களும் ஆவாக்கள அப்படியே, பபந்தவன (நனைச) சூரனைன்றண்ணுவான சூர்கள் பபந்தவர்களும் துபமுள்ளவர்களும் ஆவாக்கள. புகழ்தினுடைய முடிவுவரும் தருணத்தில், ஒருவரை ஒருவர் கம்பமாட்டாக்கள். உலகினர் எல்லாரும 2 ஒருவனுக்கு ஒருத்தி மனைவி எனகிற முறையுடன் இரார்; பேராசையிலும் மோகத்திலும் கிலேபிற்றிருப்பா. அக்காலத்தில், அதாமம் விருத்திபடையும்; தம்மம் கடைபெறுது. ஜனங்களுக்கதிபனை! புகழ்புத்தில், பிராமணர்களும் ஸ்ரீததிரியர்களும் வையாக்களும் ராசமடைவா அப்பிராமுது,

1 'மனிதர்களுடைய கைகளபோல ஒரு தாய வயிற்றில் பிறந்த ஸகோ தராகளும் ஒருவா மறறொருவரை வஞ்சிப்பாரா' எனபது பழையவுரை.

2 'ஏகபாயம்' எனபது மூலம், 'ஏகாஹாயம்' எனற பாடங்கொண்டு, 'மாமஸமோ, காயகறிகளேள ஒரேவித ஆகாரமுள்ளவராவா. தினனத்தக்கது தகாததென்னும் வரையறை அமறுப்போம் எனபது கருத்து' எனபது பழையவுரை.

உலகமானது ஒரே ஜாதியுள்ளதாகும். யுககூடியத்தில், தகப்பன் புத்திரனைப் பொறுக்கமாட்டான். அப்படியே, புத்திரனும் தகப்பனைப் பொறுக்கமாட்டான். யுகமுடிவில், மனைவிகள் கணவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யமாட்டார்கள். யுகமுடிவு வரும் தருணத்தில், யவையையும் அப்படியே கோதுமைவையும் உணவாகக்கொள்ளுகிற தேசங்களை ஜனங்கள் அடைவார்கள். பிரஜைகளுக்கு அதிபதியே! யுககூடியம் வரும் தருணத்தில், புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் இஷ்டப்படி உணவார்கள்; ஒருவரை ஒருவர் பொறுக்க மாட்டார்கள். யுகிஷ்டிரா! உலகமனைததும் மிலேசகததனை யுள்ளதாகும். மனிதர்கள் ஸராததத்தில் தேவர்களையும் பிதிர்க்களையும் திருபதியடையச செய்யமாட்டார்கள். ஜனங்களுக்கு அதிபதியே! ஒருவனும் மற்றொருவனுடையசொல்லைக் கேளான். ஒருவனும் ஒருவனுக்கு ஆசாயனல்லன். அப்பொழுது, உலகமானது தமோகுணத்தால் கவரப்பட்டதாகும். யுகநதமவரும் தருணத்தில், பதினாறுவருஷமதான ஸ்ரீணமான ஆயுளாகும். பிறகு, பிராணனகளை இடப்பாக்கள். கனனிகையானவ ஐந்தாவது பிராயத்திலே ஆரவது பிராயத்திலே பிரஸிப்பான். அப்பொழுது, ஏழுவயதும் எட்டுவயதுமுள்ள ஆண்பிள்ளைகள் குழந்தைகளை உண்டுபண்ணுவார்கள். அரசனை! ராஜஸரேஷ்டனை! யுகநதத்தில், ஸ்திரீகள் புருஷர்களிடத்திலே புருஷர்கள் ஸ்திரீகளிடத்திலே ஸந்தோஷத்தை அடையமாட்டார்கள். மனிதர்கள் சிறிதே பொருளுள்ளவர்களும் ஜாதிக்குரிய அடையாளங்களை வினை தரிப்பவர்களுமாவார்கள். துன்பமும் அதிகமாகும். யுகமுடிவில் எவனும் எவனுக்கும் (என்பும்) கொடுப்பவனாகான். யுகமுடிவில், தேசங்கள் சோறறைவிற்பவைகளும் பிராமணர்கள் வேதவிகரயம்செய்பவர்களும் ஸ்திரீகள் அங்கத்தை விற்பவர்களும் ஆவார்கள். யுகமுடிவுக்காலத்தில், மனிதர்கள் மிலேசகருடைய ஆசாரமுள்ளவர்களும் எல்லாவற்றையும் பக்திப்பவர்களும் எல்லாசெய்கைகளிலும் பயங்கரர்களும் ஆவார்கள். இதில் சந்தேகமில்லை. பரதஸரேஷ்டனை! யுகநதகாலத்தில், கொள்ளுதல் விற்பல் செய்யும்பொழுது பொருளாசையினால் எல்லோரும் எல்லோருக்கும் வஞ்சனை செய்வார்கள். யுகமுடிவுக்காலத்தில், அறிவேணடியவற்றை அறிந்துகொள்ளாமல் காமங்களைச் செய்வார்கள். அப்படியே, எல்லாரும் தமமிஷ்டப்படி இருப்பார்கள். யுகமுடிவுவந்தகாலத்தில், எல்லாஜனங்களும் இயற

கைபிலேயே கொடிய செடகைகளுள்வாகளும் ஒருவரை ஒருவர் அவதூறு சொல்லுகிறவாகளும் ஆவாகள. ஜனங்கள் மனவருத்த மில்லாமல் பூநீதோட்டங்களையும் மரங்களையும் அழிப்பாக்கா. உலகத்திலே பிராணிகளுடைய உபிருசகு ஸம்சயமுண்டாகும். அரசனே! அப்படியே, மனிதர்கள் பேராசையினால் கவரப்பட்டவர்களாவாகள. பிராமணர்களுடைய பொருள்களால் ஜீவீட்பவர்கள், பிராமணர்களைக் கொல்லுவார்கள். பிராமணர்களும், சூத்திரர்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் பயத்தினால் துன்புறுத்தப்பட்டவர்களும், 'ஆ! ஆ!' என்று அலறுகின்றவர்களுமாகி காயப்பவன் சிடையாமல் இந்தப் பூமியில் சுழறுவாகள. மனிதர்கள் உபிரைப் போக்குகிறவர்களும் ரொடியவர்களும் பயங்கரர்களும் பிராணிகளை அத்தமாத துன்பம் செய்பவர்களும் ஆகுமெழுது, புகழ் முடிவையடைபு. குருகுலத்தை மேனமைட்டையச் செய்பவனே! பிராமணர்கள் அதிகமான பயத்தை அடைந்தவர்களும் ஒடுகின்றவர்களுமாகி நதிகளையும் மலைகளையும் மேடுள்ளங்களையும் அடைவாகள. அரசனே! பூமியைப் பாதுகாப்பவனே! பயங்கரமான யுகமுடிவில், பிராம்மணோத்தமர்கள் திருடர்களால் பீடிக் கப்பட்டவர்களும் கொடுங்கோல மன்னர்களால் எப்பொழுதும் ஏற்படுத்தப்பட்ட விகளினைசமைபினால் மிகப் பீடிக்கப்பட்டவர்களமாகிக் காசுகள் போலத் தையத்தை இழந்து சூத்திரர்களுக்குப் பணிசெய்பவர்களாகி ஜாதககுரியனவல்லாத செய்கைகளைச்செய்வாகள். சூத்திரர்கள் தாமதத்தைச் சொல்லுவாகள். பிராமணர்கள் அவர்களை வழிபடுகிறவர்களும் (அவர்களைச் சொல்லதைப்) பிரமணமென்றெண்ணுகிறவர்களும் கேட்பவர்களும் ஆவாகள. இவ்வுலகமானது சிழிமேலாக மாறுபடும. யுகமுடிவில், மனிதர்கள் எழும்புகளால் அடையாளமிடப்பட்ட சுவர்களைப் பூஜிப்பாகள. தேவதைகளை விலக்குவார்கள். 1 யுகமுடிவில் சூத்திரர்கள் பிராமணர்களுக்குப் பணிசெய்யமாட்டாகள. யுகமுடிவுக்காலத்தில், மஹர்ஷிகளுடைய ஆஸாடங்களிலும் பிராமணர்களுடைய வீடுகளிலும் தேவாலயங்களிலும் யாகசாலைகளிலும் நாகங்களுடைய ஆலயங்களிலும் பூமியானது எலும்பை அடையாளமாகக் கொண்டதாகும்; (உண்மையான) தேவாலயங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகாது. அது யுகத்தின் முடிவுக்கு அடையாளம். எப்பொழுது மனிதர்கள் நிதயம் பயங்க

கார்களும தர்மத்தை விட்டவாகளும மாமஸத்தைப் பக்ஷிப்பவர் களும அப்படியே சுடகுடிப்பவாகளும ஆவார்களோ அப்பொழுது யுகமானது முடிவை அடையும். அரசனே! மஹாராஜனே! எப்பொழுது புஷ்பத்தில் புஷ்பமும், பழத்தில் பழமும் உண்டாகுமோ அப்பொழுது யுகம் நாசத்தை அடையும். யுகத்தின் முடிவுக் காலத்தில், மேகமானது அகாலத்தில் மழையைப் பொழிவதாகும். அப்பொழுது, மனிதர்களுடைய செய்கைகள் முறை தவறின்வைகளாகும். சூத்திரர்கள் பிராமமணர்களோடு விரோதத்தை அடைவார்கள். பிறகு, அதிகசீக்கிரத்தில் பூமிபானது மிலேச்சாகளால் நரம்பினதாகும் பிராமமணர்கள் அதிகவீரர்களால் உண்டான பயத்கால் பதனூத்திசைகளையும் அடைவார்கள். அரசர்கள் அந்நாயத்தில் நிலைபெற்றவர்களாவார்கள். தேசத்து ஜனங்கள் ஒரே ஆசாரமும் வேஷமுமுள்ளவாகளும அப்படியே கூலிகொடாமல் வேலைவாங்குகின்ற மனிதர்களால் ஹிமலிகைப் பட்டவர்களுமாகிப் பழங்களைபும் கிழங்குகளைபும் உண்டு கொண்டு காட்டுக் குடிசைகளை அடைவார்கள் இவ்வண்ணம் உலகமானது குழப்பமடைந்தபொழுது, வரையறை இராது. பிராமமணர்களும் சூத்திரியர்களும் வையாக்களும் நல்ல காயத்தைவிட்டு விடுவார். சிஷ்யர்கள் அப்பிரியமான காயங்களைச் செய்கின்றவர்களாகிக் குருவின் உபதேசத்தில் கட்டுப்பாட்டிற்குக்கமாட்டார்கள். அந்தற்குப் பிறகு, தன்மில்லாத ஆசார்யன் சிஷ்யனால் மதிக்கப்படான். மீததிராகளும ஸம்பந்திகளும பந்துக்களும, பொருள்களின் ஸம்பந்தத்தால் (பொருளுள்ளவர்களிடம்) அன்பு பாராட்டுவார்கள். யுகத்தின் முடிவில், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நாசமுண்டாகும். திசைகளெல்லாம் நனகு முண்டெரியும். நக்ஷத்திரங்கள் ஒளிபற்றனவாகும். சோதிமண்டலங்கள் புகையினால் சூழப்பட்டவைகளாகும் அப்படியே, காற்றுக்கள் சுழன்று நிலைதப்பி வீசும், பல உறகைகள் பெருமபயம் வரப்போவதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு கீழே விழும். ஸூரியன் மறை ஆறு ஸூரியர்களோடுகூடி உலகத்தை மிகக்காய்வான். இடி முழக்கங்கள் தொடர்ச்சியாகத் தோன்றும். நான்கு பக்கங்களிலும் திசைகளின் எரிச்சல்களும் உண்டாகும். அப்பொழுது, ஸூரியன் உதயகாலத்திலும் அஸ்தமயகாலத்திலும் ராகுவினால் சுவரப்படுவான் பகவானுள் இந் திரன் அகாலத்தில் மழைபொழிகிறவனாவான். யுகமுடிவுக்காலம் நெருங்கினபோது, பயிர்கள் முளையா. ஸதீர்கள் அடக்கடி கடுகு

சொற்களைச் சொல்பவர்களுடைய குரல்களும் அழுவதில் பிரியமுள்ள வாகளுமாகக் கணவர்களுடைய வசனத்தில் கூடுபபட்டு நெக மாட்டார்கள். புகழுடிவில், புத்திரர்கள் தாபையும் நகைதையும்கொல்லுவார்கள் ஸ்திரிகள் புத்திரர்களை ஆகாசவாகுகொண்டுகணவர்களைக் கொல்லுவார்கள். மஹராஜனே! பர்வகாலமல்லாத ஸமயத்தில், ராகுவானவன் ஸ்தூபனைப் பிடிப்பான். புகாசத்திலும், நெருப்பும் எங்கும் பற்றிப்பெரியும் அபிரியாது, சூட்கண்ணீரையும் போஜனத்தையும் தங்குமிடத்தையும் பாசிக்கின்ற வழிப்போகர்கள், அடைகளை அடையா அவர்கள் ஜனங்களால் தூசுதப்பட்டு வழியில் படுபவர்கள். புகாசம் நெருங்கிவரும் தருணத்தில், நாகங்களும் காகங்களும் ராசாளிகளும் மறப்பவர்களுமே மீடுகங்களும் இடையால் பயங்கரமான ஒளிகளை வெளியிடும். புகாசம் சிடிவரும் தருணத்தில், மனிதர்கள் கண்பாசனையும் வம்பநதிகளையும் வேலைக்காரர்களையும் கைவிடுவார்கள். புகாசம் நெருங்கும் தருணத்தில், மனிதர்கள் தேசக்களையும் திசைகளையும் படணைகளையும் கடைகளையும் முறையே அழிப்பார்கள். ஜனங்கள், அபிரியாது, 'ஆ! நகைதயே! ஆ! மைந்தா!' என்று துவங்கும் மிகப் பயங்கரமான வாகுகளை வெளியிட்டு ஒருவரை ஒருவா அலறி அழைத்துக்கொண்டு பூமியில் எல்லாப்பக்கத்திலும் சுற்றுவார்கள். புகழுடிவில், அப்படியே சூத்திரர்கள் உயர்ந்த வாணத்தார்களை, 'அடே!' என்று அழைப்பார்கள். பிராமமணர்கள் அலப்பலாதுகளில் ஆசைபுள்ளவர்களும், பாவனை ஜனங்களோடு கலந்தவர்களும் ஆவார்கள்.

பிறகு, புகழுடிந்ததும், வானூர்தி தாமதம் முற்றும் அழிந்து எல்லாம் ஒன்றாகக் கலந்து போனபோது, பிராமமணனை முதன்மையாகக் கொண்ட எங்கு ஜாதிக்களடங்கின உலகமானது எங்கடையில் உண்டாகும். பிறகு, மறுபடியும் உலகமானது வந்திருக்கின்றதைப் பொருட்டு, வேறொரு ஸமயத்தில், தெய்வமானது தற்செயலாக அனுசலமாகும். எப்பொழுது ஸ்தூபன், சந்திரன், பிந்துஸபதி ஆகிய இம்மூவரும், புஷ்யநக்ஷத்திரத்தை அடைந்து ஒருராசியில் சேருவார்களோ அப்பொழுது கருதபுகம் உண்டாகும். மேகமானது தகுந்தகாலத்தில் மழை பொழியும். நக்ஷத்திரங்கள் மக்களாகமாகும். ஜயோ

1 ஆதிபாவம் 57-ம் பக்கத்திலும் அக்ஷாஸனபாவம் 258-ம் பக்கத்திலும் குறிப்பிற் காண்க.

தீகாஹுசுள பிரதக்ஷிணமாகச் செல்பவைகளும், அனுகூலகாரத் துடன் கூடியவைகளும் ஆகும். அக்காலத்தில் கேஷமமும் ஸுபி க்ஷமும் ஆரோக்கியமும் அமைதியும் உண்டாகும். அரசனே 1-¹ (நாராயண) காலத்தால் ஏவப்பட்டு மகாவீரயமுள்ளவரும் அதிகமான புத்திடும் பாக்ஷிரமமுமுடையவரும் மஹாதமாவும் கல்வொழுக்கவகனால நிறைந்தவரும் பிரஜைகளுக்கு ஹித்ததைச செய்பவரும் விஷ்ணுயசஸெனகிற பிராமமணருமான கல்கிவடிவ மாக ஸம்பலமெனனும் திராமத்தில் மங்களகரமான பிராமமண கருஹத்தில் அவதரிப்பார். மனத்தினால் நிரைத்தவுடன், எல்லா வாஹனங்களும் ஆபுத்தங்களும் புத்தவீரர்களும் சஸ்திரங்களும் கவ சங்களும் அவரை அடைபும். அவர் தாம் விஜயத்தால் பிரஜைகளை மகிழ்விக்கிற சாரவாததியாவார். அவர் குழப்பமுற்றிருக்கிற இரத்த உலகத்தைத் தெளிவிக்கப்போகிறார் அவதரித்திருப்பவரும், ஜவல்பவரும், புகக்ஷிபத்திற்கு முடிவை உண்டிபண்ணுகிறவரும், உதாரபுத்தி புள்ளவரும் பிராமமண ருபியுமான கல்கியானவா எல்லாவற்றையும் ஒழித்துவிட்டு மீண்டும் தாமபுகமாக மாற்றப் போகிறார். அந்தக் காலம் என்கிற பிராமமணா பிராமமணர்களால் குழப்பப்பட்டவராக அப்பொழுது எல்லாவிடத்திலும் இருக்கிற அரியாக யாகனாவ எல்லா மீலேசாகளுடைய கூட்டங்களையும் அடி யோடு அழிக்கப்போகிறார்.

1 இங்கே மூலத்திலிருக்கிறபடியே மொழிபெயர்த்திருக்கிறது ஆயினும், ஸ்ரீ பாகவதம் முதல ஸகந்தம் 3-வது அதபாயம் 25-வது ஸலோகத்தில், 'ஜகத்பதியானவ விஷ்ணுயசஸெனபவருக்குப் பிள்ளையாக கல்கியெனனும் பெட்டுண அவதரிப்பார்' என்றும், 12-வது ஸகந்தம் 2-வது அதபாயம் 18-வது ஸலோகத்தில், 'கல்கியானவா விஷ்ணுயச ஸெனபவருடைய வீட்டில் அவதரிப்பார்' என்றும் சொல்லியிருத்தலால், இங்கே, 'விஷ்ணுயசஸெனனும் பிராமமணா பிறப்பார். அவருக்கு (நாராயண) கல்கிவடிவத்துடன் பிள்ளையாக அவதரிப்பார்' என்று சிலசொற்களை வருவித்துப் பொருள் செய்தல் நோ; அல்லது, சிலகுடும்பங்களில தந்தைபெயரே மகனுக்கும் வழங்குவதுபோல வழங்குவதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

பற்றுகதொண்ணூற்ற ராண்காலது அத்தியாயம்.

பார்க்கண்டேமலமால்யாடர்வம். (தோடச்சி)

(மரபிண்டேயப் பரையுத்தன் விடுக்காத்தங்களைச் சொல்லி
யுத்தப்பாரைத் தாமத்தைச் செய்யும்படி தூண்டியது)

பிறகு, அவா திருடர்களுக்கு அழிவைச் செய்து கொடுக்கும் பூமியை அஸ்வதேகமென்கிற மஹாபாகத்தில் பிராமணர்களுக்கு விதப்படி தானம் செய்வார். பிராமாணியில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மக நாசரமான உலக மரியாதைகளை நிலைநிறுத்தவிட்டு பற்றுபட்டிம முதிர்ச்சியுடன நல்ல புகழைப்பெற செய்கையைப்படி அடைவார். உலகத்தில் வலிமகினைப் மனிதர்கள் அவருடைய ரடைபை அனுஸரிப்பார்கள். பிராமணர்களைக்கொண்டு திருடர்களுக்கு நாசம் செய்யப்பட்ட பிறகு சேஷமம் உண்டாகும். பிராமமணோத்தமரான கவி யானவ: 'கருஷ்ணஜினங்களைப்படி சக்திகளைப்படி திரிசூலாயுதவ சனைப்படி (தமமால்) ஜயிக்கப்பட்ட தேசவகரில் நிலைபெறச்செய்கின்றவரும் பிராமமணஸரோஷ்டாகளால் நனகு துதிக்கப்படுகின்றவரும் பிராமமணோத்தமர்களைப் பூஜிக்கின்றவரும் துன்பமசெய்கிறவர்களைச் சொல்லவில் என்பொழுதும் பறவிறலுள்ளவருமாகப் பூமியில் ஸ்ரூகரிப்பார். 'ஆ! அமயா! அயயா! குந்ததா!' என்கிற அந்த மிகப் பங்கரமான சொற்களை வெள்ளிடெ அடிவல்கின்ற யிலேசகர்களை மிக நாசநதை அடைவிப்பார். பாட! பிறகு, அநாமநதற்கு அழிவும தாமதத்திற்கு வளர்ச்சியும் உண்டாகும். கருதயுகம் வந்தபின், ஜனங்கள் முன்பொல அப்படியே சர்மவ சீர் அனுஷ்டப்பவர்களாவாசன. சநாகமங்களில் பூரீதாட் டவரும் 2 சைகயவகரும் நடாகவகரும் அப்படியே வீடுகளும பலவித புகழ்கிரிகளும் தெவாலயங்களும் பலவித யாககர்மவக ளும் உண்டாகும். அப்பொழுது பிராமணர்கள் தாமிக்காரும், முனிவர்கள் சிறந்த தவகதைச் செய்பவர்களும், ஆஸ்ரமங்கள் பாஷணாடர்களை அழித்தவைகளும், ஜனங்கள் ஸத்தியத்தில் நிலை

1 'பிராமண தாமங்களைப் கூத்தரிப் தாமங்களைப்படி நிலைக்கச் செய்து என்பது கருத்து' என்பது பழையவுரை.

2 ஆதிபாஹம் - 612, வனபாவம் - 48, பீஷமபாவம் - 10-ம் பக்கம் குறிப்புக்களிற் காண்க.

பெற்றவர்களும் ஆவாகன. ¹ எல்லாப் பிராணிகளும், சுத்தியுள் ளவைவராகவே பிறக்கும். ராஜாரோஷ்டனே! எல்லா ருதுககளி லும் எல்லாப்பயிதருள் உண்டாகும். மனிதர்கள தானகுகளி லும் வீரதங்களுமும் பெய்களிலும் பற்றுள்ளவர்களாக இருப் பார்கள். பிராமமணாகள ஜபயஜ்ஞத்தில் பற்றுள்ளவர்களும் தம்மத்தில் வீர்ப்பமுள்ளவர்களும் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாயிருப் பார்கள். அரசர்கள் இநதப்பூமியைத் தம்மத்தால் பரிபாலனம் செய்வார்கள். கிருதயுகத்தில் வைஸ்யாகள வாணிகத்தில் பற் றுள்ளவர்களாவார்கள். பிராமமணாகள ஆறு தொழில்களில் நிலைபெற்றிருப்பார்கள். கூடித்திரியாகள காத்தலில் பற்றுள்ள வாகளாக இருப்பார்கள். அப்படியே, சூத்திராகள மூன்று வர் னாததாக்கருக்கும் பணி செய்வதில் பற்றுள்ளவர்களாக இருப்பார் கள். இநதத்தாமமானது, கருதயுகத்திலும் நிரேதாயுகத்திலும் அப படியே தவாபாயுகத்திலும் சாஸல்கமாக இருக்கிறது. கடைசியான கலீயுகத்திலுள்ள தாமம் உனக்கு நனகு எடுததுரைக்கப்பட்டது.

பாண்டவ! எல்லா உலகத்தாரானும் அறிப்பப்பட்டிருக்கிற யுகங்களின் கால அளவும் நனகு உரைக்கப்பட்டது. மீளிரசால் நனகு அறிக்கப்பட்டது. அப்பினால் சொல்லப்பட்டதுமான பாரணநகை, சமுயி. சென்றதும வருவதுமாகிய இவை அனைத் தும் எனனால் உனக்கு உரைக்கப்பட்டன. இவ்வண்ணம் நெடுக காலம் ஜீவிக்கிருக்கிற எனனால் ஸமஸாரமார்க்கங்கள் அநேகமாகப் பார்க்கப்பட்டும் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மீண்டும் எதைக் கேட்க விசும்புகிறாய்? தம்மத்தினினும் நமுவாதவனே! தம்மத்தினுள்ள ஸமசயத்தினினும் விடுபடுவதென்பொருட்டு மீண் டும் வேறான என்னுடைய இநத வசனத்தைபும், ஸஹோதார்க ளுடனகூடக் கெட்டுத் தெரிந்துகொள. தாமிகாக்கருள் சிறந்த வசை! இநத விஷயத்தில் தாமமானது உனனால் வேறு விதமாக அறியத்தக்கதன்று. அரசனே! தம்மத்தில் பற்றுள்ள மனிதன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸுகத்தை அடைந்து ஆனந்திக் கிறான். தோஷமற்றவனே! எநத வசனத்தை நான் உரைப்பேனோ மங்களகரமான அந்த வசனத்தை நீ நனகு அறிந்துகொள. ஓருப்பாழ்தும் நீ பிராமமணை விஷயத்தில் அவமானம் செய்ய

¹ 'வீணைப்பயன்கள செயப்படுகின்ற வீணைகளால் உறுதியாக வேறானியிருந்தாலும் ஞானபலத்தினால் அழிகின்றன' எனபது வேறு பாடத்தின் பொருள்

வாகாந. பிராமணன் கொடிய கொடுஞ்சாலை
உலகமேயும் எச்சம் செய்தான் என்று சொன்னான்.

பிரமணன் மிகச்சிறந்தவரும் கல்வியறிவுடையவரும்
கொழும்பு காந்தியுள்ளவருமான மதிஷ்டமஹாராஜர். மார்க்கண
சேயநூலையுடையவர்களைச் சேர்ந்து, அவரை கொச்சி, 'முனிவா
களுள் மிகப் பெரியவையென்றார்'. இதைக்கேட்டதனால், என்னால்
எது செய்யக்கூடாதுமே: ஐயிருப்பபட்ட இந்த உலகமானது
என்னால் எல்லாவு ராஜ்யங்களுக்கும்: முனிவரே! பிரமண
னைப் பரிபாலிசெய்து நான் எந்த நம்மத்தில சிலைத்துந்திக
வேண்டிமே: இந்த நிலையையே துன்பவனான என என தாமததி
வினையு எவ்வாறு 'முனாமலே' நுபபென்' என்று வினையு, மார்க
கணசேயா, 'எல்லா பரிபாலிசெய்தும் காண்பமுன்னவரும்
மதிக்கத்தக்கபெயரும் அன்புள்ளவரும் அன்புடையவரும்
வரும் அன்பினால் குழந்தைகளைப்போலப் பிரமணனைப் பாது
காப்பதில் பற்றாதவனாவதுமாநக நாமதவதச செட. அதா
மகதை விட்டுவிடு. தகப்பன் முதலிய முனனோரை அடக்கப
நினைப்பாயாக. நீ தவறுதலால் செய்துவிட்டதை கல்ல அறி
வினால் சாப்படுத்திக்கொள். நீ காவத்தை அடையாதே. எப
பொழுதும் இன்சொல்லுள்ளவனாக இரு. பூமி முழுவதையும்
ஐயித்தது உலகமே முன்னவனாகவும் உலகமுள்ளவனாகவும் நுப்பா
யாக. சென்றதும் வருவதுமான இந்த நம்மத்தை உனக்கு நான்
நன்றாக உரைத்தேன். பூமியில் சென்றதும் வருவதுமான எது
வும் உனனால் அறியப்படாததில்லை. அப்பா! ஆறாயால், நீ
இந்த வருத்தத்தை மனசுதில் பாராட்டாதே. அப்பா! அறி
ஞான காலத்தால் மிகப் பிடிக்கப்பட்டாசனானாலும் மதிமயக்
கும் அடையா. மிகக் கொளவலி மையுள்ளவனே! எவ்வாறாகத்
தில் வலிசெய்து எல்லாத் தேவர்களுக்கும இந்தக்காலமுண்டி.
அப்பா! காலத்தால் தூண்டப்படும் பிரமணனை மோலுத்தை
அடைகிவருவானவனே: குழந்தையாவனே! என்னால் சொல்லப்
பட்ட இந்த விஷயத்தில் உனக்கு உலகமே வேண்டாம. இந்த
வசனத்தில் உனக்கு உலகமே முண்டாகுமானால் தம்மத்திற்கு
அழிவேற்புமே. பரதர்களுள் சிறந்தவனே! பரலிதநுப்பாநுச்
சிற கொளவலாகருடைய வயசுததில் நீ பிறந்திருக்கிறாய். செய்கை
யினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் இவை எல்லாவற்றையும்
நன்கு அனுஷ்டிப்பாயாக' என்று சொன்னார்.

யுகிஷ்டிரர், 'பிராமமணோத்தமரோ! பிரபுவே! கேட்க இன்ப
மாத உமமால் உரைக்கப்பட்ட உமமுடைய கட்டளையை
அவ்வாறே முயற்சியுடன் செய்வேன். பிராமமணோத்தமரோ!
எனக்குப் பிராசையும் பயமும் மாதஸ்யமும் இல்லை. பிரபுவே!
என்விஷயத்தில் உமமால் சொல்லப்பட்ட அனைத்தையும் செய்
வேன்' என்று சொன்னார். அரசரே! கிரந்தியுள்ளவரான
அந்தப் பாண்டிநந்தனருடைய வசனத்தைக்கேட்டு, கிருஷ்ண
னோடு சேர்ந்த பாண்டவர்கள் மிக்க மனக்களிப்பை அடைந்தார்
கள். அங்குவந்திருந்த பிராமமணரோஷ்டாகளைவரும் சிறந்த
புத்தியுடையவரான மார்க்கண்டேயருடைய மடகாகரமான அப்
படிப்பட்ட கதைபகிகேட்டுப் பாணகதைகளைச் சொல்லி
தனுவ ஆச்சாரமடைந்தவர்களானார்கள்.

ஹ்ருத்தோண்ணுற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் யுகிஷ்டிரர்க்குத் தவனாயின் உபாக்யானத்தைச்
சொல்லத் தொடங்கியதும், பர்கூத்தேனலுமாசன் பிரதீஜ்ஞை
யைச்செய்து தவனாயின் மகளை மணந்ததும், அவன் பிரதீஜ்
ஞை தவரவே, அந்தப்பெண் தண்ணீரில் முழுகிப்போன
தும், அவனோடுநேடுவதற்காக அவன் தவனைகளைக்
கோலிவித்ததும், தவனாயாசன் அதனைத்தடுத்த
அந்தப்பெண்ணை மறுபடியும் அவனுக்குக்
கொடுத்ததும், சலன் தளன் இவர்க
ளின் நடையும், வாமதேவர்
மக்கமையும்.)

பாண்டிநந்தனரான யுகிஷ்டிரர், மார்க்கண்டேயரை நோக்கி,
'மீண்டுமே பிராமமணமகிமையைச் சொல்லக்கடவீர்' என்று
வினவி, மார்க்கண்டேயர், 'அபூர்வமாயிருக்கிற இந்தப் பிராம்
மணாசருடைய சரித்திரத்தைக் கேள். அயோத்தியில் இகூஷ்வாகு
குலத்தைத் தாங்குபவனான பர்கூத்தி என்கிற ஓர் அரசன இருந்
தான். அவன் வேடடையாடுவதற்குக் கானகம் சென்றான்.
அவன் தனித்தவனாக குதிரையோடு ஒருமிருகத்தைப் பிந்தொடர்ந்
தான். மிருகமானது அவனை நெடுந்தூரம் இழுத்துவிட்டது.

ஆரவம் மீட்டில் அரசர் உட்கரு பதிவு செய்து மெய்யிடம் ஓடுகிறார். அரசர் மீட்டில் புறநாயகம் சைவம் தாருமான மரமடாநா ஒருநாளை படைபண்பான அநாதைநாயகியுடைய சிவகாமியை அழைக்கின்றார். பிறகு, அவன் சீனநாடுகளைக் குற்றம்செய்து, தினிசகம் எந்நிலை தாமதத்தினைப் போடவிட்டிருக்கின்றான் என்று உட்கருநான். பிறகு, பிறகு கிசாண்டி தினியைப் படைபண்பான ஒரு பாடலைக் கேட்டான். அவன் அவைக்கேட்டான். 'அநாதைகாட்டில் மனுஷ்ய ஸஞ்சாரத்தை நான் காணவில்லை. அநாதைகாட்டில் பாடுகையது' என்று ஆவணத்தினால். பிறகு, சீனநாடு அழகினால் காட்கிசாண்டியும் உட்கருநான் பரிசுசெய்து மரமடாநா பாடுகின்றவருடைய ஒரு சண்டியைக் கண்டான். பிறகு, அவன் அரசன்ருகில் வந்தான். அரசன் அவனைப் பார்த்து, 'கலயாணி! நீ பாடுகிறாயா' என்று கேட்டான். அவன் அரசனைப்பார்த்து, 'நான் கலயாணி' என்று விடைகொடுக்கின்றான். அரசன் அவனைப்பார்த்து, 'நான் உன்னை விருந்தாகிறேன்' என்று சொன்னான். பிறகு, அநாதை கலயாணிகை அரசனை நோக்கி, 'நான் உமடால் ஓர் உட்கருநான் அடையத்தக்கவன். வேறுவிதத்தால் அடையத்தக்கவன்வல்லேன்' என்று கூறினான். அரசன், 'உட்கருநான்' என்று அவனைக் கேட்டான். கலயாணிகை, 'நான்செய்த நன்மையைக் காண்பிக்கக்கூடாது' என்றும் இதனைச் சொன்னான். அநாதை அரசன் அவனைப்பார்த்து, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டான். அவனைச் சேர்ந்து அவனுடைய அநாதைகாட்டில் இருந்தான். பிறகு, அரசன் அநாதை காட்டிலேயே இருக்கையில் அநாதைகளைப் பின்தொடர்ந்துவந்தது; கானகத்தில் தொடர்ச்சியான அடிச்சுவட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்து அரசனைச் சூழ்ந்து நின்றது. பிறகு, சீனநாடு அரசன் துக்கமில்லாதவனாக அநாதைபண்ணுடைய பலககிவந்தேறித் தன் நகரத்தைக்குறித்துச் சொன்னான். தன் நகரை அடைந்து ஏகாந்தத்தில் அவனைப்போடிக் கிழங்குகொண்டு ஒருவரையுடைய பாடமென்றுநான்.

பிறகு, பிரதான மந்திரியானவன் அநாதை அரசனுடைய அருகில் ஸஞ்சாரிக்கிற தாதுகளைப்பார்த்து, 'நீங்கள் இங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்?' என்று வினவினான். பிறகு, அநாதைநாடுகள், 'நாங்கள்

இந்த விஷயத்தை அபூர்வமபோலக் காண்கிறோம். இவ்விடத்தில் ஜலமானது கொண்டுவரப்படுகிறதில்லை' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, மந்திரி ஜலமில்லாததும் அதிகமான மரங்களுள்ளதும், ஏராளமான மல்களும் கனிகளும் கீழ்வகுளுமுள்ளதுமான ஒரு காட்டை உண்டாக்கி, அதன் மத்தியில், பக்கங்களில் முத்து வலைகளால் மூடப்பட்டதும் அமிர்தமபோன்ற தண்ணீருள்ளதும் மறைவாயிருப்பதுமான ஒரு தடாகத்தைச் செய்வித்துத் தனிமையில் அரசனை அடைந்து, 'அரசனே! இந்த வனமானது நோதகியானதும் தண்ணீரில்லாததுமாயிருக்கிறது இங்கே இந்தப்பிண னுடனகூட நீ ஸுகமாகச் செல்லாம்' என்று சொன்னான். அந்த அரசன், மந்திரியின் சொல்லால் மஹிஷிபான் அவளுடன் கூடவே அந்த வனத்தில் நுழைந்தான். அவன் ஒரு ஸமயம் அழகிய அந்தச் சாடும் அவளுடனே கூடக் களித்திருந்தான். பிறகு, பசியினாலும் தாகத்தாலும் களைத்து ஒரு புலையைக் கொடுப்பதற்காகப் பாதகனான அரசன் தன் நான்றிடிவனரால் அதில் சென்று, தனது அமைக்கப்பெற்றதும் மாதந்தும் ஜலந்தால் நிறைந்திருப்பதுமான ஒரு குளத்தைக்கண்டான் அதைப்பாத்துக்கொண்டே அதன் கரைவில் அந்தச் செடிபுனகூடவே உட்காந்திருந்தான் பிறகு, அந்த அரசன் அந்தச் செடிநம்பப்பாடுத்து, 'இந்தக் குளத்து நீர் இறங்கு' என்று சொன்னான். அவன் அந்தவார்த்தையைக் கேட்டுக் குளத்திலிறங்க முழுகவிட்டான்; மீண்டு தண்ணீரில் நுந்து எழுந்திருக்கவில்லை. அந்த அரசன் அவனைத் தேடியும் காணவில்லை. பிறகு, அரசன் குளத்து ஜலத்தை மீசாமன்றி வடியச் செய்து ஒரு வளைவினுடைய வாயில் ஒரு தவளையைக்கண்டு கோபம் கொண்டு, 'உங்கத்திலுள்ள எல்லாத் தவளைகளையும் கொல்லவேண்டும். எவன் என்னிடத்தில் காரியத்தைக் கருதுகிறானோ அவன் மரித்துத் தவளைகளைக் கண்ணிகையாகக் கொண்டு என்னிடம் வரவேண்டும்' என்று கட்டளைரிட்டான் பிறகு, கோரமான மண்டுக வதமானது செய்பபட்டுமபோது எல்லாத் திசைகளிலுள்ள தவளைகளையும் பம்ப அந்தடைந்து அனைகள் பயந்தவைகளாகி மண்டுகாஜனிடத்திலேபாய நடந்தபடி நெரிவித்தன.

பிறகு, மண்டிகாஜன் தவகிவேடம் நிரித்து அரசனிடம் வந்தது அது அவனை அணுகி, 'அரசனே! கோபத்துக்கு நீ வசப்படாதே. அனுபவமும் செயவாயாக. நிரப்பாதிக்களான தவளைகளை நீ கொல்லுகல் தகாது. இந்த விஷயத்தில் இரண்டு ஸலோகங்கள்

இருபெண்கள் (ஆய்வினியாரு 1) நவளைசகைக் கொல்லாதே
 தாந்தினை மர சூழலானென்' சொபந்தை நீ ரனகு ஆடகரி
 ிதா. 2 ரமயாமகளை அபியாத ஐனககளுடைய சொலவச சிறப
 ய நவசசிறப ப சூழிசுதபோகின்றன உபதிசெபதுகொள்
 இரத்த நவளைசகை மாணந்தை அடைந்ததலால் கொபந்தையி
 மட்டாய அபாபந்தை நீ செபாபதை தயங்களைகொல்லு
 வகளு உனக்கு மாதுபடன்' (என்பது) என்று சொல்லிற்று.
 இவளாறு சொலவசினது அந்த மணிகராஜனைப் பார்த்து இஷ்
 மான மனைவிடை விடநிப பிரிந்தனனுண்டான சோமம சிறந்த
 மனதைபுடைய அரசன், 'அதை நான் பொறுக்கமாட்டேன்.
 இரத்த நவளைகளைக் கொல்லேன். கெட்ட எண்ணமுள்ள இரத்த
 நவளைகளால் என காந்தியானவள பசுழிகசப்பட்டாள் நவளைகளை
 எல்லாவிதத்தாறுபிட என கொல்லவேண்டிய கற்பறிந்தவனை'
 எனனை நீ தடுக்கக் கூடாது' என்று சொன்னான். அந்தத் தவளை
 யானது அந்தவாக்கியத்தைக் கேட்டறிந்து, பொறிகளும் மணமுங்
 கலங்கி, அரசனைப்பார்த்து, 'அரசனை' நமயசெய்வாயாக. நான்
 ஆய்வினகிற பெயாபெற்ற மணிகராஜன். உனக்கு மனைவியாக
 இருந்தவா ஸுசோபனை என்று பெயாபெற்ற என்னுடைய
 புதல்வி. இது அவளுடைய கெட்ட நலையினால் ஏற்பட்டது.
 அவளால் இதற்குமுன் பல அரசரான ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள்'
 என்று சொல்லியது. அரசன் அதனைப்பார்த்து, 'உனதுதிரியான
 அவளை நான் விடுமடக்கேன். எனக்கு அவளை நீ கொடுக்க
 வேண்டும்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, பிதாவான மண்டுகராஜன் அந்தப் பெண்ணை அரச
 னுக்குக்கொடுத்தது, அந்தப்பெண்ணைப்பார்த்து, 'நீ இரத்த அரச
 னுக்குப் பணிவிடைசெய்' என்றும் சொல்லியது. அந்தத்
 தவளை இவ்வண்ணம்கூறிக் கோபமகொண்டு அந்தப்பெண்
 னைப் பார்த்து, 'உன்னுடைய பொய்யான ஒழுகுகந்தினால் பல
 அரசர் வஞ்சிக்கப்பட்டார்களாதலால் பிராமமணர்களுக்குத்
 தீங்கு செய்கின்ற குழந்தைகளை உனக்கு உண்டாகும்' என்று
 சாபமிட்டது. அந்த அரசன் அவளிடத்தில் சேர்க்கையினபத
 தால் கட்டப்பட்ட மனமுள்ளவனாகி முடிவுகங்களுடைய ஆட்சி
 யையும் அடைந்ததுபோல அவளை அடைந்து ஆனந்தக்கண்ணீ
 ரால் தடுமாறுகின்ற சொல்லுடன் மணிகராஜனை நமஸ்காரம்

1 வேறுபாடும்.

செய்து பூஜித்தது, 'நான் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டேன்' என்று சொன்னான். அந்த மண்டுக்கராஜன் பெண்ணினிடம் விடைபெற்று, வந்தபடியே சென்றது.

பிறகு, சிறிதுகாலம் செல்லவே, அந்த அரசனுக்கு அவ ளிடத்தில சலன், தான, பலன் என்கிற மூன்று குமாரர்கள் உண்டானார்கள். பிறகு, தகப்பன், அவர்களுள் மூத்தவனான சலனுக்குத் தகுந்தகாலத்தில் ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததுத் தவறவில் நிலைநிறுத்தப்பட்ட மனத்துடன் காண கம் சென்றான். பிறகு, ஒருமையம் சலன் வேடமையாடும் தருணத்தில் ஒரு மாலை அடைந்து ரத்தநால் அடைப பின் தொடர்ந்து ஓடினான். ஸாரதியைப்பார்த்தது, 'நான் மாலை அடையும்படி விரைவாக ரத்ததை நடத்து' எவ்றும சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஸாரதி, அரசனை நோக்கி, 'இந்த மாலை நீர் தொடரவேண்டாம். உமமுடைய ரத்தத்தில் பூட்டப்பட்டிருக்கிற இரண்டு குதிரைகளும் வாமதேவருடைய 1 குதிரைகளாக இருந்தாலும், நீர் இந்த மிருகத்தைப்பிடிப்பதற்கு ஸாதியப் படாது' என்று கூறினான். பிறகு, அரசன் ஸாரதியைப் பார்த்து, 'வாமதேவருடைய குதிரைகளைப்பற்றி எனக்குச் சொல். உன்னை நான் கேட்கிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு கூறப் பட்ட ஸாரதியானவன், அரசனுக்குப் பயந்தும் வாமதேவருடைய சாபத்துக்குப் பயந்தும், 'அரசரே! வாமதேவருடைய இரு குதிரைகளும் மனோவேகம்போன்ற வேகமுள்ளவைகள்' என்று சொன்னான். பிறகு, அரசன் இப்படி சொல்லுகின்ற பாகளைப் பார்த்து, 'வாமதேவாஸரமத்தைக் குறித்ததுச் சொல்' என்று சொன்னான். அந்த அரசன் வாமதேவாஸரமத்தை அடைந்து அந்த ரிஷியைப்பார்த்து, 'பகவா'மீன்! எனனால் அடிக்கப்பட்ட மான ஓடுகிறது. உமமுடைய குதிரைகளைக் கொடுத்தவ என்னைக் கௌரவப்படுத்தக்கடவீர்' என்று சொன்னான். ரிஷியானவர் அந்த அரசனைப்பார்த்து, 'உனக்கு என் இரண்டு குதிரைகளை யும் கொடுப்பேன். காயத்தை முடியாதுக்கொண்டு நீ இரண்டு குதிரைகளையும் சீக்கிரமாக எனக்கே திருப்பிக்கொடுத்தாயிட்டு வேண்டும்' என்று கூறினார். அந்த அரசன், அந்தக்குதிரைகளை வாங்கிக்கொண்டு, ரிஷியினிடம் விடைபெற்றுச் சென்றான். குதிரைகளை பூட்டப்பட்ட ரத்தத்துடன் மாலைநோக்கிச் செல்லுகின்ற

1 'வாம்யென்' என்பது மூலம்.

அரசன் ஸூதனைப்பார்த்தது, 'ஸூதா! இந்த இரண்டு அபரவரத்தி
னங்களும நமமிருவருக்கே தகுந்தவை. இவைகள் வாமதேவருந
குத திருப்பிககொடுக்கத்தக்கவைகளால்' என்று சொல்லிவிட்டு,
மாணை அடைந்து, தன் பட்டணத்திற்குவந்து அந்த இரண்டு
குதிரைகளையும் அந்நகரத்தில சுட்டச்செய்தான்.

பிறகு, ரிஷியானவா, 'யௌவனமுள்ள ராஜபுத்திரனானவன்
மங்களகரமான குதிரைகளை அடைந்து மகிழ்கிறான். எனனுடைய
குதிரைகளைத் திருப்பிக கொடுக்கிறானிலை. அந்தோ! கஷ்டம்!'
என்று ஆலோசித்தாா. அவா மனத்தினால் நனகு ஆலோசித்து
ஒருமாதம் நிறைந்தவுடன், ஒரு சிஷ்யனைப்பார்த்தது, 'ஆதரேய!
போ; 'உனகாரியம் நிறைவேறியிருந்தால் உபாத்தியாயருடையகுதி
ரைகளிர்ணடையும் திருப்பிககொடுக்கக்கடவாய' என்று அரசனி
டம் சொல்' என்றாா. அந்தச்சிஷ்யன் அந்த அரசனை அடைந்து
வாமதேவருடைய வசனத்தை அப்படியே சொன்னான். அரசன்
அந்தச் சிஷ்யனைப்பார்த்தது, 'இந்தவாகனம் அரசாங்கங்குரியது.
பிராமமணாகள் இவனிதமான சதனங்களுக்குத் தகுதியற்றவர்கள்.
பிராமமணாகளுக்குக் குதிரைகளாலே செய்யத்தக்க காரியம்
ஒன்றையிலலை; நல்லது; போகலாம்' என்று மறுமொழி சொன
னான். அந்தச்சிஷ்யன் போய் இந்தவசனத்தை உபாத்தியாயரிடம்
உரைத்தான் அப்பரியமான அந்தச்சொல்லுக்கேட்டு, வாமதேவா
கோபம் மேலிட்ட மனத்துடன் தாமே அரசனிடம்போய்க் குதிரை
களைக்கேட்டார். அரசன் கொடுக்கலிலலை வாமதேவா, 'அரசனே!
நீ என இரண்டு குதிரைகளையும் கொடு. செய்ய மிகஅரிதான
காரியம் உனக்கு இந்தக்குதிரைகளால் செய்யப்பட்டதன்றே'
பிராமமணாகளுக்கும் சூத்திரியாகளுக்கும் உரியமுறையை மீறிச்
செல்லுகிற உவனை வருவான் கோரமான பாசங்களால் கொல்ல
வேண்டாம்' என்று சொன்னான். அரசன், 'வாமதேவரே! நன்
முடித தீவிதினபனவகளும நனகு பழகினவைகளுமான வண்டியுமு
கும் காவிகள் இரண்டு இராசகினறன். இவை பிராமமணர்களுக்கு
வாகனம். மஹரிஷியே! அந்த இரண்டுகாளைகளால் எவ்விடத்துக்
குப்போக விருடயமோ அவ்விடத்திற்கு நீ செல்லும். உம்மைப்
போன்ற பிராமமணரை வெகவகா நனகு சுமக்கினறன்' என்று
சொன்னான். வாமதேவா, 'அரசனே! பரலோகத்தில் எனனைப்
போன்றவனை வேதங்கள் சுமக்கினறன். அரசனே! இவ்விலகிலோ
எனக்கும நமமைப்போலிருக்கிற மறறவர்களுக்கும் இந்தக் குதிரை

வாகனம்' என்று சொன்னார். அரசன், 'உமமை நாலு கழுதைகள் சமசுக்கட்டும்; நாலு கோவேறுகழுதைகள் சமசுக்கட்டும். காற்றுப் போலப் பறக்கின்ற நாலு குதிரைகள் சமசுக்கட்டும். அவைகளால் நீர் போம். இந்நகர் குதிரைகள் சுஷ்த்திரியனுக்கே தகசுவை. ஆகையால், இவ்விரண்டு குதிரைகளும் என்னுடையவையே யென்றும் உம்முடையவையல்லவென்றும் தெரிந்துகொள்வீராக' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! நீ இப்பொழுது பிராமமணனுடையபொருளைக்கொண்டு பிழைக்கிறாய். இக்கீழை தீமையை விளைவிக்கிற செய்கையென்று சொல்லுகிறார்கள். இரும்பு மயமாக இருப்பவர்களுமே கோரமான சூபமுள்ளவர்களும் பருத்த வர்களும் மிக்கபயங்கரர்களுமான நான்கு ராக்ஷஸர்கள் எனனால் ஏவப்பட்டவர்களும் உன்னுடைய வாதத்தை விருமபுகின்றவர்களும் கூாமையான சூலம் பிடித்தவர்களுமாகி உன்னை நான்கு துண்டாக்கிவிட்டி நான்கு திசைகளிலும் எறியக்கடவர்' என்று சொன்னார். அரசன், 'வாமதேவர்! எவர்கள் உன்னை வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் செய்கையினாலும் என்னைக்கொல்லமுயன்ற பிராமமண்ணென்று அறிகிறார்களோ அவர்கள் எனசொல்லால் ஏவப்பட்டவர்களாகவும் கூாமையான சூலங்களைப்பும் சுத்திகளைப்பும் கையில் கொண்டவர்களாகவும் சிஷ்யர்களைப்பும் கூடின உன்னையே இங்கே அடித்துத்தள்ளக்கடவர்' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! நீ திருப்பிக்கொடுத்தாவிடுகிறேனென்று என்னிடத்தில் ஒப்புக்கொண்டு என்னுடைய இரண்டு குதிரைகளைப்பும் வாங்கிக்கொண்டாய். உனக்கு உயிரோடிருக்க விருப்பமிருந்தால் என்னுடைய இரண்டு குதிரைகளைப்பும் விரைவாகக் கொடுத்தாவிடு' என்று சொன்னார். அரசன், 'பிராமமணர்களுக்கு வேடையானது ஏறப்படுத்தப்படவில்லை. பொய் சொல்லுகிறாயானாலும் உன்னை நான் தண்டிக்கமாட்டேன். பிராமமண! ¹ இன்று முதல் உன்னுடைய கடனை முழுமையுமே மனத்தில வைத்து அப்படியே புண்யலோகத்தை அடையக்கடவேன்' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! பிராமமணர்களுக்கு வாக்கினாலாவது மனத்தினாலாவது செய்கையினாலாவது தண்டனைகள் இல்லை. கற்றறிந்த எவன் இப்படிப்பட்ட பிராமமண ஜாதியைத் தவத்தாடன அனுஸரித்து ஜீவிகுகிறானே அவன் அதனால் சிறப்பற்ற வனுகிறானன்றோ?' என்று சொன்னார். அரசனே! வாமதேவ

1 அரசன் பிராமமணனைப் பரிஹவித்துச் சொல்லியது.

ரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், பயங்கரமான உருவமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் தோன்றினார்கள். சூலங்களைக் கையில்கொண்ட அந்த ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்படுகின்ற அந்த அரசன், அப்பொழுது, 'இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவர்களும் பூமியில் இன்னும் எனக்கு உட்பட்ட மற்ற அரசர்களும் எனனை விட்டு விட்டாலும் வாமதேவருடைய இரண்டு வாமிக்ருதிரைகளையும் நான் கொடுக்க மாட்டேன். இப்படிப்பட்டவர்கள் தாமிக்களாகமாட்டார்கள்' என்று சொன்னான். அந்த அரசன் இவ்வாறு சொல்கிறகொண்டே ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்பட்டு விரைவில் பூமியில் விழுந்தான்.

பிறகு, இக்ஷ்வாகு குலத்தவர்கள் அரசன் வீழ்த்தப்பட்டதை அறிந்து, தளனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். அச்சமயத்தில் அந்தப் பிராம்மணரான வாமதேவர் அந்த ராஜ்யத்திலுள்ள அரசனான தளனைப் பார்த்தது, 'அரசனே! எல்லாத் தர்மங்களிலும் பிராம்மணர்களுக்கு இவ்வாறு தானம் செய்யவேண்டுமென்பது காணப்படாதிருக்கிறது அரசனே! நீ அதமத்தினின்று பயத்தை அடைகிறாயானால் எனனுடைய இரண்டுக்ருதிரைகளையும் சீகரமாக இப்பொழுதே கொடுத்தவிடு' என்கிற வசனத்தைக் கூறினார். அந்த அரசன், வாமதேவருடைய இந்த வாக்ஷியத்தைக் கேட்டு, கோபத்தால் ஸாரதிபைப் பார்த்தது, 'ஸாரதியே! எந்தப் பாணத்தால் வாமதேவன் அடிக்கப்பட்டுத் துன்பமுற்ற உருவமுள்ளவனும் நாய்களால் நன்றாகக் கடிக்கப்படுகின்றவனுமாகப் பூமியில் படுப்பினே அப்படிப்பட்ட சீதரமான உருவமுள்ளதும் விஷத்தால் பூசப்பட்டதும் நன்றாகத் தீட்டப்பட்டதும் ஒருபாணத்தைக் கொண்டுவா' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! உனக்கு உன் மனைவியினிடத்தில் ஸயேனஜித என்கிற புத்திரன் பிறந்து பத்துப்பிராயமுள்ளவனாக இருக்கிறானென்பதை நான் அறிவேன். என் வசனத்தினால் ஏவப்பட்டவனாக நீ பிரியமான அந்தப் புத்திரனைக் கொள்ளுமுள்ள பாணங்களால் விரைவாகக் கொல்' என்று சொன்னார். அரசனே! வாமதேவரால் இவ்வண்ணம் கொல்லப்பட்டவுடன், தளனாலே விடப்பட்டதும் தீவரமான தேஜஸுள்ள துமான அந்தப் பாணமானது அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து ராஜபுத்திரனைக் கொன்றுவிட்டது. அங்கே தளன் அதைக் கேட்டு, 'இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவர்களே! உதலாகத்தான் உங்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்கிறேன். இப்பொழுது இந்தப் பிராம்மணனை அடித்துக்கொல்லுகிறேன். கூர்மையானதும்

ஒளியுள்ள துமான வேறொரு பாணம் கொண்டு வர வேண்டும். மன்னவர்களே! இப்பொழுது என திறமையைப் பாருங்கள்' எனகிற வாக்கியத்தை உரைத்தான். வாமதேவரே, 'அரசனே! நீ கோரநபமுள்ள தும விஷயதால் பூசப்பட்ட துமான இந்நப பாணத்தை என்னைக் கொல்லவேண்டுமெனவிற எண்ணத்தால் விலலிப்பூட்டுகிறது. நீ இந்ந அம்பை இழுத்து எனக்கு விடுவ தற்காவது நாணகாபிறநில பூட்டுவதற்காவது சகதியுள்ளவனாறு மாட்டாய' என்று சொன்னார். அரசன், 'இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் பிறந்தவர்களே! அசைய முடிபாமல் செய்யப்பட்ட எவனைப் பாருங்கள். இந்த நான் பாணத்தைப் பிரயோகிப்பதற்குச் சக்தி யற்றவனாக இருக்கிறேன்; இவருடைய நாசத்தைச் செய்வதற்கு ஸாமாத்தியமில்லாதவனாக இருக்கிறேன். வாமதேவரே நீண்ட ஆயுளுடன் வாழட்டும்' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! பாணத்தினால் இந்த ராஜமஹிஷிபை அடிப்பாயாக. பிறகு, பிரமமஹத்திபைச் செய்ய விருமபியநாலுண்டான பாவநி னினது நீ விடுபடுவாய' என்று சொன்னார் பிறகு, அரசன் அவ வாரே செய்தான். பிறகு, ராஜபுத்திரியானவர முனிவரைப் பார்த்து, 'வாமதேவரே! பிரமமணரே! நான் நல்ல வழியில் மனத்தைச் செலுத்தினவாகவும் கொடியவனான இந்நக கணவனுக்கு நால்தொழும் நல்லாத்தைகளைச் சொல்லுகின்ற வளாகவும் பிராமமணர்களை ஸேவிககவிருமபுகிறவளாகவும் இருந்தே தாலால், புணயலோகத்தை அடையக்கடவேன்' என்று சொன்னான். வாமதேவரே, 'மங்களகரமான கண்களுள்ளவரே! உன்னால் ராஜகுலம் காக்கப்பட்டது. ஒப்பற்ற வரத்தை என்னிடமிருந்து கேட்டுக்கொள். நான் வரத்தை உனக்குக் கொடுக்கக் கடவைய பட்டிருக்கிறேன். ராஜபுத்திரிரே! இந்நத்தகாதவரே! இந்தச் சொந்தஜனங்களையும் மிகப்பெரிதாயி்ருக்கிற இக்ஷ்வாகு ராஜ்யத் தையும் ஆளக்கடவாய' என்று சொன்னார். ராஜபுத்திரி, 'பகவானே! இப்பொழுது இந்த எவகணவன் பாவத்தினின்று விடுபடக் கடவன். இவ்வண்ணம் வரத்தை வேண்டுகிறேன். பிராமமஹிஷிஷ தமரே! நான் புத்திரர்களோடும் பருத்துக்களோடும் கூட ஸூக மாக ஜீவித்திருக்கவேண்டும். இந்த வரத்தைபும் நான் வேண்டி கிறேன்' என்று சொன்னான். கௌரவர்களுள் சிறந்தவரனே! அந்த முனிவர ராஜபுத்திரியினுடைய சொல்லுக்கேட்டு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்த அரசன் ஸந்தேவரே.

முள்ளவனான. நன்றாக வந்தனமபண்ணி இரண்டுசூதிரைகளையும் அந்த மஹரிஷிகளுக்கு கொடுத்துவிட்டான்' என்று கூறினார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் நிழப்பிப்பதான பகழனிவநுக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைக்கூறியது)

ரிஷிகளும் பிராமணர்களும் யுதிஷ்டிரரும் மார்க்கண்டேயரைப்பார்த்தது, 'எந்தக்காரணத்தினால் பகரெனகிற ரிஷியான வா தீரக்காயுள்ளவராணா?' என்று கேட்டார்கள். அரசரே! மஹாதபஸ்விபான மாரககண்டேயரோ அவர்களனைவரையும் பார்த்தது, 'பநரிஷியானவா, தீர்க்காயுளுடையவரே. இதில் ஆராய்ச்சி வேண்டாம்' என்று மறுமொழி உரைத்தார். பாரதரே! இந்நவசனத்தைக் கேட்டு, குந்தியின் புதலவரும் தாமத தால பிரகாசிப்பவருமான யுதிஷ்டிரர் பிராதாககளோடு மார்க்கண்டேயரைப்பார்த்தது, 'மஹரிஷியே! பகா தாலப்பா என்ற அந்த இரண்டு ரிஷிகளும் மஹாதமாகுகளென்றும் சிரஞ்சீவிகளென்றும் தேவராஜனுக்கு மிகதிராகுகளென்றும் உலகத்திலுள்ள ஜனங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவாகுகளென்றும் கேள்விப்படுகிறோம். பகவானே! ஸுகதுக்கங்களோடு சேர்ந்ததும், தேவரீரால் உணமையாக உரைக்கப்பட்டதுமான பகருக்கும் இந்நிரனுக்கும் நேர்ந்த இந்நலநதியை நான கேட்கவிருமபுகிறேன்' என்று வினவினார்.

மாரககண்டேயர், 'அரசனே! மயிர்சிவோத்தலை உண்டுபண்ணுகிற தேவாஸுரயுத்தம் முடிந்தவுடனே, இந்திரன் மூவுலகங்களுக்கும் அதிபதியானான். மேகம் நன்குமொழியவே, விவோபொருள்கள் மிகஉண்டாயின. மனிதர்கள் வியாதியிலலாதவர்களாகவும், நல்ல தாமதநிலை நிலைபெற்றவர்களாகவும், தாமதநிலைபே அதிகப்பற்றுள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள். ஜனங்களெல்லாம் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகவும், ஸ்வதர்மங்களில் நிலைபெற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள் பிறகு, பலனைக்கொன்றவனான இந்நிரன் எல்லா பரணுகளும் ஸந்தோஷத்ததுடனிருப்பதைக்கண்டு களித்தான். வேந்தே! பிறகு, ஸந்தோஷமுள்ளவனும் தேவராஜனுமான இந்நிரன், ஐராவதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு, ஸந்தோஷமடைந்திருக்க

கிற பிரஜைகளையும், பலவிதமான ஆஸரமங்கலையும், மங்கலகரமான பலவிதநதிகளையும், செல்லமநிறைந்தபட்டணங்களையும், கிராமங்களையும், தேசங்களையும், பிரஜைகளையே பாதுகாப்பதில் ஸமரத்தர்களும் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறவர்களும் அரசர்களையும், கிணறுகளையும், தண்ணீர்ப்பந்தலங்களையும், வாழிகளையும், பலவித வைதிகாசாரத்தூடன கூடின பிராமமணைத்தமாகளாலே அடையப்பட்ட தடாகங்களையும், ஸரஸுகளையும் பார்த்தான. அரசனே! தேவராஜனான இந்திரன் ஐராவதத்தினின்று அழகிய பூமியிலிறங்கி, அனேக மரங்களால் அடாந்ததும் அழகியதும் மங்கலகரமாயிருப்பதுமான அப்படிப்பட்ட தேசத்தில் அழகியதான கீழத்திசையில ஸமுத்தரத்திறகருகில் அழகியதும் மிருகங்களாலும் பவ்ஷிகளாலும் அடையப்பட்டதுமான ஆஸரமத்தையும் அழகிய அந்த ஆஸரமத்தில் பகமஹரிஷியையும் கண்டான். பகரோ தேவேந்திரரிடையே பார்த்து மனமகிழ்ச்சி மிகுந்தவரானார். பிறகு, பாத்திரத்தையும் ஆஸனத்தாகுரியத்தையும் கொடுத்தாக கணிகளாலும் கீழங்குகளாலும் பூஜித்தார்.

பிறகு, ஸுகமாக வீற்றிருப்பவனுமே வரங்களைக்கொடுப்பவனுமே பலனையழித்தவனுமே தேவர்களுக்கு ஈசுவரனுமான இந்திரன் பகரிஷியைப்பார்த்து, 'முனிவரே! தேவாஷம்மந்தவரே! தேவரீர் பிறந்தது லக்ஷம்வருஷங்கள் சென்றுவிட்டன. பிராமமணரே! கிரஞ்சீவிகளுக்கு என்ன துககம ஸமபவிககிறது? அனந்த எனக்குச் சொல்வீராக' என்று வினவ, பகர், 'அன்பில்லாத மனிதர்களோடு வசப்பதும் அன்புள்ளவர்களை விடப்பிரிவதும் துஷ்டங்களோடு சோகக்கையும் கிரஞ்சீவிகளுக்கு துககம. இவ்வுலகத்தில் மக்களமனைவியரின மரணமும் உறவினா கணபாகளுடையமரணமும் பிறருக்கு வசப்படடிருத்தலும் துககம. அவற்றைக்கூடியலும் அதிகதுககம என்ன இருக்கிறது? பொருளற்ற மனிதன் பிறரால் மிக அவமதிக்கப்படுகிறான் உலகவகரில் இதை விட வேறொன்றும் அதிகதுககமனறெவையு' எனக்கு, தேவானுகிறது. கிரஞ்சீவிகள இழிஞ்சலத்தேவர்களுடைய குலத்தில் (பிரஜைகளுடைய) அபிவித்திபையும் உபாஞ்சலத்தேவர்களுடைய குலத்தில் நாசத்தையும் (மனைவிமககள் முதலியோருடன்) சேர்க்கையைப் பிரிவையும் பார்க்கிறார்கள். தேவனே! நாயகங்கள் செபத்தனே! குலத்தால் இழிந்தவர்களும் செல்வத்தால் மட்டும் உயர்ந்தவர்களும்ாயிருப்பவர்களுக்கு எப்படி குலத்தால் உயர்வு

ஏற்படுகிறதெனினும் இது உனக்கு நேரில் தெரிந்ததே. தேவா களும் தானவர்களும் கந்தாவர்களும் மனிதர்களும் உரக்களும் ராகுலர்களும் மாறுதலை அடைகிறார்கள். அதைவிட அதிகதுக்க மெனன இருக்கிறது? நல்லகுலத்தில் பிறந்தவர்கள் இழிகுலத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு வசப்பட்டு அவர்களைப்பின்பற்றித் துன்புறுத் தப்படுகிறார்கள். தனிகர்களால் தரித்திரர்கள் அவமதிக்கப்படு கிறார்கள். அதைவிட அதிகதுக்கம் என்ன இருக்கிறது? உலகத் தில் இந்த மாறுதலானது மிக விஸ்தாரமாகக் காணப்படுகிறது. ஞானமில்லாதவர்கள் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். கற்றறிந்த மேதாவி கள் கிலேசத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். இவ்வலகத்தில் மானிடப் பிறவியானது பல துக்கங்களோடும் கிலேசங்களோடும் கூடியதா கக் காணப்படுகிறது' என்று கூறினார்.

இந்திரன், 'மகாபாக்யமுள்ளவரே! தேவரிஷிகளுடைய கூட் டங்களால் அடையப்பட்டவரே! பிராமமணரே! சிரஞ்சீவிகளுக்கு எது ஸுகம? மறுபடியும் அதனை எனக்குச்சொலவீராக' என்று வினவ, பகா, 'எவன துஷ்டங்களான மிதரர்களை அடையாமல் தன வீட்டில் பகலின எட்டாவது பாகத்திலாவது பன்னிரண்டா வது பாகத்திலாவது கிரையைமட்டுமாயினும் சமைத்தபு புஜிக கிறானே அவனுக்கு அதைவிட அதிக ஸுகம என்ன இருக்கிறது? இத்திரனே! எந்தமனிதன் விஷயத்தில் நாட்கள் எண்ணப்படுகிற திலையோ எவனைப் பெருந்தீனிககாரனென்று சொல்லுகிறதிலையோ, தன வீட்டில் கிரையையாவது பகருவம் செய்து புஜிக்கிற அவனுக்கே ஸுகம. வேறு ஒருவனை அடுக்காமல் தன திறமையாலேயே ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பழத்தையாவது கிரையையாவது தன வீட்டில் கௌரவத்துடன் புஜிப்பது மிகச்சிறந்தது. அயலானுடைய வீட்டில் புஜிப்பவனும் நித்யம் பிறரால் அவமதிக்கப்பட்டவனுமான மனிதனுக்கு ஆகாரமானது சிறந்ததாக இருந்தாலும் மேன்மை யுள்ளதாகாது. ஆதலால், எந்தமனிதன் நாய்போலப்பேராசையுள்ளவனாகப் பிறருடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கவிருமபுகிறானே, அற்பனும் மதிக்கேடனுமான அவனுடைய அந்தப்போஜனமானது நிந்திக்கத் தக்கதென்னும் இது பெரியோருடைய எண்ணம். எந்தப்ராம்மணைத்தமன் அதிதிகளுக்கும வேலைக்காரர்களுக்கும் பிதருகளுக்கும் கொடுத்தது மிகுந்த அன்னங்களைப் புஜிக்கிறானே அவனுக்கு அனதக்காட்டிலும் சிறந்த ஸுகம என்ன இருக்கிறது? மஹேந்திரனே! எவன் அதிதிகளுக்குத் தினந்தோறும் அன்ன

மிட்டு அந்நமிசரததையே புனிககிரூனே அவுறுரு அந்ந ள்நா
 ரததைககாடடினும் மிகச ருசியுள்ள தூம பரிசுத்தியுள்ள தூம
 வேறென நுமிலலை. (அந்நியான) பிராமமணன எந்நனை சோற்
 றுருண்டகளைச சாபபிடுகிரூனே அந்நனை ஆயிரம பாக்களைச
 தானம் செயத பலனை அனவநாநா அடைகிரூன. (அவனா)
 யெளவன காலத்தில் செயப்பபட பாவமனைததூம நிசரயமாக
 நாசம் அடைகிறது. போஜனம் செயது தக்தினை பெறறுச
 கொண்ட பிராமமணனுடைய கையிலுள்ள தீரத்ததநால் அனன
 மிட்டவன தனைப புரோஷிததுககொண்டால் அவன ஒரு
 நொடியினுள் அப்படிப்பட்ட பாவங்களைத தானாகிரூன' என
 றூர். தேவேந்திரன பகரோடுகூட இந்நகக் கதைகளைபும் மகநா
 கரமான மற்றும் பல கதைகளைபும் பேசுககொண்டிருந்தவியிடம்
 அவரிடம் விடைபெறறுசகொண்டு ஸவாககலோசம் செயறூன'
 எனறு கூறினார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாயாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேய ஸந்திரியனுடைய மஹிமையை வெளிப்
 படுத்துகிற சிபியனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறியது)

பிறகு, பாண்டவர்கள் மீண்டும மார்க்கண்டேயரைப்
 பார்த்து, 'உமமால் பிராமமண மஹிமை கூறப்பட்டுள்ளது. அரசாச
 னுடைய மஹிமையை இப்பொழுது நாங்கள் கேட்க விரும்பு
 கிரோம்' எனறு வினவினார்கள். மார்க்கண்டேய மஹரிஷியானவா,
 அவர்களைப்பார்த்து, 'இப்பொழுது அரசர்களுடைய மஹிமை
 யைக் கேளுங்கள். குருவமசத்தநாகளுள் ஒருவனான ஸுதேஹாந
 திரனெனகிற அரசன் மஹரிஷிகளிடம் சென்று தியானியற்கை
 யில், ரததகினமீதுருசுகம் உயிரைக்கொடுப்பதுபாவா சிராஸனை
 கண்டான். அவ்விருவரும் நேரில் ஒருவரோடொருவர் ஸந்தி
 வயதின் சிரமத்தை அனுஸரித்தப பூணைபாசசெய்து, குணங்க
 ளமமமாக இருப்பதால் இருவரும் ஒருவரோடொருவர் ஸமம
 நிலைமையுடையவர்களென லறிந்து, ஒருவருக்கொருவர் விவி
 விடவில்லை. அவ்விடத்தில் நாகா நோன்றினர். 'இருவர
 நீங்களிருவரும் ஒருவர் மறொருவருடைய வாயையத் தடுத்தி

கொண்டிருக்கிறீர்களே' என்று கேட்டாரா அவ்விருவரும
நாரதரைப் பார்த்து, 'பகவானே! (வழிவிடுவதென்னும்) இது
கூடாது. காமாகக்ளைச் செய்கிறவார்களும் அனுமதிக்கொடுப்பவா
களும் சொல்லுகிறவாளுமான முன்னோர்களால் மேலானவனுக்
கும் ஸமாததனுக்கும் வழிவிடவேண்டுமென்று உபதேசிக்கப்படு
கிறது. நாங்கனி,ருவரும ஒருவரோடொருவர¹ நட்பை அடைந
திருக்கிறோம். அதை ஆலோசித்தால் எங்கனி,ருவருக்கும்
ஏற்றத்தாமுடி இல்லை' என்று சொன்னார்கள்.

இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட நாரதர் மூன்று சீலோக்கங்களைப்
பின்வருமாறு கூறினார். (அவற்றின் பொருள்,) 'சூருவமசத்தில
பிறந்தவனே! கொடுந்தனமையுள்ளவன் மெனமைத்தனமையுள்ளவ
னிடத்திலும் கொடுமையாகவே நடந்துகொள்ளுகிறான். மெனமைத்
தனமையுள்ளவன் கொடியவனிடத்திலும் மெனமையாகவே நடந்து
கொள்ளுகிறான். கௌரவ! யோக்யன் அயோக்யனிடத்திலும்
யோக்யமாகவே நடந்துகொள்ளுகிறான். அவ்வாற்றிருக்க, யோக
யன் யோக்யனிடத்திலு எப்படி யோக்யமாக நடவாமற்போவான்?
யோக்யனானவன் தனக்குப் பிறாசெய்த உபகாரத்தை நூறுமடங்
காக்க கருதுவான்.² இந்த விஷயத்தில் தேவர்களுள்ளும் நிர்
ணயம் உண்டாகவில்லை. உசீனரதேசாதிபதியான சிபியான
வன், உனனைக்காட்டிலும் நல்லொழுக்கமுள்ளவன். உலோபியைத்
தானத்தால் ஜயிக்கவேண்டும். பொய்சொல்பவனை மெய்யால்
ஜயிக்கவேண்டும். கொடுஞ்செய்கையுடையவனைப் பொறுமை
யினால் ஜயிக்கவேண்டும். அயோக்யனை யோக்யத்தனமையினால்
ஜயிக்கவேண்டும்' (என்பது.) ஆதலால், நீங்களி,ருவருமே மேலா
னவர்கள். இந்த ஸீலோக்கங்களுக்குத் திருஷ்டாந்தமாக உங்
களில் ஒருவன் விலகவேண்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு, நாரதர்
பேசாமலிருந்தார். இதைக்கேட்டு ஸுஹோதரன், சிபியைப் பிர
தக்ஷிணமசெய்து அவனுக்கு வழிவிட்டுப் பலசெய்கைகளாலே அவ
னைப்புகழ்ந்து தனநகரம் சென்றான். நாரதர் அப்படிப்பட்ட
இந்த அரசனுடைய மகிமையையும் கூறினார்.

1 'ஸக்யம்' என்பது மூலம்; 'ஓபுமையை' என்பது இங்கிலிஷ்
மொழிபெயர்ப்பு.

2 'இது தேவர்களுள்ளும் வழங்குவதன்றோ' என்று வினாவாக
வந்து 'இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், யயாதி பிராமமணனுக்குக் கோதானம் செய்த கதையைக் கூறியது.)

இந்த வேறொரு கதையையும் நீங்கள் கேளுங்கள். நகுஷனுடைய புத்திரான யயாதிமஹாராஜன ராஜ்யத்திலிருக்கும் போது, (ஒருஸமயம்) பட்டணத்துஜனங்களால் சூழப்பட்டவகை வீற்றிருந்தான். ஒருபிராமமணன குருதக்ஷிணையைவேண்டி யயாதியிடம் வந்து, 'அரசனே! ஓர் உடன்பாட்டை முன்னிட்டுக் குரு, தக்ஷிணையை உதேசித்தது நான் உனை யாசிக்க வந்திருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அரசன், 'பிராமமணரே! பகவானான தேவரீர் உடன்பாடு எனவென்று கூறுவீராக' என்று விவாதி, பிராமமணன், 'அரசனே! ஜீவலோகத்தில் யாசிக்கப்படுகிற மனிதன் யாசிப்பவனிடத்தில் அதிகப்பகைபைச் செய்வான். அரசனே! நான் அப்படிப்பட்ட உனை எவ்வாறு கேட்பேன்? இப்போது, எனக்கு நீ அன்புடனே கொடுப்பாயாகில் பெற்றுகொளவேன்' என்று கூறினான். அரசன், 'சானம் பெறுதற்குத் தகுந்தவரே! நான் கொடுத்தவிட்டுக் கொடுத்ததாகச் சொல்லேன். யாசிக்கத் தகாத பொருளைக் கேட்டால் ஒருகாலும் கொடுப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்யமாட்டேன். (யாசுக்களால்) அடையத்தக்க பொருளைக் கொடுப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தும் அதைக்கொடுத்தும் நல்ல ஸுகமுள்ளவனாகிறேன். உமக்கு நான் ஆயிரம் பசுகளைக் கொடுக்கிறேன். யாசிக்கிற பிராமமணன் எனனுடைய அன்புக்குரியவனன்றோ? யாசிக்கிறவனிடத்தில் எனமனம் கோபிக்கிறதில்லை; கொடுக்கப்பட்ட பொருளைப்பற்றி ஒருபொழுதும் நானதுக்கிக்கிறதில்லை' என்று இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அரசன் பிராமமணனுக்கு ஆயிரம் பசுகளைக் கொடுத்தான். பிராமமணன் ஆயிரம் பசுக்களைப் பெற்றுக்கொண்டான்' என்று கூறினான்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மார்த்தகண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்கீச்)

(மார்க்கண்டேயர், ஸேதுகன் விருஷதர்ப்பன் ஆகிய இருவருடைய
சரித்திரத்தையும் கூறியது)

யுகிஷ்டிரர், 'மஹுபடியுமே, கூத்ததிரியர்களுடைய மகிமையைச் சொல்லக்கடவீர்' என்று வினவினார். பிறகு, மார்த்தகண்டேயர், 'மஹராஜனே! விருஷதர்ப்பன் ஸேதுகன் எனற பெயருள்ள இரண்டு அரசார்களும், நீதிமார்க்கத்தில பற்றுதலுள்ளவர்களாகவும் அஸ்திரங்களிலும் சஸ்திரங்களிலும் ஸமாத்தாகளாகவும் இருந்தார்கள். விருஷதர்ப்பன் சிறுவனாயிருக்கும்பொழுதே, 'பிராமணர்களுக்குப் பொன்னையும் வெள்ளியையும் தவிர மற்றப்பொருள்கள் கொடுக்கத்தக்கனவல்ல' என்று வைத்துக்கொண்டிருந்த ரகஸ்யமான விரதத்தை ஸேதுகன் அறிந்தான். பிறகு, அந்த ஸேதுகனை வேதாத்யயனத்தால் நிறைந்த ஒரு பிராமமணன் அடைந்து ஆசீர்வாதமெய்து குருதக்ஷிணையெக்கருதி, 'நீ எனக்கு ஆயிரமகுதிரைகளைக்கொடு' என்று யாசித்தான். ஸேதுகன் அந்தபிராமமணனைப் பார்த்து, 'நீ வேண்டுகிற குருதக்ஷிணையெக் கொடுப்பதற்கு இங்கு ஸாதகியப்படாது. அப்படிப்பட்ட நீ விருஷதர்ப்பனிடம போ. அந்த அரசன் நிகரற்றகாமங்களை அறிந்தவன். பிராமமண! அவனை யாசகமெய்ய. அவன் உனக்குக் கொடுப்பான். இது அவனுக்கு ரஹஸ்யமான விரதம்' என்று சொன்னான். பிறகு, பிராமமணன் விருஷதர்ப்பனிடம்போய ஆயிரம குதிரைகளை வேண்டினான். அந்த அரசன் அவனைக் குறடாவினால் அடித்தான். அவனைப்பார்த்து, பிராமமணன், 'நிரபராகியான எனனை ஏன் அடிக்கறாய்?' என்று வினவினான். இவ்விதச்சொல்லுடன் சாபங்கொடுக்க எண்ணங்கொண்ட அந்தப் பிராமமணனைப்பார்த்து, அரசன், 'பிராமமண! தானைவைத்துக் கொள்ளவேண்டியபொருளை உனக்குக் கொடுக்கவானுக்கு நீ சாபங்கொடுப்பது தகுதியா' அல்லது, பிராமமணனுக்குக் கொடுக்கத்தக்கபொருளைக் கொடுக்கவிருப்பமில்லாதவனுக்கு நீ சாபங்கொடுப்பது தகுதியா?' என்று வினவினான். பிராமமணன், 'ராஜாதிராஜனே! ஸேதுகனலை அனுப்பப்பட்டு யாசிப்பதற்கு உன்னிடம் வந்தேன். அந்தஸேதுகனலை சொல்லியனுப்பப்பட்ட நான்

உன்னை யாசினேன' என்று சொன்னான். அரசன், 'பிராம்மண ! எனக்கு இன்று முற்பகலில் வருகிறவரிப்பணத்தை உனக்குக் கொடுப்பேன். குறடாவினால் அடிக்கப்பட்டவனை எவ்வாறு பயனதராமல விலக்குவேன்?' என்றான். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, பிராம்மணனுக்கு அந்தப்பகலில் வந்த தனம முழுவதையும் கொடுத்தான். ஆயிரத்தக்கதிசமான குதிரைகளுக்குள்ள விலையை கொடுத்தான்.

இருநூறாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், சிபி கழகினீடமிந்ந்து புறவைக்காப்

பாற்றிய கதையைக் கூறியது)

தேவர்களுள், 'பூமியிற்சென்று உசீனரதேசாநிபதியான சிபிசசகரவாதநியைப்பறறி நன்றாக அறியவிருமபுகிரோம' என கூறபேசும் நடந்தது. அகநிர்ப்புர இநதிரனும், 'தேவர்களை ! அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி விட்டு (சகிபியினிடம்) வந்தார்கள். அகநியானவன புறவடிவத்தான சிபிககெதிரில் ஓடிவந்தான். இந் திரன கழுகுவடிவத்தோடு புறவின் மாம்ஸத்தின பொருட்டு அந் தனைப் பிந்தொடர்ந்தான். பிறகு, புறவானது தியயஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற அரசனுடைய மடியில் வந்து விழுந்தது. பிறகு, புரோஹிதா, அரசனைப்பார்த்தது, 'உயிரை விருமபின புறவானது, கழுகினிடம் பயந்தது பிராணனைக்காப்பாற்றுதற்காக உன்னைச் சரணமடைகிறது கடல் சூழ்ந்த பூமியை ஆளுகின்ற அரசன் இதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ந்துநாளானவேண்டும்; பொருளைத் தானம் செய்யவேண்டும். புறவின் விழுதலைத் தீமைக்கு அறிகுறியென்று சொல்லுகிறார்கள்' என்று சொன்னார். பிறகு, புற, அரசனைப்பார்த்தது, 'உயிரைவிருமபுகிற நான் கழுகினிடம் பயந்து பிராணனைப்பாதுகாப்பதற்காக உன்னைச் சரணமடைகிறேன். முனிவனான நான் என அங்கங்களாலே புறவினுடைய அங்கங்களில் பிரவேசித்துப் புறவாகி எனது¹ உயிரான உன்னை உயிரை விருமபிச சரணமடைகிறேன். என்னை நீ

1 தனது உயிரைக்காப்பவனானதால் அவனைத் தனது உயிரென்றது.

வேதாதயயனநதினூல ஸரமமடைந்தவனும் தவததோடும் அடக்கத் தோடுமகூடியவனும் ஆசாரியரை எதிர்த்துப்பேசாதவனுமான பிரமமசாரியென்று அறிந்தன்கொள். இவ்விதமான ஸ்வபாவத்துடன் கூடின என்னைப் பாபமில்லாதவனாக அறி. வேதங்களைச் சொல்லுகிறேன். சந்தஸுகளை (புத்தியினூல) ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறேன் எல்லாவேதங்களும் எனனூல அகூதரம் அகூதரமாக அததியயனம் செய்யப்படடிருக்கின்றன. கழுகினப்பொருட்டு ஸரோதரியனூல எனனைக்கொடுப்பது நல்ல தானமன்று. கழுகுக்கு என்னைக் கொடாதே. நான புறாவல்லேன்' என்று சொல்லிற்று. பிறகு, கழுகு, அரசனைப்பார்த்தது, 'பிரானிகள் பல வகைப்பிறவிகளில் மாறிமாறிப் பிறக்கின்றன. முற்பிறப்பில் இநதப் புறவினிடத்தினின்று நீ பிறந்தாய். அரசனே! ஆதலால், நீ இநதப் புறவைப் பாதுகாக்க எண்ணி என ஆஹாரத்தில இடையூறு செய்பவனாகாதே' என்று சொல்லியது. அரசன, 'பக்ஷியினூலே சொல்லப்படுகின்றதும் திருத்தமானதும் சிறந்ததுமான இப்படிப்பட்ட வாககானது எந்தமனிதனூல எப்பொழுது காணப்படடிருக்கிறது? புற எடுத்ததுசொல்லுகிற வசனமும் கழுகு எடுத்ததுச் சொல்லுகிற வசனமும் ஆகிய இரண்டையும் அறிந்து எப்படிச் செய்தால் நல்லது செய்ததாகும்? எவன், பயந்து சரணமடைந்த பிரானியைப் பகைவனிடத்தில் கொடுக்கிறானோ அவன் ஸமயம் வந்தபோது தனக்குப் பாதுகாவலை விரும்பியும் அதனை அடைய மாட்டான். அவனுடைய ராஜ்யத்தில மாரிக்காலத்தில் மழை பொழியாது அவனுடைய ராஜ்யத்தில் காலத்தில் விதைக்கப்படவிததுக்களும் முளையா. எவன், பயந்து சரணமடைந்தவனைப் பகைவனிடம் கொடுக்கிறானோ அவனுக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் சிசுவாயிருக்கையிலேயே மரிக்கின்றன. அவனுடைய பிதருக்கள் எப்பொழுதும் அவனிடம் வஸிக்கிறதில்லை. தேவர்களும் அவனுடைய ஹவிஸுகளை வாங்கிக்கொள்ளாநிறதில்லை. எவன், பயந்து சரணமடைந்தவனைச் சதருவினிடத்தில் கொடுக்கிறானோ உதார குணமில்லாத அந்த மனிதன் அன்னத்தை வீணாக அடைகிறான். நல்ல கர்மங்களால் ஸவர்க்கலோகத்தை அடைந்திருந்தாலும், அந்த ஸவர்க்கத்தினின்று விரைவாகவே நழுவிவிழுகிறான். இந்திரனோடுகூடின தேவர்கள் அவனை வஜராயுத்ததால் அடிக்கிறார்கள். கழுகே! எந்த இடத்தில் நீ மிகமகிழ்ந்து வஸிக்கிறாயோ அந்த இடத்திற்கு இந்தச் சிபிதேசத்தவர்கள் காளைமாட்டைச்

சமைத்தது அன்னத்தோடு அந்த மாமஸத்தை இந்தப்புறவுக்குப் பிரதியாக உனக்குக் கொணர்ந்துகொடுக்கக்கடவா' என்று சொன்னான். கழுஞ்சு, 'அரசனே! காளைகளையும் நான் வேண்ட வில்லை; இந்தப்புறவைக்காட்டிலும் வேறு ஒன்றையும் நான் விருமப வில்லை. புறவின மாமஸத்தைவிட அதிகமாம்ஸத்தையும் நான் விருமபவில்லை. அப்படிப்பட்ட இந்த ஆஹாரமானது எனக்கு இப்பொழுது தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது தனது உயிரை இழப்பதனால் எனக்கு ஆஹாரமாகிறது. ஆதலால், எனக்குக் கொடுத்துவிடு' என்று சொல்லியது. அரசன, 'பயத தால் பற்றப்பட்ட புறவுக்குப்பிரதியாக என்னிடமிருந்து என்னு டைய வேலைக்காரர்களே காளையையும் சிணையழிந்த பசுவையும் குறைவின்றி உனக்கு ஆஹாரமாகக் கொண்டுபோகட்டும். 1 நீ இந்தப் புறவைத் துன்பமசெய்யாதே. கழுஞ்சு! நான் உயிரை இழப்பேன்; புறவைக் கொடுக்கவேமாட்டேன். இது காக்கப் படதக்கதனறே? கழுஞ்சு! ஏன் நீ அறிந்துகொள்ளவில்லை? காட்சிக்கினியவனே! இந்த விஷயத்தில் நீ கிலேசப்படாதே. நான் எவ்விதத்தாலும் புறவைக்கொடுக்கமாட்டேன். கழுஞ்சு! எப்படி (எனவமசத்தவர்களான) சிபிகள் எனசெய்தையினால் மகிழ்ந்து எனனை நல்ல வசனவகளால் புகழ்வார்களோ, எப்படி பிரியத்தையே நான் செயவேனோ அப்படி கட்டளையிடுவாயாக. என்னை நோக்கி எதைச்சொல்லுகிறாயோ அதைச் செய்கிறேன்' என்று சொல்லினன். கழுகானது, 'அரசனே! உனது வலத்தொடையிலி ருந்து மாமஸத்தை அறுத்து எவ்வளவு மாமஸம் புறவின நிறைந குச சமமாயிருக்குமோ அவ்வளவையென்கொடு. அப்படிச் செய்வது னால் புறவானது உன்னை நனகு பாதுகாக்கப்பட்டதாகிறது. சிபிகளும் உன்னைப் புகழ்வார்கள்; எனக்கும் பிரியம் செய்யப்பட்ட தாகும்' என்று சொல்லியது. பிறகு, அவன் வலத்தொடையிலிருந்து தன்னுடைய மாமஸத்தனுடை அறுத்துப் புறவோடு தராதில் தூக் கினான். புறவானது, 'மாம்ஸத்தவிட அதிகக்கனமுள்ளதாகவே இருந்தது. மறுபடியும் மற்றொருதொடையிலிருந்தும் மாமஸத்தை அறுத்து நிறுத்தான். அப்பொழுதும் புறவானது அதிக நன் முள்ளதாகவேயிருந்தது. இவ்வண்ணம் தன் சாரமு முயன்றபடி நன்றாக அறுத்து அந்த மாமஸத்தைத் தராதில் வைத்து நிறுத் தான். அப்படி எல்லாமாமஸத்தையும் வைத்துக்கட்டி புற பிசு

1 பொருந்தாமையால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

கனமுள்வதாகவே இருந்தது. பிறகு, அரசன் தானே தராசில் ஏறினான். அது அரசனுக்கு அப்பிரியமாகவில்லை. கழுக்கு, அரசனுடைய இரத்தச்செய்கையைப் பார்த்தது, 'புற பாதுகாக்கப்பட்டது' என்று சொல்லிப் பறந்துபோய்விட்டது.

பிறகு, அரசன் புறவைப்பார்த்தது, 'புறவே! சிபிகள் உன்னைப் புற என்று அறிவார்கள. பக்ஷியே! உன்னை நான் கேட்கிறேன். கழுக்கு யார? ராவரனல்லாதவன் ஒருகாலும் இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யமாட்டான். பகவானே! என்னுடைய இந்த வினாவுக்கு மறுமொழி உரைப்பாயாக' என்று சொல்ல, புற, 'நான் புகையைக்கொடியாகக்கொண்டவனும ஜ்வலிக்கிற ஸவபாவ முள்வவனுமான அகனி. இந்தக்கழுகானது வஜ்ரபாணியாகிய இரத்திரன். ஸுரதையினுடைய புதல்வனே! எங்கனிருவரையும் சிறப்புடையவனை உன்னை நன்கு அறிபும விருப்பத்ததுடன் உன் னருகில் வந்தவர்களேன்று அறி. அரசனே! நீ எனக்குப் பிரதியாக இந்த மாமஸத்தைக் கதகியிலை அறுததுக் கொடுத்தாயாத லால் இந்த அறுதத் இடத்தை உங்களுக்கு மங்களகரமானதும் பொன்னிறமுடையதும் அழகியதும் நறுமணமுள்ள துமான அடையாளமாக ஏற்படுத்துகிறேன். இந்த விலாவினின்று இந்தப் பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பவனும கீர்த்தியுள்ளவனும தேவரிஷிகளால் நன்கு ஸ்பூகுகொள்ளப்பட்டவனுமான ஒரு மனிதன் உண்டா வான். அவனுக்குக் கபோதரோமா என்று பெயர். அரசனே! உனது தளராத சரீரத்திலிருந்து விலாவைப் பிளந்துகொண்டு வெளியில் வரும் கபோதரோமா என்கிற புதரனை அடைவாய். அவனை ராஜஸ்ரேஷ்டனுக்குரிய சரீரமுள்வவனும கீர்த்தியினால் பிரகாசிப்பவனும சூரனும் ஸுரதையினவமசத்தவர்களுள் சிறந்த வனுமாகக் காண்பாய்' என்று சொல்லியது' என்றார்.

இருநூற்றேராவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் நாரதரால் சொல்லப்பட்ட அஷ்டகன் முதலிய அரசர்களுடைய தாரதமயத்தைக் கூறித் தானமஹிமையைச் சொல்லியது.)

பாண்டுசுமாரரான யுதிஷ்டிரர், 'மீண்டுமே (அரசர்களுடைய) மகிமையைச் சொல்லக்கடவீர்' என்று மார்க்கண்டேயரை

வினவினார். மார்க்கண்டேயர், 'விஸ்வாமிததிரருடைய குமாரனான அஷ்டகனுடைய அஸ்வமேதத்திற்கு எல்லா அரசர்களும் சென்றார்கள். அந்த அஷ்டகனுடைய பிராதாக்களான பிரதாத்தனனும், வஸுமனஸும் உசீனரதேசாதிபதியான சிபிபும் சென்றார்கள். அந்த அஷ்டகன் யாகத்தை நிறைவேற்றினபின் பிராதாக்களோடு கூட ரதத்தின்மீதேறிச் செல்லலானான். அவர்கள் எதிரில் வருகின்ற நாரதரை அபிவாதனம் செய்து, 'தேவரீர ரதத்திலெவாவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். அவர் அவர்களைப் பார்த்து, 'அபபடியே' என்று சொல்லி ரதத்திலேறினார். பிறகு, அவர்களுள் ஒருவன் தேவரிஷியான நாரதரைப்பார்த்து, 'பகவானே தேவரிசை அருள் வரச்செய்து ஒரு விஷயத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். அவர் அவனை, 'கேள்' என்று சொன்னார்.

அவன், 'எல்லோரும் தீரககாயுளுள்ளவர்கள்; சிறந்த எல்லாக் குணங்களாலும் ஸந்தோஷமடைந்தவர்கள். நெடுங்காலம் அனுபவிக்கத்தக்க ஸ்வர்க்க ஸ்தானமானது நாலவராலமட்டும் செல்லத்தக்கதாயிருந்தால் (நமமுள்) யா இறங்கவேண்டும்?' என்று கேட்டான். ரிஷியானவர், 'இந்த அஷ்டகன் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். முன்கேட்டவன், 'என்ன காரணம்?' என்று கேட்டான். பிறகு, நாரதர் அவனைப்பார்த்து, 'அஷ்டகனுடைய அரண்மனையில் நான் வஸித்தேன். அவன் எனனைத் தேரினமீது ஏறும்படி செய்து தேரோடு ஸஞ்சரித்தான். பிறகு, தனித்தனியாக நிறத்துக்குத்தக்கபடி பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆயிரக்கணக்கான பசுமாடுகளை நான் பார்த்தேன். நான் அவனைப்பார்த்து, 'இவை யாருடைய பசுக்கள்?' என்று கேட்டேன். அவன், 'இவைகள் என்னை தானம் செய்யப்பட்டவை' என்று சொல்லியே அதனாலேயே தானை தனைப் புகழ்ந்துகொண்டான். (ஆகலால்) இவன் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, முன்கேட்டவன், 'மூவரால் மட்டும் செல்லத்தக்கதாயிருந்தால் இப்பொழுது யா இறங்கவேண்டும்?' என்று கேட்டான். ரிஷியானவர், 'பிரதாத்தனன் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். கேட்டவன், 'அந்த விஷயத்தில் யாது காரணம்?' என்று கேட்க, நாரதர், 'பிரதாத்தனனுடைய வீட்டிலும் நான் வாஸம் செய்திருக்கிறேன். அவன் என்னுடன்கூட ரதத்தால் ஸஞ்சரித்தான். பிறகு இந்தப் பிரதாத்தனனை ஒரு பிராம்மணன், 'எனக்கு நீ ஒருகுதிரையைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்றுயாசித்தான். அரசன்

பிராம்மணனை நோக்கி, 'நான திருமபிவநது கொடுப்பேன்' என்று சொன்னான். பிராமமணன், 'விரைவாகவே கொடுக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னான். அவன், 'அப்படியே' என்று சொல்லி வலப்பக்கத்திலுள்ள குதிரையை விரைவாகவே பிராமமணனுக்குக் கொடுத்தான். பிறகு, மற்றொரு பிராமமணன் குதிரையை விருமபி வந்தான். அரசன் பிராம்மணனைப் பார்த்து, 'அப்படியே' என்று சொல்லி இடப்பக்கத்தில் பின்னுள்ள குதிரையை அவனுக்குக் கொடுத்தான் சென்றான். மறுபடியும், வேறொரு பிராமமணன் குதிரையை விருமபி அரசனிடம் வந்தான் அரசன் விரைவாக அந்தப் பிராமமணனுக்கு இடப்பக்கத்திலுள்ள குதிரையை அவிழ்த்துக் கொடுத்தாவிட்டுச் சென்றான் பிறகு, திருமபியும், மற்றொரு பிராமமணன் குதிரையை விருமபி வந்தான் அரசன், மிக விரைபவனாக, 'கொடுப்பேன்' என்று சொல்ல, பிராமமணன், 'விரைவாகவே எனக்குக் கொடு' என்று சொன்னான் அரசன் அந்தப்பிராமமணனுக்குக் குதிரையைக் கொடுத்தாவிட்டு ரத்தத்தின் நுகந்தைத் தானே தாங்கிக்கொண்டு, 'பிராமமணர்களுக்குத் தக்கது தகாதது என்கிற ஆலோசனை சிறிதும் இல்லை' என்று சொன்னான் கொடுத்தது விட்டு அஸூையைப் அடைகிற இவன் அப்படிப்பட்ட அந்த வசனத்தினால் ரத்தத்திலிருந்து இறங்கவேண்டும்' என்றான்.

கேட்டவன், பிறகு, 'இருவரால் மட்டும் செல்லத்தக்கதாக இருந்தால் யார் இறங்கவேண்டும்?' என்று வினவ, ரிஷிபானவர், 'வஸுமனஸ் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னான். கேட்டவன், 'யாதுசாரணம்?' என்று வினவ, நாரதர், 'நான் உலகங்களில் ஸ்ரீசரித்துக்கொண்டு வஸுமனஸினுடைய வீட்டை அடைந்தேன். அந்த வீட்டில் பிராமமணர்களுடைய 1 ஸவஸ்திவாசனங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. 2 புஷ்பரத்ததை வேண்டி நான் அவனை அனுஸரித்தேன். பிராமமணர்கள் ஸவஸ்திவாசனங்கள் சொல்லியபிறகு அவர்களுக்கு வஸுமனஸ் புஷ்பரத்ததைக் காண்பித்தான். அந்த

1. 'மங்கள் காரியங்களின் தொடக்கத்தில் மந்திரங்களைச் சொல்லி அக்ஷதைகளை வாரியிறைப்பது அது தாமகாரியங்களிலும் மங்கள் காரியங்களிலும் யுத்தங்களிலும் ஆசாரியங்களைக் காண்பதிலும் தொடக்கத்தில் செய்யப்படுவது' என்பது சபத கல்பதருமம்

2. 'காடு மலை கடல்களில் தடைப்பட்டாமல் செல்லும் ரதம்' என்பது பழைய உரை.

ரதத்தை நான் புகழ்ந்தேன். பிறகு, அரசன், 'பகவானால் ரதம் புகழப்பட்டது. இந்த ரதமானது பகவானுடையதே; பகவானுடையதே' என்று சொன்னான். பிறகு, ஒருகால், நான் மீண்டும் வஸுமனையை அணுகினேன். மறுபடியும் புஷ்பரதத்தால் எனக்குக் காரியம் ஆகவேண்டியிருந்தது. அரசன், 'சிறப்புடையதான இந்தப் புஷ்பரதமானது பகவானுடையது' என்று இவ்வண்ணம் கூறினான். மீண்டுமே வஸுமனையினுடைய கிருஹத்தில் நடந்த மூன்றாவதான ஸவஸ்திவாசனத்தை நான் அடைந்து சிறப்பித்தேன். பிறகு, அரசன் பிராமமணர்களுக்கு என்னைக் காண்பித்தது, என்னைப்பார்த்தது, 'பகவானால் புஷ்பரதத்தினுடைய ஸவஸ்திவாசனங்கள் நன்கு சிறப்பிக்கப்பட்டன' என்று சொன்னான். புஷ்பரதத்தைக் கொடாமல் இந்த மோசவாதத்தை சொல்லியதால் இவன் கீழே இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னான்.

கேட்டவன், பிறகு, 'ஒருவரால் மட்டும் செல்லாதகருநாக இருந்தால் யா இறங்கவேண்டும்?' என்று வினவ, மீண்டும் நாரதர், 'சிபி செல்லக்கூடவன்; நான் இறங்குகிறேன்' என்று சொன்னான். கேட்டவன், 'இந்த விஷயத்தில் காரணமென்ன?' என்று வினவ, நாரதர், 'இப்படிப்பட்ட நான் சிபியோடு ஒத்தவனல்லவே. ஏனென்றால், பிராமமணனொருவன் அந்நகர சிபியைப்பார்த்தது, 'சிபியே! நான் அன்னத்தை விருமபுகிறவனாக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். சிபி, பிராமமணனை நோக்கி, 'என்ன செய்யவேண்டும்? நீ கட்டளைபிடும' என்று சொன்னான். பிறகு, பிராமமணன் அவனை நோக்கி, 'பருஹதகர்ப்பனென்கிற உன்னுடைய இந்தப் புத்திரனைக் கொல்லவேண்டும்; அப்படிக்கொல்லப்பட்ட இவனை நன்றாகப் பக்குவம் செய்வதுடன் அன்னத்தையும் விநயம் செய்வாயாக. பிறகு, நான் உன்னால் போஜனத்திற்கு எதிர்பார்க்கத்தக்கவன்' என்று சொன்னான். பிறகு, அரசன் புத்திரனைக்கொன்று பக்குவம்செய்து முறையாய் விநயமாபணவி ஒரு பாத்திரத்திலவைத்து அதைத் தலையினால் தூக்கிக்கொண்டு பிராமமணனைத் தேடினான். இந்த அரசன் பிராமமணனைத் தேடிச் கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஒருவன் அரசனைப்பார்த்தது, 'இந்தப் பிராமமணன் உன் நகரத்தில் துழைந்து கோங்கொண்டு உன் அரசமனையையும் தனசாலையையும் ஆயுதசாலையையும் அந்தப் புரந்தையும் குதிரைச்சாலையையும் யானைச்சாலையையும் எரிக்கிறான்' என்று சொன்னான். பிறகு, சிபி அப்படியே நிம்மமாறாத

முகத்தடவன் நகரத்தில னுழைநது அநதப பிராம்மணனைப் பாரதது, 'பகவானே! அனனம ஸித்தமாயிருக்கிறது' என்று சொன்னான். பிராமமணன ஓனறும் பேசாமல் ஆசசாயததால் தலைகுனிந்தவனானான். பிறகு, அரசன், 'பகவானே! புஜிக்கலாம்' என்று பிராமமணனைத் தயையசெய்யும்படி வேண்டினான். பிராமமணன ஒரு முகூர்த்தநாலத்திற்குப் பிறகு, சிபியை நிமிர்ந்து பாரதது, 'நீயே இதனைப் புஜிப்பாயாக' என்று சொன்னான். அப்பொழுது, சிபி, 'அப்படியே ஆடும்' என்று மனத்தில அரு வருப்பிலலாதவனாகப் பிராமமணனைப் புஜித்ததுக¹ கபாலத்தி லிருநது மாம்ஸத்தை எடுததுப் புஜிக்கவிருமபினான் பிறகு, பிராமமணன இவனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டான். சிபியைப்பாரதது, 'நீ கோபத்தை ஜயித்தவனாக இருக்கிறாய். பிராமமணனுக்காக விடத்தகாதது உனக்கு யாதொன்றுமில்லை' என்று சொன்னான். அவன் மஹாபாககியசாலியான அநதச சிபியை நனகு கொண்டாடவும் செய்தான். எதிரில் பாலகுகிற அநதச சிபியானவன் எதிரில் நிறுபவனும் தேவகுமாரனபோன்ற வனும் நல்ல மணமுள்ளவனும் அலங்கரிககப்பட்டவனுமான புத்திரனைக் கண்டான். பிராமமணன அநதக காரயம் அனைத் தையும் செய்து மறைந்துவிட்டான். உலகங்களைப் படைப் பவரே அநத ராஜரிஷியைப்பரீக்ஷிப்பதறதாக அநத வேஷத்தோடு வந்தார். அநதப பிராமமணன மலநததவுடனே, மந்திரிகள் அரசனை நோக்கி, 'எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனான உனனால எதை அடைய விருப்பங்கொண்டு இது இவ்வாறு செய்யப்பட்டது?' என்று வினவினார்கள். சிபி, 'இதை நான் புகழுகக்காவா வது பொருளுக்காகாவது கொடுக்கவில்லை. ஸுகத்தை அனு பவிப்பதினுள்ள ஆசையினாலும் கொடுக்கவில்லை. இந்த வழியா னது பாவிக்கனால் அடையப்படாதது' என்று இவ்வாறு இவ்வனைத் தையும் செய்கிறேன். ஸாதுக்களால் எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக கப்பட்டதே சிறந்தது. ஆதலால், என புத்தியானது சிறந்த தையே பற்றுக்கிறது' என்று கூறினான். ஆதலால், சிபியினுடைய இநதச் சிறந்த மஹாபாககியத்தை நான் உள்ளபடி அறிகிறேன்' என்று கூறினான்' என்றார்.

¹ 'கபாலம்' என்பது மூலம்; 'மண்டையோடாகிய பாத்ரம்' என பது பழையவுரை; 'தலையிலிருந்து மாமஸ பாதரத்தை இறக்கி' என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

இருநூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் முறையே ஸ்வர்க்க வாலஸத்திற்கும் நரகவாலஸத்திற்கும் காரணமென்பதைக் காட்டு கிற இந்திரத்யும்னனுடைய உபாக்கியானத்தைக் கூறியது.)

பாண்டவர்கள், மார்க்கண்டேய ரிஷியைப் பார்த்து, ‘தேவ ரீரைககாடபிலும் நெடுங்காலம் முந்திப் பிறநடுநடுக்கிற ஓடுவான உண்டா?’ என்று வினவினார்கள். அவர், அந்தப் பாண்டவர்களைப் பார்த்து, ‘இந்திரத்யும்னனென்கிற ராஜரிஷி இருக்கிறானல்லவா?’ புண்புகள் குறைந்தபோனவுடன், அந்த இந்திரத்யும்னன், ‘என்னுடைய கீர்த்தியானது அழிந்துவிட்டது’ என்று சொல் லிக்கொண்டே ஸவாககத்திவிருந்து நழுவினான். அவன் என்னை வந்தடைந்தான்; பிறகு, ‘நீ என்னை முந்திப்பாடாதது நினை விருக்கிறதா?’ என்று வினவினான். நான் அவனைப் பார்த்து, ‘பிரம்மத்தியானம் செய்கிறவழியில் நிலைபெற்றிருப்பவர்களுடைய ஓடு கிராமத்தில் ஓடுவது வலிப்பவர்களுமான நாவ்கள் காரியங்களைச் செய்வதில் வலியிருப்பதால் உன்னை அறியவில்லை. சொந்தக்காரி யங்களைச் செய்வதுகூட எங்களுக்கு நினைவிருப்பதில்லை. சரீரத்தை வாட்டுவதால், காரியங்களைச் செய்வதற்கு நாவ்கள் தொடங்குவ தில்லை’ என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் கூறப்பட்ட ராஜ ரிஷிபாகிற இந்திரத்யும்னன், மீண்டும் என்னை நோக்கி, ‘உமமைக் காடபிலும் நெடுங்காலந்திறகுமுன் பிறநடுவான ஓடுவனிருக்கிறா?’ என்று கேட்டான். நான் அவனைப்பாடாது, ‘இமயமலையில் பரா வாரகாணனென்கிற கோட்டான இருக்கிறதன்றோ?’ அது என் னைக்காடபிலும் நெடுங்காலந்திறகு முன் பிறநடுவானது. அது உன்னை அறிந்தா லுமறியலாம். நெடுந்தூரமுள்ள வழியில் இமயமலை இருந் திருக்கிறது. அந்த மலையில் அந்தக்கோட்டான வாஸம் செய்கிறது’ என்று மீண்டும் மறுமொழி உரைத்தான். பிறகு, அந்த இந்திர த்யும்னன் தான் குதிரையாகி அந்தக்கோட்டானிருக்குமிடத் திற்கு என்னைச் சுமந்துகொண்டு போனான். பிறகு, அந்த ராஜரிஷியானவன் அந்தக் கோட்டானைப் பார்த்து, ‘என்னை உனக்குத் தெரிகிறதா?’ என்று கேட்டான். அந்தக்கோட்

டான ஓருமுகூர்த்தநாலம் ஆலோசித்து அந்த ராஜரிஷியைப் பார்த்து, 'நான் உன்னை அறியேன்' என்று சொல்லியது. இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ராஜரிஷியான இந்திரதப்யுமனன், மீண்டும் அந்த உலூகத்தைப்பார்த்து, 'உன்னைக்காட்டிலும் நெடுங்காலம் முன்பிறந்தவனொருவனிருக்கிறானா?' என்று வினவினான். இவ்வண்ணமுரைக்கக் கேட்ட அந்த உலூகமானது, அவனைப் பார்த்து, 'இந்திரதப்யுமனமென்கிற பெரிய தடாகமிருக்கிறதன்றோ?' அந்தத்தடாகத்தில நாளீஜங்கமென்கிற ஒரு கொக்கு வளிக்கிறதன்றோ? அது நமமைவிட நெடுங்காலம் முந்திய பிறந்தது. அதைக் கேட்பாயாக' என்று சொல்லியது. பிறகு, இந்திரதப்யுமனன், என்னைபும் உலூகத்தைபும் தூக்கிக்கொண்டு நாளீஜங்கமென்கிற கொக்கிருக்கும் குளத்தை அடைந்தான். நான் அந்தக் கொக்கைப்பார்த்து, 'நீ இந்த இந்திரதப்யுமனராஜனை அறிவாயா?' என்று கேட்டேன். அந்தக் கொக்கானது ஒரு முகூர்த்தகாலம் சிந்தித்து, 'நான் இந்திரதப்யுமனனென்கிற அரசனை அறிவேன்' என்று சொல்லியது. பிறகு, நாங்கள் அந்தக் கொக்கை, 'உன்னைக்காட்டிலும் நெடுங்காலம் முந்தியபிறந்த வயதுசென்ற வேறொருபிராணி இருக்கிறதா?' என்று வினவினோம். அந்தக் கொக்கானது, 'இதே குளத்தில் அகூபாரமென்கிற ஓர் ஆமை வளிக்கிறதன்றோ? அது என்னைவிட நெடுங்காலம் முந்திய பிறந்தது. அந்த ஆமையானது இந்த அரசனை எவ்விதத்தாலாவது அறிந்திருக்கலாம். அந்த அகூபாரத்தைக் கேளுங்கள்' என்று சொல்லியது பிறகு அந்தக் கொக்கானது அகூபாரமென்கிற அந்த ஆமைப்ப பார்த்து, 'எங்களுடைய மனத்திலுள்ள ஒரு நல்ல விஷயத்தைப்பற்றி உன்னைக் கேட்க விருப்பமுள்ளவராக இருக்கின்றோம். இங்கு வரவேண்டும்' என்று தெரிவித்துக் கொண்டது.

ஆமை அதைக்கேட்டு, அசுக்ராததின்னின்னு மேலே எழும்பி, நாங்கள் இருந்த இடத்தை நோக்கி வந்தது. நாங்கள், குளக்கரையில் வந்திருக்கிற அந்த ஆமையைப்பார்த்து, 'நீ இந்திரதப்யுமனனென்கிற அரசனை அறிவாயா?' என்று கேட்டோம். அது ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்துக் கண்களில் நீர் ததும்ப மிகவும் மனவருத்தத்துடன் நடுங்கிக்கொண்டும் பிரஜைஞ் தப்பியது போலக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டும், 'நான் இவனை ஏன் அறிய மாட்டேன்? இவனால் இந்த இடத்தில் முற்காலத்தில் ஆயிரம் தடவை அக்னிசயனங்கள் செயதபோது யூபஸதம்பங்கள் நாட்

டபபட்டிருக்கின்றன. இந்தக் குளமும், ¹ இவனால் தக்ஷிணையுடன் தீர்த்ததாரை வாதத்துக் கொடுக்கப்பட்ட பக்மாடுகள் துள்ளிக் குதித்து ஓடினதனால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. இந்தக் குளத்திலேயே நான் வாலம்பணணிகொண்டிருக்கிறேன்' என்று சொல்லியது. பிறகு, ஆமையினால் சொல்லப்பட்ட இவை அனைத்தையும் கேட்டு அதன்பின் தேவலோகத்திலிருந்து தேவரதம் தோன்றியது. இந்திரதபுமனைக் குறித்து, 'உனக்கு ஸ்வாகக்மானது இப்பொழுது அடையத்தக்கதாக இருக்கிறது. உனக்குத் தகுந்த ஸ்தானத்தை அடைவாயாக. நீ சிறந்த தீர்த்தியுள்ளவனாக இருக்கிறாய். நீ கவலையற்றவனாக ஸ்வாகத்திறகுச் செல்வாயாக' என்கிற வாக்குகளும் கேட்கப்பட்டன.

இந்த விஷயத்தில் ஸலோகங்கொடுக்கின்றன. (அவ்வறிவிப்பொருள்) 'புண்ப கர்மானுஷ்டானத்தாலுண்டான புகழ்ச்சியானது ஸவர்க்கத்தையும் பூமியையும் தொடுகிறது எவ்வளவு காலமவரையில் அந்நச சபதமானது இருக்கிறதோ அவ்வளவு காலமவரையில் ஸவாகத்தில மனிதன் பூஜிக்கப்படுகிறான். எந்த மனிதனுக்கு அபகீர்த்தியானது ஜனங்கால கூறப்படுகிறதோ அவன், அந்த அபகீர்த்தியானது எவ்வளவுவரையில் சொல்லப்படுமோ அவ்வளவு காலம். வரையில் அந்மலோகங்களில் விழுகிறான். ஆகையால், மனிதன் பூமியில் நல்ல நடைமுள்ளவனாகவும் சொடையாளியாகவுமிருக்கவேண்டும். மிக்க பாவமான நடையை விட்டு விட்டுத் தர்மத்தையே நன்கு பின்பற்றவேண்டும்' எனப்பது. இவ்வாறான இந்த வசனத்தைக்கேட்டு அந்த இந்திரதபுமனென்னென்ற அரசன் தேவரதத்தைப்பார்த்து, 'நான் பிரபுமுதிபுகுவானான இவ்விருவரையும் அவர்களிருபிடித்துவிட்டு கொண்டுபோய் சோப்பிக்கும் வரையில் நில' என்று சொன்னான். அவன் என்னையும் பராவரகாணென்கிற உறுத்தத்தையும் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து, அந்தத் தேவயானத்தால் தன்னுடைய புண்பகாமங்களினால் வித்தித்திருக்கிற தவரகுத் தகுந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தான். நெடுங்காலமாக ஸ்ரீவித்திரங்குன்ற எனனால் இப்படிப்பட்ட அந்த விஷயம் நேரில் அனுபவிக்கப்பட்டது' என்று மார்க்கண்டேயா பாண்டவர்களுக்குச் சொன்னார். பாண்டவர்கள், அந்தரிஷியைப்பார்த்து, 'ஸ்வர்க்கலோகத்திலினது

1 'தக்ஷிணயாகக் கொடுக்கப்பட்டவை,' எனப்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

நழுவின இந்திரதயுமனென்கிற அரசனை அவனிருந்த ஸவாக்க ஸதானத்தில சோதத உங்களால் நல்ல காரியம் செய்யப்பட்டது' எனும் சொன்னார்கள். பிறகு, அந்த மாககண்டேயர், அந்தப் பாண்டவர்களைப்பார்த்து, 'பாண்டவர்களை! தேவகியின் புதல்வரான கிருஷ்ணனாலும் நரகத்தில் முழுகுகின்ற ந்ருகன என்கிற ராஜரிஷியானவன் அந்தக் கஷ்டத்தினின்று நனகு கரையேற்றப் பட்டு ஸவாககத்தை அடைவிககப்பட்டான்' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுமுன்றாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்குக்காரணமான

பொதுவான தீமங்களைக் கூறியது.)

மஹாராஜரே! ராஜரிஷியான அந்தத் தாமராஜா அப்பொழுது மகாபாககியசாஸியான மார்க்கண்டேயரிடமிருந்து இந்திரதயுமனனுக்குக்கொடுக்கப்பட்ட அந்த ஸவாககவாஸத்தைக்கேட்டு மறுபடியும் அந்த மஹரிஷியைப்பார்த்து, 'மஹாமுனிவரே! மனிதன் எப்படிப்பட்ட நிலைமைகளில் தானம் செய்தால் இந்திரலோகத்தை அனுபவிப்பான்? இலவாமுககையிலிருக்கும்பொழுதா? பாலயத்திலா? யௌவனத்திலா? முதுமையிலா? எப்பொழுது மனிதன் தானபலனை அனுபவிக்கிறுன்னபதைத் தேவரீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று வினவ, மாககண்டேயர், 'புதிஷ்டிர! பயனிலலாத ஜனமங்களை நானகு; பயனற்ற தானங்கள் பதினாறு புத்திரனிலலாதவனுடைய பிறப்புப் பயனற்றது. தாமததுக்கு விலக்கானவாகளுடைய பிறப்புப் பயனற்றது. பிறருடைய அன்னத்தைப் புணிககிறவாகளுடைய பிறப்பும் பயனற்றது. எவன் (தேவாமுநநயவாகளுக்கல்லாமல்) தனக்கென்று சமைத்து உண்கிறுனே அவனுடைய பிறப்பும் பயனற்றது. ¹ எந்தப்பிறப்பில் பசுக்களையும் பிராமமணர்களையும் காப்பதற்கல்லாமல் பொய்சொல்

¹ இதனுடன் ஐந்தாகிறது. 'வருதாயதர ததஸதயம் பரகீதயதே' என்பது மூலம், சில சொற்களைவருவித்து இவ்நன்ம பொருள் செய்வது பழையவுரை; மேலுள்ள சொற்களை விட்டுவிட்டு நானகாகககூறுவது இவகிலீஷ மொழிபெயாப்பு.

லபபடுமோ அந்தப் பிறப்பும் பயனற்றது. ¹ ஆரூர்பதிதனிடத்தில் செய்பபடுகிற தானம வீண. அநீதிரினால் தேடப்பட்ட பொருளின் தானமும் வீண. பதிதனிடத்திலும் திருடனான பிராமமணனிடத்திலும் பொய் சொல்லுவதில் விருப்பமுள்ள ஆசாரியனிடத்திலும் பாரியினிடத்திலும் நன்றிமறந்தவனிடத்திலும் ² கிராமயாஜகனிடத்திலும் வேதத்தை விசுவயம் செய்பவனிடத்திலும் அபபடியே சூதகிரலுகரு யாகஞ்செய்விப்பவனிடத்திலும் கொடுக்கிற தானம வீண. (ஒழுக்கமும் வேதாதயயனமுமில்லாமல் பிறப்பினால்மட்டும் பிராமமணனுயிருக்கிற) பிராமமபந்நவினிடத்திலும் பிரௌடையான டெண்ணை மணந்தவனிடத்திலும் கொடுக்கப்படுகிறது வீண. ஸ்திரீகளுககு வசப்பட்டவாகனிடத்திலும் அபபடியே பாம்புபிடிப்பவனிடத்திலும் வேலைகாரரானிடத்திலும் கொடுக்கப்படுவது பயனற்றது. இவ்விதமாகப் ³ பதினாறு தானங்கள் வீண. அஜ்ஞானத்தால் கவரப்பட்டிருக்கிற எந்த மனிதன், பயத்தாலும் அபபடியே கோபத்தாலும் கொடுப்பதே அவன் அந்த எல்லாத் தானங்களின் பலனையும், எப்பொழுதும் காப்பத்திலிருக்கையிலேயே அனுபவிக்கிறான் வேறு காரணங்களால் பிராமமணர்களுக்கே தானத்தைக் கொடுப்பவன் அந்தத் தானபலனை முதுமையில் அனுபவிக்கிறான். அரசனே! ஆகைபால், எல்லா நிலைமைகளிலும், எல்லாத் தானங்களும் ஸவாககமார்க்கத்தை ஜபிக்கும் விருப்பத்தால் பிராமமணர்களுக்காக கொடுக்கக்கூகவைகள்' என்று சொன்னான்.

யுதிஷ்டிரா, 'நான்குவாணத்தாரர்களான அனைவரிடத்தினின்றும் தானத்தைப் பெறுவதில் நிலைபெற்றிருக்கிற பிராமமணர்க்கு எந்த விசேஷத்தால் (கொடுக்கவாகனாக) காரியேற்று

¹ வாழ்நாள முழுதும் அனுஷ்டிப்பதானிய நைஷ்டிகப்ரம்மசாயம், வானப்ரஸ்தம், ஸந்தாஸம் இவைகளில் நிலைத்திருந்து இவ்வாழ்க்கை முதலியவற்றில் விருப்பத்தால் நழுவினவன்' என்பதும், அவனுக்குப் பிராயசசித்தமில்லைபென்பதற்கு ஆதாரமாக ஒருமலோகத்தை எடுத்தற்குக் காட்டுவதும் பழையவுரை

² கிராமத்திலுள்ள ஸகல ஜாதிக்கும் பொதுவாக பாக்கமுசலியவற்றைச் செய்பவன்.

³ வீணத்தானங்கள் பதினைந்தே ஆகின்றன. 'பேரவி ஆசாரியனிடத்திலும் பொய்யனிடத்திலும்' என்று இரண்டாகக் கூறிய பதினாறு ஆக்குவது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

கிறார்கள் 'தாங்களும கரையேறுகிறார்கள்' எனறு வினவ, மராக கண்டைய, 'பிராமமணாகா ஜபங்கவாலும், மந்திரங்கவாலும், ஹோமங்கவாலும், வேதாத்தியயனததாலும் வேதமயமான ஓர் ஓடத்தடைசரேயது (அதனல் அவாகளையும்) கரையேற்றுக்கிறார்கள்; தாங்களும கரையேறுகிறார்கள். எவன பிராமமணாகளை ஸந தேஷமடைவிப்படுன அ்வனத்திறத்தில தேவாகள ஸநதேஷ மடைக்கிராகள மணிகள பிராமமணாகளுடைய லசனத்தினாலும் லவாகளே லாகத்தை அடைவான. ஸலைஷமமுதலியவைகளால் வியாபிக்கப்பட்ட தேதத்தடன நினைவுமட்டுமிருப்பவனாக மரண மடைகிற மணிகள பிதருக்களையும் தேவாகளையும் பூஜிப்பதனாலும் பிராமமணாகளை அாசசிப்பதனாலும் அக்ஷயமான புணாரிய லோகங்களை அடைவான; ஸநதேகமில்லை. புணாயமான ஸ்வாக கத்தை அடைய விருப்பமுள்ளவன பிராமமணாகளையே நனகு பூஜிக்கவேண்டும் ஸராத்தகாலத்தில் அருவருப்புப்பட்டததகா தவாகளை முயற்சியினால் போஜனம் செய்கிக்கவேண்டும் ஸராத்தகாலத்தில், தேகபலமில்லாதுவன, ரேதத்தை நகங்க ளுள்ளவன, குஷ்டரோகமுள்ளவன, ஜாலவித்தை செய்பவன், சூண்டன, கோளகள, அபுகமெடுததுச சேஷிப்பவன் ஆகிய இவாகளை முயன்று விலக்கவேண்டும். அருவருப்புப்பட்டத தகக தாகச செய்ப்பட்ட ஸராத்தகவானது நெருப்பு வறுகை எரிப பதுபோலக் காத்தாவை எரிக்கும. ஊமை, குருடன், செவிடன முகலிய எவா எவாகள ஸராத்தத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறதில்லையா அவர்களையரும வேதங்களைக் கரைகண்டவாகளோடு கலந்து ஸராத்தத்தில் வரிசுத்தககவாகள.

புதிஷ்யரா! தானம் பெறத்தககவனைக கேள். எல்லாச சாஸ த்ரீங்ககளையும் அறிதேவன, சக்தியுள்ள எந்தப் பிராமமணான தனக் குக் கொடுப்பவனையும் தனனையும் கரையேற்றுவுனே அவனிடத்தில் தானம் கொடுக்கவேண்டும். எவன கொடுப்பவனையும் அப்படியே தனனையும் கரையேற்றுவுனே அவனே சக்தியுள்ளவன. பார்த்த! அகணிகள அத்திகளைப் போஜனம் செய்கிப்பதனால் மகிழ்வது போல, ஹவிஸின ஹோமங்கவாலும் புஷ்பங்கவாலும் சநதனங கவாலும் மகிழ்கிறதுதில்லை ஆகையால், நீ எல்லாவிதத்தாலும் அத்திகளைப் போஜனம் செய்கிப்பதில் முயலவாயாக. வேந்தே! எவாகள அத்திகளுக்கூக காலகளை அல்லபுவந்தகு ஜலத்தைதும், பாதங்களில் பூசுவதற்கு நெய்யையும், தீபத்தைதும், அன்னத்தை

யும்; இருக்க இடத்தை யும் கொடுக்கிறார்களே அவர்கள் யுமனை அணுகுகிறதில்லை. ராஜஸ்ரீரஷ்டனே! தேவதைகள் அணிந்து கொண்டிருந்த மலர்களைக் களைதல், பிராமமணன் போஜனம் செய்த எச்சில் இலையை எடுத்தது சகத்திரையதல், கந்தம் புஷ்ப முதலியவைகளால் அலங்கரித்து அவனுக்குப் பணிசெய்தல், தேகத்தைப் பிடித்துவிடுதல் இவைகளுள் ஒவ்வொன்றும் கோதானத்தைக்காட்டிலும் மேற்பட்டதாக இருக்கிறது. ¹ காராமபசுவைத் தானம் செய்வதினால் முத்தியடைகிறான். இதில் ஸாதேசக மிலை. ஆகையால், அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருக்கிற காராமபசுவை வேதாதகியமனம் செய்தவனும் தரிசுகிரனும் காந்ஹஸ்தனும் அக்னிஹோதகிரம் செய்பவனும் புத்திரர்களும் மனைவிபுகிற பாரமுள்ளவனும் அப்படியே (முன்) உபகாரத்தைச் செய்யாதவனுமான பிராமமணனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பாரத! இப்படிப்பட்டவர்களுக்கே பசுவைத் தானம் செய்யவேண்டும். செல்வமுள்ளவர்களிடத்தில் பசுவைத் தானம் செய்யலாகாது. பரதஸ்ரீரஷ்டனே! செல்வமுள்ளவர்களிடம் தானம் செய்யவதினால் என்ன குணம் உண்டாகும்? ஒரு பசுவை ஒருவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்; ஒருபொழுதும் பலருக்குக் கொடுக்கலாகாது. அப்படிப் பலருக்குச் சொடுக்கப்பட்ட பசுவானது விநியமம் செய்யப்பட்டால் (கொடுக்கவனுடைய) குலத்தின் மூன்று தலைமுறைகளை அழிக்கும். அந்தப் பசுவானது தன்னைத் தானம் செய்யவன் யும் வாங்கின பிராமமணனையும் ஒருகாலும் கரைவேயற்றாது; கரையேற்றாது; கரையேற்றாது. ஒருவன் மிகக் நாயமமவாயந்த ஒரு பிராமமணனுக்கு ஒரு ஸுவாணத்தைக் கொடுந்தால் அது நூறு ஸுவாணங்களும், அழிவற்றஹம் ஆகின்றது. எவன் மிகவலிமையுள்ளதும் நுகரத்தைச் சமக்கங்கூடியதுமான வண்டி காரையைக் கொடுப்பதோ அவன் அபத்தங்களுக்கே தாரணிகிறான்; ஸவாகக்கலோகத்தை யும் அடைகிறான். எவன் கற்பாற்றிந்த பிராமமணனுக்குப் பூமியைக் கொடுப்பதோ தானம் செய்த அவனை விருமப்ப்பட்ட எல்லா அபிஷ்டங்களும் பின்னொடர்கின்றன. வழியில் நடந்து இளைத்து சரீரமுள்ளவர்களும் புழுதியுட்கவர்களான மனிதர்கள் பூமியில் அன்ன நாதாவைப்பற்றிக் கேட்கிறார்கள்; மனிதர்களும் சொல்லுகிறார்கள். கற்றறிந்த எந்த மனிதன் ஸரமத்தால் களைத்து அவர்களுக்கே அன்னத்தைப்பற்றிச்

1 'கயிலாயா:' எனபது மூலம்.

சொல்வனோ அவனும் அன்னதானம் செய்வனனுக்கு ஒப்பானவனாகச் சொல்லப்படுகிறான் இதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆகையினால், நீ எல்லாத் தானங்களையும்விட்டு அன்னத்தை மிக்ககொடுப்பாயாக இவ்வுலகில் விசித்திரமான இப்படிப்பட்ட புண்யபலன்கிடையாது. எவன் சக்திக்குத் தக்கபடி நன்றாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தைப் பிராமமணாகளுக்குக் கொடுப்பனோ அவன் அந்தச் செய்கையினால் பிராமமதேவருடன் ஸாலோக்யத்தை அடைகிறான். அன்னமே மிகச் சிறந்ததன்றோ? அந்தக்காடடினும் சிறந்ததில்லை அன்னமானது பிராமமாவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பிராமமதேவா ஸம்வதஸரமென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறார். ஸம்வதஸரமோ அப்படிப்பட்ட யஜ்ஞமென்று கருதப்பட்டது ஆதலால், ஸ்தாவரங்கவாகவும் ஜங்கமங்களாகவுமிருக்கிற எல்லாப் பொருள்களும் யஜ்ஞத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆகையால், எல்லா வஸ்துகளையும் காடடினும் அன்னமானது மிக்க மேனமைபெற்றதென்று கேள்வி. எவர்களுக்கு மிக்க நீருளள தூகங்களும் வாஷிகளும் சிணறுகளும் வீடுகளும் அன்னதானமும் இன்சொல்லும் இருக்கின்றனவோ² அவர்கள் யமனுடைய சொல்லைக் காதலக் கேட்க மாட்டார்கள். எவன் வருந்தித்தேடிய பொருளால் சேர்க்கப்பட்ட நானியத்தை நல்ல ஸவபாவமுள்ள பிராமமணனுக்குக் கொடுக்கிறானோ அவன்விஷயத்தில் பூமிபானது தனங்களுடைய தாரையை வெளியிடுகிறதுபோல (இருந்துகொண்டு) மிக்கமகிழ்ச்சியுள்ளதாகும். அன்னதானம் செய்பவர்கள் முதலில் செல்லுகிறார்கள். உன்மையைப் பேசுகிறவனும் கேளாமலே கொடுப்பவனும் அவர்களைப் பின்பற்றிச் செல்லுகிறார்கள். மூவரும் ஸம்மாக ஸவாககத்தை அடைகிறார்கள்' என்று சொன்னார்.

தம்பியர்களுடன் கூடியன யுதிஷ்டிரா குதுஹலத்துடன், மகாத்மாவர்வ மாககண்டேயரைப் பார்த்து, மறுபடியும், 'மகாமுனிவரே! யாலோக மாககமானது எப்படிப்பட்டது? எனன் அபாவுளெது? மானிடலோகத்திற்கும் யமலோகத்திற்கும் எவ்வாறுதூரம் இருக்கிறது? அது எவ்விதமாக இருக்கிறது? மனிதர்கள் எந்த உபாயத்தால் அந்த வழியைக் கடக்கிறார்கள்? அதனை எனக்குச் சொல்லீராக' என்று வினவ,

1 ஸமலோக வாஸம்; அதாவது ஒரேலோகத்தில் வலிப்பது.

2 அவற்றைக் கொடுப்பவர்கள் என்பது.

மாதகண்டேயா, வேந்தே! தாமிகர்களுள் சிறந்தவனே! எல்லா ரஹஸ்யங்களைபுகாட்டிலும் மிகக் கஹஸ்யமாயிருப்பதும், பரிசுத்தமானதும், ரிஷிகளால் நன்கு துதிக்கப்பட்டது மாவ தாமததை உன வினாவுக்கு மறுமொழியாக உனக்கு உரைப்பேன. அரசனே! யமலோகத்திற்கும் மனுஷ்யலோகத்திற்கும் மந்திரிவிருக்கிற வழியானது எண்பத்தாறாயிரம் யோஜனை தூரம் உள்ளது. நோரமாயிருப்பதும் காடாநக காண்ப படுகிறதுமான அவ்வழியானது நாதபுறங்களிலும் தண்ணீரில் லாத வெளியாயிருக்கிறது. அந்ந வழியில் மரங்களின் நிழல் கிடையாது, தண்ணீருமில்லை, களைப்பை நவனும் இளைந்த வனுமான மனிதன் இளைப்பாறத்தக்க கீடுகளுமில்லை. யமனுடைய கட்டளைபைச் செய்கின்ற யமனூதர்களால் புருஷபஞ்ஞம் ஸ்கிரீகஞ்ஞம் அபபடியே பூமியில் உயிருள்ள மறறவைகஞ்ஞம் அந்நவழியினால் பலாதகாரமாகக் கொண்டுபோகப்படுகிறார்கள். அரசனே! எந்தமனிதர்கள் குதிரைமுத்தையே வாகனங்களில் பல விதமான சிறந்ததானங்களைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கிறார்களோ அவர்கள் (அந்ந வாகனங்களைவிட) அந்ந வழியில் செல்லுகிறார்கள்; குண்டனைத்தானப் செய்பவர்கள் குண்டரினாலேயே வெய்யிலைநத்தி ந்துகொண்டு செல்லுகிறார்கள்; அவ்வநானம் செய்பவர்கள் அன்னத்தினால் திருப்தியடைந்தவர்களைச் செல்லுகிறார்கள்; பிறந்க்கு அன்னத்தைக் கொடுத்தவர்கள் பசியினால் துன்பமுற்றவர்களைச் செல்லுகிறார்கள்; வஸ்திரங்களைக் கொடுப்பவர்கள் வஸ்திரமுள்ளவர்களுக்கும் வஸ்திரம் கொடுத்தவர்கள் வஸ்திரமில்லாதவர்களுக்கும் செல்லுகிறார்கள், நிவாஸனைக் கொடுக்கிற மனிதர்களை அல்லவிரக்கப்பட்டவர்களுக்கும் ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள், பூதானம் செய்யவர்கள் விநுமின எல்லாவற்றாலும் நன்கு தருப்தியை அளிப்பவர்களுக்கும் ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள், தானியங்களைக் கொடுக்கிற மனிதர்களை நிலேசமில்லாநிலே செல்லுகிறார்கள், கீட்டைத் தானம் செய்யும் மனிதர்கள் விமானங்களில் மிடுகஸுவாக்சரையெய்கிறார்கள்; தீர்த்தத்தைத் தானம் செய்கிற மனிதர்கள் தாகமில்லாதவர்களுக்கும் மரிசுமகிழ்ந்த மனமுள்ளவர்களுக்கும் செல்லுகிறார்கள்; தீப்தானம் செய்கிறவர்கள் வழியைப் பிரகாசிக்கச்செய்துகொண்டு இனிது செல்லுகிறார்கள்; கோத்தானம் செய்கிறவர்கள் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடுபட்டு ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள். ஸுருநாநம் உப

வாஸமிருப்பவாகள் அவ்வகங்கா கடடின விமானங்கவால் செல
லுகிறாக்கள், அப்படியே ¹ ஆறுநாளுக்கொருதரம் உபவாஸமிருப்
பவாக்கள் மயில்கள் பூட்டின விமானங்களால் செல்லுகிறாக்கள்;
பாண்டவ! எந்தமனிதன் ஒருவேளை சாப்பிட்டுக்கொண்டு மூன்று
இரவுகளைக் கழிக்கிறானோ, இடைவேளைகளில் சாப்பிடுகிறதில்லை
யோ அவனுக்கு அழிவற்ற லோகங்களா ஏற்படுகின்றன. தீர்த்தத்
தின் குணங்களும் அந்நாமானவை. யமலோகத்தில் சௌக்கியத்தை
உண்டுபண்ணுகின்றன அந்நத தீர்த்தத்தைத் தானமசெய்பவா
களுக்கு அவர்கே புஷ்போதகை என்கிற நதியானது உண்டுபண்
ணப்படுகிறது. அந்நததியில் அவர்கள் அமிருந்மபோன்ற குளிர்ந்த
ஜலத்தைப் பாணம் செய்கிறார்கள் எவர்கள் தீவினைகளைச் செய
தவார்களோ அவர்களுக்கு (அந்நததியில்) சீயானது குடிப்பதற்கு
ஏற்படுத்தப்படுகிறது மகாராஜனே! இவ்வண்ணமாக அந்ந
நதியானது எல்லா அபிஷ்டங்களையும் கொடுக்கிறதன்றோ? ராஜேந்
திரனே! ஆகையால், நீயும் இந்நதபிராமமணர்களை விதிப்படி பூஜிப்
பாயாக வழிநடைபிணை இளைத்த சீரமுள்ளவனும வழிநடை
பிணை புழுதிப்படிநகவனுமாரிருப்பவன், 'அன்னதானம் செய்பவன்
யா?' என்று கேட்கிறான்; அவன் ஆசையுடன் வீட்டுக்கு
வருகிறான். அவனை நீ முயற்சியுடன் பூஜிப்பாயாக அவனை
அதிதி. அவன் பிராமமணன் இந்நதிரனுடன்கூடின எல்லாத்
தேவர்களும், செல்லுகின்ற அந்ந அதிதியைப் பின் தொடர்ந்து
ரெல்லுகிறார்கள். அவன் நன்றாகப்பூஜிக்கப்பட்டால் தேவர்
கள் பிரீதி அடைகிறார்கள்; பூஜிக்கப்பட்டாவிட்டால் ஆசை
யற்றவர்களாகிறார்கள். ராஜேந்திரனே! ஆகையால், நீயும்
அவனை விதிப்படி பூஜிப்பாயாக. இந்நதவிஷயம் உனக்கு நூற்றுக்
கணக்காரச்ச சொல்லப்பட்டது. மறுபடியும் எதைக்கேட்க
விருமபுகிறாய்?' என்று சொன்னார்.

புதிஷ்டரா, 'தாமததை அறிந்தவரே! பிரபுவே! தர்மத்தைப்
பற்றிய புண்பமானகளை உமமால் சொல்லப்படுகிறதை அடிக்கடி
நான் கேட்க விருமபுகிறேன்' என்றுவினவி, மார்கண்டேயர்,
'அரசனே! வேறு தாமதத்தைப்பற்றி எனனால் சொல்லப்படுகிற
தும் எல்லாப்பாவங்களையும் போக்குகிறதமான கதையை என
னிடமிருந்து எப்பொழுதும் மனம்பற்றினவனாகக் கேள். பரத

¹ 'ஷஷ்டராத்தரோப்பவாவிர' என்பது மூலம்; 'ஆறு இரவு உபவாஸ
மிருப்பவன்' என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

பரேஷ்டனே ! 1 ஜ்யேஷ்ட புஷ்கரத்தில் காராமபசுவானது கொடுக்கப்பட்டால் என்ன பலனுண்டோ அந்நபபலனானது பிராமமணர்களுடைய பாநததை அலம்புகிறதனால் ஏற்படுகிறது. பூமியானது எவ்வளவுகாலமவரையில் பிராமமணனுடைய பாநததை அலம்பின ஜலத்தால் நீளநதி நுக்கிறதோ அவ்வளவுகாலமவரையில் பிநருக்கள தாமரை இலையினால் தீர்த்ததைப பாநமபண்ணுகிறார்கள். பிராமமணனைக் குறித்துக் கூறப்படும் வரவேற்புசொல்லால் அகவிகள தருபதி அடைகின்றன ; ஆஸனம் கொடுப்பதினால் இந்திரன் திருபதி அடைகிறான் , காலை அலம்புவதனால் பிநருக்கள திருபதி அடைகிறார்கள். அனனம் முதலியன கொடுத்தலால் பிரம்மதேவர் திருபதி அடைகிறார். பசுவானது கன்றுபோடும் தருணத்தில் கன்றினுடைய இரண்டு கால்களும் தலைபா காணப்படும்போழுது பரிசுத்தமான மனத்துடன் அந்நப பசுவைத் தானம் செய்யவேண்டும். கன்றானது ஆகாசத்தை அடைந்து தாகப் பசுவின் கடையில் காணப்படும் பசுவும் காப்பகநம் முழுதும் ராமலிருக்கும்வரையில் அந்நபபசு பூமியாக உருபிபுத்தக்கது. யதிஷ்டிபா ! அந்நபபசுவும் கன்றிலும் எந்நனை ரோமங்கள் இருக்கின்றனவோ அந்நனை ஆயிரமாயுட்களா விரையில் அந்நத்தநாமகொடுப்பவன் ஸவாகநீலாகத்தில் பூஜிக்கப்படும்புறன். பாநத ! எந்நமனிதன் ஸவாண்மயமான மூகசுள்ள தும் குளம் புகளுள்ள தும் எல்லா நத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தும் எள்ளிவைத்து மூடப்பட்டதுமான காராமபசுவைசெய்து தானம்செய்வதே, எவன் இந்தக் காராமபசுவைத் தானமவாகி மீண்டும் ஸாதுஷினிடத்தில் கொடுப்பதினே அந்நத்தானந்தையும பிரதிகரஹத்தையும செய்வாரா நானபலன்களுள் சிறந்த பலனை அனுபவிக்கின்றனரா. அவர்களால் கடல்களால் நுழைபட்டதும் மலைகளுடனும் காடுகளுடனும் ரோலைகளுடனும் கூடியதும் நாற்புறங்கலிலும் ஸமுத்திரங்களை எல்லையாக்கிக்கொண்ட குமான பூமியானது கொடுக்கப்பட்டதாகும். இதில் ஸநதேய மிலலை. எந்நப பிராமமணன் இரண்டு முழங்கால்களின நடுவில் கைகளை உடையவனாகவும் ரோஜன்பாநததைத் தெரிந்

1 பிரம்மாவின் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஒரு தீர்த்தம். அதற்கு ருபதீர்த்தம் என்றும் முகதாசனம் என்றும் வேறு பெயர்களுண்டு. அதில், ஜ்யேஷ்ட புஷ்கரம் மதபம் புஷ்கரம் கனிஷ்ட புஷ்கரம் என்று மூன்று மடுக்களுண்டு.

தொண்டவனாகவும் சபநமில்லாமல் போஜனம் செய்வானே அவன் கரையேற்றுவதற்குத் திறமைபுள்ளவன். எவர்கள் 1 குடிநண்ணீரைக் கொடுக்கிறார்களோ, அப்படியே வேறு எந்தப் பிராமமணர்கள் வேத 2 ஸமஹிதையை நன்றாக ஜபம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் எப்பொழுதும் கரையேற்றத் திறமைபுள்ளவர்கள். ஹவயகவ்யங்களைத் தக்கடிம 3 ஸரோத்திரியன் அடைவதற்குத் தகுதியுள்ளவன். தாரமிகளுள் ஸரோத்திரியனிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டதானமானது ஜவளிகளினற நெருப்பில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸ்போலப் பயனுள்ளது. பிராமமணர்கள் கோபத்தை ஆபுதமாகக் கொண்டவர்கள். பிராமமணர்கள் ஆபுதமெடுத்தது புத்தம் செய்பவர்களல்ல. இந்திரன் அஸுரர்களை வஜ்ராபுத்தால் கொல்லுவதுபோலப் பிராமமணர்கள் சூற்றம் செய்தவர்களைக் கோபத்தினால் கொல்லுவார்கள். தோஷமற்றவனே! எந்தக் கதையைக் கேட்டு நைமிசாரணயத்தில வஸிகளினற முனிவர்கள் பிரீதியடைந்தார்களோ அப்படிப்பட்ட தாமதத்தை அடுத்த இந்தக் கதையானது உனக்குக் கூறப்பட்டதன்றோ? வேந்தே! இவ்வுலகத்தில் மனிதர்கள் இந்தக் கதையைக் கேட்டுத் துயரத்தையும் பயத்தையும் கோபத்தையும் விட்டவர்களும் அப்படியே பாவம் தொலைந்தவர்களும் ஆகிறார்கள்' என்று கூறினார்.

புதிஷ்டிரர், 'மகாபராஜேந்திரே! தாரமிகாளுள் சிறந்தவரே! எதனால் பிராமமணன் எப்பொழுதும் சுந்தனாவேனோ அந்தச் செளசமென்பதாயாது? அதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, மாககண்டேயா, 'வாகசெளசமென்றும், கர்மசெளசமென்றும், ஜலசெளசமென்றும் செளசம் மூன்றுவிதமானது. எவன் மூன்று செளசங்களோடுங்கூடியவனோ அவன் ஸவர்க்கத்தை அடைகிறான். இதில் ஸந்தேகமில்லை. எந்தப் பிராமமணன் ஸாயங்காலத்திலும் அதிநாலையிலும் பரிசுத்தமானதும் வேதமாதாவுமான காயதரீதேவியை நன்றாக ஜபித்துக்கொண்டு ஸந்தியை உபாஸிப்பனோ அந்தப் பிராமமணன் கடல்சூழந்த பூமியைத்

1 'மதுபானம் செய்யாதவர்களும் தோஷமுள்ளவர்களென்று சொல்லப்படாதவர்களும்' என்பது வேறுபாடதனைப் பொருள்.

2 எழுத்துக்களை உச்சரிப்பதில் ஒன்றுக்கொன்று இடையில் இயற்கையாக விடவேண்டிய அரை மாதரைக் காலத்தைக் கடவாமல் தொடர்ந்து சொல்லப்படுவது.

3 வேத வேதாங்கங்களை ஒதி உணர்ந்தவன்.

தானமவாங்கினாலும் அந்தக் காயகரீதேவியினால் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்டவனும் பாவமழிந்தவனுமாகிக் குறைவடைய மாட்டான். இவன் விஷயத்தில் ஆகாயத்தில் ஸூர்யன் முதலிய நெருங்குகளும், குருமாயிரூபவைகள் சாதமானவைகளும் அனு கூலமாயிரூபவைகள் எப்பொழுதும் மிக்க அழகுவாயிரூபவைகளும் ஆகின்றன. பயங்கரமாயிரூபவர்களும் கோரரூப முள்ளவர்களும் பருக்த தேகமுள்ளவர்களும்மான எல்லா ராக்ஷஸர்களும் காயகரீ ஜபத்தில் பற்றுதலுள்ள இரத்தபராமமனோத்தமனை ஓறிமஸிக்மமாட்டார்கள் பிறருக்கு வேதங்களைச் சொல்லிவைப்பதினாலோ பிறருக்கு யாதனைச் செய்கிறபதினாலோ அநியாயமான பிரதிக்ரஹத்தினாலோ பிராமமணிகளுக்குக் தோஷங்கிடையாது. பிராமமணிகள் எரிதிற தீயைப்படுவாநவாகள். பிராமமணிகள் வேதத்தை அறியாதவர்களானாலும் அறிந்தவர்களானாலும் அசத்தர்களானாலும் சத்தர்களானாலும் அநாமதிககந்தக்கவர்களல்லா. அவர்கள் சாமபலால் மூடப்பட்ட நெருப்புப்போனறவர்கள் இறுகாட்டில் எழுந்து ஐவள்குகின்ற நெருப்பு என்று தோஷமுள்ளதாகத்ததுபோல அறிந்தவனுக்கு அநியாதவனுடைய பிராமமணன் பரிசுத்தமானவனை அவன் பரிசுத்தத்தை பிராமமனோத்தமன்களால் விடுபட்டிருக்கிறபட்டணங்களை மகில்களாலும் கோட்டைவாரல்களாலும் பறபலவிக் டெல்லமாடிகளாலும் விளங்குகிறதில்லை. அரசனோ! எதில் வேதங்களை நிறைந்தவர்களும் நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களும் சிறந்த குரானமுள்ளவர்களும் தவசிகளுமான பிராமமணிகள் இருக்கிறார்களோ அசல்லலோ பட்டணம் குருநீர்க்கன்! இவை எப்போதிலும் பட்டணமே எதில் பல சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களை நிறுத்திநாடுகளை அனை நகரமென்று சொல்லுகிறார்கள். அது நிபந்தமுட அகும். மனிதன் பாடுகாக்கிற அரசனடியும் தவளுசெய்கிற பிராமமணனை யும் அனுக் கேரில் பூஜித்தால் உடனே பாவத்தினின்று விடுபடுகிறான். புணயிரோதகங்கரில் ஸகாவம் செய்பதும் பரிசுத்தவஸ்துகளைச் சொல்லுதலும் சாதுகர்களோடு வட்டபாஷணமுட சிறந்தவையென்று அறிஞர்களால் சொல்லப்படுகின்றன நல்லோர்கள் எப்பொழுதும் சமமை ஸாதுகளுடைய டோகவாயினால் பரிசுத்தமான இனசொல்லுகிற ஐலத்தால் பரிசுத்தம் பண்ணப்பட்டதாக நினைக்கிறார்கள். எண்ணம் மாதந்தகாயிலலாமற்போனால் தரித்தனடங்களை நயித்தல், மெனைய, சடைகளை தக்கித்தல்,

மொட்டை அடித்துக்கொள்ளுதலு, மரவுரியையும் மாணதேவியையும் உடுதலு, விரதானுஷ்டானம், ஸநானம், அகணிகேஹாத்ரம், வனத்திலவாலம், உடமபை உலாத்ரம் இவை அனைத்தும் பயனற்றனவாகும். கணமுதலிய ஆறுஞானேந்திரியங்களும அனுபவிககப்படுத்தி பொருள்களுக்கூச சாலதிரீயமான சத்தியிலலாமற்போனலும் அநந இநதிரியங்களுக்கூ அனுபவஸுகம் கிடைத்தாவிடுகிறது. ஆரியனும், பொருள்களுக்கூ சத்தியிலலாமல் கிடைக்கும்ஸுகம் மோகக் ஸநனமாகாது. ராஜேந்திரனே! ஏனெனில், விகாசத்துடன்கடின அவர்களுடைய மனமானது எவவிதத்தாலும் அடக்க முடியாதது. எவர்கள் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் செய்கையாலும் புத்தியாலும் பாவங்களைச் செய்வதில் லேயோ அநந மகாத்ரமாக உடமபை உலாத்ரம் தவத்தைச் செய்மாட்டார்கள். எவனுக்குப் புத்திரன் முதலிய பருதூசுகளிடத்தில் கருணையிலலையோ, அவன் ¹ கூடத் தேசமுள்ளவனாயிருந்தாலும் பாயிலலாதவனான (கருணையிலலாமையாகிய) அது அவனுடைய தவநுகக்குத் தீங்காகிறது உண்ணாமலிருப்பதே தவிரமன்று கருதப்படவில்லை என்பொழுதும் சத்தினாயிருப்பவனும் அவ்வகரிககப்படலானும் தனது வாழ்நாள் முழுதும் அன்போடிருப்பவனுமான மனிதனை முனிவன். அவன் வீட்டிலிருந்தாலும் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடுபடுகிறான். ஆகாரமின்மை முதலியவைகளால் பாவசெயல்கள் சத்தி அடையாவல்லவா? அனசனவரத்தினால் தேசம் மாத்திரம் வாட்டமடைகிறது. சாலதிரத்தினால் ரொல்லப்பட்டிராத காமங்களைச் செய்நால அவைகளைச் செய்வனுகக்குத் துன்பாதத்திரமே. அநநால் பாவம் போகாது. நல்ல எண்ணமிலாத மனிதனுடைய காமங்களை அகனியானது எரிககாது. தபையினாலும் மனமொழிமெய்களின் தூயமையினாலும் நல்ல உலகங்களை அடைகின்றனர். அனசனவரத்தினும் (= உண்ணாவிருத்தினும்) சத்தி உணடுபண்ணுகின்றன. சிழங்குகளையினைப் பக்கிப்பதினாலும், மெளனத்தினாலும், வாடிபக்கினைத்தினாலும், தலைபை மொட்டையடித்துக்கொள்வதினாலும், ஸ்திரமான வீடுகளை விடுவதினாலும், சடைகளைத் தரிப்பதினாலும், ² மேடைகளில் படுப்பதினாலும், நித்யம் பட்டினியிருப்ப

¹ 'சுகல் தேஹ' எனப்பறு மூலம் 'சுத்தமான தொழிலால் ஜீவிப்பவனாலும்' எனப்பறு பழையவுரை. ² 'ஆகாயமாகிற மேற்கட்டியினகீழ்ப் படுப்பது' எனப்பறு இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

தனாலும், அக்னியின் சுபருணைஷாயினாலும், தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்வதினாலும், தரையில் படுப்பதினாலும் மனிதன் உத்தம ஸ்தானத்தை அடையமாட்டான். ஞானததாலாவது (பயனை விரும்பாத) காமத்தாலாவது பிணியும் மூபடிம சாங்கமும் அழ் அபபோகின்றன; உத்தமமான பதமும் அடையப்படுகிறது. நெருப்பால் எரிக்கப்பட்ட விதனுகுகள் எவ்வாறு மறுபடி முளை யாவோ அவ்வாறே ஞானத்தால் எரிக்கப்பட்ட சிலேசங்கனொடு மறுபடி ஆத்மா சோகித்திலலை. பெரிய ஸமுத்திரத்தில் நரை களபோல் அத்தமாவினால் விடுபட்டவைபும், கடடையும உள்லே எலும்புவைத்தகக்கடின சுவரும் போன்றவைபுமாவா சீராவ கள நரசமடைகின்றன. ஸந்தேதகமில்லை. எவன் ஒரு சரலேசுத்தினாலாவது, சரலேசுத்தின் பாகியினாலாவது எல்லா பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்திலும் வஸிக்கின்ற பரமாத்மாவை அடைகிறானே அவனுக்கு வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை. 1 சிலாமோக்ஷத்திற்கு ஸாதகமாவ ஞானத்தை அடைந்து இரண்டி அக்ஷரமடங்கின பிரமம சபத்தினால் திரிபாஸித்து சரலேசுமென்கிற பத்தால் அடையாளமிடப்பட்டிருக்கிற நானு உபநிஷத்தககளாலும் ஆயிரம் உபநிஷத்தககளாலும் பிரமமத்தை அடைகிறார்கள். ஸமசயத்தால் சுவரப்பட்ட மனமுள்ளவனுக்கு இவ்வலகமுமில்லை; மறுஉலகமுமில்லை; ஸுகமுமில்லை. ஞானத்தை அடைந்த வ்ருத்தர்கள் 2 ஞானம் மோக்ஷ ஸாதனமென்று கூறுகின்றனர். ஆத்ம ததவங்களை அறிந்தவனே வேதங்களுடைய உபநிஷாதத்தை நன்றாக அறிகிறார். அந்த மனிதனே காட்டுத்தரீயினிடமிருந்து நடுகுருவதிரோல் வேதத்தில சொல்லப்பட்டிருக்கிற கர்மங்களினிடமிருந்து நடுகுருவார். ஓரக்ஷரமான பிரணவத்தினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பிரமம ததவத்தை ஹேதுக்களால் அறிய விருமபுத்திரயாசில் வெறு யுத்திவாதத்தைவிட்டு வேத, நகையும ஸமநுதியையும் பிரமாணமாகக்

1 'சிலா ததவம் என்கிற இரண்டக்ஷரங்களடங்கின மஹாவாக்யத்தினால் பிரமம நிர்வசேஷமென்று சொல்லுகிற பாஸ்திராகருகத்தை அறிந்து (ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம் எனப்பவை முதலிய) மந்தர பதங்களால் அடையாளமிடப்பட்ட பிரமமணங்களடங்கின நானு உபநிஷத்தககளாலும் வேறு ஆயிரம் உபநிஷத்தககளாலும் பிரமமத்தை அடைகிறார்கள். 'நான பிரமமாயிருக்கிறேன்' என்கிற தனவேஸா கியாகக் கொண்ட அனுபவமானது மோக்ஷத்தை அறிவிப்பதாகிறது' என்பது பழையவுரை 2 'பரதபய:' என்பது மூலம்.

கொள்ளக்கூடவாய். (சமத்தமமுதலியவைவாயும் வேத சாஸ்திரமுதலியவைபுமான்) ஸாதனங்களில்லாமையால் (புக்திவாதியான) அவனுக்குத் ததவஜ்ஞானம் கைகூடாது அழிவற்ற பிரமமததவமானது வேதத்தை முன்னிடடு முயற்சியினால் அறியத்தக்கது. அந்நபரமமமே வேதம் (=பிரணவம்). வேதமானது அந்தபரமமததிறகுச சரீரம். வேதமானது அந்நபரமமததவநதை அறிவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. அந்ந வேதத்துக்கு லயஸ்தானமான ஆதமநதவகதை அறிவிக்கும் விஷயத்தில் ஆதமாவானது சக்தியற்றதாயிருக்கிறது. ஆதலால், அந்நஆதமநதவமானது அறியக்கூடிய புத்திநதவநதால் அறியத்தக்கதாயிருக்கிறது. வேதங்களில் கூறப்பட்டஆயுளும் காரியங்களை உதேசிக்கிறது தேவர்கள் கொடுக்கும் பலவகளும சரீரிகளுடைய காரியத்திறமையும் உலகத்தில் யுகத்தை அனுஸரித்து உண்டாகின்றன. இந்நிரியங்களுடைய தெரிவினால் அப்படிப்பட்ட இந்நபரமமததவை விலக்கவேண்டும். ஆகையால், மனமுதலிய இந்நிரியங்களை அடக்குவதே சிறந்த உண்ணாவிதமாம். தவத்தினால் ஸ்வாசகமானது அடையப்படுகிறது. தானத்தால் ஸுகானுபவம் உண்டாகிறது. நீதந்தவநாததால் பாவம் நீங்குகிறது; (ஆனால்) ஞானத்தாலேயே மோக்தம் கைகூட்டுமென்று அறியவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

ராஜேந்திரே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும் மிக்க புதுமனவருமான யுகிஷ்டரா, மாகக்ஷணிடேயரைப்பாடுதது, 'பகவானே! உத்தமமான தானநிதியைக் கேட்பதற்கு விருமபுகிறேன்' என்று கூறினார். மாகக்ஷணிடேயர், 'யுகிஷ்டரா! ராஜேந்திரே! எந்த தானநாமத்தைப்பற்றி நீ வினவுகிறாயோ இந்நவிஷயமானது அப்படிப்பட்ட பெருமையுடையதால் எப்பொழுதும் எனக்கு இஷ்டமானது வேதங்களும தாமசாஸ்திரங்களும சொல்லப்பட்டிருக்கிற தான ரஹஸ்யங்களைக்கொண்டுகிஷ்டரா! 1 அஜசாயியில் 2 அசமரத்தின் இலைகளால் வீசப்படுகிற (ஜலக்கரைரில்) எந்த சராதநகர்மாவானது செயப்படுகிறதோ அதை உபாஸினால் செய்வதை யாஜ்ஞிரம் கல்பகாலங்களை குறைவடையாப்பான வேதே! 3 வினத்தின்பொருட்டுய பொருளைக் கொடுப்ப பிரார்த்தனைகளை நல்லவிதமுல் எவன் வஸிக்க செய்வானோ அவன் எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் தேவதைகளை

1 அக்ஷாஸனபாவம் 480, 603 பக்கம் குறிப்புகளற்ற காண்க

2 வேதபாடம்.

ஆராதிதவனுகிறான். நதியின் பிரவாஹமானது தனக்கு எதிர் முகமாக வளைந்து செல்லுகிற இடத்தில் தகுந்தவனிடம் தானம் செய்யப்பட்ட சிறந்த சூகிரைகள் அகூத்யபலனைகொடுக்கின்றன. அன்னததிற்காக கருஹஸதீனை அடைகிற அதிதி இரதிரமீனே. அவனும அகூத்யமான் ஸவாககததைக கொடுப்பான். இப்படி தானம் செய்தவர்கள், பெருங்கடலைக கப்பலால் தானாடுவதுபோல மஹாபாதகங்களை எளிதில் தானாடுகிறார்கள். சிவஹணகாலத்தில் பிராமமணனுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற தாயிராடைகளை அகூத்யமாகின்றனர். பால்காலங்களில் கொடுக்கப்பட்டதானம் இரண்டு மடங்காகிறது. ருதுக்களில் தானம் பத்து மடங்காகும். ¹ அயனந்திபூம, ² விஷுவத்திலும், ³ ஷடசீதி முதலிய புனாரியகாலங்களிலும், தந்திரகரஹண ஸூரிய கரஹண காலங்களிலும் தானமாவது அகூத்யமென்று சொல்லப்படுகிறது. ருதுக்களில் கொடுக்கப்பட்டதானத்தைப் பத்துமடங்கு பலனுள்ளதென்று சொல்லுகிறார்கள். ருய அயனம் முதலிய புனாயகாலங்களில் தானமானது நிசரபமாகிவிடாதுமடங்கு பலனுள்ளது. சாக்ஷினுடைய கரஹணகாலத்தில் தானம் ஆயிரம் மடங்காகிறது விஷுவத்தில் தானம் செய்வதால் அகூத்ய பலனை அடைகிறான் அரசரீனே! பூமியைப் பொடாதவன் பூமியை அனுபவிக்கமாட்டான். வாகனத்தைக்கொடாதவன் வாகனத்தில் ஏறிச்செல்லமாட்டான். விருபமான எந்த எந்த வஸதுகளைப் பிராமமணர்களுக்குக் கொடுக்கிறானோ, அந்த அந்த விருபமான வஸதுகளை, கொடுத்த மனிதன் மறு ஜன்மத்தில் அனுபவிக்கிறான். பொன்னானது அகவிரிணுடைய மூத்த குழந்தை. பூமியானது விஷ்ணுவிஷ்ணுடையமீனாவி. பாதகன் ஸூரியனுடைய புசரிகள். எவன் பொவானையும் பாசகளை யும் பூமியையும் தானம் செய்கிறானோ அவனுள் மூல்கங்களும்தானம் செய்யப்பட்டவைகளாகிவரும். மூல்கத்திலும் தானத்தைக்காட்டிலும் சிறந்ததும் பாசவியமுமான வஸது முன் இயந்தனுமில்லை; இனியும் இராது. அவ்வாறிருக்க, சித்தகாலத்தில் எப்படி இருக்கமுடிக் ஆகையால், உலகங்களில் சிறந்த புத்தியுள்ளவர்கள் தானத்தையே நிகரற்றதும் முக்கியமான நாமாய் சொல்லுகிறார்கள்' என்று கூறினார்.

1 அதிக பாடமான அரைஸலோகம் விடப்பட்டது. அயனம் = ஆடிதை மாதங்களின் பிறப்பு. 2 சித்திரை ஐப்பசி மாதங்களின் பிறப்பு. 3 ஆனி, புரட்டாசி, மாகழி, பங்குனி மாதப் பிறப்புகள்.

இருநூற்றாண்காவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமால்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் துந்துமாரனுடைய உபாக்கியானத்தைச் சொல்லத்
தோடங்கியதும், உதங்கருடைய தவத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்த
வீஷ்ணு அவருக்கு வரங்களைக் கொடுத்துக் குவலாஸவனால்
துந்து எஸ்கிற அஸுரனைக்கொல்வதற்குரிய முறையைச்
சொல்லி மறைந்ததும்)

பரதஸரேஷ்டரே ! மஹாபாஜரே ! யுகிஷ்டிராஜர் ராஜ
ரிஷியான இருதிரதயுமனனுக்கு அபபடிப்பட்ட ஸவாகவாஸம
நொடுககடபட்டதை மகாபாகுகியசாலியான மாககண்டேய
ரிடநத்குளின்று கேட்பு, தவத்குினால் முகிரநதவரும் நீண்ட வாழ்
நாளுவாவரும பாவமிலலாதவருமான அவரைப்பாதது, 'தாமங்
களை அறிந்தவரே ! தேவாகள, நானவாகள, ராக்ஷஸாகள ஆகிய
இவாகளின வமசங்களும பலவித ராஜவமசங்களும சாஸவதமான
ரிஷிவமசங்களும உமமால் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. பிராம
மணோதமரே ! இவவுலகில உமமால் அறியப்படாதது ஒன்று
மிலலை பிராமமணோதமரே ! முனிவரே ! மனிதர்கள், உடகர்
கள, ராக்ஷஸாகள, தேவாகள, கநநாவாகள, யக்ஷர்கள், கினன
ரர்கள், அபபடியே அபஸரஸுகள ஆகிய இவாகளுடைய வமசங்
களை அறிகிறீர். இவற்றை நான உளளபடி கீகடக விருமபு
கிறேன். இக்ஷவாகுகுலததிலபிறந்த குவலாஸவனென்று பிர
ஸித்திபெற்ற அரசன பெயாமாறி எவ்வாறு துந்துமாரனென
கிற பெயரை அடைந்தான் ? பருகுகுலததவாகளுள் சிறந்த
வரே ! சிறந்த புத்தியுடையவனை குவலாஸவனுக்கு ஏற்பட்ட
இந்தப பெயாமாறூட்டத்தை உளளபடி அறிய விருமபுகிறேன்'
என்று வினவினார்.

பாரதரே ! யுகிஷ்டிரால இவ்வாறு வினவப்பட்ட மார்க்
கண்டேய மகாமுனிவா துந்துமாரனுடைய உபாக்கியானத்தைச்
சொல்லாத நொடங்கினார் மாககண்டேயர், 'அரசனே ! யுகிஷ்
டிர ! உனக்கு ஸந்தோஷமுடன இருந்த கதைபைச் சொல்லு
வேன் ; கேள். தாமம மிகுந்தகான அபபடிப்பட்ட இந்தத
துந்துமாரனுடைய உபாக்கியானத்தைக் கேள். பூமிகு இறை
வனே ! இக்ஷவாகுகுலததிலபிறந்தவனும் பூமிக்கு அதிபனுமான

அநதக் குவலாஸவராஜன் தூந்துமாரனென்று பிரஸித்தியை அடைந்தவிடத்தைக் கேட்பாயாக. அப்பா! பாரத! பிரஸித்திபெற்ற உநகுகொன்கி ஒரு மஹரிஷி இருந்தார். நெனரவ! அழகிய காட்டில் அவருடைய ஆஸரமமிருந்தது. மகாராஜனே! விபுவான உநகுகரோ, விஷ்ணுவை ஆராதிக்க விருப்பங்கொண்டு பல வருஷகாலம் செய்ய மிதஅரிய சுவததைச் செய்தார். அவர் விஷயத்தில் பிரீதியடைந்த அநத விஷ்ணுபகவான அவருக்கு நேரில் காட்சியளித்தார். மஹரிஷியான உநகுகர், அநதப் பகவானே, 'மிகக் காந்தியுள்ளவரே! தேவரே! தேவாகளோடும அஸுரர்களோடும மனிதர்களோடும கூடின எல்லாப் பிரஜைகளும், அப்படியே ஸ்தாலவங்களாகவும் ஜங்கமங்களாகவுமிருக்கிற பிராணிகளும், பரமமத்தைச் சொல்லுகிற வேதங்களும், அந்நியத்தக்க வஸ்துவர் உமமால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. தேவரே! ஆதாயம் உமமுடைய தலை. சந்திர ஸூரியர்கள் உமமுடைய கண்கள். அசுரர்களே! காற்று உமமுடைய மூச்சு. நெருப்பு உமமுடைய தேஜஸ். எல்லாத்திசைகளும் உமமுடைய கைகள் மந்தஸ்துத்திரம் உமமுடைய வாய். தேவரே! மலைகள் உமமுடைய தொடைகள். மனுஷத்தவரே! அநரம் உமமுடைய நாசி, பூமியானது உமமுடைய கால்கள். அப்படியே, ஓஷத்தின் உரோமங்களும். இந்நிரவ, சந்திரன், அசுவி, வருணன், தேவர்கள், அஸுரர்கள், மஹோரக்கள் ஆகிய எல்லாரும வணக்கமுள்ளவர்களாகப் பலவித ஸ்லோதகங்களால் துதித்துக்கொண்டு உமமுடைய பூஜிக்கின்றனர். லோகநாதரே! எல்லாப் பிராணிகளும் உமமால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன அநிக் சந்திரன் அவர்களான யோகிகளும் மஹரிஷிகளும் உமமுடைய துதிக்கிறார்கள். நீ ஸந்திஷை மடைந்தால் உலகம் சாகும்படி இருக்கிறது; நீ கோபித்துக் கொண்டால் மிகக் பயங்கர அழைப்புகள் புரிக்ஷித்தானரே! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸந்திஷை உண்டுபண்ணுதிறவரவ நீ ஒருவரே தேவர்களாகிய மனிதர்களாகியும் உண்டுபண்ணுதிறவரவ போகுகிறார். லோகரே! உமமால் முன்பு காணாத காலம் மூன்று உலகங்களும் ஆகாமிக் பாய் உள். ஸுபரவ்யத்தால் நிறைந்தவர்களான அஸுரர்களும் உமமால் பெரியபயப்பட்டது. அநிகப் பிரகாசமுள்ளவரே! உமமுடைய அழகிய புகங்களால் தேவர்கள் சிந்தித்து ஸுதந்தை அடைந்தார்கள். நீ கோபங்கொண்டவுடன், தைத்யபாலர்கள் அவமானத்தை அடைந்த

தாயகம். நீர் இவ்வுலகில் எல்லாவிதத்தாலும் பிராணிகளைப் படைப்பவராகவும் அழிப்பவராகவும் இருக்கிறீர். தேவர்கள் உம்மை நாள்தோறும் ஆராதித்து ஸுகமாக வருத்தி அடைகிறார்கள்' என்று பலவித ஸ்தோத்திரங்களை மகிழ்வித்தார். இவ்வாறு மகாத்மாவான உதங்கரால் துணிக்கப்பட்ட ஹருஷ்கேசரான விஷ்ணு உதங்கரைப் பார்த்து, 'நான் உன் விஷயத்தில் பிரீதியடைந்தேன். வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்' என்று சொல்ல, உதங்கர், 'புருஷ்நம் சாஸுவந்நம் தேவரூபமுளளவருட உலகத்தைப் படைப்பவருட பிரபுமான் ஹரிபை நான் தரிசனம் செய்ததே எனக்குப் போதுமான வரன்' என்று சொன்னார். விஷ்ணு, 'மிதச சிறந்தவனே! நான் உன்னுடைய உறுதியான பக்தியினால் உன் விஷயத்தில் பிரீதியடைகிறேன். பிராமமண! நீ என்கிடமிருந்து அவஸ்யம் வரனைப் பெற்றுக்கொள்வவேண்டும்' என்று சொன்னார். பரதஸரேஷ்டனே! அப்பொழுது ஹரியினால் இவ்வண்ணம் (வரங்கொடுப்பதாகச் சொல்லி) மகிழ்விக்கப்படுகிற அந்த உதங்கர் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு, 'பகவானே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! என விஷயத்தில் பிரீதியுள்ளவராயி நந்தால் தாமத்திலும், ஸத்தியத்திலும், ஐரோபாறி அடக்கத்திலும் எப்பொழுதும் எனக்குப் புத்தியிருக்க வேண்டும். ஈஸ்வரரே! எனக்கு எப்பொழுதும் உமமிடத்தில் நொடாச்சியான பக்தி இருக்கவேண்டும்' என்கிற வரத்தை வேண்டினார். பகவான், 'பிராமமண! என அணுகுறத்தினால் இவையெல்லாம் உனக்கு உண்டாகும். எந்த யோகத்தோடுகூடியவனாக நீ தேவர்களுக்கும் மூவுலகங்களுக்கும் பெரிய காரியத்தைச் செய்வாயோ அப்படிப்பட்ட யோகமும் உனக்குத் தானே தோற்றும். தூதர் என்கிற மகாஸூரன் உலகங்களை அழிப்பதற்காகக் கடுந்தவம் புரிகிறான். அவனைக் கொல்லுவனைச் சொல்லு வோன்; கேள். அப்பா! இக்ஷ்வாகுக்குலத்தில் தோன்றியவனும், பகைவரால் நோலவி அடைவிக்கப்பட்டாவனும், சிறந்த சக்தியுள்ளவனும், பருஹஸ்யவனென்று பிரஸித்திபெற்றவனுமான அரசன் பூமிக்கு அதிபதியாவான். பரமமரிஷியே! அந்தப் பிருஹதஸ்வனுக்குப் புத்திரனும் சந்தனும் இருநிரியங்களை அடக்கினவனும் அரசர்களுள் உத்தமனுமான குவலாஸவனென்கிற பிரஸித்தனான அப்படிப்பட்ட அரசன் எனனுடைய யோகபலத்தை அடைந்திருக்கிற உன்னுடைய கட்டளைபினால் தூந்து என்கிற

அஸுரனைகொன்று துந்துமாரென்கிற பெயருள் ளவனுவான்' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் உதங்கரைப பார்த்துச் சொல்லி, விஷ்ணுவானவா அநகர்த்தானத்தை அடைந்தார்.

இருநூற்றைந்தாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (நோடர்ச்சி)

(உதங்கர், பிருதஸவன் ராஜ்யத்தில் தன் புத்திரானுக்கு முடிசூட்டி வனத்துக்குப் புறப்பட்டதைத் தடுத்தது. துந்து என்னை அஸுரனைக் கொல்ல ஏய்யது)

அரசனே ! இக்கவாகுமகாராஜன லோகாந்தரநலக அடைந்த பிறகு, பரமநாமிகனை சசாதன இருதப பூமிபைய அடைந்து அநியாதிகிரில் அரசனானான். சிறந்த வல்லமையுடைய வனை கருதல்கொன்பவன் சசாதனைய புத்திரன். கருதன தனக்கு அனேனல என்று ஒரு புத்திரன் பிரந்தன. அநேன னஸுக்கு பருது என்கிற புத்திரன் உண்டானான். பருதுவி யுடைய புத்திரன் விஷ்வசுவன் அவ்விடத்தினின்று ஆரநன் பிரந்தனானான். ஆரநனுக்கு புவஸுவின்னைய புத்திரன் உண்டானான். அவனுக்கு ஸராவஸ்கின்னென்கிற புத்திரன் உண்டானான். ஸராவஸ்தன் அரசனானான். அவனால் ஸராவஸ்தி என்கிற நகரியானது ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஸராவஸ்தனுக்கு மகாபலராதீயான பருஹதஸவின்னென்கிற புத்திரன் உண்டானான். குவலாஸவன் பருஹதஸவனுடைய புத்திரனானான் பருத்திரனாவான். குவலாஸவனுக்கு இருபத்தி நானிரண்டு பிள்ளைகளுடனானான். எலிலோமும் விந்தைவரில் ஸமயத்தாநாகமும் நல்ல பலமுள்ளவாகமும் பசைவரால் அனுமுமுடியாதவாகமும் இரந்தாராயி. குவலாஸவனுடைய குணங்களால் பிரதவைகாட்டினும் நெற்பாட்டினாக இருந்தான். மகாராஜனே ! பருஹதஸவன் அபரொமுது தகை சமயத்திலே நூறாந சிறந்த நாமிகனுமான அநகரு குவலாஸவனுக்கு ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்தார். சிறந்த புத்திரிள்ளையினால் பசைவரைகொல்லுபவனுமான பருஹதஸவின்னென்கிற அரசன் அரசுச் செல்வத்தைப் புத்திரனிடத்திலே ஒப்பித்தானிட்நித தவம்பிரி வதற்காகத் தீபாவனத்தைக் குறித்துச் செல்லாத நோடங்க

னன். மனிதர்களுக்குத் தலைவரேன்! உலகமே! பிறகு, பிராம
மணே, தமரான உதவகா, பருஹுதஸுவன் என்கிற அநத ராஜரிஷி
வனதகிறகுப புறப்பட்டதைக் கேட்டார். மிகக் தேஜஸுள்ள
வரும் அளததற்கரிய ஆற்றலுள்ளவருமான உதவகா சிறந்த அநத
ஸராவஸ்திரகரியை அடைநது, எல்லா அஸ்திரவகையுமும் அறிந
தவாகளுள் சிறந்தவனான அநத பருஹுதஸுவனை வனதகிறகுப
போவதினின்று தடுத்தது, 'அரசனே! நீ பிரஜாபாலனத்தைச் செய்
யதற்ககவன. அதையே நீ செய்யவேண்டும்.' அரசனே! நாங்கள்
உன்னுடைய தையயினால் பயமற்றவாகளாக வஸிககககடவோம்.
அரசனே! பூமியானது மகாதமாவான உன்னால் காக்கபடுமாயின்
பயமற்றதாகும். நீ அரணயத்தை அடைதல கூடாது. இவ்வுலகில
பரணைகளைப் பாதுகாப்பது பெரிதான தாமமாகக் காணப்படுகின
றது. அரணயத்தில் வஸிப்பது அப்படி பெரிய தாமமாகக்
காணப்படவில்லை உனக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தி உண்டாக
வேண்டாம். ராஜேந்திரனே! இப்படிப்பட்ட தர்மமானது
ஓரிடத்திலும் காணப்படவில்லை. முற்காலத்தில் ராஜரிஷிகளால்
பிரணைகளைப் பரிபாலனம் செய்வதில் முயற்சி செய்யப்பட்டிருந
கிறது. பிரணைகள் அரசனால் காக்கத்தக்கவைகள் ஆவைகளை
நீ காப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனாக இருக்கிறாய். அரசனே!
நான் மனக்கலையற்றவனாகித் தவத்தைச் செய்வதற்குச் சகதியற்ற
வனாக இருக்கிறேனேனே? எனனுடைய ஆஸரமஸம்பத்தில
ஸமதரையான கடுகரில ஸமுத்திரமணல்களால் நிரம்பினதும
பலயோஜனை அகன்றதும பலயோஜனை நீண்டதூரமான 1 உஜ்ஜாலக
மென்கூ இடம் இருக்கிறது. அரசனே! அநத இடத்
தில் பயங்கரமானவனும் அதிக வீரமும் பராசரமமுமுள்ளவ
னும் அஸுரர்களுக்குத் தலைவனும் மதுகைடபர்களுக்குப்
புகுதிரனும் மிக்ககொடியவனும் அளவுகடந்த வலமைபுள்ள
வனுமான துநது என்கிற அஸுரன் பூமிகுளு புருநது வரஸம்
செய்கிறான் மகாராஜனே! அவனைக் கொன்றபின் நீ வனத்தை
அடையவேண்டும். அரசனே! தேவர்களையும் உலகங்களையும்
நாசம் செய்வதற்காகப் பயங்கரமான தவத்தைச் செய்துகொண்டு
உலகங்களை அழிப்பதற்காகப் பூமிகுளு படுததிரக்கிறான்.
அரசனே! அவன் எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹாரன் பரமமா
வினிமிருந்து வரத்தைப்பெற்றுத் தேவர்களாலும் அஸுரர்களா

1 இது உஜ்ஜானகம் என்றும் வழங்குகின்றது.

லும் ராசூதஸர்க்ளாலும் நாகர்க்ளாலும் யசூதர்க்ளாலும் கந் தர்வர்க்ளாலும் எல்லாவிதத்தாலும் கொலலத தகாதவனாக இருக கிருண். அவனைக கொலலவாயாக. உனககு மங்களம். உன்னு டைய புத்தியானது இவ்விஷயத்தினின்று வேறுவிதமாக வேண டாம. சாஸல்தமானதும் குறைவற்றதும் அசைவற்றதுமான பெரிய சீரத்தியை அடைவாய. குருரணும் உறவகுசிறவனும மணலினுள் மறைந்திருப்பவனுமான அவனுடைய மூரககாற்ற னது ஓருவருஷத்தின முடிவில் வெளிப்படுகிறது. மலைகளோ டும் காடுகளோடும் சோலைகளோடும் கூடிய பூமியானது அவனு டைய மூசசக்காற்றினாலே எப்பொழுது எப்பொழுது அசைகிற ீகா அப்பொழுது அப்பொழுது பெரும் புத்தியானது அசு யத்தில சென்றுகொண்டிருக்கிற ஸூரயனுடைய தேரை நோக்கி மேலே கிளம்புகிறது. நெருப்புப்பொறிகளோடும் கூடியதும் ஜவாலைகளோடும் கூடியதும் புகையோடுகலந்ததும் மிகக பயங்கரமு மான பூகம்பமானது ஏழுநாள் அஹோராத்திரம் உண்டாகிற ய. அரசனே! அந்நால், அந்ந என்னுடைய ஆஸூரமத்திலிருப்பதற் குச சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன் அரசுகளுந் சிறந்தவனே! உலகங்களுக்கு நன்மையைச் செய்வேண்டுமென்கிற விருப்பத் தால் அவனைக கொலலவாயாக. அந்ந அஸூரன கொலலப்பட்டால் உலகங்கர் தம் நிலைமையை அடைந்திருக்கும். பயங்கரமானதும் அஸ்திரசஸ்திரங்க்களால் நெருங்கியதுமான புத்தத்தில மிகககிர மானவனும் பயங்கரமான சரீரமுள்ளவனுமான தூந்து என்று பெயருள்ள அஸூரனைப் பெரிய பாணத்தினால் நாசம் செய்வாயாக. நீ அவனை அழிப்பதற்குப் போடாமான திறமைள்ளவனென்பது என எண்ணம். விஷ்ணுவானவா தம் தேஜஸினால் உன தேஜஸை வ்ருத்தி அடையச்செய்வாரா. பூமிககதிப்பதியே! விஷ்ணுவினால், 'எந்ந அரசன் பயங்கரனான அந்ந மகாஸூரனைக கொலலுவேனோ அவனுடைய தேஜஸில் ஓருவராலும் அணுகமுடியாத அந்ந விஷ்ணு தேஜஸானது பிரவேசிக்கப் போகிறது' என்று முநதி எனக்கு வரமகொடுக்கப்படடிகிறது. மஹேஜநதியனே! என னால் கட்டளைபிடப்பட நீ பூலோகத்தில் எவ்விதத்தாலும் தாங்கமுடியாத அந்ந விஷ்ணுதேஜஸைச் சேர்த்துக்கொண்டு பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள அந்ந அஸூரனை நாசம் செய்வாயாக. பூமியைப்பாதுகாப்பவனே! மிககதேஜஸையுடைய தூந்துவானவன் தூற்றுகண்கான வருஷங்கா புத்தம்

செய்தாலும் சக்தி குறைந்தவனால எரிபுகறகு ஸாத்ரியப்படாதவனன்றே” என்றா.

இருநூற்றுவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிருஹதஸவன் நன்புநல்வன் துநதுவைக் கொல்வானென்று சொல்லிக் கானகம் சென்றதும், யுதிஷ்டிரர் துந்துவினுடைய உற்பத்தியைக் குறித்து வினவியதும், மார்க்கண்டேயர் அவனுடைய உற்பத்திக்கு நேறதுவாக மதுகைடபர் களுடைய வரலாற்றைச் சொல்லியதும்)

கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே ! உதவகரால இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவனும் பகைவர்களால் ஜாபிசுமுடியாதவனும் ராஜரிஷியுமான அநதப பிருஹதஸவன், உதவகரைக குறித்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு, ‘பிராமமணரே ! எனனுடைய இந்த வனப்பிரயாணமானது வீணாகக்கூடாது. பகவானே ! தைரியமுள்ளவனும், காரியங்களை விரைவாகச் செய்பவனும், பூமியில் திறமையினால் நிகரில்லாதவனுமான சுவலாஸுவனென்கிற புதரன் எனக்கு இருக்கிறான். அவன் உமமுடைய இந்த விரும்பம்னைதையும் செய்வான். ஸந்தேஹமில்லை. மிகக் தோள்வரியமைந்த சுவலாஸவன் சூராகளும் பரிசாபுதமபோன்று கைகளுள்ளவர்களுமான எல்லாபுத்திரர்களாலும் சூழப்பட்டு அநதந துநதுவென்கிற மகாஸுரனைக் கொல்லுவான். பிராம்மணரே ! எனனை விட்டு விடும் நான் இப்பொழுது ஆபுகமெடுப்பதை விட்டுவிட்டவனாக இருக்கிறேன்’ என்று சொன்னான். அளவுகடந்த தேஜஸுள்ள அந்த முனிவரால், ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லப்பட்ட ராஜரிஷிபான அவன் அநதப புத்திரனை நோக்கி, ‘மகாதமாவான் உதவகருக்கு வேண்டியதைச் செய்’ என்று கட்டளை யிட்டு உததமமான வனத்தை அடைந்தான்’ என்று கூறினார்.

யுதிஷ்டிரா, ‘பகவானே ! தவத்தைப் பொருளாகக்கொண்டவரே ! மிககசக்திவாயங்கவனான இந்த அஸுரன் யார்? யாருடைய மகன்? யாருடைய பேரன்? இதை அறிவதற்கு விரும்புகிறேன். தபோதனரே ! எவனுடைய மூச்சுக்காற்றினால் பர்வதவசனோடுகூடின பூம் நடுங்கியதோ இப்படிப்பட்ட மிக்க வலி

மைபுள்ள அஸுரீன நான இதற்குமுன 'கேட்டதிலலை. பகவானே! மஹாமேதாவியே! தபோதனரே! இவை எல்லாவற்றையும் விஸ்தாரமாக உளபடி அறிவதற்கு விருமபுகிறேன்' என்று சொன்னார்.

மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே! மனிதர்களுக்கத்தியே! மகாபராஜருனே! விஸ்தாரமாகவும் உண்மையாகவும் உரைக்கப்படுகின்ற இந்த வரலாற்றைத்தையும் நடந்தபடி சொல்லுகிறேன்; கேள். பரதஸரேஷ்டனே! உலகமானது ஒரே ஸமுத்திரமாகிய பிரகாசமில்லாமற்போய் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் அழிந்து எல்லாப் பூதங்களும் முழுதும் அழிந்துபோகவே, முனிவர்களாலும் ஸித்தர்களாலும் எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹேஸ்வரரென்று சொல்லப்பட்டவரும் உலகங்களுக்குக் காரணமானவரும் உலகங்களைப் படைப்பவரும் எங்கும் வியாபித்தவரும் நித்தியமாக இருப்பவரும் சூறையாற்றவரும் நான்கு புஜங்களுள்ளவரும் சிறந்த மேனிபுள்ளவருமான மகாவிஷ்ணுவைக் கண்டேன். மகாபாகுயசாஸியே! பகவானும், உலகங்களைப் படைத்தவரும், மனிமைபுள்ளவரும், பக்தர்களைக் காக்கிற விரத்தத்தினின்று நமுவாகவரும், எங்கும் வியாபித்திருப்பவருமான ஹரியாவவர் அபரிமிதமான தேஜஸுள்ள சேஷனென்கிற ஸாப்பத்தினுடைய பெரிய தேகத்தைப் படுகையாகச் செய்துகொண்டு ஒருவராகவே நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தார் பெரிதான ஸாப்பத்தெகத்தால இந்தப் பூமியை வியாபித்துக்கொண்டு தூங்குகின்ற அந்த விஷ்ணுவினுடைய நாபிரிஷீருந்தது ஸூரியனுக்குச் சமமான ஒளிபுள்ள துமதியமாயிருப்பதுமான ஒரு தாமரைமலர் வெளியிலவந்தது. மகிமைபொருந்தியவரும் உலகங்களுக்கெல்லாம் குருவாக இருப்பவரும் நிதமஹும் ஸூரியனுக்கு ஸமமான ஒளிபொருந்தியவரும் நான்கு வேதங்களைபுடும் அறிந்தவரும் நான்கு மூத்தகளுடனகூடியவரும் நான்கு புருஷார்த்தங்களைநாடுகூடியவரும் நான்கு முகங்களுள்ளவரும் தம் பிரபாவத்தினால் ஒருவராலும் ஐயிக்கமுடியாதவரும் அதிகமான பலத்துடனும் பராக்ரமத்துடனுக்கூடியவருமான பிரமமதேவா அந்தத் தாமரைமலரில் உண்டானார். அரசனே! பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில சிறந்த வீர்யமுள்ளவர்களான மது, கைடபன் என்கிற இரண்டு அஸுரர்கள் அதிபதமான தம் பல யோஜனைதூரம் விஸ்தாரமுள்ளதும் பல யோஜனைதூரம் நீண்டிருப்பதுமான ஸர்ப்பத்தினுடையசீரமாகிற படுக்கையில் படுத்திருப்பவரும் பிரபுவும் மிக்க காந்தியுள்ளவரும்

கிரீடத்தைபும் கௌஸ்துபமெனகிற ரத்தினத்தைபும் தரித்திருப்பவரும் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவரும் ஸ்ரீ தேவியினால் பிரகாசிப்பவரும் தேஜஸினாலும் அப்படியே தேகத்தாலும் ஆயிரம் ஸூரியாகளுக்கு ஒப்பானவரும் அத்தபுதமான காட்சியுள்ளவருமான ஹரியைக் கண்டார்கள். அப்பொழுது, அந்த விஷ்ணுவையும் அவருடைய ருபிகமலத்தில் தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரான பிரம்மதேவரையும் பார்த்து மதுவும் கைடபனுமாகிய இருவருக்கும் மிகப் பெரிதான ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. பிறகு, அவ்விருவரும் அளவுகடந்த தேஜஸுள்ள பிரம்மதேவரைப் பயமுறுத்தினார்கள். அவ்விருவராலும் பலவாறு பயமுறுத்தப்படுகின்றவரும் பெருமபுகழுள்ளவருமான பிரம்மதேவரையிருக்கும் தாமரைமலரின் தண்டை அசைத்தாரா. அதனால், கௌவா விழித்துக்கொண்டார். பிறகு, கோவிந்தா மிக்க வீரமுள்ளவர்களான அந்த இரண்டு அஸுரர்களையும் பார்த்தார். தேவரான விஷ்ணுவானவா அவ்விருவரையும் பார்த்து, 'மகாபலசாலிகளே! உங்களிருவருக்கும் நலவரவாருக. உங்களுக்குச் சிறந்த வரத்தைக் கொடுக்கிறேன். எனக்கு உங்களீது பரிதியுண்டாகிறதன்றோ?' என்று சொன்னார். மகாராஜனே! அதிக கொழுப்புள்ளவர்களும் அதிக பலமுள்ளவர்களும் அவ்விருவரும், ஹ்ருஷீ கேசரான விஷ்ணுவைப் பார்த்து உரக்கக்கிரித்து ஒன்றுசேர்ந்து, 'தேவர்களுள் சிறந்தவனே! தேவனே! நீ எங்களிடமிருந்து வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. நாங்கள் வரன்களைக் கொடுப்பவர்களாக இருக்கிறோம் ஆதலால், நீ ஆலோசியாமல் சொல்வாயாக. உனக்கு வேண்டியவரத்தை நாங்களிருவரும் கொடுப்பவர்களாக இருக்கிறோம்' என்று மறுமொழி உரைத்தார்கள். பகவான், 'வீரர்களே! நான் வரத்தை உங்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். நான் வரத்தை விரும்புகிறேன். நீங்கள் ஆற்றலால் நிறைந்தவர்கள். உங்களிருவருக்கும் ஸம்மான ஆண்பிள்ளை இல்லை. ஸத்தியமான பராக்கிரமத்துடன் கூடிய நீங்களிருவரும் என்னால் கொல்லத்தக்கவர்களாகவேண்டும். உலகங்களுக்கு நன்மை செய்யும்பொருட்டு இந்தப் பிரியமான வரத்தை நான் அடைய விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். மது கைடபர்கள், 'புருஷோத்தம! இஷ்டப்படி செய்யும் காரியங்களில்கூட எங்களால் இதற்குமுன் பொய் சொல்லப்பட்டதில்லை. அப்படியிருக்க, இந்த விஷயத்தில் எங்களுடைய சொல்லானது எவ்வாறு வேறு

னிதமாக மாறாம? எங்களை ஸத்குயததிலும் தாமததிலும் நிலை பெற்றவாகளென்று அறிவாயாக. பலததிலும் ஈநபததிலும் செனாயததிலும் சாநதிரியிலும் தர்மததிலும் தவநதிலும் தானத திலும் நல்லொழுக்கததிலும் மனோபலததிலும் இந்திரிய நிக்ரஹத திலும் எங்களுந்கு ஒப்பானவனிலலை. கேசவ! எங்களுந்குப பெரிய அனர்த்தமானது நெருங்குவநதுவிட்டது. நீ சொன்னபடி செய். காலமானது எவநிதததாலும் தாண்ட முடியாததனறே? விபுவே! தேவனே! நாங்கள் உனனால் இது ஒன்றுமாததிராம செய்யப்பட விருமபுகறேம. தேவாந்ருநா மிகச சிறநதவனே! நீ எங்களைருவரையும் மேலமறைநிலலாத இடததில் கொலவாயாக அழகிய கண்களுள்ளவனே! நாங்கள் உனக்குப் புததிரர்நவாயா பிறககக்கடவோம். தேவ! இந்த வரந எங்களால் வேண்டாப பட்டது. தேவர்களுந சிறநதவனே! அந்நீநச தெரிநது கொள். தேவனே! எங்கள் விஷயததில் பிரதிஜனரு செயாப பட்டது பொயயாகவேண்டாம' என்று சொனனாகள். பகவான, 'ஆக, அப்படியே எல்லாவறறையும் செய்யவேன. இவை அநீநதநம் நடககும்' என்று சொனனா பிறகு, மதுஸூதந ரான அநதந கோஷநதா நவநுக ஆலோசிதததுபபாநதது அவா களைக கொலவததகுரிய ஆவரணமில்லாத பிரதேசததைய பூமியிலோ ஆகாயததிலோ காணவிலலை. அரசரீன! தேவர் களுந சிறநதவரும மிகக புகழுள்ளவருமான மதுஸூதநரா ஆவரண மில்லாத தம இருநதொடைகளையும் பார்தது மதுநைடபர்களை (அவற்றில் வைநது) அவாகளுடைய தலைகளை முனைகூமையான சக்கரததால் அறுநதாரா.

இருநூற்றேழாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தொடர்கீச்.)

(மதுகைடபர்களுக்குப் புத்திரனான துந்துவானவன் தவத்தினால் பிரம்மதேவரிடமிருந்து வரங்களைப் பெற்றுத் தேவர்களை ஧்நம்சித்ததும், உதங்கரால் ஏவப்பட்ட துவலாஸவன் அவனைப் பிரம்மாஸ்திரத்தால் எரித்ததும், தேவர்கள் முதலியவர்கள் துவலாஸ்வனுக்குத் துந்துமார எனன்று பெயரிட்டு வரங்களைக்கொடுத்துச் சேன்றதும், மார்க்கண்டேயர் துந்து மாரனுடைய உபாக்கியானத் தைப் புகழ்ந்ததும்)

மகாராஜனே! அந்த மதுகைடபர்களுக்கு மிக்க காந்தியுள்ள துந்து என்கிற புத்திரன தோன்றினான். மிக்க சுகதிடும் பராக்ரமமுமுள்ளவனான அவன், தேகம இளைத்து நரம்புகள் தெரிய ஒருகாலால் நின்றுகொண்டு பெருந்தவம் புரிந்தான். பிரம்மதேவா பிரீதியடைந்து அவனுக்கு வரத்தைக் கொடுக்க வந்தார். அவன் பிரபுவான பிரம்மதேவரைப்பார்த்தது, 'நான் தேவாகளாலும் அஸுராகளாலும் யக்ஷாகளாலும் நாகாகளாலும் கநசுவாகளாலும் ராக்ஷஸாகளாலும் கொலலந்தகாதவனாக இருக்கக்கடவேன்' என்ற வரத்தை வேண்டினான்; 'இந்த வரன தான எனனால வேண்டப்படுகிறது' என்றும் சொன்னான். பிநாமஹா, அவனைப் பார்த்தது, 'இப்படியே ஆகட்டும்; போ' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட அந்தத் துந்துவானவன அவருடைய பாதங்களில் முடிபட வணங்கிச் சென்றான். அந்தத் துந்துவோ வரத்தைப் பெற்றுச் சுகதிடும் பராக்ரமமும் அதிகரித்த துந்தன தந்தைகளுடையவந்ததை நினைத்து விஷ்ணுவினிடம் விரைவாகச் சென்றான். கோபங்கொண்ட அந்தத் துந்துவானவன கந்தாவாகளுடன் கூடின தேவர்களை ஜயித்து அடிக் கடி எல்லாத தேவர்களையும் விஷ்ணுவையும் மிகவும் துன்புறுத்தினான். பரத ஸ்ரேஷ்டனே! பிரபுவே! கெட்டமனமுள்ள அந்தத் துந்துவானவன் மணல் நிரம்பின கடலில் உஜ்ஜானகமென்று சொல்லப்படுகிற அந்த இடத்தை வந்தடைந்து தன் சக்தியினால் அந்த உதங்கருடைய ஆஸ்ரமத்தை அதிகமாகத் துன்பம் செய்தான். அந்த உஜ்ஜானகத்தில், பயங்கரமான

பராக்ரீமமுள்ளவனும மதுகைடபாகுருகுப புத்திரனுமான துந்துவானவன் தவத்தின் பலகைசபறறியவனும பூமியினுள் பிரவேசித்தலனும் அப்படியே மனால்களுள் மறைந்தவனுமாகி உலகத்தை அழிப்பதற்காக உதவகருடைய ஆசிரமத்தின் ஸமீபத்தில் நெருப்பு ஜ்வாலைகளை மூச்சினால் வெளியிட்டுக்கொண்டு படுத்திருந்தான். இதேஸமயத்தில் பகைவரை அழிப்பவனும மனிதர்களைக் காப்பவனுமான குவலாசுவராஜன் சேனைகளோடும் வாகனங்களோடும் கூடியவனும பலசாலிகளான இருபத்தோராயிரம் பிள்ளைகளோடும் உதவகரோடும் கூடியவனுமாக அந்தத் துந்துவின் வத்தின் பொருட்டுப் புறப்பட்டான். பிறகு, பகவானும் பிரபுமான விஷ்ணும், உதவகருடைய தூண்டிதலால் உலகங்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்ய விரும்பித் தம சக்தியினால் அந்தக் குவலாசுவனிடத்தில் பிரவேசித்தார். எவராலும் ஜயிக்கமுடியாத அந்தக் குவலாசுவன் துந்துவின் வத்திறகாகப் புறப்பட்டவுடனே, ஆகாயத்தில், 'ஸ்ரீமான் இரத ராஜகுமாரன் துந்துமாரன் (= துந்துவைக்கொல்பவன்) ஆவான்' என்கிற பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற்று. தேவர்கள் அவனமீது தேவலோகத்திலுள்ள மலகளை நாற்புறங்கவிலும் இறைத்தாக்கை தேவநாத்தாக்களும, அடிகாப்பாடாமல், தாமீம ஒலித்தன. புத்திரமான அந்தக் குவலாசுவன் புறப்படுமபோது குளிர்ந்தகாற்று வீசியது தேவராஜன் பூமியைப் புழுதியிலமை விருக்கச் செய்தற்காக மழையைப் பொழிந்தான். வனத்திலுண்டான மிருகங்களும பட்சிகளும அந்தக் குவலாசுவனுக்கு வலமாகச் சென்றன. புத்திஷ்டா! துந்துவைநிற மகாஸூரன் இருக்கிற இடத்திலேயே ஆகாயத்தில் தேவகருடைய விமானங்கள் காணப்பட்டன. குவலாசுவனுக்கும துந்துவுக்கும நடக்கப் போகிற புத்தத்தைப் பாராட்டில் விருப்பமுள்ளவர்களான மஹரிஷிகள் தேவர்களோடும் கந்தவாயர்களோடும் போந்து அந்த புத்தத்தைப் பார்க்க வந்தார்கள். குருவாசத்தில நிறந்தவகளை! அந்தக் குவலாசுவமகாராஜன் அப்பொழுது நாராயணரால் தம தேஜஸினால் விருத்திபண்ணப்பட்டவனாக அந்த வல்லாப புத்திரர்களோடும் துந்து வஸித்து நொண்டிருக்கும் திசையைக் குறித்து விரைவாகச் சென்றன குவலாசுவமகாராஜன் உதவகருடைய வசத்திலிருந்துகொண்டு எல்லா உலகங்களுக்கும் நன்மையைச் செய்வதற்காக மனாபகடலை நீழை வெட்டுட்படி செய்

தான். சுவலாஸ்வனுடைய குமாரர்களால் ஏழுதினங்கள் பறிக் கப் பட்ட அந்த மணற்கடலில் மகாபலசாலியான தூநதுவானவன காணப்பட்டான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! மணலினுள் மறைந்திருந்த அந்தத் தூநதுவினுடைய பெரிய சரிமமானது, ஒளியினால் ஸூயன போலப் பிரகாசிக்கின்றதும் கோரமுள்ள துமாக இருந்தது. மகாராஜனே! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஊழித் தீப்போன்ற கார்தியுள்ள ஹந்தவானவன் மேற்குத்திசையை மறைத்தது தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். சுவலாஸ்வனுடைய புத்திரர்களால் நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டவனும், அவர்களால் எதிர்த்துத்தாக்கப் பட்டவனும், கூர்மைமுள்ள பாணங்களாலும் கதாயுதங்களாலும் உலககைகளாலும் பட்டஸங்களாலும் ஈட்டிகளாலும் பிராஸங் காலும் தீட்டப்பட்ட பனபளப்பான கத்திகளாலும் துன்புறுத்தப் படுகின்றவனும், மகாபலசாலியுமான அந்தத் தூநதுவானவன் மிக்க கோபங்கொண்டவனாக எழுந்திருந்தான். அப்பொழுது, பிரளயகால நெருப்புப்போன்ற நெருப்பை வாயிலிருந்து கக்குகிற வனும் கோபமுள்ளவனுமான அந்தத் தூநதுவானவன் அவர்களுடைய பலவிதமான ஆயுதங்களை விழுங்கினான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! கோபங்கொண்ட அந்த அஸூரன் வாயிலிருந்து உண்டான நெருப்பினால் உலகங்களைத் தலைகீழாகப்புரட்டுகிறவன்போலத் தன்னுடைய தேஜஸினால் அந்த ராஜகுமாரர்களை வரையும், முற்காலத்தில் கோபங்கொண்ட பிரபுவான கபிலா ஸகரனுடைய குமாரர்களை எரித்ததுபோல, நொடிப்பொழுதில், எரித்து விட்டான். அது ஆசூயமாயிருந்தது. பரதாசுரன் மிகச் சிறந்தவனே! அந்த ராஜகுமாரர்கள் அப்பொழுது கோபங்களினால் எரிக்கப்பட்ட ஸூடன், வேறு ஒரு குமபகாணனைப்போல விழித்தெழுந்த மகாபலசாலியான தூநதுவை அங்குதேஜஸுள்ளவனான சுவலாஸ்வ மகாராஜன் எதிர்த்தான். மகாராஜனே! அந்தத் தூநதுவினுடைய தேகத்திலிருந்து ஏராளமான தண்ணீர் பெருகியது. அரசனே! பிறகு, ¹ யோகமகிமைமுள்ள அந்த அரசன் ஜலமயமான அந்தத் தேஜஸை அக்ளியினால் உறிஞ்சி, (அஸூரன்) யோகத்தாலுண்பி பண்ணிய நெருப்பையும் தண்ணீரால் அவித்தான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, அரசன் குருநமான் பராக்கிரமமுள்ள அஸூரனை எல்லா உலகங்களினுடைய நன்மையின்பொருட்டும் பிரமமாஸ்திரத்தால் எரித்தான். பகைவாக்களைக் கொல்பவனும்

¹ வேறுபாட்டம்.

வேறொரு தரிசிலாகநாதனபோவாறுவனும் ராஜ்ஜிஷ்டியுமான அந்தக் குவலாஸவன தேவசக்தாநுபவான மகாஸூரனை அஸ்திரதகால எரித்து வெற்றியுடன் விவாகினான். பெரியமனமுள்ள குவலாஸவராஜன், அப்பொழுது தூநுவினுடைய வதக்தினால் தூநுமாறனென்கிற பெயரால் பிரஸித்தியுள்ளவனானான். அரசனே! பிறகு, பரிதிபுள்ளவர்களான எல்லா மகிஷிசுரனுடனும் கூடின தேவர்களால், 'வரததைப் பெறுதக கொள்' என்று சொல்லப்பட்ட அந்தக்குவலாஸவன், அப்பொழுது நவாகு வணங்கின வனும் கைகுவிந்ததுகொண்டவனும் மிகக் மனக்களிப்புற்றவனுமாகி, அவர்களைப்பார்த்து, 'சிறந்த பிராமணாகளினபொருட்டுப் பொருளைக் கொடுக்கக்கடவேன்; பகைவர்களால் எவ்விதத்தாறும ஜயிக்கமுடியாதவனாகக்கடவேன்; எனக்கு விஷ்ணுவீரோடு நேசமுண்டாகவேண்டும்; பிராணிகளிடத்தில் நுரோகபுக்தி உண்டாகவேண்டாம். தாமதத்தில் எப்பொழுதும் பற்றுக்கூறிக் குவேண்டும். அப்படியே, அக்ஷயமான ஸவாகவாஸவ எற்பட்ட வேண்டும்' என்கிற வசனத்தை உரைத்தான் பிறகு, பிரிதியடைந்தவர்களான தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் நகநகவாகராலும் சிறந்த புத்தியுள்ள உதவகாலும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அந்த அரசன் சொல்லப்பட்டான். பிறகு, தேவர்களும் மஹரிஷிகளும் அந்தஅரசனைப் பலவிதஆசிரவாகங்களாலாழ்த்தி விட்டிந்த தங்கவ ஸ்நானங்களை அடைந்ததாகப் பரதகுலத்தில் பிறந்தவனே! புதிஷ்டிரா! அந்தக் குவலாஸவனுக்கு அப்பொழுது தருடாஸவன், கயிலாஸவன், பத்தாஸவனென்கிற மூன்றுபிள்ளைகள் மிகுந்தவர்களாக இருந்தார்கள். வேந்தே! மகாபாக்சியமுள்ளவனே! மகாநமாகளும் அபரிமிதமான பராகீரமகாலிகளுமான இக்ஷ்வாகுகுலத்தில்பிறந்த அரசாக்குளுடைய வம்சபரம்பரையானது அம்மஹாகளிடபிரபுநாம உண்டாகியது. மிகச்சிறந்தவனே! மதுகைடவாகநாகுப புத்திரனான தூநுவிவன்கிற அந்த மகாஸூரன் அந்தக் குவலாஸவனால் ஓவணணம் கொல்லப்பட்டான். அதுமுதற்கொண்டு, அந்தக் குவலாஸவராஜன் காரணப் பெயரால் தூநுமாறனென்று எண்ணப்பட்டவனானான். எவனுடைய செய்கைரினால் (இந்த) உபாகசியாவமானது நெளந்ததுமாறமென்று பிரஸித்தியடைந்ததோ, எந்த உபாகசியானதைப் பற்றி என்னைக் கேட்டாயோ, அவனுடைய இஹ முழுமைபும என்னால் உனக்கு உரைக்கப்பட்டது. விஷ்ணுவினுடைய கீர்த்தியை

நன்றாக வெளிப்படுத்துகிற புணயமான இந்த உபாக்கியானத்தை எந்த மனிதன கேட்பதோ அவன் தாராமிகனும் புத்திரர்களுடனும் புத்திரிகளுடனும் கூடியவனும் ஆவான் மனிதன் பாவகாலங் களில் இந்த உபாக்கியானத்தைக் கேட்டால் தோகையுள்ளவனும் ஸம்பத்துள்ளவனும் கவலையற்றவனுமாகி வியாதிபயத்தைச் சிறிதும் அடையான்' எனறு கூறினார்.

இருநற்றெட்டாவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸயாஸ்யா பர்வம். (தோடீச்சீ.)

(மார்க்கண்டேயர் பதிவிரதைகளின் மகிமையைச் சொல்லத் தொடங்கியது)

பரதாசுரன் சிறந்தவரே! பிறகு, அந்த யுதிஷ்டிர ராஜ், மகாதேஜஸவியான மாககண்டேயரைப் பார்த்து, 'பகவானே! பிராமமணரே! உம்மால் சொல்லப்படுவது துட்பமானதும் உள்ளபடி தாமததைவிட்டு விலகாததும் சிறந்ததுமான ஸதிரீ களுடைய மகிமையைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' எனறு¹ சொல்லு வதற்கரிதான தாமரகலயத்தை வினவினார் 'பிரம்மரிஷியே! ஸாதுககளுள் உத்தமரே! பிரசுருநகனரே! இயவுலகில் ஸூயனும் சந்திரனும் வாபுரம் பூமியும் அக்னிபும் தந்தையும் நாயும் மகிமை பொருந்திய² குருவும் இன்னும் கடவுளால் படைக்கப் பட்ட மற்றவரையும் நேரில் உருவாடுக்துவந்த நேவாகளபோலக் காணப்படுகின்றனா எல்லாசரயும் நான் குருவைப்போல எண்ணுகிறேன் ஒருவனையே பதியாகக் கொண்ட ஸதிரீ களையும் அப்படியே எண்ணுகிறேன். பதிவிரதைகளால் கண வந்து பணிவிடைபான க செய்ய முடியாததென்று எனக்குக் தெளானதுக்து பிரபுவே! நேகாஷமிலலாதவரே! இத்திரியங்களுடைய ஸமூகத்தைபும் மன்கதையும் நன்றாக அடக்கி எந்த ஸதிரீகள் கணவனைத் தெய்வத்தைப்போல நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அந்தப் பதிவிரதைகளுடைய பெருமையை எங்களுக்கு நீர் பொலலவேண்டும். பிரபுவே! பகவானே! பிராமமணரே! மாதாபிதாக்களின் கருணைஷயும் ஸதிரீ

¹ 'அறிதற்கரிய' எனபது வேறுபாடதனை பொருள்

² வேறு பாடம்.

களுக்கும் கணவனிடம் செய்யத்தக்க சூரமுதலையும் செய்வதற்குரியவையென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றன. பிராமமணரே! நல்ல ஆசாரமுள்ளவர்களும் ஸாதுக்களால் புகழப்பட்டவாளுமான ஸ்திரீகள்¹ எதைச் செய்கிறார்களோ ஸ்திரீகளுடைய மிகவும் கோரமான அநாதை தாமதநைக்காடடினும் வேறான செய்யமுடியாத காரியமொன்றையும் நான் காணவில்லை. தந்தைகளும் தாய்களும் செய்யமுடியாத காரியத்தை யன்றே செய்கிறார்கள்? ஸ்திரீகள் ஒரு வ்ளையே கணவனுகக்கொண்டிருப்பதை யும் உண்மையைப் பேசுவதையும் காப்பதை வயிற்றினால் பத்தாமாதகாலம் சம்பப்பதை யுங்காடடினும் மிக்க ஆசாரியமான விஷயம் என்ன இருக்கிறது? பிரபுவே! ஸ்திரீகள் அதிகமான பிராண ஸம்சயத்தை யும் நிகரில்லாத வேதனையுமடைந்து அதிக கஷ்டத்தினால் புத்திராகளைப் பெறுகிறார்கள்; பிராமமணோதகமரே! அநாதைகளை மிகக் அன்புடன் வளர்த்தலையும் செய்கிறார்கள். பிறகும், 'இந்தப் புத்திரன் எவ்வித நடைபுள்ளவனாக இருப்பனோ' என்று கவலையை அடைகிறார்கள். ஸ்திரீகள் ரொடியவாகவாவ கணவனைச் சாராத எல்லாரிடமுமிருந்துகொண்டு அவர்களை வெறுக்கப்பட்டும் தாம் செய்யவேண்டிய காரியத்தை எப்பொழுதும் செய்வதும் மிகக் கஷ்டமானதென்று நான் எண்ணுகிறேன். பிராமமணரே! கஷ்டத்திரியாகளின் கடமையைச் செய்வதன் உண்மையை எனக்கு விரித்து உரைப்பீராக பிராமமணரே! மந்தாமாக்களுடைய தர்மமானது குரூரான மனிதனால் எவ்விதத்தாலும் அடையமுடியாதது. பகவானே! பிரஸனங்களை அநிந்தவாகளுள் சிறந்தவரே! இந்தப் பிரஸனத்தின் உத்தரத்தை வேட்க விரும்புகிறேன். பிரஞ்சு குலத்தில பிறந்தவாகளுள் சிறந்தவரே! நல்ல வீரத்தையுடையவரே! தேவரீருடைய மறுபொழியை வேட்க விரும்புகிறேன்' என்று வினவினார்.

மார்க்கண்டேயா, 'பரதர்களுள் சிறந்தவனை! ஒருவராலும் விடைகூற முடியாத இந்த வினாவுக்கு நான் உனக்கு ஸந்தோஷத்தான விடை கூறவேன். உள்ளிய சொல்லுகிற என்னிடமிருந்து அதுனை நீ தெரிந்துகொள்வாயாக. ஐயனே! சில நாளை மேனமையுடையவனென்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் தந்தைகளை மேம்பாடுடையவர்களை என்று எண்ணுகிறார்கள். இந்தத் தாய் குழந்தைகளை வளர்க்கிறீரோ அவர் செய்யமுடியாத காரியத்

¹ வேறுபாடும்.

தைச செய்கிறாள். தாய தந்தைகள் தவத்தினாலும், நேயதைகளின் ஆராதனைகளாலும், வந்தனத்தினாலும், ஸரமங்களைப் பொறுப்பதனாலும், மிகச்சிறந்த உபாயங்களாலும் புத்திரர்களை அடையவிருமபுகிறார்கள். வீரனே! இவ்வண்ணம் மிகக் ஸரமத்தினால் அடைதற்கு மிக அரிய புத்திரனை அடைந்து, 'இவன் எப்படி இருப்பதே' என்று எப்பொழுதும் கவலை அடைகிறார்கள். பாரத! தந்தையும் தாயும் புத்திரர்கள் விஷயத்தில் யசஸையும் கீர்த்தியையும் ஐஸ்வரியையும் தேஜஸையும் தாமதத்தையும் விருமபுகிறார்கள். ராஜேந்திரனே! எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே செய்பவர்களான அந்தத் தாய்தந்தைகளுடைய ஆசையை எவன் ஸபலமாகச் செய்கிறானே அவனே தர்மங்களை அறிந்தவன். ராஜேந்திரனே! எந்தப் புத்திரன் விஷயத்தில் தினந்தோறும் தந்தை தாய் இருவரும் ஸந்தோஷமடைகிறார்களோ அந்தப் புத்திரனுக்கு இம்மையிலும் மயுமையிலும் சாஸவதமான கீர்த்தியும் தர்மமும் ஏற்படுகின்றன; ஒருவிதமான யாக்கஞ்செய்தலும் வேண்டாம்; ஸராததமும் உபவாஸமும் வேண்டுவதில்லை. பரதா விடத்தில் ஸரநதை செய்கிறவன் அந்தக் ஸரநதையினால் ஸவாக் கத்தை அடைகிறாள்; இது நிச்சயம். அரசனே! யுத்திஷ்டிர! இந்த ஸந்தாப்பத்தை ஒட்டிப் பதிவிரதைகளுடைய தாம நியமத்தை நீ ஸாவதானமாகக் கேள்.

இருநூற்றென்பதாவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மரத்தடியில் தவம்புர்கின்ற கௌசிகன் தன்மீது எச்சமிட்ட கொக்கைப் பார்வையினால் எரித்ததும், பிசுஷ்யிடத்தோடும் தந்தைநால் கோபங்கொண்ட அவனைப் பதிவிரதை யானவன் கொக்கின் வரலாற்றைக் குறிப்பிடுத்துத் தம் வ்யாதீடம் போகக் சொல்லியதும்)

பாரத! பிராமமணாகளுள் மிகச்சிறந்தவனும் வேதங்களை அந்தியயனம் செய்தவனும் தவத்தைப் பெருளாகக்கொண்டவனும் சிறந்த தவமுள்ளவனும் தாமசிலனுமான கௌசிகனென்கிற ஒரு பிராமமணன் இருந்தான். அந்தப் பிராமமணனோடும் அங்கங்களுடனும் உபநிஷத்திசுகளுடனும் கூடின வேதங்களை அந்திய

யனம செய்தவன். அவன் ஒரு மரத்தினடியில் வேரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான் அந்த மரத்தினிடையே ஒரு கொக்கு உட்கார்ந்திருந்தது. அப்பொழுது, அந்தக் கொக்குப் பிராமமணன்மீது எச்சமிட்டுவிட்டது. மகாராஜனே! பிறகு, பிராமமணன் கோபங்கொண்டவனாக மரத்தினுடைய உச்சரவில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த அந்தக் கொக்கை நன்றாகப்பார்த்து அதற்குத் தீவகு செய்ய நினைத்தான். கோபம் மிகமீமலிட்ட பிராமமணனால் பாரக்கப்பட்டதும் மலத்தினால் தீவகுநினைக்கப்பட்டதுமான அந்தக் கொக்கானது பூமியில் விழுந்தது. அறிவற்று உயிர் போய விழுந்திருக்கிற அந்தக் கொக்கைப்பார்த்து, பிராமமணன், கருணையினால் மிக்க மனவருத்தமடைந்தவனாக, 'நான் விரும்புவெறுபுக்களால் வலிமைசெய்யப்பட்டு அகாரியத்தைச் செய்வாவிட்டேன்' என்று மிக்க துயரத்தையடைந்தான் கமற்றிருந்தவனான அவன் இவ்வண்ணம் பலவாறு கூறிப் பிணக்கக்காக்க கிராமத்தை அடைந்தான். பரதஸரேஷ்டனே! அந்தப் பிராமமணன் கிராமத்தில் சத்தியுள்ள வீடுகளில் பிணக்க எடுத்ததுக்கொண்டு முவபிணக்க எடுத்த வழக்கமுள்ள ஒரு வீட்டில் துண்டிந்தான். பிறகு, 'பிணக்க கொடு' என்று யாசிக்கொடு அவன், ஒரு ஸ்திரீயினால், 'சுடுமரின்மீதுவான பாத்திரங்களைச் சுடுகிறாய் நிகொண்டு வருகிறவரையில் யாசிக்கொண்டிரும்' என்று சொல்லப்பட்டான். அரசனே! பரதாசனான சிறந்தவனே! இங்குச் சமயத்தில் அவருடைய கணவன் மிகவும் பசியினால் சீடிகப்பட்டிருந்திருந்தவனுடைய வீட்டினுள் துண்டிந்தான். அந்தப்படுவிரந்த பாத்திரங்களைப் பார்த்து, அந்தப் பிராமமணனைக் கவனியாமல், பாத்திரங்களுக்கால் களை அலம்புவதற்காக ஜலத்தையும் ஆரவன் தீயத்தந்தையும் அப்படியே ஆவனந்தையும் கொடுத்தான். கருணையால் கண்களால் அவன் வணக்கமுள்ளவனாகப் பாத்திரங்களை அழைத்தவனுடைய பக்கையங்களாலும் அப்படியே மிகவும் துன்பம் வந்தவர்களுடைய உபசரித்தான். பத்திரங்களை (கணவனால்) கொடுக்கப்பட்டவனுடைய கணவனுடைய மனத்தை அறுவிரியவருமான அவன் நித்தியாக கணவனுடைய மிகக்கை உண்ணுகிறான், பத்திரங்களை நன்றாகப் பாசவும் எண்ணினான். அந்தப் பத்திரங்களை எல்லாம் பாசிக்கொண்டு அடைந்தவனும் பத்திரங்களை மிகக்கை உண்ணுகிறான் பத்திரங்களை வந்தவன் அந்த ஸ்திரீ செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் பத்திரங்களை மீறிப் போஜனமும் செய்யான்; ஜலமானமும் செய்யான். நல்ல

ஆசாரமுள்ளவனும் சுத்தியுள்ளவனும் ஸாமாதியமுள்ளவனும் குடும்பநதிறகும பாசதாவுககும ஹிததைச செயவதில் விருப்ப முள்ளவனான அலவா எப்பொழுதும் எது ஹிதமோ அதையே அனுஸரித்துவந்தாள். தேவதைகளுக்கும் அதிகிகளுக்கும் வேலைக காராகளுக்கும் அப்படியே மாமியார மாமனாகளுக்கும் தினமும் பணிசெய்வதில் பற்றுள்ளவனும் எப்பொழுதும் இநதிரியங்களை நனகு அடக்கினவனும் இனியபாரவைபுள்ளவனான அந்த ஸதிரீயானவள பாததாவுககுப் பணிசெய்யும்பொழுது பிசைசையை விருமபி நிறகின்ற பிராமமணனைப்பார்த்துப் பிசைசையிட நினைத தாள. பாதகளுள் மிகசுகிறந்தவனே! நீரத்தியுள்ளவளான அந்தப் பதிவிரதை அப்பொழுது வெடகமுள்ளவளானாள்; பிராம மணனுக்குப் பிசைசைஎடுத்தனுக்கொண்டு வெலியில் வந்தாள். பிராம மணன், 'உத்தமஸதிரீயே! ஆமமா! இதென்ன? நீ எனனை, 'நில' என்று சொல்லி எனபிசைசைடனத்திறகுத் தடையைச செயதாய். எனனை அனுப்பவில்லை' என்று சொன்னான். ஆசனே! கோபத தினால் மிககதாபததை அடைந்தவனும், தேஜஸினால் ஜவலிப்பவன் போலிருக்கிறவனுமான பிராமமணனைப் பதிவிரதை பார்த்து, இன் சொல்லைமுன்னிடந், 'பிராமமணைத்தமரே! பொறுத்துக்கொள ளும் ஸதிரீகளுககுள்ள அறியாமையைப் பொறுத்துக்கொள்ளும். பகவானே! எனவிஷயத்தில் அனுகரஹம் செயவீராக. பிராம மணரே! எனவிஷயத்தில் கருணைபுரிவீராக. கற்றறிந்தவரே! என குற்றத்தை நீர் பொறுக்கவேண்டும். எனக்குப் பாததா பெரிய தேவதை பசித்துக்களைத்து வந்திருக்கின்ற அந்த எனபர்த்தா வுக்கு நான் பணிவிடை செயதேன்' என்று சொல்ல, பிராமமணன், 'உனக்குப் பிராமமணாகள கௌரவமுள்ளவாகளல்லா. உன் கணவனே உனனால் கௌரவமுள்ளவனாகச செயப்பபட்டான். கிருஹஸததாமத்தில் இருக்கிற நீ பிராமமணாகளை அவமதிக்கறாய். இநதிரனகூட இவாகளை நமஸகரிககிருன் அவ்வாறிருக்க, பூமியில் மனிதன் இவானை நமஸகரிப்பதில் ஸமயம்மென்ன? கர்வங் கொண்டவனே! நீ அறியவில்லை. நீ ஞானவருத்ததர்களுடைய மஹி மையைக கேட்டதில்லை. அகனிககு ஒப்பாயிருக்கிற பிராமமணர் கள அவமதிக்கப்பட்டால் மலைகளோடும் காடுகளோடும் தீவுக ளோடும்கூடின் பூமியைககூட விரைவாகவே எரித்து விடுவார்கள்' என்று சொன்னான். ஸதிரீ, 'பிராமமரிஷியே! நான் கொக்கலவேன். நபோதனரே! கோபத்தைவிட்டுவிடும். கோபமுள்ளவரான நீர்

கோபமுள்ள இரதப பார்வைபினூல எனனை எவன செயதுவிர்வீர்; நான் தேவர்களுக்குச்சுமனாகளும பெரிய மனமுள்ளவாகளுமான பிராமணர்களை அவமதிக்கிறதில்லை. தோஷமற்றவரே! பிராமணரே! நீர் இரத அபராத்ததைப் பொறுக்கவேண்டிட. நான் சிறந்த புத்தியுடையவர்களான பிராமணர்களுடைய சுகதியையும் மகிமையையும் அறிவேன். பிராமணர்களுடைய கோபத்தினால் ஸமுத்திரமானது உவர்நீருள்ளதும் பானமசெய்வதற்குத் தகாததுமாகச் செய்யப்பட்டதன்றோ? அப்படியே, ஜவலிக்கின்ற தவமுள்ளவாகளும ஆதமாவைத்தியானிப்பவர்களுமான முனிவர்களுடைய கோபத்தியானது இன்றுங்கூட ஸமுத்திரத்தினுள்ள தணியாமலிருக்கிறது. அளவுகடந்த சுகதியுள்ள அநநபிராமணர்களை எந்தமுடனதான அவமதிப்பான? மிகக் கொடூரமான முள்ளவனும் குரூரனுமான வாதாபி என்கிற மகாஸூரன பிராமணர்களை அவமதித்ததனால் அக்ஸ்திய ரிஷியை அடைந்த ஜீனாமானான். மகாதமாக்கனான பிராமணர்களுடைய அநீகார பெருமைகள் கேட்கப்படுகின்றன. பிராமணரே! மகாபலாஹருக்குக் கோபமும் மிகவும் அதிகம்; அனுகூலமும் அதிகம். பிராமணரே! தோஷமற்றவரே! இரதசகமுற்றததை நீர் பொறுக்கக்கூடவீர். பிராமணரே! பாததாண்டியுடைய பரதநுஷ்டிரினால் உண்டாகும் தாமமே எனக்கு ருசிக்கிறது. எல்லாபுதேவதைகளின்றும் எனக்குக் கணவனே பரதேவதை. பிராமணரே! தேவதைகளோடு பேதமின்றி அந்தப் பரதநாவுக்கு நான் எவகடமையைச் செய்வேன். பிராமணரே! பரதநுசூருஷ்டிரகுப பலன் எவனிட மெனப்பதைப் பாரும கொக்கானது உடமால் கோபத்தால் எரிந்தபட்டதன்றோ? அது என்னால் அறியப்பட்டது. பிராமணரே! மனிதர்களுக்குக் கோபமானது உடலிலுள்ள பகைவா. நீர் கோபித்ததுகொள்ளவேண்டாம். பதிலீரதையான நான் சொக்குபெலாக கொல்லப்பட்டதகசவனாகமடவே. எவன சோபத்தையும் மோகத்தையும் விடுகிறானே அவனைத் தேவர்கள் பிராமணர்களை அறிகிறார்கள். எவன் இவ்விலகத்தில னாதியவாக கியங்களை உரைப்பனே, ஆசார்யனை ஸந்திநாஷப்படுத்திவைனே, பிராமணால் தான துன்பம் செய்யப்பட்டாலும் பிராமணை துன்பம் செய்யாமலிருப்பனே அவனைத் தேவர்கள் பிராமணர்களை அறிகிறார்கள். எவன் இந்திரியங்களை ஜபித்தவனாகவும் தர்மத்தில் முகநிய நீராக்க முள்ளவனாகவும் வேதாத்தியயனத்தில் பற்றி அதுவுள்ளவனாகவும்

சுத்தனாகவுமிருப்பானே, காமம் கோபமிரண்டும் எவனுக்கு வசப்படடிருக்குமோ அவனைத் தேவர்கள் பிராமமணனாக அறிகிறார்கள். தாமங்களை அறிந்தவனும் சிறந்த மனமுடையவனும் எல்லாத் தர்மங்களுடும் செய்பவனுமான எந்த மனிதனால உலகம்தனக்குச் சமமாக எண்ணப்படுகிறதோ அவனைத் தேவர்கள் பிராமமணனாக அறிகிறார்கள் எவன் வேதங்களை அததியயனம் செய்விப்பானே, தானும் அததியயனம் செய்வானே, எவன் யாகம் செய்வானே, பிறர்களுக்கும் யாகத்தைச் செய்விப்பானே, சக்திக்குத் தக்கபடி தானம் செய்வானே, அவனைத் தேவர்கள் பிராமமணனாக அறிகிறார்கள். பிராமமசாயததைப்புடையவனும் ¹ சொல்வனமையுள்ளவனும் மதமில்லாதவனும் சிறந்த வேதங்களை ஒதினவனும் வேதங்களை அதயயனம் செய்துகொண்டே இருப்பவனுமான பிராமானேந்தமனைத் தேவர்கள் பிராமமணனாக அறிகிறார்கள். பிராமமணனாகளுக்கு எது மகிமையோ அதை இவர்களுக்கு இருப்பதாகச் சொல்லவேண்டும். அப்படி ஸத்தியத்தைப் பேசுகிறவர்களுக்குப் பொய்யில் மனமானது ஸந்தோஷமடையாது. பிராமமனேந்தமனே! பிராமமணனுக்கு வேதத்தையும் மனத்தின் அடக்கத்தையும் மனம், வாக்கு, காயம் எனவும் மூன்றினுடைய ஒற்றுமையையும் இந்நிர்ப நிகரஹத்தையும் சாஸுவதமான பொருளாகச் சொல்லுகிறார்கள். தாமத்தை அறிந்த ஜனங்கள் ஸத்தியத்தையும் மனோவாக்ருகாயங்களுடைய ஒற்றுமையையும் சிறந்த தாமமாகச் சொல்லுகிறார்கள். சாஸுவதமான தாமமானது எவ்விதத்தாலும் அறிய முடியாதது அந்தத் தர்மமானது ஸத்தியத்தில நிலைபெற்றிருக்கிறது தாமமானது ஸருதியைப் பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்குமென்று பெரியோர்களுடைய உபதேசம். பிராமமனேந்தமனே! ஸுகீழ்மமான தாமமே பல்வாறுகக காணப்படுகிறது. பசவானே! தேவரீரும் தாமத்தை அறிந்தவா; வேதாதயயனத்தில் பற்றுள்ளவா, சத்தா. பசவானே! தாமத்தை நீ உளபடி அறியவில்லை என்பது எனனுடைய எண்ணம். பிராமமனே! உதகம் தாமத்தை நீ அறியாமலிருந்தால் மிதிலாபுரிகுப் போய்த தாமமாயதரைச் சேரும் தாயதந்தைகளுக்குச் சஸுருஷை செய்கிறவரும் உணமையைப் பேசுகிறவரும் ஜிதேந்நிர்புமான வியாதர் மிதிலையில் வலிககிறார். அவர் உமக்குத் தாபம்

¹ 'வதாய:' என்பது மூலம்; 'ராகையுள்ளவன்' என்றும் கொள்ளலாம்

களைச் சொல்லுவார். பிராம்மணோத்தமரே! உமதிஷ்டடப்பய அவ்விடம் செலலுவீராக. உமகரு மங்களம். பரமதாராயிகரான அநத வியாதர் உம்முடைய ஸம்சயததைப் போக்குவார் இகழ்ப் படாதவரே! அதிகமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் எனனுடைய (அபசாரங்கள்) எல்லாவற்றையும் பொறுக்கக்கடவீர். எவாகள தாமததை அறிகிறார்களோ அவர்களைவருக்கும் ஸ்திரீகள் வதம் செய்யத்தகாதவர்களல்லரோ?’ என்று சொன்னாள். பிராம்மணன், ‘நான பிரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உனகரு மங்களம். கல்யாணி! கோபம் போய்விட்டது. உன்னை சொல்லப்பட்ட நிந்தை யானது எனக்குச் சிறந்த நனமையே ஆயிற்று. உனக்குக் கேதம முண்டாகட்டும். கல்யாணி! நான மிதிலைக்குச் செல்வேன். என் காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொளவேன். கல்யாணி! இப்படிப் பட்ட நடைபுள்ள நீ பாககியவதியாக இருக்கிறாய்’ என்று சொன்னான் அவளால் சொல்லி அனுப்பப்பட்ட பிராம்மணோத்தமனான அநதக் கௌசிகன் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்படடுத நனை நிரந்தித் துககொண்டு தன் வீட்டையே அடைந்தான்.

இருநூற்றிப்பத்தாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கௌசிகன் பதிவிரதையின் சொல்லால் தர்மவியாதரிடம் சென்றதும், தர்மவியாதர் அவனுக்கு எல்லாந் நநமங் களையும் உபநேசித்ததும்.)

அநதப் பிராம்மணன் ஸ்திரீயினால் சொல்லப்பட்ட அநத ஆசசரியத்தை முழுமையும் நினைத்துத் தனை அதிகமாக நிந்தித் துககொண்டு குற்றமசெய்தவனபோலக்¹ காணப்பட்டான். நிறகு, அவன் தாமதகினுடைய ஸூக்ஷ்மவிகிதையச் சிந்திக்கின்றவனாக, ‘நான ஸரததைபுள்ளவனாக வேண்டும்; மிதிலைக்குச் செல்லு கிறேன். சததமான மனமுள்ளவரும தர்மத்தை அறிந்தவரு மான வியாதர் அநத மிதிலையில் வஸிக்கிறாரன்றோ? அநதத் தபோதனரிடம் தர்மத்தைக் கேட்பதனபொருட்டு நான் இப்பொ முத்தே செல்லுகிறேன்’ என்று சொன்னான். அவன் மனத்தால் இவ்வாறு நன்கு ஆலோசித்தது, ஸ்திரீயினுடைய வசனத்தில்

1 ‘சூவஹ’ என்பது மூலம்.

நம்பிக்கையுள்ளவனாகவும், கொக்கின் செய்தியைக்கேட்டு உண்டான நம்பிக்கையினாலும் தாமததைவிட்டு விலகாத மங்களகரமான அவளுடைய வசனங்களாலும் ஆவலுடன் கூடியவனாகவும் மிதிலையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். பிறகு, அவன் காடுகளையும் கிராமங்களையும் நகரங்களையும் தாண்டி ஜனகல நன்கு காப்பாற்றப்பட்டதும், தாமமாகிற அணையினால் சூழப்பட்டதும், யாகங்களும் உதவவங்களுமுள்ளதும், மங்களகரமானதும், கோபுரங்களும் அட்டாலங்களுமுள்ளதும், உபபரிகைகளாலும் மதில்களாலும் அழகியதுமான மிதிலையை அடைந்தான். அந்தப்பிராமமணன் அழகியதும், அனேக ¹ விமானங்களோடு கூடியதும், அனேகமான வாணிகப் பொருள்களுள்ளதும், நன்றாக வசூலிக்கப்பட்ட ராஜமாகசங்களுள்ளதும், குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் அப்படியே யானைகளோடும் அனேக யுத்தவீரர்களோடும் கூடியதும், ஸந்தோஷமுள்ளவாகளும் புஷ்டியுள்ளவாகளுமான ஜனங்கள் எங்கும் நிரம்பியதும், எப்பொழுதும் உதவவங்கள் நிறைந்ததுமான மிதிலையில் துழைந்து சென்று கொண்டே அனேகவ்ருத்தாந்தங்களுடன் கூடின அந்த மிதிலையைப் பார்த்தான்; தாமவ்யாதரைப்பற்றிக் கேட்கவும் கேட்டான். அந்தததர்மவியாதரும் பிராமமணாகளால் இவனுக்குச் சொல்லப்பட்டார். அவ்விடம் சென்று, மிருகங்களைக் கொல்லுமிடத்து நடுவில் இருப்பவரும் மானிசைசிகளையும் எருமைரிசைசிகளையும் விற்றவரும் தவசியுமான அந்த தாமவ்யாதரைக் கண்டான். இசைசிகளாவசூகிதவாகள நெருங்கி ஸஞ்சரிப்பதனால் பிராமமணன் ஏகாந்தமான இடத்தில் உட்காந்துகொண்டிருந்தான். அவரோ, பிராமமணன் வந்திருக்கிறதையறிந்து, உடனே, பரபரப்புடன் எழுந்திருந்து பிராமமணன் ஏகாந்தமாக ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்த இடம் வந்தார விபாதர், 'பகவானே! உமமை அபிவாதனம் ரெபகிதேன பிராமமணே, ததமரே! உமக்கு நலவரவா' நான் வேடனனரே? உமக்கு மங்களம். நான் என்ன செய்யவேண்டும்? எனக்குக் கட்டளை இடும். நீர் மிதிலைக்குப் போமென்று பதிவிரையினால் சொல்லப்பட்டதும் நீர் இந்த இடத்திற்கு வந்த காரியமும் ஆகிய அனைத்தையும் நான் அறிவேன்' என்றார். அவளுடைய அந்த வாகசியத்தைக் கேட்டு அந்தப் பிராமமணன் மிக வியந்து, 'இது இரண்டாவது ஆச்சாரயம்'

¹ 'எழுமாடியுள்ள வீடு' என்பது பழையவுரை.

என்று எண்ணினான். பிறகு, வியாதர் பிராமமணனைப் பார்த்தது, 'பகவானே! தோஷமற்றவரே! இந்த இடத்திலிருப்பது உமக்குத் தக்கதன்று. உமக்கு விருப்பமிருந்தால், வீட்டுக்குச் செல்லுவோம்' என்று சொன்னார். பிராம்மணன் ஸந்தோஷமடைந்து அவரைப் பார்த்தது, 'ஆக' எனவே சொன்னான். அந்த வியாதா பிராம்மணனை முன்னிடங்கொண்டு வீட்டைக்குறித்துச் சென்றார். அழகிய வீட்டில் துழைந்து, அந்த வியாதரால் அந்தப் பிராமமணோத்தமன் அக்கியத்தாலும் ஆஸநத்தாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டான். பிராமமணோத்தமன் பாத நீர்த்தந்தையும் ஆசமனீயத்தையும் பெற்றுக்கொண்டான்.

பிறகு, ஸாமாக வீற்றிருக்கிற பிராமமணன், அந்தவாய்ப்பைப் பார்த்தது, 'இந்தத் தொழிலானது உமக்குத் தகுந்ததன்றென்று எனக்குத் தோனுகிறது ஐயா! கோரமான உமமுடைய இத் தொழிலால் நான் மிகவும் பரிதாபத்தை அடைகிறேன்' என்கிற வசனத்தைச் சொன்னான். வியாதா, 'நம்பன பாட்டன் பரம்பரையாகச் செய்ப்பட்டுவருவதும் சிறந்ததுமான இந்தத் தொழிலானது எவ் குலத்திற்குத்தக்கது பிராமமணரே! ஸ்வதாமத்திலிருக்கின்ற என்னைப்பற்றி நீ நுகரப்பட்டுவாடாம. பிராமமணோத்தமரே! உலகத்தைப் படைத்தவனால் ஏற்பட்டு, நம்பட்ட பழமையான சொந்தத்தொழிலைத் தொடர்ந்து காப்பாற்றிக் கொண்டு நான் வயதுவென்றவர்களான தாய்நத்தைகளுக்கு முயற்சியுடன் பணிவிடை செய்கிறேன்; உணமை பேசுகிறேன்; அஸூயைப்படுகிறதில்லை; சக்திக்குத்தக்கப்படி கொடுக்கிறேன்; தேவதைகளுக்கும் அறிவுகளுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கும் கொடுத்த பிசுக்கிரங்குகும் வஸ்சுகளால் ஜீவனம் செய்கிறேன். நான் ஒவ்வையும இகழுகிறதில்லை. அழக பலமுளவானை நிந்திக்கிறதில்லை. பிராமமணோத்தமரே! முற்காலத்தில் செய்க வினையானது செய்தவனைப் பின்பொடாகிறது. பவிரிடுதல், பரம்பனைக் காப்பாற்றுதல், வியாபாரம் செய்தல் இவைகள் மூவகிலும் ஜனங்களுக்கு ஜீவன உபாயங்கள். தண்டாநீதிரினாலும் மூன்று வேதங்காலும் பரலோகம் ஸித்திக்கிறது. சூந்திரனிடத்தில் வேலைபுடும், வைஸ்யரிடத்தில் பவிரிடுதலும், சூத்திரியரிடத்தில் யுக்தமும், பிராமமணனிடத்தில் எப்பொழுதும் பிராமமணமும் தவமும் மந்திரமும் ஸத்தியமும் அறிஞர்களால் எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. அரசவர், தமக்குரிய தொழிலில் பற்றுதலுள்ள

பிரஜைகளைத் தர்மத்தால் பரிபாலனம் செய்கிறான். எவர்கள் வேறு தொழில்களில் செலவுகிறார்களோ, அவர்களைத் தங்களுக்குரிய தொழில்களில் அரசன் சேர்ப்பிக்கிறான். பிரஜைகள், அரசர்களிடமிருந்து எப்பொழுதும் பயப்படவேண்டும். அரசர்கள் பிரஜைகளுக்கு அபிபதிக்கவில்லையோ? வேட்கள் பாண்டுகளால் மிருகங்களைக் கொல்லுவதுபோல அரசர்கள் விபரீத கர்மங்களில் நிலைபெற்றிருக்கிற மனிதர்களைக் கொல்கிறார்கள். பிரம்மரிஷியே! ஜனகனுடைய இந்த மிதிலாநகரில் ஒருவனாவது தனக்கு விதிக்கப்படாத தொழில்களில் நிலைபெற்றவனாக இருக்கவில்லை பிராமமணோத்தமரே! நான்குவாணத்தார்களும் தமக்குரிய தொழில்களில் பற்றுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்த ஜலகராஜன், தன் புக்திராக இருந்தாலும், கெட்ட நடைபுள்ளவனும் தண்டிக்கப்பட்டதற்கவனுமாயிருப்பவனைத் தண்டிக்கிறான், நன்னடைபுள்ளவனைத் துன்புறுத்துவதில்லை. சாரர்களை நன்கு வல்கிற அரசன், எல்லாவற்றையும் தாமததால் பார்ப்புகிறான். பிராமமணோத்தமரே! கூத்திரியர்களுக்கு ஸம்பத்தம் ராஜ்யமும் தண்டமும் முக்யமானவை. அரசர்கள் ஸ்வதாமத்தினால் ஏராளமான ஸம்பத்தை விரும்புகிறார்கள். அரசன் எல்லாவாணகளுக்குமே ரக்ஷகனாக இருக்கிறான். நிசசயம். பிரம்மரிஷியே! நான் மறறவனாக கொல்லப்படுகிற பன்றிகள் எருமைகள் ஆகியவற்றின் மாமஸங்களை எப்பொழுதும் விற்கிறேன். நான் கொல்லுவதில்லை. நான் எப்பொழுதும் மாமஸங்களை விற்கிறேன்; நான் பக்ஷிக்கிறதில்லை. அப்படியே, நான் நுதுகாலங்களில் பதனியை அடைகிறேன். பிராமமணரே! அப்படியே, எப்பொழுதும் (பகலில்) உபவாஸமிருக்கிறேன். எப்பொழுதும் நான் இராககாலத்தில் புணிக்கிறேன். மனிதன் நன்னடையிலலாதவனாயிருந்தாலும் ஒரு காலத்தில் நன்னடைபுள்ளவனாகிறான். தாமிசனகூடப் பிராணிகளைக் கொல்லுவதில் விருப்பமுள்ளவனாகிறான். அரசர்களுடைய தவறுதலால் பெரிய தாமமானது அதர்மத்தோடு கலக்கப்படுகிறது. அதாமமும் நிலைபெறுகிறது. அதனால், மனிதர்கள் கலந்துபோகிறார்கள்; பயங்கரமான உருவமுள்ளவர்களும் குள்ளர்களும் கூனர்களும் அப்படியே பருத்ததலைபுள்ளவர்களும் நபுமஸகர்களும் குருடர்களும் செவிடர்களும் மிகமேலேறின கண்களுள்ளவர்களும்பிழைக்கிறார்கள். அரசர்களுடைய அதாமத்தினால் எப்பொழுதும் பிரஜைகளுக்குத் தீங்கு

விளைகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்த ஜனகராஜன பிராஜைநீண்ட தர்மத் தால பாதுகாக்கிறான், பிராம்மணோத்தமரீர! இந்த ஜனகராஜன எப்பொழுதும் ஸ்வதாமததில் பற்றுதலுள்ள எல்லாப் பிராஜைகளையும் அணுகரஹிததுக்கொண்டு தகப்பனபோலப் பாதுகாக்கிறான். எனனைப் புகழ்கிறவர்களும் இகழ்கிறவர்களுமாகிய அனைவரையும் நான் நல்லசெய்கையினால் ஸந்தோஷமடையச் செய்கிறேன். இந்திரியங்கள் அடக்கினவர்களும முன்னேற்றத்தில் நோக்கமுள்ளவர்களும் தம்தொழிலால் ஜீவிக்கிறவர்களும் சேனைபை நன்கு சேர்க்கிறவர்களும் ஒன்றையும் அண்டிப்பிழையாதவர்களுமாயிருப்பவர்களே அரசர்கள். எப்பொழுதும் சகதிக்கு, நககபடி அன்னமளித்தலும் பொறுமைபும் எப்பொழுதும் தாமததிலேயே நிலைபெற்றிருத்தலும் தக்கபடி பெரியோர்களைப் பூஜித்தலும் எல்லாப் பிராணிகளிடமும தயையும் மனிதர்களுக்கு அவஸ்யமிருக்கவேண்டும். மனிதர்களுக்கு ஸதபாததிரததில் பொருளைக் கொடுக்கலைக்காட்டிலும் வேறுகுணங்கள் வேண்டும்திலை பொய சொல்வதைவிட்டு விடவேண்டும். கேட்கப்படாமலே பிரியத்தைச் செய்யவேண்டும். காமததாலும் பயத்தாலும் தீவிஷத்தாலும் தர்மத்தைவிடக்கூடாது. பிரியம் நோந்தபோது எல்லையற்ற சந்தோஷமடையக்கூடாது. தூய்மை வரும்போது மனவருத்தமடையக்கூடாது. கஷ்டமான காரியங்கள் நோந்தபோது மதிமயங்கக்கூடாது. தாமததை விடக்கூடாது. தான் செய்யத்தக்க ஒரு கர்மமிருக்கும்போது அதைவிட்டு வேறு ஒரு கர்மத்தைச் செய்யக்கூடாது. எந்தக்கர்மத்தை நல்லதென்று எண்ணுகிறதோ அதுவே மனத்தைச் செலுத்தவேண்டும் நீண்ட செய்வனுகும் நீங்கு செய்யக்கூடாது. எப்பொழுதும் தாமசநையுள்ளவனாகவே இருக்கவேண்டும். பாவத்தைச்செய்ய விருமபுத்திர பாவி தனனாலே கெடுக்கப்படுகிறான். இது வயஸம்முள்ளவர்களுள் துஷ்டர்களுடைய கெட்ட செய்கை. தாமதமில்லையென்று எண்ணிக்கொண்டு தத்தாகளைப் பரிசுவிக்கிறவர்களுள் தாமததில் நம்பிக்கையற்றவர்களாக நாம்மடைகிறார்கள் ; ஸமாயமில்லை. பாஷியானவன் பெரிய துருத்திபோல எப்பொழுதும் மாமஸந்திலை பருத்த நீசுபுள்ளவனாக இருக்கிறான். பிராம்மணோத்தமரீர! எல்லாபிடித்திலும், ஸதபுருஷன் வணக்கமுள்ளவனாகவே இருப்பான். கர்வம் கொண்டவர்களுள் மூடர்களுடைய பேச்சானது ஸாரமற்றதாக இருக்கும். ஸூர்யன் பகலில் பொருள்களின் உருவத்தைக் காண

பிப்பதுபோல மூடாகன மனத்திலிருக்கிற எண்ணத்தை வெளியில் காண்பிக்கிறார்கள். மூர்க்கன உலகத்தில் தற்புகழ்ச்சியினாலேயே பிரகாசியாமற் போகிறான். கல்னியில்தேர்ந்தவன அழகுகடைநகிருந்தாலும் பிறனுடைய நிரந்தையச சொல்லாமலும் தன்னுடைய புகழை விரிததுககூறாமலும் இருப்பதனால் இவவுலகில் பிரகாசிக்கிறான். குணங்களால் நிறைந்த ஒரு மனிதனானது பூமியில்¹ பிரகாசமாகக் காணப்படுகிறதில்லை. பாவத்தைச் செய்து அநுதாபமடைகிறவன் முன்செய்த பாவத்தினின்று விடப்படுகிறான். 'முன்செய்த கொடிய காரியத்தை மீண்டும் நான் செய்யேன்' என்று எண்ணுகிறவன், இனிச் செய்யப்படும் பாவத்தினின்று விடப்படுகிறான். பிராமமணோத்தமரே! பாவத்தைச் செய்தவன் பிராயச்சித்தநுபமான ஏதாவதொரு காமத்தினால் பாவத்தினின்று விடப்படுகிறான். பிராமமணரே! தாமங்களில் ஸ்வதாமத்தை அனுஷ்டிப்பதையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட மனிதன இவவுலகில் முன்செய்த பாவங்களை நினைத்துப் பிற்காலத்தில் அவைகளை நாசம் செய்கிறான். பிராமமணரே! தவறுதலால் இவவுலகில் பிராமமணர்கள் எந்தப் பாவத்தைச் செய்கிறார்களோ பிராமமணர்களுடைய அந்தப் பாவத்தைத் தாமம் போக்குகிறது. மனிதன் பாவத்தைச் செய்து, 'நான் பாவம் செய்யவில்லை' என்று எண்ணுவானாகில அவனைத் தேவர்கள் ஸாக்ஷியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்ன்றோ? அவன் உள்ளத்திலேயே வலிக்கின்ற பரமாத்மாவும் அவன்செய்கைக்கு ஸாக்ஷியாக இருக்கிறது. மனிதன் பாவத்தைப்பிள்ளவனாகவும் அஸூபாயில்லாதவனாகவும் மங்களத்தையே செய்ய விரும்பவேண்டும். எந்தப் பாபியானவன் தன்னிடமுள்ள தோஷங்களைப் பாராமல் வஸ்திரத்திலுள்ள ஒட்டைகளைப்போல ஸாதுக்களுடைய தோஷங்களை வெளியிடுகிறானோ அவன் மதுமையில் நாசமடைகிறான். மனிதன் அறிவின்மையினால் பாவத்தைச் செய்து மங்களகரமான பிராயச்சித்தத்தைச் செய்வனையாகில அவன் பெரிய மோகத்தினின்று சந்திரன் விடுபடுவது போல எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடப்படுகிறான். உதிகிற ஸூயன் இருளைத்தையும் போக்குவதுபோல நலவினைகளைச் செய்வன் எல்லாப்பாவங்களையும் போக்குகிறான். பிராமமணோத்தமரே! லோபம் மோஹம் இரண்டையும் பாவங்களுக்கு இருப்பிடமாக அறியக்கடவீர். பிராமமணரே!

¹ அடக்கமாயிருப்பனென்பது.

ஆதலால், பண்டிதன அவவிரண்டையும் முடியமாந விலக்க வேண்டுக. அகிகமாகச் சாஸ்திராநதங்களைந சேடபதியாந வாகளும அதர்மத்தைவிட்டு விலகாதவாகளும பேராசையுள்ள வாகளுமான மனிதர்கள், புறநலால் ஏற்பாபட்டிருக்கிற ஆழந்த கிணறுகளைபோலத் தாமவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவர்களாகப் பாவத்தைசெய்ய முயல்கின்றார்கள். அவர்களுட்குநில இந்திரியங்களிடக்கமுட சுக்தியும் தாமத்தைச்சாரந்த பேசுகுகளும ஆகிய எல்லாமிருந்தாலும் சிஷ்டாசாரமானது கிடைப்பது மிக அரிதன்றோ? என்று கூறினார்.

இறுதிப்பதினேராவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சி)

(தர்மவியாதீ, சிஷ்டர்களுடைய லக்ஷணமுதலியவற்றைக்

கொள்கறுக்குச் சொல்லியது)

பேரறிவாளனே! அந்நப பிராமமணன தாமவிபாநரைப் பார்த்து, 'புந்ஷேததமரே! நான எப்படி சிஷ்டாசாரத்தைந் தெரிநதுகொளவேன? எப்பொழுதும் சிஷ்டாசாரங்கலினுள்ள ஐந்து பவிதிரங்கன எனவ? தாமிகர்களுந் சிறந்தவரே! மகா புத்தியுள்ள வயாதரே! உமக்கு மகசனம் உமமிடமிருந்து அநைக்கேடகவிரும்புகிறேன. அதனை உவாபடி உரைபிராக' என்று வினவ, வ்யாதர், 'பிராமரேணுதநரரே! சிஷ்டாசாரங்கலில் எப்பொழுதும் யஜ்ஞம், நானா, நலம், வேதங்கன, ஸுக்தியம் என இவைகன ஐந்து பவிதிரங்கன. எவாகன காமக்குரோதங்கலையுட மடபதையும் பேராசையையுட மரேணவாகருந் நாயகரளுடைய ஒற்றுமையிலமைவையுட வரப்படுந்நிககொண்டு, ரெய்யவேணடிய கடமையெனவே கர்மங்கலைய ரெபய சந்திரஷ்டாண்டகிருராகலேன அவாகன சிஷ்டாநரெனறு சிஷ்டாக்கால உய்யுட கொள்ளப்படிருக்கிராகர் யஜ்ஞரனுஷ்டாவநையுட வேதாத சியயனதையுட இயற்கையாகந் கொண்ட உந்கந சிஷ்டர்களுடைய நடை வேறுபடாது. ஆசாரங்கலைப் பாராகாப பதும் இரண்டாவதான சிஷ்ட லக்ஷணம். பிராமமணரே! எப்பொழுதும் சிஷ்டாசாரங்கலில் குருகஸருஷை, ஸுக்தியம்

கோபமினமை, தானம இவை நான்கும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. சிஷ்டாசாரத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி எல்லாவிதங்களாலும் அதில் ஊனறுமபடி செய்து மனிதன் எந்த ஸந்திஷ்டைகளை அடைகிறானோ அந்த ஸந்திஷ்டைகளுக்கானது இவை நான்குமில்லாமல் வேறுவிதத்தால் அடையமுடியாது வேதத்திற்கு ஸாரம ஸத்தியம். ஸத்தியத்திற்கு ஸாரம ஐம்பொறியடக்கல். ஐம்பொறியடக்கலுக்கு ஸாரம போகங்களை விடுதல். இவைகள் எப்பொழுதும் சிஷ்டாசாரங்களில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன புத்திமேகத்தினால் கூடின எந்த மனிதர்கள் தாமதங்களை வெறுக்கிறார்களோ கெட்டவழியினால் செல்லுகின்ற அவர்களை அனுஸரிப்பவனும் பீடிக்கப்படுகிறான். இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கின்றவர்களும், வேதத்தையும் விஷயானுபவங்களை விடுவதையும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களும், தர்மமாகக்கத்தை அடைந்திருப்பவர்களும், ஸத்தியத்திலும் தாமதத்திலும் பற்றுதலுள்ளவர்களும், ஆசாரியருக்கு ஸமமதமான விஷயத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவர்களும், ¹ சாஸ்திரமுமையினால் அறம்பொருள்களை அறிபவர்களும் சிஷ்டஜனங்களை சாஸ்திரத்தில் கூறிய ஆசாரமுள்ளவர்கள். ஞானத்தை அடைந்தும் தர்மிகர்களை அடுத்தும், நாஸ்திகர்களும் தர்மத்தின் எல்லைப்பக்கடந்துசெல்லுகிறவர்களும் குரூரர்களும் பாபபுத்தியில் நிலைபெற்றிருப்பவர்களுமான அபபடிப்பட்ட குஷ்டங்களை விடுவீராக காமமும் லோபமுமாகிற முதலைகளால் வியாபிக்கப்பட்டதும் ஐந்தா இந்திரியங்களாகிற ஜலத்தோடு கூடியதுமான நதிகளில் தையமாகிற ஓடத்தை ஏறப்படுகிக்கொண்டு பிறவித் துன்பங்களைத் தாண்டுவீராக. நாளடைவில் சோகப்பட்டிருக்கிற பெரிதான புத்திபோக ரூபமான தர்மமானது, வெறுப்புறமுள்ள ஆடையில் சாயம் பிடிப்பதுபோலச் சிஷ்டாசாரத்தில் நன்கு பற்றுதலுள்ளதாகும். கொலலாமை, மெய்மமை எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதம்செய்தல் ஆகிய இம்முனையும் சிறந்தவை. இவற்றுள் அஹிமனை என்பது நிகரில்லாத தாமம். அது ஸத்தியத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஸத்தியத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு பிரவருகிறவர்கள் ஏறப்படுகின்றன. சிஷ்டாசாரத்தால்

¹ 'ஸத்தியா தாமாதததாசிர' என்பது மூலம் 'ஸத்தியா' என்பதற்கு, 'பொறுமையோடும் ஜாகரதையோடும்' என்பதும், 'தர்மாதததாசிர:' என்பதற்கு, 'சாஸ்திரக் கருத்துகளைச் சிறுதிப்பவர்கள்' என்பதும் இவ்விஷயம் மொழிபெயர்ப்பு

நன்குக அடையப்படடிநுகிற ஸ்தநியமீம மிகவும் பெரியது. ஆசாரமென்பது ஸாஸ்திகளுடைய தாமம். ஸ்தபுருஷர்கள் ஆசாரத்தை லக்ஷணமாக உடையவர்கள். எந்நப பிராணியானது எவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளதோ அது தன்னுடைய அவ்வித ஸ்வபாவத்தைவே அடைகிறது. சிறந்த சித்தவாருந்தியிலலாதவனும பாவச்செயலில் புத்தியைச் செலுத்தினவனுமான மனிதன் ஆசை கோபமுதலிய வேதங்களை அடைகிறான். நியாயத்தோடுகூடிய காரியம் தாமமென்றும் அநியாயத்தோடுகூடியது அகாமமென்றும் எண்ணப்படுகின்றன. இது சிஷ்டாகளுடைய உபதேசம். எவர்கள் கோபமில்லாதவர்களாகவும் அஸூயையிலலாதவர்களாகவும் அஹங்காரத்தைபும் மாதஸூய, நலகபும் விட்டவர்களாகவும் கபடமில்லாதவர்களாகவும் சாதநியினால் நிறைந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் சாஸ்திரத்தில கூறப்பட்ட ஆசாரமுள்ளவர்களாகிறார்கள். மூன்று வேதங்களுமும் கூறப்பட்ட யாகமுதலியவற்றைச் செய்பவர்களும் அத்களும் நன்னடைபுள்ளவர்களும் மனத்தை அடக்கினவர்களும் சூரு சூரருஷைசெய்பவர்களும் ஒருநிதியவர்களை அடக்கினவர்களும் சாஸ்திரங்களை நிரூபிப்பபட்ட ஆசாரமுள்ளவர்களாகிறார்கள். மனவுறுதியுள்ளவர்களும் அஹங்காரத்தறமரிய நடைபும் செயலுமுள்ளவர்களும் தமக்குரிய தொழில்களால் கௌரவிககப்பட்டவர்களுமான மனிதர்களுக்கு ஹிமஸைமுதலிய வேதங்களை நாமடைகின்றன கற்றறிந்தவர்கள் ஆசகரியமானனும் பழமையானனும் சாஸ்வதமானனும் நிரயமானனும் தாமத்தை விட்டகலாநதுமான அந்த ஸ்தாசாரத்தைத் தாமத்தால் பார்த்துக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். ஆஸ்திகளுடைய அஹங்காரத்தை விட்டவர்களும் பிராமமணர்களைப் புஜிக்கிறவர்களும் சாஸ்திரஞானநோடு நன்னடையோடும் கூடியவர்களுமான அபபடிப்பட்ட ஸ்தபுருஷர்கள் ஸ்வாகந்தத்தை அடைகிறார்கள். வேதங்களால் சொல்லப்பட்டிருப்பது முதன்மையான தாமம். தாமரூபத்திலில் சொல்லப்பட்டிருப்பது மற்றொரு தர்மம். சிஷ்டாகளால் அஹங்காரத்தறமரிய வேறொரு தாமம் இவ்விதமாகச் சிஷ்டாகளுடைய தாமலக்ஷணம் மூன்று விதமாகுள்ளது. வேதங்களை அத்தநியயனம் செய்து மறவாமல் உள்ளத்தில தரித்தனும் தீர்த்தங்களில் ஸநானம் செய்தனும் பொறுமையும் ஸ்தநியமும் கபடமினமையும் தூயமையும்

சிஷ்டாசாரத்திற்கு நிதர்சனம். ஸத்புருஷர்கள், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தயையுள்ளவாகளும் எப்பொழுதுமே அஹிமஸையில் பறந்துவாழ்வவர்களும் எப்பொழுதும் பிராமமணர்களிடத்தில அன்புள்ளவாகளுமாக இருப்பதுடன் கடுமையாகப் பேசவும் மாட்டார்கள். ¹ நலவினை தீவினைகளுக்குப் பயனான ஸுகந்தகங்களுடைய அனுபவத்தினால் அநக வினைகளின் நாசத்தை அறிபவர்கள் சிஷ்டர்க்கால ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சிஷ்டர்கள். யுகதியோடும் சமத்தமாகிடுவாங்கனோடும் கூடியவர்களும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் நன்மையை விருமபுகினவர்களும் பிராமமணர்க்குத்தில நனகு நிலைபெற்றிருப்பவர்களுமான ஸத்புருஷர்கள் தம் ² சுகதியினால் ஸவாககத்தை ஜபிக்கிறார்கள். கொடுப்பவர்களும் குடுமபங்களில் போஷித்தகவர்களுக்குப் போகங்களைப் பகுத்துக்கொடுப்பவர்களும் தீனர்களிடம் அணுகுகிறதைச் செய்கின்றவர்களும் எல்லோராலும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் கலவியையே பொருளாகவுடையவர்களும் அப்படியே தவமுள்ளவர்களும் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் தயையுள்ளவர்களுமான அப்படிப்பட்ட சிஷ்டர்கள் சிஷ்டர்க்கால ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்கள் தானம் செய்வதில் நிலைத்தவர்கள் விரைவாக ஸுகங்களைபும் ஸம்பத்தையும் அடைகிறார்கள் அடக்கமுள்ளவர்களான ஸாதுக்கள் ஸாதுக்களால் உதவி வேண்டப்பட்ட போது தம்மனைவி வேலைக்காரர்கள் இவர்களின் ஸௌகரியங்களைக் குறைத்துக்கூடத் தமது சுகதியைமீறி உதவுகிறார்கள். உலகநடையிலும் நாமத்திலும் தம்முடைய ஹிதங்களிலும் நோக்கத்துடன் இவ்வாறிருக்கிற ஸாதுக்கள் பல வருஷகாலம் (புண்ணியத்தால்) விருத்தியடைகிறார்கள். கொல்லாமை, மெய்பேச்சு, காருண்யம், சுபடமினமை, தரோகமசெய்யாமை, காவமினமை, அகாயத்தில ஸெடகம், பொறுமை, ஐம்பொறிகளை அடக்குதல், மனத்தை அடக்குதல் ஆகிய இவை அனைத்தும் ஸாதுக்களுக்கு லக்ஷணம் சிறந்த புகதியுள்ளவர்களும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் பிராணிகளிடம் தயையுள்ளவர்களும் விருப்புவெறுப்புக்களோடு சேர்த்தவர்களுமான அநக ஸாதுக்கள் உலகத்தாரால் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். தரோகமசெய்யாமை,

¹ வேறுபாடும்

² 'சுகலா:' என்பது வேறுபாடும்; 'ஹிமஸையில்லாத தாமத்தைச் செய்பவர்களும்' என்பது பழையவுரை.

நானமசெய்தல், எப்பொழுதும் உண்மைபேசுதல் இம்முன்
 றையே ஸாதுககளுக்கூச சிறந்த லக்ஷணங்களென ஸாதுககள
 கூறுகின்றனா. எல்லாவற்றிலும் மன இரக்கமுள்ளவர்களும
 கருணையுள்ளவர்களும் அறியுந்தன்மையுள்ளவர்களுமான ஸதபுரு
 ஷாகள, இவ்வுலகில மிகுந்த திருப்தியுள்ளவர்களுக்க தாமததை
 விட்டு விலகாததும் ஒப்பற்றதுமான வழியை அடைகிறார்கள்.
 எவர்களுக்கு நன்றாக நிச்சயிக்கப்படாத தாமதம் அஸூயையில்
 லாமையும் பொறுமையும் சாந்தியும் ஸந்தோஷமும் இனசொல
 லுடைமையும் காமகரோதங்களை விடுதலும் சிஷ்டாசாரங்களை
 அனுஷ்டித்தலும் இருக்கின்றனவோ அவர்கள் சிஷ்டாசாரத்து
 டன்கூடின மகாதமாகள். எப்பொழுதும் தாமததை அனு
 ஸரிககின்றவர்கள் சாஸ்திரங்களால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற காம
 வையும் நிகரிலலாத ஸாதுககளுடைய வழியையும சிஷ்டாசார
 தையும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். சிறந்த பிராமமணர்களுள் உத்த
 மரே! பிராமமணோத்தமாகள் சிறந்தனானமாகிற உபபிகையின
 மீதேறிப் புத்திமயக்கமுற்றிருக்கிற மஹாஜனங்களுடைய பறப
 விதமான உலகநடைகளையும் மிகப் பரிசுத்தமான அப்படிப்பட்ட
 தானங்களையும் பார்க்கிறார்கள் பிராமமணரே! பிராமமணோத்த
 மரே! சிஷ்டாசாரங்களையும் குணங்களையும் முன்னிட்டு என் அறி
 வுக்கும சாஸ்திரஞானத்தாக்கும் தக்கபடி இவை அனைத்தும்
 உமக்கு உரைக்கப்பட்டன' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தர்மவீயாதர் ஹிம்ஸையானது எவ்வந்தநாலும் விடமுடியாத
 தேன்பதை நினைந்து, எல்லா வர்ணத்தார்களுக்கும் தத்தம்
 தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதே நன்மையாகுமென்பது
 முதலிய விஷயங்களைக் கௌரிகளுக்குக் கூறியது)

யுதிஷ்டிரா! அந்தத் தாமவயாதா, பிறகு பிராமமணனைப்
 பார்த்தது, 'நான் செய்கிற தொழில கொடியது. ஸந்தேகமில்லை.
 பிராமமணரே! விதியானது மிகக் வலிமையுள்ளது. முதலிறப்பில்
 செய்தவினை எவ்விதத்தாலும் தாண்டமுடியாததன்றோ? இது முன்

செய்த பாவசரிசயலினுடைய தோஷமாக இருக்கிறது. பிராம மணரே! இந்தத் தோஷத்தைப் போக்குவதில் நான் முயற்சிபுள்ள வனாக இருக்கிறேன். ஒரு பிராணியானது முந்தித் தெய்வத்தால் கொல்லப்பட்டுவிடுகிறது. பிறகு, அதைக் கொல்வன அந்த வதத்தில் நிமித்தமடடும் ஆகிறான். பிராமமணோத்தமரே! நாங்கள் இந்தக்காமத்திற்கு நிமித்தமாதிரமாக இருக்கிறோமல்லவா? பிராம மணரே! கொல்லப்பட்ட எந்தப் பிராணிகளுடைய மாமஸங்களை நாங்கள் விற்கிறோமோ, (அந்த மாமஸங்களைப்) பக்ஷிப்பதனாலும் தேவதைகள், அதிதிகள், வேலைக்காரர்கள், பிதருக்கள் இவர்களுக்கு உபயோகித்ததுப் பூஜிப்பதனாலும் அந்தப்பிராணிகளுக்கும் தாமமுண்டாகும். 'ஓஷதிகளும் கொடிகளும் பசுக்களும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் உலகத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு அன்னமுதலியவைவராக இருக்கின்றன' என்கிற ஸ்ருதிவசனம் கேட்கப்படுகிறது. பிராமமணோத்தமரே! பொறுமை புள்ளவனும் உசீனரதேசாதிபதியுமான சிபிராஜன் தன் மாமஸத்தைக் கொடுத்ததனால் அடைவதற்கு அரிதான ஸவர்க்கத்தை அடைந்தான். பிராமமணரே! முற்காலத்தில் ரந்திதேவராஜனுடைய மடைப்பளளியில் நாள்தோறும் இரண்டாயிரம் (கோக்களல்லாத) பிராணிகள் பக்குவம் செய்யப்பட்டன; அப்படியே, நாள்தோறும் இரண்டாயிரம் கோக்களும் பக்குவம் செய்யப்பட்டன. பிராமமணோத்தமரே! பக்ஷிக்கத்தக்க மாமஸத்தை அதிதிகளுக்கு ஒருமாதம் தினந்தோறும் கொடுத்துவந்த ரந்திதேவராஜனுக்கு நிகரில்லாத கீர்த்தி உண்டாகியது. 'சாதூர்மாஸ்யத்தில் நித்தியமாகப் பசுக்கள் கொல்லப்படுகின்றன' என்றும், 'அக்னிகள் மாமஸத்தில் விருப்பமுள்ளவைகள்' என்றும் ஸ்ருதி கேட்கப்படுகிறது. பிராமமணரே! யஜ்ஞங்களில் பசுக்கள் பிராமமணர்களால் எப்பொழுதும் கொல்லப்படுகின்றன. மந்திரங்களால் ஸமஸ்கரீகப்பட்டு அந்தப்பசுக்களும் ஸவர்க்கத்தை அடைகின்றனவாம். பிராமமணோத்தமரே! முற்காலத்தில் அக்னிகள் மாமஸத்தில் விருப்பமுள்ளவைகளாகாமல் போயிருந்தால், ஒரு வருக்காவது மாமஸம் பக்ஷிக்கத்தக்கதாக ஏற்பட்டிருந்தது. இந்த மாமஸபக்ஷணத்திலும், முனிவர்களால், 'எவன் எப்பொழுதும் (மாமஸத்தை) தேவதைகளுக்கும் பிதருக்களுக்கும் சாஸ்திர விதிப்படியும் ஸரந்தையுடனும் கொடுத்துவிட்டுச் சாப்பிடுவனோ அவன் அதனை உண்பதனால் தோஷமுள்ளவனாகான்' என்கிற

விதியானது கூறப்பட்டிருக்கிறது. ' இவ்விதம் (உண்பவன்) மாய
 ஸத்தைப் பகழிப்பவனான ' என்றும் ஸ்ருதி நெட்கப்படுகிறது.
 ஞானகாலத்திலுமடங்கும் பாராயண அடைகிற பிராமமணன்
 பிரம்மசாரியாகிறான். இந்த விஷயத்திலும் ஸத்தியத்தையும்
 அஸ்தயத்தையும் (அநாவது உசித்தத்தையும் அனுசித்தத்தையும்)
 நிச்சயித்து விதி கூறப்படுகிறது. பிராமமணரே! சாபத்தால் மிக
 ஆகரம்க்கப்பட்ட அரசனை ஸௌதாஸனால் அரசகாலத்தில் மனி
 தர்கள் பகழிக்கப்பட்டார்கள். இந்த விஷயத்தில் உடங்கு என்வ
 தோன்றுகிறது? பிராமமணைத்தமரே! ஸவதாமமென்று எண்ணி
 இதை நான் விடவில்லை. முற்பிறப்பில் செய்தவினை என்று அறிந்து
 இந்தத் தொழிலால் நான் ஜீவிக்கிறேன். பிராமமணரே! இவ்
 வுலகில் தனதொழிலை விநிகழவனுக்கு அநாமம் காணப்படுகிறது
 தன தொழிலில் நிலைபெற்றிருப்பவனுக்கு அது தாமமென்பது நிச
 சயம். ஜாதிகளுக்குத் தொழில்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவ
 லவா? தேசமெடுத்தவன் அவற்றைவிடலாகாது. பலவாறான தொழில
 களை நிர்ணயிக்கும் விஷயத்தில் பிராமமணைவரால் இந்த விதியானது
 விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராமமணரே! தொழிலை நிச்சயிக்கும்
 விஷயத்தில், ' நான் எவ்வாறு நல்ல தொழிலை செயவேன் '
 எவ்வாறு அவமானத்தினின்று விடுபடுவேன்? ' என்று தாமத்தை
 ஆராயவேண்டும். அந்தக் கெட்ட காமமானது ¹ பலவிதத்தால்
 பரிஹாரம் பண்ணப்படலாம். நான் தானத்திலும் ஸத்தியவாக்ஷி
 யத்திலும் அப்படியே பெற்றோர் பணிவிடை யிலும் பிராமமண
 பூஜையிலும் தாமத்திலும் எப்பொழுதும் பற்றுதலுள்ளவன்.
 பிராமமணைத்தமரே! காலத்தினின்று அங்கப்பேசினின்று
 நான் விலகியிருக்கிறேன் பயிபத்தொழில் செய்வதை நல்ல
 தென்று எண்ணுகிறார்கள். அநில அங்க ஹிமனை எண்ணா
 பட்டிருக்கிறது. கலப்பைகளால் பூமியை உழுக்கின்றவர்கள் பூமிக
 குள்ளிருக்கிற அநேக ஜீவன்களையும் மறபு அநேக வஸ்துக்களையும்
 நாசம் செய்கிறார்கள். அந்த விஷயத்தில் உடங்குகளை
 தோன்றுகிறது? பிராமமணைத்தமரே! நெல் முதலிய எவை
 களைத் தானய வித்துக்கொண்டு தொல்லுகிறார்களோ இவ்வ
 ள்ளதைத் தாம ஜீவன்களல்லவா? இந்த விஷயத்தில் உடங்கு என்வ
 தோன்றுகிறது? பிராமமணரே! மனிதர்கள் பல்க்களைக்கூட
 வலியப்படுத்தும் கொல்லுகிறார்கள்; பகழிக்கவும் பகழி நுகிறார்

¹ வேறுபாடம்

கள் ; அப்படியே மரங்களையும் ஓஷதிகளையும் வெட்டுகிறார்கள் பிராமமணரே ! மரங்களிலும் பழங்களிலும் நீரிலும் பலபல ஜீவனக ளி ருக்கின்றனவல்லவா ? அந்த விஷயத்தில் உமக்கு என்ன தோன்று கிறது ? பிராமமணரே ! இவ்வுலகமுழுதும் பிராணிகளைத்தின்று ஜீவிக்கின்ற பிராணிகளால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மீன கள் மீன்களை விழுங்குகின்றன அதில் உமக்கு என்ன தோன்று கிறது ? பிராமமணரே ! பெருமபானமையாகப் பிராணிக ளால் பிராணிகள் ஜீவிகின்றன. பிராணிகள் ஒன்றை மற்றொன்று பசுநீக்கின்றன. அதில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது ? பிராம மணரே ! நடக்கின்ற மனிதர்கள் பூமியை அடைந்திருக்கின்ற அனேக ஜீவன்களைக் காலங்களால் கொல்லுகிறார்கள். அதில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது ? உட்கார்ந்திருப்பவர்களும் படுத திருப்பவர்களும் அறிந்தோ அறியாமலோ அனேக ஜீவன்களைக் கொல்லுகிறார்கள். அந்த விஷயத்தில் உமக்கு என்ன தோன்று கிறது ? இந்த ஆகாசமுழுமையும் அப்படியே பூமியும் ஜீவன்க ளால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அறியாமையால் மனிதர்கள் அந்த ஜீவன்களைக் கொல்லுகிறார்கள். அதில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது ? பிராமமணரே ! முற்காலத்தில் முன் றினோர்களால் கொல்லாமையானது அறியாமையால் விதிக்கப்பட டது. இந்த உலகத்தில் எவர்கள் ஜீவஹிமையை செய்யாமலிருக் கிறார்கள் ? அனேகவிஷயங்களை நன்றாக ஆலோசித்துப்பார்க குங்கால், இவ்வுலகத்தில் ஹிமையை செய்யாதவன் ஒருவனாவது இல்லை. பிராமமணரே ! ஸந்யாஸிகள் அஹிமையையில் நிலை பெற்றிருப்பவர்கள். அவர்களும் ஹிமையைச் செய்யவேசெய்கிறார்கள். அந்த ஹிமையானது (அவர்களுடைய) முயற்சியால் மிகவும் குறைந்ததாகும் நற்குலத்திறந்தவர்களும் சிறந்தகுணங் களுடையவருமான மனிதர்கள் சிலரே காணப்படுவா. மித்திரர் கள் வேறுமித்திரர்களைப்பற்றியோ விரோதிகள் வேறு விரோதிக ளைப்பற்றியோ மகாபகாரமான காமங்களைச்செய்து வெட்குகிற தில்லை. நல்லகாயங்களில் பிரவருத்தித்திருக்கின்ற மனிதர்களை மனிதர்கள் நன்மையாகப்பார்க்கிறதில்லை பந்தங்கள் செல்வமுள்ள பந்துகளாலும் ஸநேதாஷ்டமடைகிறதில்லை அதிக கர்வங்கொண்டவர்களான மூடர்கள் குருக்களையும் அதிகமாக நிந்திக்கிறார்கள். பிராமமணரே ! உலகத்தில் பல மாறுபட்டிருப்பனவாகக் காணப்படுகின்றன. தாமதத்தோடுசீர்ந்ததும் அதர்மமாகக்

காணப்படுகிறது. அந்நிஷயத்தில உமககு என்னதோனறுகிறது? தாமமாகவும் அதாமமாகவுமிருக்கிற கர்மங்களின் விஷயத்தில பல்விதம் சொல்லமுடியும். எவன தன்னுடைய கர்மங்களில நிலை பெற்றிருப்பானோ அவன பெருமபுகழை அடைவான்' என்று கூறினார்.

இருநூற்றம்பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடரீச்சி)

(தர்மவியாதர் முயற்சியை நிந்தித்துத் தேவநீரைப்புகழ்ந்து புண்ய

பாபங்கள் ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமென்பதைக்

கூறியது)

யுதிஷ்டிர! தர்மவானகளை வரூரூரூம சிறந்தவனே! தர்ம வியாதரோ மீண்டுமே பிராமமணோததமரைப பாரதகு, 'பிராமமணரே! இநதததர்மமானது வேதததைப பிரமாணமாககொண்ட தெனபது ஞானததாலமுதிராதவாகளுடைய உபதேசம. தாமததி னுடைய ஸுகஷமததியானது அநேக பிரிவுகளுள்ளதாகவும், முடிவிலலாததாகவும் இருக்கிறதன்றே? பிராணனுக்கு அபாயம நேருநதருணத்திலும் விவாஹத்திலும் பொய சொல்லாதககதாத லாம. பொயானில ஸத்தியம நிலைபெறும். ஸத்தியத்தினால் பொய ஸமபவிகடும். எது பிராணிகளுக்கு மிகவும் ஹிதமாக இருக்குமோ அது ஸத்தியமென்பது நிச்சயம். மாறிசெய யப்பட்டால் அதாமம தர்மத்தினுடைய தூடபத்தைப பாடும். ஸாதுகளுள் மிகச்சிறந்தவரே! மனிதன நல்லதையே கெட்ட தையே எந்தநகாரியத்தைச் செய்கிறானோ அதனுடைய பலனை அவராயம் அடைகிறான், இதில் ஸாமசயமில்லை. மனிதன கெட்ட நிலைமையை அடைந்தவனுடைய தேவர்களை மிகவும் நிர்துகிறான். பிராமமணோததமரே! சுற்றறியாதவனும் மூடனும் எஞ்சுகனும்¹ சபலனுமான மனிதன் அநத ஆபத்தைத் தன்னுடைய காம தோஷத்தால் ஏற்பட்டதென்று அறிகிறதில்லை. நீசசெயலில் மனோ நிசசயமுள்ள மனிதனை நல்ல காமமானது கட்டுப்படுத்தாது.

¹ மனவறுதியில்லாதவன்; அல்லது, அலைகிறமனமுள்ளவன் உத்தியோச பர்வம் 174 ம பககத்திலும் சாரதிபாவம் 375-ம் பககத்திலும் குறிப்புகளில் காண்க.

ஸுகதுக்கங்களுடைய மாறாட்டமானது எப்பொழுது ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுது இவனைக் கலவியறிவாவது குருசிகையாவது மனிதமுயற்சியாவது காக்கிறதில்லை. காரயத்தினுடைய பயனானது மனிதமுயற்சிகளுக்கு வசப்படாதிருக்காமையாகில, எந்தமனிதன் எந்த எந்த விருப்பத்தை எப்படி எப்படி விருமபுவனோ அந்த அந்த விருப்பத்தை அப்படியப்படி அவன் அடைவான். இந்திரியங்களை நன்றாக அடக்கினவர்களும் ஸமீர்த்தாகளும் நல்ல புத்தியுள்ளவர்களான நல்ல மனிதர்கள் எல்லாக்காமங்களையும் செய்து ஸரமமடைந்தவர்களாக இருந்தாலும் பயனில்லாதவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். மறறொருவன் பிராணிகளை ஹிமஸிப்பதிலும் உலகத்தை வஞ்சிப்பதிலும் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவனாக இருந்தும் ஸுகத்தோடேயே சேர்கிறான். லக்ஷ்மியானவன் ஒருகாரயத்தைபும செய்யாமல் உட்காரநிற்குகிற ஒரு மனிதனைத் தானாக அடைகிறான். காமங்களைச் செய்கின்ற ஒருவன் பயனை அடைகிறதில்லையன்றோ? புத்திரனை அடைவதில் விருப்பமுள்ளவர்களும் இரக்கப்படத்தக்கவர்களுமான தாய் தந்தைகளால் தேவர்களைக் குறித்து யாகம் செய்தும் தவம்புரிந்தும் பத்தமாசு காலங்கள் வயிற்றினால் தாங்கப்பட்ட குழந்தைகள் வம்சத்தைக் கெடுப்பவர்களாகப் பிறக்கிறார்கள். சிலர் அந்த நற்கருமங்களாலேயே அடையப்பட்டவர்களாகப் பிதாவினால் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட மிகுதியான தனதான்யங்களோடும் போகக்களோடும் பிறக்கிறார்கள். பிராமமணோதகமரே! மனிதர்களுக்கு வியாதிகள் சீர்தத்தினால் உண்டாகிறதில்லை. மனிதர்களுக்கு வியாதிகள் வினைகளால் உண்டாகின்றன; இதில் ஸமசயமில்லை. கொடியமிருகங்களால் அறபமிருகங்கள் ஹிமஸிக்கப்படுவதுபோல ரோகங்களாலும் மனோவியாதியாலும் மனிதர்கள் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். பிராமமணரே! வேடர்களால் மிருகங்கள் போக்கப்படுவதுபோல அந்த வியாதிகள் சித்தலை செய்வதில் ஸமீர்த்தர்களும், ஆயுர்வேதத்தில் தோசசியுள்ளவர்களும், ஒளஷதங்களை நன்கு சேர்த்து வைத்திருப்பவர்களுமான வைத்தியர்களால் போக்கப்படுகின்றன. ¹ தர்மவான்களுள் சிறந்தவரே! எவர்களுக்கு அனுபவிககத்தககப்பொருள் இருக்கிறதோ அவர்கள் ² கிரஹணீரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாக அனுபவிப்பதற்குச் சகதியுள்ளவர்களாவதில்லை; பாரும. பிராமம

¹ வேறுபாடும் ² அடங்காத வயிற்றுப் போக்கு.

னோத்தமரே! சிறந்த புஜபலமுள்ள மற்ற அநேக ஜனங்கள் கிலேசத்தை அடைகிறார்கள்; கஷ்டத்தினால் போஜனத்தை அடைகிறார்கள். இவ்வாறு உலகமானது ஸஹாயமற்றதாகவும், ¹ அறியாமையும் துயரமும் மேலிட்டதாகவும் மிக பலமுள்ள வினைப் பெருக்கினால் அடிக்கடி தளளி இழுததுகொண்டுபோகப் படுகிறது. தெய்வமொன்று இல்லாமற்போனால் ஜனங்கள் இறக்கமாட்டார்கள்; மூபபடையமாட்டார்கள். எல்லோரும் விரும்பின எல்லாவற்றையும் அடைகின்றவராவார்கள்; அபரியத தையும் பார்க்கமாட்டார்கள். எல்லோரும் மற்றவரைக் காட்டிலும் (தாம் தாம்) மேல் மேலாகச் செலவதற்கு விரும்புகிறார்கள்; சக்தியுள்ளவரையிலும் முயற்சியும் செய்கின்றார்கள். ஆனால், அது அப்படி ஏற்படுகிறதில்லை. அநேகமபேர்கள் துலயமான நகூத்திரத்துடனும் மங்களத்துடனும் காணப்படுகிறார்கள். கார்யவீத்திகளில் அவர்களுக்குப் பயனில் வேறுபாடானது பெரிதாகக் காணப்படுகிறது. ஸாதுகளுள் மிகச்சிறந்தவரே! பிராமமணரே! சிலர் தம் பொருளுக்கும் தாம் அதிகாரிகளாவ தில்லை. முன்ஜனமத்தில் செய்யப்பட வினைகளினபயன இந்த ஜனமத்தில் காணப்படுகிறது. பிராமமணரே! 'உலகில ஜீவன சாஸவதமாக இருப்பவன்; எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சரீரம் நிதயமன்று. சரீரமானது கொல்லப்படுமாகில் அந்தச் சரீரத்துக்குமாதிரி நாசமுண்டாகிறது. கர்மபந்தத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு ஜீவன் வேறு தேகத்தில் பிரவேசிக்கிறான்' என்கிற அர்த்தமுள்ள இந்த ஸூகியானது இருக்கிறது' என்று சொன்னார்.

பிராமமணன், 'தர்மத்தை அறிந்தவர்களுள் மேன்மைபெற்ற வரே! ஜீவன் எவ்வாறு சாஸவதனுகிறான்? பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! இதை நான் உள்ளபடி அறிய விரும்புகிறேன்' என்று வினவ, வியாதர், 'தேகமானது அழிந்துபோகும் தருணத்தில் ஜீவனுக்கு நாசமில்லையன்றோ? அறிவீனர்கள், ஜீவன் இறக்கிற னென்று சொல்லுகிறார்கள். இது பொய். ஜீவனோ வேறுதேகத் தால் மறைக்கப்பட்டு வேறிடத்தில் செலலுகிறான். இந்த ஜீவ னுக்கு வேறு சரீரத்தை அடைவதே மரணம். மானிடவுலகத் தில் ஒரு மனிதன் செய்த வினையின் பயனை மற்றொரு மனிதன் அனுபவிக்கிறதில்லை. அந்த மனிதனால் செய்யப்பட்டவினையின்

பயனை அவனே அனுபவிக்கிறான். செய்தவினைக்கு அழிவில்லை. நல்லவர்கள் நலவினைகளையே செய்பவராகின்றனர். நராதமர்கள் தீவினைகளையே செய்பவர்களாகின்றனர். இவ்விலகதத்தில் மனிதன் தன் வினைகளால் பினதொடரப்படுகிறான். பிறகு, அந்தக் கர்மங்களாலேயே தூண்டப்பட்டு மறுபடியும் பிறக்கிறான்' என்று சொன்னான். பிராம்மணன், 'ஸாதுக்களுள் உத்தமரே! ஜீவன் எவ்வாறு ¹ பிறப்பை அடைகிறான்? எவ்வாறு புண்படாமல் பாலங்களின் ஸம்பந்தத்தை அடைகிறான்? எவ்வாறு நல்ல பிறப்புக்களையும் கெட்ட பிறப்புக்களையும் அடைகிறான்?' என்று வினவ, வியாதா, 'பிராம்மணேததமரே! இந்தக் கர்மமானது ஜீவன் கர்ப்பத்தில் சேருமொழுதே அதனோடு சேர்க்கைபெற்றதாகக் காணப்படுகிறது. இதனை உமக்குச் சுருக்கமாக விரைவில் சொல்வேன். சேர்க்கப்பட்ட வினைகளுக்குத் தக்கபடி நலவினை செய்தவன் நல்ல பிறப்புக்களிலும் தீவினை செய்தவன் தீய பிறப்புக்களிலும் மறுபடியும் பிறக்கின்றனர். நலவினைகளால் தேவனும், நன்மையும் தீமையும் கலந்தவினைகளால் மனிதனும் ஆகின்றனர். தமோகுணத்துக்குரியவையான தீவினைகளால் விலங்குஜாதிகளிலும் நரகங்களிலும் சோகிறான். மனிதன் பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, துன்பம் இவைகளால் எப்பொழுதும் பினதொடரப்படவனும் ஸம்ஸாரத்தில் தன்னால் செய்யப்பட்ட தீவினைகளால் வாடப்படுகிறவனுமாகிறான். கர்மபந்தத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட ஜீவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான தீய ஜாதிகளில் பிறப்பதும் நரகத்தையே அடைவதுமாக மாறி மாறி வருகிறார்கள். ஜீவனோ, தன்னால் செய்யப்பட்ட அந்த அந்த தீவினைகளால் துக்கமுள்ளவனாக மரித்து அந்த அந்த துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்காகத் தீய பிறவிகளில் பிறக்கிறான். பிறகு, தீய பிறவிபில் பிறந்தவன் மீண்டும் வேறு பல புதிய தீவினைகளைச் செய்கிறான்; அதனால், ரோகியானவன் அபதயத்தை உட்கொண்டு கஷ்டப்படுவதுபோல மறுபடியும் தீவினைப்பயனை அனுபவித்துக் கஷ்டப்படுகிறான். எப்பொழுதுமே துக்கத்தால் பீடிகைப்பட்ட மனிதன் தீவினைக்கட்டு விலகிவிட்டதாலும் நலவினைகள் பயன்கொடுக்காததொடங்குவதாலும் துக்கமில்லாதவனும் ஸுகியென்கிற பெயருள்ளவனுமாகிறான். (தீவினையைச் செய்தவன்) பிறப்பிறப்புக்களில் அநேக வேதனைகளுடன் சக்கரமபோலச் சுழல்கிறான்.

¹ 'யோநெள' எனப்பது மூலம்.

பிராமமணோததமரே! அவனே தீவினைககட்டிவிருந்து விடுபட்டால் நலவினைகளால் மிக்க சுததியுள்ளவனாகித் தவத்திலும் யோகத்திலும் தொடக்கத்தைச் செய்கிறான். மனிதன் பல நலவினைகளால் நல்லவகங்களை அனுபவிககிறான். எந்த உலகத்தில் சென்று சோகத்தை அடையமாட்டானோ அப்படிப்பட்ட நல்ல உலகங்களை அடைகிறான். பாவநடையுடையவன் பாவத்தைச் செய்கின்றவனாகிப் பாவத்தினுடைய ¹ முடிவை அடைகிறதில்லை. புணயநடையுள்ளவன் புணயத்தைச் செய்கின்றவனாகிப் புணயத்தினுடைய முடிவை அடைகிறதில்லை. ஆதலால், புணயத்தைச் செய்வதற்கு முயல்வேண்டும்; பாவத்தை விட்டுவிடவேண்டும். அஸூயையில லாதவனும் நன்றி அறிவுள்ளவனுமான மனிதன் நலவினைகளையே செய்கிறான்; அதனால், ஸுகங்களையும் தாமதத்தையும் அத்தத்தையும் ஸவாககத்தையும் அடைகிறான். நன்றாக ² ஸமஸகரிககப்பட்டவனும் இநதிரியங்களை அடக்கினவனும் சுததியுள்ளவனும் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தினவனுமான அறிஞனுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸுகானுபவம் எளிதில் ஏற்படுகிறது. பிராமமணன் ஸாதுககளுடைய தர்மத்தினால் நிலைபெற்றிருக்கவேண்டும்; சிஷ்டர்களைப்போலக் கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும். உலகத்தாருக்குத் துன்பத்தைக் கொடாமல் ஜீவனத்தை அடைய விரும்பவேண்டும். தாமசாஸ்திரங்களில் விசேஷமான அறிவுள்ளவர்களும் மற்றச சாஸ்திரங்களிலும் ஸமாததர்களுமான சிஷ்டர்கள இருக்கிறார்கள். உலகத்தில் தமக்குரிய ஆசாரத்துடன் கிரியைகளைச் செய்கிற அவர்கள் தாமஸாங்கயத்தை உண்டுபண்ணாதவர்கள். சுற்றறிந்தவன் தாமத்தினால் ஸுகத்தை அனுபவிககிறான்; தர்மத்தையே அணடிப்பிழைக்கிறான். பிராமமணோததமரே! அந்தத் தர்மத்தால் அடையப்பட்ட பொருளால் எந்தத் தர்மத்தில் குணங்களைக் காண்கிறானோ அந்தத் தாமத்தின் அடிவேரை நனைக்கிறான். தர்மாதமாவானவன் இப்படியன்றோ இருக்கிறான்? இவனுடைய மனமும் தெளிவடைகிறது. அவன் இவ்வுலகில் மித்திர ஜனங்களுடன் மகிழ்கிறான்; பரலோகத்தை அடைந்தும் ஆனந்திக்கிறான். ஸாதுககளுள் சிறந்தவரே! தார்மிகன சபதத்தையும் ஸபாசத்தையும் ரூபத்தையும் இஷ்டமான சுந்தங்களையும்

¹ இருவரும் மேலும் மேலும் அதனை அதனையே செய்வரெனற்படி.

² ஸமஸ்காரங்கள் காப்பாதான முதலியன; அவை பத்தென்றும் பன்னிரண்டென்றும் பதினென்றும் கூறுவா.

பிரபுதனமையையும் அடைகிறான். இதனைப் பெரியோர்கள் தாமததினுடைய பயனாக அறிகிறார்கள். மஹாப்ராமமணரே! தர்மத்தினபலனை அடைந்து தாமிசன களிப்படைகிறதில்லை. பரீதி அடையாத அநத மனிதன ஞானதருஷ்டியினால் வைராக்கியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான். ஞானதருஷ்டியுள்ள மனிதன இவவுலகில் விருப்பு வெறுப்பு முதலியவைகளுக்கு வசப்படவனுகிறதில்லை; விரகதி அடைகிறான்; தனனிஷ்டத்துக்காகத் தர்மத்தை விடமாட்டான்; உலகத்தைக் கர்மஸவரூபமாகக்கண்டு காம பலத்தின தியாகத்தில முயலுகிறான்; பிறகு, உபாயமல்லாததை விட்டு உபாயத்தினால் மோக்ஷத்தில முயலுகிறான்; இவ்வாறு, வைராக்கியத்தை அடைகிறான்; பாபகர்மங்களை விடுகிறான்; தாமிசனனுமாகிறான்; சிறந்த மோக்ஷத்தையும் அடைகிறான். மனிதனுக்குத் தவமானது மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமாயிருக்கிறது. அதற்கு மூலம் சமதமங்கள். அவற்றால் எந்த எந்த விருப்பங்களை மனத்தினால் விருமபுகிறானே அவைகளைத் தையும் அடைகிறான். பிராம்மணர்களுள் மிகக் மேன்மைபெற்றவரே! மனிதன் இந்திரியங்களை அடக்குவதிலும ஸத்தியத்தாலும் மனத்தை அடக்குவதாலும் சிறந்ததான பிரம்மத்தினுடைய ஸதானத்தை அடைகிறான்' என்று சொன்னார். பிராம்மணன், 'சிறந்த விரதத்தையுடையவரே! இந்திரியங்களென்று சொல்லப்படுகின்றவை எவை? இரத்திரியங்களுடைய அடக்கமானது எவ்வண்ணம் செய்யத்தக்கது? அடக்குவதற்கு யாதுபயன்? தாமிசர்களுள் சிறந்தவரே! அவைகளுடைய பயனை எவ்வண்ணம் அடைகிறான்? நல்ல தார்மிகரே! இரத்த தர்மத்தை உள்ளபடி அறிவதற்கு விருமபுகிறேன்' என்று வினவினான்.

இருநூற்றுப்பதின்காவது அத்தியாயம்.

மா ர் க் க ண் டே ய ஸ மா ஸ் யா ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(தர்மவியாதர் பிராணிகளால் செய்யப்படுகிற நல்வினை தீவினைகளின் இயற்கை முதலியவற்றையும் பிராம்மணமகிமை முதலியவற்றையும் கௌசிகனுக்குச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிர! மகாராஜனே! பிராம்மணனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட தர்மவியாதர் சொல்லிய மறுமொழியைக் கேள். வியா

தர், 'பிராமமணோத்தமரே! மனிதர்களுடைய மனமானது அறிவதற்காக முதலில் விஷயங்களில் செலலுகிறது. மனிதன் அவற்றை அடைந்து காமத்தையும் கோபத்தையும் அடைகிறான்; பிறகு, அந்த விஷயானுபவததுக்காக முயலுகிறான்; பெரிய கார்யத்தையும் செய்யதொடங்குகிறான்; விருப்பமான ரூபங்களிலும் கந்தங்களிலும் அப்யாஸத்தையும் செய்துவருகிறான். அந்த அப்யாஸத்தால் விருப்பு உண்டாகிறது. அதற்குப் பிறகு, வெறுப்பு உண்டாகிறது. பிறகு, லோபமுண்டாகிறது. அதற்குப் பிறகு, மோஹமுண்டாகிறது. லோபகுணத்தால் கவரப்பட்டவனும், விருப்பு வெறுப்புக்களால் நிரம்பியிருப்பவனுமான அந்த மனிதனுக்குப் புத்தியானது தாமத்தில் செலலுகிறதில்லை. கபடத்தால் தாமத்தைச் செய்கிறான். கபடத்தால் தாமத்தைச் செய்வதுடன் கபடத்தால் பொருளையும் அடையவிரும்புகிறான். பிராமமணோத்தமரே! கபடத்தினால் பொருள்கள் கிடைத்தபோது அந்தப்பொருள்களிலேயே புத்தியானது மகிழுகிறது. பிராமமணோத்தமரே! அதனால், நண்பர்களாலும் பண்டிதர்களாலும் தடுக்கப்பட்டும் பாவத்தைச் செய்ய விரும்புகிறான். வேதத்திலிலாததை வேதத்தில் நன்கு கூறப்பட்டிருப்பதாக மறுமொழி கூறுகிறான். அவனுக்கு விருப்பு வெறுப்புக்களாலுண்டாகிற அதாமம் மூன்றுவிதமாக ஏற்படுகிறது. பாவத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறான்; சொல்லவும் சொல்லுகிறான்; செய்யவும் செய்கிறான். அதர்மத்தில் முயல்கின்ற அந்த மனிதனுக்கு நற்குணங்கள் நாசமடைகின்றன. பாவங்களைச் செய்பவனுக்கு அவனை ஒத்திருக்கிற பாவச்செயலுள்ளவர்கள் நேசராவர்கள். அவன் அந்தப் பாவிகளுடைய நேசத்தால் இவ்வுலகில் துககமடைகிறான். லோகாந்தரத்திலும் ஆபத்தை அடைகிறான். பாவகுணமுள்ளவன் இவ்வண்ணமிருக்கிறான். என்னிடமிருந்து தர்மலாபத்தைக் கேட்பீராக. எவன் இந்தத் தோஷங்களைப் புத்தியினால் முந்தியே பார்க்கிறானோ, ஸுகதுக்கங்களில் ஸமர்த்தனை இருந்துகொண்டு ஸாதுக்களையும் அடைந்து பூஜிப்பானோ அவனுடைய நல்லகார்யங்களின் தொடக்கத்தால் புத்தியானது தர்மங்களில் பிரகாசிக்கிறது' என்று கூறினார்.

பிராமமணன், 'வியாதரே! எவராலும் சொல்லுதற்கரிதாயும் பிரியமாயும் ஸத்தியமாயுமுள்ள தர்மத்தைச் சொல்லுகிறீர். திவ்யமான பிரபாவமுள்ள நீர், மிக்க மஹிமைமுள்ள ரிஷியென்றே எனனால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறீர்' என்று சொல்ல, வ்யாதா, 'மகா

பாக்யசாலிகளான பிராமமணர்கள் எப்பொழுதும் முதலில் புஜிக் கினற பிதருக்கள். உலகத்தில் கற்றறிந்தவன் எல்லாவிதத்தாலும் அவர்களுக்கூப பிரியத்தைச செய்யவேண்டும். பிராம்மணோதத மரே! பிராமமணர்களுக்கூ நமஸ்காரம் செய்து அவர்களுக்கூ எது பிரியமோ அதை உமக்குச் சொல்லுவேன். பிராம்மணர்களுக் குப் பொருளான வித்தையை என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ளும். பிராம்மணரே! ஜங்கமஸதாவரங்களான இவவுலக மனைத்தும் ஐந்துமகாபூதங்களுடைய ஸவரூபமாக இருக்கின்றன. இவற்றைக்காட்டிலும் சிறந்த வேறுவஸது ஒன்றுமில்லை. ஆகாயம், காற்று, தீ, ஜலம், பூமி ஆகிய இந்த ஐந்தும் மகாபூதங்கள். சப்த மும ஸபர்சமும் ரூபமும ரஸமும கந்தமும் அவைகளின் குணங் கள். அந்தப்பூதங்களுடைய குணங்களுக்கும் அதிகமாதல் குறை தல்முதலிய குணங்களிருக்கின்றன. பஞ்சபூதங்களாலாகிய காணப் படுகின்ற எல்லாப்பொருள்களும் ஒன்றின்குணம் மற்றொன்றில் தீதாற்றுகிறவையாபி ருக்கின்றன. முந்தி முந்தியிருக்கிற பொருள்க ளுடைய எல்லாக்குணங்களும் முறையே குணிகளான ¹ மூன்றில் காணப்படுகின்றன. ஆறாவதான சேதனை என்பது மனமென்று சொல்லப்படுகிறது. புத்தியானது ஏழாவதாக இருக்கும். அதற்கு மேற்பட்டது அஹங்காரம். ஐந்து இந்திரியங்கள், ஜீவாத்மா, ரஜோ குணம், ஸதவ குணம், தமோகுணம் இவ்வாறாகப் பதினேழு அவ யவங்களோடுகூடின இந்தக் கூட்டமானது அவ்யக்தமென்கிற பெயருள்ளது. வெளிப்படையாகவும் மறைவாகவுமிருப்பவை களும் அறியமுடியாதவைகளுமான இந்திரியங்களாலறியப்படுகிற விஷயங்களுள்ளதும் வெளிப்படையும் மறைவுமான இந்த ஜடப் பொருள்களின் ² கூட்டமானது இவ்வண்ணம் ³ இருபத்து நான்கு தத்துவங்கள் அடங்கியது. இதுமுழுமையும் உமக்கு உரைக்கப்பட்டது. மீண்டும் எதைக் கேட்க விரும்புகிறீர்? என்று வினவினார்.

¹ இங்கு, பழையவுரை விரிவாக இருக்கிறது; பிரம்மத்தின் குணங் கள் உலகத்திலும் உலகத்தின் குணங்கள பிரம்மத்திலும் அததியாஸத தால் காணப்படுகின்றன என்பது கருத்து.

² வேறு பாடம்

³ சாந்தி பாவம் 1220-ம் பக்கத்திலும் அநுசாஸன பாவம் 99-ம் பக்கத்திலும் குறிப்புகளிற காண்க.

இருநூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸ்த்மாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மவ்யாதர் ஐந்து பூதங்களுடைய குணங்களைச் சொல்லி இந்திரி யங்களை அடக்கீதலும் அடக்காமையும் ஸுகதுக்கங் களுகீது முறையே முக்யமான காரணங்க ளென்பதைக் கூறியது.) .

பாரத! இவ்வண்ணம தர்ம வயாதரால சொல்லப்பட்ட அந்தப் பிராம்மணன், மனததிற்குப் பிரியத்தைப் பெருகுகுகிற சொல்லை மீண்டும் சொன்னான். பிராம்மணன், 'தர்மத்தை அறிந தவர்களுள் சிறந்தவரே! எவைகளை ஐந்து மகாபூதங்களென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்த ஐந்து பூதங்களுள்ளும் ஒவ்வொன்றி னுடைய குணங்களையும் எனக்கு நனகு உரைப்பீராக' என்று வினவு, வ்யாதர், 'பூமி, ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம் ஆகிய எல லாம் குணங்களால் மேலிட்டவைகள். அவைகளுடைய குணங்களை உமக்குக் கூறுவேன். பூமியானது ஐந்து குணங்களுள்ளது. பிராம் மணரே! ஜலமானது நான்கு குணங்களுள்ளது. அகனியில மூன்று குணங்களி நக்கின்றன. காற்றிலும், ஆகாசத்திலும், முறையே இரண்டு குணங்களும் ஒருகுணமும் இருக்கின்றன. சப்தம், ஸ்பாசம், ரூபம், ரஸம், ஐந்தாவதான கந்தம் ஆகிய எல்லாவற்றி லும் சிறந்த இந்த ஐந்தும பூமியின் குணங்கள். பிராம்மணே! தமரே! நல்ல விதமுள்ளவரே! பிராம்மணரே! சப்தம், ஸ்பாசம், ரூபம், ரஸம் ஆகிய இவைகள் ஜலத்தினுடைய குணங்களென்று உமக்குச் சொல்லப்பட்டன. சப்தம், ஸ்பாசம், ரூபம் இம் மூன்று குணங்களும் தேஜஸைச் சாந்திருக்கின்றன. சப்தம், ஸ்பாசம் இரண்டும் வாயுவினிருக்கின்றன. சப்தம் ஒன்றே ஆகா சத்தில் இருக்கிறது. பிராம்மணரே! எந்த ஐந்து பூதங்களில் உலகங்கள் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ அந்த எல்லாப் பூதங்களி லும் இந்தப் பதினைந்து குணங்களிருக்கின்றன. பிராம்மணரே! இந்தப் பூதங்கள் ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரியாமல் சேர்ந் திருப்பதலை பிரகாசிக்கின்றன. எப்பொழுது ஜீவர்கள் தம் தேகத்தைக்காட்டிலும் விலகுகுணமான வேறு தேகத்தை நினைக்கிறார்களோ அப்பொழுது முன் தேகத்தை விட்டு வேறு தேகத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் (ஸங்கல்பத்தால்)

முறையே மறைகிராகள; முறையே தோன்றவும் தோன்று கிராகள. ஸ்தாவரங்களானும் ஜங்கமங்களானும் நிறைநகிருக்கிற இவ்வலகமனைத்தையும் வியாதிநகிருக்கிற¹ தானுக்கள ஐரதூபுதவ களைச் சேர்ந்தவைகளாகவே ஆங்கங்குக் காணப்படுகின்றன வன்றோ? இந்திரியங்களால் அறியப்படுவனவெல்லாம் வ்யகத மென்று எண்ணப்படுகின்றன. இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத தும் அனுமானங்களால் அறியத்தக்கதுமாபிடுபபது அவ்யகத மென்று அறியத்தக்கது. சபதம் முதலிய இந்நக குணங்களை இந்ந இந்திரியங்கள் தத்தமக்கு உரியபடி கிரஹிக்கின்றன. தேகத் துடன் கூடின ஜீவன அபயடிப்பட்ட இந்திரியங்களைத் திரிததுக் கொண்டு இந்ந ஜனன மரணச்சுழலில் தாபத்தை அடைகிறான். உயாவுதாமுவான தத்வங்களை அறிந்தவன், ஆதமா உலகத்தில் பரவி யிருப்பதையும் உலகம் ஆதமாவின்விடத்திலிருப்பதையும் பாககி றான். அவனே விஷயங்களில் பற்றுநலுள்ளவனானால் (உலகத்தில்) பஞ்சபூதங்களைக் காண்கிறான். எப்பொழுதும் எல்லா நிலைமைகளி லும் எல்லாபூதங்களையும் பாககிறவனும் பரமமமாகியிருக்கிற வனுமான மனிதனுக்கு இருவினைப்பயன்களோடு சேர்க்கை உண்டா கிறதில்லை. அஜ்ஞான முதலிய கிலேசத்தைத் தாண்டியிருக்கிற யோகிக் கு ஒப்பற்ற உறுதிப்பொருளான மோகூதமானது இவ் வுலகில் வாஸம் பயன்றறநனபதைக் காட்டுகிற ஞானத்தினால் அடையப்படுகிறது சிறந்த புத்தியுள்ளவரான பகவான பிரம மத்தை ஆதிஅநதமில்லாதறிதனயும் நனக்குத் தனனையே காரண மாகக்கொண்டதெனயும் எப்பொழுதும் குறைவற்றதெனயும் தனக்கு நிகரில்லாததெனயும் உருவமில்லாதறிதனயும் சொல்லு கிரா. பிராமமணரே! நீர் எனனைக் கேட்பது முழுமையும் தவத் தையே மூலமாகக்கொண்டது மனிதன் எதை எதை விரும்பு கிறானோ அதை அதைத் தவந்தினால் அடைகிறானன்றோ? இந்திரி யங்களை நன்றாக அடக்கிக்கொண்டு காமங்களை அனுஷ்டிப்பவ னுக்குத் தவம் நிலைபெறுகிறது. வேறுவித்ததால் தவம் கைகூடாது ஸ்வாகம நரகமென்னும் இரண்டும் முழுமையும் இந்திரியங்களையே சாரநகிருக்கின்றன. அவைகளை அடக்கப்பட டால் ஸ்வாககத்திற்கு ஸாதகமாகும்; வெறியில் விடப்பட்டால் நரகத்திற்கு ஸாதகமாகும். எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்கி

¹ பீஷம்பாவம் 19, 363, சாந்திபாவம் 629 பக்கம் குறிப்புகளிற் காண்க.

நிலைநிறுத்ததலே ஸமபூர்ணமான யோகவிதி. இது தவததுக்
 கும் ஸவாக்கததுககும் நரகததுககும் மூலமன்றே? இந்திரியங்
 கள் விஷயங்களில் ஸஞ்சரிப்பதினால் மனிதன் ஸமசயமின்றித்
 தோஷத்தை அடைகிறான். அவைகளை யே நன்றாக அடக்கினால்
 அதனால் ஸித்ததியை அடைவான். எவன் ஆதமாவிரிடத்தில்
 சோபபிக்கததக்க ஆறு இந்திரியங்களை யும் அடக்கவல்லவனா
 கிறானே ஜிதந்திரியனான அநதமனிதன் பாவங்களோடு சேர்க்கை
 அடையமாட்டான்; அவ்வாறிருக்க, அனாததங்களோடு எவ
 வாறு சேர்க்கை அடைவான்? சீரமானது ஜீவனுக்கு ரதமாகக்
 காணப்பட்டிருக்கிறது; ஜீவாதமா அநத ரதத்திலிருக்கிற ஸாரதி;
 இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகச் சொல்லுகிறார்கள். இந்திரியங்
 களை அடக்கினவனும் தீரணம் அஜாககிரதையிலலாதவனுமான
 மனிதன் அந்த நல்ல குதிரைகளால் சேஷமததுடனகூடினவனாக
 ரதிகன்போல ஸுகமாகச்செல்லுகிறான். தீரணம் எநத மனிதன்
 சீரமாகிற ரதத்தில் பூட்டப்பட்டவையும் அபாயத்தை விளைவிப்ப
 திலே நோக்கமுள்ளவையுமான ஆறு இந்திரியங்களாகிற குதிரைகளு
 டைய கடிவாணங்களை இழுத்துப் பிடிப்பதே அவன் உததம
 ஸாரதியாவான். வழிகளில் விரைவாகச் செல்லுகிற குதிரைகள்
 போல விஷயங்களில் விரைவாகச் செல்லுகிற இந்திரியங்களை
 இழுத்துப்பிடித்து ஸாரத்தியம் செய்வதில் மனிதன் தைர்யத்தைக்
 கைக்கொள்ளவேண்டும். தைர்யத்தினால் அவைகளை நிச்சயமாக
 ஜயிப்பான். விஷயங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்ற இந்திரியங்களை அனு
 ஸரித்து மனமானது தடையின்றி விடப்படுமானால் அந்த மன
 மானது இவனுடைய புத்தியை, காற்று ஜலத்தில் ஓடத்தை இழுப்ப
 துபோல இழுக்கிறது. ஸங்கலபம் சோந்த சபதம் முதலிய
 எநத ஆறு விஷயங்களில் அந்த விஷயங்களின் அனுபவத்தாலுண
 டாகிற ஸுகத்தை விஷயப்பற்றுள்ளவர்கள் மதிமயக்கத்தால்
 ஸுகமென்று கொள்ளுகிறார்களே அந்த விஷயங்களில் விஷயப்
 பற்றுற்றவன் அவை நிலையற்றவையென்றெண்ணிப் பிரம்மத்தியா
 னத்தாலுண்டாகிற பலனைப் பெறுகிறான் ' எனறு சொன்னார்.

இருநூற்றுப்பதினானூறுவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(தர்மவியாதர் ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களையும் அத்யாத்ம்

ஸ்வநுபத்தையும் கேள்சிகனுக்குச் சொல்லியது)

பரதவமசததிலுதிததவனே! தர்மவியாதரால இவவண்ணம ஸூக்ஷ்மமானது சொல்லப்பட்டவுடனே, அந்தப் பிராமமணனே, மனததை ஒருவழிப்படுத்திக்கொண்டு, 'ஸதவம், ரஜஸ, தமஸ இவற்றின குணங்களை உள்ளபடி கேட்கின்ற எனக்கு இப்பொழுது உள்ளபடி உரைப்பீராக' என்று மறுபடியும் ஸூக்ஷ்மத்தை வினவினான். வியாதர், 'நீர் எனனைக் கேட்டதலை உமக்கு அதை ஸந்தோஷத்தோடு சொல்லுவேன். சொல்லுகின்ற என் னிடமிருந்து அந்தக் குணங்களைத் தனித்தனி தெரிந்துகொள்வீ ராக. அந்தக்குணங்களுள் தமோகுணமானது விபரீத ஞான மயமாபுள்ளது. இவைகளுள், ரஜஸானது பிரவருத்தியை உண்டு பண்ணுகிறது. இவைகளுள், பிரகாசம் மேலீட்டிருப்பதால் ஸதவ குணமானது சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. தமோகுண முள்ளவன் அறியாமை மேலீட்டவனாகவும் மூடனாகவும் உறக் கத்தை ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவனாகவும் புத்தித்தெளிவில்லாத வனாகவும் கெட்ட இந்திரியங்களுள்ளவனாகவும் அஜ்ஞானத்தால் கெடுக்கப்பட்டவனாகவும் கோபமுள்ளவனாகவும் சோமபேறியாகவு மிருப்பான். பிரமமரிஷியே! எவன் நன்னடையும் இன்சொல்லு முள்ளவனும் ஆலோசிப்பவனும் மனிதர்களுள் சிறந்தவனும் அஸூயையிலலாதவனும் லாபத்தை அடைவதில் விருப்ப முள்ளவனும் இறுமாப்புள்ளவனும் அகங்காரமுள்ளவனுமாயிருப் பதேனே அவன் ரஜோகுணமுள்ளவனென்று அறியத்தக்கவன். எந்த மனிதன் அதிகப்பிரகாசமுள்ளவனும் தீரனும் லாபத்தை அடைவதில் விருப்பமில்லாதவனும் அஸூயையிலலாதவனும் கோபமில்லாதவனும் சிறந்தபுத்திமுள்ளவனும் ஜிதேந்திரியனுமா யிருக்கிறானே அவன் ஸாதஸிகனென்று அறியத்தக்கவன். நல்ல அறிவுள்ளவனான ஸாதஸிகனே உலகத்தாருடைய நடைகளோடு ஸம்பந்தப்படமாட்டான்; அறியத்தக்கதை அறிந்துகொள்வான். உலக நடையை அருவருப்பான். (அவனுக்கு) வைராகியத்தி னுடைய ரூபமோ முந்தியே தொடங்குகிறது. அஹங்காரமானது

தணிவடைகிறது. மனம் தெளிகிறது. மூன்று கரணங்களிலும் ஒற்றுமை உண்டாகிறது. பிறகு, இரத வீரகதனுக்கு (ஸுகம துககம், லாபம் அலாபம் முதலிய) எல்லா தவற்துவகங்களும் பரஸபரம் விரோதியாமல தணிர்துவிடுகின்றன. இப்படிப்பட்ட வீரகதனுக்கு ஒரு விஷயத்திலும் ¹ ஒரு ஸமசயமும் உண்டாகி திலலை. பிராமமணரே! சூததிரஜாதியிலபிறநது நல்ல குணங்களை யே அடைநதிரூபவனுக்கு வைஸயததனமையும் அப்படியே கூததிரியததனமையும் உண்டாகின்றன. மனத்திலும் வாக கிலும் செயகையிலும் கபடமில்லாமல உள்ளமபுறமும் ஓததிரூப் பவனுக்கு பராமமண்யம் உண்டாகிறது. உமக்கு எல்லாகுணங களும் கூறப்பட்டன. மறுபடியும் எதைக் கேடக விரும்புகிறீர்?' என்று சொனனா.

பிராமமணன், 'சீரததிலுள்ள அகனியானது பிருதிவிஸம பநதமுள்ள தாதுவை அடைநது எப்படி இருக்கும்? காற்றானது ஸதானவிசேஷங்களை அடைவதனால் எவ்வாறு பிராணிகளை இருந கச செய்கிறது?' என்று வினவினான். யுதிஷ்டிர! பிராமமணனால் வினவப்பட்ட இரத வினாவககேட்டு, வயாதா, மகாதமாவான பிராமமணனுசசுச சொல்லலானா. 'சீரததைப பரிபாலனம் செயதுகொண்டு அகனியானது சிரலை அடைநதிரூககிறது. பிராணவாயுவானது தலையிலும் அகனியிலுமிருந்துகொண்டு பலவிதமாக ஸஞ்சரிககின்றது. சென்றது, இருக்கிறது, வருவது ஆகிய எல்லாம் பிராணனில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. அதுவே பூதங்களுள் சிறந்தது. அதை ஒளிவடிவமான பிராமமாக உபா ஸிக்கிறோம். அது ² ஸமஷ்டிஜீவன். எல்லாபராணிகளுக்கும் அது அநந்தராதமா. அது சாரவதமான புருஷன். அது மஹாததவம்; புத்தி; அஹங்காரம், பூதங்களுக்குஅதுதான் விஷயமாக இருக் கிறது. அதுஅவயகதம், ஸதவமென்கிறபெயருள்ளது. அது ஜீவன். அதுவே காலம் பிராமமணோததமரே! பிரகருதியும் புருஷ னும் பிராணனே. அது ஸவபனஸமயததில் விழித்துக்கொண்டிருக் கிறது. ஸுஷூபதியில் அது உறங்கவும்உறங்குகிறது. விழித்துக் கொண்டிருக்கிற பிராணிகளிடம் வெஸமயை உண்டுபண்ணுகிறது. வேலைசெய்கிற பிராணிகளிடம் இயங்குமபடியும் செய்கிறது.

¹ வேறு பாடம்.

² 'சிதது, விஜஞானம், பிராணன இவற்றின் சோககை' என்பது பழையவுரை.

பிராம்மணோத்தமரே! அந்தப் பிராணவாயுவானது தடுக்கப்பட்டு விட்டால் (மனிதன்) மரித்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான். பூதங்களின் சோககையான சரீரத்தைத் தரிகிற ஜீவன் சரீரத்தை விட்டு மறுபடியும் வேறு சரீரத்தை அடைகிறான். சரீரத்தினுடைய மத்தியில் நாபிமண்டலம் நிலைபெற்றிருக்கும். நாபியில் அகனியானது நிலைபெற்றிருக்கிறது. ¹ இவ்வாறு சரீரத்தினுள்ளிருக்கிற விஜ்ஞானரூபியான ஜீவனும் வெளியிலுள்ள சரீரம் இந்திரிய முதலியனவும் பிராணவாயுவினால் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. அந்த விஜ்ஞானம் உபாதியின் ஸம்பந்தத்தினால் ஜீவனென்னும் பெயரை அடைந்தபிறகு, ஸமானவாயுத் தன்மையை அடைந்து (ஜடராகனியை அடுத்தது உண்டபொருள்களை ஜீரணப்படுத்தி அபானவாயுவாகி அவற்றின் ஸாராஸாரங்களைத்) தத்தம் இடங்களில் சேர்ப்பிக்கிறது. அபானவாயுவானது ² வஸ்தூயினடியிலும் சூத்ததிலும் அகனியை அடைந்து மூதரத்தையும் மலத்தையும் சுழித்துக்கொண்டு சுற்றிவருகிறது. ஒன்றாக இருந்துகொண்டு பிரயத்தனம், செய்கை, வனமைமூன்றிலும் மிருக்கிற வாயுவை அத்பாதம் ஸவரூபத்தை அறிந்த மனிதர்கள் உதானமென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே, மனிதர்களுடைய சரீரங்கள் முழுமையிலும் ஸந்திதோறும் நன்கு நிலைபெற்றிருக்கிற வாயுவானது வயானமென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. அந்த அகனியோ, சரீரதாதுகங்களில் பரவியதாகவும் வாயுவினால் நன்றாகத் தூண்டப்பட்டதாகவும் இருந்துகொண்டும் ரஸங்களையும் சரீரதாதுககளையும் வாதபித்தஸலேஷ்டங்களையும் நடைபெறச் செய்துகொண்டும், எல்லாப்பகசங்களிலும் ஓடுகிறது. பிராண முதலிய வாயுக்கள் சோவதால் ஒன்றோடொன்று உரைதல் உண்டாகிறது. அதனால் உண்டாகிற சூடே பிராணிகளுடைய அன்னத்தைப் பசுவமைசெய்கிற அகனியென்று அறியத்தக்கது. அபானத்துக்கும் உதானத்துக்கும் இடையில் பிராணனும் வயானனும் நன்கு நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அகனியோ, அதிஷ்டானத்தை நன்கு அடைந்ததாக அன்னத்தை நன்றாகப் பசுவமைசெய்கிறது. இந்த நெருப்புக்கு (மலத்தைக்கழிக்கிற இந்திரியமான) வாயுவானது கடைசி எல்லையாகும். அது குதமென்று பேருள்ளதாகும். மனிதர்களுடைய பிராணவாயுமுதலிய ஐந்து வாயுக்களுள்ளும் அந்த அபானவாயுவிருந்து நாடிமாக்கங்கள் உண்டா

¹ வேறுபாடம்.

² நாபியின் கீழ்ப்பாகம்.

கினறன. அகனியின் வேகததையுடைய பிராணவாயுவானது குதத்தினுடைய கடைசியில் திருப்பி அடிக்கப்படுகிறது. அப்படி திருப்பி அடிக்கப்பட்ட பிராணவாயுவானது மேலே வந்து மீண்டும் அக்னியை நன்றாக மேலே எழுப்புகிறது. பக்வாசயமோ நாபிக்குக் கீழாக இருக்கிறது; ஆமாசயமானது மேலேயிருக்கிறது. சரீரத்தினுடைய நாபியின் மத்தியிலுள்ள ஜாடராகனியில் எல்லா இந்திரியங்களும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. பிராணவாயுமுதலான பத்து வாயுகளால ஏவப்பட்ட எல்லா நாடிகளும் ஹருதயத்தினின்று குறுககாகவும் மேலாகவும் அவ்வாறே கீழாகவும் சென்று அன்னரஸத்தை தேகத்தில் பரவச செய்கின்றன. எந்த வழியினால் அந்தப் பரமாதமஸவரூபத்தை அடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட இரதமார்க்கம் யோகிகளுக்கு உரியது. சிரமத்தை ஜயித்தவர்களும் ஸம்புத்தியுள்ளவர்களுமான தீராகள ஸுஷும்நா நாடியுடன் ஸஹஸராரமென்னும் இடத்தை அடைந்து அந்த நாடியின் வழியாகப் பரமாதம ஸவரூபத்தைச் சிரத்தில் தியானம் செய்வதற்காக நிலைநிறுத்துகிறார்கள் இவ்வண்ணம் எல்லாப்பிராணிகளிடமும் ப்ராணபான வாயுகள் பரவியிருக்கின்றன. அவ விரண்டையும் அகனியுடன் கூடியவைகளென்றும் பிராணவாயுவை ஆதமாவில் நிலைபெற்றதென்றும் அறிந்துகொள்ளும். ஜீவாதமா¹ பதினொரு விகாரங்களுடன் கூடின விங்கசரீரத்தோடு ஐக்யத்தை அடைந்தவனாகவும்² பதினாறு கலைகளின் கூட்டத்தினால் நிறைக கப்பட்டவனாகவும் இருக்கிறான். யோகத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட புத்தியுள்ள நிதயனான அந்த ஆதமாவை ஸுகூஷ்மமாயும் ஸ்தூலமாயு மிருக்கிற தேகத்துடன் கூடியவனென்று அறிவீராக. அந்தக் கலைகளின் கூட்டத்தில் பாததிரத்தில் நெருப்புப்போல எவன எப் பொழுதும் வைக்கப்படாதிருக்கிறானே யோகத்தால் சித்தத்தை அடக்கிய அந்த ஜீவாதமாவை நிதயனென்று அறிவீராக. தாமரை

¹ 'நானேந்திரியம் 5, காமேந்திரியம் 5, பிராணன 5, மனம், புத்தி ஆகிய 17-ம் கூடியது லிங்கசரீரம் எனபா வேதாந்திகள்; இவற்றில், பிராணனகளை 10 இந்திரியங்களிலும் புத்தியை மனத்திலும் அடக்கி 11 ஆகக்கூறும் ஸாந்தியாகளுடைய கொள்கைப்படி இங்குக்கூறப்பட்டது' எனபது பழையவுரை

² பிராணன, ஸரத்தை, ஆகாயம், வாயு, ஜோதி, அப்பு, பிருதில்வி, இந்திரியம், மனம், அனனம், வீரியம், தவம், மந்திரம், காமா, லோகம், காமம் ஆகப்பதினாறு' எனபது பழையவுரை

இலையில் நீர்ததுளிபோல அந்தக கலைகளின் கூட்டத்தில் எவன நனகு நிலைபெற்றிருக்கிறானோ நிதயம் காமபலதயாகத்தால் அடக கப்பட்ட மனமுள்ள அவனை சேஷதரஜ்ஞனென்று அறிவீராக. ரஜஸையும் ஸதவததைபும தமஸையும் உபாதிபுடன் கூடின ஜீவன்க னோடு ஸமபநதமபெற்றவைகளென்று அறிவீராக. ஜீவாதமா வைப் பரமாதமாவுக்கு வேலைக்காரனைப் போலப் பராதீனென்று அறிவீராக. அபபடியே, பரமாதமாவைச் சிறநதகுணங்கள் நிறைந்தவரென்று அறிவீராக. சைதனயமில்லாத சரீரத்தைச சைதனயமுள்ளதென்றும் ஜீவனுக்குப் போகயமென்றும் சொல லுகிறார்கள். அநத ஜீவன் ஸ்வதநதிரானாகக் கிரியைகளைச் செய கிறான்; எல்லாவற்றையும் அசைவுறச் செய்கிறான். எவன் ஏழு உலகங்களைபும படைத்தானோ அநத ஆதமாவை சேஷத்திரத்தை அறிந்தவர்கள் பரமாதமாவென்று சொல்லுகிறார்கள். பிராணிக ளிடம் அநதர்யாமியாக இருக்கிற இநதப் பரமாதமா எல்லாப்பூதங் களிலும் பிரகாசிக்கிறதிலை; பரமமஜ்ஞானத்தைச் சாஸ்திரங் களால் அடைநதருக்கிற மகான்களாலே ஸூக்ஷ்மமும் சிறந்தது மான புத்தியினால் காணப்படுகிறான். அந்தக்கரணத்தின் தெளிவி னால் மனிதன் நல்லகாமங்களையும் பாபகர்மங்களையும் நாசம் செய கிறான். தெளிநதமனமுள்ளவன் ஆதமாவிடம் நிலைபெற்று முடி வற்றஸுகத்தைப்பெறுகிறான். மனம்தெளிந்ததற்கு அடையாளம யாதெனில், மனிதன் திருபதிஅடைந்து ஸுகமாகத் தூங்குவான். ஸுகம் துக்கம் இரண்டையும்விட்டு, (புணயம் பாபம், பிறப்பு இறப்பு, முதலிய) இரட்டைகளையும் விட்டு, எல்லா வஸ்துக களிலும் தன்னுடையதென்கிற அபிமானத்தைபுமவிட்டு, சேஷமத தினால் மேன்மேல் பிரகாசத்தை அடைவிக்கப்பட்டவனாகக் காற் றில்லாத இடத்தில் விளக்குப்போல (அசைவற்று) ஜ்வலிப்பான். எப்பொழுதும் இரவின் முன்பாகத்திலும் பின்பாகத்திலும் மனத்தை யோகத்தில் செலுத்துகிறவனும் சொற்ப ஆகாரத்தை உட்கொள்பவனும் மாசற்ற மனமுள்ளவனுமான யோகியானவன் தன் உள்ளத்தில பரமாதமாவைப் பார்க்கிறான். மனிதன் நன ராகப் பிரகாசிக்கின்ற தீபத்தினால் பொருள்களைப் பார்ப்பதுபோல மனோமயமான தீபத்தினால் பரமாதமாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கி றான். பிராம்மணரே! அவன் ¹ வடிவமில்லாத ஆத்மாவைக்கண்டு

¹ 'நிராதமானம்' என்பது மூலம்; 'நாககுணமான' என்பது பழைய உரை.

ஃ.

பந்தத்தினின்று விடப்படுகிறான். எல்லா உபாயங்களாலும் லோபத்தையும் கோபத்தையும் விலக்கவேண்டும். எது ஞானமோ அது பவிதரம். தவமாதது ஸமஸாரமாகிற கடலைக் கடப்ப தற்கு ஒரு வாராவதியாக எண்ணப்படடிருக்கிறது. எப்பொழு தும் தவத்தைக் கோபத்தினின்று பாதுகாக்கவேண்டும் ¹ ஸம பத்தை மாதஸர்யத்தினின்று பாதுகாக்கவேண்டும் விதத்தையே மானுவமானவகளிவிருந்து காக்கவேண்டும் ஆதமாவை (உண்மை ஞானத்திலிருந்து) தவறுதலினின்று பாதுகாக்கவேண்டும். அனா டினவர்களைப் பாதுகாப்பது சிறந்த தாமம். பொறுமையானது நிகரிலலாத பலம். ஆதமஜ்ஞானமானது சிறந்த ஞானம். ஸத்தியவிரதமானது எல்லா விரதங்களைப்புகாடடினும் சிறந்த விரதம் ஸத்தியத்தைச் சொல்லுவது சிறந்தது. ஸத்திய ஜ்ஞான மானது ஹிதமாகும். எது பிராணிகளுக்கு மிகவும் ஹிதமா யிருக்குமோ அது சிறந்த ஸத்யமென்று எண்ணப்படடிருக்கிறது. எவனுடைய எல்லாக் கார்யங்களும் எப்பொழுதுமே பயனில் விருப்பமில்லாதவைகளாக இருக்குமோ, எவனுடைய ஹோமம் முதலிய எல்லாக் கிரியைகளும் பலதயாகத்திலே நோக்குள்ளவை யாக இருக்குமோ அவன் தியாகி, அவன் சிறந்த புத்தியுள்ளவன். குருவாக இருந்தாலும் இந்த பரமமேபோதத்தைப் பிறருக்கு இவ விதமென்று சொல்லமுடியாததலால் அந்த லக்ஷணையினாலேயே தெரிவிக்கவேண்டும். சித்தவியோக ரூபமான இந்த பரமம யோகத்தை விருத்தலக்ஷணையினால் யோகமென்கிற பெயருள்ள தாக அறியவேண்டும் பிராணிகளில் ஒன்றையும் துன்பம் செய்ய லாகாது. ஸநேஹத்தன்மையாகிற வழியை அடைந்தவனாக நடக்க வேண்டும். இந்த மனித ஜன்மத்தை அடைந்து ஒருவனோடாவது வைரத்தைப் பாராட்டக்கூடாது. 'எனக்கு யாதொன்றுமில்லை' என்கிற எண்ணம், நல்ல ஸநேகாஷம், ஆசை இல்லாமை, சாபலய மில்லாமை ஆகிய இவையே சிறந்த ஞானம் நல்ல ஆதம ஜ்ஞானம் உத்தமமானது. மனிதன் பறவைவிட்டு இமமையிலும் மறுமையிலும் சோகமில்லாததும் அசைவற்றதுமான வைராகசியத்தைக் கைக்கொண்டு புத்தியினால் பரிசுத்த விரதமுள்ளவனாயிருக்கவேண்டும். அடைதற்கரிய மோக்ஷத்தை அடையவிரும்புகிற மனிதன் தவத்திலே எப்பொழுதும் நிலைபெற்றவனுமே இந்திரியங்களை அடக்கினவனுமே பிரமமஸவரூபத்தை மனமமசெய்யல

¹ 'தாமத்தை' எனப்படு வேறுபாடும்

னும் மனததை நனகு அடககினவனும் விஷயங்களில பற்றுதலில லாதவனுமாக இருக்கவேண்டும். அறிஞர்கள் இந்நப பிரமம ஸுகானுபவஸதானமான மோக்ஷத்தை, குணங்களாக எண்ணப்படு கின்றவை குணமல்லாதவையாகுமிடமென்றும், ஸதிரீ முதலிய வஸதுககரின ஸம்பநதமில்லாததென்றும், ஜீவாதமா ஒன்ற லேயே ஸாதிககததககதென்றும், அஜஞானம் விலகினவுடன அடையததககதென்றும், முநதியே ஸித்தமாக இருக்கிறதென றும், ஒன்றென்றே அறிபததககதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். எந்த மனிதன துககம் ஸுகம இரணடையும விடுகிறானே அவன அழிவிலலாத பிரமமத்தை அடைகிறான். மற்ற ஒரு வஸதுவி னிடத்தினும் பற்றுதலை அடைகிறானிலலை. பிராமமனோத்தமமே! பெரியோர்களிடமிருநது கேடவண்ணம் எனனால் இவை எல்லாம் சுருக்கமாக உமககு உரைக்கப்பட்டன. மீண்டும் எதைக கேடக விருமபுகிரீ? ' எனறு கூறிலா

இருநூற்றுப்பதினேழாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(தர்மவ்யாதர் கேளசிகளைத் தம் வீட்டினுள் அழைத்துப்போய் முதியவர்களான தம் தாய்தந்தையரைக் காண்பித்து அவர் களுக்குத் தாம் பணிசெய்யும் முறையைத் தேர்வித்தது)

யுதிஷ்டிர! இவ்விதம் மோக்ஷதாமம் முழுமையும் சொல்லப் பட்டவுடன, பிராமமணன் திடமான பிரீதியுள்ள மனததுடன் தாம வ்யாதரைப பாதது, ' உம்மால் நியாயததுடனகூடின இவை அனைத்தும் நனகு கூறப்பட்டன. உமமால் தாமங்களில் அறியப படாதது ஒன்றும் காணப்படவில்லை ' எனறு சொல்ல, வியாதர், '1 பிராமமனோத்தமமே! எனனால் இந்ந ஸித்தியானது எதனால் அடையப்பட்டதோ, எது எனனுடைய தர்மமோ, அதை நீர் நேரில பார்ப்பீராக. பகவானே! எழுநதிரும். தாமங்களை அறிந்தவரே! விரைவாக என வீட்டினுள் நுழைந்து என்னுடைய தாயதந்தைகளைப் பாககக்கடவீர் ' என்று சொன்னா. இவ் வண்ணம் சொல்லப்பட்ட அநதப்ராம்மணன் வீட்டினுள் நுழைந்து, நனகு அர்ச்சிக்கப்பட்டதும் மனததிற்கு ஸந்தோஷத்தை

1 பொருள் இரட்டித்தலால் ஒரு விளி விடப்பட்டது.

உண்டுபண்ணுகிறதும் மிக்க ரம்மியமாயிருக்கிறது நான்கு அறைகளுள்ளதும் தேவாலயத்திற்கொப்பானதும் தேவதைகளால் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டதும் படுகைகளாலும் ஆஸனங்களாலும் நெருங்கியதும் நிகரில்லாத வாஸனையுள்ள வஸதுக்களோடு கூடியதுமான உப்பரிகையைக் கண்டான். பிராமமணன், அந்த மாளிகையில் வெள்ளைவஸ்திரங்களைத் தரித்தவாகளும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களும் போஜனம் செய்தவர்களும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் உத்தமமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவாகளுமான அந்த வயாதருடைய தாயதந்தைகளைக் கண்டான். தாமவியாதரோ அந்தத் தாய்தந்தைகளைப் பார்த்து முடிபினால் காலகளில் தண்டனிட்டார். தாய்தந்தைகள், 'தர்மங்களை அறிந்தவனே! எழுந்திரு; எழுந்திரு. தர்மம் உன்னை நாற்புறங்களிலும் பாதுகாக்கட்டும். நாங்கள் உன்னுடைய சத்தியினால் பிரீதியுள்ளவாகளாகிறோம். நீண்ட ஆயுளை அடைவாயாக. நீ இஷ்டமான கதியையும் தவத்தையும் ஞானத்தையும் சிறந்த மேதையையும் அடைந்திருக்கிறாய். புத்திரா! ஸதபுத்திரனான உனனால் நியம காலத்தில் நான்கு பூஜிக்கப்பட்டுத் தேவலோகத்தை அடைந்தவர்களபோல இந்த இடத்தில் ஸுகமாகவே வஸிக்கிறோம். உனக்கு எங்களைத்தவிர வேறு தெய்வமானது தேவர்களுக்கூட இல்லை. பரிசுத்தனாக இருப்பதுடன், பிராம்மணர்களுக்குரிய இந்திரியநிகரஹமுள்ளவனாகவும் இருக்கிறாய். புத்திரா! எவர்கள் பிதாவுக்குப் பிதாமஹர்களோ, அப்படியே பிரபிதாமஹர்களோ அவர்கள் உன்னுடைய இந்திரிய நிகரஹத்தாலும் எங்களுக்குச் செய்கிற பூஜையினாலும் பிரீதியடைந்ததாகள். மனத்தினாலும் செய்கையினாலும் வாக்கினாலும் செய்யப்படுகிற பணிவிடை குறைவடைகிறதேயில்லை. உனக்கு இப்பொழுது எங்களுக்குப் பணி செய்வதைத்தவிர வேறு எண்ணம் இருப்பதாகக் காணப்படவில்லை. அருமைக்குழந்தாய்! ஜமதகனிபின குமாரரான பரசுராமரால் வயது முதிர்ந்த தாய் தந்தைகள் எவ்வண்ணம் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டார்களோ, அவ்வாறாகவும், அதைவிட மேலாகவும் உனனால் எங்கள் விஷயத்தில் எல்லாம் செய்யப்பட்டன' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, தர்மவயாதா அவ்விருவருக்கும் அந்தப் பிராமமணனை அறிவித்தார். அவ்விருவரும் அப்பொழுது அந்தப் பிராமமணனை நல்வரவு கூறி அர்ச்சித்தார்கள். பிராமமணன் அந்தப் பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்விருவரையும்

பார்த்து, 'நீங்கள் புத்திரருடனும் வேலைக்காரர்களுடனும் வீட்டில்
 சேஷமமாயிருக்கிறீர்களா? நீங்கள் நோயற்றிருக்கிறீர்களா? இந்த
 (முதுமையில்) உங்கள் சரீரங்கள் லௌகிகமாயிருக்கின்றனவா?'
 என்று வினவினான். முதியோர்கள், 'பிராம்மணரே! எங்களுக்கு
 வீட்டிலும் வேலைக்காராவகையிலும் எல்லாவிதத்தாலும் சேஷமம்.
 பகவானே! நீரும் இடையூறில்லாமல் வந்தீரா?' என்று சொன்னார்
 கள். பிராம்மணன், ஸந்தோஷத்துடன் அவ்விருவரையும்
 பார்த்து, 'ஆம்' என்றே மறுமொழி கூறினான். தர்மவயாதரோ,
 அந்த பிராம்மணனைப் பார்த்து, 'பகவானே! இந்த மாதாபிதாக்கள்
 எனக்குப் பரதேவதை. தேவதைகளை உதேசித்து எது
 செய்யத்தக்கதோ அதை நான் இவர்களுக்குச் செய்கிறேன்.
 எப்படி எல்லா உலகத்தாருக்கும் இந்திரனைத் தலைவனாகக்
 கொண்ட முப்பத்துமுககோடி தேவர்களும் நன்றாகப்
 பூஜிக்கத்தக்கவர்களோ அப்படியே பிராயம் முதிர்ந்தவர்
 களான இந்தத் தாய்தந்தைகள் எனக்குப் பூஜிக்கத் தக்க
 வர்கள். எப்படி பிராம்மணர்கள் பூஜைக்குரிய பொருள்களைக்
 கொண்டுவந்து தேவர்களைப் பூஜிக்கிறார்களோ அப்படியே
 நான் ஆலயயில்லாதவனாக இந்தத் தாய்தந்தைகளிருவரை
 யும் பூஜிக்கிறேன். பிராம்மணரே! இந்தத் தந்தை தாயிரு
 வரும் எனக்குச் சிறந்த தெய்வம். பிராம்மணரே! எப்பொழு
 தும் நான் இவர்களைப் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் அன்னங்
 களாலும் ஸந்தோஷமடையச் செய்கிறேன். கற்றறிந்தவர்
 கள் எவைகளை அகனிகளென்று சொல்லுகிறார்களோ, அந்த
 அகனிகள் எனக்கு இவர்களே. பிராம்மணரே! யஜ்ஞங்களுக்குப்
 நான்கு வேதங்களும் மறற எல்லாமும் எனக்கு இவர்களைத்
 இவர்களுடைய பணிவிடைக்காக என்னுடைய உபிரா, மனைஞர்.
 புத்திரன், நண்பர்கள் எல்லாருமிருக்கிறார்கள். நான் புத்திரன்
 னேறும் மனைவியோடும் நாள்தோறும் பணிவிடையைச் செய்
 கிறேன். பிராம்மணேததமரே! நானே இவர்களை நீராட்டுகிறேன்.
 அப்படியே இவர்களுடைய கால்களை நன்றாக அலம்புகிறேன்.
 நானே ஆஹாரதையும் கொடுக்கிறேன். அனுகூலமான வாததை
 களைச் சொல்லுகிறேன். அபரியமான சொற்களை விலக்கு
 கிறேன். நான், அதமத்தோடு சோந்ததாயினும் இவர்களுக்குப்
 பிரியத்தைச் செய்கிறேன். பிராம்மணேததமரே! பிராம்மணரே!
 தாமததையே பெரிதாக எண்ணிச் சோம்பலிலாதவனாக எப்

அரசு ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

பொழுதும இவர்களுக்கு நானே நேரில் பணிவிடையைச் செய்கிறேன். பிராமமணோததமரே! உலகத்தில சிறப்படைய விருப்பமுள்ள மனிதனுக்கு, பிதாவும் மாதாவும் அகணியும் ஆத்மாவும் ஆசாரியனுமாகிய ஐவரே குருக்கள. பிராம்மணோததமரே! இவர்களிடம் எவன் நன்றாகவே நடந்துகொள்ளுகிறானோ அவனாலே அக்னிதள நாள்தோறும் பணி செய்ப்பட்டவைகளாகும். இல்லறத்திலிருப்பவனுக்கு இது சாஸுவத தர்மம்' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுப்பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(தர்மவ்யாதர் கோசிகனைத் தாய்தந்தையருக்குப் பணிசெய்ய ஏவ், தாம் துத்தீரஜாதியில் பிறந்ததற்குக் காரணத்தைக் கூறியது)

தர்மாத்மாவான அநத வ்யாதா, குருக்களான அநத மாதா பிதாக்களிருவரையும் பிராமமணனுக்குத் தெரிவித்தது, மீண்டும் பிராமமணனை நோக்கி, 'பிராமமணரே! நீர் மிதிலாநகரத்திற்குச் செல்லும. மிதிலைபில வஸிக்கினற அந்த வியாதன உமக்குத் தர்மங்களைச் சொல்லுவான்' என்று பர்த்தாவினுடைய சுஸ்ரூஷையைப் ப்ரதானமாகுகொண்டவனும் இரதிரியங்களை அடக்கினவனும் ஸத்தியத்தையே சீலமாகுகொண்டவளுமான அந்தப் பதிவ்ரதையினால் நீர் சொல்லப்பட்டவிஷயத்தில நான் திவ்யக்ருஷ்டியுள்ளவனாக இருக்கிறேன் தாய்தந்தையருடைய பணிக்கு உடனடிமான தவத்தின் வன்மையை நன்கு பாபபிராக' என்று சொன்னார். பிராமமணன், 'பரிசுத்த விரதமுள்ளவரே! விராமங்களை அறிந்தவரே! மெய்பேசுகிறவனும் நல்ல ஸ்வபாவத்தாலும் நன்னடைகளாலும் நிறைந்தவளுமான பதிவ்ரதையினுடைய வாக்கியத்தை நன்றாக நினைத்து, 'நீர் சிறந்த குணமுள்ளவரென்று எனனால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறீர்' என்று சொன்னான். வியாதா, 'பிராமமணோததமரே! பிரபுவே! நீர் அவளால் எதைப்பற்றி என்னைக்குறித்தது ஏவப்படடரோ அநத விஷயம் அந்தப் பதிவ்ரதையினால் நன்கு அறியப்பட்டதே. ஸமசயமில்லை. பிராமமணரே! உம்மை அனுக்கிரஹிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் எனனால் இது காண்பிக்கப்பட்டது. ஐயா! பிராமமணரே! நான் உமக்குச் சொல்லப்போகிற ஹிதவாக்கியத்தை என்னிடமி

ருந்து கெளம. பிராமமணோத்தமரே! உமமால் தாயும் தந்தையும பூஜிக்கப்படவில்லை. இகழப்படாதவரே! அவ்விருவராலும் அனுமதி கொடுக்கப்படாமலே வேதங்களை அத்யயனம் செய்வதற்காக வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டா. அப்படிப்பட்ட தகாத காரியம் உமமால் செய்யப்பட்டது. இரக்கப்படத்தக்கவர்களும் வயது சென்றவர்களும் அவ்விருவர்களும் உமமுடைய சோகததால் குருடர்களானார்கள். அவர்களை மனங்குளிர்மபடி செய்வதற்கு விரைவாகச் செல்லும். உமமை இந்தத் தாமமானது தாண்டிச் செல்லவேண்டாம். நீர் சிறந்த தவமுள்ளவா; மஹாதமா; எப்பொழுதும் தாமதத்தில் பற்றுதலுள்ளவா. இவை அனைத்தும் பயனற்றவை அந்த மாதாபிதாக்களை விரைவாக அடைந்து ஸந்தோஷமடையும்படி செய்வீராக. பிராமமணோத்தமரே! அவர்களை ஸந்தோஷமடையும்படி செய்தால் நன்மையை அடைவீர். பிராம்மணரே! என சொல்லில் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடவீர். நீர் வேறுவிதமாக நடப்பது தகாது. பிரம்மரிஷியே! இப்பொழுதே போகலாம்; நான் உமக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னார்.

பிராமமணன், 'நீர் சொல்லியதெல்லாம் உண்மையே. ஸந்தேகமில்லை. தர்மத்தோடும் ஆசாரத்தோடும் குணங்களோடுமகூடியவரே! உமக்கு மங்களம். உம விஷயத்தில் பிரீதியுள்ளவரை இருக்கிறேன்' என்று சொல்ல, வ்யாதர், 'பழமையானதும் சாஸுவதமானதும் திவ்யமானதும் சாஸ்திர ஜ்ஞானமில்லாதவர்களால் அடையமுடியாததுமான தாமததை நீர் அனுஷ்டிக்கிறீர். நீர் தேவதைபோன்றவரன்றோ? பிராம்மணோத்தமரே! நீர் தாய் தந்தைகளிடம் சென்று சோமபலிலலாதவராக அவர்களுக்குப் பூஜையை விரைவாகச் செய்யும். வேறு ஒரு தர்மத்தையும் இதைக் காட்டிலும் சிறந்ததாக நான் காணவில்லை' என்று சொன்னார். பிராமமணன், 'நான் பாககிபவிசேஷத்தால் இலவிடத்திற்கு வந்தேன். எனக்குப் பாககியவிசேஷத்தால் உமமுடன் நட்பு ஏற்பட்டது. உலகத்தில் தாமதத்தைக் காட்டுகின்ற இப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் கிடைப்பது அரிது. பலலாயிரம் மனிதர்களுள் ஒரு தாமவான இருப்பதே இராணை. புருஷஸரேஷ்டரே! உமக்கு மங்களம். உமமுடைய ஸத்தியத்தினால் பிரீதியுள்ளவரை இருக்கிறேன். நரகத்தில் விழுகின்ற நான் இப்பொழுது உம்மால் நன்கு கரையேற்றப்பட்டேன். தோஷமற்றவரே! நான் உம்மை இப்படி பார்த்தது என அக்ருஷ்டம். புருஷஸரேஷ்டரே! ஸ்வர்க்கத்தி

னின்று கீழே விழுகின்ற யயாதிராஜன் தர்மவான்களான தெளஹித் திரர்களால எவ்வாறு கரையேற்றப்பட்டானோ அவ்வாறே நான் உம்மால் இப்பொழுது கரையேற்றப்பட்டேன். உமமுடைய வசனத்தினால் தாய் தந்தைகளுக்குச் சஸூருஷை செய்யப்போகிறேன். சாஸ்திர ஜ்ஞானமில்லாதவன தாமாதர்மநிச்சயத்தைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்கச் சகதியுள்ளவனாகான். சூததிரஜாதியில் இருக்கிறவனால் சாஸுவதமான தாமமானது அறியமுடியாதது. நான் உம்மைச் சூத்திரராக எண்ணவில்லை. தகக காரணமிருக்க வேண்டுமன்றோ? நீர் இந்தச் சூததிரததனமையை அடைந்ததற் குரிய உமமுடைய வினையை உள்ளபடி அறியவிருமபுகிறேன். விருப்பமுள்ள எனக்குப் பரிசுத்தாதமாவான நீர் எல்லாவற்றையும் கூறுவீராக' என்று வினவ, வ்யாதர், 'பிராமமணோததமரே! என்னால் பிராம்மணர்கள் மீறி நடக்கத் தகாதவர்கள். தோஷ மில்லாதவரே! முந்தின தேகத்தில் நடந்த இந்த எல்லா விருத்தாந தததையும் கேட்பீராக. நான் பூர்வஜனமத்தில் உததமரான ஒரு பிராம்மணருக்குப் புத்திரனும் வேதங்களை அததியயனம செய்த வனும் அவைகளில் நல்ல ஸாமாததியமுள்ளவனும் வேதாங்கக களுடைய கரையைபடைந்தவனுமான ஒரு பிராமமணனாக இருந்தேன். பிராமமணரே! எனனால் செய்யப்பட்ட தீசசெயல்களால் இந்த நிலைமையை அடைந்தேன். முன் ஜனமத்தில் தனுர்வேதத்தில் பற்றுதலுள்ளவனான ஓரசசன் எனக்குத் தோழனாக இருந்தான பிராம்மணரே! அவனது சேர்க்கையினால் நான் தனுர்விததையில் மிகச் சிறந்தவனானேன். இதே ஸமயத்தில் அரசன் சிறந்த போர் வீரர்களோடுகூடியவனும் மந்திரிகளால் நன்கு சூழப்பட்டவனுமாக வேடடைக்காகப் புறப்பட்டான். பிறகு, அங்கே ஓர் ஆஸா மத்தின் அருகில் பல மிருகங்களைக் கொன்றான். பிராமமணோத தமரே! பிறகு, எனனாலும் கோரமான ஒரு பாணம விடப்பட்டது. வளைந்த கணுக்களுள்ள அந்த அம்பினால் ஒரு ரிஷி அடிக்கப்பட்டார். பிராமமணரே! அடிக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுகின்ற அந்த ரிஷியானர், 'நான் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லை எவனால் இந்தத் தீங்கு செய்யப்பட்டது?' என்று எதிரொலி இடும்படி உரத்த சபதத்துடன் சோனனா. நான் அந்த முனிவரை மிருகமென்று எண்ணிக்கொண்டு அவரிடம் விரைவாகச் சென்றேன். வளைந்த கணுக்களோடுகூடின அம்பினால் அடிக்கப்பட்டவரும் பூமியில் விழுந்து அலறுகின்றவரும் கடுந்தவமுள்ளவருமான அந்தப் பிரம்ம

ரிஷியைப் பார்த்தேன். அகார்யத்தைச் செய்ததினால் என மனமானது மிகக் துன்பமடைந்தது. பிறகு, நான், அறியாமையினால் இதனைச் செய்தேன்' என்று சொன்னேன். 'என்னுடைய குற்றமனைத்தையும் நீ பொறுக்கக்கடவீர்' என்றும் அந்த மஹரிஷியை நான் வேண்டினேன். பிராமமணரே! பிறகு, கோபமூண்டவரான அந்த ரிஷியானவா என்னைப் பார்த்தது, 'கொடியவனே! நீ சூததிரஜாதியில் வியாதனாகப் பிறப்பாய்' என்கிற வாகசியத்தை எனக்கு மறுமொழியாகக் கூறினார்.

இருநூற்றம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தர்மவியாதரால் பற்பல தர்மங்களை அறிவிக்கப்பட்ட கோளசிகள் தன் வீடு சென்று தன் பெற்றோர்களுக்கும் பணி செய்ததும், மார்க்கண்டேயர் பதிவீரதையின் மகிமை முதலிய வற்றைச்சொல்லிக் கதையை முடித்ததும்.)

பிராமமணஸ்ரேஷ்டர்களுடைய உதமரே! இவ்வாறு ரிஷியினால் அப்பொழுது சபிக்கப்பட்ட நான் வாக்கியத்தை உரைப்பதில் ஸமர்த்தரான அந்த மஹரிஷியைப் பார்த்தது, 'முனிவரே! அறியாதவனான என்னால் இப்பொழுது இந்த அகாரியம் செய்யப்பட்டது. பகவானே! அவையனைத்தையும் பொறுக்கக்கடவீர். அருள புரிவீராக' என்கிற சொல்லால் கோபந்தணியும்படி ரிஷியை வேண்டினேன். ரிஷி, 'இந்தச் சாபமானது இவ்விதமே; வேறுவிதமாகாது; ஸமசயமில்லை. நான் கருணையினால் இப்பொழுது உன் விஷயத்தில் சிறிது அணுகுகிறஹம் செயவேன். சூததிரஜாதியில் நீ பிறந்திருந்தாலும் தர்மங்களை அறிந்தவனாவாய்; தாய்தந்தைகளுக்குச் சர்ப்புறவை செய்வாய்; ஸமசயமில்லை; அவர்களுடைய சர்ப்புறவையினால் மகாஸித்தியை அடைவாய்; முன்பிறப்புக்களை அறிப்பவனுமாவாய்; ஸ்வர்க்கததையும் அடைவாய். நீ தார்மிகனான வேடனாகப் பிறந்து மாதாபிதாக்களுடைய சர்ப்புறவையில் பற்றுதலுள்ளவனாகவுமிருந்து, சாபத்திற்கு அழிவு வந்தவுடன், மீண்டுமபிராமமணனாகப் பிறப்பாய்' என்று அணுகுகிறஹித்தார். மனிதருட்சிறந்தவரே! உக்கிர தேஜஸுள்ள அந்த ரிஷியினால் இவ்வண்ணம் நான் முற்காலத்தில் சபிக்கப்பட்டேன். அவரால் எனக்கே

அனுக்கிரஹமும் செய்யப்பட்டது. பிராம்மணோத்தமரே! அநத ரிஷியின தேகத்தில் பாய்ந்திருந்த அம்பையும் பிடுங்கி எடுத்தேன். அநத ரிஷியானவா எனனால் ஆஸ்ரமத்திற்குக கொண்டுவரப்பட்டார். அவர் உயிர் துறக்கவில்லை. பிராம்மணோத்தமரே! எனக்கு முன்ஜன்மத்தில் நோதவையும் ஸமீபகாலத்தில் எப்படி ஸ்வர்க்கம் செலவேனென்பதும் ஆகிய அனைத்தும் உமக்கு உரைக்கப்பட்டன' என்று கூறினார். பிராம்மணன், 'மகாபுத்தியுள்ளவரே! இவ்வண்ணம் மனிதர்கள் இநதத் துக்கங்களைடும் ஸுகங்கையும அடைகிறார்கள். நீ இதுவிஷயத்தில் கவலை அடையவேண்டாம். உமமுடைய ஜாதியை அறிநதுகொண்டிருக்கிற உமமால் செய்ய முடியாத கார்யம் செய்யப்படுகிறதன்றோ? உலகங்களுடைய விருத்தாநதங்களின் உண்மையை அறிநதவரே! எப்பொழுதும் தாமதத்தில் பற்றுதலுள்ளவரே! கறறநதவரே! காமதோஷத்தாலும் உமது ஜாதியைச் சாநத தொழிலினாலும் சிறிதுகாலம் பொறுக்கக்கடவீர்; பிறகு, பிராம்மணராவீர். இப்பொழுதே எனனால் பிராம்மணராக எண்ணப்பட்டிருக்கிறீர் இதில் ஸமசயமில்லை. பதிதனுகறக்கு காரணமான கெடட காரியங்களில் இருப்பவனும் டம்பமுள்ளவனும் கெடட கார்யங்களை அதிகமாகச் செய்வனும் மான பிராம்மணன் சூத்திரனுக்கு ஸமானனாவான். எநதச சூத்திரன் ஐம்பொறியடக்கலிலும் ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவனாக இருப்பதோ அவனை நான் பிராம்மணனாக எண்ணுகிறேன். நடையிலை அவன் பிராம்மணனன்றோ? காமதோஷத்திலை உக்கிரமான தகாத நிலைமையை நீர் அடைநதிருக்கிறீரன்றோ? மனிதர்களுள் சிறநதவரே! நான் உமமை விரைவில் தோஷங்கள் நீங்கினவரெனறெண்ணுகிறேன். நீர் கவலைப்படவேண்டாம். உலகங்களுடைய விருத்தாநதங்களின் உண்மையை அறிநதவர்களும் நித்யம் தாமதத்தில் பற்றுள்ளவர்களுமான உமமைப்போனது மனிதர்கள் வியஸனப்படமாட்டார்களன்றோ?' என்று சொல்ல, வயாதர், 'மனிதன் ஞானத்திலை மனோதுக்கத்தைப் போக்கவேண்டும்; மருநதுகளால் சரீரத்திலுள்ள வியாதியைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டும். இது பேரறிவின சிறப்பு மனிதன் பாலாகனாடு ஒப்புமையை அடையக்கூடாது. அறப்புத்தியுள்ள மனிதர்கள், விருமபாதவற்றின சோகையாலும் விருமபியவற்றின பிரிவினாலும் மனோதுக்கங்களை அடைகிறார்கள். எல்லாப்பிராணிகளும் குணகாரயங்களான ஸுகதுக்கமோஹங்க

னோடு சோகினறன, அப்படியே பிரிவடைகின்றன இது ஒருவ
 னுககுச் சோகத்துக்குக் காரணமாகக் கூடாதன்றே? அனிஷ்டந்
 திவ செர்க்கைபைப பாபபவன அப்படி விரைவில் விரகதி அடை
 கிறான். பிறகு, மனிநாகர், அனிஷ்டம் தொடங்குவதைப் பாப
 பாகளையானால் பரிஹாரத்தைச் செய்கிறார்கள். துககப்படுகிற
 வனுககு ஒன்றும் உண்டாகாது. அவன் பரிதாபத்திறகுமாததி
 ரம் ஆளாவான். எந்தமனிதர்கள் ஸுகத்தையோ துககத்தையோ
 இரண்டையுமோ விடுகிறார்களோ ஞானத்தினால் தருப்தியுள்ளவா
 களான அந்த அறிஞர்களே ஸுகமாக விருத்தி அடைகிறார்கள்.
 மூடாகள் அதிருப்தியைப் பரநானமாகக்கொண்டிருப்பார்கள். பண
 திகளா திருப்தியை அடைகிறார்கள். அதிருப்திக்கு முடிவு கிடை
 யாது. திருப்தியோ சிறந்த ஸுகம் ஞானமாகக்கத்தை அடைந்
 தவர்கள் சிறந்த கதியைப் பாபபவர்களாகிச் சோகத்தை அடைய
 மாட்டார்கள் துககத்தில் மனத்தைச் செலுத்தலாகாது. வ்ய
 ஸனமென்பது கொடிய விஷம். வ்யஸனமானது விவேகமில்லா
 தவனைக் கோபங்கொண்ட லாபமானது பாலனைக் சொல்லுவது
 போலக் கொல்லுகிறது. ஆபத்த நோந்திருக்கும் தருணத்தில்
 வ்யஸனமானது எந்த மனிதனைக் கவருகிறதோ பௌருஷத்தி
 னால் விடுபட்ட அந்த மனிதனுக்குப் புருஷார்த்தம் கிடையாது.
 செய்யப்படுகிற வினையின் பயன் அவஸயம் காணப்படுகிறது. மனி
 தன் கராயங்களில் ஒழிவை அடைந்தால் ஒருவிதமான மங்களத்தை
 யும் அடையமாட்டான். அப்படி இருந்தாலும் துககத்தைவிட்டு
 விலகுவதில் உபாயத்தைக் கண்டறிய விருமபுவனனால் சோகந்
 திறகு உடன்படாக்கவனாக நல்ல கராயத்தை ஆரம்பிக்கவே வேண
 டும். நல்லகராயங்களில் முயற்சியுள்ளவனாகவும் வியஸனமில்
 லாதவனாகவும் இருக்கவேண்டும் பிராணிகளிடங்களில் அழிவுண
 டாவதை நனகு ஆலோசித்து எவர்கள் நத்துவ ஜ்ஞானத்தால்
 பரபரமத்தை அடைய முயலுகிறார்களோ தேர்ந்த ஞானமுள்ள
 அவர்கள் உந்தமகதியைப் பாபபவர்களாகிச் சோகத்தை அடை
 கிறதில்லை. கமறறிந்தவரே! நான துககப்படுகிறதில்லை; ஸந்தோ
 ஷிக்கிறேன் நான காலத்தை விருமபிக்கொண்டிருக்கிறேன்.
 பிராமமணரே! ஸாதுகளுள் சிறந்தவரே! இந்த நிகர்சனங்களால்
 நான மனந்தகராமவிருக்கிறேன்' என அ கூறினார்.

பிராமமணன், 'நீர் தேர்ந்த அறிவுள்ளவராக இருக்கிறீர். நீர்
 நல்ல மேதைபுள்ளவர், உமது புத்தி விசாலமானது. பாபத்தினினது

஁பபொழுதுமே திருமபினவராக இருக்கிறீர். நீர் ஞானத்தால முதிர்ந்தவராகவும் தர்மங்களை அறிந்தவராகவும் இருக்கிறீர். உமமிடம் நான விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். உமக்கு கேதம்ம உணடாகட்டும். தாமமானது உமமைப பாதுகாக கட்டும். தாமிகர்களுள் சிறந்தவரே! நீர் தாமத்தில தவறு மையைச செய்வீராக' என்று கூறினான். வியாதா, அஞ்சலி செய்துகொண்டு அவனைப்பார்த்து 'ஆசுக' எனறே சொன்னா. பிறகு, பிராமமனோததமன் அவரைப பிரதக்ஷிணமசெய்து புறப்பட்டான். அந்தப பிராமமணன் தன் வீடடை அடைந்து நல்ல நியமத்துடன் கூடியவனாகக் குருடாகளாயிருக்கிற தாய் தந்தையருக்கு அபபொழுது நியாயப்படி பணிவிடைகளைடுயல லாம செய்தான். புதிஷ்டிரா! தாமிகர்களுள் சிறந்தவனே! ஐயா! எந்தத தர்மத்தைப்பற்றி எனனை வினவினாயோ அவை அனைத்தும் மிசசமின்றி உனக்கு உரைக்கப்பட்டன. ஸாதுக்களுள் சிறந்தவனே! பதிவரதை பிராமமணன் இவர்களின் மகிமை யும் தாமவயாதரால் சொல்லப்பட்ட தாய்தந்தையர்களுடைய கஸ ஞுஷ்டமும் உனக்குச சொல்லப்பட்டன' என்று சொன்னா. புதிஷ்டிரா, 'பிராமமணரே! எல்லாததாமங்களையும் அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவரே! முனிவர்களுள் மிகுந்த மீமனமைவாயந்தவரே! மிக வும் ஆசசாயமாவதும் இதனிலும் சிறந்ததில்லாததுமான இந்தத தர்ம கதையானது தேவரீரால் உரைக்கப்பட்டது. கற்றறிந்தவரே! கேட்பதற்கு இன்பமாயிருப்பதனால் கீண்ட நேரமானது ஒரு க்ஷணம்போல எனக்குச் சென்றுவிட்டது. பகவானே! உத்தம தாமத்தைக் கேட்கின்ற நான் (போதுமென்ற) திருபுகியை அடைய வில்லை' என்று கூறினா.

இருநூற்றிருபதாவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாயாபர்வம். (தோடீச்சீ)

(மார்க்கண்டேயர் ஆங்கீரஸனுடைய உபாக்கீயானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியதும், அங்கீரஸினுடைய புத்திரான பிரஹஸ்பதியைந் தேவரீகள் அங்கீரஸினுடைய வசனத்தினால் தருவாக ஏற்றுக்கொண்டதும்)

தீர்மராஜர் தர்மங்களைாடு கூடிய மங்கள கரமான இந்தக் கதையைக்கேட்டு, அபபொழுது, அந்த மாங்களேடைய மஹரிஷி

யைப் பார்த்தது, 'முனிவரே! அகனியானவன் எவ்வாறு கானகமென்றான். முற்காலத்தில், மஹாதேஜஸவியான அங்கிரஸானவா அகனி ஒளிநதுபோனபோது தாம் அகனியாக இருந்து எவ்வாறு ஹவிஸுகளை (ஏற்றுத் தேவாகனிடம்) கோபபித்தார்? பகவானே! அகனி ஒருவனே. அப்படியிருக்க, இந்த அகனிக்குக் காமங்களில் பலவாயிருத்தல் காணப்படுகிறதே. இவை அனைத்தையும் அறிவதற்கு விருமபுகிறேன் எப்படி ஸுபரமணயா பிறந்தார்? எப்படி அவர் அகனிகுப புத்திரரானார்? எப்படி அவர் ருத்திரரிடமிருந்து உண்டானார்? எப்படி கங்காதேவியினிடத்திலும் கருத்திகாதேவிகளிடத்திலும் தோன்றினார்? பருகுசூலத்தில் பிறந்தவாசுரனா உத்தமரே! மஹாமுனிவரே! அவாநிரமபினநான் இதனை உடமிடமிருந்து உள்ளபடி கேட்க விருமபுகிறேன்' என்று மறுபடியும் வினவினார்.

மார்க்கண்டேயா, 'அகனி கோபங்கொண்டு தவம்புரிவதற்காக வனத்தை அடைந்ததும், மஹிமை பொருந்தியவரான அங்கிரஸானவா தாமே அக்னியானதுமாகிய இந்தவிஷயத்தில் அறிஞராகப் பழமையான இந்த இதிஹாஸத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றார்கள். மிகக் புஜபலமுள்ளவனே! முற்காலத்தில் மகாமகிமைபொருந்தின அங்கிரஸானவா ஆஸரமத்திலிருப்பவரும் தம் ஒளியினால் அகனியைக் கீழ்ப்படுத்துகின்றவரும் ஐக்கத்தைத் தாபமடையும்படி செய்கின்றவரும் இருட்குணியலை நாசம் செய்கின்றவருமாகி உத்தமமான தவத்தைச் செய்தார். அவர் அப்பொழுது தாம் அகனியாகி உலகமனைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்தார் தவம்புரிசின்ற தேஜஸவியான அகனியானவன் அவருடைய தேஜஸினால் மிக எரிககப்பட்டு மிக்க வாட்டமுற்று ஒன்றையும் அறியவில்லை. பிறகு, அகனிபகவான், 'உலகங்களுக்கு பரமமாவினால் படைக்கப்பட்ட வேறு அக்னிபோல அங்கிரஸ பிரகாசிக்கிறார்' என்று நன்கு சிந்திக்கலானான் அந்த அகனிபகவான், 'தவம்புரிந்துகொண்டிருக்கிற என்னுடைய அகனித்தன்மையானது முழுதும் அழிந்ததுபோலதே. மீண்டு நான் எவ்வாறு அகனியாவேன்?' என்று ஆலோசித்து, அகனிபோல உலகங்களைத் தேஜஸால் எரிககிற மகாமுனிவரைப் பார்த்தான். அவன் அங்கிரஸைப் பார்த்தவுடன் பயந்து மெளன விலகினான். அப்பொழுது, அங்கிரஸானவர், அவனைப்பார்த்து, 'அக்னியே! உலகங்களைப் பாதுகாக்கிற தன்மைபுள்ளவனான நீ விரைவாகவே அகனியாகக்கடவாய்.

மூவுலகங்களிலும் ஸ்தாவரங்களிலும் ஜங்கமங்களிலும் இருப்பவனாக நீ அறியப்பட்டிருக்கிறாய். நீ முதலில் பிரம்மதேவரால் இருளைப் போக்குகிறவனாகப் படைக்கப்பட்டாய். உன் ஸ்தானத்தை அடைந்து சீக்கிரமாகவே இருளைப் போக்குவாயாக' என்று சொன்னார். அகனி, 'நான் உலகத்தில் புகழ் அழிந்தவனாகிவிட்டேன் நீர் அகனியாகிவிட்டீர். ஜனங்கள் உமமைத்தான அகனியாக அறிவார்களா; எனனை அறியமாட்டார்கள். நான் எனனிடமுள்ள அகனித்தனமையை உமமிடத்தில் வைத்துவிடுகிறேன். நீர் முதலகனியாக இருந்தீர். நான் இரண்டாவதான பராஜாபத்யாகனியாகவே இருப்பேன்' என்று சொன்னான். அங்கிரஸ, அகனியைப்பாத்தீர், 'அகனிதேவனே! பராஜைகளுக்கு ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்கு ஸாதனமாயிருக்கிற புணயத்தைச் செய். நீ இருட்டை விலக்குகிற அகனியாகக்கடவாய். எனனையும் முதலில் உன்னுடைய முதத்திள்ளையாகச் செய்துநீங்கள்' என்று சொன்னார். அங்கிரஸினுடைய அந்த வாகையத்தைக் கேட்டு, அகனிபகவான் அப்படியே செய்தான். அரவே! பருஹஸ்பதி என்பவரே அந்த அங்கிரஸினுடைய புதலவர். பாரத! தேவர்கள், அந்த அங்கிரஸ அகனிபகவானுக்கு முதத்திள்ளையாகி விட்டாரென்பதை அறிந்து, அங்கிரஸை அடைந்து அந்தவிஷயத்தில் காரணத்தை வினவினார்கள். தேவர்களால் வினவப்பட்ட அந்த அங்கிரஸோ அந்தவிஷயத்தில் காரணத்தை உரைத்தார். அப்பொழுது, 'என குமாரனான பருஹஸ்பதியை நீங்கள் குருவாக அங்கீகரிக்கவேண்டும்' என்கிற அங்கிரஸினுடைய அந்த வசனத்தைத் தேவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள் பலவிதமாயிருப்பவைகளும் மிக்க ஒளிபொருந்தியவைகளும் பல காமங்களால் பிரஸித்திபெற்றவைகளும் பிரம்மணங்களில் பற்பல பிரயோஜனங்களுடன் கூடியவைகளும் என அகனிகளை இப்பொழுது உனக்கு உரைப்பேன்.

இருநூற்றிருபத்தோராவது அதயாயம்.

மார்க்கணடேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் அக்னிக்ருடைய உற்பத்தி முதலியவைகளைக் கூறியது)

குருவமசுததைத் தாங்குபவனே! பிரம்மமேதவருககு மூன்றாவது புத்திரரான அங்கிரஸுககு ¹ ஸுபை எனகிற மனைவி இருநதாள. அவளிடததில் உண்டான பிரஜைகளை எனனிடமிருநது கேடபாயாக. அரசனே! அநத அங்கிரஸுகரு பருஹதகீர்த்தி, பருஹஜ ஜயோதி, பருஹதபரமமா, பருஹநமனஸ, ப்ருஹந்மந்தரன, பருஹதபாஸன, பருஹஸபதி என்று ஏழு புத்திராகள் உண்டானாகள். ² அவருடைய எல்லா மககளுளளும், ருபததினூல ஒபபற்றவளான பானுமதீதேவியென்பவள் அங்கிரஸினுடைய மூத்த புதலவியாக இருநதாள. எல்லாப் பிராணிகளுககுமே எவளிடததில் அபபொழுது ராகு (= அன்பு) உண்டாயிற்றே, ராகமுண்டானதினூல எவளை ராகையென்று சொல்லுகிறாகளே அநதபபெண அங்கிரஸின் இரண்டாவது புதலவி. எவளை ஜனகுகள் ³ ருதரருடைய புதரியெனலும், ஸுகூதமமாயிருபபதால பார்க்கததககவளும் பார்க்கததகாதவளும்ாயிருப்பவளென்றும சொல்லுகிறாகளே அநத ஸினீவாலி என்பவள அங்கிரஸின் மூன்றாவது பெண். மகிமைபொருநதியவளான எவளைககண்டு ஜனகுகள் ஆனதததால, 'குஹு, குஹு' என்ற சபதததை வெளியிடுகிறார்களே, எவளை ஒருததியெனலும் பலராயிருபபவளென்றும சொல்லுகிறாகளே அநதககுஹு என்பவள அங்கிரஸின் நான்காவது பெண். ஹவிஸுகளால் ஜவாலையுடன் கூடியவளான ஹவிஷமதியென்பவள அங்கிரஸினுடைய ஐந்தாவது பெண். பரிசுததையான அங்கிரஸினுடைய ஆறாவது பெண்ணை மஹிஷ்மதியென்று சொல்லுகிறாகள். சிறநத காந்தியுடன் கூடின மகாயாகவகளில் மகிமைபுடன் ஜவலிப்பவளான மகாமதி என்று பிரஸித்திபெற்ற பெண்ணானவள அங்கிரஸினுடைய ஏழாவது புத்திரி என்று சொல்லபபடுகிறாள். பிருஹஸபதிக்குப பார்யையான சிறந்த கீர்த்தியுள்ள சாநத்ரமலி என்பவள பரிசுததமான ஆறு

¹ 'வஸுதை' எனபதும் பாடம் ² 'தாஸு' எனபது மூலம்.

³ 'காணபபட்டும காணபபட்டாமலுமிருததலால ருதரருடைய புதல்வி போலிருபபவளும்' எனபது பழையவுரை.

அக்னிகளையும் ஒரு பெண்ணையும் அனரூபம். பித்தானாஹுதிகளிலும் தர்சபூணமாஸததிலும் எந்த அகனிக்கு முத்தனமையான ஹவிஸானது விதிககப்படுகிறதோ நான்கு மாதங்களில் செய்யத் தக்க (வைரவதேவம், வருணபரகாஸம், ஸாகமேதம், சநாஸீரீயம் எனகிற) நான்கு பாவங்களிலும் அப்படியே அஸ்வமேதத்திலும் எந்த அக்னிக்கு இஷ்டிஸம்பத்தில முத்தப்பச இருக்கிறதோ அனைக காந்திகளுடன் கூடின ஜவாலைகளால் பிரகாசிக்கின்றவனுட ஒருவனுயிருப்பவனும் சிறந்த வீரமுள்ளவனும் அதிக ஒளிபொருந்தியவனுமான அந்த அகனியானவன் சமபு எனகிற பெயருள்ளவன். அவன் பிருஹஸபதியின் புதல்வன். சமபுவுக்கு நிகரில்லாதவளுட ஸதயஸவருதியும் தாமருக்குப் புதலவியுமான ஸதயை எனபவன் மனைவியானான். அவனுக்கு நல்லகாந்தியுள்ளவனான அகனியெனனுட ஒருபுத்திரனும் நல்ல வரதமுள்ள மூன்று கன்னிகைகளும் உண்டானார்கள். எந்த அகனிபாவவன் யாதத்தில் முத்தனமையானத ஆஜ்யபாகததால் பூஜிக்கப்படுகிறதோ அந்த அகனிக்குப் பரத வாஜன் எனகிற அக்னியானவன் மூத்தபுத்திரனாகச் சொல்லப்படுகிறான். எந்த அகனிக்கு எல்லாப் பெளணமாஸங்களிலும்¹ ஸநு வத்தால் எடுக்கப்பட்ட ஆஜ்யருபமான ஹவிஸானது கொடுக்கப்படுகிறதோ பரதன் எனகிற பெயர்கொண்ட அந்த அக்னிபாவவன் சமபுவினுடைய இரண்டாவது குமாரன். எவர்களுக்கு அந்தப் பரதன் பர்த்தாவோ அப்படிப்பட்ட வேறு மூன்று கன்னிகைகளும் உண்டானார்கள். அந்தப் பரதனைனகிற அகனிக்குப் பரதனைனகிற ஒரு புத்திரனும் பரதி எனகிற ஒரு புத்திரியும் உண்டானார்கள். பரதானுள் சிறந்தவனை! பரதனைனகிற அகனிக்குப் பெருமையுள்ளவனும் அப்படியே மிகவும் பூஜிக்கப்பட்டவனுமான பாவகனைனகிற புத்திரன் பிறந்ததால். பரதவாஜனைனகிற அகனியினுடைய மனைவியான வீரையானவள் வீரனைனகிற அகனியைப் பெற்றாள். பிராமமனாகக் கந்திரனுக்குச் செய்வது போல அந்த அகனிக்கு ஆஜ்யத்தினால்² ஹோமத்தை உபாமக்ஸ்வரத்தோடு மந்திரங்களை உச்சரித்துச் செய்பவென்றிமென்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த அகனியானவன் லோமரேனோடு கூட இரண்டாவது ஹவிஸினால் சேர்க்கப்படுகிறதோ அந்த வீரனைனகிற அகனியானவன் ரதபரபு என்றும், ரதகவானனைன்றும், குமபரேதஸென்றும் சொல்லப்படுகிறான். அந்த வீரனைனகிற

¹ வேறுபாடம்.

² பிறா காந்திகளாமல உச்சரிக்கப்படுவது

அகனிபானவன ஸரபு என்கிற பாணையினிடத்தில் வித்தி என்கிற புத்திரனை உணடுபண்ணினான். அவன் ஒளிகளாலே ஸூர்யனை நன்றாக மறைத்தான் ¹ அகனிபைத் தேவதையாகக் கொண்ட யாகத்தைச் சிறப்பிக்கிற இந்த அகனியானவன் நித்யம் அகனிபை அழைக்கிற மந்திரத்தில் நன்றாகக் கீர்த்தனம் செய்யப் படுகிறான். எந்த அகனியானவன் எப்பொழுதும் கீர்த்தியினின் றும் வாசகவினினும் சோபையினினும் நமுவாமஸீருக்கிறுனே அவன் அந்நால் நிசாசயவனனென்று பிரஸித்திபெற்றான். இந்த அகனி பருஹஸ்திக்கு இரண்டாவது புத்திரன். வாக்குக்கு அபிமானி தேவதாஸூபமான அந்த அகனியானவன் பூமியை மாதகிரம துதிககிறான். ² அந்த நிசாசயவனாக்கிக்குப் ³ பாப மிலலாதவனும் தேவதாஸூபமான விடுபட்டவனும் மிக்க பரிசுத்தி புள்ளவனும் ஜவாலையினால் ஜவலிப்பவனும் வாசகங்களுக்கு அர்த்தங் களோடு ஸம்பந்தத்தை உணடுபண்ணுகிறவனுமான நிஷ்கருதி என்கிற வேறு பெயருள்ள ஸத்தியினென்கிற அகனியானவன் புத்திரனாக உண்டாயினான். தனனை நிரதிககாத பிரானிகளுக்கு எந்த அகனியானவன் பாவத்திற்குப் பரிஹாரத்தைச் செய்கிறுனே அந்த அகனியானவன் நிஷ்கருதி என்ற பெயருள்ளவன். அவன் ⁴ வீடு பூநீதாட்டம் முதலியவற்றில் சோபையை உணடுபண்ணு கிறான். இவ்வுலகத்தில் வேதனைபினால் பீடிககப்பட்ட ஜனங்கள தாகவே எந்த அகனிபினால் வேதனை பொறுக்காமல் அலறுகிறார் களோ அதிக வேதனைபை உணடுபண்ணுகிற அந்த ஸ்வனெனென கிற அகனியானவன் அந்த நிஷ்கருதிக்குப் புதலவன். எந்த அகனிபானவன் எல்லா உலகத்தாருடைய புத்தியையும் ஆகாமித னாக்கொண்டு நிற்கிறுனே அந்த அகனியை அத்தியாத்மஸ்வ ரூபத்தை அறிந்தவர்கள் விஸ்வஜித என்கிற அகனியாகச் சொல்லு கிறார்கள். பாரத! எல்லா உலகங்களிலும் பிரானிகளுடைய வயிற்றினுடனென்று எந்த அகனி புஜிக்கப்பட்ட அன்னத்தைப் பக்குவம் செய்கிறுனே அவன் யஜஞ்சத்தில் விஸ்வபுக் என்கிற பெய ருள்ளவனாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறான். இந்த அகனியானவன் பிரமமசர்யத்தூடன் கூடியவனும் மனத்தை அடக்கியவனும் எப் பொழுதும் அதிக ஒளிபுள்ளவனுமாயிருக்கிறான். இந்த அகனியைப்

¹ வேறுபாடம். ² வேறுபாடம்.

³ பொருள் இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது

⁴ வேறுபாடம்.

பிராமமணர்கள் ¹ பாக்யஜ்ஞங்களில் பூஜிக்கிறார்கள் பரிசுத்தமான ² கோமதி என்கிற நதியை மனைவியாக உடைய விஸ்வபுக் என்கிற அகனியில் தாமததை அனுஷ்டிப்பவர்களால் (இலலறத்தாருந் குரிய) எல்லாக கருமங்களும் செய்யப்படுகின்றன. அதிக உககிரமானவனும் ஜலத்தை எப்பொழுதும்குடிக்கிறவனுமான அநதப்படபாககினியானவன் மேலநோக்கின் கதிபுடனகூடி உதானமென்கிற பெயரைப்பெற்று ஊாதவபாக என்கிற பிராமமணரை இருக்கிறான். அவன் பிராண வாயுவுக்கு அபிமானியாக இருக்கிறான். எந்த அகனிகு வீட்டில் நாளநோறும் ஹவிலின் வடபாதிபிலிருந்து ஹவிலானது எடுத்துக்கொடுக்கப்படுகிறதோ அந்த அகனிகுக்கு கொடுக்கும் அதனால் பிரமமதேவா திருபதியடைகிறார். ஸவீஷ்டகருந்தானது அந்த அகனி ஸம்பந்தத்தால் ஸாவோததமமென்று எண்ணப்படுகிறது. பிருகஸ்பதியென்ற அகனியானவன் பொறுமையில்லாத பிராணிகளிடம் கோபநுபமாகத் தோன்றுகிறான். ³ அப்பொழுது கோபங்சொண்டவனுடைய தேகத்தில உண்டாகிற வோவையை அந்த அகனிகுப புரிசைபாக எண்ணுகிறேன் அவன் ஸவாஹையென்று பவகரியாகவும் குருரையாகவும் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் நிலைபெற்றிருக்கிறான். ஸவாககத்தில ஸுபத்தால் எந்த அகனிகு ஸமனாக ஒருவனும் இல்லையோ நிகரில்லாமையால் இந்த அகனியானவன் தேவர்களால் காமனென்று பெயரிடப்பட்டான். எந்த அகனியானவன் உதஸாஹத்தினால் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டவனும் விலலுள்ளவனும் மாலை அணிந்தவனும் சூரில் வீற்றிருப்பவனுமாகி புத்தத்தில பகைவர்களை நாசம் செய்கிறதோ அந்த அகனியானவன் அமோகனென்று பெயருள்ளவன். ⁴ மகாபாக்யமுள்ளவனே! எந்த அகனியை வேதத்தைபவசனமசெப்கிற ஆசாரியாகவ மோகூஷிஷ்யத்தில ஹேதுவாக அறிகிறார்களோ முன்று உகதவகளவே அநதபடுகிற உகதயனென்கிற அந்த அகனியானவன் பவாஸ்யமற பெயருள்ள நானகாவது பரமமகலைபை உணடுபணைவினான்.

¹ ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களில் பிரமமயஜ்ஞம் நீங்கலான பிதருயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மனுஷ்யயஜ்ஞம் ஆகிய நான்கு.

², ³, ⁴ வேறுபாடம்

¹ இருநூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மா ர் க் க ண் டே ய ஸ ம ா ஸ்ய ா ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் அக்ஷிகளின் உற்பத்திகளைக்கூறியது தொடர்ச்சி)

அந்த உகதனெனகிற அகனியானவன், 'சீர்த்தியினால் பிரமம தேவருக்கு ஒப்பான தாமிகனான புத்திரனை நான அடையக்கட வேன்' எனகிற எண்ணத்தான புத்திரனாகாக அனேக வருஷ காலம் கடுமையான தவம் செய்தனன். அவன் காசியபடுன்னறும் வாஸிஷ்டனென்றும் பிராணனுக்குப் புத்திரனாக இருக்கிற பிராண னென்றும் அங்கிரஸினுடைய புத்திரனான சயவனென்றும் தரிஷுவர்ச்சகனென்றும் சொல்லப்படுகிறான். அந்த உகதாசனியானவன் அப்படிப்பட்ட ஐந்து² மஹாவயாஹ்ருதிகளால் அப்பொழுது தியானம் செய்யப்பட்டு அதிக ஜவாலையுடன் கூடின அகனிபோல ஐந்துவர்ணமுள்ள³ ப்ரபாவனன் என்கிற தேஜோமயமான புத்திரனாகத் தோன்றினன். அந்த அகனிகுரு நராக ஜவலிக்கின்ற அக்னியானவன் சிரஸாக இருந்தனன். அப்படியே அந்த அகனியினுடைய இரண்டு கைகளும் ஸூர்யனுக்கு ஒப்பாயிருந்தன. பாரத! தோலும் கண்களும் ஸ்வர்ணத்தின் காரதிபோன்ற காரதி உடையவைகளாக இருந்தன. இரண்டு கண்க்காலகளும் கருமைநிறமுள்ளவைகளாக இருந்தன. ஐந்து நிறமுள்ளவனும் தவத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்டவனுமான அந்த அகனியானவன் ஐந்து ஜனங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருப்பதால் பாஞ்சஜனயனென்ற பெயருள்ளவெனன்று கேள்வி. பிரகாசிக்கின்ற அந்த அகனியானவன் ஐந்து வம்சங்களை உண்டுபண்ணுகிறவனான மிக்க தவத்தைடைய அந்தப் பாஞ்சஜன்யாகனியானவன் பதினாயிரம் வருஷம் தவஞ்செய்து கோரமான தசஹ்ரணிகளையே உண்டுபண்ணினான். அந்த அகனியானவன் பிதருக்களுக்குப் பிரஜைகளை உண்டுபண்ணினான். அவன் வேகத்தோடு ஆயுள்

¹ இந்த 222-வது அத்தியாயம் தொடங்கி மூன்று அத்தியாயங்கள் மிக்கடினமாக இருப்பதாலும் கிருஷ்ணசாரியா பதிப்பில் வியாக்கியான மில்லாமையால் எவ்விதம் ஆலோசித்தும் திருப்திகரமாகப் பொருள்படாமையாலும் நீலகண்ட வயாக்கியான புத்தகப்'டமே கொள்ளப்பட்டது.

² ஹூரு, ஹுவர், ஸுவர், லஹர், ஜநர் எனபன்.

³ ஜகததை ஸருஷ்டி செய்கிறவன்.

முதலியவற்றை அபகரிக்கின்ற பகலீரவுகளுக்கு அபிமானிதேவதைகளான பிருகத்தையும் ரதந்தரததையும் முறையே தலையிலும் வாயிலுமிருந்தும், ருதரரை நாபியிலிருந்தும், இரதிரனைப் பலத்திலிருந்தும், ¹ வாயுவையும் அக்னியையும் பிராணனிலிருந்தும் உண்டு பண்ணினான். இரண்டு கைகளால் ² பராகருதாநுதாததத்தையும் வைகருதாநுதாததத்தையும் மனதேகாடுகூடின இரதிரியாதிஷ்டான தேவதைகளையும் ஐந்து பூதங்களையும் இவவுலகிலுண்டு பண்ணினான் ; இவைகளைப் படைத்த பிறகு, பிதருக்களுக்கு ஐந்து புத்திராகளையும் படைத்தான். பருஹதரதனுக்கு பரணிகியும் காரயபனுக்கு மஹதரதனும் அங்கிரஸெனகிற சயவகைனிகுப்பானுவும் ஸுவர்ச்சகனுக்குத் தீரண ஸௌபரணெனகிற அகனியும் பிராணனுக்கு அனுதாததனும் புதலவாகளாக ஏற்பட்டார்கள். இவ்வாறாக இருபத்தைந்து அகனிகள் விவரித்து உரைக்கப்பட்டனா. காந்தியுள்ளவாகளும் யஜுரத்தில் கொடுக்கிற ஹவிஸை அபஹரிககிறவர்களும் முதனமை வாயநதவாகளுமான வேறு பதினைந்து ³ அஸுரர்களையும் ஸருஷ்டித்தான். பாஞ்சஜன்யனென்று வேறு பெயருள்ள தபஸெனகிற அகனியானவன தேவாகளுடைய யஜுரபாகத்தை அபஹரிககின்ற ஸுபீமன, அதிபீமன, பீமன, பீம்பலன, அபலன என்கிற இந்த ஐந்து அஸுரர்களையும் ஸருஷ்டிசெய்தான். அநதததபஸெனகிற அகனியானவன ஸுமிதரன, மிதரவநதன, மிதரஜன, மிதரவர்ததனன, மிதரதாமா என்கிற இந்த அஸுரர்களையும் ஸருஷ்டிசெய்தான். அநதத தப

¹ 'பிராணனைப் படைத்தபிறகு, வாயுவையும் அகனியையும் படைத்தது' என்பது பழையவுரை.

² வேதங்களை உச்சரித்ததற்குரிய ஸவரங்கள் உதாததம், அநுதாததம், ஸவரிதம், பரசயம் என நான்கு ; உதாததம் = எழுத்துக்களை உச்சரித்ததற்குரிய கண்டம் தாலு முதலிய பதினானூறு இடங்களில் மேற்பாகத்தால் உச்சரிக்கப்படுகிற உயிரெழுத்தினாலே அநுதாததம் = அவற்றிலேயே கீழ்ப்பாகத்தாலுச்சரிக்கப்படும உயிரெழுத்தினாலே ஸவரிதம் = உதாததவம் அநுதாததவம் என்கிற இரண்டு வாண தாமங்களும் கலந்து உச்சரிக்கப்படுகிற உயிரெழுத்தினாலே பரசயம் = மேலுமிலலாமல் கீழுமில்லாமல் நடுத்தரமாக உச்சரிக்கப்படுகிற உயிரெழுத்தினாலே. மந்திரத்தில் வருவது பிராகிருதானுதாததம். யஜுரவேதத்தை சாராத சதபதபராமணத்தில் வருவது வைகருதானுதாததம்

³ 'தேவாந' என்பது மூலம்.

ஸென்ற அகனியானவன் ஸுரபரவீரன், வீரன், ஸுரேசன், ஸுவாசசன், ஸுரஹநகா எனகிற இந்த ஐந்து அஸுரர்களை யும் உண்டுபண்ணினான். மூன்று விதமாக தனித்தனியாக இருக்கின்ற இந்த ஐந்து ஐந்து அஸுரர்களும் ஸவாகததில் நிலைபெற்றவர்களாக இருந்துகொண்டு யாகததால் தேவர்களை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய யாகததைக் கவருகிறார்கள். இவர்கள் மஹிமை வாய்ந்த ஹவிஸையும் நாசம் செய்கிறார்கள். அகனிகளோடு ஸவரத்தினால் இந்த அஸுரர்கள் ஹவிஸை நாசம்செய்கிறார்கள்; கவானம் கொள்ளுகிறார்கள். ஸமர்த்தர்களால் பஹிவீதியில் அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டிய ஹவிசைபாகமானது நன்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. எந்த யாகசாலையில் அந்தர்வேதியில் அகனியானது நிலைபெற்றிருந்ததோ அந்த இடத்தில் இந்த அஸுரர்கள் கிட்ட நெருங்குகிறதில்லை. இரண்டு சிறகுகளையுடைய இரண்டு மண்டலாகாரமான வேதிகளோடுகூடிய அந்தசயனமானது நடந்துவரும் தருணத்தில் இவர்கள் சயனம்செய்கின்ற யஜமானனுடைய ஆஜ்யத்தையும் ஹவிஸையும் அபகரிக்க முயன்றார்கள். பிறகு, ராக்ஷஸர்களை ஹிம்ஸிக்கின்ற மந்திரங்களால் தணிக்கப்பட்டவர்களான இந்த அஸுரர்கள், யஜ்ஞ ஸம்பந்தமான ஹவிஸை அபகரிக்கவில்லை. தபனென்ற அக்னியினுடைய புத்திரனான பருஹதுக்தன் பூமியை அடைந்தான். அந்த பருஹதுக்தன் பூமியில் ஸாதுகங்களால் அகனிகளோடுஹாத்திரஹாமம் செய்யும் தருணத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். தபனென்ற அக்னிகுரத்தரநெனகிற அக்னியானவன் புத்திரனாகச் சொல்லப்படுகிறான். மித்ரவந்தனெனகிற இந்த ரதநகராக்னியின் பொருட்டு அதவாபுககள் ஹவிஸைக் கொடுக்கக்கூடாது என்று அறிகிறார்கள். மிக்க கீர்த்திமானான தபாகனியானவன் புத்திரர்களோடுகூட நிகரற்ற பரிதிபுள்ளவனாக ஸந்தோஷமடைந்தான்.

இருநூற்றிருபத்துமன்றாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமால்ஸ்யபர்வம். (தோடர்க்கீ.)

(மார்க்கண்டேயர் அக்னிகளின் வம்சத்தை விஸ்தாரமாகக் கூறியது.)

பெரிய நியமங்களால் பிறந்தவனும் பரிசுத்தனும் புஷ்டியுடையது என்கிற பெயருள்ளவனுமான பரதனென்கிற அக்னியான

வன ஸந்தோஷமுள்ளவனாகிப் புஷ்டியைக் கொடுக்கிறான். இவன எல்லா ப்ரஜைகளையும் பரிபபதலை (=போஷிப்பதலை) பரத னென்று சொல்லப்படுகிறான். தபாகனியின் மூன்றாவது புதலவ வனான நிராகல்பமாதிரூபமான சிசுசகதிபூஜையில் பற்றுத் துள்ள சிவாகனியானவன துக்கத்தால் ஹிமஸிககப்பட்ட எல்லா ருக்கும் எப்பொழுதும் மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகிறான். தப லெனகிற அகனிககு விருத்தியடைந்திருக்கிற பெருந்தவததைபும ஐஸுவர்யதையும் கண்டு அந்த ஐஸுவாயத்தை அடைவதற்குப் புத்திமானான புரந்தரன் என்கிற புத்திரன் உண்டானான். தபாகனி யினிடத்தினின்று உஷ்மா என்கிற அகனி உண்டானான். அந்த அக்னியானவன் பூதங்களில் உஷ்ணத்திற்காக அனீவாகளா லும் காணப்படுகிறான். மனு என்கிற அகனியும் பராஜாபத யத்தை உண்டுபண்ணினான். பிறகு, வேதங்களின் கரைகடந்த வர்களான பிராமமணர்கள் சமபு என்கிற அகனியைத் தபாகனி யினுடைய நான்காவது புத்திரனாகச் சொல்லுகிறார்கள். பிராம மணர்கள் ஜ்வலிப்பவனும் அதிக காந்தியுள்ளவனுமான ஆவஸத்தி யனைத் தபாகனியினுடைய ஐந்தாவது புதலவனாகச் சொல்லு கிறார்கள். மகாபாக்யசாலியே! அஸதமனகாலத்தில் களைத்த வனான ஸூர்யன் எந்த அகனியாகிறானோ, எவன கோரர்களான அஸூரர்களையும் பலவகை மனிதர்களையும் உண்டுபண்ணினானோ அந்தத் தபாக்னியானவன், பிறகு, இவவுலகில் பலத்தை உண்டு பண்ணுகிறவர்களும் ஸ்வர்ணத்திற்கு ஒப்பான ஒளிபுள்ளவர்களும் ரஸத்தை அடையத்தக்கவாளுமான ஐந்து அகனிகளை உண்டு பண்ணினான். பராஜாபதயமானது தபாகனியினிடத்தினின்று மனு என்கிற புத்திரனை உண்டுபண்ணியது. அங்கிரஸானவன் பானுவை உண்டுபண்ணினான். வேதங்களின் கரை அடைந்தவர் களான பராமமணர்கள் அந்தப் பானுவை பருஹுதபானுவென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸூர்யனிடமிருந்து உண்டானவனும் நல்ல ப்ரஜைகளுடன் கூடியவளுமான பருஹுதபாஸை எனப்பவ பானு வினுடைய மனைவி. அவ்விருவர்களும் ஆறு புத்திரர்களை உண்டு பண்ணினார்கள். அவர்களுடைய பராஜாவிதியைக் கேட்பாயாக. எந்த அகனியானவன் பலஹீனர்களான பிராணிகளுக்கு உயிரைக் கொடுக்கிறானோ, பலதன் என்கிற அந்த அகனியைப் பானுவினு டைய முதற் புத்திரனாகச் சொல்லுகிறார்கள். எந்த அக்னி யானவன் சாந்தியிலலாத பிராணிகளிடம் பயங்கரமான கோப

மாகிருளே அந்த மனயுமான என்கிற அக்னியானவன பானுவினுடைய இரண்டாவது புத்திரன். தாசத்திலும் பெளர்ணமாஸத்திலும் இவவுலகில் எந்த அகனிகு ஹவிஸானது சொல்லப்படுகிறதோ அவன விஷ்ணுவென்று பெயருள்ளவன். விஷ்ணு என்கிற பெயருள்ள அக்னியானவன் தருகிமானென்கிற அங்கிரஸாகச் சொல்லப்படுகிறான். எந்த அகனிகு இந்திரனோடு சேர்ந்து ஆகாயண ஹவிஸானது விதிககப்பட்ருகுகிறதோ அந்த ஆகாயணென்கிற அக்னியானவன் பானுவினுடைய வமசத்திலேயே பிறந்தவன். சாதாமாஸயங்களில் நித்தியமாக இருக்கிற ஆகாய முத்தலிய ஹவிஸுகளுக்கு எவன் உதபத்திஸ்தானமோ அந்த அக்னியானவன் அகரஹன் என்று பெயருள்ளவன். நான்கு புத்திரர்களோடுகூடின ஸதுபனென்கிற அக்னியானவன் பானுவினுடைய வமசத்திலேயே தோன்றினன். பானுவென்கிற வேறு பெயர்கொண்ட மனுவினுடைய மூன்றாவது மனைவியான நிசை என்கிறவள ரோஹிணியென்ற பெண்ணையும் அக்னி லோமன் இருவரையும் மற்ற ஐந்து அக்னிகளையும் உண்டுபண்ணினான். சாதாமாஸயங்களில் சிறந்த ஹவிஸினால் எந்த அக்னி பூஜிக்கப்படுகிறதோ பர்ஜனனுடன்கூடியவனும் காந்தியுள்ளவனுமான அந்த அக்னியானவன் வைஸுவாஸரன் என்று பெயருள்ளவன். இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஆஹாரங்களும் எவனால் பசுவும் ரெய்யப்படுகின்றனவோ அந்த அக்னியானவன் விஸவபதி என்று பெயரெற்ற மனுவினுடைய இரண்டாவது புத்தலவன். எந்த அக்னியில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட ஆஜயமானது பயனுள்ளதாகிறதோ சிறந்த ரோகினியென்கிற அவள் ஸவிஷ்டகருத என்று பெயருள்ள மனுவின புத்திரி. கன்னிகையான அந்த ரோஹிணி என்பவள் ஹிரண்யகசிபுவின் புதல்வியாயிருந்து தன் கர்மதோஷத்தால் அவனுக்கே பாராயயானாள். அவள்தான் அந்த அக்னி. அவள் அந்த பர்ஜாபதி. பிராணிகளுடைய தேகத்தை அடைந்து எந்த அக்னியானவன் பிராணன் முதலிய வாபுகளை நடைபெறச் செய்கிறதோ, சபத ஸவருபத்தை கரஹிப்பதற்கு ஸாதனமாயிருக்கிறதோ அந்த அக்னியானவன் ஸனனிஹிதன் என்று பெயருள்ளவன். அர்ச்சிராக்ராமாக்கத்தையும் தூமாக்ராமாக்கத்தையும் அடையச்செய்கிறவனும் பிரகாசிப்பவனும் அக்னியைத் தாங்குகிறவனும் பாவமற்றவனும் காமய கர்மங்களைச் செய்பவனும் கோபத்தை அடைந்திருப்பவனுமான அந்த அக்னியானவன் கபிலெனன்று

பெயர்கொண்டவன். யதிகள எப்பொழுதும் எவரைக் கபில் மஹரிஷியாகச் சொல்லுகிறார்களோ, ஸாங்கிய சாஸ்திரத்திற்கும் யோகசாஸ்திரத்திற்கும் பிரவர்த்தகரான அந்த மஹரிஷியானவா கபிலரென்ற பிரஸித்திபெற்ற அக்னி மனிதர்கள் எப்பொழுதும் இவ்வலகில் பலவகையான காமங்களில் வைரல தேவத்தின்முடிவில் மனுஷ்யஜன்துககாக அகரமென்ற பெயர் கொண்ட ஹவிர்ப்பாகத்தை எந்த அகனியில் சொப்பிக்கிறா களீனா அந்த அகனியானவன் அக்ரணி என்று சொல்லப்படுகிறான். தோஷத்தால் கெடுக்கப்பட்ட அகனியே ஹாதிரத்தின் பிராயச்சித்தத்திற்காக அதிக விர்யமுள்ளவாகளும் பூமியில் பிரஸித்திபெற்ற வர்களுமான இந்த அக்னிகளையும் இன்னும் மற்ற அக்னிகளையும் மனுவென்ற அகனி உண்டுபண்ணினான். அக்னிகள் வாயுவினால் எவ்விதத்தாலாவது ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்படுமாகில் ¹ அஷ்டாகபாலத்தால் சசியென்ற அகனியில் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். எப்பொழுது தக்ஷிணாகனியானவன கார்ஹபதயத்தோடும் ஆஹவனீயத்தோடும் சேருவதோ அப்பொழுது வீதியென்ற அகனியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். க்ருஹத்திலிருக்கிற அகனிகள் காட்டுத்தீயினால் தொடப்படுவராகில் அப்பொழுது சசியென்ற அகனியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். அக்னியே ஹாதிராகனியை ரஜஸ்வலையான ஸ்திரீ தொடுவளையானால் வஸுமான் என்கிற அக்னியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். ஒரு ஜீவன் மரித்ததாகக் கேட்டாலும், பசுக்கள் இறந்தாலும், அப்பொழுது, ஸுரபிமான என்கிற அகனியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். ரோகத்தால் பீடிககப்பட்ட எந்த ப்ராமமணன் மூன்று நாள் அகனியில் ஹோமம் செய்யாமலே இருப்பதினால அவன் உத்தராக்ஷினியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். தாசுநதையும் பெளர்ணமாஸதையும் செய்தவன் பதிருந்து என்கிற அகனியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். எப்பொழுது ஸூத்ரகாகனியானவன் அகனியே ஹாதிராகனியைத் தொடுவதோ

¹ 'அஷ்டாகபாலே' எனப்பது மூலம். எட்டுக்கபாலங்களில் வரித்தன செய்யப்படுகிற ஹவிலு; கபாலம்--யாகத்தில் உபயோகிக்கும் ஒருவகைப் பாதகிரம்.

அப்பொழுது அகனிமத என்ற அகனியில் அஷ்டாகபாலத்தால இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும்.

இருநூற்றிருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(மார்க்கண்டேயர் அக்னியினுடைய வம்சம் முதலியவற்றைச் சொல்லியது.)

ஜலத்தினுள் வஸிப்பதாக அறியப்பட்ட ஸஹனென்கிற பெயருள்ள அகனிக்ருச சிறப்புள்ள முதிதை என்பவள அனபுள்ள பாயையானாள். பூலோகத்திற்கும் புவாலோகத்திற்கும் தலைவனான அந்த ஸஹனென்கிற அகனியானவன சிறந்த அதபுதனென்கிற அகனியை உணடுபண்ணினன. எந்த அகனியைப் பதியாக எண்ணி உபதேசபரமபரையோடுகூடின பிராமமணர்களில் சிறந்தவர்கள் உலகத்தைப் போஷிக்கிறவனென்றும் எல்லாப் பிரானிகளுக்கும் ஆதமாவென்றும் சொல்லுகிறார்களோ, எந்த அதபுதாகினி யானவன பெரிதாயிருக்கிற ஆகாயம் முதலிய எல்லாப் பூதங்களுக்கும் பதியாக இருக்கிறதோ, மஹிமைபொருந்தியவனும் மிகக் காந்தியுள்ளவனுமான அந்த அதபுதாகனியானவன நாள் தோறும் எல்லா இடங்களிலும் ஸஞ்சரிக்ருகிறான். எந்த அக்னியானது இந்த உலகத்தினுள்ள ஜனங்களால் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸுகளை ஏற்றுக்கொள்கிறதோ, அந்த கருஹபதி என்கிற தரேதாகனியானது யஜ்ஞங்களில் நித்தியமாகப் பூஜிக்கப்படுகிறது. ஜலஸம்பந்தத்தால் ஆபம் என்கிற வேறு பெயருள்ள ஸஹாகனிக்ருப் புத்திரனும் புத்திகளை ஸம்ஹரிப்பதும் மஹானுமான அதபுதாகனியானது பூலோகத்துக்குப் பதியென்றும் புவாலோகத்துக்குப் போஷகமென்றும் எல்லாப் பெரிய பொருள்களுக்கும் பதியென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அசேதனமான ஆகாயம் முதலிய மகா பூதங்களைத் தரிக்கிறதும் பூதங்களை ஸம்ஹரிக்கிறதும்பர தாகனியானது அந்த அதபுதாக்னிக்ருப் புத்திரனாகத் தோன்றியது. பரதாக்னிக்ருத் தைத்திரீயகத்தில சொல்லப்பட்டதும் மாணரூபமான அவபிருத்ததை ஈற்றில் கொண்டதும் தேகஸம்பந்தமென்ற கரியைகளின் கூட்டமுமாகிய ஸமஸாரமென்கிற யாகமானது தவறாமலிருக்கிறது. பிரபு

வும் முடிவடைந்ததுமான, அந்த ஸஹாகனியானது தேவர்களால் நிதயம் தேடப்படுகிறது. அந்த ஸஹாகனியானது வருகின்ற தனக்குப் பௌதகரீதியான நியதனைகிற சுவாகனியைக் கண்டு தன்னைத் தொட்டுவிடுமென்கிற பயத்தினால் ஸமுத்திரத்தில் பிரவேசித்தது. தேவர்கள் அந்த அக்னியைத் திசைகளில் தேடிக்கொண்டு அந்த ஸமுத்திரத்திலும் சென்றார்கள். பிறகு, ஸஹாக்னியானது, தீவ்ரமான தவததைச் செய்துகொண்டிருக்கிற அதர்வாவைப்பார்த்து, 'தேவர்களுக்கு ஹவிஸை நீ கொண்டுபோ. வீரனே! நான் மிக்க பலமற்றவனாக இருக்கிறேன். இதற்குமேல நீ மஞ்சளநிறமான கண்களுள்ள அக்னியின் தன்மையை அடைவாயாக. இந்தபரியததை எனக்குச்செய்' என்ற சொல்லைச் சொல்லியது. ஆபடுமென்கிற ஸஹாக்னியானது அதர்வாவை நோக்கி இவ்வண்ணம் கட்டையிட்டு அவ்விடத்தினின்று வேறிடத்தை அடைந்தது. மீன்கள் அந்த ஸஹாக்னி ஒளிந்த இடத்தை உரைத்தன. கோபங்கொண்ட ஸஹாக்னியானது, அந்த மீன்களைப் பார்த்து, 'நீங்கள் பிராணிகளுக்குப்பலவழிகளாலே உணவாவீர்கள்' என்று சொல்லியது. அப்படியிருந்தும், அந்த ஸஹாக்னியானது, அதர்வாவைப் பார்த்து, 'நீ தேவர்களுக்கு ஹவிஸைக்கொண்டுபோ' என்று உரைத்தது. ஹிதமான தேவர்களுடைய வாக்யத்தினால் அந்த அதர்வா மிகவும் நல்ல வசனங்களால் வேண்டப்பட்டும், ஹவிஸைக் கொண்டுபோவதற்கும்கூடுதலைத் தாங்குவதற்கும் விரும்பவில்லை. அது சரீரத்தையும் விட்டுவிட்டது. அது அந்தச் சரீரத்தை விட்டு அப்பொழுது பூமியில் பிரவேசித்தது. ¹ பூமியைத் தொட்டுத் தனித்தனியாகத் தாதுப் பொருள்களையும் மிகுதியாகப் படைத்தது. சீபிரிருந்து கந்தத்தையும் தேஜஸையும் எலும்புகளிலிருந்து தேவநாருவையும் கபத்திலிருந்து ஸபடிக்களையும் அப்படியே அதனுடைய பித்தத்தினின்று மரகதங்களையும் சரீரத்தினுள்ளிருக்கிற ரசலீலிருந்து உருகையும் உண்டுபண்ணியது. அதனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட நாஷ்டங்களாலும் பாஷாணங்களாலும் உலோகங்களாலும் பிரஜைகள் பிரநாசித்தன. அதனுடைய நகங்கள் மேகஸமூகமாயின நம்முட்கூட்டங்கள் பவளங்களாயின. அரசனே! இந்நுடைய சரீரத்தினின்று பற்பலவிதமான ரஸம், பொன், வெள்ளி முதலிய மற்றத

¹ பூமிபுன கலந்தது.

நூல்க்களும் உடையின. இவ்வண்ணம் சரிததைவிட்டு அதர்வா
 ஓபபறறதான தவநதில் நிலைபெற்றிருநதான. அப்பொழுது,
 பருகு அங்கிரை முகலியவாக்காரர் மீண்டும் ஸாமந்தியத்தினால்
 ஸமாதியிலிருந்து நழுவுமபடி செய்யப்பட்ட அந்த அதாவாவான
 வன், தவநதினால் விருத்தியடையுமபடி செய்யப்பட்டவனும்
 அங்கு தேஜஸுள்ளவனுமாகி மிகவும் ஜவலித்தான. அதர்வா
 ரிஷிகளைப்பாத்ததுப பயத்தினால் மஹாஸமுத்திரத்தில பிரவேசித்த
 தான. அந்த அகனி ஒளிநதுபோனவுடன, உலகமானது பயந்து
 அந்த அதாவரிஷியை அடைந்தது. தேவர்கள் முதலியவர்கள்
 அந்த அதர்வரிஷியைப் பூஜித்தார்கள். அதர்வரிஷியானவா,
 எல்லாப் பிரானிகளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே,
 ஸமுத்திரத்தை ¹ நன்றாகக்கடைந்தா; அதனால், அகனிபைப
 பாதத்துந் தாமே உலகங்களைப் படைத்தா. முந்தி ஓடி ஒளிந்த
 அதாவாகனியானது, பகவானை அதாவரிஷியினால் அழைக்
 கப்பட்டதாக எல்லாப் பிரானிகளாலும் கொடுக்கப்படுகிற
 ஹவிஸை எப்பொழுதும் கொண்டுபோகிறது அந்தக்கடலில்
 வலிப்பவனும் பறபல தேசங்களில் ஸஞ்சரிகுகின்றவனுமான
 அதர்வாகனியானவன் இவ்வண்ணம் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட
 பல அகனிகளை உண்டுபண்ணினான். விநதநாதம், ஐந்து நதிகள்,
 தேவிகை, ஸரஸ்வதி, கங்கை, சத்குமபை, ஸரபு, கண்டகி, சர்மண்
 வதி, மஹி, மேதயை, மேகாதிதி, தாமராவதி, வேந்திரவதி,
 கௌசிகி, மூனறு நதிகள், தமஸை, நாமதை, கோதாவரி, வேணை,
 உபவேணை, பிமை, வடவை, பாசதி, ஸுபரயோகை, காவேரி,
 முாமுரை, தாங்கவேணை, கிருஷ்ணவேணை, கபிலை, சோணம ஆகிய
 இநத நதிகள் முறக்கறப்படடுள்ள அகனிகளுக்கு மாதாக்கள.
 அதபுதாகனிகளுக்கு பரியை எனகிற மனைவி இருந்தாள். அந்த
 அதபுதாகனிகளுக்கு ² விபூரலி எனகிற புத்திரனுண்டானான். எத
 தனை அகனிகள் கூடப்படடிருக்கின்றனவோ லோமயாகங்களா
 அதநனையெனறே யாஜஞ்சாகாவிடம் பிரஸித்தி பெற்றிருக்கின
 றன். அதரிபினுடைய வம்சத்தில பிரமமதேவருடைய மனத்தி
 னினறு பரணைகள் உடையின. புத்திரர்கள் ஸ்ருஷ்டிக்க என்
 ணங்கொண்ட அதரியானவா அந்த அகனிகளைப்பே மனத்தில
 தரித்தா. அந்த அதரி எனகிற பிராமமணருடைய தேகத்தி

¹ வேறுபாடம். ² 'விபு' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

னின்று அக்னிகள வெளிப்புறப்பட்டன. மனத்தினால் இவ்வித மென்று நினைக்கமுடியாதவைகளும் காந்தியுள்ளவைகளும் இருளைப் போக்குகின்றவைகளும் மஹாதமாக்களுமான அப்படிப்பட்ட இந்த அக்னிகள் உண்டானவிதம் இவ்வாறு என்னால் உனக்கு உரைக்கப்பட்டது. அதபுதாககினியினுடைய மகிமையானது எப்படி வேதங்களில் சொல்லப்படடிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட மகிமையை எல்லா அக்னிகளுக்குமிருப்பதாக நீ தெரிந்துகொள். இந்த அக்னிகளுள் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸைப் புஜிப்ப தும் பகவானுமான இந்த அங்கிரஸ் என்ற ஓர் அக்கினியே அக்னிகளுள் முதன்மைவாய்ந்ததென்று அறியவேண்டும். எப்படி ஜயோதிஷ்டோமமானது உதபித் முதலிய பல யாகங்களாக வெளியில் வந்ததோ அப்படியே பிரமமாவின் புத்திரான அங்கிரஸினிடத்தினின்று அக்னியானது பலவித அக்னிகளாக வெளிப பட்டது. பற்பல மந்திரங்களால் அாசிக்கப்பட்டதாக மனிதர் களால் ஹோமம் பண்ணப்பட்ட ஹவிஸுகளை வஹிககிற மிகக் பெரிதான இந்த அக்னிகளுடைய வம்சமானது என்னால் உரைக்கப் பட்டது.

இருநூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(மார்க்கண்டேயர் ஸுப்ரம்மண்யருடைய உத்பத்தியைச் சொல்லத் தொடங்கியதும், தேவஸேனகளுக்கு நாயகன் அமைப்பதற்காகக் கவலையுற்ற இந்திரன் மானஸபர்வத்தில் ஒரு கன்னிகை யைப் பார்த்ததும், அவளுடைய குலம் விருப்பம் முதலியவற்றை வினவியதும்.)

தோஷமற்றவனே! அக்னிகளுடைய பற்பலவிதமான வம்சங் கள் உனக்கு உரைக்கப்பட்டன. சூருவம்சத்தில் பிறந்தவனே! சிறந்த புத்தியுள்ளவரான ஸுப்ரமண்யருடைய உத்பத்தியை யும் கேட்பாயாக. அளவுகடந்த செளர்யமுள்ளவரும் ஸபத ரிஷிகளின் மனைவிகளாலே உண்டுபண்ணப்பட்டவரும் பிராம் மணர்களுக்கும வேதத்திற்கும் ஹிததைச செய்பவரும் புகழைப் பெருக்குகிறவரும் அதபுதமென்ற அக்னியினு டைய அத்புதமான புதரருமான ஸுப்ரம்மண்யரைப்பற் றிச சொல்லுவேன். முற்காலத்தில், தேவாஸுரர்கள், ஒரு

வரோடொருவர் அடித்துக்கொண்டு போர் புரிந்தார்கள். அந்த யுத்தத்தில் பயங்கரமான ரூபமுள்ள அஸுரர்கள் எப்பொழுதுமே தேவர்களை ஜயித்தார்கள். சத்ருபட்டணங்களை அழிப்பவனும் மகாபலசாலிபுமான அந்த இந்திரன் அந்த அஸுரர்களால் தன சேனை பெருமபாலும் கொல்லப்படுகின்றதை கண்டு, ஸைனிகர்களுக்கு நாயகன் வேண்டுமென்று, 'மகாபலசாலியான எவன் அஸுரர்களால் தேவஸேனை முறிய அடிக்கப்பட்டதை கண்டு வீர்யத்தைக் கைக்கொண்டு (தேவஸேனையை) பாதுகாப்பதோ அந்த ஆணை பிள்ளை என்னால் அறியத் தக்கவன்' என்று ஆலோசித்தான். இந்த விஷயத்தை அதிகமாகச் சிந்திக்கின்ற அந்த இந்திரன், மானஸமென்கிற மலையை அடைந்து, அப்பொழுது, 'என்னை நோக்கி ஒருவன் நேரில் ஓடி வரட்டும்; ஒரு புருஷன் என்னைக் காக்கட்டும்; எனக்குக் கணவனைக் கொடுக்கட்டும்; அல்லது, எனக்குத் தானே பர்த்தாவாகட்டும்' என்று ஒரு ஸ்திரீயினால் வெளியிடப்பட்ட கோரமான தீனஸ்வரத்தையும் கேட்டான். புரந்தரனோ அந்தக் கன்னிகையைப் பார்த்து, 'நீ பயப்படாதே. உனக்குப் பயமிலை' என்று இவ்வண்ணம் சொல்லி, பிறகு, அந்தக் கன்னிகையைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, எதிரில் நிற்கிறவனும் கிரீடமுள்ளவனும் கதாயுத்தத்தைக் கையிலேந்தியவனும் உலோகங்களுடன்கூடின மலைபோன்ற வனுமான கேசியைப் பார்த்தான். பிறகு, இந்திரன், அவனைப் பார்த்து, 'கெட்ட செய்கையுள்ளவனே! யாது காரணத்தால் இந்தக் கன்னிகையை அபஹரிக்க விருமபுகிறாய்? என்னை வஜ்ர பாணியான இந்திரனென்று தெரிந்துகொள். இந்தப் பெண்ணைத் துன்பம்செய்வதின்னு ஒழிந்துவிடுவாயாக' என்று சொன்னான். கேசி, 'இந்திரனே! பாகனென்னும் அஸுரனைக் கொன்றவனே! நீ உயிரோடு உன் பட்டணத்தைக்குறித்துச் செல்லவிரும்பினால் இந்தப் பெண்ணை நீயே விட்டுவிடு. இவள் எனனால் வேண்டப் பட்டிருக்கிறாள்?' என்று சொன்னான். கேசியானவன் இவ்வண்ணம் உரைத்து இந்திரனைக் கொல்வதற்காகக் கதாயுத்தத்தை எறிந்தான். இந்திரன், வருகின்ற அந்தக் கதாயுத்தத்தை வஜ்ரத்தால் நடுவில் வெட்டி எறிந்தான். பிறகு, கோபங்கொண்ட கேசியானவன், பெரிய மேகத்திற்கொப்பானதும் ஜ்வாலைகளுடன்கூடின நெருப்பினால் சூழப்பட்டதுமான மலையின் சிகரத்தை இந்திரன்மீது எறிந்தான். அரசனே! மஹேந்திரன், அப்பொழுது, தன்னை

நோக்கி வருகின்ற மலையின் சிகரத்தை நனரூகப்பார்த்தது வஜ்ராபுத்ததால் பிளந்தான். அது பூமியில் விழுந்தது. கீழே விழுகின்ற அந்த மலையின் சிகரத்தால் அப்பொழுது கேசி அடிக்கப்பட்டான். மிகக் துன்பமடைபுமபடி செய்யப்பட்ட கேசியானவன் மகாபாகசியவதியான அந்தக் கன்னிகையை விட்டுவிட்டு ஓடி விட்டான். அந்த அஸுரன் ஓடிப்போன பிறகு, இந்திரன் அக்கன்னிகையைப் பார்த்து, 'மங்களகரமான முகமுள்ளவனே! நீ யார்? யாருடைய பெண்? இந்த இடத்தில் என்ன செய்கறாய்?' என்று கேட்டான்.

இருநூற்றிருபத்தாராவது அத்தயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(கன்னிகை தன்னையும் தன் விருப்பத்தையும் தேர்வித்ததும், இந்திரன் கன்னிகைக்குத் தகுந்த கணவனைப்பற்றி வேண்ட, பிரம்மதேவர் மறுமொழி கூறியதும், அகீன் ஸந்தரிஷ்டிக ஶ்ரடைய மனைவிகளை விரும்பி அவர்கள் கிடையாமையால் வனஞ்சேன்றதும், ஸ்வாறறாதேவ அகீனியை வசப்படுத்த நிச்சயித்ததும்)

கன்னிகை, 'நான் கரையபரென்னும் ஸருஷ்டிக கர்த்தரின் புதலவி; தேவஸேனையென்று பிரஸித்திபெற்றவன் தைதயசேனை எனபவன் என ஸகோதரி. அவன் முந்திக கேசிபினால் அபஹரிககப்பட்டான். ஸகோதரிகளான நாங்கனிநுவரும ஸ்ருஷ்டிககர்த்தரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு வினையாடுவதற்காகத் தோழிகளுடன் மானஸபாவத்திறகு வந்தகொண்டிருந்தோம். பாகாஸுரர்களுக்கொன்றவனே! கேசி என்கிற மகாஸுரன் எங்கனிநுவரையும் அபஹரிப்பதற்கு எப்பொழுதும் விருப்பங்கொண்டிருந்தான். தைதயஸேனை இவனை விரும்பினா; நான் விரும்பவில்லை பகவானே! அவன் இவனால் கொண்டிர்பாகப்பட்டான். உன்பலத்தால் நான் விடுவிககப்பட்டேன். தேடுவந்திரனே! ஸ்ருவராலும் ஜயிகக முடியாதவனும் உனனால் குறிப்பிடப்பட்டவனுமான பாகத்தாவை விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'நீ எவர்களுக்கித்ய தாயா பெண். என தாய் தக்கிரின மகன். நான் உனனால் கற்பப்படுகின்ற உன் பலத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல,

கன்னிகை, ' மிகக் தோளவலியமைநவனே ! நான் பலமிலலாதவளா. பிநாவினுடைய வரத்தினால் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் நமஸசரிசுகப்பபட்ட சிறந்த பலமுள்ள பதியானவன எனக்கு இனி உண்டாகப்போகிறான் ' என்று சொல்ல, இந்திரன், ' தேவி ! உன களவனுக்கு எவ்விதமான பலமுண்டாகும் ' இகழ்ப்படாடவளே ! நான் உன்னுடைய இந்த வாககியத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன் ' என்று சொல்ல, கன்னி, ' எவன தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் யக்ஷர்களையும் சிந்ரர்களையும் உரகர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் துஷ்டர்களான தையார்களையும் ஜயிப்பவனோ, எவன மகாவீரயமுள்ளவனோ, எவன மகாபலசாலியோ, எவன உன்னுடன் சேர்ந்த எல்லாப் பிராணிகளையும் ஜயிப்பவனோ அப்படிப்பட்டவனும் பிராமமணர்களுக்கு ஹிதநைச செய்வனும் காத்தியைவனாககிறவனுமான புருஷன் எனக்குப் பாத்தாவாக உண்டாவான் ' என்று சொன்னாள்.

இந்திரன் அவளுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, மிகவும் துக்கமுள்ளவனாக, ' எப்படிப்பட்ட பதியைப்பற்றி இவ்வாடுபுகிறாளோ, அப்படிப்பட்ட பதியானவன் இந்தக் தேவிக்கு (இப்பொழுது) இல்லை ' என்று நன்கு ஆலோசித்தான். பிறகு, ஸூரியனுடைய காந்தி போன்ற காந்தியுள்ள அந்த மஹேந்திரன் உதயபாவத்ததில் உகுகின்ற ஸூரியனையும் ஸூரியனிடம் பிரவேசிக்கின்ற மகாபாககியசாலியான சந்திரனையும் அமாவாஸையை நேர்ந்திருக்கும் தருணத்தில் ¹ ரொத்திமுக்கூத்தத்திலேயே தேவாலூர யுத்தத்தையும் பார்த்தான். நூறு யாகங்களைச் செய்தவனான மஹேந்திரன், சிவந்த மேகங்களைக்கூடின காலே ஸந்தியையும் ரகத ஜலத்துடன் கூடின ஸமுத்திரத்தையும் கண்டான். பருகுபுத்திரர்களால் அகனிகரின்பொருட்டுத் தனித்தனியான மந்திரங்களால் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவயங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு ஸூரியனிடத்தில் பிரவேசிக்கின்ற அக்னியையும் பார்த்தான். இந்திரன் அப்பொழுது ஸூரியனை வந்து அணுகியிருக்கின்ற இருபத்துநான்காவது பர்வத்தையும் அப்படியே அக்னியை அடைந்திருக்கிற ஸூரியனையும் ஸூரியனை அடைந்திருக்கிற அந்தச் சந்திரனையும் சந்திரனுக்கும் ஸூரியனுக்கும் ஏறப்பட்டிருக்கிற ஐகயத்தையும் கண்டான். இந்திரன் பயங்கமான அந்தச்சேர்க்கையைக் கண்டு, ' ஸூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் கோரமும்

¹ ருத்திரராடு உரிப காலம்

வட்டமுமான ரேகை காணப்படுகிறது. இந்தப் பரிவேஷமானது இந்த இரவின முடிவிலேயே பெரிய யுத்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இந்த ஸிந்தூரதியும், மிக்க இரத்தவெள்ளததுடன் எதிர்த்துச் செல்லுகிறது. நரியானது வாயில் அகனியுடன் ஸூர்யனுக்கு எதிராக ஊளை இடுகிறது. இந்தப் பயங்கரமான சேர்க்கையானது பெரிதாயும் தேஜஸோடு கூடியதாயும் இருக்கிறது. சந்திரனுக்கு அக்னியுடனும் ஸூர்யனுடனும் ஏற்பட்ட இந்தச்சேர்க்கையானது ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. சந்திரன எந்தப்புகுதிரனை உண்டு பண்ணுவனோ அவன் இந்தத் தேவிகளுக்குப் பதியாகலாம். அகனி அநேக குணங்களை யுடையவன். அக்னியே எல்லாத் தேவர்களும். இந்த அகனியானவன் ஒரு குழந்தையை உண்டுபண்ணுவனோ யானால் அவன் இந்தத் தேவிகளுக்குப் பதியாகலாம்' என்று ஆலோசித்தான். பகவானான இந்திரன் இவ்வண்ணம் ஆலோசித்து அப்பொழுது அந்தத் தேவஸீனையை அழைத்துக்கொண்டு பிரம்மலோகம் சென்று பிரம்மதேவரை வணங்கினான். அவரைப் பார்த்து, 'இந்தத் தேவிகளுக்கு நீர் நல்ல சூரனான பதியைக் கொடுப்பீராக' என்று சொன்னான்.

பிரம்மா 'அஸுரர்களை அழிப்பவனே! உன்னால் இந்தக்காரியம் எண்ணப்பட்டபடியே சிறந்த பலமுள்ளவனும் மிக்க வல்லமையுள்ளவனுமான அப்படிப்பட்ட குழந்தை உண்டாவான். இந்திர! சிறந்த வீர்யமுள்ளவனான அந்தக் குழந்தை உன்னோடு சேர்ந்து சேனாபதியாவான். இந்தத் தேவிகளுக்குப் பதியுமாவான்' என்று சொன்னார். அந்தத் தேவீந்திரன் இந்த வசனத்தைக் கேட்டு, கன்னிகையுடன் கூட அவரை நமஸ்காரம்செய்து, முத்தனமை, வாய்ந்தவர்களும் பிரம்மணர்களுள் சிறந்தவர்களும் மிக அதிகமான ஒளியுள்ளவர்களும் வஸிஷ்டரைத் தலைவராகக்கொண்டவர்களுமான ஸப்தரிஷிகள் இருக்கிற அவ்விடத்திற்குச் சென்றான். இந்திரனைத் தலைவனாகக்கொண்ட தேவர்கள் அந்த ஸப்தரிஷிகளுடைய அப்படிப்பட்ட யாகத்தில் தவத்தினால் பாகமாக அடையப்பட்டிருக்கிற ஸேரமஸத்தைப் பாணமசெய்ய எண்ணிச் சென்றார்கள். மகாத்மாக்களான அந்த ஸப்தரிஷிகள் சியாயப்படி இஷ்டியைச் செய்து நனகு மூட்டப்பட்ட அக்னியில் எல்லாத் தேவர்களை யும் உத்தேசித்து ஹவ்யத்தை ஹோமம் செய்தார்கள். நன்றாக அழைக்கப்பட்டவனும் ப்ரபுஷமான அந்த அக்னியானவன் ஸூர்யமண்டலத்தினின்று வெளியில் புறப்பட்டு விதிப்படி அருகிற்

சென்றான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அந்த அகனியானவன் ஆறுவனியத்தை வந்து அடைந்து, அந்தப் பிராமமணர்களாலே மந்திரங்களைாடு ஹோமம் செய்யப்பட்ட பற்பலவிதமான ஹவ்யங்களை அந்த யாகததில் ரிஷிகளிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு தேவர்களுக்குக் கொடுத்தான். வெளியில் செல்லு கின்ற அந்த அகனியானவன், தங்கள் தங்கள் ஆஸனங்களில் வீற்றிருப்பவர்களும், ஸுகமுண்டாகும்படி ஸநானம் செய்தவர் களும், பொன்னாலாகிய யாகமேடைபோன்றவர்களும், சந்திரசலைகள் போல மாசுற்றவர்களும், அகனிஜவாலேக்கு ஒப்பானவர்களும், நக்ஷத்திரங்களிப்போல ஆசசரியமாயிருப்பவர்களுமான மகாத்மாக்களான அந்த ரிஷிகளுடைய பத்தினிகளைப் பார்த்தான். அந்த அக்னியானவன் அந்த இடத்தில் பிராமமேதைதமாகளுடைய பத்தினிகளைக்கண்டு அவர்களிடத்திசு சென்ற மனத்தோடு பொறிகள் கலங்கினவனானான். அவன் காமவசத்தை அடைந்தான். அந்த அக்னியானவன், 'நான் மனங்கலங்கினவனாகி விட்டேன். இது நியாயமன்று. எனனிடத்தில் விரும்பவில்லாத வர்களும் பதிவிரதைகளுமான பிராம்மேதைத்தமர்களுடைய பத்தினிகளை நான் விரும்புகிறேன். இந்த ஸ்திரீகள் காரணமின்றி எனனல் பாப்பதற்கோ, தொடுவதற்கோ ஸாத்தியப்படாதவர்களா. ஆகையால், கார்ஹபதயாகனியில் நன்கு பிரவேசித்து இந்த ஸ்திரீகளை அடிககடி பார்க்கிறேன்' என்று மீண்டும் எண்ணினான். அதப்தாகனியானவன் கார்ஹபதயத்தை அடைந்து பொன் போன்ற ஒளிபுள்ள அந்த எல்லா ரிஷிபத்தினிகளையும் ஜ்வலைகளால் நன்றாகத்தொடுகிறவனபோலிருந்துகொண்டு அவர்களைப் பார்த்தது மகிழ்ச்சி அடைந்தான். அந்த அக்னியானவன் அந்த யாகததில் இவ்வண்ணம் நெடுங்காலம் வாஸம் பண்ணிவிட்டு அந்த ஸ்திரீகளிடம் மனத்தை வைத்து அந்த உத்தம ஸ்திரீகளை விரும்பினவனாகவே காட்டுக்குச் சென்றான். பிராமமணஸ்திரீகள் கிடையாமற்போகவே, காமனாலே எரிக்கப்பட்டமனமுள்ள வனும் தேகத்தை விடுவதில் நிச்சயம்கொண்டவனான அந்த அகனியானவன் காட்டிற்குச் சென்றான். அப்பொழுது தக்ஷனுடைய மூத்த பெண்ணாகிய ஸ்வாஹை என்பவள் அந்த அக்னியின் மீது ஆசை வைத்தாள். அந்தப் பெண் நெடுநாளாகவே அந்த அக்னியை அடைவதற்குத் தக்க ஸமயத்தை விரும்பிக்கொண்டிருந்தாள். சிறந்த ஸௌந்தாயமுள்ள ஸ்வாஹை நல்லொழுக்க

கத்தினின்று தவறாமலே இருக்கிற அக்னிதேவனை அடைவதற்குத் தக்கஸமயத்தைக் காணவில்லை. அந்தப்பெண, அக்னியானவன உணமையாகவே காமனூல வாட்டப்பட்டுக் கானகம் சென்றதை உளாபடி அறிந்தது, 'நான ஸபதரிஷிபத்தனிகளுடைய ரூபங்களை எடுத்ததுக்கொண்டு காமனூல பிடிக்கப்பட்டவனும் அந்ந ஸத்ரீ களுடைய ரூபத்தால் மோஹித்தவனுமான அக்னியை எனமீது காதலுள்ளவனாகச் செயவேன. இப்படிச் செய்தால் இந்ந அக்னிக்கும பிரீதி உண்டாகும். எனனுடைய விருப்பமும் நிறைவேறினதாகும்' என்று எண்ணினாள்.

இருநூற்றிருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மாரர்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ஸ்வாஹா தேவியானவள், ஸப்தரிஷிபத்தினிகளில் அநுத்தியைநீதவிய மஹிபர்களுடைய உருவங்களை எடுத்து அக்னியுடன் சேர்ந்ததும், அவள் அக்னியினுடைய விர்யங்களை ஸவேதபர்வத்தி வுள்ள ஸ்வீனாகுண்டத்தில் சேர்ந்ததும், அதி னன்று ஷண்முகனுடையானதும், அவள் பாணங் களால் கிரௌஞ்சகிரியைப் பிரிந்ததும், வேலாயுத்தத்தினால் ஸவேதகிரியின் சிகரத்தைப் பிரிந்ததும்.)

அங்கிரஸ மஹரிஷிகு நல்ல கடைபேரமும் ரூப, தேவியுக் குணங்களோடும் கூடின சிவை என்று பாண்பை இருந்தாள். ஜனக களுக்கூ அறிபதியே! சிறந் அங்கங்களுடனகூடின ஸவாஹாதேவியானவள் முகலில் அந்நச் சிவையின ரூபத்தை எடுத்ததுக்கொண்டு அக்னியினருகிறசென்று அவனைப்பார்த்து, 'அக்னியே! காமனூலேநன்றாக எரிக்கப்பட்டிருக்கிற எனனை நீ காதலிக்கக்கூடவாய இப்படி நீ செய்யாமல் போவாயாகில், எனனை மரித்தவனாக நிச்சயம்செய்துகொள். அக்னியே! உனக்கும் மிரப்பெரி, என அநாமமுண்டாகும். அக்னியே! நான சிவை என்கிற அவ்விபினுடைய மனைவி. நோழிகளுடனகூடி ஆலோசிக்கப்படுகொண்டு நல்ல நிச்சயத்தின உன அருகில் வந்தேன' என்று சொன்னாள். அக்னி, 'பெண்ணே! நீ எனனைக் காமனூல பிடிக்கப்பட்டவனென்று எவ்வாறு அறிகிறாய்? எவ்வகை உனனூலொல்லப

பட்டார்களோ அநக ஸப்தரிஷிகளுடைய மனைவிகளான எல்லா ஸ்திரீகளும் எவ்வண்ணம் எனனை அறிகிறார்கள்? என்று வினவ, சிவை, 'அகனியே! நீ எப்பொழுதும் எங்களுக்குப் பிரியமானவன். நாங்கள் உன்னிடமிருந்து பயப்படுகிறோம்; இங்கிதங்களால் உன்னுடைய உள்ளத்தை அறிந்துகொண்டு உன்னிடம் நான் அனுபவப்பட்டிருக்கிறேன். நான் காமத்தினால் உன்னுடன் சேர்க்கைக்காக விரைவாக உன்னை அடைந்தேன். மகாவீர்ய முள்ளாவனே! நீ முந்தி எனனை மணந்துகொள். அகனியே! என் சுற்றத்தாரான ஸ்திரீகள் எனனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் செல்வேன்' என்று கூறினான். பிறகு, அகனியானவன், பிரீதியோடும் ஸந்தோஷத்தடனும் கூடியவனாக அந்தச் சிவையை விவாகம் செய்துகொண்டான். பிரீதியினால் நன்றாக அக்னியுடன் சேர்ந்தவளான தேவியானவள் அகனியினுடைய வீர்யத்தைக் கையினால் ஏந்தினாள். அவள், 'என்னுடைய இந்த ரூபத்தைக் காட்டில எவர்கள் பாப்பார்களோ அவர்கள் அக்னியைக் காரணமாகக்கொண்டு பிராம்மணஸ்திரீகளின்மீது வீணான நோஷத்தைச் சொல்லுவார்கள். ஆகையால், நான் இந்த வீர்யத்தைக் காப்பாற்றுகின்ற பெண்கருடபக்ஷியாகிறேன். வனத்தினின்று புறப்படுவதும் எனக்கு ஸுகமாக இருக்கும்' என்று ஆலோசித்தாள். அப்பொழுது, அநக ஸ்வாஹையானவள் பெண்கருடனாகிப் பெரிய காட்டினின்று வெளிப்பட்டாள். பிறகு, அவள் நாணறிகொத்துக்களால் நன்றாக மூடப்பட்டிருப்பதும், கண்களில் விஷமுள்ளவைகளும் ஏழுக்கலைகளுள்ளவைகளுமான அதபுதமான ஸாப்பங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டதும், ராக்ஷஸர்களாலும் பிசாசங்களாலும் அப்படியே பயங்கரமான சூதகணங்களாலும் ராக்ஷஸிகளாலும் பல மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் நிறைந்திருக்கிறதும், நதிகளோடும் மலை அருவிகளோடும் கூடியதும், பற்பல மரங்களாலும் நொடிகளாலும் நிறைக்கப்பட்டிருப்பதுமான ஸவேதபாவத்தைக் கண்டாள். மங்களத்தைச் சொப்பவளான அந்த ஸ்வாஹாதேவி அநக இடத்தில் பிரவேசிக்கமுடியாத மலையின் மேற்பக்கத்தை விரைவாக அடைந்து அநக அகனியின் வீர்யத்தை ஸ்வர்ணகுண்டத்தில விரைவுடன் போட்டாள். அந்த ஸ்வாஹாதேவியானவள் மீதியிருக்கிற மகாதமாக்களான ஸப்தரிஷிகளுடைய பதனிகளின் ரூபங்கள்தோன்ற ரூபங்களை எடுத்துக் கொண்டு அக்னியை ரமிக்கச்செய்தாள். அந்த ஸ்வாஹாதேவி

யினால், அருந்ததியினுடைய தவத்தின் மகிமையினாலும் பர்த்துவாகுசு செய்யும் பணிவிடையினாலும், அவளுடைய திவ்யரூபமானது எடுத்துக்கொள்ள முடியாமற் போயிற்று. கௌரவர்களுள் உத்தமனே! அப்பொழுது காமமுள்வள்ளான ஸவாஹையினால் அந்த ஸவாணகுண்டமென நாம தடாகத்தில் பிரதமாதிகியில் அகனியினுடைய வீரயமானது ஆறு தடவை போடப்பட்டது அந்தக் குண்டத்தில் ஸநநமான (= நமுவிவிழுந்த) அந்த வீரயமானது, தேஜஸினால் சூழப்பட்ட ஒரு புத்திரனை உண்டுபண்ணியது பிறகு, ரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்த வீரயமானது ஸநநனாயிற்று. அந்தவீரயத்தில் ஆறுதலை கௌரவரும், பன்னிரண்டு காதுகளும் சண்டளும் நைகவரும் பாத்தங்களுமுள்ளவரும், ஒருகழுந்தோடும் ஒருநீங்குதோடும் கூடியவருமான குமார தேவானந்தா நவீந்தியாரில் அந்தக் குழந்தை தெரிந்தது த்ருதீயையில் விசுவாக விளங்கியது சதூரத்தி திகியில் அவகங்களைநாடும் அவற்றின் அவயவங்களேநாடும் சோந்த குஹனாயிற்று அந்தக்குஹன மிகப்பெரிதாவ சிவந்தமேகமண்டலத்தில் மின்னலோடுகூடின பெரிய சிவந்தமேகத்தால் மூடப்பட்டவனாக உத்தித ஸூரயவமேபாலப் பிரகாசித்தான். தரிபுரத்தை ஸமஹரித்த ராவரரால் எந்த விலலானது வைக்கப்பட்டிருந்ததோ, தேவசகற்களை நாகம் செய்கிறதும் மயிர்பொடிககச்செய்வதும் பெரிதுமான அந்த விலலானது அந்தக் குஹரால் பிடிக்கப்பட்டது. பலசாலியான குஹா, அப்பொழுது வீற்களுள் சிறந்த அந்த விலலை எடுத்தது, ஜங்கமங்களைநாடும் ஸதாவரங்களைநாடும்கூடின மூவுலகங்களையும் நன்றாக மயங்கச்செய்து கொண்டு சிங்கநாதம் செய்வார பெரியமேகங்களுடைய கூட்டத்தின் இடிமுழக்கமேபோன்ற குஹருடைய அந்தச் சிங்கநாதத்தைக் கேட்டு, சிதரன, ஐராவதென்கிற இரண்டு மகாஸாபங்களா எழுந்தது துள்ளி எதிர்த்துவந்தன. ஸூரயனுக்கு ஸமனான ஒளி பொருந்தியவரும் அகனிசுமாரருமான அந்தப்பரலா, எதிர்த்து வருகின்ற அந்த இரண்டு மகாநாகங்களையும் நன்றாகப்பார்த்து, இருகைகளால் பிடித்துக்கொண்டும், மறறொரு கையினால் சகதியைப் பிடித்துக்கொண்டும், வேறொரு கையினால் பிடித்த சாரமுள்ளதும் பக்கத்தில் வந்திருப்பதும் பலசாலிகளுள் சிறந்ததும் சிவந்த கொண்டைபுள்ளதுமான கோழியைப் பிடித்துக்கொண்டும் பயங்கரமாகக் காஜித்தார. மகாபுஜல

முள்ள குஹர் வினையாடவும் வினையாடினார். பலசாலியான குஹர், சிறந்த பலமுள்ள பிராணிகளையும் பயமடையும்படி செய்கின்ற உத்தமமான சங்கத்தை இருகைகளால் பிடித்து உரக்க ஊதினார். இரண்டு கைகளால் ஆகாயத்தைப் பலமுறை அடித்தார். அந்த மஹாலேனா மூவுலகங்களையும் வாய்களால் விழுங்குகிறவா போலவும் அளாததற்கரிய உருவமுள்ளவராகவும் உதயபாவ தத்தில் ஸ்ரீயன் போல ஸ்வேதபாவத்தின சிகரத்தில் வினையாடிக் கொண்டு விளங்கினார். அதடித்தமான விகிரமமுள்ளவரும் மலையினுடைய உச்சியில் வீற்றிருப்பவரும் இரத்திரியங்களால் அறியமுடியாத ஸ்வேதமுள்ளவருமான அந்தக் குஹர் பலவித முகங்களால் திசைகளைப் பார்த்தார். அவர் பறபல வஸ்துக்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மீண்டும் சிங்கநாதம் செய்தார். அவருடைய அந்தச் சப்தத்தைக்கேட்டு ஜனங்கள் பலவாறு கீழே விழுந்தார்கள். பயந்தவர்களும் மனநிலை தப்பினவர்களுமான ஜனங்கள் அவரையே சரணமடைந்தார்கள் பறபல ஜாதி பேதங்களுடன் கூடின அந்த ஜனங்கள் அப்பொழுது அந்தத் தேவரை அடுத்தார் களோ மிக்கநல்ல பலமுள்ளவர்களான அந்த ஜனங்களையும் பிராம் மணர்கள் பரிஷதர்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். மகாபாகுபல முள்ள அந்த ஸ்கந்தர் எழுந்திருந்து அந்த ஜனங்களை இன்சொற்களால் ஆனந்தமடையும்படி செய்து விலகின நாணகயிறறை இழுத்துப் பெரிதான ஸ்வேதகிரியில் பாணவகளைப் பிரயோகித்தார் அந்த ஸ்கந்தர் ஹிமலயனுடைய புத்திரனை கரேளஞ்ச பாவத்தை அமடிகளால் நோந்தார் அந்த தவாரத்தினால் அன்னங்களும் கழுத்துகளும் மேருபாவத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றன. அந்த மலையானது அநிகமாகத் தீன்ஸ்வரங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு சிந்துண்டு கீழே விழுந்தது. அம்மலை விழுந்தவுடன், மற்ற மலைகள் பயத்தினால் மிகவும் அலறின. கரேளஞ்சகிரி பிளக்கப்பட்டதைச் சண்டு மற்ற மலைகள் கோரமான தீன்ஸ்வரத்தைச் செய்தன. பலசாலிகளுள் சிறந்தவரும் அளாததற்கரிய ஆற்றலுள்ளவருமான அந்த ஷண்முகர் மிக்க துன்பமடைந்திருக்கிற மலைகளுடைய நாத்தகத்தை ரேஷியுறுங்கூட மனவருத்த மடைந்தாரிலை சக்தியை எடுத்துக்கொண்டும், சிங்கநாதம் செய்தார். மகாத்மாவான அந்த ஷண்முகரால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்த நிரமலமான சக்தியானது அப்பொழுது ஸ்வேதகிரியினுடைய கோரமான சிகரத்தை விரைவாகப் பிளந்தது. அந்த

ஷண்முகரால் அடித்து உடைக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த ஸ்வேதகிரி யானது மகாதமாவான அந்த ஷண்முகரிடமிருந்து பயந்து பூமியை விட்டு மறற மலைகளோடுகூட ஓடியது. பிறகு, மிக்க மனவருத்த மடைந்த பூமியானது நாற்புறங்களிலும் சிதறியது. துன்பமடைந் திருக்கின்ற பூமியானது ஸ்கந்தரை அடைந்து மீண்டும் வலிமை யுள்ளதாக விளங்கிற்று. மலைகளும் அவரையே நமஸ்கரித்துப் பூமியை அடைந்தன. பிறகு, உலகமானது இந்த ஸ்கந்தரைச் சக்லபக்ஷ பஞ்சமி திதியில் சரணடைந்தது.

இருநூற்றிருபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ஆறு ரிஷிகள் லோகாபவாத பயத்தினால் தத்தம் மனைவிகளைத் தள்ளியதும், விஸவாமீத்திரர் ஸ்கந்தருக்கு ஜாதகம் முதலி யன செய்ததும், இந்திரன் ஸ்கந்தரோடு போர்புரிந்த தும், வஜ்ராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்ட ஸ்கந்தரு டைய வல விலாவிலிருந்து விசாகனும் குமாரர்களும் கன்னிகளுமுண்டானதும், இந்திரன் பயந்து ஸ்கந்தரோடு நட்புக் கொண்டதும்.)

அதிக ஆண்மையுள்ளவரும் அதிக பலமுள்ளவருமான அந்த மகாலேசனர் பிறந்தவுடனே, கோரருமுள்ள பலவிதமான பெரிய உத்பாதங்கள் மிகத்தோன்றின; ஆண்பெண்களிருவருக் கும் வைரமானது ஏற்பட்டது; அப்படியே அநிசீதம் அதயுஷ்ணம் முதலியவைகள் உண்டாயின; ஜயோதிகாரஹங்களும் திசை களும் ஆகாயமும் ஜ்வலித்தன; பூமியானது மிகவும் ஒலித்தது. உலகத்தை ரக்ஷிப்பவர்களான ரிஷிகளும், மகாகோரமான உத பாதங்களை எல்லாப் பக்கங்களிலும் பார்த்து, அதிக பயமுள்ளவர் களாக உலகங்களுக்குச் சாந்தியைச் செய்தார்கள். அந்தச் சைதாரதமென்கிற வனத்தில் வலித்த ஜனங்கள், 'ஸபதரிஷிகளு டைய ஆறு பதனிகளோடு சேர்ந்து அக்னியினால் இரகப் பெரிய அனர்த்தமானது கொண்டுவரப்பட்டது' என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது அந்த ஸ்வாஹாதேவியானவர் அந்தக்¹ கருடியினு

¹ பெண்கருட பக்ஷி.

டைய ரூபத்தேநாடு செல்லுகையில் பாதத மற்றவர்கள், 'அந்தக் கருடியினால் இந்த அனர்த்தமகொண்டுவரப்பட்டது' என்று கருடியைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்தக் கார்யமானது ஸ்வாஹையினால் பண்ணப்பட்டதென்று ஜனங்கள் அறியவில்லை. கருடியானவள் அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, 'இவன் என்னுடைய புத்திரன்' என்று (எண்ணி) ஸகந்தரை அணுகி மெதுவாக, 'நான் உன்னுடைய தாய்' என்று சொன்னாள். பிறகு, ஸபதரிஷிகள் மகாபராக்கிரம சாலியான புத்திரன் பிறந்தானென்பதைக் கேட்டு அப்பொழுது அருந்ததீதேவியைத் தவிர மற்ற ஆறு பத்தினிகளையும் தள்ளிவிட்டார்கள். அந்தக்காட்டில் வஸிக்கின்ற ஜனங்கள் அப்பொழுது, '(அவர்) ஆறு ரிஷிபத்தினிகளாலேயே உண்டுபண்ணப்பட்டார்' என்று சொன்னார்கள். அரசனே! ஸ்வாஹாதேவியானவள் ஸபதரிஷிகளைப் பார்த்து, 'இவன் நிச்சயமாக என்னுடைய புத்திரன். நான் இவனுக்குக் காரணம். இந்த வனவாஸிகள் சொல்லுகிறபடி இல்லை' என்று மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தாள். விஸ்வாமித்திர மஹரிஷியோ ஸபதரிஷிகளுடைய யாகத்தைச் செய்துவிட்டு அக்னியினால் காணப்படாதவராகக் காமததால் மிகத் தவிக்கப்பட்டிருக்கிற அக்னியைப் பின்புறத்தில் தொடர்ந்து சென்றார். விஸ்வாமித்திரரோ அந்த அக்னியினால் அது எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி முழுமையும் அறிந்து குமாரரை முதல் முதலில் சரணமடைந்தார். அந்த மகாமுனிவர் மஹாலேனரைக் குறித்துத் திவ்ய ஸ்தோத்திரங்களையும், பாலனுக்குச் செய்யவேண்டிய¹ பதினமூன்று மங்களகாமங்களையும் முழுமையும் நன்கு செய்தார். விஸ்வாமித்திர மகாமுனிவர் அந்த மஹாலேனருக்கு ஜாதகம் முதலிய வைதிககரியைகளைச் செய்தார். விஸ்வாமித்திரர், உலகங்களுடைய நன்மையின்பொருட்டு ஷண்முகருக்கு மகிமையை யும், கோழியைக் கொடியாக வைத்துக்கொள்ளுதல் தேவஸம்பந்தம் பெற்ற சக்தியைக் கையில் பிடித்தல் பாரிஷிதர்களைப் பரிவாரங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளுதல் ஆகிய இந்தக் காரியங்களையும் செய்தார். அதனால், விஸ்வாமித்திரரிஷியானவர் குமாரருக்குப் பிரியரானார். விஸ்வாமித்திரமகாமுனிவர், ஸ்வாஹையானவள் தன் ரூபத்தைவிட்டு ரிஷிபத்தினிகளின் வடிவத்தை எடுத்தது அக்னியோடு ரமித்தானென்பதைத் தெரிந்துகொண்டாள். அவர் ஸபத

¹ 'ஜாதகாமமுதல் விவாகத்தககு முந்தின வரையில் செய்யப்படும் பதினமூன்று கர்மாகங்கள்' என்பது பழையவுரை.

ரிஷிகளனைவரையும் அணுகி, 'உங்களுடைய ஸ்திரீகளா அபராதிக்க ளல்லர்' எனறும் சொன்னா அந்த ரிஷிகள் அந்த விஸ்வாமித திரரிடமிருந்து உணமையைக் கேட்டுங்கூட (லோகாபவாத பயத் தினால்) எல்லோரும் பத்தினிகளைத் தளரவிட்டார்கள். அப்பொழுது, தேவர்கள் ஸகந்தருடைய வலலமையைக் கேட்டு ஒன்று சேர்ந்தவர்களாக இந்திரனை நாடி, 'இந்திர! ஸஹிகைமுடியாத பலத்துடன் கூடின ஸகந்தனை விமைவாக நாசம் செய்வாயாக விளம்பம் செய்யக்கூடாது. மகாபலராலேயான இந்திரனே! இப்பொழுது இவனைக் சொல்லாமற் போவாயாகில மூவுலகங்களை யும், எங்களையும், உன்னையும் அடக்கிக்கொண்டு இப்பொழுதே இவன் இந்திரனாகிவிடுவான்' என்று சொன்னார்கள். அந்த இந்திரன் மனவருத்தமுள்ளவனாக 'மீக்க வலிமையுள்ள இந்தச் சிறுவன் உலகங்களைப் படைக்கிற பிரமமாவையும் புத்தத்தில எதிர்த்துப் போர்புரிந்து நாசம் செய்வான் பாலனைக் கொல்லுவதற்கு நான் சக்தியுள்ள வன்விலைன்' என்று தேவர்களைப் பாடித்துச் சொன்னான். அவர்கள், 'இவ்வாறு பேசுகிறாயா? தலால் உனக்குச் சக்தியில்லை' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, 'இப்பொழுது, லோக மாதாக்களனைவரும் ஸகந்தனை நோக்கிச் செல்லடும் நிறைந்த வீரமுள்ள லோகமாதாகள அந்த ஸகந்தனைக் கொல்லடும்' என்று சொன்னார்கள். அந்த லோகமாதாகள, 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு ஸகந்தரிடம் சென்றார்கள். அவர்கள், நிகரற்ற பலமுள்ளவரான அந்த ஸகந்தரைப் பாடித்து, 'இவன் நம்மால் கொல்லத்தகாதவன்' என்று நன்கு எண்ணி, விசனத்தால் வாடிய முகத்துடன், அவரைப் சரணமடைந்தார்கள். அவர்கள், ஸகந்தரைப் பாடித்து, 'எங்களால் உலகமானது நிகரப்பட டிருக்கிறது. நீ எங்களுக்கே புத்திரன்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, பிரபுவான ஸகந்தர், ஸந்திரத்தினால் கணிந்த மனத்துடன் கூடியவர்களும் பால் பெருகுசினறவர்களுமாவ அந்த எல்லா மாதாக்களையும் அவசியமில்லாத அவர்களுடைய அந்த வரனத்தைய கேட்டு, அவர்களுடைய ஸ்தனப்பானம் பண்ணவிருப்பினால் பல சாஸ்களுள் பலசாலியான அந்த மஹாலேனா அவர்களை நன்றாகப் பூஜித்து அவர்களுடைய விருப்பங்களைக் கொடுத்தது, நேரில் வருகின்ற பிதாவான அகரியைக் கண்டார். அந்தக் கந்தரால் நல்கு பூஜிக்கப்பட்ட மங்களகரான அந்த அகரியானவன் அந்த மாத்ருகணத்தோடுகூட மஹாலேனரான அவரை நூழிந்து

கொண்டு ரக்ஷைகளை இருந்தான். எல்லா மாதாக்களுள்ளும் கரோதஸமுத்பவை என்கிற ஸ்திரீ, சூலததைக கையிலேந்தி, தாய் தன புத்திரனை ரக்ஷிப்பதுபோல ஸகந்தரை ரக்ஷித் தாள். லோஹிதமென்கிற ஸமுத்திரத்தினுடைய புதலவிபும் இரத்தத்தைப் பானமசெய்யவருமான கந்தர எனபவள் மஹா ஸேனரைக் கூட்டிக்கொண்டு புத்திரனைப்போலப் பாதுகாத்தாள். அகனியானவன் நைகமேயன், சாநவகந்தரன், பஹு பரஜன் என்கிற சூமாராகளாகி அவர்களால் மரப்பாவை களால் சூழ்நதை ஆனந்தப்படுத்தினதுபோல ஸவேத கிரியிஷ்டருக்கிற ஸகந்தரை ஆனந்தமடையச் செய்தான். க்ர ஹவகளும, உபகரஹவகளும, ரிஷிகளும், மாதாக்களும், அக னியை முத்தனமையாகக்கொண்டவையுளும் அஹவகாரமுள்ள வையகளுமான பாரிஷிதாக்களுடைய கூட்டவகளும ஆகிய இவா களும் கொரந்திகளும் ஸவாநகத்தில் வஸிப்பவாக்களுமான இன்னும் மற்ற அநேகாக்களும், மாதருகணங்களைநோடுகூட மஹா ஸேனரைச் சூழ்நதுகொண்டு நின்றார்கள தேவராஜன் வெற்றி புண்டாவது ஸந்தேகமென்றெண்ணி, வெற்றியை அடைய விருப்ப முள்ளவனாக, ஐராவத்ததின் பிடரியின் மீதேறித் தேவதைகளோடு கூடப் புறப்பட்டான். சிறந்த பலமுள்ளவனான இந்திரன் தேவ கணங்களால் சூழப்பட்டவனாக வஜராபுத்ததை எடுத்து மஹா ஸேனரைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனாக மிக விரைவாகச் சென்றான் அரசனே! இந்திரன் அந்த ஸகந்த ருடைய மகாவேகமுள்ள அதபுத்தமான பராந்ரமத்தைக் கண்டு, ஆச்சாயமுள்ளவனான; உக்கிரமான உருவமுள்ளதும், பெரிய அட்டஹாஸத்துடனகூடியதும், அதிக ஸூரிபொருந்தியதும், விசித்திரமான கொடிகளுடனும் கவசங்களுடனும்கூடியதும் பற்பல வாஹனங்களுடனும் வீற்களுடனும்கூடியதும்மான தேவ ஸேனையை ஸகந்தரோடு போராடிவதற்காக வ்வினான். சூமாரா சிறந்த வஸ்திரங்களை உடுத்தவனும் காந்தியையுடையவனும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் கொல்ல எண்ணவகொண்டு நேரில் வரு கிறவனுமான அந்த இந்திரனை எதிர்த்தான். மிக்க பலசாலியும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் பதியுமான அந்த இந்திரனோ தேவஸேனையை நன்கு மகிழ்வித்துக்கொண்டு அகனிசூமாரான ஸகந்தரைக் கொல்ல எண்ணி விரைவாக வந்தான். இந்திரன் தேவர்களாலும் நிகரற்ற ரிஷிகளாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்படுகின்ற

வனாகி, அக்னிபுத்திரருடைய ஸமீபத்தை வந்தடைந்தான். பிறகு, தேவராஜன் ஒன்றுசோந்திருக்கிற தேவர்களோடு ஸிமமநாதத்தைச் செய்தான். குஹரும், அந்தச் சபதத்தைக்கேட்டுக் கடல் போல உரக்கக் காஜித்தார். பெரிதான அந்தச் சபதத்தினால் நன்றாக எழுந்து கொந்தளிகின்ற ஸமுத்திரமபோலப் பிரகாசிக்கின்ற தேவ ஸேனையானதுப் ப்ரஜையை இழந்து ஆங்காங்கு சூழ்ந்து. அந்த அக்னிபுத்தர் தமமைக் கொல்ககருதி அருகில் வந்திருக்கின்ற தேவர்களைப் பாததுக் கோபங்கொண்டு வாயிலிருந்து மூண்டெரிகின்ற நெருப்பு ஜவாலையை வெளியில் விட்டார். அந்த ஸ்கந்தர் பூமியில் நடுங்குகின்ற தேவஸையங்களை எரித்தார். அந்தத்தேவர்கள் நன்றாகப் பற்றி எரிகின்ற தலைகளுடனும் தேகங்களுடனும் கூடியவர்களாகவும், நன்றாக எரிகின்ற ஆபுதங்களுடனும் வாஹனங்களுடனும் கூடியவர்களாகவும், உடனே பூமியில் நடுவிழுந்திருக்கிற விசித்திரமான நகூத திரக்கூட்டங்களபோலப் பிரகாசித்தார்கள். எரிககப்படுகின்ற அந்தத்தேவர்கள் வஜ்ரபாணியான இந்திரனைவிட்டு, அக்னி குமாரரான ஸ்கந்தரைச் சரணமடைந்தார்கள். அதனால், தேவர்கள துக்கசாந்தியை அடைந்தார்கள்.

பிறகு, தேவர்களால் விடப்பட இந்நிரன் ஸ்கந்தர்மீது வஜ்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்தான். இந்திரனால் விடப்பட்ட அந்த வஜ்ராயுதமானது ஸ்கந்தருடைய வலவிலாவை விரைவாக அடித்தது. மகாராஜனே! வஜ்ராயுதமானது மகாதமாவான அந்தக் குஹருடைய விலாவைப் பிளக்கவும் பிளந்தது. வஜ்ராயுதத்தால் அடிக்கப்பட்ட ஸ்கந்தருடைய காயத்தினின்று யெளவனமுள்ள வனும் பொற்கவசம் பூண்டவனும் சக்தியைத் தரித்தவனும் தில்ய குண்டலங்களுள்ளவனுமான வேறு ஒரு புருஷன் தோன்றினான். அவன் வஜ்ராயுதத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட விசனத்தினின்று (=வஜ்ராயுதம் புகுந்தினின்று) உண்டானதினால் விசாகனென்கிற பெயருள்ளவனான. ஊழித்தீப்போன்ற காந்தியோடு தோன்றின அந்த வேறு புருஷனைப்பார்த்து இந்திரன் பயத்தினால் கரங்குவித்துக்கொண்டு அந்த ஸ்கந்தரைச் சரணமடைந்தான். ஸாதுகளுள் உத்தமனே! ஸ்கந்தர் சேனைகளுடனகூடின அந்த இந்திரனுக்கு அபயம் கொடுத்தார். பிறகு, மிக்க மனக்களிப்படைந்த தேவர்கள் நான்குவித வாததியங்களை முழக்கினார்கள். அத்தபுதமானதோற்றமுள்ளவாகளும் கோரமாயிருப்பவர்களுமான

ஸ்கந்தருடைய பாரிஷதர்களைக் கேள். பயங்கரர்களான எவர்களா பிறந்த குழந்தைகளையும், கர்ப்பத்திலிருக்கிற குழந்தைகளையும் உயிர்துறக்கச் செய்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட குமாரகர்கள், அச்சமயத்தில், ஸ்கந்தருடைய தேகத்தில் வஜரத்தால உண்டுபண்ணப்பட்ட காயத்தினின்று தோன்றினார்கள். இந்த ஸ்கந்தருடைய வஜராயுதக் காயத்தினின்று மகாபலசாலிகளான கன்னியரும் உண்டானார்கள். அந்த ஸ்கந்தா தம் தேககாயத்தினின்றுண்டான குமாரர்களையும் விசாகளையும் புத்திரர்களாக ஏற்படுத்திக்கொண்டார். அந்த அகனிபகவான் அபொபாழுது¹ சாக முகனாகி, கனயா கணங்களும தன்னுடைய புத்திரர்களுமான எல்லாராலும் சூழப்பட்டு மாதாகள்² பாத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே யுத்தத்தில் ஸ்கந்தரைப் பாதுகாத்தான்.³ ஸமாதானை பதரசாகனும் ஸ்கந்தரை ரக்ஷித்தான். அதனால், ஜனங்கள் பூலோகத்தில் ஸ்கந்தரைக்⁴ குமாரர்களுக்கும் பிதா என்று சொல்லுகிறார்கள். புத்திரர்களை அடைவதில் விருப்பமுள்ளவர்களும் புத்திரர்களுள்ளவர்களுமான ஜனங்கள் பல ஸ்தலங்களில் மஹாபலசாலியான ருத்திரரையும் அகனியை முகமாகக் கொண்ட ஸவாஹையையும் எபொபாழுதம் பூஜிக்கிறார்கள். தபமென்ற அகனியானது எவர்களை உண்டுபண்ணியதோ அந்தக் கன்னியர்கள் ஸ்கந்தரை வந்தடைந்தார்கள். அவர், 'நான் என்ன செய்யவேண்டும்?' என்று வினவ, அவர்கள், 'உமமுடைய அருளால் நாங்கள் எல்லா உலகங்களுக்கும் உத்தமமான மாதாகளும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் ஆக்ககூடவோம். எங்களுடைய இந்தப் பிரியத்தை நீர் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். உதார புத்தியுள்ளவரான அந்த ஸ்கந்தர் அந்த மாதாகளைப் பாதது, 'ஆக, நீங்கள் தனித்தனி மாதிரியுள்ளவர்களும் மங்களமூத்திகளும் அம்மங்களமூத்திகளும் ஆவீர்கள்' என்று மீண்டும் மீண்டும் சொன்னார். பிறகு, அனேக பரஜைகளுடனகூடின அகனியானவன் சாகமுகனாகி மரப்பாவைகளால் குழந்தையை ஆனந்தப்படுத்தி வதுபோல ஸ்வேதகிரியிலிருக்கிற அந்த ஸ்கந்தரை ஆனந்தமடையச் செய்தான்.

¹ சாகம் - வெள்ளாடு.

² வேறுபாடம்.

³ வேறுபாடம்.

⁴ வேறுபாடம்.

இருநூற்றிருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்கீச்.)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்கந்தருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லியதும், இந்திரன் ஸ்கந்தருக்குத் தேவஸேனுபதி ஸ்தானத்தில் முடி சூட்டியதும், ஸ்கந்தர் இந்திரனுடைய பிராந்தீயநேயினால் தேவஸேனையை மணந்ததும்)

பிறகு, மாதருகணமானது ஸகந்தரைப புத்திரராக ஏற்படுத்திக் கொண்டு தங்களிப்புபிடத்தை நோக்கிச் சென்றது. காசி, ஹரிமா, மாதா, ஹலீ, ஆயா, பாலா, தாதா இவ்வெழுபாடும் சிசு என்கிற புத்திரனுக்கு மாதாகளா. இந்த மாதாகளுக்கே விராய முள்ளவனும் அதிபயங்கரனும் சிவந்த கண்களுள்ளவனும் பார்ப்பவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டிப்பண்ணுகிறவனுமான சிசு என்கிற புத்திரன் ஸகந்தருடைய ஆரூபம் உண்டானான். ஸகந்தருடைய மாதருகணத்தினிடம் உண்டான இக்குழந்தையானவன் எட்டாவது வீரன் என்று சொல்லப்படுகிறான். அவன் சாகமுதமுள்ளவனானபொழுது ஒன்பதாமவனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸகந்தருடைய அந்த ஆறாவது முகத்தைச் சாக முகம் போலிருந்ததென்று அறிவாயாக. அரசனே! பதரசாகன் எந்தத் தலையினால் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேலாபுத்தையை உண்டுபண்ணினானோ, எப்பொழுதும் மாதருகணங்களால் பூஜிக்கப்படாதும் அந்த ஸ்கந்தருடைய ஆறு தலைகளுள்ளும் மிகச் சிறந்ததுமான இந்தத் தலையானது அந்த ஆறிலும் நடுவில் அமைந்திருப்பதென்று இவ்வலகில் சொல்லப்படுகிறது இப்படிப்பட்ட இந்தப் பறபலவிதமான ஸ்கந்தருடைய சரித்திரமானது சுகல பக்ஷ பஞ்சமியில் நடைபெற்றது. ஜனங்களுக்குத்தலைவனே! அந்தச் சுகலபக்ஷ ஷஷ்டியில் மகாகோரமான யுத்தம் நடைபெற்றது. பிறகு, ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், கவசத்தையும் மாலையையும் அணிந்தவரும், ஸவாணமப்பமான கிரீடந்தரித்தவரும், ஹிதமாயும் ரமணீயமாயுமிருக்கிற கண்களுள்ளவரும், அதிக கார்த்தியுள்ளவரும், சிவந்த வலகிரத்தை உடுத்தவரும், சாமையான தெற்றிப்பறகளுள்ளவரும், மனத்துக்கினியவரும், எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவரும், மூவுலகங்களுக்குமே மிகக் பிரியமா

பிரூப்பவரும, வரங்களைக் கொடுப்பவரும், சூரரும், யெவ்வன முள்ளவரும், மெருகிட்ட சூண்டலங்களை யணிந்தவருமான அநந ஸகநதரைத் தாமரைமலர் நிறமுள்ளவளான லக்ஷ்மியானவள் உரு வெடுத்தவளாகத் தானே வந்தடைந்தாள். லக்ஷ்மியினால் அடையப் பட்டவரும் பெரும புகழுள்ளவரும் சிறந்தவரும் வீற்றிருப்ப வருமான அநநகு குமாரா, பிராணிகளால், பெளணமாஸிபில சந்திரன் காணப்படுவதுபோலக் காணப்பட்டார் மகாதமாகக் ளான பிராமமனாகள் மகாபலசாலியான அநந ஸகநதரைப் பூஜித் தார்கள. அப்பொழுது, மஹரிஷிகள் அவ்விடத்தில் ஸகநதரைப் பார்த்து, 'பொன்னிறமுள்ளவீரே! உமக்கு மங்களம். உலகங்க ளுக்கு மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகிறவராகக்கடவீர். பிறந்து ஆறு நாட்களான உமமால் எல்லா உலகங்களும் வசப்படுத்தப் பட்டன. தேவரேஷ்டரே! உமமால் இவர்களுக்கு மீண்டு அபய மும கொடுக்கப்பட்டது ஆகையால், தேவரீர் மூவுலகங்களுக்கும் அபயம் கொடுக்கிற இநதிரனாகக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள்.

ஸகநதா, 'யிப்பாதனாகளே! இப்பொழுது இநதிரன் எல்லா உலகங்களுக்கும் எதைச் செய்கிறான்? தேவராஜன் நித்யம் தேவ கணங்களை எவ்வாறு பாதுகாக்கிறான்?' என்று வினவினார். ரிஷிகளா, 'இநதிரன், பிராணிகளுக்குப் பலததையும் தேஜஸையும் பிரஜை களையும் ஸுகந்தையும் பெருகுகிறான் தேவராஜன் ஸந் தோஷமுள்ளவனாக, வீருமபிய எல்லாவற்றையும் அப்படியே கொடுக்கிறான், கெட்ட நடைபுள்ளவர்களை ஸமஹரிக்கிறான்; நல் லொழுக்கத்திலிருப்பவர்களுக்கு வீருமபியவைகளைக் கொடுக் கிறான். வலமென்கிற அஸுரனை அழித்தவனான இநதிரன் பிரா ணிகளைக் காரியங்களில் கட்டளைபிடுகிறான். ஸாலாயனிலலாத ஸமயத்தில் ஸூர்யனான; அப்படியே சந்திரனிலலாத தருணத் தில் சந்திரனான; அகனியும் வாயுவும் பூமியும் ஜலமும் ஆகாய மும ஆகிறான். இதனை இநதிரன் செய்யவேண்டும். இநதிரனிடத் தில் மிகக் பலமிருக்கிறதன்றோ? வீரரே! நீர் பலசாலிதருள் மேனமை பெற்றவர். ஆகையால், தேவரீர் எங்களுக்கு இநதிர னாகக் கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். இநதிரன், 'மிகக் புஜபல முள்ளவீரே! எங்களனைவருக்கும் ஸுகந்ததைக் கொடுக்கிற இநதிர னாகக் கடவீர் சிறந்தவீரே! இப்பொழுது தேவராஜயத்தில் பட்டாபிடுஷ்கம் செய்துகொள்ளும் தேவராஜனாக இநநகந்தைக்க ரூபத்தை அடைந்தவராக இருக்கிறீர்' என்று சொன்னான்.

ஸ்கந்தா, 'இந்திர! நீயே கவலையற்று வெற்றியில் பற்றுதலுடன் முவுலகங்களுடைய ஆள்வாயாக. நான் உன்னுடைய வேலைகாரன். எனனால் இந்திரப்பட்டமானது விரும்பப்படவில்லை' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'வீரரே! உமமுடைய பலம் அதுபுத்தமானது. நீர் தேவர்களுடைய சுநருக்களை நாசம் செய்வீராக. உமமுடைய வீராயத்தால் ஆச்சர்யமடைந்த உலகத்தார்கள் எனனை அவமதிப்பார்கள் வீரரே! தேவர்களுள் சிறந்தவரே! வலிமைகுறைந்தவனும் உமமுடைய தேஜஸினால் தோற்க அடிககப்பட்டவனும் இந்திரப்பட்டத்தில் இருப்பவனுமான என்னை உலகத்துஜனங்கள் அவமதிப்பார்கள். ஆலஸயமில்லாதவர்களான ஜனங்கள் நமமிருவருக்கும் அன்போனயம் விரோதத்தை உண்டுபண்ணுவதில் முயலவார்கள். பிரபுவே! தேவரீர் விரோதியாகிவிடுவீராயின உலகம் இரண்டுபடும். மிககவலிமைபுள்ளவரே! உலகங்கள் தீர்மானத்ததுடன் இரண்டுபட்டுப் போகுமாகில், நமமிருவருக்கும் ஜனங்களுடைய வேறுபாட்டினால் முன்போல யுத்தமுண்டாகும். ஐயா! அந்த யுத்தத்தில் தேவரீர் எனனை நிச்சயமாக வெல்வீர். ஆகையால் தேவரீரே இந்திரனாக இருக்கக்கடவீர். ஆலோசிக்க வேண்டாம்' என்று சொன்னார். ஸ்கந்தா, 'இந்திர! உனக்கு மங்கலம். முவுலகங்களுக்கும் எனக்கும் நீயே அரட்சன். உன கட்டளை யினால் நான் உனக்கு எனன் செய்யக்கடவேன்? எனக்குச் சொல்' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'மிககபலசாளியே! இந்த வாககியம் உண்மையாக இருக்குமாகில், உமமால் நிச்சயித்ததுச் சொல்லப்பட்டிருக்குமாகில், உமமுடைய சொல்லால் நான் இந்திரனாக இருப்பேன். ஸ்கந்தரே! என்னுடைய கட்டளையை நீர் செய்வதற்கு விரும்புவீராகில் கேளும. மிகக வலிமைவாயந்தவரே! தேவர்களுக்கு வேறுபாடுதானத்தில் அபிஷேகம் செய்துகொள்ளும்' என்று சொன்னார். ஸ்கந்தா, 'அஸுரர்களுடைய விஞ்சுத்திற் காகவும் தேவர்களுடைய காயஸித்திக்காகவும் பசுக்களுக்கும் பிராமமணாகளுக்கும் நன்மைக்காகவும் எனனை வேறுபாடு தானத்தில் அபிஷேகம் செய்வாயாக' என்று சொன்னார்.

எல்லாதேவர்களைங்களோடுகூட இந்திரனால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட அந்த ஸ்கந்தா அச்சமயத்தில் மஹரிஷிகளால் பூஜிக்கப்படுகின்றவராகி மிகவும் விளங்கினார். அப்பொழுது, தூக்கிப் பிடிக்கப்பட்ட பொறகுடையானது நன்றாக மூட்டப்பட்ட அகனிமண்டலம்போலப் பிரகாசித்தது. விஸ்வகாமாவினால் பண்ணப்

பட்ட திவ்யமான பொன்மாலையானது கீர்த்தியுள்ளவரான சங்கரரால் நமமாலையே ஸகந்தருக்குச் சூட்டப்பட்டது. புருஷஸரேஷ்டனே! பகைவாகளை வாட்டுபவனே! பகவானான விருஷபதவஜர் மிகப்பரிதிபுள்ளவராக உமையவளோடுகூட வந்து ஸகந்தரைப் பெருமைப்படுத்தினார். பிராமமணர்கள் அக்னியை ருத்திரராகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால், மகாதேஜஸவியும் அதபுதமான காட்சியுள்ளவருமான அந்த ஸகந்தர் ருத்திரருடைய புத்திரராகச் சொல்லப்படுகிறார். ருத்திரரால் விடப்பட்ட அந்த வீரயமானது ஸவேதபர்வதமாகியது. அகனியினுடைய இரத்திரியமானது ஸவேதகிரியில் கருத்திகைகளால் சேர்க்கப்பட்டது. பிறகு, எல்லாதேவர்களும், ருத்திரரால் பூஜிக்கப்படுகின்றவரும்குணசாலிகளுள் சிறந்தவருமான குஹரைப்பாதது அவரை ருத்திரபுத்திரராகச் சொன்னார்கள். ருத்திரரால் அக்னியினிடத்தில் கலந்து பிரவேசித்தது இந்தக்குமாரா உண்டுபண்ணப்பட்டார். அங்கே அவரிடமிருந்து பிறந்தார். அதனால், ஸகந்தர் ருத்திரபுத்திரரானார். ருத்திரா, அக்னி, ஸவாஹை, ஆறுகருத்திகாஸதீர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய தேஜஸினால் ஸகந்தா உண்டானார். அதனால், தேவஸரேஷ்டரான ஸகந்தா ருத்திரபுத்திரரானார். மாசமற சிவபுநிறமுள்ள இரண்டு வஸ்திரங்களை உடுத்தவரும் ஜவலிக்கின்ற திருமேனியுள்ளவரும் நல்ல ஒளி பொருந்தியவருமான அகனியின குமாரா சிவந்த இரண்டு மேகங்களால் சூழப்பட டிருக்கிற ஸூயனபோலப் பிரகாசித்தார். அகனியினால் கொடுக்கப்பட்ட கோழியானது அவருடைய கொடியை அலங்கரித்தது. ரத்ததில் தூக்கி நிறுத்தப்பட்ட அந்தக் கோழிக் கொடியானது சிவந்த ஊழித்தீப்போல விளங்கியது. எல்லாப் பிரானிகளுடைய செய்கையும் ஒளியும் சகதியும் பலமுமானதும் தேவாளுக்கு ஜயத்தை விருத்திபண்ணுகின்றதுமான சக்தியாயுதமானது அந்த ஸகந்தருக்கு எதிரில் வந்தது. அப்படியே, கூடவே தோன்றின கவசமும் அவருடைய சரீரத்தில் அமர்ந்திருந்தது. அந்த ஸகந்தேவருக்கு யுத்தஞ் செய்யும்பொழுதெல்லாம் அது சரீரத்தில் தோன்றுகிறது. ஜனங்களுக்கு அறிபனே! சகதி, தாமம், பலம், தேஜஸ, காந்தி, ஸத்யம், மேனமை, பிராமமணர்களுக்கு ஹிதமாயிருத்தல், மதிமயக்கமில்லாமை, பக்தர்களைப் பாதுகாத்தல், பகைவாகளை அழித்தல், உலகங்களைக் காத்தல் இவைகளெல்லாம் ஸகந்தரோடுகூடவே தோன்றின. இவ்வண

ணம் எல்லாத் தேவகணங்களாலும் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டவரும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் பிரஸீத்திபெற்றவரும் நல்ல மனமுள்ளவருமான அந்ந சுகந்தர் பூரணசுகந்திரன்போன்ற தோற்றத்துடன் இஷ்டமான வேத கோஷங்களோடும் தேவாச னுடைய சிறந்த தூயவாததியங்களோடும் தேவ கந்தாவாச னுடைய கானங்களோடும் எல்லா அபஸரஸுஞ்ஞடைய கூட்டங்களோடும் பிரகாசித்தார். ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் ஆனந்த முள்ளவர்களுமான மஹ அனேகம் தேவர்களாலும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் பிசாசங்களுடைய கணங்களாலும் அப படியே தேவகணங்களாலும் நன்றாகச் சூழப்பட்டவருமான அந்ந அகனிகுமாரர் அபொபுது தேவர்களால் அபிஷேகம் பண்ணப் பட்டவராக விளையாடிகொண்டு பிரகாசித்தார். தேவர்கள், அபி ஷேகம் செய்யப்பட்ட மகாலேனரை இரூளை நாசம் செய்துகொண்டு உத்திருக்கின்ற ஸூயணைப்போலக் கண்டார்கள். பிறகு, எல்லாத் தேவஸேனைகளும், 'எங்களுக்கு நீர் அபிபதி' என்று சொல்லிக் கொண்டு எல்லாத் திக்குகளினினும் ஆயிரமாயிரமாக அந்ந ஸுகந்தரை வந்தடைந்தன. எல்லாப் பூதகணங்களாலும் சூழப் பட்டிருக்கிற ஸுகந்தபசுவான அந்நத் தேவஸேனைகளை அடைந்து (அவைகளால்) அசாசிக்கப்பட்டவராகவும் துதிக்கப்பட்டவராகவும் இருந்துகொண்டு, அந்நச் சேனைகளையும் இன்சொற்களால் ஸந் தோஷமடையச் செய்தார். இந்நிரலும் அபொபுது ஸுகந்தரை ஸேனாபதிஸ்தானத்தில் அபிஷேகம் செய்து அந்ந இந்நிரலை எந்த ஸதிர் கேசியினிடமிருந்து விடுவிக் கப்பட்டாரோ அந்நத் தேவஸேனையை நினைத்தான். அந்ந இந்நிரை பிரமம்தேவா அவ னுக்கு நிச்சயமாக இவரைப் பதிபாகத் தாரீம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறாரென்று நன்றாக எண்ணி, அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற தேவ ஸேனையை அழைத்துவரச் செய்தான். இந்நிரை ஸுகந்தரைப் பார்த்து, 'தேவதைகளுள் உத்தமரே! இந்நப் பெணை நீர் பிறவா திருக்குட்பொழுதே பிரமம்தேவரால் உமக்குப் பநனிபாக ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டான். ஆகையால், நீர் இந்நத் தேவியினுடைய வலகையைத் தாமரைமலர்போல விளங்குகின்ற உமமுடைய கையினால் விதிப்படி மந்திரத்தை முன்னிடப்பி பிழைத்துக்கொள்ளும்' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட அந்ந ஸுகந்தர் அவளை விதிப்படி பாணிக்ரஹணம் செய்தார். மந்திரங்களை அறிந்த பருஹஸபதியோ மந்திரங்களை ஜபித்தார்; ஹோமங்

கூடையும் செய்தாரா. பிராமமணர்கள் எவளை ஷஷ்டியென்றும் இந் பரணுகளுக்கெல்லாம் ஸுகந்தைக கொடுக்கிற லக்ஷ்மி யென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட தேவஸேனையை ஜனங்கள் இவ்வண்ணம் ஸுகந்தருக்கு மணிஷியாகச் சொல்லுகிறார்கள். அந்தத் தேவஸேனையானவள் ஸீனீவாஸி, குஹூ, ஸதவருத்தி, அபராஜிகை எனனும் இவை முதலிய நாமங்களால் சொல்லப்படுகிறாள். எப்பொழுது ஸுகந்தா தேவஸேனையினால் சாஸவதமான பதியாக அடையப்பட்டாரோ அப்பொழுது லக்ஷ்மி தேவியானவள் சரீரத்தடன்கூடியவளாகத் தானே அவரை அடைந்தாள். பஞ்சமியிலுண்டான ஸுகந்தர் லக்ஷ்மியினால் அடையப்பட்டார். அதனால், லக்ஷ்மியானவள் பஞ்சமியென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறாள். ஸுகந்தா ஷஷ்டியில் ஜயம் பெற்றவரானா. அதனால், ஷஷ்டியானது மணிமை பொருந்திய திதியாயிற்று.

இருநூற்றுமுப்பதாவது அதயாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடீச்சீ)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்கந்தருடைய சரித்திரத்தைக் கூறியது.)

ஸபதாரிஷிபுதனிகளான ஆறு தேவிகள் மிக்க பாக்யம் பெற்றவரும் தேவஸேனைகளுக்குப் பதியாகச் செய்யப்பட்டவருமான மஹாலேனரிடம் வந்தார்கள். ரிஷிகளாலே விட்டுவிடப்பட்டவர்களும், தாமதநோடு கோபத்தவர்களும், பெரிய வரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களும் அந்த ரிஷிபுதனிகள் பிரபுவான தேவஸேனையினையை விரைவாக வந்தடைந்து, 'புக்திர! தேவர்களுக்கொப்பான அந்தப் பாததாக்களாலே கோபத்தினால் காரணமின்றி நாங்கள் விடப்பட்டோம். நீ எங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்டாயென்று யாரோ சொல்லினாராம். அதனை உண்மையென்று நம்பி அவர்களால் நாங்கள் புணயஸநானத்திலிருந்து நழுவுமபடி செய்யப்பட்டோம். அந்த அபவாதத்தினின்று நீ எங்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும். பிரபுவே! எங்களுக்கு உன்னுடைய அருளால் அழிவற்றதான ஸவாககமுண்டாகவேண்டும். நாங்கள் உன்னைப் புக்திரனாக அடையவிரும்புகிறோம். இதைச் செய்து கடனைத் தீர்த்தவனாவாயாக' என்று சொன்னார்கள். ஸுகந்தா, அவா

களைப் பார்த்தது, 'நீங்கள் எனக்குத் தாயமாகான்றோ? இரழப் படாதவர்களே! உங்களுக்கு நான் புத்திரன் நீங்கள் விருமபுகிற அனைத்தும் உங்களுக்கு அப்படியே உண்டாகும்' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்த ஸகந்தர், 'அபிஜித என்கிற நக்சத்திரமகீழே விழுந்துவிட்டதனால் நக்சத்திரங்களின எண்ணிக்கையானது எவ்வாறு ஸமமாகும்?' எனபதைக் கேட்க விருமபின இரத்திரனைப் பார்த்தது, 'உனக்கு எது செய்யவேண்டும்?' என்று கேட்டார். ஸ்கந்தரால், 'சொல்' என்று கூறப்பட்ட அந்த இரத்திரன், பிறகு, ஸ்கந்தரைப் பார்த்தது, 'ரோஹிணியோடு விரோதமுள்ளவனும் ரோஹிணிக்கு மிக இனைய ஸஹோதரியுமான அபிஜித தேவியானவள் ரோஹிணிக்கு மூத்தவளாக இருந்தலை விருமபித தவம் புரிவதற்காகக் கானகம் சென்றாள். அந்த விஷயத்தில் நான் மதிமயங்கினவனாக இருக்கிறேன். உமக்கு மங்களம். அபிஜித என்கிற நக்சத்திரமானது ஆகாயத்தினின்று நழுவி விழுந்துவிட்டது. ஸ்கந்தரே! பிந்தியதான இந்தக் காலத்தைப்பற்றிப் பிரமமதேவரோடுகூடி ஆலோசனை செய்யும். அபிஜிதநானது கீழே விழுந்த காலத்தில் காலமானது அவிட்டதை ஆதியாகக் கொண்டதாகப் பிரமமதேவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. எந்த நக்சத்திரத்தின தொடக்கத்தில் சந்திரனுக்கும் ஸூரியனுக்கும் குருவுக்கும் சோகை ஏற்படுமோ அந்த நக்சத்திரம் புகாதிநக்சத்திரம் என்னப்படும். அது முந்தி ரோகிணியாயிருந்தது, அபிஜித நக்சத்திரம் விழுந்த காலத்திலோ ஒன்று குறைந்த இரவு பகல்களோடு நக்சத்திரங்களான அமைந்திருந்ததனால் அவிட்டம் புகாதி நக்சத்திரமாயிருந்தது. இவ்வாறு நக்சத்திரங்களின எண் குறைவுபடி மூம் நாட்களின எண் ஸமமாயிற்று' என்று சொன்னான் 'கிருத்திக்கைநால் நக்சத்திரங்களுடைய எண்ணிக்கையின பூர்த்தியைப் பெய்யும்' என்கிற அபிபராயத்தைக் குறிப்பிடுகிறது இரத்திரனால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டவுடன், (ஸ்கந்தருடைய கட்டளையினால்) கிருத்திக்கைகள் ஆகாயத்தை அடைந்தன. ஆகனியைத் தேவையாகக் கொண்ட அந்த கருத்திகா நக்சத்திரமானது எழ்தலைபுள்ளதுபோலப் பிரகாசிக்கிறது. விவையையாவன் ஸ்கந்தரைப் பார்த்தது, 'எனக்கு நீ பிண்டங்களைக் கொடுக்கிற புதல்வன். புத்திர! நான் நித்தியமாகவே உனனோடுகூட இருக்க விருமபுகிறேன்' என்று சொன்னான். ஸ்கந்தர், 'அவ்வாறே ஆகுக. உனக்கு நமஸ்காரம். புத்திரனிடத்திலுள்ள நேசத்தால் நீ என்னைக் கட்டினாயிடக்கடவாய. தேவியே!

மரும்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றவளாகி என்றும் (என்னிடம்) வலிப் பாயாக' என்று சொன்னா. பிறகு, வினதை முதலிய எல்லா மாதாக்களுடைய கூட்டமும் ஸகநதரைப்பாதது, 'நாங்கள் எல்லா உலகங்களுக்கும் மாதாகதெனனு' கவிசுளால் துதிககப்பட்டிருக்கிறோம். உனக்கும் மாதாககளாக விரும்புகிறோம். எங்களை நீ பூஜிப்பாயாக' என்று சொன்னார்கள். ஸகநதா, அவாருடைய வசனத்தைக் கேட்டு, 'நீங்கள் எனக்கு மாதாககளன்றோ? நான் உங்களுக்குப் புத்திரன். உங்களுக்கு என்னால் எது செய்யத்தக்கது' உங்களுடைய விருப்பத்தைச் சொல்லுவதற்கு என்று சொன்னார். மாதாககள் ஸகநதரைப்பாதது, 'பிராமமி மாஹேஸ்வரி முதலிய எந்த மாதாககள் முற்காலத்தில் இந்த உலகத்திற்கு மாதாககளாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தானோ, அவாருடைய ஸ்தானமானது எங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு அந்த ஸ்தானம் இருக்கக்கூடாது. தேவஸரேஷ்டனே! உலகத்தாரால் நாங்கள் பூஜிக்கத்தக்கவாகளாகவேண்டும். அவர்கள் பூஜிக்கத்தக்கவாகளல்லா. உனக்காக எங்களுடைய பாத்தாககளைக் கோடுக்குமபடி செய்தவர்களான அந்த பிராமமி முதலிய மாதாககளாலே எங்களுடைய ¹ பரணைகள் அபஹரிககப்பட்டன அந்த பரணைகளை (ப் பாததாகளுடைய சேர்க்கையினால்) எங்களுக்குக் கொடுப்பாயாக' என்று சொன்னார்கள். ஸகநதா, 'என்னால் கொடுக்கப்பட்டாலும் அந்தபரணைகளை நீங்கள் அடைவது ஸாதியப்படாது. எந்த பரணைபை மனத்தினால் விரும்புகிறீர்களோ, அப்படிப்பட்ட வேறு எந்தபரணையை நான் கொடுக்கக்கூடவேன்' என்று வினவ, மாதாககள், 'நாங்கள் அந்தபிராமமி முதலான மாதாக்களுடைய பிரணைகளையும் அவற்றின் போஷகர்களையும் உன்னுடன் தனித்திருந்துகொண்டு பூஜிக்க விரும்புகிறோம். எங்களுக்கு அவைகளைக்கொடு' என்று சொல்ல, ஸகநதர், 'உங்களுக்கு பரணைகளைக்கொடுக்கிறேன். உங்களால் கஷ்டமன்றோ கூறப்பட்டது? உங்களுக்கு மகநமம் என்னால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற நீங்கள் (நான் முதலிய) எல்லா பரணைகளையும் பாதுகாப்புகளாக' என்று சொல்ல, மாதாககள், 'ஸகநத! உனக்கு மகநமம். நீ எப்படி விரும்புகிறாயோ அப்படியே பரணைகளைப் பாதுகாக்கக்கூடாமையுடையிருக்கிறோம். ஸகநத! பிரபுவே! எங்களுக்கு எப்பொழுதும் உன்னோடுகூடி வலிக்க விரும்பமிருக்கிறது' என்று சொல்ல,

¹ எங்களுக்கு ஸகநதி இல்லாமற் போயின என்பது.

ஸகந்தா, 'பிரஜைகள் பதினாறு வயதுள்ளவர்களாகி யெளவனப் பர்வத்தை அடையும் வரையில் தனித்தனி மாதிரியுள்ள ரூபங்களோடு அவர்களை ஹிமஸை செய்புகள். நானும் உங்களுக்குப் பயங்கரமானதும் அழிவற்றதும் நிகரற்றதுமான எனது சக்தியைக் கொடுப்பேன். அதனோடு சோந்தவர்களாகவும் பூஜிக்கப்படவர்களாகவும் ஸுகமாக வஸிப்பீர்கள்' என்று சொன்னார். பிறகு, அகனிபோன்ற ஒளியுள்ளவனும் மகாபலசாஸியுமான அப்படிப்பட்ட ஒரு புருஷன் ஸகந்தருடைய சரீரத்தினின்று மனிதர்களுடைய சூழ்ந்தைகளைத் தின்பதற்காக வெளியில் தோன்றினான். பிறகு, அந்தப்புருஷன் பிரஜைஞாயிலலாதவனும் பசியினால் பீடிகைப்பட்டவனுமாகி விரைவாகப் பூமியில் விழுந்தான். ஸகந்தராலே அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்ட அந்தப் புருஷன் பயங்கரமான உருவமுள்ள கிரஹமானான். பிராமமணைத்தமாகள் அந்தக் கிரஹத்தை ஸ்கந்தாபஸமாசமென்று சொல்லுகிறார்கள். மகாபயங்கரியான வினதையோ சகுனிகரஹமென்று சொல்லப்படுகிறான். அந்தச் சகுனிகரஹத்தை மாதாக்களுள் ராக்ஷஸ் கரஹமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதைப் பூதனிகரஹமென்றும் அறியவேண்டும். பயங்கரமான ரூபத்தினால் கஷ்டத்தை விளைவிக்கிறவனும் கோர ரூபமுள்ளவனும் இராக்காலத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனும் பயங்கரமான உருவமுடையவனும் பிராசியானவர் சீதபூதனையென்று சொல்லப்படுகிறான். கோரமான காட்சியுள்ள அந்தப் பிராசியானவன் மானிடப்பெண்களுடைய கர்ப்பங்களை அபஹரிக்கிறான். அதிதியை ரேவதியென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த ரேவதியினிடமிருந்து ரைவதமென்கிற கரஹமுண்டாயிற்று. மகாகோரமான அந்த மகாகரஹமும் பாலர்களை ஹிமஸிக்கிறது. தைதயர்களுக்கு மாதாவான் திதிதேவியை முகமண்டிகை என்று சொல்லுகிறார்கள். அவள் சூழ்ந்தைகளுடைய மாம்ஸத்தினால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைகிறவளாகவும் பிறரால் அணுக முடியாதவளாகவும் இருக்கிறாள். குருவமசத்தில் பிறந்தவனே! எந்தக் குமாரர்களும் ருமாரிகளும் ஸகந்தரிடமிருந்து உண்டானவர்களாகச் சொல்லப்பட்டார்களோ, அந்த எல்லா மகாகரஹங்களும் கர்ப்பங்களைப் பசுக்கிவிடவொன்றா. அந்தப் பதனிகளுக்கே பதிகளாகக் கூறப்பட்ட அந்தக் குமாரர்கள் பயங்கரமான செய்கையுள்ளவர்களாகி, பிறக்கிற சூழ்ந்தைகளை அபஹரிக்கின்றார்கள். அரசனே! அறிஞர்களால் புகைகளுக்கு மாதாவாகச்

சொல்லப்படுகிற காமதேனுவினமீது ஏறிகொண்டு சகுனிகரஹு
 மானது பூமியில் குழந்தைகளை அதனுடன் சேர்ந்து புஜிக்கிறது.
 ஜனங்களுக்கு அதிபனே! நாயகன்கொல்லாம மாதாவான ஸரமா
 தேவியும் எப்பொழுதுமே மானிட ஸ்திரீகளுடைய காப்பங்களை
 அபஹிக்கிறாள். மரங்களுக்கு எவள மாதாவோ அவள் கரஞ்ச
 (= புனக) மரத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்டவள். அவள்
 எப்பொழுதும் வரங்களைக் கொடுப்பவளாகவும், நல்ல உருவ
 முள்ளவளாகவும், பிராணிகளிடத்தில் தயையுள்ளவளாகவுமிருக்க
 கிறானன்றோ? ஆதலால், புத்திரர்களை விருமபுகின்ற மனிதர்கள்
 அவளைக் கரஞ்ச வருஷத்தில நமஸ்கரிக்கிறார்கள். மாமஸத்திலும்
 சாராயத்திலும் பிரியமுள்ள இந்தப்பதினெட்டு கரஹங்களும்
 மமறகரஹங்களும் ஸூதிகாக்ருஹத்தில் பத்துநாள் முழுவதும்
 இடைவிடாமல் இருக்கின்றன. கதரு எனபவள ஸூக்ஷ்ம சரீர
 முள்ளவவாகிக காப்பினியினிடத்தில் பிரவேசிக்கிறாள். அவள்
 அநதககாப்பினியினிடத்திலுள்ள அநதக காப்பத்தைப் புஜிக்க
 கிறாள். அநதககாப்பினியோ பாம்பைப் பெறுகிறாள். எவள்
 கநதர்வர்களுக்கு மாதாவோ அவள் காப்பத்தைக் கவர்ந்து
 கொண்டிடுபுகிறாள். பிறகு, அநத மஹுஷ்யஸ்திரீயானவள் பூலோ
 கத்தில் காப்பமழிந்தவளாகக் காணப்படுகிறாள். எவள் அபஸரஸு
 களுக்கு மாதாவோ அவள் கர்ப்பத்தை நனஸூகப் பிடித்துக்
 கொண்டிருக்கிறாள். அதனால், அறிஞர்கள் காப்பத்தை
 வளாசசியின்றி அப்படியே இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.
 எவள் லோஹிதமென்ற ஸமுத்திரத்தினுடைய பெண்ணை அவள்
 ஸ்கந்தருக்கு மாதாவாக எண்ணப்பட்ப்படுகிறாள். லோஹிதா
 யனி எனகிற அநத மாதருதேவதை இவ்வண்ணம் கடம்பமரத்தில்
 பூஜிக்கப்படுகிறானன்றோ? புருஷர்களுள் ருத்ரா எவ்வாறு
 சிமநதவரோ அவ்வாறே ஸ்திரீகளுள் ஆரயை சிமநதவள். குமார
 ருக்கு மாதாவான ஆர்யையானவள் காமயபலனை உதேசீததுத
 தனியாகப் பூஜிக்கப்படுகிறாள். இவ்வண்ணம் இந்தக் குமாரர்களை
 ஹிமஸ்கினற மகாகரஹங்கள் எனனால் உரைக்கப்பட்டன.
 இந்த கரஹங்கள் பதினாறு வருஷகாலம் வரையில் சிசுகளுக்கு
 அமங்களத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. பிறகு, (நன்மையைச்
 செய்கின்றன). எநத மாத்ருகணங்களும் எந்தப் புருஷ்க்ரஹங்
 களும் கூறப்பட்டனவோ அவற்றை மனிதர்கள் எப்பொழுதும்
 ஸகநதக்ரஹங்களென்று அறியவேண்டும். அநத க்ரஹங்களுடைய

கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக ஸநானம் வாஸனாதூபம் அஞ்சனம் இவை அனைத்தையும் செய்யவேண்டும். பஸிகாமங்களோடும் உபஹாரங்களோடும் கூடின ஆராதனங்கள் ஸகந்தருக்கு விசேஷிததுச் செய்யத்தக்கவை. ராஜேந்திரரனே ! எல்லா கரஹங்களும் நன்றாகப் பூஜைசாளுடனகூடி நமஸ்கரிக்கவும் இவ்வண்ணம் அாசகிக்கவும்பட்டால் மனிதர்களுக்கு மங்களத்தையும் நீண்ட ஆயுளையும் கொடுக்கின்றன. பதினாறுவருஷங்களுக்கு மேல் எந்த கரஹங்கள் மனிதர்களை ஆகரமிக்கின்றனவோ அந்த கரஹங்களை நான் மஹேஸ்வரரை வந்தனமபண்ணி நன்கு உரைப்பேன்.

எந்த மனிதன் விழித்தனக்கொண்டிருக்குமபொழுதே, உறவு கும்பொழுதே தேவர்களைப் பாப்படுதே அந்த மனிதன் விரைவாகச் சித்தபரமத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமான கரஹத்தைத் தேவ கரஹமென்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த மனிதன் உட்காரந்து கொண்டோ படுதனக்கொண்டோ பிதருக்களைப்பார்ப்படுதே அவன் விரைவாகச் சித்தபரமத்தை அடைகிறான். அதற்குக்காரணமாயிருக்கிற கரஹமானது பிதரு கரஹமென்று அறியத்தக்கது. எவன் ஸித்தர்களை அவமதிக்கிறதே, கோபமுள்ளவர்களான அந்த ஸித்தர்கள் எவனைச் சபிக்கிறார்களோ அந்த மனிதன் சீக்கிரமாக உன்மாதத்தை அடைவான். அதற்குக் காரணமான கரஹமானது ஸித்தகரஹமென்று அறியத்தக்கது. எவன் பலவிதமான கந்தங்களை முகாசுகிறதே, ரஸங்களைபும் சுவைக்கிறதே அவன் விரைவாக உன்மாதத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமாக இருக்கிற கரஹமானது ராசூல கரஹமென்று அறியத்தக்கது. பூமியில் எந்த மனிதனைத் தேவ கந்தாவர்கள் பற்று கிறார்களோ, அந்த மனிதன் சீக்கிரமாக உன்மாதத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமான கரஹமானது காந்தாவகரஹமே. எந்த மனிதனமீது பிராசங்கள ஏறுகின்றனவோ அந்த மனிதன் சீக்கிரமாகச் சித்தபரமத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமாக இருக்கிற அந்த கரஹம் பைசாசமே. எந்த மனிதனிடம் காலகரமத்தில யக்ஷர்கள் பிரவேசிக்கிறார்களோ அந்த மனிதன் விரைவாக உன்மாதத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமான அந்த கரஹமானது யக்ஷகரஹமென்று அறியத்தக்கது. எந்த மனிதனுடைய சித்தமானது தேவாஷங்களாலே நிலைதவறி மயங்குகிறதே அந்த மனிதன் விரைவாக உன்மாதத்தை அடைகிறான்.

அதற்குச் சாஸ்திரத்தினால் சாந்தியைச் செய்யவேண்டும். எனவன அதையிததாலும் பயத்தாலும் கோரமான வஸதுககளைப் பார்ப்பதாலும் விரைவாக உனமாததை அடைகிறதே அந்த உனமாதத்திற்கு இனசொற்களால் அவனைத் தேறலுதல் பரிகாரமாகும். ஒரு கரஹம் விளையாடில் விருப்பமுள்ளது. அப்படியே, மறறொரு கரஹம் புஜிப்பதில் விருப்பமுள்ளது. அப்படியே, மறறொரு கரஹமானது காமவெறியுள்ளது. இவ்வாறு, கிரஹம் மூன்று விதமாகும். மனிதர்களுக்கு எழுபதுபிராயமவரையில் இந்த கரஹதோஷங்களிருக்கின்றன. அதற்குமேல் மனிதர்களுக்கு கரஹங்களுக்கு ஒப்பான ¹ ஜ்வரம் உண்டாகிவிடும். கரஹங்கள் பொறிகளையடக்கினவனையும், மனத்தை அடக்கினவனையும், சத்தனையும், எப்பொழுதும் ஆலையமில்லாதவனையும், தெய்வத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் நம்பிக்கையுள்ளவனையும், ஸரத்தையுள்ளவனையும் விட்டு விலகுகின்றன. இவ்வண்ணம் மனிதர்களுக்கு ஸம்பவிககக்கடிய இந்த கரஹதோஷமானது உனக்கு நன்றாக உரைக்கப்பட்டது. கரஹங்கள் மஹேஸ்வரனுக்குப் பகதர்களான மனிதர்களைத் தொடுகிறதில்லை.

இருநூற்றுமுப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாயாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸ்கந்தர் ஸ்வாஹாதேவீக்த விரும்பியவற்றைக் கொடுத்ததும், பிரம்மதேவர் ஸ்கந்தர் ஈஸ்வரனுக்குப் புத்திரராதல் முதலிய வற்றை அவருக்குக் காரணத்துடன் நேரிவித்ததும்.)

ஸ்கந்தராலே பிராமமி வினதை முதலிய மாதாக்களுக்கு இவ்வண்ணம் இந்த பிரியம் செய்யப்பட்டபொழுது, ஸ்வாஹையானவள, அவரைப் பார்த்து, 'நீ என வயிற்றில் பிறந்தபிள்ளை. நான் உனனால் கொடுக்கப்பட்டதும் எவ்விதத்தாலும் அடைய முடியாததுமான பிரீதியை விருமபுகிறேன்' என்று சொன்னாள். பிறகு, ஸ்கந்தா, அவளைப் பார்த்து, 'எவ்விதமான பிரீதியை விருமபுகிறாய்?' என்றுகேட்க, ஸ்வாஹை, 'நீண்டகைகளுள்ளவனே! நான் தகைநுக்குப் பிரியமான கன்னிகை; ஸ்வாஹையென்று பிரஸித்திபெற்றவள். நான் பாலயமமெதாடங்கியே 'எப்பொழுதும்

¹ வேறுபாட்டம்.

அக்னியிடத்தில் காதலுள்ளவளாக இருந்தேன. புத்திரனே! அந்த அக்னியானவன எனனைத் தன்னிடத்தில் காமமுள்ளவ றொன்று நனகு அறியவில்லை. புத்திர! அக்னியோடு சாஸுவத் மாகச் சோரதுவஸிப்பதற்கு நான விரும்புகிறேன்' என்று சொன னான். ஸ்கந்தா, 'தேவியே! நன்னடையுள்ளவாகளும் நலவழியில் நிலைபெற்றிருப்பவாகளுமான பிராமமணாகள மந்திரங்களாலே நன்றாகத் துதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஹவ்யமோ கவயமோ எதையும் நன்றாக எடுத்து இன்றுமுதல எப்பொழுதுமே 'ஸவாஹா' என்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லி அக்னியில் ஹோமம் செய்து (தாம உதேதேசிதத தேவாகளுககுசா) கொடுப்பார்கள. கலயாணி! அக்னிபகவான இவவண்ணம் உனனோடுகூட எப்பொழுதும் வாஸம் செய்வான' என்று சொன்னார். இவவண்ணம் சொல்லப் பட்டவனும் ஸகந்தரால் பூஜிக்கப்பட்டவனான ஸ்வாஹாதேவியானவள, பிறகு, பாததாவான அக்னியோடுசோந்து ஸகந்தரைக் கொண்டாடினாள். பிறகு, பரஜைகளை ஸருஷ்டித்தவரான பிரமம தேவர், மஹாலேஸனைப்பார்த்தது, 'முப்புறங்களை எரித்தவரும் உனக்குப் பிதாவுமான மஹாதேவரை அடைவாயாக. ருத்ரா அக்னியில் பிரவேசித்ததும் உமைபவள ஸவாஹையினிடத்தில் பிரவேசித்ததும் எல்லா உலகங்களின நன்மைக்குமாகப் பகைவரால் ஜயிக்கப்படாத நீ உண்டுபண்ணப்பட்டாய். மஹாதமாவான ருத் திரரால் ¹ உமைபவளிடத்தில் வீர்யம் விடப்பட்டது. மஹாபாக்ய சாலியே! ருத்ரரிடத்திலிருந்துண்டான அது மிஞ்சிகை மிஞ்சிக் னென்கிற பெண்ணும் ஆணுமாகி இந்த மலையில விழுந்தது. வெளிப்பட்ட வீரயத்தில் மிகுதியுள்ள ஒரு சிறிது லோஹித ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தது; ஒரு சிறிது சூரியனுடைய கிரணங்களில் விழுந்தது; ஒரு சிறிது பூமியில் விழுந்தது; ஒரு சிறிது மரங்களில் விழுந்தது இவவண்ணம் அந்தவீரயமானது ஐந்த பரிவாக விழுந் தது. அந்த இடங்களில் விழுந்த அந்த வீரயபிரந்துக்கள பலவிதவடி வங்களுள்ள கணங்களும், மாமஸங்களைப் பகிக்கிறவர்களும் கோர ஞபிகளுமான உன்னுடைய இந்தப் பாரிஷதங்களும் ஆரீனவென்று அறிஞர்கள் அறியவேண்டும்' என்று சொன்னார் அளத்தற் கரிய ஆற்றலுள்ளவரும் பிதாவினிடம் அன்புள்ளவருமான மஹா லேணர், 'இப்படியே ஆசுட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பிதாவான மஹேஸ்வரைப் பூஜித்தார். அந்த ஐந்து கணங்களை, பொருளை

¹ மூலத்தில் வேறு விதமாயிருக்கிறது.

விருமபுகிறவர்கள் எருக்கமபூக்களால் பூஜிக்கவேண்டும். வியாதியின தணிதலை உததேசித்து அநதக கணங்களுக்கூப பூஜையைச் செய்யவேண்டும். ருத்திரரிடத்திலுண்டான மிஞ்சிகா மிஞ்சிகனென்சிற மிதுனமானது பாலாக்களுக்கூ நனமையைவிருமபுகிறவர்களால் இவ்வுலகில் எப்பொழுதும் நமஸ்கரிககததக்கது. மனுஷ்யாக்களுடைய மாமஸங்களைப் பக்ஷிக்கின்ற வருக்ஷகைகள் என்கிற பெயர்கொண்ட ஸதிரீகள் மரங்களில் உண்டானார்கள். அந்த வருக்ஷகாதேவிகள் ஸந்தானத்தை விருமபுகிறவர்களால் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர்கள். இந்தப் பிசாசங்களுடைய கூட்டங்கள் எண்ணமுடியாதவைகளைன்று கருதப்பட்டிருக்கின்றன.

அரசனே! கொடியுடனகூடின மலியினுடைய உதபத்தியை எனனிடமிருந்து கேள். இந்திரனுக்கு வாஹனமான ஜராவத மென்கிற யானையினுடைய இரண்டுமணிகளும் வைஜயந்தியென்று பிரஸித்தியுள்ளவைகள் புத்திசாலியான இந்திரனால் தானே முறையுடன் கொண்டுவந்து அநத இரண்டுமணிகளும் குஹருக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. அவவிரண்டினுள் ஒன்று விசாகனுக்கும் மற்றொன்று ஸகந்தருக்கும் கொடுக்கப்பட்டன. கார்த்திகேயருக்கும் விசாகனுக்கும் கொடி சிவப்புநிறமுள்ளது. அப்பொழுது எநத வஸதுக்கள் மஹாபலசாலியான ஸகந்ததேவருக்கு விளையாடுவதற்காகத் தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டனவோ அந்த வஸதுக்களாலேயே அவா விளையாடுகிறார். பிசாசங்களுடைய கூட்டங்களாலும் அப்படியே தேவகணங்களாலும் சூழப்பட்டவரும பூரீயினால் அடையப்பட்டவருமான அந்த ஸகந்தா ஒளியுடன் கூடியவராகப் பொன்மலையில் பிரகாசித்தார். அந்தவீரராலே, அழகிய குகைகளுள்ள மந்தரபாவதமானது கிரணங்களுள்ள ஸூர்யனால் விளங்குவதுபோல மங்களகரமான காடுகளுள்ள அநத மலையானது, விளங்கியது. ஸுவேதபாவதமானது மலாந்திருக்கின்ற ஸந்தானக வனங்களாலும் கரவீரவனங்களாலும் பாரிஜாதவனங்களாலும் அப்படியே ¹ செவ்வரததைக் காடுகளாலும் அசோகவனங்களாலும் கடம்பமரங்களடர்ந்த சோலைகளாலும் திவ்யமான மிருககூட்டங்களாலும் திவ்யமான பக்ஷிகூட்டங்களாலும் பிரகாசித்தது. அநதமலையில் எல்லாத தேவகணங்களும் அப்படியே எல்லாத தேவரிஷிகளும் வந்து சேர்ந்தார்கள். கடையப்படுகிற கடல்போல முழங்குகின்றவைகளும் மேகத்தின் இடிமுழக்கம்

¹ 'ஜபா' எனபது மூலம்.

போன்ற ஒளிபுள்ளவைகளுமான தூராயவாததியகோஷங்களும் தோன்றின. அந்தமலையில் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் கானம் செய்தார்கள் ; அப்படியே, அப்சரஸ்திரீகள், நத்தனம்செய்தார்கள். அந்தமலையில் ஸந்தோஷமடைந்திருக்கின்ற பிராணிகளுடைய பெரிய சபதமானது கேட்டது. இவ்வண்ணம் இந்நிரலேடு கூடிய உலகமனைத்தும் ஸ்வேதபாவத்ததிலேருப்பவரும் மிக்கமனசுகளிப்படைந்தவருமான ஸகந்தரைத் தாசனம்செய்தது. அவரைப் பாரப்பதினினது ஒரு பிராணியும் போகுமெனகிற தருப்தியை அடையவில்லை.

இருநூற்றுமூப்பத்திரண்டாவது அத்தாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸ்கந்தர் ஸேனாபதியானபின் மஹாதேவரும் பார்வதியும் இத்திரன் முதலியவர்களும் பத்ரவடூரேன்றதும், ஸ்ரவரீ ஸ்கந்தரைத் தேவஸேனத் தலைவன் செய்யவேண்டிய காரியத்தில் கட்டளையிட்டதும், தேவர்களூக்கும் அஸுரர்களூக்கும் யுத்தமும், ஸ்கந்தர் மகிஷாஸுரனைக் கொன்றதும்.)

ஸ்கந்தபகவான் தேவஸேனாபதி ஸ்தானத்தில முடிசூட்டப் பட்டபொழுது சிறந்த தேஜஸுடன் கூடினவரும் ஸந்தோஷமுள்ளவரும் பாவத்தியோடிருப்பவரும் பிரபுவுமான பரமசிவன், இந்நிரைத் தலைவனாகக்கொண்ட எல்லாத் தேவர்களாலும் பின்தொடரப்பட்டவராக ஸுராயன்போலப் பிரகாசிக்கின்ற ரத்தகுலை பத்திரவாததைக் குறித்துப் புறப்பட்டார். அவருடைய அந்தச் சிறந்த ரத்ததில் பூட்டப்பட்டிருக்கிற வெண்ணிறமுள்ள ஆயிரம் சிங்கங்கள் காலனிலே ஓடப்பட்டவைகளாக ஆகாயத்தை நோக்கி மேலே எழுமபின. அந்தச் சிங்கங்கள் ஆகாயத்தைப் பாணம் செய்கின்றவைபோல, சராசரங்களைய பாயடையுமபடி செய்பவைகளாகவும் காணிக்கின்றவைகளாகவும் அழகிய பிடரி மயிர்களுள்ளவைகளாகவும் ஆகாயத்தில் சென்றன. அந்த ரத்ததில் உமையவளோடுகூட வீற்றிருக்கிற பத்தியானவர் இந்நிரலுடைய விலலோடுகூடின மேகத்தில் மின்னலோடு கூடின ஸுராயன்போலப் பிரகாசித்தார். தனங்களுக்கு அகிபதியுள்

பகவானுமான சூரேபரன அழகிய புஷ்பகவிமானத்தினமீதேறிக்
கொண்டு யக்ஷர்களோடுகூட அவருக்கு முன் சென்றான். இந்திர
னும, தேவர்களோடுகூட ஐராவதத்தின மீதேறிக் கொண்டு,
பகதர்களுக்கு வரங்களைக் கொடுப்பவரும் செல்பவரும் காளையைக்
கொடியாக்கக்கொண்டவருமான பரமசிவனைப் பின்புறத்தில் தொட
ர்ந்து சென்றான். நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற அமோகனென்
கிற மகாயக்ஷன், மாலையை அணிந்துகொண்டிருக்கிற ஜருமபககர
ஹங்களோடும் யக்ஷர்களோடும் ராக்ஷஸர்களோடும் வலப்பக்கத்
தை அடுத்தது சென்றான். விசித்திரமாக யுத்தம்செய்கின்ற அனேக
தேவர்கள் வஸுகர்களோடும் ருத்திரர்களோடும் சேரந்து அவ
ருடைய வலப்பக்கத்தில் சென்றார்கள். அப்படியே, கோரமான
ரூபத்தையும் சரீரத்தையுமுடைய யமன் மருத்யுவோடுகூடிக் கோர
மான அநேகவியாதிகளால் நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டவனாகச்
சென்றான் பயங்கரமான உருவமுள்ள தும் மூன்று முனைகளை
யுடையதும் கூாமையுள்ள தும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான
விஜயமென்கிற ருத்திரருடைய சூலமானது யமனுக்குப் பின் சென்
றது. உக்கிரமான பாசாயுத்தையுடையவனும ஜலத்திற்கு
அதிதேவதையுமான வருணபகவான் பலவித ஜலஜநதுக்களால்
சூழப்பட்டவனாக ருத்திரரை நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு
மெதுவாகச் சென்றான் ருத்திரருடைய பட்டஸமானது, கதை
உலக்கை சக்தி முதலிய உத்தமமான ஆயுதங்களால் சூழப்பட்ட
தாக, விஜயமென்கிற சூலத்தைப் பின்னொடாநது சென்றது. அப
சனே! அதிக ஒளியோடுகூடின ருத்திரருடைய குடையானது
பட்டஸமென்கிற ஆயுதத்தைப் பின்னொடாநது சென்றது. மஹ
ரிஷிகளுடைய கணங்களால் அடையப்பட்ட கமண்டலுவானது
அந்தக் குடையைப் பின்னொடாநது சென்றது ஸ்ரீயினால் வரிக்
கப்பட்ட தண்டமானது, பருகுக்களோடும் அங்கிரஸுகளோடும்
கூடியதாகவும் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டதாகவும், அந்தக்கமண்
டலுவுக்கு வலப்புறத்தில் பிரகாசித்தது. இவைகளுக்குப் பின்
புறத்தில், ருத்திரா மாசுறற ரத்தத்தில் வீறறிருநது எல்லாத்
தேவர்களையும் தேஜஸினால் நன்றாக ஸந்தோஷிக்கும்படி
செய்துகொண்டு சென்றார். ரிஷிகளும் தேவர்களும் கந்தாவர்களும்
உரகர்களும் நதிகளும் மடுக்களும் ஸமுத்திரங்களும் அப்ஸர
ஸுகளுடைய கூட்டங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் க்ரஹங்களும்
தேவர்களுடைய சிசுக்களும் பற்பலவிதமான வடிவமுள்ள

ஸ்திரீகளும் பூமாரிபொழிகின்ற அழகிய ரூபமுள்ள உத்தமஸ்திரீகளும் ருத்திரருடைய பின்புறத்தில் சென்றாகள். பாஜனயன பினாகபாணியான ருத்திரரை நமஸ்கரித்து அவரைப் பினதொடர்ந்து சென்றன. சந்திரன அவருடைய தலையில் வெண்குடையைப் பிடித்தான். வாயுவும் அகனியும் சாமரங்களைக் கையிலெடுத்து வீசிக்கொண்டு இருபுறத்திலும் சென்றார்கள். அரசனே! இந்திரனும கார்த்தியிலை சூழப்பட்டவனாக எல்லா ராஜரிஷிகளோடுங்கூட விருஷபதவஜரைத் துதித்துக்கொண்டு அவருக்குப் பின்புறத்தில் சென்றான். கௌரி, விததை, கார்தாரி, கேசினி, மித்திரை ஆகிய எல்லோரும் ஸாவிதரியோடு கூடப் பார்வதிக்குப் பின்புறத்தில் சென்றார்கள். கவிசுளாவே எவைகள் கணங்களாக எண்ணப்பட்டனவோ அந்த எல்லா விதயாகணங்களும் இந்திரனோடுகூடின எல்லாத தேவர்களும், அந்த ஸேனாமுகத்தில் அந்த ருத்ரருடைய கட்டளையைச் செய்தார்கள். ராக்ஷஸ க்ரஹமானது, கொடி பிடித்துக்கொண்டு, சிவனுக்கு முந்திச்சென்றது. இடிகாட்டில் நிதயவாஸம் பண்ணுகிற வனும் ருத்ரருக்கு நண்பனும் உலகங்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவனுமான பிங்களனெனகிற யக்ஷேந்திரனும் இவாகளோடு சேர்ந்து அவவிடத்தில் சேனைகளுக்கு முந்தியும் பிந்தியும் உதலாகத்துடன் ஸுகமாகச் சென்றான். அவனுடைய கதியானது ஸ்திரீமாக இல்லையன்றோ? எவரைச் சிவனென்றும் ஈசரென்றும் ருத்ரரென்றும் பினுகியென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அந்த ருத்ரதேவதையை மனிதர்கள் இவ்வுலகில் நல்ல கர்மங்களால பூஜிக்கிறார்கள். இவ்வணம் எல்லாத தேவகணங்களும் அப்பொழுது பிரீதியுள்ள மனத்துடன் கூடியவைகளாகப் பற்பல கருத்துக்களுடன் மஹேஸ்வரரைப் பூஜிக்கின்றன. பிராமமணர்களுக்கு நனமையைச் செய்பவரும் தேவஸேனைக்குப் பதியும் கருத்திகாதேவிகளுக்குப் புதலவருமான ஸ்கந்தர் இவ்வாறு தேவஸேனைகளால் சூழப்பட்டவராகத் தேவர்களுக்குப் பிரபுவான ருத்திரரைப் பினதொடர்ந்து சென்றார். பிறகு, மஹாதேவர், மஹாஸேனரைப் பார்த்து, 'நீ நிதயம் ஆலஸயமில்லாதவனாகத் தேவஸேனைகளுடைய ஏழாவது ஸ்கந்தத்தை ரக்ஷிப்பாயாக' என்கிற பெரிய வசனத்தை உரைத்தார். ஸ்கந்தர், 'பிரபுவே! நான் தேவஸேனையின ஏழாவது வகுப்பைப் பாதுகாப்பேன். தேவரே! செய்யத்தக்க மறறதையும் விளம்பமின்றிச் சொல்வீராக'

என்று சொன்னார். ருத்ரா, 'புத்திர! கார்யங்களில் நீ எனனை எப்பொழுதுமே பார்க்கக்கடவாய். என தர்சனத்தினாலும் பகதியினாலும் சிறந்த நன்மையை அடைவாய்' என்று சொன்னார். மஹேஸ்வரர், இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, உமையவனோடு கூட பரீதியுள்ளவராகத் தேஜஸ்வினான ஜவகிபவர்போலிருக்கிற அந்த லகநதரைத் தழுவிக்கொண்டு அனுப்பினார்.

மகாராஜனே! லகநதா அனுப்பப்பட்டவுடன், எல்லாத் தேவர் களையும் நன்றாக மதிமயங்கச்செய்கின்ற பெரிதான உதபாதமானது தோன்றியது; பிரபுவே! நகூத்திரங்களுடன் கூடின ஆகாயம் ஜ்வலித்தது. உலகமானது மிகக் மதிமயக்கத்தை அடைந்தது. பூமி அசைந்தது; விசேஷமாக ஒலியும் செய்தது. உலகமே இரு ளடாந்ததாயிற்று. மகாபாக்யமுள்ளவனே! பிறகு அந்தக் குரூர மான உதபாதத்தைக்கண்டு அப்பொழுது சங்கரரும் உமையவரும் தேவார்களும் மஹரிஷிகளும் கலககத்தை அடைந்தார்கள். பிறகு, அவர்கள் மிக மயக்கமடைந்திருக்கும் தருணத்தில், மலைகளுக்கும் மேகங்களுக்கும் ஒப்பானதும் பலவித ஆபுதங்களோடுகூடினதும் கோரமாயிருப்பதுமான பெருஞ்சேனை காணப்பட்டது. கோர மானதும் எண்ணமுடியாததுமான அந்தச் சேனையானது, கர்ஜனம் செய்துகொண்டும், பறபலவிதமான சொற்களை வெளியிட்டுக்கொண்டும், யுத்தத்தில் தேவர்களைக் குறித்தும் பகவானான சங்கரரைக்குறித்தும் எதிர்த்துவந்தது. அவர்களால் தேவசேனைகளினமீது அநேகமான அம்புகூட்டங்களும் மலைகளும் சதகனிகளும் பிரா ணங்களும் கத்திகளும் ஈடிகளும் சதாபுதங்களும் பிரயோ கிக்கப்பட்டன. மேலே விழுகின்ற கோரமான அந்தப் பெரிய ஆபுதங்களாலே தேவஸேனை முழுவதும் ஒரு கணத்தினுள் ஓடியது; புறங்காட்டியதாகவும் காணப்பட்டது. போர்வீரர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் ஆபுதங்களும் மகாரதங்களும் அறுக்கப்பட்ட தேவாளுடைய சேனையானது, அஸுரர்களால் அடிக்கப்பட்டுப் புறங்காட்டி ஓடியது. அஸுரர்களால் வதம் செய்யப்படுகின்ற அந்தத் தேவசேனையானது நெருப்புக் களால் பெருமபானமையாக எரிக்கப்பட்டிருக்கிற பெரிய மரங்களடாந்த காடுபோலக் கீழேவிழுந்தது. மகாபுத்தத்தில் கொல்லப் படுகிறவர்களும், தலைகளும் உடல்களும் வெட்டப்பட்டவர்களும், விரைவாக ஒடுகின்றவர்களும்மான தேவர்கள் நாதனை அடைய வில்லை. பிறகு, பலனென்கிற அஸுரனை நாசம் செய்தவனும்

பகைவர்களுடைய பட்டணங்஑ளை அழிப்பவனுமான தேவ ராஜன, அஸுராகளால் அடிக்கப்பட்டு ஓடுகின்ற அநதத தேவசேனையைப் பார்ததுத தேற்றிககொண்டு, 'சூரர்களே! பயததை விட்டுவிடுங்கள். உங்களுக்கு மங்களம். ஆபுதங்களை எடுங கள. பராககிரமததில் புததியைச செலுததுங்கள. உங்களுக்கு ஒருவிதமான மனவருததமும உண்டாகவேண்டாம். மிகக கெட்ட நடைபுள்ளவாகளும் கோரமான தோற்றமுள்ளவர்களு மான இந்தத தானவாகளைத தோலனியடையசெய்யுங்கள. உங்க ளுக்கு மங்களம். எனனோடுகூடப பெரிய அஸுராகளை எதிர்த துச செலலுங்கள' என்று சொன்னான. இந்திரனுடைய வசனத தைக கேட்டுத தேறுதலடைநதவாகளான தேவாகள இந்திரனை ஆதாரமாககொண்டு தானவாகளை எதிர்ததுப போபுரிந தார்கள். பிறகு, அநத எல்லாததேவாகளும் அதிக பலசாலி களான மருததுக்களும் மகாபாகயசாலிகளான ஸாததியா களும் வஸுககளோடுகூடி அஸுரர்களை எதிர்ததுச செனரூர் கள். கோபங்கொண்டிருக்கிற அநதத தேவாகளாலே யுததத தில் அஸுரபபடைகளில் பிரயோகிககப்பபட்ட சஸ்திரங்களும் பாணங்களும் அஸுரர்களுடைய தேகங்களில் ரதததை மிகுதி யாகக குடிததன. அநத அஸுராகளுடைய தேகங்களைப் பிளநதுகொண்டு, அப்பொழுது, வெளியில் போயவிழுகின்ற கூாமை யான அநத அம்புகள் மலைகளிலிருநது வெளிககிளமபுகின்ற ஸாபபங்களபோலக காணப்பட்டன. வேந்தே! பாணங்களால் பிளக்கப்பபட்ட அநத அஸுராகளுடைய சரீரங்கள நரபுறங் களிலும் துண்டு துண்டாகச செய்யப்பட்ட மேகங்களபோலப் பூமியில் விழுநதன. பிறகு, யுததததில் எல்லாத தேவகணங களாலும் பலவித அம்புகளால் பயமடையுமபடி செய்யப்பட்ட அநத அஸுரசேனையானது புறங்காட்டி ஓடுமபடி செய்யப்பட்ட தது. பிறகு, ஸநதோஷமுள்ளவாகளும் ஆபுதங்களை ஓங்கினவர் களுமான எல்லாத தேவாகளாலும் அப்பொழுது உரதத சிங்க நாதம செய்யப்பட்டது. ஒன்றுசேநதிருக்கின்ற தூாயவாததி யங்கள பலவாறு நனகு வாசிககப்பபட்டன. இவவண்ணம ஒன்றை ஒன்று எதிர்தததும் மிகக பயங்கரமானதும் மாமஸங்களாலும் ரகதங்களாலும் சேறுள்ளதுமான யுததமானது தேவாகளுக்கும் அஸுராகளுக்கும் நடநதது. தேவலோகததுக்கு அனர்தத மானது உடனை நேரில் காணப்பட்டது. கோரர்களான

அஸுரர்கள் தேவர்களை மிக நாசம் செய்தார்கள். பிறகு, தூய வாததிய கோஷங்களும் பேர்வாததியங்களுடைய பெருமுழக்கங்களும் தானவேந்திரங்களுடைய பயங்கரமான சிங்கநாதங்களும் உண்டாயின. பிறகு, கோரமான அஸுரப்படையிலிருந்து மிக பலசாலியான மஹிஷனென்கிற அஸுரன் பெரிய மலையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வெளிப்புறப்பட்டு வந்தான். அரசனே! மேகங்களாலே நன்றாக நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டிருக்கிற ஸூரியைப்போலக் கையில் மலையைத் தூக்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்த மஹிஷாஸுரனைக்கண்டு அந்தத் தேவர்கள் வேகமாக ஓடத் தொடங்கினார்கள். மகாராஜனே! பிறகு, மஹிஷன் தேவர்களை எதிர்த்து ஓடிவந்து ஜலத்தோடுகூடிய மேகமபோன்றதும் பருத்த உருவமுள்ள துமான அந்த மலையைத் தேவர்களின்மீது எறிந்தான். அரசனே! தேவஸையத்தின்மீது விழுகின்றதும் பயங்கரமான உருவமுள்ள துமான அந்த மலையினால் தேவஸேனையில் பதினாயிரவா கொல்லப்பட்ட பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு, மஹிஷன் தேவர்களைப் பயமடையச் செய்துகொண்டு அந்தத் தானவர்களோடு சிங்கமானது அலம்பிருக்கக்கூடிய நோக்கி ஓடிவருகிறதுபோல விரைவாக புத்தத்தில் எதிர்த்து ஓடிவந்தான். எதிர்த்துவருகின்ற அந்த மஹிஷனைக்கண்டு, இந்திரனோடு கூடிய தேவர்கள், புத்தத்தில் பயந்தவர்களாகவும் ஆபுதங்களும் தவஜங்களும் சிதறினவர்களாகவும் ஓடினார்கள் பிறகு, அந்த மஹிஷன் கோபங்கொண்டு ருத்ரருடைய தேரைக்குறித்து விரைவாகச் சென்றான்; ரத்ததை எதிர்த்து ஓடி ருத்திரருடைய ரத்ததின் ஏர்க்காலேப் பிடித்துக்கொண்டான். கோபங்கொண்ட மஹிஷாஸுரன் ருத்திரருடைய ரத்ததை விரைவாக எதிர்த்தபொழுது, ஆகாயமும் பூமியும் அலறின. மஹரிஷிகள் மிக மதிமயக்கத்தை அடைந்தார்கள். பருத்த தேகமுள்ளவர்களும் மேகமபோன்றவர்களான தைதயர்கள் வீரவாதம் செய்தார்கள். 'நாம ஜபித்து விட்டோம்' என்று அவர்களுக்கு நிச்சயமுண்டாயிற்று. அப்படியிருக்கையில், ருத்ரரடகவான், புத்ரரான குஹரை அழைத்து, 'புத்ர! நீ தூராதமாவான் அஸுரனுடைய துஷ்டத்தனத்தைப் பார். கெட்டநடையுள்ளவனான மஹிஷனை விரைவாகக் கொல். உன்பலத்தைப் பாரக்கவிரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். பகவானான மஹேஸ்வரர் இவ்வண்ணம் சொல்லி

விட்டு ஸ்கந்தரைப் புகழ்நது ஆயுளகழிந்தவனான மஹிஷனைக் கொல்லுவதற்காக ஏவினா; அப்பொழுது ஸ்கந்தரைத் துராதமா வான அந்த மஹிஷனுக்கு யமனாக நினைத்தாரா. மஹிஷனும், ருத்திர ருடைய ரதத்தைக்கண்டு, தேவர்களைப் பயப்படுமபடி செய்து கொண்டும் அஸுரர்களை ஸந்தோஷிக்கச் செய்துகொண்டும் பயங்கரமாகச் சிங்கநாதம் செய்தான.

பிறகு, தேவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட கோரமான பயம் நோந்திருக்கையில் பிரபுவும் கோபத்தினால் ஸூரியனபோல ஜவலிக்கின்ற வரும் சிவப்புவஸ்திரத்தை உடுத்தவரும் சிவந்தமாலையுடனும் ஆபரணங்களுடன் கூடியவரும் சிவந்த குதிரைகளுள்ளவரும் மிக்க புஜபலமுள்ளவரும் பொற்கவசத்தை அணிந்தவருமான மஹாலேனா, ஸூரியனுக்கு ஒப்பான தும் ஸவாணத்தினால் ஒளிபொருந்தியதுமான ரதத்தின்மீதேறி மஹிஷனை எதிர்த்து வந்தாரா. அவரைக்கண்டு அந்த அஸுரசேனையானது யுத்தத்தில் விரைவாக ஓடியது. ராஜேந்திரனே! மகாபலசாலையான அந்த மஹாலேனரும், நன்றாக ஜவலிக்கின்றதும் மஹிஷனைப் பிளக்கக்கூடியதுமான அப்படிப்பட்ட சக்தியைப் பிரயோகித்தாரா. விடப்பட்ட அந்தச் சக்தியானது அந்த மஹிஷனுடைய பெரிதான தலையைக் கொய்தது. தலை அறுக்கப்பட்டவுடன், மஹிஷன் உயிரிழந்து கீழே விழுந்தான். விழுகின்ற தும் மலைபோல விளங்குவதுமான அந்தத் தலையினால் பதினாறு யோஜனை தூரம் வழியானது மறைக்கப்பட்டது அப்பொழுது, அந்த வழியானது நடந்துசெல்லத்தகாததாகியது. இப்பொழுது, அந்த வழியினால் உத்தரகுருதேசத்து ஜனங்கள் ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள். சுழற்றி எறியப்பட்ட அந்தச் சக்தியானது ஆயிரமாயிரமாகப் பகைவர்களைக் கொன்று ஸ்கந்தருடைய கையை அடைந்ததைத் தேவர்களும் அஸுரர்களும் கண்டார்கள். சிறந்த யுத்தியுள்ள மஹாலேனராலே பெரும்பான்மையாக அமட்களால் அடக்கப்பட்டவைகளும் கோரமானவைகளும் மாண்டவை போக மீது இரூபப்பவைகளுமான அஸுரக் கூட்டங்கள் பயந்தன. கிட்ட அணுகமுடியாதவர்களான ஸ்கந்தருடைய பாரிஷதங்களால் பயந்த அஸுரர்கள் ஆயிரமாயிரமாகக் கொன்று தினப்பட்டார்கள். மிக்களித்தவர்களும் தானவர்களைத் தினப்பவர்களும் இரத்தத்தைக் குடிப்பவர்களுமான அந்த ஸ்கந்தருடைய பாரிஷதர்கள் ஒரு கூண்டத்தில் அந்த எல்லா யுத்தங்கள்களையும் அஸுரர்களில் லாமல் செய்தனர். சிறந்த கீர்த்தியுள்ள வரான ஸ்கந்தா, ஸூர்பன

இருள்களைப் போக்குவதுபோலவும், அகனி மரங்களை எரிப்பது போலவும், காற்று மேகங்களைச் சிதறச் செய்வதுபோலவும், தம வீரயத்தால் பகைவர்களை அழித்ததா. தேவர்களாலே நன்கு பூஜிக்கப்படுகிறவரும் கருத்திகாதேவிகளின் புத்திரருமான ஸ்கந்தர் மஹேஸ்வரரை வந்தனம் செய்து, கிரணங்கள் பரவுகின்ற ஸூர்யன் போலப் பிரகாசித்ததா பகைவர்களை அழித்தவரான ஸ்கந்தர், மஹேஸ்வரரை அடைந்தபொழுது, இந்திரன் (அந்த) மஹேஸ்வரரை கைக்கடிகுகொண்டு, 'ஸ்கந்தரே! யுத்தத்தில் தேவர்களால் ஜயிக்க முடியாதவனும் பிரம்மாவினால் வரங்கொடுக்கப்பட்டவனும் மிக்க பலசாலியுமான அப்படிப்பட்ட இந்த மஹிஷாஸூரன் உமமால் கொல்லப்பட்டான். ஜயிப்பவர்களுள் சிறந்தவரே! மகாபாகுபல முள்ளவரே! தேவர்கள் எவனுக்குத் தூருமடி போலானார்களோ அப்படிப்பட்ட இந்தத் தேவ சதருவான மஹிஷன் உம்மால் ஒழிக்கப்பட்டான். யுத்தத்தில் எவர்களால் நாங்கள் முன்பு தவிக் குமடி செய்யப்பட்டோமோ அப்படிப்பட்ட மஹிஷனுக்கு ஒப் பானவாகளும் தேவசதருக்களுமான அநேக தானவர்கள் உமமால் கொல்லப்பட்டார்கள். மற்றத்தானவர்கள் நூறு நூறுகவும் கூட்டங்கூட்டமாகவும் உமமைச் சோந்தவர்களால் தினன்ப பட்டார்கள். பிரபுவான உமாபதிபோல நீர் யுத்தத்தில் பகைவர்களால் வெல்லப்படத்தகாதவா. தேவரே! இந்தக் காரியமானது, உமமுடைய முதலாவது வெற்றியென்று பிரஸித்தியடையும். மூவுலகங்களிலும் உமமுடைய புகழும் அழிவற்றதாகும். மிக்க வலிய தோள்களுள்ளவரே! தேவர்கள் உமக்கு வசப்பட்டவர்களா வர்கள்' என்று சொன்னான். சசிபதியான இந்திரன் இவ்வண்ணம் மஹேஸ்வரரைப் பார்த்து உரைத்ததுவிட்டு, பகவானான முக கண்ணரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று, தேவர்களோடு திருமபி னான். ருத்திரா பதரவடத்தைக் குறித்துச் சென்றார். தேவர்களும் திருமபினான்கள். ருத்திரா, தேவர்களை நோக்கி, 'ஸ்கந்தனை என்னைப்போலப் பாருங்கள்' என்று சொன்னார். அக்னிபுத்திரரான அந்த ஸ்கந்தா தானவகணங்களைக் கொன்று மஹரிஷிகளால் பூஜிக்கப்படுகின்றவராகி, மூவுலகங்களை முழுமையும் ஒரு பகலில் ஜயித்தார்.

எந்தப் பிரம்மணன் மனத்தை அடக்கி இந்த ஸ்கந்த ருடைய உத்பத்தியைச் சொல்லுகிற உபாக்கியானத்தைப் படிப்பதோ, அல்லது, பிரம்மணனிடமிருந்து கேட்பதோ, எவன் அறியாதவனைக் கேட்கும்படி செய்வதோ அந்தப் பிரம்மணன் தனங்

களையும் ஆபுளையும் கீர்த்தியையும் காந்தியையும் புத்திரர்களை யும் சததுரு ஜயததைபும் புஷ்டிபையும் இவ்வுலகில நனருக அடைந்து மறுமையில் ஸ்கந்தருடைய ஸாலோகயததை அடை வான்' எனறு கூறினார்.

இருநூற்றுமுப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்கந்தருடைய நாமங்களைக் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! பிராமமணோததமரே! மகாதமா வான இநத ஸ்கந்தருடைய மூவுலகங்கனிலும் பிரஸித்திபெற்ற நாமங்களைக் கேடக விருமபுசிதேன' எனறு வினவினா பாண்டு புத்திரரான யுதிஷ்டிரரால இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும் மகாத மாவும் மிகக தவமுள்ளவருமான மார்க்கண்டேய பகவான, அப பொழுது அவரைப பார்த்தது, 'எநத மனிதன காத்தகிகேயரு டைய ஆகனேயன, ஸகந்தன, தீபதகீததி, அனாமயன, மபூரகேது, தர்மாதமா, பூதேசன, மஹிஷார்த்தனன, காமஜித, காமபுன, காந்தன், ஸத்தியவாக, புவனேஸவரன, சிசு, சீககிரன, சுசி, சண டன, தீப்தவர்ணன், சுபானனன, அமோகன், அநகன, ரௌத திரன, பரியன, சந்திரானனன, தீபதசகதி, பரசாநதாதமா, பதரகுகருடமோஹனன, ஷஷ்டபரியன, தாமாதமா, பவிகரன, மாத்ருவத்ஸலன், கனயாபர்த்தா, விபகதன, ஸவாதேஹபன, ரேவகீஸுதன, பரபு, நேகா, விசாகன, நைகமேபன, ஸுதுஸ சரன், ஸுஹ்ரதன, லஸிதன, பாலக கிரீடநகபிரியன, கசாரி, பரமமசாரி, சூரன, சரவணோதபவன, விஸுவாமிதரபரியன, தேவஸேனாப்ரியன, வாலுதேஃபரியன, பரியன, பரியகருத எனகிற திலய நாமங்களைப படிப்பதேன அனன ஸவாககததையும கீர்த்தியையும் பொருளையும் அடைவான இஹில ஸமசயமில்லை. கௌரவர்களுள சிறநக வீரனே! தேவானராலும் ரிஷிகளாலும் அனபுடன அடையப்பட்டவரும் சகதிபுடன கூடியவரும் அளத்தற்கரியவரும் ஆறுமுகங்களுளளவரும் சிறநக வீரரு மான குஹரை நான துதிசெய்யப்படுகிறேன். இநதந குஹ ருடைய நாமதேயங்களை நீ அறிந்துகொள்வாயாக. (அந்தததுதி,) 'ஸகந்தரே! நீர பிராமமணர்களுக்கு ஹிததைச செய்பவர்;

பிரமமத்தினிடமிருந்து உண்டானவா, பிரமமத்தை அறிந்தவா; (காம) பிரமமத்தினிடத்தில படுத்திருப்பவர்; வேதமுள்ளவாக ள்ளா மிகச்சிறந்தவர். நீ பிராமமணபரியா; பிராமமணாகளுக்கு எல்லாவிதத்தாலும் மந்திரியாக இருப்பவா. நீ வேதங் களுக்கும் பிராமமணாகளுக்கும் தலைவா. நீ ஸவாஹையாகவும் ஸவதையாகவும் ஒப்பற்ற பரிசுத்த வஸ்துவாகவுமிருக்கிறீர். நீ மந்திரங்கனால துதிகப்படுகிறீர். நீ ஆறு நாககளுள்ளவரென்று பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறீர். நீ ஸமவதஸரம; ஆறு ருதுககள். நீரே மாதங்கள்; பக்ஷங்கள்; பகல; திசைகள். நீர் தாமரைக்கண் ணர். நீ தாமரைமலர்போன்ற முகங்களுள்ளவா; ஆயிரம கண்ணுள்ளவா; ஆயிரம கைகளுள்ளவா. நீ லோகபாலா; சிறந்த ஹவிஸ. நீ தேவாஸுராகளனைவரையும் போஷிப்பவா. நீரே ஸேனாதிபதி; பாசண்டா; பரபு; விபு. நீ இந்திரனை ஜயித்த வா. நீ ஆயிரம காலகளுடன் கூடியவர். நீரே தரணி, ஸஹஸர துஷ்டி; ஸஹஸ்ரபுக; ஆயிரம நலைகளுள்ளவா; அநந்தநரபர், நீ ஸஹஸ்ரபாத. நீ பததுச சக்திகளைத் தரித்திருப்பவா. நீ உமதிஷ்டத்தினால் கங்கைக்குப் புத்திரரானவா. அப்படியே, ஸவாஹைக்கும் பூமிகும கருத்திகைகளுக்கும் புத்திரர். ஷண் முகரே! இஷ்டப்படி பற்பலவிதமான ஞபங்களைத் தரித்துக் கொண்டு நீ கோழியோடு விளையாடுகிறீர். தேவரீர் திசைக்கயாக வும் ஸோமனாகவும் மருத்தகங்களாகவும் எப்பொழுதும் தம் மாகவும் வாயுவாகவும் பாவநராஜனாகவும் இந்திரனாகவும் இருக்கிறீர். நீர் ஸனாகன வஸ்துகளுள்ளும் ஸனாகன வஸ்து வாக இருப்பவர்; பிரபுகளுக்கும் பிரபுவாக இருக்கிறீர்; உக்கிர மான விலலுள்ளவா; பிரபஞ்சத்தை உண்டுபண்ணுகிறவா; அஸுரர்களை அழித்தவர்; சக்துருகளை ஜயிப்பவா; தேவா களுள்சிறந்தவர். நீரே அப்படிப்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான ஒப்பற்ற தவமாக இருக்கிறீர்; பராபரவஸ்துகளை அறிந்தவராக இருக் கிறீர், நீ பராபர வஸ்து மகாதமாவே! தாமததுக்கும் காமத் துக்கும் சிறந்த மறற வஸ்துகளுக்கும் (தேவரீரே ஆதாரமாக இருக்கிறீர்) இவவுலகமனைத்தும் உமமுடைய தேஜஸால விளங்கு கிறது. எல்லாத் தேவாகளுள்ளும் சிறந்த வீரரே! என்னால் துதிகப்பட்டவரே! லோகநாதரே! உலகமனைத்தும் உமது சக்தியினால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பன்னிரண்டு கண்களை யும் கைகையுமுடையவரே! உமக்கு வந்தனம். இதற்கு மேற்

பட்ட உம்முடைய கதியை நான அறியேன்' என்பது. எந்தப் பிராமமணன் மன அடக்கமுள்ளவனாக இந்த ஸ்கந்த ரூடைய ஜனனத்தைப் படிப்பதோ, எவன் பிராம்மணாகளைக் கேட்கும்படி செய்வதோ, எவன் பிராம்மணர்களால் சொல்லப்பட ஸ்கந்தரூடைய ஜனனத்தைக் கேட்பதோ அவன தனத்தையும் ஆயுளையும் கீர்த்தியையும் ஒளியையும் புத்திரர்களையும் அப்படியே சததுரு ஜயத்தையும் புஷ்டியையும் துஷ்டியையும் நன்றாக அடைந்து ஸ்கந்தரூடைய ஸாலோகயத்தை அடைவான்' என்று கூறினார்.

மாரீக்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம்முற்றிற்று.

இருநூற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்ரோளபதீஸ்த்யபாமாஸம்வாதபர்வம்.

(ஸத்யபாமை பரீதநாவை வசப்படுத்துகிற உபாயத்தை வினவியதும், த்ரோளபதி அதற்கு விடை கூறுமுகத்தால் பதிவீரதைகூறூடைய தர்மத்தைக் கூறியதும்)

பாரதரே! பாண்டவர்களும் பிராம்மணர்களும் உட்கார்ந்த பிறகு, த்ரோளபதியும் ஸத்யபாமையும் அப்பொழுது அந்த ஆசிரமத்தில் ஓரிடத்தில் பரவேசித்தார்கள். உததமஸதிரீசுளான அவ்விருவரும், புண்யாஸிரமத்தில் பிரவேசித்து, ஒருவரைவிட ஒருவர் சிரிப்புமேலிட்டவர்களாகவும் அன்புமிக்கவர்களாகவும் அந்த ஆசிரமத்தில் ஸுகமாக வீற்றிருந்தாகள. ராஜேந்திரரே! ஒரு வரோடொருவர் பிரியவசனங்களைச் சொல்பவர்களான அவ்விருவரும், நெடுங்காலத்திற்குப் பிறகு பார்த்ததனால், கௌரவர்களுக்கும் யாதவர்களுக்கும் தகுந்த விசித்திரமான கதைகளைப் பேசிக் கொண்டார்கள். பிறகு, கிருஷ்ணனுடைய பரிய மஹிஷியும் ஸதராஜித்தினுடைய குமாரியும் அழகிய இடைபுள்ளவருமான ஸத்யபாமையானவள், ஏகாந்தத்தில் யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியான த்ரோளபதியைப்பார்த்து, 'த்ரோளபதி! லோகபாலர்களுக்கு நிகரானவர்களும் வீரர்களும் நிச்சயமாக (எல்லாராலும்) நன்கு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்களுமான பாண்டவர்களை எந்தநடையினால் நீ ஆள்கிறாய்? கலயாணீ! எவ்வாறு உனக்குப் பாண்டவர்கள் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள்? உன் விஷயத்தில் அவர்

கள் எப்படி கோபிகாமலிருக்கிறார்கள்? பரிமமான காட்சி புள்ளவளே! பாண்டவர்கள் உனக்கு எப்பொழுதும் வசப்பட் டிருக்கிறார்களல்லவோ? அழகிய இடையையுடையவளே! அவர்கள் எவ்வாறு ஒருவரிடத்தொருவர் அஸூயைப்படாம லிருக்கிறார்கள்? விரதானுஷ்டானமா? அல்லது, தவமா? ஸ்நானமா? மந்திரமா? ஓஷதங்களா? விதையினுடைய சக தியா? தளராத யௌவனமுதலியவற்றின சகதியா? ஜபமா? ஹோமமா? அப்படியே, (மை முதலிய) மந்திரங்களா? எதனால் அநதப பாண்டவர்களெல்லாரும் உன்முகந்தைப பாப்பவர்க ளாக இருக்கிறார்கள்? இந்த உண்மையை எனக்குச் சொல்லுவா யாக. கிருஷ்ணையே! பாஞ்சாலி! எதனால் எனக்குக் கிருஷ்ணன் எப்பொழுதும் வசப்பட் டிருப்பாரோ அப்படிப்பட்ட கீர்த்தியை உண்டுபண்ணக்கூடியதும் ¹ ஸௌபாக்கியத்தை வருத்தி அடையச் செய்கின்றதுமான ஸௌரவரதமுதலியவற்றை எனக்குச் சொல் வாயாக' என்று வினவினான் உததம கீர்த்தியையுடையவளான ஸதயபாமை இவ்விதம் கூறிவிட்டுப் பேசாமலிருந்தான்.

மகாபாக்கியமுள்ள பதிவ்ரதையான திரௌபதி அநத ஸதய பாமையைப்பார்த்தது, 'ஸதயா! கெட்ட ஸ்திரீகளுடைய நடையைப் பற்றி எனனைக்கேட்கிறாய். துஷ்டர்களாலே நடக்கப்பட்டிருக்கிற வழியில் எவ்வாறு (எனனால்) விடைகூற முடியும்? இந்த வினா வாவது ஸமசயமாவது உன்னிடத்தில் பொருந்தாது. கிருஷ்ண னுடைய பரியமஹிஷியான நீ எவ்விதம் இந்தப் புத்தியோடுகூடி யவளாக இருக்கிறாய்? கணவன் மந்திரங்களாலாவது மூலிகைகளா லாவது தன்னை வசப்படுத்த முயல்கிறார்களென்று மனைவியை அறிவ னேயானால் அப்பொழுதே சூடியிருக்கிற வீட்டை அடைந்திருக்கிற ஸாபபத்தினிடம் நடுகுவதுபோல அந்த ஸ்திரீயினிடமிருந்து நடுகுவான. பபந்த புருஷனுக்கு மனவமைதி ஏது? அமைதி யில்லாதவனுக்கு ஸுகமேது ² கணவன் ஒருபொழுதும் மந்திரத்தி னால் மனைவிக் கு வசப்படமாட்டான். பகைவர்கள் பயங்கரமான வியாதினை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். கொல்ல எண்ணங் கொண்டவர்கள் மூலிகாபரயோகங்களால் விஷத்தைக் கொடுக் கிறார்கள்ல்லவோ? புருஷன் எவைகளை நாக்கினாலோ தோலினாலோ அனுபவிக்கிறானோ அவைகளில் போடப்பட்ட சூர் ணங்கள் அவனை விரைவாகக் கொன்றுவிடும். ஸமசயமில்லை. ஸ்திரீ

களால் புருஷர்கள் உதர ரோகததுடன் கூடியவர்களாகவும், குஷ்டரோகமுள்ளவர்களாகவும், அபபடியே நரையுள்ளவர்களாகவும், ஆணமைத்தனமில்லாதவர்களாகவும், ஞானமில்லாதவர்களாகவும், குருடர்களாகவும், செவிடர்களாகவும் செய்யப்படுகிறார்கள். பாபஸ்திரீகளை அனுஸரிககின்ற அந்தப் பாபஸ்திரீகள் பர்த்ததாகளைத் தோஷங்கோடு சேருமபடி செய்கிறார்கள். ஸ்திரீயினால் பர்த்தாவுக்கு ஒருபொழுதும் எவ்விதத்தினாலும் அபரியமான கார்யம் செய்யத்தக்கதன்று. கீர்த்தியுள்ள ஸத்தியபாமையே! நான் மகாத்மாகளான பாண்டவர்களிடம் எந்த நடைபுடனிருக்கிறேனோ உணமையான அந்த நடைமுழுமையும் என்கிடமிருந்து கேட்பாயாக.

நான், அஹங்காரத்தையும் காமகிரோதங்களையும் எப்பொழுதும் விட்டுப் பரிசுத்தையாக இருந்துகொண்டு நிதமம் மனைவிகளுடன் கூடின பாண்டவர்களை உபசரிககிறேன். பொறாமைபை விட்டுச் சித்தத்தை என்கிடத்தில நன்கு நிலைபெறச்செய்து அபிமானத்தை விட்டவளாகப் பதிகளுடைய சித்தத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறேன். கெட்ட சொல்லினின்றும், கெட்ட இடத்தில நிற்பதினின்றும், கெட்டவர்களைப் பாபபதினின்றும், கெட்டஇடத்தில உட்காவதினின்றும், கெட்டவர்களோடு செல்வதினின்றும், இவ்விதத்துடன் கூடின பார்வையினின்றும் அச்சமுள்ளவளாக, ஸூர்யனுக்கும் அக்னிக்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பானவர்களும், மஹாரதர்களும் பார்த்த மாதரத்தினாலேயே பகைவர்களைக் கொல்பவர்களும், உக்கிரமான வீர்யமுடைய பிரதாபமுள்ளவர்களும் பார்த்தார்களை அடைந்து சுஸூருஷை செய்கிறேன். தேவனோ மனுஷ்யனோ கந்தர்வனோ யெளவனமுள்ளவனோ நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவனோ திரவியமுள்ளவனோ அழகுள்ளவனோ எப்படிப்பட்டவனாக இருந்தாலும், அன்ய புருஷன் எனனால் நினைக்கப்படமாட்டான். பாத்தா போஜனம் செய்யாமலும் ஸ்நானம் செய்யாமலும் படுக்காமலும் மிருக்கும் தருணத்தில, ¹ வீட்டு வேலைகளை நான் செய்துகொண்டே இருப்பேன்; படுக்கவும் மாட்டேன்; புஜிக்கவும் மாட்டேன்; ஸ்நானம் செய்யவும் மாட்டேன். விளைநிலத்தினின்றோ வனத்தினின்றோ கிராமத்தினின்றோ வீட்டிற்கு வந்திருக்கிற பாததாவை,

¹ 'எங்கள் வேலைகாரர்கள் நீராடி உண்டு உறங்க முன்னும்' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

விரைந்து எழுந்திருந்து, ஆஸனத்தாலும் தீர்த்தத்தாலும் நான் உப
 சரிதது ஆநந்தமடையச செய்கிறேன். பாததிரவகளை நன்றாகச்
 சுத்தி செய்பவனும், ருசியுள்ள அன்னங்களைப் பசுவும் செய்ப
 வனும், காலத்தில போஜனங்களைக் கொடுப்பவனும், நல்ல அடக்க
 முள்ளவனும், தானயங்களைப் பாதுகாப்பவனும், வீட்டை நன்கு
 மெழுகிப் பெருக்கிச் சுத்திசெய்பவனும், அவமதியாத பேசுகள்ள
 வனும், கெட்ட ஸ்திரீகளை அனுஸரியாதவனும், எப்பொழுதும்
 ஆஸ்யமில்லாதவனும், என்றும் அனுசூல காரியத்தைச் செய்ப
 வனுமாயிருக்கிறேன்; பரிஹாஸமில்லாத சிரிப்பையும், அடக்கடி
 தலைவாசலிவிருப்பதையும், வீட்டைச்சேர்ந்த பூநதோட்டங்களில்
 நெடுங்காலமிருப்பதையும் விலகல்கூடுதல்; அளவுமற்றின பேசுந்
 தையும், மகிழ்ச்சியில்லாமையையும், அநய மனிதர்களுடைய செய
 கைகளைப்பற்றின கதைகளையும், அதிகச் சிரிப்பையும், அதிக
 கோபத்தையும், கோபத்திற்குக் காரணத்தையும் விலகல்கூடுதல்.
 நான், எப்பொழுதும், ஸத்தியத்திலும் பாபங்களை விலகல்கூடுத
 லும் பற்றுதலுள்ளவளாக இருக்கிறேன். பர்த்தாவுக்கு எது
 ஹிதமில்லாததோ அது எனக்கு எவ்விதத்தாலும் ஒருபொழுதும்
 இஷ்டமாக இராது. பர்த்தா ஏதாவது ஒரு குடும்ப கார்யத்தை
 உத்தேசித்துத் தேசாந்தரம் போவாரேயாகில் நான் புஷ்பங்களை
 அணியாதவளாகவும் (சந்தனம் முதலியவைகளைப்) பூசிக்கொள்
 ளாதவளாகவும் வரத்ததை அனுஷ்டிப்பவளாகவும் இருக்கிறேன்.
 எதை என பர்த்தா பாணம் செய்யமாட்டாரோ, எதை என பர்த்தா
 அனுபவிக்கமாட்டாரோ, எதை என பர்த்தா புஜிக்கமாட்டாரோ
 அவையெல்லாவற்றையும் நான் விலகல்கூடுதல். உத்தமஸ்திரீயே!
 பெரியோர்களுடைய உபதேசப்படி நியமத்தாட்கூடி இருப்பவ
 ளாகவும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்படவளாகவும் நல்ல பரிசுத்தி
 யுள்ளவளாகவும் பர்த்தாவினுடைய பிரியத்திலும் ஹிதத்திலும்
 பற்றுதலுள்ளவளாகவும் இருக்கிறேன். ஸதையே! முற்காலத்தில்
 என் மாமியாரால் குடும்பங்களில் எந்தத் தாமங்கள் சொல்லப்
 பட்டனவோ அவைகளை எப்பொழுதும் ஆஸ்யமில்லாதவளாக
 அனுஷ்டிக்கிறேன். பர்வகாலங்களில் பிணைப்பிடுதல், பவிப்பிடுதல்,
 ஸ்ராத் த கார்யங்கள், ஸ்தாலீபாகங்கள், பூஜ்யர்களுக்கு மரியாதை
 யுடன் கூடின பூஜைகள் ஆகிய இவைகளும் இன்னும் மற்ற என்
 னால் அறியப்பட்டவைகளுமாகிய எல்லாவற்றையும் சோம்பலில்
 லாதவளாகப் பகலிலும் இரவிலும் அனுஸரிக்கிறேன். வினயங்களை

பும் நியமங்களையும் எப்பொழுதும் எல்லாவிததாலும் அடைந்திருக்கிறேன். மெதுவாக இருப்பவர்களும் ஸத்தியத்தையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவர்களும் ஸத்தியத்தையும் தாமதங்களையும் பரிபாலனம் செய்பவர்களும் பலலில விஷமுள்ள ஸாப்பங்களைப் போலக் கோபிக்கிறவர்களுமான பதிகளை நான் உபசரிக்கிறேன். ஸ்திரீகளுக்குப் பதியை அண்டியிருத்தலெனகிற தாமமே ஸனாதன தாமமென்று எனனால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்திரீகளுக்கு அந்தப் பதிதான் தேவதை. அவன்தான் கதி. எவள அந்தக் கணவனுக்கு அபரியதத்தைச் செய்வாள்? எப்பொழுதும் கட்டுப்பட்டவளான நான் கணவர்களை மீறமாட்டேன்; அவர்களை மீறிப் புணிக்மாட்டேன்; அவர்களை மீறி அலங்கரித்துக்கொள்ளமாட்டேன்; மாமியாரை ஒருபொழுதும் நிந்திக்கமாட்டேன். ஸௌபாககியவதீ! அவதானத்தாலும் நிகையமான சுறுசுறுப்பினும் பெரியோருக்குச் செய்யும் பணியினும் பர்த்தாககன எனக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். வீரர்களைப்பெற்றவரும் ஸத்தியத்தைப் பேசுவரும் பூஜிக்கத்தக்கவருமான இந்தக் குருநிக்குப் பாணங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் போஜனங்களாலும் நானே பணிசெய்கிறேன். ஒருபொழுதும் இந்தக் குருநியை வஸ்திரங்களாலும் பூஷணங்களாலும் போஜனங்களாலும் மீறினவளாக இருக்க மாட்டேன். பூமிக்கு ஒப்பானவளான அந்தக் குந்தியை மிதமிஞ்சின சொற்களால் நான் பேசமாட்டேன். யுதிஷ்டிராருடைய அரணமீனியில் நித்தியம் முதலில் எண்ணியிரம் பிராமமணர்கள் ஸ்வர்ணபாததிரங்களில் புஜிப்பார்கள். என்பதெண்ணியிரம் ஸ்ராதகர்களும் கருஹஸ்தாகளும் புஜிப்பார்கள். யுதிஷ்டிரா எவர்களை அன்னபானங்களால் போஷிக்கிறாரோ அந்த மனிதர்களுள் ஒவ்வொருவரும் முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகளைமுடையவா. ஊதவசீரதஸூகாரான எந்த யதிகளுக்கு நன்றாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட அன்னமானது பொற்பாததிரங்களால் பரிமடம்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட யதிகள பதினாயிரவாக புஜிப்பார்கள். வேதவாதிகளான அந்த எல்லாப் பிராமமணர்களையும் வைஸுவதேவமானவுடன் முதலில் கொடுக்கிற அன்னத்தினாலும் பாணங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் போஜனங்களாலும் தருகிற படி பூஜித்தேன். மகாதமாவான குந்தீபுத்தருக்கு லக்ஷம் வேலைக்காரிகள். அந்த ஸ்திரீகளை சங்கிலை செய்யப்பட்ட தோளவீன்களை அணிந்தவர்களும் பொனமாலைகளைக் கழுத்தில பூண்டவர்

களும நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவாகளும் மிகச்சிறந்த மாலைகளையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்தவாகளும் நல்ல நிறமுள்ளவாகளும் சந்தனங்களால் பூசப்பட்ட மேனியை உடையவாகளும் மணிகளையும் பொன்னையும் தரித்தவர்களும் ஆடலிலும் பாடலிலும் வல்லவாகளுமாயிருந்தார்கள். அந்த எல்லா ஸ்திரீகளுடைய பெயரையும் ரூபத்தையும் போஜனங்களையும் வஸ்திரங்களையும் செய்யப்பட்ட காயங்களையும் செய்யப்படாத கார்யங்களையும் நான் அறிவேன். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான குருதீபுத்திரருடைய லக்ஷம் வேலைக்காரிகள் பாததிரங்களைக் கையில் எடுத்தப பகலிலும் இரவிலும் அதிகிகளைப் போஜனம் செய்விப்பார்கள். இந்திரபரஸத்தில வஸிக்கின்ற யுதிஷ்டிரருடைய ஒவ்வொரு பிரயாணத்திலும் லக்ஷம் குதிரைகளும் லக்ஷம்யானைகளும் கூடவேசென்றன. யுதிஷ்டிரமகாராஜா பூமியைப் பரிபாலனம் செய்துகொண்டிருக்கையில், இது இவ்வாறாக இருந்தது. அந்தப்புரஸ்திரீகளும் வேலைக்காரர்களமாகிய எல்லாருடைய எண்ணிக்கையையும் அவர்கள் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறையையும் நானே ஏற்படுத்துகிறேன் ; (அவர்களுடைய குறைகளைக்) கேட்கவும் கேட்கிறேன். மாட்டிடையர் ஆட்டிடையர் வரையில் (எல்லாருடைய) செய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாததுமாகிய அனைத்தையும் நான் அறிவேன். கலயணியே ! கீர்த்தியோடு கூடியவளே ! பாண்டவர்களுள் நான் ஒருத்தியே அரசருடைய வரவையும் செலவையும் சொதது முழுமையையும் அறிவேன். சிறந்த முகமுள்ளவளே ! பரதஸரேஷ்டர்களனைவரும் எனனிடத்தில் குடுமப் முழுமையையும் ஒப்பித்தது ¹ தேவதோபாஸனத்தில் பற்றுதலுள்ளவர்களாகக் கவலையற்றிருக்கிறார்கள். எனனிடத்திலவைக்கப்பட்டதும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களால் நிர்வகிக்க முடியாததுமான அபபடிப்பட்ட பொறுப்பை நான் எல்லாஸுகத்தையும் விட்டு இரவு பகலாக நிர்வஹிக்கிறேன். நிக்களால் நிறைந்திருக்கின்றதும் குறைக்கமுடியாததுமான வருணனுடைய ஸமுத்திரம்போன்றதும் தாமததை அனுஷ்டிப்பவர்களான பதிகளுடையதுமான குறைவற்ற பொக்கசத்தை நான் ஒருத்தியே அறிகிறேன். குருகுலத்தில் தோன்றினவர்களான பாததாக்களைப் பகலிலும் இரவிலும் பசிதாகங்களைப்பாராமல் ஆராதிக்கின்ற எனக்கு இரவும் பக

¹ 'பரியத்தை அடைய முயலுகிறார்கள்' எனபது இங்கிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு.

லும் ஸமமாக இருக்கின்றன. ஸதையே! நான் நிதயம் பர்த்தாக் களுக்குமுன் விழித்துக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் படுததுக கொண்டபிறகு படுததுக்கொள்ளுகிறேன். இது பாததாக்களை வசப்படுத்துகிற எனனுடைய உபாயம். நான் பாததாக்களை வசப்படுததுகிற இந்தப் பெரிதான உபாயத்தைச் செய்வதற்குத் தெரிநதுகொண்டிருக்கிறேன். கெட்ட ஸ்திரீகளுடைய செய்கையை நான் செய்ய மாட்டேன்; விருமபவும் மாட்டேன்' என்று சொன்னான். திரௌபதியினால் அப்பொழுது சொல்லப்பட்ட தர்மத்துடன் கூடின அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, ஸதையானவன், தாமத்தைச் செய்வளான பாஞ்சாலியைக் கெளரவித்து, 'பாஞ்சாலீ! நான் உன்னை வேண்டுகொள்ளுகிறேன். யஜ்ஞஸேனனுடைய புத்திரியே! எனனுடைய குற்றத்தைப் பொறுக்கக்கடவாய். ஸ்க்களுக்குப் பரிஹாஸத்துடன் கூடின ஸல்லாபமானது இஷ்டப்படி நடக்கிறதன்றோ?' என்று சொன்னான்.

இருநூற்றுமுப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்ரௌபதீஸத்யபாமாஸம்வாதபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(த்ரௌபதியானவள் கணவனை வசப்படுத்துகிற உபாயத்தை உபதேசிக்கும் முகத்தால் பதிவ்ரதா தர்மங்களைக் கூறியது; தோடர்ச்சி.)

திரௌபதி, 'தோஷமில்லாத இருதவழியைப் பர்த்தாவினுடைய சித்தத்தைக் கவருதற்காக உனக்குச் சொல்லுவேன். தோழியே! இருதவழியில் உள்ளபடி நிலைபெற்றிருந்து சுககந்தகுகரிடமிருந்து பாததாவை வளீந்து வசப்படுத்துகிகொளவாய். தேவர்களோடு கூடின எல்லா உலகவகரினும் கணவன போன்ற இப்படிப்பட்ட தேவதை ஒன்றும் இல்லை. அந்தப்பாததாவினுடைய அருளிருநகால ஸ்திரீகளுக்கு விருமபியவையெல்லாம் அடையப்படவைகளாகும் அவன் கோபித்துகுகொண்டால் கெடுததுவிடுவான். அந்தப் பர்த்தாவிடமிருந்து ஸ்திரீகளுக்குக் குழந்தைகளும் பலவிதபோகங்களும் அதபுதமானகாட்சியுள்ள சயனங்களும் ஆஸனங்களும் வஸ்திரங்களும் புஷ்பங்களும் கந்தங்களும் ஸ்வாககலோகமும் பெரும்புழமும் உண்டாகின்றன.

இவ்வுலகத்தில் ஒருகாலும் ஸுகத்தால் ஸுகம் அடையத்தக்கதாகாது. பதிவரதையானவள் கஷ்டத்தால் ஸுகங்களை அடைகிறாள். அப்படிப்பட்ட நீ, நட்பினாலும் அன்பினாலும் காயககிலேசத்தாலும் ஸநானங்களாலும் ஆஸனங்களாலும் அழகிய சிறந்த புஷ்பங்களாலும் ஸாமர்த்தியமான உபாயங்களாலும் பலவிதகந்தங்களாலும், 'இவளுககு நான ப்ரியகை இருக்கிறேன்' என்று கிருஷ்ணன் உன்னை அறிந்துகொண்டு முழுமனத்தோடும் உன்னையே வந்து அடையும்படி அவரை நீ பூஜிப்பாயாக. வாயிலில் வந்திருக்கிற பர்த்தாவினுடைய குரலைக் கேட்டவுடன், எழுந்திருந்து வீட்டின் மத்தியில் நிற்பாயாக; கணவர் உள்ளே வந்ததைக்கண்டு விரைவுடன் ஆஸனத்தாலும் பாத தீர்த்தத்தாலும் அவரைப் பூஜிப்பாயாக. வேலைக்காரிகள் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டிருப்பார்களாகில எழுந்திருந்து எல்லாக கார்யங்களையும் நீயே செய்யவேண்டும். ஸதையே! 'எல்லாவிதத்தாலும் இவள் என்னை அடைந்திருக்கிறாள்' என்று இந்த உன்னுடைய மனோதாமததைக் கிருஷ்ணன் அறியட்டும். உன்னிடம் உன் கணவர் சொல்வது ரஹஸ்யமில்லாத தாரினும் அதனை நீ வெளியிடாமல் நன்கு பாதுகாக்கவேண்டும். ஏனெனில், உன்னுடைய யாராவது ஒரு சககந்ததியானவள், வாஸுதேவரிடம் அதனைச் சொல்லக்கூடும் அதனால், அவர் உன்னிடத்தில் பிரியமில்லாதவராவா. உணபர்த்தாவுககு நணபர்களையும் அவரால் ¹ அனபுபாராட்டப்படுகிறவர்களையும் அவருடைய நன்மையை நாடுகிறவர்களையும் பலவித உபாயங்களால் போஷிப்பாயாக. அந்தக் கிருஷ்ணனுக்கு எவர்கள் பகைவர்களோ எவர்கள் உபேக்ஷிக்கத்தக்கவர்களோ எவர்கள் அஹிதர்களோ அவர்களோடும் வஞ்சகங்களோடும் கர்வமுள்ளவர்களோடும் விலகியே இருப்பாயாக. புருஷர்களிடம் மத்ததைபும் அஜாககிரதையையும் விட்டு ² மெளனத்தைக் கைக்கொண்டு உன் உள்ளக்கருத்தை வெளியிடாமலிருப்பாயாக. உனக்குப் புத்திரர்களாக இருந்தாலும் பிரதயுமனமும் ஸாமபனும் ஏகாந்தத்தில் ஒருபொழுதும் நெருங்கத்தக்கவர்களல்லா. பெரியகுலத்தில் பிறந்தவர்களும் பாலஸமபந்தமில்லாதவாளுமான பதிவரதாஸ்திரீகளோடு உனக்கு நேசமிருக்க

¹ 'ரம்யாந்' என்பது மூலம்; 'அவரிடம் பற்றுள்ளவர்கள்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு. ² வேறு பாடம்

வேண்டும். குரூராகளும் பிறரை அவமதிப்பதில் ஸாமர்த்திய முள்ளவர்களும் பெருந்தீனிகாரர்களும் திருட்டுதனமுள்ளவர்களும் பகைமுதலியன மேலிட்டவர்களும் ¹ சாபல்யமுள்ளவர்களும் விலகத்தககவர்கள். இது கீர்த்தியை உண்டுபண்ணக் கூடியது; பாக்ஷியத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது; எப்பொழுதும் உனக்குப் பயனைத் தருவது; பகைவர்களை நாசம்பண்ணக்கூடியது. சிறந்த புஷ்பங்களுடனும் ஆபரணங்களுடனும் சந்தனமகஸ்தூரி முதலிய வாஸனைப் பொருள்களுடனும் கூடியவளாக நல்ல வாஸனைப் பொருள்களால் பர்த்தாவை ஆராதிப்பாயாக' என்று கூறினாள்.

இருநூற்றுமுப்பத்தாறாவது அத்தாயம்.

த்ரோளபதீஸத்யபாமாஸம்வாதபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ஸத்யபாமை திரோளபதீக்த இன்சோந்குறியதும், கிருஷ்ணன் ஸத்யபாமையுடன் தன் நகரம் சென்றதும்)

ஜனூரத்தனா, மாககண்டேயர் முதலிய பிராமமணாகளோடும் மகாதமாககளான பாண்டவர்களோடுகூடி அனுக்லமான கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். பாரதரே! மதுஸூதனர், பிறகு, அவர்களோடு உள்ளபடி ஸம்பாஷணம் செய்துவிட்டு, தேரிலேறக்கருதி ஸத்யபாமையை அழைத்தார். பிறகு, ஸத்யபாமை, அந்தச்சமயத்தில், தருபதராஜகுமாரியைத் தழுவிக்கொண்டு, 'கருஷ்ணேயே! உனக்கு மனக்கவலை வேண்டாம்; வருத்தம் வேண்டாம்; உறக்கமின்மை வேண்டாம். தேவர்களுக்கொப்பான பாததாக்களால் ஜயிக்கப்பட்ட பூமியை நீ அடைவாய். கருமையான கண்களுள்ளவளே! இமமாதிரியான ஒழுகுகத் தோடும் சிறந்த லக்ஷணங்களோடுகூடிய உன்னைப்போன்ற ஸ்திரீகள் நெடுங்காலம் துன்பத்தை அடையமாட்டார்கள். பகைவரை அழிக்கப்பெற்றதும் விரோதியிலலாததுமான இந்தப் பூமியை நீ பாததாக்களோடுகூடி அவஸயம் அனுபவிப்பாய் என்று நான் கேட்டிருக்கிறேன். தருபதராஜகுமாரியே! த்ருதராஷ்டிரகுமாரர்களை வதம் செய்து பகைகளைத் தீர்த்துக்

¹ உத்யோகபாவம் 174-ம் பக்கம், சாரதிபாவம் 375-ம் பக்கம் குறிப்புக்களிற் காண்க.

கொண்டு, யுதிஷ்டிராபிதததில் பூமி நிலைபெற்றிருப்பதைப் பாபபாய. எந்த ஸ்திரீகள், கானகம் செல்லுகின்ற உன்னைப் பார்த்து, கொழுப்பினால் மதிமயக்கமுள்ளவாகாராகி, உரக்கச் சிரித்தார்களோ அந்தக் கௌரவ ஸ்திரீகள் எண்ணம் குலைக்கப் பட்டதை நீ விரைவில் பாபபாய. கருஷ்ணையே! துகக்கத் தோடுகூடியவளான உனக்கு எவர்களால் அபரியமான கார்யம் செய்யப்பட்டதோ அவர்களனைவரையும் யமலோகத்திற்குப் புறப் பட்டவர்களாக அறிந்துகொள். உன்னுடைய குமாரனான பிரதி விந்தியன், அபபடிப்பட்ட ஸுதலோமன், ஆரணுடைய புதல்வனான ஸ்ருதகர்மா, நகுலனுடைய குமாரனான சதாநீகன், ஸஹதேவனிடத்தினின்று உனக்குப் பிறந்த ஸ்ருதலேனன் ஆகிய உன் குமாரர்களைவரும், சேஷமமுள்ளவர்களாகவும் வீரர்களாகவும் அஸ்திரவகஸரில் தோசசி அடைந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் அபிமனபுவைப்போல பரீதியுள்ளவர்களாகவும் தவாரகையில் அதிகப் பற்றுதலுள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இந்தப் புத்திரர்களிடம் உன்னைப்போல ஸுபதராத்தேவியானவள் எல்லாவிதத்தாலும் அன்புள்ளவளாக இருக்கிறாள். எதிரிலலாத ஸுபதரையானவள் உன் விஷயத்தில் பரீதியுடையவளாக இருக்கிறாள்; அந்த உன்னுடைய புத்திரர்கள்விஷயத்திலும் மனவருத்தமில்லாதவளாக இருக்கிறாள்; அந்த உன் புத்திரர்களுடைய துகக்கத்தால் துககமுள்ளவளாகவும் அபபடியே ஸுகத்தால் ஸுகமுள்ளவளாகவும் எல்லாவிதத்தாலும் உன் குமாரர்களைப் பரீதியுடன பாதுகாக்கிறாள். அபபடியே, பிரத்யுமனனுடைய நாயாரான நுகமிணியும் நடந்துகொள்ளுகிறாள். கேசவர், பாணு முதலிய புத்திரர்களுடன் இவர்களை முக்யமாகப் பாதுகாக்கிறார். இந்தப் பிள்ளைகளுக்கெப் போஜனவிஷயத்திலும் வஸ்திரவிஷயத்திலும் நித்யம் என மாமரூர் ஊக்கமுள்ளவராக இருக்கிறார். பலராமரை முதன்மையாகக்கொண்ட அந்தகாக்கும் வருஷணிகளுமாகிய அனைவரும் உன் குமாரர்களை அன்புடன் அடைகிறார்கள். பெண்ணே! அவர்களுக்கும் பரத்யுமனனுக்கும் (உன் பிள்ளைகளிடம்) நேசமானது ஸமானமாக இருக்கிறதனே?" எனறாள்; இவ்வண்ணம் பிரியமாயும் ஸத்தியமாயும் மனத்தகுகினியதாயும் உள்ளககருத்தைப் பின்பற்றியதாயுமுள்ள வசனத்தை உரைத்து வாஸுதேவருடைய சகத்தை நோக்கிப் பிரயாணத்தில் மனம் வைத்தாள். கருஷ்ணனுடைய மஹிஷியான ஸத்ய

பாமையானவள் அந்த தரௌபதியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தாள். பிறகு, அழகிய ஸதயபாமை செளரியின தேரிலேறினாள். பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்யவரும் யாதவர்களுள் மிகச்சிறந்தவருமான கிருஷ்ணன் புன்னகை செய்து தரௌபதியை இனசொற்களால் ஸமாதானம் செய்து அவ்விடமிருந்து திரும்பி வேகமுள்ள குதிரைகளால் தவாரகைக்குப் பிரயாணமானான்” என்று கூறினாள்.

த்ரௌபதீ ஸத்யபாமா ஸம்வாத பர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுமூப்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

1 கோஷ்யாத்ராபர்வம்.

(ஒரு பிராம்மணனிடத்தினின்று பாண்டவர்களுடைய வரலாற்றைக் கேட்ட திருநாராஷ்டிரன் அவர்களைப்பற்றித் துக்கப்பட்டதும், அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தை நினைத்துத் தன் புத்திரர்களுக்கே வதம் நிச்சயமென்றெண்ணி அவர்களைப் பற்றித் துக்கித்ததும்)

ஜனமேஜயா, “ இவ்வாறு வனத்திலிருப்பவர்களும், புருஷஸரேஷ்டர்களும், குளிராலும் வெப்பத்தினாலும் காற்றினாலும் வெய்யிலாலும் துன்புறுத்தப்பட்ட அங்கங்களைபுடையவர்களுமான பார்த்தர்கள் அந்த தவைதவனத்திலுள்ள குளத்தையும புண்யமான காட்டையும அடைந்து அதற்குமேல என்ன செய்தார்கள் ?” என்று வினவினாள்.

வைசம்பாயனா, “ பிறகு, பாண்டுபுத்திரர்கள் அந்தக் குளத்தை அடைந்து ஜனககூட்டத்தை விட்டுவிட்டு இஷ்டமான காரியங்களைச் செய்துகொண்டு அப்பொழுது அழகிய காடுகளிலும் மலைகளிலும் நதீதீரங்களிலும் ஸஞ்சரித்தார்கள். அப்படி வனத்தில் வஸிப்பவர்களான அந்தச் சிறந்த வீரர்களை வேதாததியயன்ம் செய்தவர்களும் தவதைப் பொருளாக்ககொண்டவர்களும் பழமையாக இருப்பவர்களுமான வேதாததங்களை நன்கு அறிந்தவர்கள் வந்தடைந்தார்கள். பிறகு, புருஷஸரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் அவர்களைப் பூஜித்தார்கள். பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில், உலகத்தில் கதைகளில் ஸமாததனை ஒரு பிராம்மணன்,

¹ அரசன பசுமறதைகளைக் காணச் செல்லுதல்.

பூமியில் குருவம்சத்தில் பிறந்தவர்களான பாண்டவர்களை அடைந்தான். அவன், அவர்களோடு சேர்ந்திருந்துவிட்டுத் தம் செயலாக விசித்திரவீர்யனுடைய குமாரனை திருதராஷ்டிரமகாராஜனை அடைந்தான். பிறகு, உட்கார்ந்திருப்பவனும் மரியாதை செய்யப்பட்டவனுமான பிராமமணன், கௌரவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனும் வயதுசென்றவனுமான திருதராஷ்டிரமகாராஜனால் ஏவப்பட்டவனாகி, தாமன் வாயு இந்திரன் இவர்களுடைய புத்திரர்களான யுதிஷ்டிரமும் பீமஸேனனும் அாஜுனனும் நகுலஸஹதேவர்களும், காற்றினாலும் வெய்யிலாலும் வருத்தப்பட்ட அங்கங்களுடன் மெலிந்து உக்கிரமான துக்கத்தினுடைய வாயில் விழுந்திருப்பதாகவும், வீரர்களை நாதர்களாகக்கொண்ட திரௌபதி நாதனற்றவளபோலிருந்துகொண்டு பலவித கிலேசங்களை அனுபவிப்பதாகவும் சொன்னான். பிறகு, திருதராஷ்டிரமகாராஜன், அவனுடைய சொற்களைக்கேட்டு, இரக்கத்தினால் தாபமடைந்தவனும், அப்படிப்பட்ட ராஜபுத்திரர்களும் ராஜபௌத்திரர்களும் காட்டில அவவிதமான துக்கநதியை அடைந்திருக்கிறார்களென்பதை எண்ணி மனத்தில் தையம் மேலிட்டவனும், அப்பொழுது உஷ்ணமான பெருமூச்சுக் காற்றினால் தாக்கப்பட்டவனுமாகி, மனத்தில் தையத்தை அரிகில் அடைந்து, அவை அனைத்துக்கும் தானே காரணமென்றெண்ணிப் பின்வருமாறு புலம்பலானான்.

‘உண்மைபேச்சுறவனும் ஈததனும் புகழ்ததக்க நடை யுள்ளவனும் என்னுடைய புத்திரர்களுள் மிகச்சிறந்தவனும் அஜாகசதருவும் முற்காலத்தில் ஹம்ஸ தாளிகாசயனத்தில் படுததுறங்கினவனுமான தர்மராஜன் எவ்வாறு தரையில் படுக்கிறானே? இந்திரனுக்கொப்பானவனும் உறங்குகின்றவனுமான எந்தத் தர்மராஜன் அதிகாலையில் துதிக்கின்ற மாகதர்களாலும் ஸூதபுத்திரர்களாலும் நிதயம் எழுப்பப்படுவனே அவன் இப்பொழுது நிசசயமாகத் தரையில்படுத்திருந்து விடியற்காலத்தில் பக்ஷிகளுடைய கூட்டங்களால் எழுப்பப்படுகிறான். காற்றினாலும் வெய்யிலாலும் சரீரம் இளைத்தவனும், கோபத்தினால் நிரம்பிய சித்தமுள்ளவனும், அப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களில் பழக்கமில்லாத மேனியுடையவனுமான பீமஸேனன் திரௌபதிக்கெதிரில்¹ எவ்விதம் தரையில் படுக்கிறானே? அப்படியே மென்மைத

¹ பொருள் இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

தன்மைபுள்ளவனும் நல்லமனமுள்ளவனும் அரசனான தர்மநந்தன னுடைய வசத்திலிருப்பவனும் மிகக் துன்பத்தை அடைந்தவை போன்ற எல்லா அங்கங்களை யுமுடையவனுமான அர்ஜுனன் கௌரவாகளமீது உள்ள கோபத்தினால் இராககாலங்களில் நிச்சயமாகப் படுததுறங்கமாட்டான். உக்கிரமான தேஜஸுள்ள அர்ஜுனன், ஸுகத்தாலவிடுபட்டிருக்கிற நகுலஸஹதேவர்களை யும் திரௌபதியையும் யுதிஷ்டிரரையும் பீமனையும் பார்த்து, ஸர்ப்பமீபோலப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு கோபத்தினால் நிச்சயமாக இராககாலங்களில் படுதது உறங்கமாட்டான். அப்படியே, ஸுகத்தகளுக்கே தகுந்தவர்களும், ஸுகத்தை இழந்தவர்களும், அழகு நிரம்பினவர்களும், தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களபோன்றவர்களும், விழித்துக்கொண்டேயிருப்பவர்களும், மனத்திற்கு ஆறுதலில்லாதவர்களும், கோபத்தாலும் ஸத்தியத்தாலும் தடுக்கப்படுகின்றவர்களான நகுல ஸஹதேவர்களைப்பார்த்து நிச்சயமாகப் படுததுறங்கமாட்டான். பலத்தினால் வாயுவைப்போன்றவனும சிறந்த பலமுள்ளவனுமான வாயுருமாருன பீமன், ஜயேஷ்டனை யுதிஷ்டிரனால் தாம் பாசத்தால் கட்டப்படவகைப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு நிச்சயமாகக் கௌரவாகளமீதுள்ள கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டிருப்பான். யுத்தத்தில் மறறவர்களைக்காட்டிலும் வீரயத்தினால் மேற்பட்டவனை அந்தப் பீமனேனனும், பூமியில் புரளுகின்றவனும் என பிள்ளைகளுடையவத்தை விருமபுகின்றவனும் ஸத்தியத்தாலும் தாமதத்தாலும் தடுக்கப்படுகின்றவனுமாகிக் காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறான். அஜாதசத்துருவானவன் கபடமான சூதாட்டத்தால் ஐயிக்கப்பட்டுபோது துச்சாஸனை சொல்லிய கடுஞ்சாமரன் விடுகோதரனுடைய அங்கத்தில் பிரவேசித்துக் காட்டுசூரியானது விறகு களை எரிப்பதுபோல எரிக்கின்றன. தர்மபுக்திரன் தீவகு நினைக்க மாட்டான். தனஞ்சயனும் அவனை அனுசரிப்பான். பீமனுடைய கோபமானது காற்றினால் நெருப்பு மூளவதுபோல அரண்ய வாஸத்தினால் மூள்கிறது. வீரனான அந்தப் பீமன் அந்தக் கோபத்தினால் பிளக்கப்படுகின்றவகைக் கையினால் கையை முறுக்கிப் பிசைந்துகொண்டு என புத்திரனுடைய இரத்தச் சேனையை எரிக்கிறவன போல உஷணமாகவும் மிகக் கோரமாகவும் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். கோபமுள்ளவர்களும் அந்தக் கண்களும் காலனுக்கும் ஒப்பானவர்களான அர்ஜுனனும், பீமனும், வஜ

ராபுதமபோலப் பிரகாசிக்கின்ற அமட்களை இறைத்துக்கொண்ட யுத்தத்தில் பகைவாருடைய படைபை மிச்சம் வைக்கமாட்டார்கள். தூயோதனனும் சகுனியும் காணனும் மிக்க மந்தபுத்தியுள்ளவனான துச்சாலனனும் கொம்புநுனியிலிருக்கின்ற தேனைப்பாக்கிறார்கள்; கீழே பீமலேனன தனஞ்சயனென்கிற படுகுழியிருப்பதைப் பார்க்கவில்லை மனிதன் நல்ல காயத்தையோ கெட்ட காயத்தையோ செய்து பரிபாககாலத்தில் பயனை எதிர்பார்ப்பனையாகில், அவன் தனவசமிலலாமலே அந்தப்பயனோடு சேர்க்கப்படுகிறான்; மனிதனுக்கு அந்தப் பயனிலிருந்து எப்படி விடுதலுண்டாகும்? நிலமானது நன்றாக உழப்படும் விதைவிதைக்கப்படும் பர்வ காலத்தில் தக்கபடி மழை பொழிந்துமிருக்க, பயிரிட்டவனுக்குப் பலனானது கைகூடாமல் போமாகில் தெய்வத்தைத் தவிர வேறு யாது காரணமிருக்கிறது? கெட்டகாரியத்தைச் செய்தவனும் சூதாட்டத்தில் வல்லவனுமான சகுனியினனும், நல்ல கார்யங்களில் சென்றவனான தாமபுத்திரனானும், கெட்ட பிள்ளைகளுக்கு வசப்பட்டு அவர்களை அனுஸரித்த எனனனும் கௌரவர்களுக்கு இது நாசகாலமாக எற்படுத்தப்பட்டது. அக்கினியானது தூண்டப்படாமலிருந்தும் நிச்சயமாகத் தானாகவே எரிந்து தணிகிறது. கர்ப்பினியானவள் நிச்சயம் பிரஸவிப்பாள். பகலின் தொடக்கத்தில் நிச்சயமாக இரவானது அழிந்துவிடுகிறது. அப்படியே, இரவின் தொடக்கத்திலும் பகலு நாசமடைகிறது. ¹ (மனிதர்களுக்கு விவேகமிருக்குமானால்) நமபோன்றவர்கள் எதற்காக அநீதியினாலாவது பொருளைத் தேடுகிறார்கள்? மற்ற அரசர்களும் எதற்காகப் பொருளைத் தேடுகிறார்கள்? தேடிய பொருளை மனிதர்கள் (ஸாதுக்களாயிருந்தாலும்) எவ்விததாலும் அறம் இன்பம் முதலியவைகளுக்காக ஏன் செலவிடுவதில்லை? ஆதலால், மனிதர்களுக்குப் பொருளைத் தேடுவதிலும் பாதுகாப்பதிலும் விலக்கமுடியாதபடி இயற்கையாகவே புத்தி அமைந்திருக்கிறது. ‘பொருளைத் தேடாவிட்டால் அதனால் ஸாதிக்கத்தக்க விவாகமுதலியவற்றுகூரிய காலத்தையடைந்தால், தனமில்லாதவனான எனக்குப் பொருளால் ஸாதிக்கத்தக்க கலியாணம் முதலியன எப்படி நடக்கும்? அந்தப் பொருளானது எந்த உபாயத்தால் கிடைக்கும்?’ என்கிற வியாகுலமானது மனத்தில் உண்டாகும். மனிதனால், பொருளானது, ‘எவ்வாறு பிரிவுபடாமலிருக்க

¹ வேறு பாடம்.

கும்? எவ்வாறு அழியாமலிருக்கும்? எவ்வாறு சிறிது சிறிதாகச் செலவாகாமலிருக்கும்?’ என்று பாதுகாக்கப்படவேண்டும்; பாதுகாக்கப்படாமற்போனால் நூறு துண்டாகச் சிதறிப்போயவிடும். உலகத்தில் செய்தவினையானது பயன கொடாமல் அழிவதில்லை; நிச்சயம். தனஞ்சயன் காட்டிலிருந்தும் இருதிரலோகம் சென்றான; நான்குவிதமான திவ்யாஸ்திரங்களையும் அறிந்து மீண்டும் இவ்வுலகத்தை அடைந்துவிட்டான். இவனுடைய வீர்யத்தைப் பாருங்கள். காலத்தால் அடிக்கப்பட்டவர்களும் மரிககப்போகிறவர்களுமான கௌரவர்களைப் பாகுகிற (அர்ஜுனனைத்தவிர) வேறு எந்தமனிதன் சரீரத்தோடுகூடவே ஸவாககத்தை அடைந்து மறுபடியும் திருமபி வருவதற்கு விருமபுவான? விற்றபிடித்தவனே இருக்கையாலும் அம்பெய்பவனாகிய அர்ஜுனன்; விலலோ பயங்கரமான வேகத்துடன் கூடின அப்படிப்பட்ட காண்டவம், அஸ்திரங்களோ அப்படிப்பட்ட மஹிமையுள்ள திவ்யாஸ்திரங்கள். அந்த மூன்றினுடைய தேஜஸையும் இவ்வுலகில் எவன் தாங்குவான்?’ என்று சொன்னான். அரசனுடைய அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, பிறகு, சகுனி ஏகாந்தத்தில் தூயோதனனுக்குத் தெரிவித்ததுடன் காண்டவமும் அடைந்து அவை அனைத்தையும் தெரிவித்தான். அலப்படுத்தியுள்ள அந்தக் காண்டவம் ஸந்தோஷ மில்லாதவனானான்.

இறுநூற்றுமூப்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

கோஷ்யா த்ராபர்வம். (தோடீச்சி)

(தன் செல்வத்தைக் காட்டிப் பாண்டவர்களுக்கு மனவருந்தத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக தீவைத வனத்தீர்த்துப்போதும்படி கர்ணனும் சகுனியும் தூயோதனை ஏவியது.)

திருதராஷ்டிரனுடைய அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, சகுனி, அப்பொழுது கர்ணனோடு கூடியவனாகித் தக்கலம்பகத்தில் தூரியோதனைப் பார்த்து, ‘பரதகுலத்திற்பிறந்தவனே! உன் வீர்யத்தினால் வீரர்களான பாண்டவர்களைக் காட்டிற்கு ஓட்டிவிட்டமையால், ஸவாக்கத்தை இருதிரன் அனுபவிப்பதுபோல், நீ ஒருவனாக இந்தப் பூமியை அனுபவிப்பாயாக. அரசனே! ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்டதும் மலைகளும் காடுகளுமுள்ளதும் ஸதாவரங்

களோடும் ஜநகமங்களோடுமகூடியதுமான பூமிபானது இப்பொழுது உனக்கு முழுமையும் வசப்படத்தாயிற்று. அரசனே! சீழ்நாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் மேலநாட்டிலும் வடநாட்டிலுமுள்ள எல்லா அரசர்களும் உனக்குக் கப்பங் கொடுப்பவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள். அரசனே! முற்காலத்தில் எந்த லக்ஷ்மியானவள் பிரகாசிப்பவள்போலப் பாண்டவர்களை அடைந்திருந்தாளோ அந்த லக்ஷ்மியானவள் இப்பொழுது உன்னால் பிராதாகளோடு அடையப்பட்டாள். அரசனே! மிகக் தோளவளியமைந்தவனே! இந்நிரபரஸத்ததை அடைந்த புதிஷ்டிரனிடத்தில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த எந்த லக்ஷ்மியை நாம் நெடுங்காலம் துக்கத்தால் வாடினவர்களாகிய பாராததோமோ அப்படிப்பட்ட இந்த லக்ஷ்மியானவள், உன்னால் புத்திபலத்தினால் அப்படிப்பட்ட அரசனிடமிருந்து கவரப்பட்டு, ஜவலீககிறவள்போலக் காணப்படுகிறாள். ராஜேந்திரனே! பகைவீரர்களைக்கொல்வனே! அப்படியே, அரசர்கள் அனைவரும், 'நாங்கள் எதைச் செய்கக்கடவோம்?' என்று சொல்லிக்கொண்டு உன் கட்டளையில நிலைபெற்றிருக்கிறார்கள். அரசனே! அப்படிப்பட்ட நாங்களும் உனக்கு வசப்பட்டிருக்கிறோம். கடலால் சூழப்பட்டதும், மலைகளோடும் வளங்களோடுமகூடியதும், கிராமங்களும் நகரங்களுமுள்ளதும், சுரங்கங்களோடுமகூடியதும், பலவித வனப்ரதேசங்களுள்ளதும், பட்டணங்களால் விளங்குகின்றதும், ¹ பிரகாசிக்கின்றதுமான இந்தப் பூமியும் உன் கட்டளையில நிலைபெற்றிருக்கின்றது. அரசனே! நகூத்திரங்களுக்கு அரசனான சந்திரனபோலப் பிராம்மணர்களால் மகிழ்விக்கப்படுகின்றவனாகிய பிரகாசிக்கிறாய். ஸவாகத்தில தேவர்களுள் ஸாயன் பிரகாசிப்பதுபோலப் பராசரமத்தால் நீ பிரகாசிக்கிறாய். அரசனே! நுதரர்களாலே சூழப்பட்ட யமன்போலவும், ² மருத்தங்களால் சூழப்பட்ட இந்நிரனபோலவும், கௌரவர்களால் சூழப்பட்ட நீ நகூத்திரங்களினிடையில் சந்திரனபோலப் பிரகாசிக்கிறாய். எவர்களால் உன்னுடைய ஆணையானது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லையோ, எவர்கள் உன்னுடைய ஆணையில் கட்டுப்பட்டிருக்கவில்லையோ அந்தப்பாண்டவர்களை ஸமபத்தை இழந்தவர்களாகவும் வனவாஸிகளாகவும் பாக்கிறோம். மஹாராஜனே! பாண்டவர்கள் வனவாஸிகளான பிராம்மணர்களோடுகூட தவைதவனத்திலுள்ள

¹ அதிகபாடமான அரைஸலோகம் விடப்பட்டது.

² 'மருத்தி' எனப்பது மூலம், 'தேவர்களால்' என்றும் கொள்ளலாம்

தடாகத்தினருகில வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்பது கேட்கப் படுகிறதன்றோ? மகாராஜனே! அப்படிப்பட்ட நீ சிறந்த ஸமபத தோடுகூடியவனாகத் தேஜஸினால் ஸூர்யன்போலப் பாண்டு புத்திரர்களை ஸந்தாபததை அடையுமபடி செய்துகொண்டு தவைத வனம் போவாயாக. அரசனே! இராஜ்யத்தில நிலைபெற்றவனும செழிப்புள்ளவனும பரிபூர்ணமான தனங்களோடுகூடினவனு மான நீ, ராஜ்யத்தினின்று நழுவினவர்களும் செழிப்பிலலாதவர் களும் ஸம்பத்திலலாதவர்களுமான பாண்டுபுத்திராகளைப் பார்ப்பா யாக. பாண்டவர்கள் மகிமைதங்கிய வமசத்திலுதித்தவனும் பெரிதான மங்களத்தில் நிலைபெற்றிருப்பவனுமான உன்னை நகுஷ னுடைய புதல்வனான யயாதியைப்போலப் பாககட்டும். பிரஜை களுக்கு அதிபதியே! பெளருஷங்களால் பிரகாசிக்கின்ற எந்த ஸம்பததை நண்பர்களும் பகைவர்களும் பார்க்கிறார்களோ அந்த ஸமபததே சிறப்புள்ளதாகிறது. மலையினமீதுருப்பவன் தரையி லிருப்பவர்களைப் பார்ப்பதுபோல நல்ல நிலைமையிலிருக்கிற எந்த மனிதன் கெட்ட நிலைமையிலிருக்கிற பகைவாகளைப் பார்க்கிறானோ அவனுக்கு அதைக்காட்டிலும் சிறந்த ஸுகமேது? அரசர் களுள் சிறந்தவனே! மனிதன பகைவர்களுடைய கஷ்டத தைப் பார்ப்பதனால் எந்த ப்ரீதியை அடைகிறானோ அந்த ப்ரீதி யைப் புத்திரலாபததாலும் தனலாபததாலும் ராஜ்யலாபததாலும் அடைகிறானில்லை. காயஸித்தியைப் பெற்றிருக்கிற எந்த மனிதன மரவுரியையும் மான்தோலையுமுடத்தவனும் ஆர்மத்திலிருப் பவனுமான தனஞ்சயனைப் பார்ப்பனோ அவனுக்கு என்ன ஸுகம் உண்டாகாது? நல்ல வஸ்திரங்களைத் தரித்தவர்களான உன னுடைய பார்யைகள், மரவுரியையும் மான்தோலையுமுடத்தவனும் துககமுள்ளவளுமான கிருஷ்ணையைப் பாககட்டும். அவனும் (உயிரில்) வெறுப்பை அடையட்டும். ஜனங்களுக்கு அதிபனே! இப்பொழுது, உன் மனைவிகளுடைய ஜ்வலிக்கின்ற செலவத தைப் பார்த்து அப்படியே தனனையும் செலவத்தினின்று நழுவி யிருக்கிற ஜீவனத்தையும் விசேஷமாக நினைத்துக்கொள்ளட்டும். நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற உன்னுடைய பார்யைகளைப் பார்த்து எப்படிப்பட்ட மனவருத்தமுண்டாகுமோ அப்படிப் பட்ட மனவருத்தமானது அவளுக்கு ஸபைநடுவில் துகிலுரிந்த பொழுதும் உண்டாயிராது' என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே! கர்ணனும் சகுனியும் அரசனான தூயோதனனைப் பார்த்து

இவ்வண்ணமுரைத்துப் பேசுச முடிந்தபின் இருவரும் பேசாமலிருந்தார்கள்.

இருநூற்றிழைப்பத்தொன்பதாவது அடியாயம்.

கோஷயா த் ராபர் வம். (தோடர்ச்சி.)

(கர்ணன், சகுனி முதலியவர்கள் த்வைதவனது செல்லும் விஷயத்திலீ

கோஷயாத்வையை உபாயமாக நிச்சயித்தது.)

கர்ணனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு அரசனான துரியோதனன் ஸந்தோஷமுள்ளவனாகி மீண்டும் தைன்யமுள்ளவனாக ராதாபுத்திரனான கர்ணனைப் பார்த்தது, 'கர்ண! நீ சொல்லுகிறதெல்லாம் என் மனத்திலிருக்கிறது. ஆனால், எவ்விடத்தில் பாண்டவர்கள் வளிக்கிறார்களோ அவ்விடம் போவதற்குப் பிதாவினுடைய அனுமதி எனக்குக் கிடைக்காது. அரசரான திருதராஷ்டிரர் அந்த வீரர்களைப்பற்றிப் புலம்புகிறார்; அவர்களைத் தவத்தினால் நமமைவிட மேற்பட்டவர்களென்றும் நினைக்கிறார். அல்லது, அரசர் நமமுடைய விருப்பத்தை அறிந்திருக்கக்கூடும். வருஷ காலத்தில் நேரக்கூடிய இந்த அனாதத்தை விலக்க எண்ணி எனக்கு அனுமதி கொடுக்கக் கூடாதவராயிருக்கிறார். வனத்திலிருக்கின்ற பகைவர்களான அந்தப் பாண்டவர்களுக்குத் துன்பத்தை உண்டுபண்ணுவதைத் தவிர வேறு ஒரு பிரயோஜனமும் த்வைதவனத்திலில்லையன்றோ? சூதாடுகிற சமயம் வந்தவுடன், விதூரர் எனனையும் உன்னையும் சகுனியையும் பார்த்து அப்பொழுது சொல்லிய வசனத்தை நீ அறிந்திருக்கிறாயன்றோ? அந்த எல்லா வாக்கியங்களையும் வேறான புலம்பலையும் நன்றாக ஆலோசித்தும் த்வைதவனத்தைக் குறித்துச் செல்வதற்கோ செல்லாமலிருப்பதற்கோ நிச்சயத்தை¹ நான் அடையவில்லை. ஆரணயத்தில் துன்பப்படுகிறவர்களும் திரௌபதியுடனிருப்பவர்களும் பிரமாரணுணர்களை நான் பார்ப்பேனென்பதில் எனக்கும் அதிகமான ஸந்தோஷமுண்டு. மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பாண்டபுத்திரர்களைப் பார்த்தால் எவ்விதமான ப்ரீதியுண்டாகுமோ அவ்விதமான ப்ரீதியை இந்தப் பூமியை அடைந்து

¹ வேறுபாடம்

கூட நான் அடையமாட்டேன். காண! வனத்தில் காஷ்யபத்தை உடுத்தவனும் த்ருபதனுடைய குமாரியுமான தரௌபதியை நான் பார்ப்பேனென்பதைக காடடிலும் மேலானது எனன இருக்கிறது? தர்மராஜனும், பாணநுந்தனனான பீமஸேனனும், நிகரற்ற ராஜ்ய லக்ஷமியோடு சோநதிருக்கின்ற என்னைப் பார்ப்பார்களாகில் அப்பொழுதுதான் எனக்கு உயிர் உண்டாகும். நாம அந்த வனத்திற்குச் செல்லக்கூடியதும் நான வனத்திற்குச் செல்லும்படி அரசா எனக்கு அனுமதி கொடுக்கக்கூடியதுமான உபாயத்தை நான காணவில்லை. எந்த உபாயத்தால் அந்த வனத்திற்குச் செல்லுவோமோ அந்த உபாயத்தைச் சகுனியோடும் அப்படியே துச்சாஸனனோடும் கூடி ஸாமர்த்தியமாக ஆராயக்கடவாய். நானும் பிரயாணத்தாகுகோ இங்கேயே இருப்பதற்கோ உன்னை அனுஸரிக்கிறேன். அரசரான திருதராஷ்டிரரிடம் அதிகாலையிலேயே செல்வேன். நானும் கௌரவர்களுள் சிறந்தவரான பீஷ்மரும் அந்த ராஜஸபையில் இருக்கும் பொழுது உனனலை காணப்பட்ட உபாயத்தைச் சகுனியோடு சேர்ந்து சொல்லவாயாக. அதற்குமேல, நான, பீஷ்மா திருதராஷ்டிரர் இவர்களுடைய அபிபராயத்தைக் கேட்டுப் பிதாமஹரான பீஷ்மரை நயமாக வேண்டிக்கொண்டு வனப்பிரயாணத்தைக் குறித்து முயற்சியைச் செய்வேன்' என்று சொன்னான். 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு அவர்களைல்லாரும் தத்தம் வீடுகளைக்குறித்துச் சென்றார்கள்.

இரவு விடிந்தவுடன், காணன் தூயோதனராஜனை வந்தடைந்தான். பிறகு, காணன், தூரியோதனனைப் பார்த்து உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டு, 'அரசனே! இந்த உபாயம் நனக்கு கண்டறியப்பட்டது. அதை நீ தெரிந்தனாகொள. வேந்தே! தவைதவனத்தில் எல்லா இடைச்சேரிகளும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. கோஷ்யபத்திரை என்கிற வியாஜத்தினால் தவைதவனத்திற்குச் செல்வோம். ஸம்சயமில்லை. பிரணைகளுக்கு நாதனே! எப்பொழுதுமே அரசர்களுக்குக் கோஷ்யபத்திரை செல்வது தகுதியன்றோ? அரசனே! இவ்வண்ணம் நீ சொல்லவாய்க்கில் பிதா உனக்குத் தவைதவனம் செல்வதற்கு அனுமதி கொடுப்பார்' என்று சொன்னான். அவ்வாறு கோஷ்யபத்திரை விஷயமாக நிச்சயத்தை இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், காந்தாரதேசாதிபதியான சகுனி, சிரித்துக்கொண்டு, 'தூரியோதன! தவைதவனப்

பிரயானத்தின்பொருட்டு இநத உபாயத்தைக் குற்றமற்றதென்று நான காண்கிறேன். அரசா நமக்கு அனுமதி கொடுப்பாரா. மேலும், அவரே நமமைப் போகுமபடி ஏவுவாரா. அரசனே! தவைதவனத்தில் எல்லாப் பசுக்கூட்டங்களையும் பாதுகாக்கின்ற இடையர்களைவரும் உனனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறா கள். கோஷயாததிரை என்கிற வியாஜத்தினால் தவைதவனத்தி லுள்ள தடாகத்தினருகில் செல்வோம்' என்று சொன்னான். பிறகு, அவர்களைவரும் உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு ஒருவருக் கொடுவாரா கைக்கொடுத்துக்கொண்டாராகள். அதையே தக்க தென்று நிச்சயித்து எல்லாரும ஒன்றுசேர்ந்து திருதராஷ்டிரனைக் கண்டார்கள்.

இருநூற்றாநாற்பதாவது அத்தாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் கோஷயாத்திரை என்கிற வியாஜத்தினால் தம்பிமார் முதலியவர்களோடு த்வைதவனத்துக்குச் சென்றது.)

ஜனமேஜயரே! பிறகு, எல்லோரும் திருதராஷ்டிரனைக் கண் டார்கள். பாரதரே! பிறகு, ¹ அரசனுடைய ஸுகத்தைக்கேட்டு அரசனாலும் ஸௌககியத்தை வினவப்பட்டார்கள். பிறகு, அவர் கனால் முன் ஏவப்பட்டிருக்கிற ² ஸமங்கவன என்கிற இடையன் அப்பொழுது தருதராஷ்டிரனிடத்தில் பசுக்கள் ஸம்பத்கில் வந்தி ருப்பதாகத் தெரிவித்தான். அரசரே! பிறகு, காணலும் சகுனி யும், அரசர்களுள் சிறந்தவனும் ஜனங்களுக்கு அதிபதியுமான தருத ராஷ்டிரனைப் பார்த்து, 'கௌரவரே! அழகிய இடங்களில் இப் பொழுது பசுக்கூட்டங்கள் (வந்து) இருக்கின்றன. பசுக்களுடைய எண்ணிக்கையை முன்னிட்டு வயது, நிறம், ஜாதி, பெயர் இவைகளை எழுதுவதற்கும் கண்களை அடையாளமிடுவதற்கும் ஸமயம் நோந்திருக்கிறது. அரசரே! இந்த ஸமயத்தில் உமமுடைய புத்திர னுக்கு வேட்டை உசிதமானது. நீர் துரியோதனனுடைய பிரயா ணத்தைப்பற்றி அனுமதி கொடுக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். திருதராஷ்டிரன், 'ஐயா! வேட்டை நல்லது. பசுக்களை நன்றாகப் பரிசீலனம் செய்வதும் சிறந்ததே. இடையர்களிடத்தில்

¹ வேறுபாடம்.

² 'ஸமங்கவன' எனப்பது வேறுபாடம்.

நம்பிக்கை வைக்கலாகாதென்று நான் நினைக்கிறேன். புருஷ ஸரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தில் ஸமீபத்திலிருக்கிறார்களென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். ஆகையால், அவ்விடத்தில் நீங்கள் செல்வதற்கு நான் அனுமதி கொடுக்கமாட்டேன். காண! திறமையுள்ளவர்களும் மஹாரதர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள், கபடத்தால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களும் பெரியகாட்டில் துன்பத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டவர்களும் எப்பொழுதும் தவத்தில் நிலைபெற்றவர்களுமாக இருக்கிறார்கள். தாமராஜன்கோபித்துக்கொள்ளமாட்டான். பீமஸேனனோ மிகுந்த கோபமுள்ளவன். துருபதனுடைய குமாரியானவள தனித்த தேஜஸாகவே இருக்கிறாள். கொழுப்பும அறியாமையுடையவர்களான நீங்கள் குற்றமசெய்வீர்கள். பிறகு, தவமுள்ளவர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் உங்களை எரித்துவிடுவார்கள். அன்றியும், ஆயுதங்களையுடையவர்களும் கோபம் மிக்கமேலிட்டவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களும் கத்தி கட்டிக்கொண்டவர்களுமான அந்த வீரர்கள் சஸ்திரங்களுடைய தேஜஸினால் எரிப்பார்கள். ¹ பிறகு, நீங்கள் அனேகர்களாக இருப்பதனால் எவ்விதத்தாலாவது அவர்களை எதிர்த்து யுத்தம் செய்யப்போவீர்கள். அப்படி பாண்டவர்களை எதிர்த்துச் சண்டை செய்யப்போவது மிகவும் இகழ்ததக்கதாகும். அதுவும் முடியாததென்பது எனதெண்ணம். மிக்க தோள்வலிமையுள்ள தனஞ்சயன் இந்திரலோகத்தில் வாஸம் செய்தானன்றோ? திவ்யாஸ்திரங்களைப்பெற்று அந்த ஸ்வர்க்கத்தினின்று காட்டிற்குத் திரும்பிவந்திருக்கிறான். முற்காலத்தில், அஸ்திரங்களில் விசேஷப்பயிற்சியில்லாதபொழுதே அாஜுனனால் பூமி ஜயிக்கப்பட்டது. அவன் இப்பொழுது அஸ்திரங்களில் விசேஷமாகத் தோசசி அடைந்திருக்கையில் சொல்லவேண்டுமா? மஹாரதனை அாஜுனன் உங்களைக் கொல்லமாட்டானா? என் வசனத்தைக்கேட்டு நீங்கள் ஜாக்கிரதையாபிரபிரர்களானாலும், வனவாஸத்தினால் மிக்க மனவருத்தமடைந்திருக்கிற பாண்டவர்களிடம் நம்பிக்கை வைத்து அங்கு வஸிப்பதனால் உங்களுக்குத் துன்பம் நேரும். அல்லாமலும், சில போர்வீரர்கள் யுகிஷ்டிரனிடத்தில் அபகாரத்தைச் செய்வார்கள். அறிவீனத்தால் செய்யப்பட்ட அந்தச் செய்கையானது, உங்களுக்குத் தோஷத்தை உண்டுபண்ணும். ஆதலால், நம்பிக்கையுள்ள வேறு மனிதர்கள் பசுக்களை எண்ணுவதற்

¹ வேறுபாடம்.

காகப் போகடமும். பாரத! தூர்யோதனன் தானே நேரில அநத வனததிற்குப்போவது எனக்கு ருசிக்கவில்லை' என்று சொன்னான்.

சகுனி, 'பாரதரே! பாண்டவர்களுள் மூத்தவனான யுதிஷ்டிரன் தாமததை அறிந்தவன். அவன், ஸபையில், பன்னிரண்டு வருஷ காலம் காட்டில் வஸிப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறான். தாமசாரிகளான எல்லாப் பாண்டவர்களும் அவனை அனுஸரித் திருக்கிறார்கள். குருநீபுத்திரனான யுதிஷ்டிரனே, நம் விஷயத்தில் கோபத்தைப் பாராட்டமாட்டான். எங்களுக்கோ வேடையைக் குறித்துச் செல்வதற்கு விருப்பம் பெருகுகிறது. நாங்கள் பசுக்க ளுடைய எண்ணிக்கையைச் செய்ய விருமபுகிறோம்; பாண்டவர் களைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. அந்த இடத்தில் கெட்ட செய்கை ஒன்றும் நடைபெறாது. எந்த இடத்தில் அவர்களுக்கு வாஸமோ அநத இடம் நாங்கள் செல்லமாட்டோம்' என்றுசொன்னான். சகுனியினால் இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட திருதராஷ்டிரமகாராஜன், மந்திரியுடன் கூடின தூர்யோதனனுக்கு, 'இஷ்டப்படி போகலாம்' என்று அனுமதி கொடுத்தான்; ஆனால், முழுமனத்தோடு கொடுக்க வில்லை. அப்பொழுது, கண்ணனோடுகூடின சகுனி அனுமதிக்கொடுக் கப்பட்டான். பரதஸரேஷ்டனான தூர்யோதனனும், பெரிய சேனையினாலும் சிறந்த புத்தியுள்ள சகுனியினாலும் துச்சாலன னாலும் மற்றத தம்பிமார்களாலும் ஆயிரக்கணக்கான ஸ்திரீகளா லும் சூழப்பட்டவனாகப் புறப்பட்டான். தவைதவனமென்கிற லரஸையும் அநதக காட்டையும் பார்ப்பதற்குப் புறப்பட்டவனும் மஹாபாகுபலமுள்ளவனுமான அந்தததூர்யோதனை நகரவாஸிக ளானரும் மனைவிகளோடு கூடியவர்களாகப் பின்தொடர்ந்தார் கள். எண்ணாயிரம் ரதங்களும் முப்பதியிரம் யானைகளும் பல லாயிரம் காலாட்களும் ஒன்பதியிரம் குதிரைகளும் வண்டி களும் கடைகளும் தாதிகளும் வியாபாரிகளும் துதிபாடகர் களும் வேடையாடுவதையே தொழிலாகக்கொண்ட மனிதர் களும் தூறுதூறுகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் தூர்யோதனைப பின் தொடர்ந்தார்கள். அரசரே! பிறகு, தூர்யோதனராஜனுடைய பிரயாணத்தில் மழைக்காலத்தில் எழும்பின பெருங்காற்றினுடைய ஒலிபோல மிகப் பெரிதான ஆரவாரமுண்டாயிற்று. பிறகு, தூர் யோதனராஜன் எல்லா வாகனங்களோடும் த்வைதவனமெனனும் தடாகத்தை அணுகி ஒரு ¹ கவயூதி தூரத்தில் வஸித்தான்.

¹ இரண்டு கரோசம்; அதாவது, நான்குமைல்.

இருநூற்றாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(துரியோதனன் த்வைதவனஸரஸ்க்கந்தில் விளையாட்டிடங்களை அமைக்க ஏவியதும், கந்தர்வர்கள் துரியோதனனுடையவேலைக் காரர்களைத் தடுத்ததும், துரியோதனன் அவர்களைத் தூரத்தும்படி தன் சேனையை அனுப்பியதும், கந்தர்வர்கள் அவர்களைப் பயமுறுத்த அவர்கள் துரியோதனன்டம் தெரிவித்ததும்.)

பிறகு, துரியோதனராஜன், வனத்தில் ஆங்காங்கு வசித்ததுக் கொண்டு மாட்டுமந்தைகளை அடைந்தான்; அங்கே, நாமபுறங்கள்ளிலும் சேனையை இறக்கினான். தேவலைகாரர்கள், அழகியதும் நன்றாக அறியப்பட்டிருப்பதும் ஜலமுள்ளதும் மரங்களைநிமிட எல்லாக் குணங்களோடும் கூடியதுமான இடத்தில் விடுதிகளை ஏற்படுத்தினார்கள் அப்படியே கண்ணனுகும சகுனிகும துரியோதனனுடைய எல்லாத் தம்பிமார்களுக்கும் அவைகளுக்கெல்லாம் பத்தி விருப்பவைகொரு தனித்தனியான பலவிடுதிகளையும் ஏற்படுத்தினார்கள் அப்பொழுது, அவர்கள் நூறுநூறுநாம ஆயிரமாயிரமாகவும் பசுக்களைப் பார்வையிட்டார்கள். அரசன், அந்த எல்லாப் பசுக்களையும் அடையாளங்கொண்டுக் கணக்கிட்டான்; இளங்கன்றுகளையும் அப்படியே நுகுத்தடிவைத்துப்பழக்கக்கூடியகளைக் கன்றுகளையும் அடையாளமிட்டான், இளங்கன்றுகளுள் பசுக்களையும் எண்ணினான். குருகுலத்தில் பிறந்த அவன் பசுக்களை எண்ணிவிட்டு, பிறகு, மூன்றுவயதுசேறகன்றுகளை அடையாளமிட்டு, ஆடம்பப்பவர்களால் சூழப்பட்டவருடைய பரிசீலிள்ளவனாகவும் களித்திருந்தான். அந்தப் பட்டணத்து ஜனங்களைவரும் ஆயிரக்கணக்கான படைவீரர்களும் அங்காட்டில் தேவர்களிப்பால் இனிது விளையாடினார்கள். பிறகு, வழிநடையினால் களைப்படைந்த துரியோதனனை ஸமர்த்தர்களான இடையார்களும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட கணிக்கைகளும் நாத்தனங்களாலும் வரத்தியங்கொளும் ஆனந்தமடையச் செய்தார்கள். அந்தப்புரஸ்திரீகளின் கூட்டத்தால் சூழப்பட்ட அந்த அரசன் மிகக் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக அவர்களுக்குத் தக்கபடி தனத்தையும் பற்பல விதமான அனன்பானங்களையும் கொடுத்தான். பிறகு, அவர்களால்

லாரும் ஒருங்குசேர்து சிறுததைகளையும் எருமைகளையும்
 மானகளையும் கவய மிருகங்களையும் கரடிகளையும் பன்றிகளையும்
 நாற்புறங்களிலும் வளைததுக்கொண்டார்கள். அந்தத் தூயோ
 தனன், காட்டில அநேகமான அந்த மிருகங்களையும் யானைகளை
 யும் அம்புகளால் பிளந்தது, அழகான இடங்களில் மிருகங்களைப்
 பிடிப்பித்தான். பாரதரே! வஜரததைக கையில்தாங்கின மஹேந்
 திரனபோலச சிறந்த செலவததுடன் கூடின தூர்யோதனராஜன்,
 பால தயிர் ரெய்களையும் அனுபவிககததக்க ருசியுள்ள வஸ்துகளை
 யும் அனுபவித்துக்கொண்டும், மதங்கொண்ட வணடுகளால்
 அடையப்பட்டும் மயில்களால் ஒலியுள்ளதாகச செய்யப்பட்டுமிருக்
 கிற அழகிய காடுகளையும் பூந்தோட்டங்களையும் பாததுக்கொண்
 டும், மதங்கொண்ட வணடுகளால் வரிசையாக நனகு சூழப்
 பட்டிருப்பதும் மயில்களுடைய ஒலிகளால் நிரப்பப்பட்ட
 தும் ஏழிலைமபாலேமரங்களால் சூழப்பட்டதும் புனைமரங்
 களோடும் மகிழ்மரங்களோடும் கூடியதும் புணயமானதுமான
 தவைதவன தடாகத்தை அடைநகான. அரசரே! கௌரவர்
 களுள் சிறந்தவரே! அந்த இடத்திலிருப்பவரும் சிறந்த புத்தி
 யுள்ளவரும் தர்மநநனருமான யுகிஷ்டியர், சுற்றறிந்தவர்களும்
 வனத்தில வஸிப்பவர்களுமான பிராமமணர்க்களோடுகூடித்
 திவ்யமும் வனத்தில வஸிப்பவர்களுக்குத்தக்க முறையோடு
 கூடியதும் ஒரு பகலால் முடிக்கத்தக்கதுமான ராஜரிஷிகள்
 செய்யத்தக்க யஜ்ஞத்தினால் தற்செயலாக (தேவதைகளை) ஆரா
 திததார். கௌரவரே! சிறந்த புத்தியுடையவரான தர்மராஜர்
 தர்மபதணியான திரௌபதியுடன்கூட அந்தத் தடாகத்தினரு
 கில் வீட்டை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தார். பிறகு, இளைய
 ஸஹோதரர்களோடு கூடின தூர்யோதனன், வேலைக்காரர்களைப்
 பார்த்தது, 'இந்தத் தடாகத்திற்கருகில் உதயானவனங்களையும்
 விடுதிகளையும் விரைவாக ஏற்படுத்துவர்கள்' என்று கட்டளையிட்
 டான. குற்றேவலசெய்கிறவர்களான அவர்கள், 'அப்படியே'
 என்று தூயோதனனைப்பாததுச் சொல்லிவிட்டு, அப்பொழுது
 உத்யானங்களையும் விடுதிகளையும் ஏற்படுத்துவதற்காக த்வைத
 வனஸரலை அடைந்தார்கள். வந்துகொண்டிருப்பவர்களும்
 தவைதவன ஸரலில் பிரவேசிக்கின்றவர்களுமான தூர்யோதன
 னுடைய சிறந்த சேனைத்தலைவர்களை தவைதவனத்தின் வாயி
 லில கந்தர்வர்கள் தடுத்தார்கள். அரசரே! அவ்விடத்தில் பரி

வரங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிற கந்தர்வராஜன் குபேரனுடைய அரண்மனையிலிருந்து முந்தியே வந்திருந்தான். அந்தக் கந்தர்வராஜனால் அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களோடும் அப்படியே விளையாட்டையே இயற்கையாகக்கொண்ட தேவகுமாரர்களோடும் கூடி விளையாடுவதற்காக அந்த ஸரஸானது நன்றாகச் சூழப்பட்டிருந்தது. அரசரே! அந்தக் கந்தர்வராஜனால் அந்தகருளம் சூழப்பட்டதைக்கண்டு அந்த ராஜபரிசாரகர்கள் தூயோதனமகாராஜனிருக்கிற இடத்திற்குத் திரும்பிப்போனார்கள். குருக்குலத்தில் பிறந்தவரே! அந்தத் தூயோதனனோ, அவர்களுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, புத்தத்தில் கெட மதங்கொண்டவாகளான படை வீரர்களைப்பார்த்தது, 'அந்தக் கந்தாவர்களை ஒட்டிவிடுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டு அனுப்பினான். சேனையின முந்திச் செல்பவர்களான வீரர்கள் அந்த அரசனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டுத் தைவதவன ஸரலை அடைந்து கந்தர்வர்களைப்பார்த்தது, 'திருதராஷ்டிரருடைய குமாரரும் மிகுந்தபலசாலியும் தூயோதனரென்று பிரஸித்திபெற்றவருமான அரசர் விளையாடவிருப்பி இவ்விடம் வருகிறார். அதற்காக நீங்கள் விலகிச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னார்கள். அரசரே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட கந்தாவர்கள், உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு அந்த ஆட்களைப்பார்த்தது, 'தேவலோக வாஸிகளான எங்களைத் தனக்கு அடங்கினவர்களைப்போல எண்ணி இவ்வாறு கட்டளையிடுகிற உங்களுடைய அரசனான தூயோதனன் மந்தபுத்தியுள்ளவன்; விஷயங்களை அறிவதில்லை. புத்தியற்று அவனுடைய வசனத்தினால் இவ்வண்ணம் எங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறவாகளும் மரிக்க எண்ணங்கொண்டவாகளுமான நீங்களும் மந்தபுத்தியுள்ளவர்கள்; ஸமசயமில்லை. அந்தக் கௌரவராஜனிருக்கிறவிடத்திற்கு நீங்கள் விரைவாக ஓடுங்கள். இல்லாவிடில், இப்பொழுதே யமனுடைய வீட்டிற்குப் போகவேண்டும்' என்ற கடுமையான சொல்லை மறுமொழியாக உரைத்தார்கள். கந்தர்வர்களாலே இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசனுடைய சேனைத்தலைவர்கள் திருதராஷ்டிரகுமாரனான தூயோதனராஜனிருக்கிறவிடத்திற்கு விரைவாக ஓடினார்கள்.

இருநூற்றுநூற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(கௌரவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் யுத்தமும், சித்திரஸேனன் முதலியவர்களால் கர்ணன் ரதத்தை இழந்து யுத்தாங்கத்தை வீட்டு ஓடியதும்)

மகாராஜரே! பிறகு, அவர்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடித் தூயோதனனருகில ஓடிவந்தார்கள்; (கந்தாவர்கள்) தூயோதனனைப்பற்றிச் சொல்லியதையும் கூறினார்கள். பாரதரே! கந்தர்வர்களால் தன்னுடைய படை தடுக்கப்பட்டவுடன், சிறந்த பிரதாபமுள்ள தூயோதனன், கோபம் மூண்டவனாக லையங்களைப் பார்த்து, 'இந்திராணியின் பாததாவான இந்திரன் எல்லாதேவர்களோடுகூட விளையாடுபவனாயிருந்தாலும், எனக்கு அபரியதத்தைச் செய்கின்றவர்களும் தர்மங்களை அறியாதவர்களுமான இவர்களைச் சினைசெய்யுங்கள். நாம் இந்த இடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்களாகத் தடையற்ற விளையாடுவோம்' என்று மறுமொழி கூறினான். தூயோதனனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, மகாபலசாலிகளான திருதராஷ்டிரகுமாரர்களும் ஆயிரக்கணக்கான எல்லாயுத்த வீரர்களும் யுத்தலனனத்தர்களுமாகப் பிறகு, அவர்கள் அந்தக் கந்தர்வர்களைவரையும் மிக அடித்துப் பெரிய சிங்கராதத்தினால் பத்துத்திசைகளையும் நிரப்பிக்கொண்டு பலாதகாரத்தினால் அந்தக் காட்டில் துழைந்தார்கள். பிரபுவே! பிறகு, அந்த இடத்தில் பராகரமத்தை வெளிப்படுத்துகிற கௌரவசேனவீரர்கள் சில கந்தர்வர்களால், 'ஸாஹஸம் செயயாதீர்கள்' என்று நல்லார்த்தையினாலேயே தடுக்கப்பட்டார்கள். பூமிக்கிறைவனே! கந்தாவர்களால் நல்லார்த்தையினாலேயே தடுக்கப்படுகின்ற அந்தக் கௌரவஸேனாவீரர்கள் அந்தக் கந்தாவர்களை அலக்ஷியம் செய்துவிட்டு அந்தப் பெரியகாட்டில் துழைந்தார்கள். அரசனோடு கூடின திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் சொல்லால் நிலலாமற்போனபொழுது, ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களான எல்லாக் கந்தாவர்களும் சித்திரஸேனனிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். கந்தாவராஜனான சித்திரஸேனன் கோபம் மூண்டு அவர்களைவரையும் பார்த்து, 'துஷ்டர்களான இந்தக் கௌரவர்களை நன்றாகச் சிசுபியுங்கள்' என்று சொன்னான். பாரதரே! சித்திரஸேனனால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்ட கந்தர்

வர்களெல்லாரும், ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு திருதராஷ்டிர புதரர்களை எதிர்த்து விரைவாகச் சென்றாகன. ஆயுதங்களெடுத்துக்கொண்டு விரைவாகவருகின்ற அநரசு கந்தாவாகளைப்பார்த்து, அநதக கௌரவஸைனிகர்களைவரும, தூர்யோதனன பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே திசைகளில் ஓடினாகள். புறங்காட்டி ஓடுகின்ற அநத எல்லாத தார்த்தராஷ்டிரர்களையும் பார்த்தும் அப பொழுது வீரனான காணன அநத ஆதத்ததில் புறங்காட்டின வகைவில்லை. நேரில் வருகின்ற கந்தர்வர்களுடைய பெரிய சேனை யைக்கண்டு, காணன பெரிய அம்பு மழையினால் அவர்களைத் தடுத்தான். ஸூதபுத்திரனும் மஹாரதனுமான காணன கூடும்பரங்க ளாலும் அம்புகளாலும் ஆத்தசந்திரபாணங்களாலும் உருக்கு மயமான வதஸ்தந்தங்களாலும் லாகவததால் நூறு நூறுகக கந்தர்வர்களை அடித்துக்கொண்டும் அவர்களுடைய தலைகளைத் தள்ளிக்கொண்டும் சித்திரஸேனனுடைய ஸைனயமனை ததைபும் ஒரு கூணத்தினுள் ஊதிவிட்டான். சிறந்த புத்தியுள்ளவனான கர்ணனால் அடிக்கப்படுகின்ற அநதக கந்தாவாகள நூறுநூறுகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் மீண்டுமே எதிர்த்து வந்தார்கள். எதிர்த்து வருகின்றவர்களும மிரசு வேகமுள்ளவர்களுமான சித்திரஸேன னுடைய சேனைவீரர்களால் பூமியானது ஒருகூணத்தினுள் கந்தர்வமயமாகியது. பிறகு, தூர்யோதனராஜனும் துசசாஸ னனும் விகர்ணனும் இன்னும் திருதராஷ்டிரனுடைய மற்றப் புத் திரர்களும் ஸுபலனுடைய புத்திரனான சகுனியும் கருடன்போ லச் சப்திகுகின்ற ரதங்களோடுகூடியவர்களாக அபபொழுது கந தர்வஸேனையை மிக அடித்தாகள். அரசரே! யுத்தத்தில் எதி ர்த்துப் போரிடிகின்ற கந்தாவஸைனயத்தைக் கண்டு காணன பொறுக்கவில்லை. கந்தாவாகள ஸூரயகுமாரனைப் பிடிக்க எண ணிப் பெரிய தோக்கூட்டத்தாலும் ரதங்களைய கதி விசேஷங் களாலும் நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பிறகு, கந தர்வர்களனைவரும் தூர்யோதனை நோக்கி நன்றாக எதிர்த்தா கள். அபபொழுது மயிர சிலிரத்தலை உண்டுபண்ணுகிற மிகக் கைகலந்த போர நடந்தது. பிறகு, பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அநதக கந்தாவர்கள மெதுவானாகள். கௌரவாகள, அடிககப் பட்டிருக்கிற கந்தாவர்களைப் பார்த்துப் பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். கௌரவர்களால் பயமடைவிககப்பட்ட கந்தர்வர்களைப் பார்த்துப் பொறுதவனான சித்திரஸேனன கோபங்கொண்டு அநதக் கௌர

வாகளுடைய வதததில் மனதைச செலுத்தினவனாக ஆஸனத்தி லிருந்து எழுந்திருந்தான்.

பிறகு, விசித்திரமான யுத்தமாகக்கவளை அறிந்தவனை சித்திரவேனன் மாயாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துப் போர் புரிய லானை; அந்த மாயாஸ்திரங்களால் ஆகாயத்தை நன்றாக மூடினான். அந்த இடத்தில் காற்று வீசவில்லை. பரதகுலத் தில் பிறந்தவரே! யானைபின்மீது ஏறியிருந்த¹ மகாமாத்ரர்கள் கொல்லப்பட்டு யானைகளோடு கீழே விழுந்தார்கள். அப்பொழுது, குதிரைவீரர்கள் குதிரைகளோடு விழுந்தார்கள். ரதிகர்கள் ரதங்களோடு விழுந்தார்கள். அப்படியே, காலாட்களும் அம்பு மழைகளால் கொல்லப்பட்டுக் கீழே விழுந்தார்கள். கௌரவர் கள் சித்திரவேனனுடைய அந்த மாயையினால் மயக்கத்தை அடைந்தார்கள். பாரதரே! அப்பொழுது தூர்யோதனனுடைய ஒவ்வொரு போர்வீரனும் யுத்தங்களத்தில் பததுப் பததுக் கந்தா வர்களால் சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்டார்கள். பிறகு, பெரிய கந்தர்வ னேனையினால் யுத்தத்தில் நன்றாக அடக்கப்படுகின்ற அந்தக் கௌரவவீரர்கள் அப்பொழுது பயந்து யுகிஷ்டிரரிருக்கிற இடத் துக்கு ஓடினார்கள். அரசரே! தூர்யோதனனுடைய படைகள் நாற்புறங்களிலும் அடித்து நாசம் செய்யப்படும் தருணத்தில், சூரியகுமாரனை காண மலைபோல அசைவற்று நின்றான். யுத்தத்தில் மிகவும் காயப்படுத்தப்பட்டவர்களான கர்ணனும் நேஜஸவியான தூர்யோதனனும் ஸுபலனுடைய யுத்திரனை சகுனியும் கந்தர்வர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். எல்லாக் கந்தர்வர்களுமே கோபமுள்ளவர்களாகவும் கொல்ல எண்ணங் கொண்டவர்களாகவும் நூறு நூறுகளும் ஆயிரமாயிரமாகவும் யுத் தத்தில் கர்ணனை எதிர்த்தோடி வந்தார்கள். மகாபலசாலிகளான கந்தர்வர்கள் கத்திகளாலும் பட்டஸங்களாலும் சூலங்களாலும் கதைகளாலும் ஸூதபுத்திரனைக் கொல்ல எண்ணி எல்லாபக்கத் திலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். சிலர் அந்தக்காணனுடைய ரதத்தி லுள்ள றுகத்தடியை வெட்டினார்கள். சிலர் தவஜத்தை அறுத் துத் தள்ளினார்கள். சிலர் ஏக்காலையும், சிலர் குதிரைகளையும், சிலர் ஸாரதியையும் அடித்துத் தள்ளினார்கள். சிலர் குடையை யும் சிலர் பொருத்துக்களையும் ரதகுபதியையும் அடித்துத் தள்ளி னார்கள். பல்லாயிரக் கணக்கான கந்தர்வர்கள் கர்ணனுடைய

¹ யானைப்பாகர்கள்.

ரதத்தை எள்ளளவெள்ளளவாகப் பொடிசெய்தாகள். பிறகு, தோள்களில் தொங்குகின்ற விலலுடன் கூடியவனும ஓடுகின்றவனும மகாபலசாஸியும் ஸூதபுத்திரனுமான கர்ணன், சுததியையும் கேட்கத்தையும் எடுத்ததுகொண்டு ரதத்தினின்று துள்ளிக் குதித்து விகர்ணனுடைய ரதத்தை அடைந்து கந்தர்வாகளிடத்தினின்று தன்னை விடுவித்துக்கொள்வதற்சாகக குதிரைகளை விரைவாக ஓட்டினான்.

இருநூற்றுநாற்பத்துமூன்றாவது அந்நாயம்.

கோஷயாத்தராபர்வம். (தோடர்ச்சீ)

(சீத்திரஸேனன் தூர்யோதனனை வென்று கட்டித் தேரில் ஏற்றியதும், மஹிக் கந்தர்வர்கள் தூர்யோதனனுடைய பிராதாக் களையும் அவர்களுடைய மனைவிகளையும் கட்டியதும், தூர்யோதனனுடைய மந்திரிமுதலியவர்கள் யுதிஷ்டிரிடம் அதனைத் தேரிவித்ததும், பீமன் அதனைக் கொண்டாடியதும்)

மகாராஜரே! கந்தாவாகனால மகாரதனை காணன் முறிய அடிக்கப்படவே, தூர்யோதனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, சேனை எல்லாம் ஓடியது. புறங்காட்டி ஓடுகின்ற அந்நத்திருதராவ்ஷ்டிரகுமாராகளனைவரையும் பார்த்தும் தூர்யோதனமஹாராஜன் அந்ந யுதரங்கத்தில் புறங்காட்டி ஓடவில்லை. சுததுருகளை அடக்குகிறவனை அந்நத் தூர்யோதனன், எதிர்த்து வருகின்ற கந்தாவாகளுடைய அந்நப் பெருட சேனையை நன்றாகப் பார்த்துப் பெரிய அம்புமழையினால் அடித்தான். கந்தாவாகள் அம்புமழையைப் பொருட்டாக எண்ணாமல் தூர்யோதனனைக் கொல்ல எண்ணி அவனுடைய அந்தத் தேரை எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டாகள். கந்தாவாகள் பாணங்களால் தூர்யோதனனுடைய ரதத்தின் நுகத்தையும் ஏசகரையும் ரத சூபதியையும் கொடியையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் தரிவேணுவையும் அச்சையும் எள்ளளவெள்ளளவாகப் பொடிபண்ணினார்கள். மிகு தோளவழிமைபுள்ள சித்திரஸேனன், ரதத்தை இழந்து பூமியில் நிற்கிற தூர்யோதனை எதிர்த்தோடிவந்து அவனை உயிரோடு பிடித்தான். மிகு புஜபலமுள்ள அந்நச் சித்திரஸேனன் தூர்யோதனனுடைய இருகைகளையும் கயிற்றினால்

கட்டி அவனைத் தன்னுடைய பெரிய ரதத்தில் ஏறுமபடி செய்து சிங்கநாதம் செய்தான. ராஜேந்திரரே! அவன் பிடிபட்டவுடன், ரதத்திலிருக்கிற துச்சாஸனனைக் கந்தாவாகள எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்நது பிடித்ததாகள். சிலா விவிமசுதியைப் பிடித்துக் கொண்டு சித்திரவேனனிடம் அதிக வேகத்துடன் ஓடினார்கள். சிலா விநதானுவிநதர்க்களையும் ராஜமஹிஷிகளனைவரையும் பிடித்ததாகள். கந்தர்வர்களால் நன்றாக எதிர்த்துத் துரத்தப்பட்டவர்களான தூரியோதனனுடைய சேனைவீரர்கள், அப்பொழுது, முன்பே முறிய அடிக் கப்பபட்டிருக்கிறவர்களோடு கூடும் பாண்டவர்களிடம் ஓடி வந்தார்கள். அரசன் பிடிபட்டவே, வண்டிகளும் கடைகளும் தாதுகளும் வாகனங்களும் வண்டிக்காரர்களும் வண்டிக் குதிரைகளும் பாண்டவர்களைச் சரணமடைந்தன.

ஸனனிகாக்கள், 'பார்த்தர்களே! இனிய தோற்றமுள்ளவனும மகாபாக்ருபுடமுள்ளவனும மகாபலசாலியுமான தூயோதனராஜனைக் கந்தாவாகள கொண்டுபோகினறனா. அந்தச் சித்திரவேனனைப் பின்தொடர்நது ஓடுங்கள். கந்தாவாகள் துச்சாஸனனையும் தூர் விஷ்ணுவையும் தூமுகனையும் அப்படியே தூர்ஜயனையும் ராஜபதனிகள் எல்லாரையும் கட்டிக் கொண்டுபோகிறார்கள்' என்று சொன்னார்கள். தூரியோதனராஜனிடம் அதிக அன்புள்ளவர்களான அவனுடைய மந்திரிகளனைவரும், இவ்வாறு அலறுகின்றவர்களும் மனவருத்தமுள்ளவர்களும் எளிமையை அடைந்தவர்களும், யுதிஷ்டிரரருகில் வந்தார்கள். அப்படி துன்பத்தை அடைவிக் கப்பட்டவர்களும் தீனர்களும் யுதிஷ்டிரரை ராஜபிசைஷ கேட்பவர்களும் பிராயமுதிர்ந்தவர்களுமான தூரியோதனனுடைய மந்திரிகளைப் பார்த்துப் பீமஸேனன், 'பெரியபிரயத்தனத்தால் யானைகளோடும் குதிரைகளோடும் (யுத்தத்திறகாக) ஸன்னகத்தைச் செய்து வேறு எண்ணத்துடன் இங்குவந்த கௌரவர்களுக்கு இந்தக் கார்யம் மற்றொரு விதமாக ஏற்பட்டுவிட்டது. நாம் செய்யவேண்டியதைக் கந்தாவாகள் செய்தார்கள். இது முழுமையும், தீனர்களான நம்மைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவனும கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் கெட்ட சூதாட்டத்தை விளையாட்டாகக் கொண்டவனுமான தூயோதனராஜனுடைய தூராலோசனை. 'சுகதியற்றவனைப் பகைக்கிறவனைப் பிறா கொலவாகள்' என்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். மனிதர்களால் செய்வதற்கரிய இந்தக் காரியம் கந்தர்வர்களால் நமக்கெதிரில் செய்யப்பட்டது. சும்மா இருக்கின்ற

வர்களான நம்முடைய காரியப் பொறுப்பானது எந்த ஆண் பிள்ளையால் ஸுகமாக வாங்கிக்கொள்ளப்பட்டதோ நம்முடைய பிரியத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிற அப்படிப்பட்ட ஒருவன் தெய்வா தீனமாக இவ்வலகத்திலிருக்கிறான். கெட்ட புத்தியுள்ளவனான தூர் யோதனன் நல்ல நிலைமையிலிருந்துகொண்டு, குளிரையும் காற்றை யும் வெய்யிலையும் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பவாகளும் தவத்தி னால் இளைத்தவர்களும் தூர்த்தசையிலிருப்பவாகளுமான எங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறானறோ? அநியாயவழியில் நடப்பவனும மதி கெட்டவனுமான தூரீயோதனனுடைய நடையை எவர்கள் அனு ஸரிக்கிறார்களோ அவர்கள் அவமானத்தை அடைகிறார்கள். எவ னால் இரதச் செய்கையானது (தூரீயோதனனுகருசு) சொல்லப்பட டதோ அவனால் அதாமமானது செய்யப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? குந்தீநந்தனர்களோ கருணையுள்ளவர்களென்று உங்களுக்குநீரில் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லுகிறவ னும் கோபத்தால் குரலமாறினவனுமான பீமஸேனை நோக்கி யுதிஷ்டிரராஜா, 'கடுஞ்சொல்லுகரு இது காலமன்று' என்று சொல்லலானார்.

இருநூற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடீச்சீ)

(பீமன் தூரீயோதனனுடைய அன்யாயங்களை நினைவுழட்டி அவனை விடுவிப்பது தகாதென்றுசொல்ல, யுதிஷ்டிரர் மறுபடியும் தூரீயோதனை விடுவீக்தும்படி ஏவிய தும், அர்ஜுனன் தான் செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும்)

யுதிஷ்டிரர், 'ஐயா! நமமேநோக்கி வந்திருப்பவர்களும் பயச் சினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் ரக்ஷணத்தைவிருமபுகின்றவர்களும் கெட்ட நிலையை அடைந்திருப்பவாகளுமான கௌரவர்களைப் பார்த்து நீ இப்படிப்பட்டவசனத்தை எவ்வாறு சொல்லலாம்? விருகோதர! ஜ்ஞாதிகளுள் வேறுபாடுகளும் கலகங்களும் இருக் கின்றன; பகைகளும் திடமாக ஏற்படுகின்றன. ஆனாலும், ஜ்ஞாதி தர்மமானது அழிகிறதில்லை. ஜ்ஞாதியலலாத அயலான ஒருவன் குலத்தைக்கெடுக்க விரும்புவானாகில, அன்னியனால் ஏற்படக்கூடிய

அந்த அவமானத்தை ஸாதுகுகள பொறுககமாட்டார்கள். கெட்ட புத்தியுள்ள இவன நாம இவ்விடத்தில் நெடுநாளாகவஸிப்பதை அறிந்திருக்கிறுன்னரே? இவன நமமை இவ்வண்ணம் அவமதித்து இந்த அபரியததைச் செய்தான. யுத்தத்தில் கந்தாவன பலாத காரத்தால் தூயோதனனைப்பிடித்ததனாலும் ராஜஸ்திரீகளை ஜ்ஞாதி களல்லாத அனனியாகள தொடுவதாலும் நமமுடைய குலமானது கெடுக்கப்பட்டதாகிறது. புருஷஸரேஷ்டர்களை! சரணமடைந தவர்களையும் குலத்தையும் காப்பதற்காகக் கிளம்புங்கள். தாமதியாமல் ஸன்னததாகளாகக்கடவீர். பீம! புருஷப்புகளை! அர்ஜுனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் சததுருக்களால் ஜயிக்க முடியாதவனான நீயும், கொண்டுபோகப்படுகிற தூயோதனனை விடுவியுங்கள். புருஷஸரேஷ்டர்களை! எல்லாச் சஸ்திரங் களோடும்கூடியவைகளும் பிரகாசமுள்ளவைகளும் பொன்மய மான கொடிகளுள்ளவைகளும் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுடைய தோகள இதோ இருக்கின்றன. சஸ்திரங்களில் நல்ல தோசசியுள்ளவாகளான இந்திரஸேனை முத்தவிய ஸூதர்களால் இருந்து நடத்தப்பட்டவைகளும் சபத்ததுடன் கூடியவை களும் எப்பொழுதும் யுத்தஸன்னததமாக இருப்பவை களுமான இந்தத் தேர்களில் ஏறுங்கள். இந்த ரதங்களில் ஏறிகொண்டு யுத்தரங்குகளில் கந்தர்வர்களை எதிர்த்துப் போர் புரிவதற்கு முயற்சியுள்ளவாகளாகவும் ஆலஸயமில்லாத வாகளாகவும் தூயோதனனை விடுவிப்பதில் முயலுங்கள். அனனி யாகளால் அவமானமானது வரும்போது நாம தூறறைந்துபோர் கள ஒன்றுபட்டவர்கள். நமக்குள் அனயோனயம் விரோதமேற் படுமபோது நாம ஐந்துபோகளை; அவர்கள் தூறுபோகள். பீம ஸேன! ஸாமானய கூத்தரியனகூடச் சரணமடைந்தவனைத் தனது முழுவலமையினாலும் காப்பாற்றுவான். அவ்வாறிருக்க, நீ காப்பாற்றுவாயென்பதில் ஸந்தேஹமென்ன?' என்று சொன் னார். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பீமஸேனை, கோபத்தால் கண்கள சிவந்து முநதின வைரத்தை நினைத்துக்கொண்டு மீண் டும் யுதிஷ்டிரரைப்பாதது, 'யுதிஷ்டிரரே! வீரரே! முற்காலத் தில் நமமை அரசுகுமாளிகையில் எரிப்பதற்கு இவன் கெட்டஎண் ணம் கொண்டானரே! அப்பொழுது தெய்வத்தால் காப்பாற் றப்பட்டோம். பரதவம்சத்திலுத்திதவரே! பிரபுவே! என் னுடைய உணவில் கடுமையான காலகூடவிஷத்தைப்போட்டுப்

புஜிக்கச்செய்து கொடிகளால் கடடிக கவகையில் போட்டான். ராஜேந்திரரே! அப்பொழுது நான பாதாளத்தை அடைந்து அந்தஇடத்தில் வாஸுகியைப்பார்த்து அவவிடத்தினின்று மீண்டும் விரைவாகப் பூலோகத்தை அடைந்தேன். குருநீரந்தனரே! சூதாடுகிறகாலத்திலும் பாவசெயல்கள் செய்யப்பட்டன. ஸபையினருவில் திரௌபதியைதொடுதலும் மயிர்பிடித்தலும் துகிலுரிதலும் செய்யப்பட்டன. ராஜேந்திரரே! நமமுடைய ராஜ்யத்தையும் பிடுங்கிக்கொண்டு கடுஞ்சாற்கீளையும் சொன்னான். தூரியோதனன் முற்காலத்தில் செய்தபாவங்களின் பயனை அனுபவிக்கிறான். நாமே தூயோதனனுடைய சிகைப்பைச் செய்ய வேண்டும். நம்முடைய நேசத்தை விருமபுகின்ற வேறொருவனால் அந்தச் சிகைப் செய்யப்பட்டது. அரசரே! கந்தர்வன் நமக்கு உபகாரியன்றோ? அவனவிஷயத்தில் நீர் மனவருத்தமடைய வேண்டாம்' என்று சொன்னான்.

அரசரே! இந்தஸமயத்தில் சித்திரஸேனனால் தூரியோதனன் கொண்டுபோகப்பட்டான். கொண்டுபோகப்படுகின்ற ஸூயோதனன் அதிக துகைத்தால் மனவருத்தமுள்ளவனாக, 'யுதிஷ்டிர! மிகக புஜபலமுள்ளவனே! தாமவான்களைவருளளும் சிற்றதவனே! கௌரவர்கள் புத்திரர்களோடும் மனைவிகளோடும் கந்தர்வர்களால் வலிந்து கொண்டு போகப்படுகின்றதைப் பாரா. பாண்டுரந்தன்! மகாபாகுபலமுள்ளவனே! கௌரவர்களுக்குக் கீர்த்தியை உண்டு பண்ணுகிறவனே! தாமவான்களைவருளளும் சிற்றதவனே! கந்தர்வனால் பலாத்கரித்துக் கொண்டுபோகப்படுகிற எனனைப் பாதுகாப்பாயாக. புருஷ்பரேஷ்டனே! யுதிஷ்டிர! மகாகீர்த்தியுள்ளவனே! மிககதோளவலியமைந்தவனே! இந்நககந்தர்வன் உன்னுடைய பிராதாவான எனனைக் கட்டிக்கொண்டுபோகிறான். கந்தர்வர்கள் துச்சாஸனையும் தூர்விஷஹ்ணையும் தூமுசுணையும் தூஜயணையும் எமமையும் மனைவிகளைவர்களையும் கட்டிக்கொண்டுபோகிறார்கள். புருஷ்பரேஷ்டர்களே! சீக்கிரமாகப் பின்தொடர்ந்து ஓடிவருங்கள். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். எனனை ரக்ஷிப்பதற்காக நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும் ஆபுத்தங்களுடன் கூடினவர்களாக எனனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிவரக்கடவர். பாண்டவர்களே! வீரயத்தினால் கந்தாவாகளை ஜபித்துக் குருவமசத்திற்கு நேர்த்திருக்கிற இப்படிப்பட்ட மிரப்பெரிதான அபகீர்த்தியைப் போக்குங்கள்' என்று புலம்பினான்.

துன்பக்குரலுடன் இவ்வாறு புலம்புகின்ற தூர்யோதனனுடைய புலம்பலைக்கேட்டு, யுகிஷ்டிரா, பரபரப்புள்ளவராகவும் க்ருணமேலிட்டவராகவும் மீண்டும் பீமஸேனைப் பார்த்தது, 'ஸுயோதனனை விடுவிப்பதற்காக ஆலஸயமிலலாமல் நன்கு முயலுங்கள். 'எனனைப் பாதுகாப்பதற்காக ஓடிவா' என்று அழைக்கப்பட்டவனும் உததமனுமான எந்தமனிதன், சததுருவாக இருந்தாலும், கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு சரணமடைந்திருப்பவனைப்பார்த்துத் தன் பிராணனில் தயைபாராட்டுவான்? பாண்டவர்களே! வரனகளைப் பெறுதல் அரசாட்சி புத்திரஜனனம் இமமுனமும், ஆபத்தினின்று சததுருவை விடுவிப்பதொன்றும் ஒப்பானவை. இது நிச்சயம். ஸுயோதனன் ஆபத்தை அடைந்தவனாகி உன் புஜபலத்தை அடுத்தது உயிரைத்தேடுகிருன்னென்பதைவிடப் பெரியது எனன இருக்கிறது? விருகோதர! வீர! விஸ்தாரமாக அனுஷ்டிக்கப்படுகிற இந்த யாகமிலலாமவிருக்குமானால் நானே ஓடுவேன். எனக்கு இந்த விஷயத்தில் ஆலோசனை இல்லை யன்றோ? பீம! குருநாதன்! எப்படியும் தூரியோதனனை ஸாமோபாயத்தினாலேயே விடுவிப்பதற்கு முயலவாயாக. அந்தக் கந்தர்வராஜன் ஸாமோபாயத்தினால் ஸமமதிக்காமற்போனால் மெதுவான பராகிரமத்தால் தூர்யோதனனை விடுவிப்பாயாக. பீம! அப்படியின்றி, அவன் இலேசான யுத்தத்தினால் கௌரவர்களை விடாமற்போனால் எல்லா உபாயங்களாலும் பகைவர்களை அடக்கி அந்தக் கௌரவர்களை விடுவிககவேண்டும். விருகோதர! பாரத! விஸ்தாரமான யாககாரியம் நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, இவ்வளவுதான் எனனால் சொல்லியனுப்ப முடியும். யாசகனுக்கு வேண்டியவரனைக் கொடுப்பது மிகப் பெரியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது' என்று கூறினார். அஜாதசததுருவினுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அராஜுனன், 'கந்தர்வர்கள் ஸமாதானத்தால் திருந்தராஷ்டிரபுத்திரர்களை விடாமல் போவார்களாகில், இப்பொழுது, கந்தாவராஜனுடைய இரத்தத்தைப் பூமியானது குடிக்கப் போகிறது' என்று, தமையனருடைய சொற்படி, கந்தர்வர்களிடமிருந்து கௌரவர்களை மீட்பதைப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தான். அரசே! ஸத்தியவாதியான அர்ஜுனனுடைய அந்தப் ப்ரதிஜ்ஞையைக்கேட்டு, அப்பொழுது கௌரவர்களுடைய மனமானது மீண்டு திரும்பிவந்ததாகியது.

இருநூற்றாற்பத்தைத்தாவது அதயாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(பீமன் முதலிய நால்வருக்கும் சித்திரஸேனன்
முதலியவர்களுக்கும் யுத்தம்)

யுதிஷ்டிரருடைய வசனத்தைக கேட்டுப் பீமஸேனனை முதன்மையாகக்கொண்ட புருஷாரேஷ்டர்களனைவரும் மிகக் மனக்களிப்புடனும் முகமலாச்சிபுடனும் கிளம்பினார்கள். பாரதரே! பிறகு, மகாரதர்களான பாண்டவர்களனைவரும் உடைக்கமுடியாதவைகளும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான கவசங்களைப் பூண்டுகொண்டார்கள; பற்பலவிதமான திவ்யாயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். கவசம்பூண்டவர்களும் தவஜமுள்ளவர்களும் விற்பிடித்தவர்களான அநதப் பாண்டவர்களனைவரும் ரதங்களிலேறி ஜ்வலிக்கின்ற அகனிகள் போலக் காணப்பட்டார்கள். ரதிகர்களுள் சிறந்த பாண்டவர்கள் ஆயுதங்களால் நன்கு நிறைக்கப்பட்டவையும் வேகமுள்ள குதிரைகள் பூட்டிவைப்புமான அநத ரதங்களிலேறிக் கொண்டு அங்கிருந்து விரைவாகவே சென்றார்கள். பிறகு, ஒன்றுசேராதவர்களும் யுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்டவர்களும் மகாரதர்களான பாண்டுபுத்திரர்களைப் பார்த்தது, கௌரவஸைனிகர்களுடைய பெரிய ஆரவாரம் தோன்றியது. ஜயத்தால் பிரகாசிப்பவர்களும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும் மஹாரதர்களான கந்தாவர்கள் விரைவுள்ளவர்களாகப் பயமிலாதவர்களபோல ஒருசூழ்நிலையில் அநத வனத்தில் போர்புரிவதற்காக வந்தார்கள். பிறகு, வெற்றியோடு விளங்குபவர்களான கந்தர்வர்களனைவரும் போர்புரிவதற்காக ரதத்திலேறிப் பிருக்கிற நான்கு பாண்டவவீரர்களைக்கண்டு திருமயினார்கள். லோகபாலா கள்போல முயற்சிபுள்ளவர்களும் மிக விளங்குபவர்களான அநதப் பாண்டவர்களைக் கண்டு கந்தமாதனத்தில் வலிப்பவர்கள் அணிவகுத்துக்கொண்டு யுத்தஸனனததர்களாக இருந்தார்கள். பாரதரே! சிறந்த புத்தியுள்ள அரசரான தர்மபுத்திரருடைய வசனத்தைக் கேட்டு மெதுவான முறையோடு யுத்தம் தொடங்கப்பட்டது. மந்தபுத்தியுள்ளவர்களான கந்தர்வராஜனுடைய போரவீரர்கள் அப்பொழுது மெதுவான யுத்தத்தினால் நன்மையை அடைவிக்கப்படக்கூடியவர்களாயிலலை. பிறகு, பகைவர்களைத்

தவிக்கச் செய்கிற ஸவயஸாசியானவன, புத்தத்தில் எளிதில் ஐயிக்கமுடியாதவர்களான அந்தக் கந்தர்வர்களைப் பார்த்தது ஸமாநானத்தை முன்னிட்டு, 'அருவருக்கப்பட்ட இந்தக் காயமானது கந்தாவராஜனுக்குத் தகுந்ததன்று. பரதாரங்களைத் தொடுவதும் மனிதர்களைநிதி எதிர்ப்பதும் தகுந்தவையல்ல. தர்மராஜருடைய கட்டளையினால் சிறந்த வீரர்களான இந்தத் திருதராஷ்டிரருடைய புத்திரர்களையும் இவர்களுடைய மனைவிகளையும் விட்டு விடுங்கள்' என்கிற வாக்கியத்தை உரைத்தான். புகழ்பெற்ற பாண்டவனால் இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட கந்தாவர்கள், அப்பொழுது மிகச் சிரித்துக்கொண்டு பார்த்தனைப் பார்த்து, 'ஐயா! நாங்கள் பூமியில் ஒருவனுடையவசனத்தையே செய்யக்கடவோம். பாரத! எவனுடைய கட்டளையை அறிந்து அனுஷ்டித்துக் கவலையற்றவர்களாக ஸஞ்சரிக்கிறோமோ அவனொருவனுடைய கட்டளைப்படி இருக்கிறோம். அந்தத் தேவராஜனைக்காட்டிலும் வேறொருவன் எங்களுக்கு அதிகாரியல்லன்' என்கிற வசனத்தை உரைத்தார்கள். கந்தாவர்கள் இவ்வாறு கூறக்கேட்ட அந்தக் குந்தீபுத்திரனை தனஞ்சயன், மீண்டுமே அந்தக் கந்தாவர்களைப் பார்த்தது, 'கந்தாவர்களே! நலவசனத்தினால் திருதராஷ்டிரருடைய குமாரர்களை விடாமற்போவீர்களாகில் நானே பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்தித் தூய்யோதனை விடுவிப்பேன்' என்று மறுமொழி கூறினான். பிறகு, குந்தீபுத்திரனும் ஸவயஸாசியுமான தனஞ்சயன் இவ்வாறு கூறி ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களான கந்தாவர்களின்மீது கூடாமுள்ள அம்புகளை எய்தான். பலத்தினால் மேற்பட்டவர்களான அந்தக் கந்தாவர்களும் அப்படியே அம்புமழையினால் பாண்டவர்களை நான்குபக்கங்களிலும் அடித்தார்கள் பாண்டவர்களும் கந்தாவர்களை அடித்தார்கள். பாரதரே! பிறகு, பலசாலிகளான கந்தர்வர்களுக்கும் பயங்கரமான வேகமுள்ள பாண்டவர்களுக்கும் மிகவும் நெருங்கின புத்தம் நடந்தது.

இருநூற்றாற்பத்தாராவது அத்தயாயம்.

கோஷயா த் ராபர் வ ம். (தோடர்ச்சீ.)

(மாயையினால் மறைந்து யுத்தம்செய்கின்ற சித்திரஸேனன்மீது அர்ஜுனன் அஸ்திரம்தோடுத்ததும், சித்திரஸேனன் அர்ஜுன னீடம் தன்னை அவனுக்குத் தோழனென்று சொல்லி யதும், அர்ஜுனன் அஸ்திரங்களைத் திருப்பியழைக்கவே பீமன்முதலியவர்கள் யுத்தத்தை நிறுத்திவிட்டு அவனோடு ஸல்லாபம் செய்ததும்)

பிறகு, திவ்யாஸ்திரங்களோடுகூடினவர்களும் போன மாலையை அணிந்தவாளுமான கந்தாவர்கள் பிரகாசிக்கின்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு, பாண்டவர்களை நாடி புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அரசரே! வீரர்களான நான்கு பாண்டவர்களை ஆயிரக்கணக்கான கந்தாவர்கள் யுத்தத்தில நன்றாக எதிர்த்துப் போயிருந்தார்கள். அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. காணன தூயோதனன இருவருடைய ரதங்களும் கந்தாவர்களால் நூறுநூறுகுகுகளாக வெட்டி எறியப்பட்டதுபோலவே அந்தக் கந்தாவர்களுடைய ரதங்களும் பாண்டவர்களால் துண்டாடப்பட்டன. வேந்தரே! புருஷஸுரேஷ்டாகளான பார்த்தாகள், யுத்தத்தில் நூறுநூறுகுகுகளாக எதிர்த்து வருகின்ற அந்தக் கந்தாவர்களைப் பலவாறுகளால் சரமாரிகளால் எதிர்த்து அடித்தார்கள். பாண்டவர்களுடைய நாற்புறங்களிலும் சித்த அடிக்கப்படுகின்ற அந்தக் கந்தாவர்கள் பாண்டுபுத்திரர்களினருகில் திருமபுவதற்குச் சுகியுள்ளவர்களாக விலலை. அப்பொழுது கோபங்கொண்ட அர்ஜுனன், கோபங்கொண்ட கந்தாவர்களைக் குறிவைத்துத் திவ்யமான மநாஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கத் தொடங்கினான். பலத்தினால் மேம்பட்டவனான அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் ஜயிக்கமுடியாதவர்களான கந்தாவர்களை ஆயிரமாயிரமாக யமலோகத்திற்கு அனுப்பினான். அரசரே! நெடுந்தூரத்திலிருந்தே லக்ஷங்களில் அம்புகளை எய்யும் திறமை யுள்ளவனும் பலசாலிகளுள் சிறந்தவனுமான பீமன், யுத்தத்தில் கூர்மையான பாணங்களால் கந்தாவர்களை நூறுநூறுகுகுகளாக வெட்டி செய்தான். வேந்தரே! அப்படியே, பலததால் அதிகரித்தவர்களும்

புத்தமசெய்யவாகளுமான மாதரீபுத்திராகளும புத்தமுனையில பகைவாகளை எதிர்த்து நூறுநூறுக்க கொன்றார்கள். மகாரதாச னரல திவ்யாஸ்திரங்களுரை கொல்லப்படுகின்ற அந்தக கந்தாவா கள் அங்கிருந்து திருதராஷ்டிரபுத்திராகளை எடுத்தகுகொண்டு ஆகாயத்தில் எழும்பினார்கள். சூநதியின புத்திரனை அந்தத் தனஞ்சயன், ஆகாயத்தில் எழும்பின அந்தக கந்தர்வர்களைக்கண்டு, பெரிய அம்புமழையினால் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண் டான. கூட்டில் கிளிகளபோல அம்புகூட்டத்தால் கட்டுப்படுத்தப் பட்ட அந்தக கந்தர்வர்கள், கோபத்தால், ஆஜுனன்மீது கதைகளையும் சக்திகளையும் ரிஷ்டிகளின மழையையும் பொழிந் தார்கள். சிறந்த அஸ்திரங்களை அறிந்தவனை தனஞ்சயன் அந் தக கதைகள் சக்திகள் ரிஷ்டிகளாகிய இவைகளுடைய மழைகளை அடித்து நாசமசெய்து அர்த்தசந்திரபாணங்களால் கந்தர்வர்க ளுடைய சரீரங்களை அடித்தான். தலைகளும் கால்களும் அப்படியே கைகளும் விழுவது கலமாரிபோல விளங்கியது. பகைவார்களுக்குப் பயமுண்டாயிற்று. மிகக் தைரியமுள்ளவனை பாண்டவனால் வதம் செய்யப்படுகின்ற அந்தக கந்தாவர்கள் ஆகாயத்திலிருந்து டொண்டு பூமியிலிருக்கிற ஆஜுனன்மீது அம்புமழைகளைப் பொழிந்தார்கள். பகைவர்களைத் தவிர்த்துச் செய்வனும் தேஜஸ் விபுமான ஸ்வயஸாசியானவன், கந்தர்வர்களுடைய பாணவரஷங் களை அஸ்திரங்களுரை தடுத்து அவர்களைத் திருப்பியடித்தான். சூருந்தனைனை ஆஜுனன் ஸ்தூணகர்ணத்தையும் இந்திரஜாலத் தையும் அப்படியே ஸௌராலதிரத்தையும் ஆகநேயாஸ்திரத்தையு ம் ஸௌமயாஸ்திரத்தையும் பிரயோகம்செய்தான். இந்திரனால் எரிக்கப்படுகின்ற அஸுரர்கள்போலக் குந்தீபுத்திரனுடைய அம்பு களாலெரிக்கப்படுகின்ற அந்தக் கந்தர்வர்கள் அதிகத் துய ரத்தை அடைந்தார்கள். மேலே எழும்புகின்ற கந்தர்வர்கள் ஸ்வயஸாசியினால் பாணஸமூகத்தால் தடுக்கப்பட்டார்கள் ; ஓடுகின்ற வர்கள் அர்த்தசந்திரபாணங்களால் தடுக்கப்பட்டார்கள். பார தரே! குந்தீபுத்திரனால் பயமடையுமடி செய்யப்பட்ட கந்தர்வ் களைக்கண்டு, சித்திரஸேனை கதையை எடுத்தகுகொண்டு ஸ்வய ஸாசியை நோக்கி எதிர்த்து ஓடிவந்தான். புத்தத்தில் விரைவாக எதிர்த்து வருகின்றவனும் கதையைக் கையில் பிடித்தவனுமான அந்தச்சித்திரஸேனைனுடைய முற்றிலும் உருக்குமயமான கதை யைப் பார்த்தன அம்புகளால் ஏழாகத் துண்டாடினான். அந்தச்

சித்திரஸேனன பலசாலியான அர்ஜுனனூல பாணங்களால் கதை யானது பலவாறு அறுக்கப்பட்டதைக்கண்டு ¹ திரஸகரிணீவிததையினால் தனனைமறைததுக்கொண்டு பாண்டவனோடு போபுரிந தான. வீரனான அர்ஜுனன சித்திரஸேனனூல நனகுபிரயோகிக் கப்பட்ட எல்லாத திவயாஸதிரங்கனையும் அப்பொழுது திவயாஸ திரங்களால் தடுததான. மிக்க வலிமைபுள்ள அர்ஜுனனூல அந்த அஸ்திரங்களால் தடுக்கப்படுகின்றவனும் சிறந்த பலமுள்ள வனுமான அந்தக கந்தர்வராஜன மாயையினூல அப பொழுது மறைந்தான. பிறகு, அர்ஜுனன மறைந்தது கொண்டு அடக்கின்ற அந்தக கந்தாவராஜனைக் குறிவைத் துத திவ்யாஸதிரமந்திரங்களால் அபிமந்திரணம் செய்யப்பட்டு ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிகின்ற பாணங்களால் அடித்தான. அப பொழுது, கோபங்கொண்டவனும அநேக ஸுபங்களுள்ளவனும தனஞ்சயனென்கிற பிரஸித்தியைப்பெற்றவனுமான அர்ஜுனன, சப்தவேதமென்கிற அஸ்திரத்தை எடுத்தது, மறைந்திருக்கிற அந தக் கந்தர்வராஜனுடைய வந்ததைசு செய்யத் தொடங்கினான். மகாத்மாவான அர்ஜுனனூல அந்த அஸ்திரங்களால் வதம் செய் யப்படுகின்ற இனிப நண்பனான அந்தசு சித்திரஸேனனூல அப்பொழுது தனஸவருபத்தை அர்ஜுனனுக்குக் காண்பித்தான. பிறகு, சித்திரஸேனன, யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைப் பார்த்தது, 'எனனை ² நண்பனென்று நீ அறிவாயாக' என்று சொன்னான். அர்ஜுன னும சித்திரஸேனைக்கண்டு, 'இவன் தோழன்' என்று ஆசுச ரியமடைந்தான. பாண்டவஸரேஷ்டனான அர்ஜுனன, பிறகு, பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த அஸ்திரத்தைத் திருப்பியழைத் தான். பாண்டவர்கள்னைவரும், தனஞ்சயன அஸ்திரத்தைத் திருப்பியழைத்ததைப்பார்த்தது, யுத்ததளத்தில் வேகமாகச் செல்லு கின்ற குதிரைகளையும் பாண வேகங்களையும் விறகளையும் ஓய்சு செய்தார்கள். சித்திரஸேனனும பீமனும் ஸவ்யஸாசியும் நகுல ஸஹதேவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் குரல பரஸமம் செய்து கொண்டு ரதங்களிலேயே இருந்தார்கள்.

¹ மறைப்பது.

² 166-ம் பக்கம் பார்க்க.

இருநூற்றாற்பத்தேழாவது அத்தயாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(சித்திரஸேனன் தூர்யோதனனைக் கட்டினதற்குக் காரணத்தைக் கூறி யுதிஷ்டிரரிடம் போனதும், யுதிஷ்டிரர் தூர்யோதனன் முதலியவர்களைக் கட்டிலிருந்து விடுவித்ததும், தூர்யோதனன் தன் நகரம் சென்றதும்.)

பிறகு, பெரியவில்லைகளை கையிற்பிடித்தவனும் அதிக காந்தி புள்ளவனுமான ஆர்ஜுனன் சிரித்துக்கொண்டு கந்தாவ னேனை வீரர்களின் நடுவில் சித்திரஸேனைப பார்த்து, 'வீர! கௌரவர் களைத் தண்டிக்கும் விஷயத்தில் உன்னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன? எதற்காக இந்தத் தூரியோதனன் மனைவிகளுடன் கூடக் கட்டப்பட்டான்?' என்று வினவ, சித்திரஸேனன், 'தனஞ்சய! இந்திரன், காணொடுசோதவனும் கெடட எண்ணமுள்ளவனு மான தூரியோதனன், வனவாஸததுக்குத் தகுதியற்றவாகளும் வனத்தில் வலிப்பவாகளுமான நீங்கள் துன்பப்படுவதை அறிந்து, 'நல்ல நிலைமையிலிருக்கிற நான் கெட்ட நிலைமையிலிருக்கிற அந்தப் பாண்டவர்களைப் பார்ப்பேன்' என்றெண்ணின இந்த அபிப்பிராயத்தை ஸவாககத்திலிருந்தே அறிந்தான். 'நிலை தப்பினவர்களான இந்தப் பாண்டவர்களையும், கீததபுள்ளவளான திரௌபதியையும் பரிஹஸிப்பதாக இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்' என்கிற இவர்களுடைய கருத்தை அறிந்து தேவராஜன் என்னைப்பார்த்து, 'போ; தூரியோதனை மந்திரிகளுடன் கட்டிக்கொண்டுவா. யுத்தத்தில் தனஞ்சயனைப் ப்ராநாககளைளாடுகூட நீ காககவேண்டும். அந்தப் பாண்டவன் உனக்கு பரியனை தோழன். உனக்குச் சிஷ்ய னாகயமிருக்கிறான்' என்று சொன்னான். தேவராஜனுடைய வசனத்தினால் நான் ஸவாககத்தினின்று விரைவாக இங்கு வந்தேன். இந்தத் தூராத்ராவான தூரியோதனன் கட்டப்பட்டான். தேவலோகத்திற்குச் செல்லுவேன். பாகசாஸனனுடைய கட்டளையினால் இந்தத் தூராத்ராவைக் கொண்டுபோவேன்' என்று சொன்னான். ஆர்ஜுனன், 'சித்திரஸேன! எனக்குப் பிரியத்தை நீ விருமபுகிரூயாகில தாமராஜருடைய கட்டளையினால் நமமுடைய பிராதாவான ஸுயோதனை அவிழ்த்துவிடவேண்டும்' என்று சொல்ல, சித்திரஸேனன், 'தனஞ்சய! தாமராஜன் விஷயத்தி

லும் திரௌபதிவிஷயத்திலும் வஞ்சகனும் ஸாதுகளுடைய துயரத்தினால் நித்தியம் ஸந்தோஷப்படுகிறவனுமான இந்தப்பாவி யானவன விடுதலை அடைவதற்குத் தகுதியுள்ளவனல்லன். தர்மத் தால் பிரகாசிப்பவனும் சூருதியின புத்திரனுமான யுகிஷ்டரன், அவனுடைய இரதக் கெட்ட எண்ணத்தை அறியான். இரத விஷயத் தைக் கேட்டு நீ விருமபுகிறதைச் செய்வாயாக' என்று சொன்னா ன அவர்களைவருடே யுதிஷ்டிராராஜரை அடைந்தார்கள. அவரை அணுகி அரதத் தூயோதனனுடைய செய்கையினைத்தை யும் சொன்னார்கள். அஜாத சத்துருவானவா கந்தாவனுடைய அந்த வசனத்தை அப்பொழுது கேட்டுத் தூரியோதனன் முதலியவர்களைக் கட்டிவிட்டு அவிழ்ததுவிடுமபடி செய்தாா; அந்த எல்லாக கந்தர்வர்களையும் புகழ்ந்தாா. சித்திரவேனன், அப்பொழுது, கந்தாவர்களைப்பார்த்தது, கம்பிரமான சொல்லால், 'இனைய ஸ்ரீஹாதராகளுடனும் மந்திரிகளுடனும் மனைவிகளுட னும்கூடத் தூயோதனை விட்டுவிடுங்கள்' என்கிற வாகசு யத்தை உரைத்தான். கந்தர்வர்களோ சித்திரவேனனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு இருபுச்சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டிருக்கிற தூயோதனராஜனை மனைவிகளுடனும் பரிஜனங்களுட னும் மந்திரிகளுடனும் விரைவாக அவிழ்ததுவிட்டார்கள். மற்றும் எவாகள் சணல் வலைகளால் கட்டப்பட்டிருந்தார்களோ அவர்களைவரும் அப்பொழுது யுதிஷ்டிரருக்கருகில் கீழே விழுந்தது தரையிலுபுரண்டு வெடகத்தூடன் தலைசூனிந்து நின்றார்கள். யுதிஷ்டிரரும், அரத நிலைமையை அடைந்திருக்கிற அரதக் கௌரவர்களைத் தயையுடன் பார்த்தது, கந்தாவர்களை நோக்கி, 'பாகசியவிசேஷத்தால் பலசாலிகளும் வலலமை யுள்ளவர்களுமான உங்களனைவராலும் கெட்ட நடைபுள்ளவனும் மந்திரிகளோடும் சூதிகளோடும் பந்துக்களோடும் கூடினவனு மான இரதத் தூரியோதனை கொல்லப்படவில்லை. அப்பா! கந்தர்வ! எனக்கு இரதப் பெரிய உபகாரம் உனனால் செய்யப் பட்டது. துராதமாவான இரதத் தூரியோதனை விட்டதனால் எனனுடைய குலமானது அவமதிக்கப்படாததாயிற்று. உங்களைப் பார்த்ததனால் பார்தியுள்ளவனான எனனை நோக்கி உங்களுடைய இஷ்டங்களைப்பற்றிக் கட்டளை இடுங்கள். எல்லா அபிஷ்டங் களையும் பெற்றுக்கொண்டு, பிறகு, விளமபயின்றிச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னாா.

புத்திமாண பாண்டுபுத்திரரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்ட சித்திரஸேனன் முதலிய கந்தர்வர்கள் அதிக சந்தோஷமுள்ளவர்களாக அபஸ்ரஸுகளோடு கூட ஸ்வர்க்கலோகத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள். பிறகு, சித்திரஸேனன் கந்தாவர்களோடு சேர்ந்து அப்பொழுது தேவலோகத்தை அடைந்து இந்திரனிடத்தில் அவை அனைத்தையும் தெரிவித்தான். தேவராஜனும், எவர்கள் கௌரவர்களால் புத்தகத்தில் கொல்லப்பட்டார்களோ மரித்த அந்த எல்லா கந்தர்வர்களையும் திவ்யமான அமிருத வர்ஷத்தினால் பிழைக்கச் செய்தான். பாண்டவர்கள் அந்த ஜ்ஞாதிக்களையும் எல்லா ராஜஸ்திரீகளையும் விடுவித்து ஒருவராலும் செய்யமுடியாத காரியத்தைச் செய்து மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். ஸ்திரீகளுடனும் குமாரர்களுடனும் கூடிய கௌரவர்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றவர்களும் மஹாத்மாக்களும் மகாரதாக்களுமான பாண்டவர்கள் யாகசாலிபினமத்தியில் அகனிகளபோலப் பிரகாசித்தார்கள். பிறகு, கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட தூயோதனனைப்போல, புதிஷ்டிரர், பிரதாக்களோடு கூடினவராக அப்பொழுது அனைபிலை, 'அப்பா! மீண்டும் இப்படிப்பட்ட ஸாஹஸத்தை ஓரிடத்திலும் ஒருபொழுதும் செய்யாதே. பாரத! ஸாஹஸகார்யத்தைச் செய்பவர்கள் ஸுகமாக விருத்தியடைகிறதில்லையன்றோ? குருவமசத்தை ஆனந்தமடையச் செய்வனே! எல்லாபராதாக்களோடும்கூடி கேஷமமாக இஷ்டப்படி வீட்டுக்குச் செல்வாயாக. மனவருத்தத்தைப் பாராட்டாதே' என்று சொன்னார். புதிஷ்டிரரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்ட தூயோதனராஜன் அப்பொழுது தாமபுத்திரரைத் தண்டனிட்டு விபாதிபுள்ளவன்போல இந்திரிய சுகதியை இழந்தவனாகவும் (துக்கத்தால்) பிளக்கப்படுகின்றவனாகவும் வெட்கமுள்ளவனாகவும் நகரத்தைக்குறித்துச் சென்றான். கௌரவனான அந்தத் தூரியோதனன் சென்ற பிறகு, குருதீபுத்திரரும் வீரருமான புதிஷ்டிரர், பிரதாக்களோடு கூடியவராகவும், பிராம்மணர்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றவராகவும், தேவர்களால் இந்திரன் சூழப்பட்டதுபோல அப்படிப்பட்ட எல்லாத் தவசிகளாலும் சூழப்பட்டவராகவும், ஸந்தோஷமுள்ளவராகவும் அந்த தவையத் வனத்தில அவ்வாறு மகிழ்ந்திருந்தார்'' என்று கூறினார்.

திருநூற்றாற்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தூர்யோதனன் நடுவழியில் தங்கியதும், கர்ணன் வந்து, கந்தர்வர்கள் கட்டியதையும் விட்டதையும் அறியாமல் தூர்யோதனன் வேற்றி பெற்றதாக எண்ணி அவனைப் புகழ்ந்ததும்)

ஜனமேஜயா, “பகைவாகளால் வெல்லப்படடுக கட்டப் படவனும், பிறகு, மகாதமாகளான பாண்டவர்களால் புத்தத தால் விடுவிககப்படவனும், அகவகாரமுள்ளவனும், மிகக கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும், தறபுகழ்ச்சி செய்பவனும், கொழுப்புள்ள வனும், எப்பொழுதுமே காவமுள்ளவனும், எப்பொழுதும் ஆண்மை களாலும் ஒளதாராயங்களாலும் பாண்டவர்களை அவமதிக்கின்றவனும், பாவிபும், நித்தியம் அகவகாரததுடன் பேசுபவனும் மாண தூர்யோதனனுக்கு ஹஸ்திபைட்டணத்தில பிரவேசமானது செய்ய முடியாதென்று எனக்குத தோனறுகிறது. வைசம்பாயனரே! வெட்கததுடன் கூடியவனும் சோகததால் மனம் கலவ கினவனுமான அநந்த தூர்யோதனனுடைய நகரபரவேசத்தை எனக்கு நீர் விஸ்தாரமாக உரைநகக்கடவீ” என்று வினவினார்.

வைசம்பாயனா, “தாமராஜரால் விடுவிககப்பட்ட திருநதரஷ்ட டிரபுகதிரனான ஸுயோதனன் வெட்கததால் தலைகுனிந்தவனாக வும் வாட்டமுற்றவனாகவும் மிகக துககமுள்ளவனாகவும் நகரத்திற்குச செல்லலானான். சதுரங்கசேனையினால் பினதொடரப்பட்ட தூர்யோதனராஜன் சோகததால் டிககப்பட்ட புத்தியினால் அவமானத்தை நினைத்துக்கொண்டு தன் பட்டணத்திற்குச சென்றான். வழியில் நல்லபுலனுகளும் தணணீருமுள்ள ஓரிடத்தில வாகனங்களை விட்டுவிட்டு, மவகளகரமானதும் அழகியதுமான பூமியில் தனனிஷ்டப்படி உடகாரநதான்; யானைகளையும் குதிரைகளையும் ரதங்களையும் காலாடகளையும் இருகக வேண்டிய இடங்களில் அமாந்திருக்கச் செய்தான். பிறகு, அக்னி போல ஜ்வலிக்கின்ற கட்டிலில் வீற்றிருப்பவனும் விடியற் காலத்தில் ராகுவினால் விழுங்கப்பட்ட சந்திரனபோன்றவனுமான தூர்யோதனை அணுகிக் கர்ணன் அப்பொழுது, ‘காந்தாரீ நநதன்! பாகசியவிசேஷத்தால் பிழைத்திருக்கிறாய். பாக்கியவிசேஷத்தால் நமக்கு மீண்டும் சோககை ஏற்பட்

டது காமரூபிகளான கந்தாவாகள் தெய்வாதீனமாக உன்னுடைய ஜயிக்கப்பட்டார்கள். குருநாதன்! ரணகைத்தில சததுருஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களும் தக்க முயற்சியுள்ளவர்களும் மஹாரதர்களுமான உன்னுடைய பிராதாகளனைவரையும் பாக்கிய விசேஷந்தால் சததுருகளை ஜயித்தவர்களாகக் காண்கிறேன். நானே நீ பாததுக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே எல்லாக் கந்தர்வர்களாலும் எதிர்த்துத் தாக்கப்பட்டவனாகப் பிளக்கப்படுகிறேனென்று நிலைநிறுத்துவதற்குச் சகதியுள்ளவனாகவில்லை. பாணகர்களால் உடம்பு காயப்படுத்தப்பட்டவனும் எதிர்த்து அடிக்கப்பட்டவனும் அடித்ததைவிட்டு ஓடிவிட்டேன். பாரத! இந்த இடத்தில் உங்களை நான் பார்ப்பதை அதிக ஆச்சர்யமாக நினைக்கிறேன். உங்களை சேஷமமுள்ளவர்களாகவும் ஆயுதக் காயமில்லாதவர்களாகவும் தாரகர்களோடும் ஸையங்க்களோடும் வாகனங்களோடும்கூடினவர்களாகவும் அந்த அமானுஷமான யுத்தத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களாகவும் பாக்கிறேன். பாரதனே! மகாராஜனே! யுத்தத்தில் பராதாக்களோடு கூடின உன்னால் செய்யப்பட்ட இகனைச் செய்கிற மனிதன் இவ்வலகத்தில் இல்லை' என்று சொன்னான். அரசனே! காணால் இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்ட அரசனான துரியோதனன், அப்பொழுது தலை குனிந்து கொண்டு கண்ணீரால் தடுமாற்றமுள்ள குரலுடன் பின்வருமாறு உரைக்கலானான்.

இருநூற்றுநாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் யுத்தத்தில் தம்பிமார்களுடன் கூடத் தான் கந்தர்வர்களால் கட்டப்பட்டதையும் யுதிஷ்டிரருடைய கட்டளை யினால் பீமன்முதலியவர்கள் யுத்தத்தில் கந்தர்வர்களைத் தோல்வியடையச் செய்ததையும் சொல்லியது)

துரியோதனன், 'காண! அறியாதவனாகப் பிருக்கிற உன்னுடைய வசனத்தைப்பற்றி நான் அஸூயையப்படவில்லை. நீ என்னால் சொளாயத்தினால் பகைவர்களான கந்தர்வர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்களென்று நினைக்கிறாய். நெடுநேரம் என்னோடுகூட என்னுடைய தம்பிமார்கள் கந்தர்வர்களுடன் போர்புரிந்தார்கள்.

மிசக புஜபலமுள்ளவனே! இருதிறத்திலும் நாசம் உண்டுபண்ணப் பட்டது. மாயை மிகுந்தவர்களான கந்தர்வ சூரர்கள் ஆகாசத்தை அடைந்து போர்புரிந்தபொழுது எங்களுக்கு ஆகாயத்தில் ஸ்ரீ சரிப்பவர்களோடு ஸமமான யுத்தம் ஏற்படவில்லை யுத்தத்தில் தோல்வியை அடைந்தோம்; கட்டவும் பட்டோம். அதிக தூக்கத்தை அடைந்தவர்களான நாங்கள் வேலைக்காரர்களோடும் மந்திரிகளோடும் புத்திரர்களோடும் கூடியவர்களாகவும் தாரங்களோடும் சேனர்களோடும் வாகனங்களோடும் கூடினவர்களாகவும் கந்தாவர்களால் ஆகாயமாகத்தலை மேலே கொண்டுபோகப்பட்டோம். பிறகு, நமமுடைய சில ஸைனிகர்களும் மந்திரிகளும் மகாரதர்களும் தீனாகளாக, அபயம் கொடுப்பவர்களான பாண்டவர்களை அணுகி, 'திருதரஷ்டிரகுமாரனான இந்தத் தூயோதனராஜன் தமபிமாகளோடு கூடியவனாகவும் அமாதியாகளோடும் தாரங்களோடும் கூடியவனாகவும் தேவலோகவாஸிகளான கந்தாவர்களால் கொண்டுபோகப்படுகிறான். மனைவிகளுடன் கூடின அந்த அரசனை விடுவிப்புகள். உங்களுக்கு மங்களம். குருகுலத்தில் பிறந்த அரசர்களுடைய தாரங்களனைவரையும் அன்புபுருஷர்கள் தொடாமலிருக்கட்டும்' என்று சொன்னார்கள் யுத்தத்தினின்று விடுபட்டவர்கள் தாமராஜனை அணுகி இவ்வண்ணம் கூறினார்கள்.

இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டவுடன், தாமாதமாகவும் பாண்டவின் மூத்த குமாரனுமான யுதிஷ்டிரன், அப்பொழுது, நல்ல வசனங்களால் ஸந்தோஷத்தை அடையச் செய்து, தமபிமாறெல்லாரையும் கௌரவர்களை விடுவிக் கும விஷயத்தில் கட்டளையிட்டான பிறகு, புருஷஸரேஷ்டர்களும் சகதியுள்ளவர்களும் தாமதர்களும் மகாரதர்களும் பாண்டவர்கள் அந்த இடத்தை வசதடைந்து நல்லாதத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு எங்களை விட்டுவிடவேண்டுமென்று கந்தாவர்களை வேண்டினார்கள். ஆகாசத்தில் ஸ்ரீசரிப்பவர்களும் வீரர்களும் மேகங்களபோலக் காஜிப்பவர்களும் கந்தாவர்கள் இனரிசாதங்களால் வேண்டப்பட்டும் எங்களை விடாமற்போனபொழுது அர்ஜுனனும் பீமனும் பலம் மிகுந்த நகுல ஸஹதீசவர்களும் கந்தாவர்களின் மீது அனேகமான சரமாரிகளை விடுத்தார்கள். பிறகு, எல்லாக்கந்தர்களும் மனக்களிப்புடன் யுத்தத்தை விட்டுவிட்டுத் தீனாகளான எங்களை இழுத்துக்கொண்டே ஸ்வாகத்தை நோக்கிச் செல்லலானார்கள். பிறகு, எல்லாப் பகவங்களிலும் அம்புவலையால் சூழப்பட்டவனும்

அமானுஷமான அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிப்பவனுமான தனஞ்சயனைக் கண்டோம். பாண்டுநந்தனனால் கூர்மையான அம்புகளால் திசைகள் நன்றாக மூடப்பட்டதைக்கண்டு அப்பொழுது தனஞ்சயனுக்குத் தோழனை சித்திரவேனன தன ஸவருபத்தைக் காண்பித்தான். சித்திரவேனனும் அராஜுனனும் ஒருவரையொருவா தழுவிக்க குசலபரஸனம் செய்தார்கள். மற்றப பாண்டவர்களாலும் சித்திரவேனன சேஷமம் விசாரிக்கப்பட்டான். அந்த வீரர்களான கந்தாவர்கள் அப்படி ஒன்று சேர்ந்து யுத்தஸனனாகங்களை முழுதும் விட்டுப் பிறகு பாண்டவர்களோடு அந்நியாயம் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். சித்திரவேனனும் தனஞ்சயனுமாகிய இருவரும் ஒருவரோடொருவா சேர்ந்து அதிக பரிதிபுள்ளவர்களாக ஒருவரையொருவா பூஜித்தார்கள்.

இருநூற்றைம்பதாவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(துர்யோதனன் தான் கட்டுண்ட விஷயத்தில் சித்திரவேனனும் அராஜுனனும் பேசிக்கொண்டதையும் யுதிஷ்டிரர் தன்னை விடுவதையும் கூறிப் பிராயோபவேசந் செய்ய நிச்சயித்துத் துச்சாஸனனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்பித்ததும், கர்ணன் துர்யோதனனைத் திருப்புவதற்காக அவனுக்கு இன்சொல் கூறியதும்)

பகைவீரர்களைக் கொல்பவனான அராஜுனன், அப்பொழுது சித்திரவேனனுடன் சேர்ந்து சிரித்துக்கொண்டு, 'கந்தர்வஸ்ரேஷ்டனே! வீர! என்னுடைய பிராதாககளை நீ விடவேண்டும். பாண்டவர்கள் உயிரோடிருக்குமொழுது இவர்கள் பகைவர்களால் அவமதிக்கப்படாத தக்கவர்களல்லரன்றோ?' என்கிற இப்படிப்பட்ட கம்பீரமான வசனத்தை உரைத்தான். கர்ண! மஹாத்மாவான பாண்டவனால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட கந்தாவன, 'ராஜ்யத்திலிருப்பவனும் ஸ்ரீயினால் வரிக்கப்பட்டவனுமான நான் ராஜ்யத்தினின்று நழுவினவாகளும் ஸ்ரீயினால் கைவிடப்பட்டவர்களும் ஸுகத்தை இழந்தவர்களும் வீரர்களும் மனைவியுடன்கூடினவர்களும் பாண்டவர்களைப் பாப்பேன்' என்று எந்த விஷயத்தை நாம் ஆலோசித்துக்கொண்டு நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டோமோ

அந்த விஷயத்தைச் சொன்னான். கந்தர்வனால் அந்தவிஷயமானது அவ்வாறு சொல்லப்படும் மையத்தில் வெடகததுடன் கூடியவனாகப் பூமியிலுள்ள ஒரு வீளையில் துழைய விருப்பங்கொண்டேன். பிறகு, கந்தாவர்கள் பாண்டவாசனோடு கூட யுதிஷ்டிரனை அணுகி அவனுக்கு நமமுடைய துராலோசனையையும் நாம் கட்டப்பட்டதையும் தெரிவித்தார்கள். கட்டப்பட்டவனும் சத்தருவின் வசத்தை அடைந்தவனும் தீனனுமான நான் ஸ்திரீகளுக்கும் எதிரில் யுதிஷ்டிரனுக்குக் காணிக்கையாகக் கந்தர்வர்களால் கொடுக்கப்பட்டேன். இதைவிடப் பெரிதான துக்கமென்ன இருக்கிறது? எவர்கள் எனனால் எப்பொழுதும் நிராகரிக்கப்பட்டார்களோ, எவர்களுக்கு நான் எப்பொழுதும் பகைவனே அவர்களால், தூய புத்தியுள்ளவனான நான் விடுவிக் கப்பட்டேன். அவர்களாலேயே உயிரை எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. வீர! அந்த மகாபுத்தத்தில் நான் வதத்தை அடைந்திருந்தால் அந்த வதமானது எனக்கு நன்மையாக இருக்கும். இப்படி அவமதிக்கப்பட்டிருக்கிற எனக்கு உயிர் சிறந்ததாகாது. கந்தாவர்களிடத்திலிருந்து ஏற்படும் வதத்தால் எனக்குப் பூமியில் புகழ் பரவினதாகும். இந்திரலோகத்தில் எனனால் அக்ஷயமான புண்பலோகங்கள் அடையப்படவைகளாகும். புருஷஸரேஷ்டாக்களே! இப்பொழுது எனனுடைய முயற்சியைக் கேளுங்கள். இந்த இடத்தில் நான் பிராயோபவேசம் செய்தேன். நீங்கள் வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள். எனனுடைய பிராதாக்கள் அனைவரும் இப்பொழுது தங்கள் பட்டணத்திற்குச் செல்லக்கூடவர். காணாமுதலைய நண்பர்களுடைய உறவினர்களும் துச்சாஸனனை முன்னிட்டுக்கொண்டு இப்பொழுது பட்டணத்தை நோக்கிச் செல்லக்கூடவர். நண்பர்களுக்குக் கௌரவத்தை உண்டிப்பண்ணுகிறவனாகவும் பகைவர்களுடைய கௌரவத்தை அழிப்பவனாகவுமிருந்து, இப்பொழுது பகைவர்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட நான் பட்டணத்தை நோக்கிச் செல்லமாட்டேன். இப்பொழுது நான் யுத்தமுனையில் பகைவர்களால் இஷ்டப்படி அவமதிக்கப்பட்டேன். அப்படிப்பட்ட நான் நண்பர்களுக்குத் துயரத்தைக் கொடுப்பவனும் பகைவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை வளாகுகிறவனுமாகிவிட்டேன். ஹஸ்திநாபுரத்தை அடைந்து அரசரான திருதாஷ்டிரரை அணுகி என்ன சொல்லுவேன்? பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் அஸ்வதாமாவும் விதுரரும் ஸஞ்சயனும் பாஹலீகளும் பூரிஸரவஸும் பெரியோர்

களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மற்றவீரர்களும் பிராமமணர்
 களும் சிலபிககூட்டத்தலைவர்களும் ஸ்வதந்திரஜீவனமுள்ளவர்
 களும் எனனைப்பாராதது எனன சொல்லுவார்கள்? நான
 அவர்களைப்பாராதது எனன மறுமொழிசொல்லுவேன்? பகை
 வர்களுடைய தலைபிலின்று அப்படி அவர்களமார்பில் பராகசீர
 மத்தைக காட்டி உயாநத நிலைமையிலிருந்து என்குற்றத்தால்
 நழுவிக்கீழே விழுந்திருக்கின்ற நான் அரசர் முதலானவர்களுக்கு
 எனன சொல்லுவேன்? துஷ்டங்கள ஸூயையும் விததையையும்
 ஸம்பததையும்டைநதால், மதத்தினால் காவற்கொண்டவனான
 எனனைப்போல நெடுங்காலம் நல்ல பதத்திலிருக்கமாட்டார்கள்.
 எதனால் பிராணஸமசயத்தை அடைந்தவனானேனே அப்படிப
 பட்ட இந்தக் கஷ்டமான கெட்காயமானது கெடுமதிபுள்ள
 வனான எனனால் அறியாமையால் செய்யப்பட்டது. அநதோ!
 கஷ்டம்! ஆகையால், பிராயோபவேசம் செய்வேன். உயிரோடு
 இருப்பதற்கு நான் சுகதியுள்ளவனல்லேன். ஆபத்தினின்று பகை
 வர்களால் கரையேற்றிவிடப்பட்ட அறிவுள்ள எந்த மனிதன் உயி
 ரோடிருப்பான? கர்வமுள்ளவனான நான் பகைவர்களாலும் நகைக
 கப்படேன்; ஆணமையினாலும் விடப்பட்டேன். வலிமைமிக்க
 வர்களான பாண்டவர்களாலும் அவமதிப்போடு பார்க்கப
 பட்டேன்' என்று சொன்னான்.

இவ்வண்ணம் சிந்தையினால் கவரப்பட்டவனான துரியோ
 தனன், பிறகு, துச்சாலனைப்பாராதது, 'பாரத! துச்சா
 ளன்! எனனுடைய இந்த வசனத்தைத் தெரிநதுகொளவாயாக.
 நீ எனனால் கொடுக்கப்படுகிற இந்த ராஜ்யபட்டாபிஷேகத்தைப்
 பெற்றுக்கொள். ராஜாவாக இரு. காணாலும் சகுனியினாலும்
 பாதுகாக்கப்பட்டதும் ஸம்பததால் நிறைந்ததுமான பூமியைஆள
 வாயாக. இந்திரன் தேவர்களை ரக்ஷிப்பதுபோலத் தம்பிமார்களை
 அன்புடன் பரிபாலனம் செய்வாயாக. தேவர்கள் இந்திரனை அண்டிப்
 பிழைப்பதுபோலப் பநனுகள் உன்னை அண்டிப் பிழைக்கட்டும்.
 அஜாகசிரதையில்லாமல் எப்பொழுதும் பிராமமணர்களுக்கு ஜீவ
 னத்தை ஏற்படுத்தவாயாக. உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களுக்
 கும நீ எப்பொழுதும் சுதியாக இரு. விஷ்ணுவானவர் தேவகணங்
 களைப் பார்த்ததுகொளவதுபோல ஞாதிக்களையும் பார்த்துக்கொள்
 வாயாக. நீ பெரியோர்களைப் பரிபாலனம் செய்யவேண்டும்; போ.
 நண்பர்களை ஆணந்தமடையச் செய்துகொண்டும் பகைவர்களனை

வரையும் வெருட்டிக்கொண்டும் பூமியைப் பரிபாலனம் செய்வாயாக' என்றுசொல்லி அவனைக் கழுத்தில் தழுவிக்கொண்டு, 'போகலாம்' என்றும் சொன்னான்.

அவனுடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டுத் துச்சாஸனன் மனந்தளர்ந்தவனும கண்ணீரால் குரல தடைப்பட்டவனும மிக்க துகுகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனுமாகிக் கைகளைக் குவித்ததுகொண்டு தண்டனிட்டுக் கூறலானான். துச்சாஸனன், 'கருணைபுரிவாயாக' என்று தமையனைநோக்கிப் பரிதாபமுள்ள மனத்தடனும் தடுமாற்றமுள்ள குரலுடனும் ஒருவாக்கியத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். புருஷஸ்ரேஷ்டனான துச்சாஸனன் துகுகத்துடன் அந்தத் தூயோதனனுடைய காலகளில் கண்ணீரை வடிக்கின்றவனாகி, 'இது இப்படி நேரக்கூடாது. பூமியானது முழுமையும் வெடித்துப்போகலாம். ஆகாசமும் துண்டுதுண்டாகப்போகலாம்; சூரியனும் தனனுடைய ஒளியை இழக்கலாம்; சந்திரன் சூரியரத்த கிரணங்களுடனிருந்தலை இழக்கலாம்; வாயுவும் விரைவாகச் செல்லும் தன்மையை விட்டுவிடலாம்; இமயமலையும் சூளிர்ச்சியை இழக்கலாம்; ஸமுத்திரங்களில் ஜலமும் வறண்டுபோகலாம்; நெருப்பானது வெமமையை விட்டுவிடலாம்; அரசனே! நீ இல்லாமல நான் பூமியைப் பரிபாலனம்செய்யமாட்டேன். வேந்தனே! நீயே பகைவாசனாகுச் சோகத்தை உண்டிபண்ணிக்கொண்டும் நண்பர்களுக்குச் சோகத்தைப் போக்கிக்கொண்டும் நமமுடைய குலத்தில் தூறுவருஷகாலம் அரசனாக இருப்பாய். கிருபைசெய்வாயாக' என்கிற இந்தவாக்கியத்தை மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தான்.

பாரதரே! அந்தத் துச்சாஸனன் தூயோதனராஜனைப் பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்துப் பூனைக்குத் தகுதியுள்ள தமையனுடைய பாதங்களை நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டு இனியகுரலாக அழுதான். அவ்வாறு துகுகமடைந்திருக்கின்ற அந்தத் துச்சாஸனனையும் தூயோதனனையும் பார்த்துக் காணன் மனவருத்தமுள்ளவனாக அவர்களை அணுகி, 'குருகுலத்தில் பிறந்தவாக்களை! மூக்க ஸவபாவத்தால் அலபமனிநாகன்போல ஏன் விசனப்படுகிறீர்கள்? துகுகப்படுகின்ற மனிதனுடைய சோகமானது ஒருபொழுதும் அவனைவிட்டு விலகாது. சோகமானது சோகத்திற்கு உடன்பட்டிருக்கிற மனிதனுடைய விசனத்தைப் போக்குகிறதில்லை. ஆதலால், சோகத்தை அனுபவிக்கின்ற நீங்கள் சோகத்தில் என்ன பயனைக் காணுகிறீர்கள்? தைய்யத்தை அடையுங்கள். சோகத்திற்கு

உடன்பட்டவர்களாக இருந்துகொண்டு பகைவர்களை ஆனந்த மடையுமபடி செயயாடீர்கள். அரசனே! பாண்டவர்களால் உனக்குச் செய்யத்தக்கதாக இருக்கிற விடுவித்தலன்றோ செய்யப்பட்டது? அரசனுக்குத் தேசத்திலவளிப்பவர்கள் எப்பொழுதுமே பிரியத்தைச் செய்யவேண்டும். அவர்கள் உனலை பரிபாலனம் செய்யப்பட்டன்றோ கவலையற்றவர்களாக வஸிக்கிறார்கள்? இது இவ்வாற்றுகக, ஸாமான்யமனிதன்போல நீ சோகத்தைப் பாராட்டுதல தகாது. நீ பிராயோபவேசமசெய்வதில் உன்னுடைய ஸஹோதரர்கள் துயரத்தை அடைகிறார்கள். அரசனே! ஆகையால், பிராயோபவேசம் போதும். துககத்தில முழுகியிருக்கிற இவர்கள் ளனைவரையும் கரையேறறுவதற்காக எழுந்திரு; புறப்படு. உனக்கு மங்களம். ஸஹோதரர்களைத் தேறுதலடையச் செய்வாயாக.

இருநூற்றைம்பத்தோராவது அத்தாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

{ கர்ணன் பலவாறு வேண்டியதும், துரியோதனன் பிராயோப வேசத்தை விடாமலிருந்ததும் }

வேந்தனே! ஒப்பொழுது உனக்கே மனத்தளர்ச்சியையும் அப்படியே அலப்புத்தியையும் காரியங்களில் விவேகமில்லாமை யையும் அறிகிறேன். நாமங்களை அறிந்தவனே! பகைவர்களைக் கொல்பவனே! தீமரென்று பகைவர்களின் வசத்தை அடைந்த நீ, பாண்டவர்களால் விடுவிக்கப்பட்டவனாகிறு யென்பதில் என்ன ஆசாயம்? சூருவமசத்திலுத்தித்தவனே! அறியப்படாதவர்களானாலும் அறியப்பட்டவர்களானாலும் சேனையிறசேர்ந்து பிழைப்பவா களும் அப்படியே தேசத்தில் வஸிப்பவர்களும் அரசனுக்கு விருப்பத்தைச் செய்யவேண்டும். தலைவர்களான மனிதர்கள் பணவர்களுடையபடையை பெருமபாலும் கலசகி புத்தவங்களில் பிடிக்கப்படுகிறார்கள்; தமபடைவீரர்களால் விடுவிக்கவுமபடுகிறார்கள். அரசர்களுடைய தேசத்தில் சேனையில்சேர்ந்து பிழைக்கிற மனிதர்கள் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து உள்ளபடி ராஜகாரியத்திற்காக முயலவேண்டும். அரசனே! இப்படியிருக்க, உன்னுடையதேசத்தில் வஸிப்பவர்களான பாண்டவர்களால் தற்செயலாகச் சததுருக்களிடத்தினின்று விடுவிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறாய். அந்தவிஷயத்

தில் புலம்புவான் ஏன்? அரசனே! உனசேனையோடு யுத்தத்திற்
காசுச்செல்லுகின்ற ராஜஸரேஷ்டனை உன்னைப் பாண்டவர்கள்
பின்புறத்தில் தொடர்ந்துவராமலிருந்தது ஸரியன்று. சூராகளும்
பலசாலிகளும் யுத்தங்களில் புறங்காட்டிஓடாதவர்களுமான அந்தப்
பாண்டவர்கள் முந்தியே ஸபையில் உனக்கு அடிமையாகிவிட்டா
கள். அவர்களுடைய சிறந்தபொருள்களை நீ இப்பொழுதும்
அனுபவிக்கிறாய். (ஆயினும்) பாண்டவர்கள் உயிரோடிருக்கிறா
ர்கள்; பார். அவர்கள் பிராயோபவேசம் செய்யவில்லை. மிக்க
புஜபலமுள்ளவனே! ஆகையால், நீ இப்படிப்பட்ட துகுகத்தைப்
பாராட்டலாகாது. வேந்தனே! எழுந்திரு. உனக்கு மங்களம்.
நீ கவலையடையாதகவனவலை. அரசே! தேசவாசிகள அரசன்கு
அவசியம் பிரியத்தைச்செய்யவேண்டும். அந்தவிஷயத்தில் புலம்பு
வதேன்? பகைவாகளை நாசம்செய்வனே! ராஜேந்திரனே!
என்னுடைய இந்தலாககியத்தை நீ இவ்வண்ணம் செய்யாமற்
போவாயாகில, உன்னுடைய பாதங்களுக்கூட பணிவிடைசெய்து
கொண்டு இவ்விடத்திலிருப்பேன். உன்னைப்பிரிந்து நான்
உயிரோடிருக்கின்றும்பவிலை புருஷஸரேஷ்டனை நீ அப்படி
பிராயோபவேசம் செய்வாயாகில அரசாசனங்குப் பரிஹஸிக்கத்
தக்கவனாவாய்' என்று சொன்னான். காணனால் இவ்வாறு
சொல்லப்பட்ட துரியோதனராஜன் அப்பொழுது ஸவர்க்கத்தை
அடைவதில் நிச்சயமுள்ளவனாகி எழுந்திருப்பதற்கு மனத்தைச்
செலுத்தவேயில்லை.

இருநூற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்திராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(சதுவிழதலியவர்களால் பலவாறு தேற்றப்பட்டும் துரியோதனன்
பிராயோபவேச நிச்சயத்தினின்று திரும்பாமலிருக்கையிற் பாதா
ளத்தில்வலிக்கின்ற தைத்யர்களும் தானவர்களும் அவனை
அழைத்துவநவதற்காக ஒரு பிசாசத்தை உண்டுபண்ணி
யதும், அது துரியோதனைப் பாதாளத்திற்கு
அழைத்துக்கொண்டுபோனதும்.)

அரசரே! பிராயோபவேசத்திலிருப்பவனும் (அவமானத்
தைப்) பொறுதவனுமான துரியோதனராஜனை அப்பொழுது

ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனியானவன், இனசொற்கூறிக் கொண்டு, 'கௌரவ! காணனூல நன்றாக உரைக்கப்பட்டதன்றோ? அதனை நீ கேட்டாயா?' எனனூல (பாண்டவர்களிடத்திலிருந்து) பறிக்஑ப்பட்ட அப்படிப்பட்ட பெருஞ்செல்வத்தை மதிமயக்கத்தால் ஏனஇழக்கிறது? ராஜஸரேஷ்டனே! நீ புத்திக்ருறைவினூல பிராணனைவிடவிருமபுகிறது. அறிவுமுதிர்ந்தவாக்ளே நீ அடுக்கவில்லை யென்பதை இப்பொழுதுதான் அறிகிறேன். எவன் மிக அதிகப படுகின்ற ஸந்தோஷத்தையோ துக்கத்தையோ அடக்கவில்லையோ அவன் ஐஸவரீயத்தைப்பெற்றால் ஜலத்திலபோடப்பட்ட சுடாத மண்பாண்டமபோல அழிந்துபோகிறது. மிகக்கயமுள்ளவனும் மென்மைதகனமைபுள்ளவனும் சுக்தியற்றவனும் காரயங்க்ளே தாமதமாகக்கசெய்யவனும் அவதானமில்லாதவனும் சூது குடி வேடடைமுடலிய விசனங்க்காரணமாக ஸ்திரீமுதலியவிஷயங் க்ளால் கவரப்பட்டவனுமான அரசனுகு அடுத்தவர்கள் அனபு டன் ஊழியமசெய்யார. நன்மை செய்யப்பெற்ற உனக்கு எப்படி விபரீதமாகக் 'சோகமுண்டாகலாம்' பார்த்தாக்ளால் செய்யப் பட்ட நல்லகாரியத்தை நீ சோகத்தை அடைந்து கெடுததுவிடாதே. ராஜேந்திரனே! எந்தவிஷயத்தில் உன்னால் ஸந்தோஷம் பாராட்டப்படத்தக்கதோ பாண்டவர்களும் பூஜிக்கப்படத்தக்க வாக்ளோ அந்தவிஷயத்தில் சோகத்தைப் பாராட்டுகிறது. உன்னு டைய இநதக்காரியம் விபரீதமாக இருக்கிறது. தயையசெய்வாயாக. உயிரை இழக்காதே. ஸந்தோஷமுள்ளவனாக நன்றியை நினைப்பா யாக. பார்த்தர்க்குக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடு. கீததியையும் தாமத்தையும் அடைவாயாக. இநதக்காரியத்தை நீ நன்றாக அறிந் தால் நன்றிமற்றவனாகமாட்டாய். பாண்டவர்களோடு ஸஹோ தர ஸநேகத்தைக்கசெய்துகொண்டு அவர்க்ளே நல்லநிலைமையிலிருக்க குமப்படிக்கெய்து அவர்க்குக்குத் தங்க்கள்பிதாவைக்கேர்ந்ததான் ராஜ்யத்தைக் கொடுததுவிடு. பிறகு, ஸுகத்தை அடைவாய்' என்று கூறினான்.

தூரியோதனன், சகுனியினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு, கால்களில் விழுந்திருப்பவனும் வீரனும் தமையனிடத்திலுள்ள அன்பினால் வாட்டமுள்ளவனுமான துக்கசாஸனனைப்பார்த்தது, பகைவர்க்ளே நாசமக்கப்பவனான அவனை நன்கு திரண்டி ருக்கிறிருக்கக்களாலும் எடுத்துநிலுத்தி அனபுடன் நன்றி கத்தமுக்கிக்கொண்டு உக்கியில முகாந்தான். அந்தததூரியோதன

ராஜன, கர்ணனும் சகுனியுமாகிய இவர்களின் வசனங்களை நன்குகேட்டு அப்பொழுது (ஜீசித்திருப்பதில்) மிககவராகக் கியதை அடைந்து லஜ்ஜையினால் சூழப்பட்ட மனமுள்ளவனாக ராஜயலாபத்தில் அதிகமான¹ நரராஸ்யத்தை அடைந்தான். தூர்யோதனன, நணபாகளுடைய அநதவசனத்தைக் கேட்டுத் தீனத்தனமைபுள்ளவனாக, 'தாமததினலும் தனததினலும் செளக்கியத்தினலும் ஐஸ்வாயத்தினலும் ஆஜ்ஞையினலும் போகங்களாலும் எனக்குச் செயவேண்டுவது ஒன்றுமே இல்லை. எனனுடைய ஸங்கலபத்தைக் கெடுக்காதீர்கள். போங்கள். பிராயோபவேசத்தில் எனனுடைய இரதப்புத்தியானது நிசசயமுள்ளதாயிருக்கிறது. எனக்குப் பூஜயாகளும் குருக்களும்பிருக்கிற நீங்கள் எல்லாரும் நகரத்திறஞ்சு செல்லுங்கள்' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்டவர்களான அநதசசகுனி கர்ணன்முதலியவர்கள், பகைவர்களைவருத்தபவனான தூர்யோதனைப்பார்த்து, 'ராஜேநதிரனே! பாரத! உனக்கு எநதக் கதியோ அது எங்களுக்கமுண்டாகட்டும். உன்னை இழந்தவர்களாக நாங்கள் எவ்வண்ணம் பட்டணத்தில் நுழைவோம்?' என்று மறுமொழிகூறினார்கள். நணபாகளாலும் அமைச்சர்களாலும் பிராதாகளாலும் உறவினர்களாலும் பலவிதமாகச் சொல்லப்பட்டும், தூர்யோதனன பிராயோபவேசநிசசயத்திலிருந்து அசைக்கப்படவில்லை. திருதராஷ்டிரனுடையகுமாரனும் அரசர்களானசிறந்தவனுமான தூர்யோதனன நிசசயத்தினால் தர்ப்பங்களைப்பரப்பித் தீர்த்தத்தைஆசமனமசெய்து பரிசுத்தனாகிய பூமியில் நன்கு உட்காராதவனும் தாப்பங்களாலும் மரவுடிகளாலும் செய்தவஸ்திரத்தை உடுதவனும் சிறந்தநியமத்தைக் கைக் கொண்டவனும் மொனவிரத்ததுடன் கூடியவனுமாகி ஸவாகத்தை அடையவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் ஸமீபத்தில் (தன தேகத்தை எரிப்பதற்காக) காஷ்டங்களுடைய ஸமூகத்தை² மனத்தினால் ஸங்கலபித்தது ஸநானபானுகளை

¹ ஆசையினமை

² 'உந்ஸொவலிதிம் கூக்யா' எனபது மூலம்; இவ்வனம் பொருளசெய்து, 'அவசியம் மரிககவே வேண்டுமென்று நிசசயித்தது எனபது கருத்தி' எனபது பழையவுரை. 'உந்ஸொவலிதிம்' என்று பாடங்கொண்டு, 'மானவிகமாக ஜபிக்கவும் பூஜிக்கவும் தொடங்கினான்' எனபது இவ்விஷய மொழிபெயர்ப்பு

விலக்கி பராயோபவேசத்தில் மிக்க உறுதியுள்ள புத்தியை ஏற்படுத்திக்கொண்டு இருந்தான்.

பிறகு, அவனுடைய அந்த நிச்சயத்தை அறிந்து பாதாளத்தில் வலிக்கிறவர்களும் பயங்கரமான உருவமுள்ளவர்களும் முற்காலத்தில் தேவர்களால் ஜயிக்கப்பட்டிருப்பவர்களுமான அந்தத் தையர்களும் தானவர்களும் தங்களுடைய பக்தத்திற்கு நாசமுண்டாகுமென்று அறிந்து தூயோதனனை அழைப்பதற்காக அப்பொழுது ¹ பல அகனிகளால் செய்வனவான ² நவகுணம முதலிய கிரியைகளைச் செய்தார்கள். மந்திரங்களில் தோந்தவர்கள் ³ உபநிஷத ஆக்களால் சொல்லப்பட்டவையும் மந்திர ஜபங்களோடு கூடினவையுமான அந்த எல்லாக் கிரியைகளையும் பிர்ஹஸ்பதியினாலும் சக்கிரசார்யராலும் சொல்லப்பட்டவையும் அதாவணவேதத்தில் சொல்லப்பட்டவையுமான மந்திரங்களால் அப்பொழுது செய்தார்கள். வேதவேதாங்கங்களில் கரைகண்டவர்களும் மிகவுறுதியான விரதமுள்ளவர்களுமான பிராமணர்கள் மனத்தை நன்கு அடக்கி, அகநியில் பாலரூபமான ஹவிஸை மந்திரத்தான ஹோமம் செய்தார்கள். பிறகு, தானவர்களுடைய அதவர்புககள் கிரியைகளை நடைபெறச் செய்தனர். அரசரே! அந்த யுகத்தில் காமாவின்புழுவில் மிக்க ஆசகர்யகரமான தாம கொட்டாவிவிடுகின்ற துமான ஒரு பெண்பேய் தோன்றியது; 'நான் என்ன செய்யக்கடவேன்?' என்றும் சொல்லியது. தையர்கள் மிகமகிழ்ந்த மனத்தோடு அந்த ⁴ கருதயையைப் பாதது, 'பிராயோபவேசம் செய்திருக்கிற திருதராஷ்டிரபுத் திரண தூரியோதன ராஜனை இங்கே கொண்டுவா' என்று சொன்னார்கள்; அந்த கருதயையானது, 'அப்படியே' என்று

¹ 'கேட்புவெதாந ஸாலவம்' எனபது மூலம்; 'பல அகனிகளால் செய்யத்தக்க நவகுணம முதலியவற்றைச் செய்தல்; அவை அதர்வணவேதமந்திரங்களால் செய்யப்படுவன; மற்ற மூன்று வேதங்களால் செய்யப்படுவனவல்ல' எனபது பழையவுரை.

² ஒன்பது அகனிகுண்டங்களமைத்துச் செய்யும் ஒருவித யாகம்.

³ ஆரணயுகத்தில் சொல்லப்பட்டவையும், 'ஸவ-ஓ ப்ரவிய்யு ஹுஷ்யம் ப்ரவிய்யு ஸிரொணியூஜி யபீஃ ப்ரவ்யூஜி' என்பது முதலிய மந்திரங்களால் தெரிவிக்கப்பட்டவையும் பகைவரைக் கொல்ல தற்கானவையும் இந்த மந்திரங்களின் ஜபம் ஹோமம் முதலியவையுமான கிரியைகளை' எனபது பழையவுரை.

⁴ 'ஏவினதைச்செய்யும் தேவதை' என்பது பழையவுரை.

பிரதிஜைஞ்செய்து அப்பொழுது புறப்பட்டது. ஒருநிமிஷத்திற் குள் தூயோதனராஜனிருக்குமிடத்தை அடைந்தது; அரசனை எடுத்ததுகொண்டு பாதாளத்தில் பிரவேசித்தது; ஒரு முகூர்த்த சாலத்தில் தானவர்களுக்கெதிரில் அந்தத் தூரியோதனனைக் கொண்டுபோய்ச் சோதனையைத் தெரிவித்தது. இரவில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற அந்த அரசனைப் பார்த்துத் தானவர்களை வரும் அருகிறசென்று மிகமகிழ்ந்தமனமுள்ளவாகளும் சிறிதுமலர்ந்த கண்களுள்ளவாகளுமாகி, அப்பொழுது அவனைத் திடீர்மாதிரிக் கொண்டும், சேஷமம் விசாரித்தும், பிறகு, இந்தவாக்கியத்தை அபிமானத்தோடு உரைத்தார்கள்.

இருநூற்றைம்பத்து மூன்றாவது அத்தியாயம்.

கோஷ்யா த் ராபர் வம். (தோடீசீசீ)

(பாதாளத்தில் தைத்தீயர்களும் தானவர்களும் காரணங்களையெடுத்துரைத்துப் பிராயோபவேசநீச்சயத்திலிருந்து தூரியோதனனைத் திருப்பியதும், பேய் தூரியோதனனை முன்னிருந்த இடத்திற்கு மறுபடியும் கொண்டுவந்ததும், மறுதீனம் கர்ணன் முதலியவர்களின் வேண்டுகூலால் தூரியோதனன் எல்லாப் பரிஜனங்களுடனும் தன் பட்டணத்திற்குத் திரும்பிவந்ததும்)

தூர்னவர்கள், ‘ஐயா! தூயோதன! ராஜேந்திரனே! பரதகுலத்தைத் தாக்குபவனே! சூரர்களாலும் மகாதமாகளாலும் எப்பொழுதும் சூழப்பட்டிருக்கிற நீ, யாதுகாரணத்தால பிராயோபவேசமாகிற இந்த ஸாஹஸத்தைச் செய்தாய்? தற்கொலை செய்துகொள்பவன் சீழானகதியை அடைகிறான் அப்போதையே உண்டுபண்ணுகிற நிரந்தையையும் அடைகிறானேறே? உன்னைப் போன்ற புத்திசாலிகள சதநூறுபத்துக்கு விரோதமானவையும் பலபாவங்களுள்ளவையும் வேரை அறுப்பவைமுமான காரியங்களில் பிரவேசிக்கமாட்டார்கள். அரசனை! தர்மத்தையும் அந்த தத்தையும் ஸுகத்தையும் நாக்குசெய்கின்றதும் புகழையும் பிரதாபத்தையும் வீர்யத்தையும் அழிகின்றதும் பகைவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை வளர்க்கிறதமான இந்தப் புத்தியை விட்டுவிடுவாயாக. பிரபுவே! உண்மையைக்கேள். அரசனை! உன்னுடைய தெய்வத்தன்மையையும் சரீரத்தின் அமைப்பையும் தெரிந்துகொண்டு, பிறகு, தையத்தைய அடைவாயாக. அரசனை! முற்

காலத்தில் நீ மஹேஸ்வரரிடத்திலிருந்து எங்களால் தவத்தினால் அடையப்பட்டாய். உன்னுடைய (தேகத்தில்) நாபிக்கு மேற்பாகமானது முழுவதும் வஜ்ரக குவீபலங்களால் நிர்மிக்கப்பட்டதும், அஸ்திரங்களாலும் சஸ்திரங்களாலும் பிளக்கமுடியாததுமாயிருக்கிறது உன்னுடைய (தேகத்தில்) நாபிக்ருக கீழ்ப்பாகமானது தேவியினால் புஷ்பமயமாகவும் ரூபத்தால் ஸ்திரீகளுடைய மனத்தைக் கவரும் தன்மை பொருந்தியதாகவும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அரசாக்களுள் உத்தமனே! இவ்வண்ணம் உன்னுடைய தேகமானது ராஸ்வரராலும் தேவியினாலும் சோதது அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ராஜஸரேஷ்டனே! ஆதலால், நீ தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவன்; மலிதன்லை. மகாவீரமுள்ளவர்களுள் சூராகளுமான பகததன் முதலிய க்ஷத்திரியர்கள் திவ்யாஸ்திரங்களை அறிந்திருக்கிற உன் பகைவர்களைக் கொல்லுவார்கள். ஆகையால், உன்சகுக துயரம் வேண்டாம். உனக்குப் பயம் இல்லை. உனக்கு உதவிசெய்வதற்காக வீரர்களான அப்படிப்பட்ட தானவர்கள் பூமியில் பிறந்திருக்கிறார்கள். மற்ற அஸுரர்கள், பீஷ்மா துரோணர் கிருபர் முதலியவர்களிடம் பிரவேசிக்கப் போகிறார்கள். அவர்களால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற பீஷ்மர் முதலியவர்கள் கருணையைவிட்டு உன்னுடைய பகைவர்களோடு போர் புரிவார்கள். கௌரவர்களுள் சித்தவனே! யுத்தத்தில் (பகைவர்களை) நனகு அடிக்கப்போகிறவர்களான அவர்கள், புத்திரர்களுையோ பிராதாகளையோ தகப்பனமாகளையோ உறவினர்களுையோ சிஷ்யாகளையோ ஞாதிகளையோ இனோருர்களையோ முதியோர்களையோ விடப்போகிறதில்லை. தானவர்களால் பிரவேசிக்கப்பட்ட கௌரவவீரர்கள், சித்தமானது தானவர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவுடன், அன்பில்லாதவர்களாக ஸநேகத்தைத் தூரத்தில் விலக்கி உறவினர்களை அடிப்பார்கள். கௌரவஸரேஷ்டனே! புருஷஸரேஷ்டர்கள், ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும், கலக்கப்பட்ட மனமுள்ளவர்களும், ¹ செய்யத்தக்கது செய்யத்தகாததெனும் பகுத்தறிவினமையால் மயங்கினவர்களும், முன் வினையினுலுண்டு பண்ணப்பட்ட அதிருஷ்டவசத்தால், 'உயிரோடு என்னிடமிருந்து நீ விடுபடமாட்டாய்' என்று அனயோனயம் விருத்தமாகப்பேசுகின்றவர்களும், எல்லாரும் சஸ்திரங்களைபும அஸ்திரங்களையும் பிரயோகிப்பதனால் ஆணமையில் நிலைபெற்றவர்களும், புகழ்கின்றவர்

¹ வேறுபாடும்.

களுமாகி ஜனங்களுக்கு அழிவை உண்டுபண்ணுவார்கள். மகாத
 மாககளான அந்த ஐந்தனுபாண்டவர்களும் எதிர்த்துப் போர்புரி
 வர்கள். தெய்வபலத்தையுடையவர்களும் மகாபலசாலிகளுமான
 அவர்கள் இவர்களை வதம்செய்வார்கள். அரசனே! அஸூர ராக்ஷ
 ஸர்களுடைய கூட்டத்தினாகள சூத்திரியஜாதிகளில் தோன்றி
 யுத்தத்தில் பராகரமஞ்செய்து உன்னுடைய பகைவர்களைடு
 போர்புரிவர்கள். மகாபலசாலிகளான அந்த வீரர்கள் உன்னு
 டைய பகைவர்களைக் கதாயுதங்களாலும் உலகைகளாலும்
 சூலங்களாலும் பறபல சஸ்திரங்களாலும் அடிப்பார்கள்.
 வீரனே! அராஜுனனிததிவிருந்து உண்டான எந்தபயம
 உன்னுடைய மனத்தினுள் இருக்கிறதோ அந்தப் பயவிஷயத்
 திலும் எமமால் அராஜுனனுடைய வதோபாயமானது ஏற்படுத்ப
 பட்டிருக்கிறது. கொல்லப்பட்ட நரகாஸூரனுடைய ஆதமா
 வானது கர்ணனுடைய மூாததியை அடைந்திருக்கிறது. வீரனே!
 அந்த வைரத்தை நினைத்துக்கொண்டவனாகக் கேசவனேடும் அரா
 ஜுனனேடும் கர்ணவடிவங்கொண்ட நரகன் போர்புரிவான். அடிப்
 பவர்களுள் சிறந்தவனும் மகாரதனும் பகைவரை வெல்வதில் வல்ல
 வனுமான அந்தக் காணன் யுத்தத்தில் அராஜுனனையும் உன்னு
 டைய சததுருக்களைவரையும் ஜயிப்பான். வஜரபாணியான
 இந்திரன், இதை அறிந்து அராஜுனனைக் காப்பதற்காகக் கபடத்
 தால் கர்ணனுடைய குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் அபஹரிப்
 பான். ஆகையால், எங்களாலும் இந்த விஷயத்தில் லக்ஷக்கணக்
 கான அஸூரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஏவப்பட்டிருக்கிறார்கள்.
 அவர்கள் ¹ ஸம்சபதகர்களைன்று பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறார்கள்.
 பிரஸித்தர்களான அவர்கள் வீரனை அராஜுனனை யுத்தத்தில்
 கொல்லுவார்கள். நீ விசனப்படாதே. அரசனே! பகைவாக
 ளில்லாத இந்தப் பூமியானது உன்னால் அனுபவிககத்தகக்
 தன்றே? ஆகையால், நீ வியஸனமடையாதே. இந்தத் துககம்
 உனக்குத் தகாது. கௌரவ! நீ அழிந்தால் எங்களுடைய
 பகைமும் குறைவடைந்துவிடும். வீரனே! நீ போ. எவ்விதத்தா
 லும் நீ வேறு எண்ணத்தைச் செய்யலாகாது. நீ எங்களுக்கு
 எப்பொழுதும் கதியாக இருக்கிறாய். தேவதைகளுக்குப் பாண
 டவர்களா கதி' என்று சொன்னார்கள். பாரதீரே! தானவர்

¹ வெல்வது அல்லது இறப்பது என்று சபதம்செய்து போர்புரியும் வீரர்கள். துரோணபாவம் 62-ம் பக்கம் சூறிப்பிறகானாக.

களுள் சிறந்தவர்களான அஸுரர்கள் இவ்வாறு சொல்லி ராஜஸுரேஷ்டனை அந்த நூரியோதனனைத் தழுவிக்கொண்டு (எவராலும்) வெல்லமுடியாதவனான அவனைப் புத்திரனைத்தேற்றுவது போலத் தேற்றி அஸுரையை புத்தியை நிலைபெறச்செய்து பிரிய வசனங்களையும் சொல்லி, 'போகலாம்' என்று அனுமதி கொடுத்தது, 'ஐயத்தை அடைவாயாக' என்றும் சொன்னார்கள். அவர்களால் அனுப்பப்பட்ட மிகக் புஜபலமுள்ள தூயோதனனை அந்த கருதையானது அப்பொழுது அவன் பிராயோபவேசம் செய்துகொண்டிருந்த இடத்திலேயே கொண்டுவந்து சேர்த்தது. அந்தகருதையானது அந்த வீரனை அந்த இடத்தில் கொண்டு வந்துவிட்டு அவனைப்பூஜித்து அரசனான அவனால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு அந்த இடத்திலேயே மறைந்துபோயிற்று.

பாரதேரீ! அது மறைந்துபோனபிறகு, தூயோதனராஜன் இந்த விருத்தநாதங்களைத்தையும் ஸ்வபனமகண்டதுபோல எண்ணினான். தானவர்களால் சொல்லப்பட்ட அந்த வாகுகியங்களை நன்றாக ஆலோசித்து, 'யுத்தத்தில் பாண்டவர்களை ஐயிப்பேன்' என்று துஷ்டபுத்தியுள்ள தூயோதனனுக்கு எண்ண முண்டாயிற்று. அவன் காணையும் ஸம்சபதகர்களையும் பகைவர்களைக்கொல்பவனான அாஜுனனுடைய வதத்தில் நோக்குள்ளவர்களை என்றும் வல்லமைபுள்ளவர்களை என்றும் எண்ணினான். பரதஸுரேஷ்டேரீ! கெட்டபுத்தியுள்ளவனான அந்தத் தூயோதனனுக்குப் பாண்டவர்களை ஐயிக்கும் விஷயத்தில் இவ்விதம் திடமான ஆசை உண்டாயிற்று. நரகனுடைய அந்தராதமாவினால் பிரவேசிக்கப்பட்ட மனமுள்ள காணனும் அப்பொழுது அாஜுனனைக் கொல்லவில்லை கருமமானபுத்தியைச் செலுத்தினான். வீரர்களான அந்த ஸம்சபதகர்களும், ராக்ஷஸர்களால் பிரவேசிக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவர்களும் ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவர்களுமாகிய பலகுணனுடைய வதத்தைச்செய்ய விருப்பமுற்றார்கள். அப்பொழுது, பிஷ்மர் துரோணர் கருபர் முதலிய வீரர்களும் தானவர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட மனத்தூண்டுகூடினவர்களாகப் பாண்டுவின புத்திரர்களிடம் முன்போல் அப்படி அன்புள்ளவர்களாக இருக்கவில்லை. கருதையினால் அழைத்துக்கொண்டுபோய் இராககாலத்தில் தானவர்களால் இந்தத் தூயோதனராஜனுக்கு எந்தவிஷயம் சொல்லப்பட்டதோ அதை இவன் ஒருவனுக்கும் சொல்லவில்லை. ஸூர்யகுமாரனும்

மிக்க தோள்வலிமையுடையவனுமான அந்தக கர்ணன் விடியற் காலத்தில் அரசனான தூய்யோதனனை அடைந்து புன்சிரிப்புடன் இருகரங்களையும் குவித்துக்கொண்டு, 'மரிதத மனிதன பகை வர்களை ஜயிக்கிறதில்லை. உயிரோடிருப்பவன் நன்மைகளைப் பார்க்கிறான். கௌரவ! மரித்தவனுக்கு நன்மைகள் எங்கிருந்து உண்டாகும்? வெற்றி எங்கிருந்து உண்டாகும்? துயரத்திற்கோ பயத்திற்கோ மாணத்திற்கோ இது ஸமயமன்று' என்று சொல்லி, இருகைகளாலும் அவனைக்கட்டிக்கொண்டு, 'வேந்தே! எழுந்திரு. ஏன் படுகதிருக்கிறாய்? பகைவரைக் கொல்பவனே! யாது காரணத்தால் சோகத்தை அடைகிறாய்? வலலமையால் சத துருக்களை மிகவாட்டி வெற்றிபெற்றவனான நீ எவ்வாறு மரிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவன்? அல்லது, அராஜுனனுடைய பராக் கிரமத்தைப்பார்த்து உனக்குப் பயமுண்டாயிருக்கலாம். நான் உண்மையாக பாரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். பதினமுன்றுவர்ஷம் சென்றபிறகு, நான் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைக் கொல்வேன். இது ஸதயம். ஆயுத்ததைத்தொட்டு ஆனை இடுகிறேன். ஜனங்களுக்கு அதிபதியே! நான் பார்த்ததர்களை உனக்கு வசப்பட்டவர்களாகச் செய்வேன்' என்று சொன்னான்.

கர்ணனால் இவ்விதம் உரைக்கப்பட்ட தூய்யோதனன், தைதயர்களுடைய அபபடிப்பட்ட வசனத்தினாலும் துச்சாஸனன் முதலியவர்களுடைய வந்ததைதாலும் பிராயோபவேசத்திலிருந்து எழுந்திருந்தான். புருஷஸரேஷ்டனான தூய்யோதனன் தைதயர்களுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, மனத்தில் உறுதிசெய்துகொண்டு, பிறகு, ரதங்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் காலாட்களாலும் நெருங்கிய சேனையை நகரத்தைக் குறித்துச் செல்வதற்காக வரிசைப்படுத்தினான். அவனுடைய பிரயானத்தில் சேனையானது கங்கையின் வெள்ளத்துக்கு ஒப்பாக விளங்கியது. வெள்ளைக்குடைகளாலும் கொடிகளாலும் மிக்க வெண்ணிறமுள்ள சாமரங்களாலும் ரதங்களாலும் யானைகளாலும் காலாட்களாலும் நெருங்கிய சேனையானது, நெருங்கிய மேகங்களிலலாதகாலத்தில் அன்னப்பறவைகளின் வரிசைகளால் நாற்புறங்களிலும் வியாபிக்கப்பட்டதும் வட்டமிடுகின்ற லாரஸபட்சிகளால் பிரகாசிக்கிறதுமான சரதகாலத்தைச்சார்ந்த ஆகாயம்போல அதிகமாகப் பிரகாசித்தது. ராஜேந்திரரே! திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரனும் ஜனங்களுக்கு அதிபதியுமான அந்தத் தூய்யோதனன்

பிராமமணோததமர்களால், 'ஜய, ஜய' எனனும் ஆசீர்வசனங்களால் சகரவாததிபோலத் துதிக்கப்படுகின்றவனும் ஜனங்களுடைய அஞ்சலி வரிசைகளை ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றவனும் நிகரிலலாத காந்தியினால் ஜவலிக்கின்றவனுமாகக் காணோமும் சூதாடியான சகுனியோடும் முந்திச் சென்றான். குருஸரேஷ்டர்களான துச்சாஸனன் முதலிய எல்லாத் தம்பிமார்களும் பூரிஸரவஸும் ஸோமத்ததனும் மகாராஜனான பாஹலீகனும் செனறுகொண்டிருக்கின்ற அந்த ராஜஸரேஷ்டனை ரதங்களோடும் பலவிதமான வடிவங்களுள்ள குதிரைகளோடும் சிறந்த யானைகளோடும் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். ராஜேந்திரரே! தூயோதனை முந்திச் செல்பவனாகக் கொண்ட எல்லாக்களரவாகளும் அப்பொழுது மிக்க மனக்களிப்புள்ளவாகளாகச் சிறிது காலத்தில் தங்களுடைய பட்டணத்தில பிரவேசித்ததாகள" என்று கூறினார்.

இருநூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்திராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் தூயோதனைடம் பாண்டவர்களைப் புகழ்ந்து அவர்களோடு நட்பைச் செய்வீக்க முயன்றதும், கர்ணனை நிந்தித்ததும், தூயோதனனுடைய அனுமதியினால் கர்ணன் தீக்குவியத் திற்காகப் புறப்பட்டதும்.)

ஜனமேஜயர், "மகாதமாகளான அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தில் இவ்வண்ணமிருக்கும்பொழுது, பெரியவில்லைக்கையில் தாங்கியவாகளும் மிகச் சிறந்தவர்களுமான திருதராவ்ஷ்டிரபுத்திரர்களும் ஸூயகுமாரனான கர்ணனும் மிக்க பலசாலியான சகுனியும் பீஷ்மரும் தூரோணரும் கிருபரும் யாதுசெய்தனர்? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"பார்த்தகர்கள் இவ்வாறு சென்றபின், அவர்களால் விடுவித்து அனுப்பப்பட்ட தூயோதனை ஹஸ்தினாபட்டணத்திற்கு வந்தவுடன், பீஷ்மர் தூயோதனைப் பார்த்தது, 'மகாராஜனே! ஐயா! முன்பு, தபோவனத்தைக்குறித்ததுப் புறப்படும் பொழுது உனக்கு என்னால் கூறப்பட்டது. என்னுடைய அந்த

வசனமானது உன மனததுக்குப் பிடிக்கவில்லை. (அதனால்) நீ அதனைச் செய்துவிடவில்லை. வீரனே! அதனால், நீ பகைவர்களால் வலிநது பிடிக்கப்பட்டாய். தாமங்களை அறிந்த பாண்டவர்களால் விடுவிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறாய். உனக்கு வெட்கமில்லையா? பிரஜைகளுக்கு ரக்ஷகனே! காந்தாரீ நந்தன! அப்பொழுது, காணன், போர்வீரர்களுடனகூடின நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே, கந்தர்வர்களிடம் பயந்தவனாக யுத்தத்திலிருந்து ஒடின ராஜஸுரேஷ்டனே! வைணிகர்களுடனகூடின நீ அலறி அழைக்கும் பொழுது, பின்புறத்தில் அடிக்கடி திருமப்பிபார்த்துக்கொண்டு அந்தயுத்தத்தினின்றும் காணன் ஒடினான். மிகக்கேதாளவலியுள்ளவனே! உனனால் மகாதமாக்களான பாண்டவர்களுடையவல்லமையும் தூய்புத்தியுள்ளவனும் ஸூதர்புத்திரனுமான காணனுடையவல்லமையும் பார்க்கப்பட்டன. தாமத்தில் அதிகவிருப்பமுள்ளவனே! தனுர்வேதத்திலும் செளர்யத்திலும் தாமத்திலும் காணன் மகாதமாக்களான பாண்டவர்களுடைய நாலில் ஒருபாகத்துக்கும் ஒப்பாகான் ஸந்தியை அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனே! ஆகையால், இந்தக்குலத்தின் அபிவிருத்தியின்றிப்பாருட்டு மகாதமாக்களான அந்நபபாண்டவர்களை நடுபை நான தக்கடுத்தன்று நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

அரசரே! பீஷ்மரால் இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட துரியோதன ராஜன், உரக்கச்சிரித்துவிட்டு, உடனே சகுனியுடன் கூடி அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டான். அந்தத் துரியோதனன் புறப்பட்டதைத் தெரிந்துகொண்டு கர்ணன் துச்சாஸனன் முதலிய சிறந்த வில்லாளிகள் மகாபலசாலியான அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். வேந்தரே! கௌரவர்களுக்குப் பிதாமஹரான பீஷ்மர், அவர்களை அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டதைக்கண்டு ஸுஜைஜயினால் மனவருத்த மடைந்து தமமாங்கைக்குச்சென்றார். மகாராஜரே! பாரதரே! பீஷ்மரே! போனபிறகு, ஜனங்களுக்குத் தலைவனான துரியோதனன் மீண்டு அந்த இடத்திற்குவந்து மந்திரிகளோடுசேர்ந்து, 'நமக்கு எது நன்மையைப்பயக்கக்கூடியதாக இருக்கும்? செய்யவேண்டியது எது மிச்சமிருக்கிறது? எவ்வாறு அந்தக்காராயம் நம்மால் நன்குசெய்யப்பட்டதாகும்?' என்று ஆலோசனைசெய்தான். காணன், 'துரியோதன! குருவமசத்தில் பிறந்தவனே! நான் சொல்வதைத் தெரிந்துகொள்வாயாக. பீஷ்மரே! அப்பொழுதும் நம்மை இகழ்கிறார்; பாண்டவர்களைப் புகழ்கிறார்; மிகக் கேதாளவலிமையுள்ள

வனே! உன்னிடத்திலிருக்கின்ற பகைமையால் எனனையும் பகைப் பவராகிறார். அரசனே! உன்னிடம் நாளதோறும் எனனை நிரந்திர கிறார். பாரத! பகைவர்களை அழிப்பவனே! அரசனே! பாண்டவர்களுடையபுகழ்ச்சியைப்பற்றியும் உன்னுடைய இகழ்ச்சியைப்பற்றியும் பீஷ்மரால் உனஎதிரில் சொல்லப்பட்ட அவருடைய அநத வசனத்தை அப்படிப்பட்ட நான் பொறுக்கவில்லை அரசனே! 'வேலைக்காரர்களோடும் படைகளோடும் வாசனங்களோடும்சோநது யுத்தத்திற்குப்புகழப்பட எண்ணங்கொண்டிருக்கிற எனக்கு அனுமதிக்கொடுப்பாயாக. அரசனே! மலைகளோடும் வனங்களோடும் பெருங்காடுகளோடும் கூடின பூமியை ஜயிப்பேன். மஹாபலசாலிகளான நான்குபாண்டவர்களால் பூமியானது ஜயிக்கப்பட்டது. அநதப்பூமியை உனக்காக நான் ஒருவனை ஜயிப்பேன்; ஸந்தேகமில்லை. குருவம்சுந்திலிபிறந்தவர்களுள் அதமநும மிக்கதுர்ப்புக்தியுள்ளவருமான பீஷ்மர் நன்றாகப்பார்க்கட்டும். எவா இகழ்த்தகாதவனானனை இகழ்கிறாரோ, புகழ்த்தகாதவனை அராஜனனைப் புகழ்கிறாரோ அவர் எனனுடையபலத்தை இப்பொழுது பார்க்கட்டும்; தமமைநிரந்தித்துக்கொள்ளட்டும், அரசனே! எனக்கு அனுமதிக்கொடுப்பாயாக. உனக்கு ஜயமானது நிச்சயமன்றோ? அரசனே! உன்னிடத்தில் ஸத்தியமாக பரதிஜைரூபண்ணுகிறேன். ஆயுதத்தைத் தொடுகிறேன்' என்றுசொன்னான்.

வேந்தரே! பரதா்களுள்சிறந்தவரே! கர்ணனுடைய அநத வசனத்தைக்கேட்டு, அரசனானதுரிபோதன்ன, அநதிகபரிதிபுடன கர்ணனைப்பார்த்து, 'மிக்க பலசாலியான நீ எனனுடைய ஹிதங்களில் எப்பொழுதும் ஸன்னத்தகை இருத்தலால், நான் பாக்கியவாகை இருக்கிறேன்; அனுகாஹிக்கப்பட்டவகை இருக்கிறேன். எனனுடைய பிறப்பு இப்பொழுது பயனுள்ளதாயிற்று. வீரனே! நீ எல்லாச்சுதருக்களுடைய நாசத்தையும் எண்ணுகிறாயாதலால் புறப்படுவாயாக. உனக்கு மங்களம். எனனை நோக்கி (வேண்டியவற்றைக்) கட்டளையிடுவாயாக' என்று சொன்னான். பகைவர்களை அழிப்பவரே! சிறந்தபுக்தியுள்ளவனான துரியோதனனால்இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்ட காணன அப்பொழுது பிரயாணத்துக்கு உரிய (வண்டிகள் கடைவீதிகள்முதலிய) எல்லாவற்றையும் கட்டளையிட்டான். பெரிய வில்லைக் கையில தாங்கியவனான காணன நல்லதிதியில் நல்லமுகூர்த்தத்தில் சுபமான தேவதையுடனகூடின நகூத்திரத்தில பிராமமணர்களால்பூஜிக்கப்படுகிறவகையும் மங்களகரமான பரிசுத்தவல்

துக்களால் ஸநானமசெய்தவனாகவும் வாக்குக்களாலும் நனகு துதிக்கப்பட்டவனாகவும் தேரினஒலியினால் சராசரங்களுடன் கூடின மூவுலகங்களையும் ஒலியிடுமபடிசெய்துகொண்டு திருகுவிஜயத்திற்காகப் புறப்பட்டான்.

இருநூற்றைம்பத்தைத்தாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(தீகீத விஜயத்தீந்திபு புறப்பட்ட கீர்ணன் எல்லா அரசுகளையும் வசப்படுத்தி மீண்டும் ஹஸ்தினபட்டணத்தீந்தி வந்தது)

பரதாசுளுசிறநதவரே! பிறகு, பெரிதானவிலலைக்கையில தாங்கின காணன, பெரியசேனையினால் சூழப்பட்டவனாக, தருபதனுடைய அழகியநகரத்தை முற்றுகைபோட்டான். ராஜஸரேஷ்டரே! வீரனான இந்தத்ருபதனைப் பெரியபுத்தத்தினால் தனக்குவசப்படுத்தியதான்; ஸவாணங்களையும் வெள்ளிகளையும் பறபல ரத்தினங்களையும் கப்பமாகக்கொடுக்கும்படியும் செய்தான். ராஜேந்திரனே! அந்தத்ருபதனைஜயித்தது அவனை அனுசரித்தவந்தவர்களைவரையும் தனக்கு வசப்பட்டவர்களாகச் செய்தான்; அவர்களைத் தனக்குக் கப்பம் கொடுக்கும்படியும் செய்தான். பிறகு, வடதிசையை அடைந்தது அரசுகளைத் தன வசப்படுத்தினான். பகைவர்களோடுபோர்புரிசினற ராதாபுத்திரனான கீர்ணன பகைத்தனைஜயித்து மலைகளுசிறத்த இமயமலையினமீது ஏறினான் அவனே அவன எல்லாத் திசைகளிலும் சென்று எல்லா அரசுகளையும் வசமாக்கிக்கொண்டான். அவன இமயமலையில் வஸிப்பவர்களைவரையும் ஜயித்தது கப்பத்தைக் கொடுக்கும்படி செய்தான்; நேபாளதேசத்திலிருந்த அரசுகளையும் வென்றான் பிறகு, அந்த இமயமலையிலிருந்து கீழே இறங்கிக் கீழ்த்திசையில் விரைவாகச் சென்றான். அவன் அங்க தேசத்தையும் வங்கதேசத்தையும் களிங்கதேசத்தையும் சண்டிக தேசத்தையும் மிதிலாதேசத்தையும் மகததேசத்தையும் காக்ககண்டதனையும் ஜயித்தது வசப்படுத்திக்கொண்டு ஆவசீரதேசத்தையும் யோந்யதேசத்தையும் அஹிசுத்தீரதேசத்தையும் ஜயித்தான். கீழ்த்திசையை நன்றாக ஜயித்தது அப்படியே வதஸதேசத்தையும் அடைந்தான். வதஸதேசத்தை ஜயித்ததுக் கேவலையையும் ம்ருத்

திகாவதியையும் மோஹன பட்டணத்தையும் தரிபுரியையும் கோஸிலையையும் ஜயித்தான். ஸூதபுத்தரான கர்ணன் இந்தத் தேசங்களினைத்தையும் ஜயித்து எல்லாத் தேசத்தரசர்களிடமிருந்து மகப்பததைப் பெற்றுக்கொண்டு தென்திசையை அடைந்து மஹாரதர்களை ஜயித்துத் தென்னாட்டிலுள்ள வீரர்களுள் நுக்மியோடு போராடிந்தான். அந்த நுகமியானவன் ஸங்குலபுத்தத்தைச் செய்து ஸூதபுத்தரினைப் பார்த்து, 'ராஜேந்திர! உன்னுடைய விக்ரமத்தாலும் பலத்தாலும் ப்ரீதிபுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உனக்கு இடையூறறைய நான் செய்யமாட்டேன். கூத்திரியநாமத்தைப் பாதுகாத்தேன் எவ்வளவு ஸவாணத்தை நீ விருமபுகிருடியோ அவ்வளவை நான் அனபுடன் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அந்தக் காணன் நுகமியுடன்சேர்ந்து பாண்டியநாட்டையும் ஸூதசைலத்தையும் அடைந்தான் அந்தக் காணன் புத்தபுத்தில தனித்திருக்கிற நீலனென்கிற அரசனையும் வேணுதாரியின் புத்திரனையும் மறையுமுள்ள சிறந்த அரசர்களை யும் ஜயித்தான். தென்திசையிலுள்ள அரசுகளைவரையும் கப்பல்களைக் கொடுக்கும்படி செய்தான். மகாபலசாலியான ஸூதபுத்திரன், பிறகு, சிசுபாலனுடைய புத்திரனை அடைந்து அவனை ஜயித்தான். அவனுக்குப் பகததுணையாக வந்த அரசர்களை யும் தன் வசத்திலிருக்கச் செய்தான். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! ஸாமோபாயத்தால் அவந்திகேசத்தரசர்களையும் தன்வசத்திலிருக்கச்செய்து வருஷணிகளுடன்சேர்ந்து மேல்திசையையும் ஜயித்தான். வருணனை அதிபதியாகக்கொண்ட மேல்திசையை நாடி மேற்குத்தேசத்திலிருப்பவர்களான யவனராஜர்களையும் பர்ப்பர மன்னர்களையும் ஜயித்துக் கப்பம் கொடுக்கும்படி செய்தான். வீரமும் நீதிபசுசெலுத்துகிறவனும் ஸூதநந்தனனுமான கர்ணன், கீழநாடுகளுடனும் மேலநாடுகளுடனும் தென்னாடுகளுடனும் கூடின பூமிமுழுமையையும் ஜயித்துச் சீரிக்கிறவன்போலிருந்து கொண்டு அனுபாஸமாகவே மிலேசச அரசர்களையும் காட்டரசர்களையும் மலைபிலவஸிப்பவர்களையும் பத்தரர்களையும் ரோஹிதகர்களையும் ஆகரேயர்களையும் மாளவர்களையும் எல்லாக் கூட்டங்களையும் ஜயித்து மகாரதர்களான நகனஜிதமுதலிய வீரர்களுடைய கணங்களையும் ஜயித்துச் சசகர்களையும் யவனர்களையும் ஜயித்தான். மஹாரதமும் புருஷஸரேஷ்டனுமான அந்தக்கர்ணன் இவ்வண்ணம் பூமிமுழுமையையும் ஜயித்துத் தன்வசத்திலிருக்கும்படி

செய்துகொண்டு ஹஸ்திபாட்டணத்திற்கு வந்தான்.

மகாராஜே! ஜனங்களுக்கு அப்திபதியான தூரியோதனன், புக்தி தத்கில விஜயத்தினால் பிரகாசிப்பவனும வந்திருக்கின்ற மகாவீரனு மான அந்தக் காணனைப் பிராதாகுகளோடும் பிதாடுவாடும் உறவினாக ளோடும் எதிராகொண்டுபோய் விதிப்படி அாசசித்தான. ஜனங்களுக்கு ாஸ்வரனான தூரியோதனன் பிீதிபுள்ளவனாக அவனுடைய ஜயத் தை (நகரில்) பறையறைவித்தான். அவன், 'பீஷ்மரிடமிருந்தும் துரோணரிடமிருந்தும் கருபரிடமிருந்தும் பாஹலீகரிடமிருந்தும் எதனை நான் அடையவில்லையோ அதனை அடைந்தவனாகிறேன். உனக்கு மங்களம். அது உன்னிடத்திலிருந்தனறே எனனால் அடையப்பட்டது? காண! அதிகமாகப்பேசுவதனால் யாது பயன்? எனனுடைய வசனத்தைக்கேட்பாயாக. மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே? மிக்கசிறப்புவாய்ந்தவனே! நாதனை உனனால் நாதனுள்ளவனாக இருக்கிறேன். புருஷஸுரேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட பாண்டவர் களனைவரும் மேலும் மேலும் விருத்தியடைந்துவருகிற மறற அரசா களும் உன்னுடைய ஸாமாத்தியத்தில் பதினூறில் ஒரு பாகத்தாக்கும் ஈடாகார். காண! பெரியவில்லை கையில்நாகியவனே! அப படிப்பட்ட நீ இருதிரன் அதிதியைப் பாடப்பதுபோல அந்தத் திருதராஷ்டிரரையும் புகழ்நிறைவான காரந்தாரியையும் பா' எனறான். பிரஜைகளுக்கு அப்திபதியே! பிறகு, ஹஸ்திபாட் டணத்தில கலகல எனலும் ஒலியும், ஆ! ஆ! எனலும் ஒலி யும் பலவாகத்தோன்றின. ஜனங்களுக்கு அப்திபதியே! அந்த நகரத்தில் இந்தக்கண்ணைச் சிலர் புகழ்ந்தார்கள; சிலர் இகழ்ந தார்கள். சில அரசாக்கள பேசாமலிருந்தார்கள. ராஜேந்திரரே! பூபதியே! சஸ்திரங்களைத் தரித்தவர்களுள் சிறந்தவனான கர் ணன், பாவதங்களுக்கும் வனபரதேசங்களுக்கும்கூடியதும் ஸமுத் திரங்களுள்ளதும் வீடுகளைச்சாராத பூநதோட்டங்களுடன் கூடிய தும் பறபல தேசங்களாலும் பட்டணங்களாலும் நகரங்களாலும் நிறைந்ததும் நீபாபாங்கான தரைகளால் நிறைந்திருக்கின்ற தீவு களால் நிரம்பியதுமான பூமியை இவ்வண்ணம் ஜயித்துச் சிறிது காலத்தினுள் அரசாக்களைத் தன் வசத்திலிருக்கச்செய்து குறை வறற பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு தூரியோதனராஜனை வந் தடைந்தான். மன்னரே! பகைவர்களை அடக்கும திறமையுள்ளவரே! வீரனான அந்தக்காணன் அரணமணியில் உளவே பிரவேசித்துக் கார்த்தாரியுடன் சோந்திருக்கிற திருதராஷ்டிரனைக் கண்டான்.

புருஷஸரேஷ்டரே! தாமங்களை அறிந்த காணன், புத்திரஸ்போல அவனுடைய இருகாலங்களையும் பிடித்து வணங்கினான். திருநதராஷ்டிரானும் அன்புடன் தழுவிக்கொண்டு விடப்பட்டான். பாரதரே! அந்த ஸமயம் தொடங்கி, தூரியோதனராஜனும் ஸுபலனுடைய புத்திரனை சகுனியும், புத்தத்தில் காணனூல பாரத்தாக்களை ஜயிக்கப்பட்டவர்களாக எண்ணினார்கள்.

இருநூற்றைம்பத்தாருவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(தூர்யோதனன் ராஜஸூய யாகத்தைச் செய்கீழ்ப்படி பிராயம்மணர்களை வேண்டியதும், அவர்கள் காரணங்களைச் சொல்லி ராஜஸூயயாகம் செய்வதை மறுத்து அவனை வேறு யாகத்தைச் செய்ய ஏவியதும்)

அரசரே! ஜனங்களுக்குத் தலைவரே! பகைவீரர்களை நாசம் செய்பவனும் ஸூதபுத்திரனுமான காணன், பூமியை ஜயித்துத் தூரியோதனைப்பார்த்து, 'தூர்யோதன! கௌரவ! நான் உனக்குச்சொல்லும் வசனத்தைத் தெரிநதுகொள். பகைவர்களை அடக்குபவனே! என சொல்லுகேகட்டு அப்படியே எல்லாவற்றையும் நீ செய்யவேண்டும். வீர! அரசர்களில் சிறந்தவனே! இப்பொழுது உன்னுடைய பூமியானது பகைவாகரிலலாகதாக இருக்கிறது. பகைவரையழித்தவனும் பெரிய மனமுள்ளவனுமான நீ இருநதிரஸ்போல இருநப்பூமியைப் பரிபாலனம் செய்வாயாக' என்கிற வசனத்தை உரைத்தான். காணனூல இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட தூரியோதனராஜன், மீண்டும் கர்ணனைப்பார்த்து, 'புருஷஸரேஷ்டரே! எவனுக்கு நீ உதவிப்பிடுவனாகவும் அன்புள்ளவனாகவும் இருக்கிறீயோ அவனுக்குக் கிடைக்க அரியது ஒன்று மில்லை. நீ எனனுடைய சேஷமதந்திறகாகவே நல்ல முயற்சிபுள்ளவனாக இருக்கிறாய் ஆனால், எனக்கு ஓர் அப்பிராயமிருக்கிறது. அதனை உள்ளபடி சேட்பாயாக. ஸூதநகன! அப்பொழுது பாண்டவனுடைய யாகங்களுள் சிறந்த ராஜஸூயத்தைக்கண்டு எனக்கு ஆவலுண்டாயிற்று. அந்த ஆவலை நீ நிறைவேற்றி வைப்பாயாக' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட கர்ணன், பிறகு, அரசனை நோக்கி, 'அரசர்களுள் உத்தமனே! அரசர்

களைவரும் இப்பொழுது உனக்கு வசப்படடிருக்கிறார்கள். குருஸாரேஷ்டனே! பிராம்மணோத்தமர்களை அழைக்கலாம். சாஸ்திரவிதிப்படி ஸம்பாசனங்களையும் யாகததிறகுவேணடிய உபகரணங்களையும் சேகரிப்பாயாக. அரசனே! பகைவர்களை அடக்குகிறவனே! சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி வேதங்களின் கரைகண்டவர்களும் நனகு அழைக்கப்பட்டவாளுமான ரிதவிக்ருக்களும் சாஸ்திரப்படி உனக்கு யஜ்ஞத்தைச செயலிக்கக் கடவர். பரதஸாரேஷ்டனே! மிகுதியான அன்னபானங்களுடன் கூடியதும் மிக நிரமபின குணங்களோடுகூடியதுமாக உன்னுடைய மஹாயாகமும் தொடங்கப்படலாம்' என்றுசொன்னான்.

பிரஜைகளுக்குப்பதியே! காணலை இவ்வண்ணமுரைகப்பட்டு துரியோதனன புரோஹிதரை அழைத்து, 'நிரமபின சிறந்த தகூழிணைகளையுடைய ராஜஸூயமெனகிற சிறந்த யாகத்தைச சாஸ்திரப்படியும் நியாயப்படியும் முறைப்படியும் செய்வீராக' என்று சொன்னான். அரசரே! இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தபராமமணோத்தமர் அந்தச்சமயத்தில் அங்குவந்திருந்த பிராம்மணர்களோடு கூடி அரசனைப்பாத்து, 'ராஜஸூரேஷ்டனே! கௌரவஸாரேஷ்டனே! யுதிஷ்டிரா உயிரோடிருக்கும்பொழுது உன்னுடைய குலத்தில் அந்தராஜஸூயமெனகிற சிறந்தயாகமானது செய்வதற்கு ஸாத்தியப்படாதது. வேந்தே! உன்னுடையபிதாவான திருந்த ராஷ்டிரரும் நீண்ட ஆயுளுள்ளவராக ஜீவித்திருக்கிறார். அரசாளுள் உத்தமனே! அதனாலும், இந்தயாகமானது உனக்கு விலக்கானது. பிரபுவே! ராஜஸூயத்திற்குஸமமாகப் பெரியதான வேறு ஒருயாகமிருக்கிறது. ராஜேந்திரனே! நீ அதனால் தேவதைகளைப் பூஜிப்பாயாக. எனதுடைய இந்தவசனத்தைக கேள். அரசனே! உனக்குக் கப்பம்கொடுக்கிற இந்த அரசர்கள் உனக்கு ஸுவர்ணத்தையும் சிற்பிகளால்செய்யப்பட்டிருக்கிற (அலங்கார முதலிய) வஸ்துகளையும் சிறப்பவேலைசெய்யப்பட்டிராதவஸ்துகளையும் கப்பங்களாகக் கொடுக்கட்டும். ராஜஸூரேஷ்டனே! ஆதலால், இப்பொழுது உனக்குக் கலப்பை செய்யப்படலாம். பாரத! அதனால் உன்னுடைய யாகசாலை அமைத்தற்குரியபூமியானது உழப்படலாம். மன்னவர்களுள் மிக்கமேன்மைவாய்ந்தவனே! அந்த இடத்தில் ஏராளமான அன்னங்களுள்ளதும் (மந்திரங்களால்) நனகு பரிசுத்திசெய்யப்பட்டதும் எல்லாபுபகங்களினாலும் தடையற்றதுமான யாகமானது நியாயப்படி நடக்கலாம்.

உனலை செய்யப்படப்போகிற வைஷ்ணவமென்று பிரஸித்திபெற்ற இந்தயாகமானது ஸதபுருஷர்களுக்குத் தகுந்தது. புராணபுருஷரான விஷ்ணுவைத்தவிர வேறுஒருவரும் இந்தயாகத்தால் தேவதைகளைப் பூஜித்ததில்லை. இந்நமகாயாகமானது யாகங்களுள் சிறந்த ராஜஸூயத்திற்குச் ¹ சமமானது பாரத! எங்களுக்கு இந்த யாகம் ருசிக்கிறது; உனக்கும் உனமையானது. இது இடையூறின்றி நடைபெறும். உன்னுடைய ஆசையும் ஸபலமாகும். மிகப் பாகுபலமுள்ளவனே! ஆகையால், உன்னுடைய இந்தயாகம் 'நொடங்குப்படலம்' என்று கூறினார். அந்த பராம்மணர்களால் இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட அரசனான தூயோதனன, கர்ணனையும் சகுனியையும் பிராதாக்களையும்பார்த்தது, 'பிராம்மணர்களுடைய இந்தவசனம் முழுமையும் எனக்கு ருசிக்கிறது; ஸம்சயமில்லை. உங்களுக்கு ருசிக்குமாகில் தாமதியாமல் சொல்லுங்கள்' என்கிற இந்தவசனத்தை உரைத்தான். இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட அவர்கள் எல்லோரும், அரசனைப்பார்த்தது, 'அபபடியே' என்றுசொன்னார்கள். பிறகு, அரசன் சிற்பிகளைக் கிரமப்படி கட்டளைபிட்டான். கலப்பையைச் செய்வதிலும் எல்லாச்சிற்பிகளும் கட்டளை யிடப்பட்டார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! எல்லாம் சொல்லிய படி கிரமமாகச் செய்யப்பட்டன.

இருநூற்றைம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தூயோதனன் யாகத்தை முடித்தபிறகு யாகத்துக்கு வந்திருந்து பிராம்மணர்களையும் அரசர்களையும் மரியாதை செய்து அனுப்பிவிட்டுத் தன் நகரத்திலே பிரவேசித்தது.)

பிறகு, சிற்பிகள், அரசனைப்பார்த்தது, 'எல்லாம் செய்யப்பட்டுவிட்டன' என்று சொன்னார்கள். அரசரே! பாரதரே! அறிவிறசிறந்தவரான விதுரரும் திருதராஷ்டிரனிடத்திலே கரணங்களுள் சிறந்ததான வைஷ்ணவயாகத்தைச் செய்வதற்குத் தக்க ஸமயம் வாயத்திருப்பதாகவும் ஸனனத்தமாக இருப்பதாகவும் அதிகவிலைமதிப்புள்ள பொனமயமான கலப்பையும் முழுதும் செய்து முடிக்கப்பட்டதாகவும் தெரிவித்தார். பிரணைகளுக்குப் பதியே! அரசர்களுள் சிறந்த திருதராஷ்டிரமகாராஜன், இந்த

¹ 'ஸபாதத்தி' என்பது மூலம்.

வசனத்தைக்கேட்டு, ஸர்வோத்தமமான யாகத்தைச் செய்யக் கட்டளையிட்டான். பிறகு, அளவிலலாத தனங்களுடன் கூடியதுமன்றாக ஸமஸ்கரிக்கப்பட்டிருப்பதுமான யாகமானது நடக்கத் தொடங்கியது. காந்தாரீபுத்திரனை தூரியோதனன சாலதிரப்படியும் கிரமப்படியும் தீக்ஷிதனான. திருதராஷ்டிரனும் பெரும்புகழுள்ளவரான விதுரரும் பீஷ்மரும் துரோணரும் க்ருபரும் கர்ணனும் கிராத்தியுள்ளவரான காந்தாரியும் மிக்க மனக்கலிப்புற்றவர்களானார்கள். ராஜேந்திரரே ! (தூரியோதனன) அரசார்களையும் அப்படியே பிராமமணர்களையும் அழைப்பதற்காக விரைவாகச் செல்வாக்கான தூதர்களையும் அனுப்பினான். அந்தத் தூதர்கள், கட்டளையிடப்பட்டவண்ணம், விரைவாகச் செல்லும் வாகனங்களுடன் புறப்பட்டார்கள். அந்தத் தூதர்களுள் புறப்படுகின்ற ஒரு தூதனைப்பார்த்து, துச்சாஸனை, அப்பொழுது, 'தூத ! விரைவாக தவைதவனத்திற்குப் போ. பாப்புருஷாக்களான பாண்டவர்களையும் அந்த வனத்தில் வஸிக்கின்ற பிராமமணர்களையும் நியாயப்படி அழைப்பாயாக' என்று சொன்னான். அந்தத்தூதன், தவைதவனம் சென்று எல்லாப் பாண்டவர்களையும் அடைந்து நமஸ்கரித்து, 'மஹாராஜரே ! கௌரவாக்களுள் மிக்கமேனமைவாயந்தவனும் அரசாக்களுள் சிறந்தவனுமான தூரியோதனன தனதுகிறமையால் தேடப்பட்ட பொருட்குவியலைப்பெற்று யாகம்செய்கிறான அந்தயாகத்திறுக்காக அரசாக்களும் பிராமமணர்களும் அந்த அந்த இடங்களிலிருந்து செல்லுகின்றார்கள். அரசரே ! நாளை மகாத்மாவான கௌரவலை அனுப்பப்பட்டீன். ஜனங்களுக்குத் தலைவனான தூரியோதனராஜன் உங்களை அழைக்கிறான். அரசனுடைய மனத்தினால் விருமப்பபட்டிருக்கிற அந்தயாகத்தை நீங்கள் பாக்கக்கடவீர்' என்று கூறினான்.

பிறகு, ராஜஸரேஷ்டரான புதிஷ்டிரராஜர், அந்தத் தூதனுடையவசனத்தைக்கேட்டு, 'முன்தோத்தந்தைய புகழைப்பெருகுகிற தூரியோதனராஜன் கெய்வாஜீனமாக யாகங்களுள் முக்கியமான வைஷ்ணவயாகத்தினால் தேவதைகளை ஆராதிக்கிறான். நாங்களும் வருவேமம்; ஆனால், எவ்விதத்தாலும் இப்பொழுது வரமுடியாது. பதினமூன்றுவர்க்காலம் முடிவடையும்ளவும் நாங்கள் வனத்தில்வஸிக்கக்கடவேமென்கிற எங்களுடையசபதத்தை நாங்கள் பாதுகாக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான்.

னா. தாமராஜருடைய இரதவசனத்தைக்கேட்டு, பீமன, தூதனை நோக்கி, 'தாமங்களால் பிரகாசிக்கிற யுதிஷ்டிரராஜர் அஸ்திரங்களாலும் சஸ்திரங்களாலும் எப்பொழுது அந்தத் தூரியோதனை ஜவல்கின்ற அகநியில விழுமபடிசெய்வரோ அப்பொழுது வருவாரா. பாண்டுநதனரான யுதிஷ்டிரமகாராஜர் பதினமூன்றாவது வாஷத்திற்குமேல் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களிடமுள்ள கோபமாகிற ஹவிஸை எப்பொழுது புத்தமாகிற யாகத்தில் ஹோமம்செய்வாரோ அப்பொழுது நாங்கள் வருவேம் என்று நீ அநதத்தூரியோதனை நுகருச சொல்' என்று சொன்னான். வேந்தரே! மறறப்பாண்டவர்கள் அபரியமான வசனம் யாதொன்றையும் சொல்லவில்லை. தூதனும், நடந்தவண்ணம் இரத வரலாற்றைத் தூரியோதனைவிடம் தெரிவித்தான். மகாபாக்யசாலியே! பிறகு, புருஷஸரேஷ்டர்களான பற்பலதேசாதிபதிகளும் பிராமமணர்களும் தூரியோதனை னுடைய நகரத்தைநோக்கி வந்தார்கள். சாஸ்திரப்படியும் விதிப்படியும் முறைப்படியும் அரசாசிக்கப்பட்டவர்களான அநத அரசர்கள் அதிகஸநதோஷத்தைபுடையவர்களும் பிரீதியுள்ளவாகளுமானார்கள். ராஜஸரேஷ்டரே! திருதராஷ்டிரனும், எல்லாக்கொளரவர்களாலும் சூழப்பட்டவனாகவும் அதிகஸநதோஷமுள்ளவனாகவும் விதுரைப்பாதது, 'விதுர! எப்படி எல்லாஜனங்களும் யஜ்ஞவாடத்தில் மிருஷ்டானன் போஜனம் செய்வார்களும் ஸுகமுள்ளவார்களாகி மகிழ்வார்களோ அப்படி நீதியானது ஏற்படுத்தப்படவேண்டும்' என்று சொன்னான். பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! கற்றறிந்தவரும் தர்மங்களை அறிந்தவருமான விதுரரோ அதனை அறிந்து எல்லா வாணததாரர்களையும் சாஸ்திரப்படி பூஜித்தார். விதுரர், ஸநதோஷமுள்ளவராக, உண்ணவும் பருகவும் தக்க அனைபானங்களாலும் நறுமணம் பொருந்திய புஷ்பங்களாலும் பலவித வஸ்திரங்களாலும் எல்லாரையும் ஸநதோஷமடையச் செய்தார். வீரனான ராஜஸரேஷ்டன் சாஸ்திரப்படியும் முறைப்படியும் அவப்ருதத்தைச்செய்து எல்லாருக்கும் இனசொற்கூறியும் பலவித தனங்களைக் கொடுத்தும் ஆயிரவர் ஆயிரவராக அரசார்களையும் பிராமமணர்களையும் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பினான். தூரியோதனை எல்லா அரசர்களையும் அனுப்பிவிட்டுத் தம்பிமாகளால் சூழப்பட்டுக் கர்ணனுடனும் சகுனி முதலியவர்களுடனும் சேர்ந்து ஹஸ்திநாபட்டணத்தில் பிரவேசித்தான்.

இருநூற்றைம்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(தூர்யோதனனுடையஸபையில் கர்ணன் அர்ஜுனனுடையவந்தத்தைப் பரதஜீனாசெய்ததும், பாண்டவர்கள் சாரீகர்முகமாக அதைக் கேட்டதும்.)

மகாராஜரே! நகரத்தில பிரவேசிக்கிறவனும் பிரஜைகளைப் பாதுகாப்பதினினு நமுவாதனும் சிறநதவில்லாநியும் அரசாசுளுந மிகசுகிறநதவனுமான தூர்யோதனனை ஸூதாசுளுந ஜனஙகளுந ஸீதாததிரம செயநாகா. ஜனஙகந பெரிசுநையும் சநதநபபொடிசுநையும் அரசுநமீது வாரிஇறைதது, 'அரசுநே! உநனூல தொடஙகப்பட்ட இநதயாகமானது பாக்கியவிசேஷததால இடையூறிலலாமல முடிவடைநதது' எனது சொனனாகுந. அநத நகரத்தில் நடநததைப்பற்றிபபேசுகிறவாகுந, அநத அரசுநைப பார்தது, 'உநனூல செயப்பட்ட இநதயாகமானது யுதிஷ்டிரரால செய்யப்பட்ட யாகததிற்கு ஸமமாகது' எனது கூறினாகுந.

அநத நகரத்தில உசுகமாகபபேசநததேரியாத சிலா, அநதததூர்யோதனமகாராஜனைப்பார்தது, 'உநனூல செய்யப்பட்ட இநதயாகமானது யுதிஷ்டிரரால அனுஷ்டிககப்பட்ட அநதராஜஸூய யாகததின் பதினூறில் ஒர் அமசததுசுகும் ஈடாகது' எனது இவ்வணனாம உரைததார்குந. அநதநகரத்தில தூர்யோதனனுடைய நணபர்குந, 'சிறநதபுதகியுள்ளவனூன தூர்யோதன மகாராஜனூல செய்யப்பட்ட இநதயாகமானது எல்லாயாகங்களுகுகும மேற்பட்டிருக்கிறது' எனது சொனனர்குந. 'நருஷனுடைய புதகிரனூன யயாதியும் மாந்நாதாஜம பரதனும் இநதயாகததைச செய்து பரிசுநதாகாகி எல்லாநும் ஸவாககததை அடைநதாகுந' எனதும சொனனாகுந. பரதாசுளுந சிவந்நவரே! தூர்யோதனராஜன், நணபாசுளுநைய மஙகுகாமான இநதவசனஙகளைக் கேட்டுக்கொண்டு ஸநதேதாஷததுடன் படடணத்தில துழைந்து தன்அரணமனையிலும் பிரவேசுநதான. அரசுநே! பிராதாசுளுநககு ஆனநதததை உண்டுபணனூகிறவனூன தூர்யோதனன் அரணமனையிலபிரவேசுநததபிறகு, மாதாபிதாக்கங், பிஷ்டமர் தரோணர் கிருபர் முதலிய பெரியோர்குந, சிறநதபுதகியுள்ளவரான விதூர் இவாகளுநைய பாதங்களில் தணடனிடடு இனைய

ஸஹோதரர்களால் அபிவாதனம் செய்யப்பட்டவனும் அந்நத தம்பிரமர்களால் சூழப்பட்டவனுமாக முக்கியமான ஆஸனத்தில் உட்காந்தான். ஸூதபுத்திரனானகாணன், அபொபொழுது எழுந் திருந்து, அந்தத் தூயோதனமகாராஜனைப் பார்த்தது, 'பரதாசுரன் மீனமைவாபந்தவனே! தொடங்கப்பட்ட இந்த உன்னுடைய மகாயாகமானது பாககியவிசேஷத்தால் முடிவடைந்தது. புருஷர் களுளசிறந்தவனே! புத்தத்தில் பாண்டவர்கள் கொல்லப்பட்ட பிறகு, உனனால் அப்படிப்பட்ட ராஜஸூயாகமானது செய்யப் படுமொபொழுது, நான் மீண்டும் உனைப்பூஜிப்பேன்' என்று சொன னான். மகாராஜனும் பெருமபுகமுள்ளவனுமான தூரியோதனன், அந் தக் கர்ணனைப்பார்த்தது, 'நரஸூரேஷ்டனே! உனனால் கூறப்பட்ட இந்ந விஷயம் உண்மை. வீர! தூராத்மாககளான பாண்டவாகள கொல்லப்பட்டபிறகு, ராஜஸூயமென்கிற மகாயாகமும் என்னால் செய்யப்பட்டபொழுது, நீ மறுபடியும் இவ்வண்ணம் எனனைப் புகமு வாய' என்று சொனனான் மகாராஜரே! பாரதரே! கௌரவ ராஜன் இவ்வண்ணம் உரைத்துக் காணனைத்தமுவிக்கொண்டு ராஜ ஸூயமென்கிற சிறந்தயாகத்தைச் சிந்திக்கலானான். அரசர் களுள மிக்சிந்தந்தவனான அந்தத் தூயோதனராஜன், பக்கத்தி லிருக்கிறவாகளும் கர்ணனையும் சகுனியையும் தலைவர்களாகக் கொண்டவர்களுமான கௌரவர்களைப்பார்த்தது, 'கௌரவர்களே! எப்பொழுது பாண்டவர்களைவரையும் கொன்று பெரும்பொரு ளால் செய்புத்தகக ராஜஸூயமென்கிற சிறந்தயாகத்தைச் செய் வேனோ?' என்று சொனனான். அப்பொழுது, காணன், அந்நத் தூரியோதனைப்பார்த்தது, 'ராஜகுஞ்சர! என்கொலைக் கேள். அர்ஜுனன் கொல்லப்படுகிறவரையில், நான் காலகளை அலம்பு கிறதில்லை; மாமஸந்தையும் பசுபிக்கிறதில்லை; மதுவில்லாமல உண்கிற வீரத்தைக் கைக்கொள்ளவேன். எவனூல்யாசிக்கப் பட்டாலும் நான் இல்லை என்கிறசொல்லைச் சொல்லமாட்டேன்' எனது சொனனான்.

பிறகு, காணனால் புத்தத்தில் அர்ஜுனனுடையவதம் பிரதிஜனையைசெய்யப்பட்டவுடன், மகாவிலலாளிகளும் மகாரதர்களு மான திருதராஷ்டிரபுத்ரர்கள் பேராவாரம் செய்தார்கள். அப் பொழுது, ஸூதபுத்திரனால் பிரதிஜனையில் நின்று பற்குன னுடையவதம்கொல்லப்பட்டவுடன், திருதராஷ்டிரனுடையபுத்திரர் கள பாண்டவர்களை ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகவே நினைத்தார்கள்.

ராஜேந்திரரே! தூர்யோதனனும நரசுரேஷ்டர்களை அவரவர்க ளிருப்பிடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, நிதிகளுக்கதிபதியும் பிரபுவுமான குபேரன் சைதரரதமென்கிற பூநீதோட்டத்தில பிரவேசிப்பதுபோல அரண்மனையில் துழைந்தான். பாரதரே! மகாராஜரே! பீஷ்மர் தரோணர்முதலிய அந்தமகாவில்லாளிகளனைவரும் தங்களை தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள். பெரியவிற்களையுடைய பாண்டவர்களும் தூதர்களுடையசொற்களால் நன்கு தூண்டப்பட்டவர்களாகவும் அந்தவிஷயத்தையே சிந்திப்பவர்களாகவும் ஓரிடத்திலும் ஒரு ஸமயத்திலும் ஸுகததை அடையவில்லை. ராஜஸுரேஷ்டரே! விஜயனுடைய வதந்தைக்குறித்தாக காணலை செய்யப்பட்ட பிரதிஜைஞ்செய்தி மீண்டும் சாராகளால் பாண்டவர்களுக்கு அறி விக்கப்பட்டது. அரசரே! இதைக்கேட்டு, தாமபுத்திரா, மிகப் பயந்தவரும், 'யாதுசெய்யத்தக்கது?' என்று ஆலோசிப்பவரும் கீழ்நோக்கும் முகமுள்ளவருமாக நெடுநேரம் இருந்தாரா; கர்ணனை உடைக்கத்தகாதகவசமுள்ளவனென்றும் அதபுதமான பராக்ஷிரம முடையவனென்றும் எண்ணித் தமக்குநோந்திருக்கிற கிலேசங்களை நினைத்து ஆறுதலை அடையவில்லை. சிந்தையினாலகவரப்பட்டிருக்கிற மகாதமாவான அநதபுதிஷ்டரருக்கு அனைக துஷ்டமிருக்கவளால் வியாபிக்கப்பட்ட தவைதவனத்தை விடுவதற்கு எண்ணம் உண்டாயிற்று. தூரியோதனராஜனும, பிராதாக்களோடும் அப்படியே வீரர்களான பீஷ்மரோடும் துரோணரோடும் கிருபரோடும்சோந்து பூமியை ஆண்டுவந்தான். தூயோதனன யுத்தத்தில பிரகாசிக்கின்ற ஸூதபுத்திரனான கர்ணனோடும் சூதாடியான சகுனியோடும் சேர்ந்து எப்பொழுதும் ப்ரீதியுள்ளவனும அரசர்களுக்கு பரியத தைச்செய்வதில் எப்பொழுதும் பற்றுதலுள்ளவனுமாகி ஏராளமான தக்ஷிணைகளோடுகூடின யாகங்களால் பிராமமனோத்தமர் களைப் பூஜித்தான். அரசரே! பகைவர்களை ததவிககசெய்பவ னும் வீரனுமான அந்தத்தூரியோதனன் தனத்ததைத் தானத்தையும் போகத்தையும் பலனுகக்கொண்டதென்று மனத்தினால் நிச்சயித்து, ப்ராதாக்களுக்கு பரியததைச் செய்தான்" என்று சொன்றா.

இருநூற்றைம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ம்ருகஸ்வப்நோத்பவபர்வம்.

(பாண்டவர்களால் கொல்லப்பட்டவைபோக மிச்சமிருக்கிற மிருகங்கள் யுதிஷ்டிரிடம் ஸ்வப்னத்தில்வந்து தங்கள் குலத்தில் மிச்சம் வைப்பதற்காக வேறிடம் செல்லும்படி வேண்டியதும், யுதிஷ்டிரர் தம்பிமார்களிடம் தாம் ஸ்வப்னத்தில் கண்டதைச் சொல்லி மீண்டும் காம்யகவனம் சேன்றதும்)

ஜனமேஜயர், “மகாபலசாலிகளான பாண்டுத்திரர்கள் தூரியோதனனை விடுவித்துவிட்டு அந் தவைதவனத்தில யாது செய்தனா? அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்” என்று வினவ வைசமபாயனா சொல்லத் தொடங்கினார்.

“பிறகு, தவைதவனத்தில் இரவில் படுத்தது உறங்கிக்கொண்டிருக்கிற குருதிபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரை மிருகங்கள் கண்ணீரால் தடைப்பட்ட குரலுடன் தூக்கத்தின் முடிவில் (தம்மை) காணும்படி செய்தன. ராஜேந்திரரான அவர், நடுங்குகின்றவைகளும் அஞ்சலிபநதம் செய்துகொண்டிருப்பவைகளுமான அந்த மிருகங்களைப் பார்த்து, ‘சொல்லவிருமபியிருப்பதைச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் யார்? எதைவிருமபுகிறீர்கள்?’ என்று சொன்னார். கீர்த்தியுள்ள குருதிபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவைகளும் கொல்லப்பட்டவைகளே போக மிச்சமிருப்பவைகளுமான மிருகங்கள் அங்கே யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, ‘பாரதரே! நாங்கள் தவைதவனத்தில கொல்லப்பட்டவைகளே போக மிகுந்திருக்கின்ற மிருகங்கள். மகாராஜரே! நாங்கள் அடியோடு நாசமடைபாமலிருப்போமாக. நீங்கள் (வேறிடத்துக்கு) வாஸம் மாற்றுதலைச் செய்துகொள்ளுங்கள். சூரர்களும் எல்லாருமே அஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்தவர்களும் பிராந்தாககளுமான நீங்கள் வனத்தில வலிக்கின்ற மிருகங்களுடைய குலங்களைச் சிறிதே மிகுந்திருக்கும்படி செய்துவிட்டீர்கள். பேரறிவாளரே! மிச்சமிருக்கிற நாங்கள் சிலரே விததாக இருக்கின்றோம். ராஜேந்திரரே! யுதிஷ்டிரரே! உம்முடைய அருளால் விருத்தியடையக்கடவோம்’ என்று மறுமொழி சொல்லின. நடுங்குகின்றவைகளும் மிகப் பயந்தவைகளும் விததுமாததிரமாக மிகுக்கப்பட்டவைகளுமான அந் த மிருகங்களைப்பார்த்து மிக்க துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்ட

வரும் பிரஜைகளை ஆனந்தமடையச்செய்வரும் எல்லாப் பிராணி களுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்வதில் பற்றுள்ளவரும் தாமராஜரு மான யுகிஷ்டிபார், 'அப்படியே ஆகட்டும். அதனை நீங்கள் சொல்லு கிறபடியே செப்பவேன்' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணமவியற் காலத்தில் கனவுகண்டு விழித்தவரும் அரசாசாசனங்கள் உததமரு மான அந்த யுகிஷ்டிபார், மிருகங்களினமீது கருணையுள்ளவராக, ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற எல்லாபராதாககளையும் பார்த்து, 'இரவில் நித்திரையின் முடிவுக்காலத்தில், கொல்லப்பட்டவைபோக மிகுந் திருக்கிற மிருகங்களால், 'நாங்கள் எண்ணிக்கையினால் குறைந்து விட்டோம். உமக்கு மங்களம். எங்கள்மீது தயையெய்யக்கட வீர்' என்று கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறேன்' என்று சொன னார். அவர்கள், தாமநந்தனரைப்பார்த்து, 'மிருகங்கள் உண்மை சொல்லின. நாம் வனத்திலவஸிக்கின்ற மிருகங்களினமீது தயை பாராட்டவேண்டும் ஒருவருஷம் எட்டுமாதகாலமாக இந்த மிரு கங்களைக்கொன்று நாம் உபயோகித்துவந்தோம். பல மிருகங்க ளுள்ளதும் காடுகளுள் உததமமானதும் பாலைவனத்தின் தொடக கத்திலிருப்பதும் தருணபிந்து எனனும் ஸரஸுகு அருகிலிருப் பதுமான காமயகவனம் சமணியமாக இருக்கிறது. அதில் வீளை யாடிக்கொண்டு, மிகுதியிருக்கிற இந்த வனவாஸத்தை ஸுகமாகப் போக்குவோம்' என்று சொன்னார்கள். அரசரே! பிறகு, தாமங்களை அறிந்தவர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் அந்தத்தைத் தவனத்தில் உடனவஸித்துக்கொண்டிருந்தவர்களான அந்தபராம மணாகளோடு சேர்ந்தவர்களாகவும் இந்திரஸேனன் முதலிய வேலைக்காரர்களால் பினதொடரப்பட்டவர்களாகவும் அப்பொ முது காமயகவனத்தைக்குறித்து விரைவாகச்சென்றார்கள். அவர் கள் நல்லஸுகத்தைக் கொடுப்பவைகளும் நல்லஉணவுப்பொருள் களுள்ளவைகளும் சுததமானஜலத்தைபுடையவைகளும் மான கங்களால் சென்று புணயமானதும் தவசிக்களோடு சேர்ந்ததுமான காமயகவனத்திலுள்ள ஆஸாமத்தைக் கண்டார்கள். குருவம்சத்தி லுதித்தவர்களும் பரதஸரேஷ்டாக்களுமான அவர்கள், பிராமம் னேதைதமாகளால் சூழப்பட்டவர்களாக, புணயசாஸிகள் ஸவர்க கத்தில் நுழைவதுபோல அந்தக் காமயகவனத்தில் அப்பொழுது நுழைந்தார்கள்.

ம் ரு க ஸ் வ ப் நோ த் ப வ பர் வ ம் மு ற் றி ற் று.

இருநூற்றறுபதாவது அத்தாயம்.

வ் ரீ ஹி த் ரே ள ணி க ப ர் வ ம்.

(ஒருஸமயம் காம்யகவனத்தில் பாண்டவர்களிடம் வந்த வியாஸர்
யுதிஷ்டிரரிடம் தானத்தின் பேருமையைக் கூறியது.)

பரதாசுரன் சிறந்தவரே! வனத்தில் வஸிகின்ற மகாத
மாகளான அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு பரயஸத்தால் பதினொரு
வருஷங்கள் சென்றன. ஸுகத்திற்கே தகுந்தவர்களும் உதம
புருஷர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள், கனிசுமங்குகளைப் புஜித்
தீனறவர்களாகவும், 'அனுபவிக்கவேண்டிய காலம்' என்று நினைத்
துககொண்டவர்களாகவும் கடுமையான துக்கத்தைப் பொறுத்
தார்கள். நீண்ட கைகளுள்ளவரும் ராஜரிஷியுமான அந்த யுதிஷ்
டிரரோ, பிராதாககளுக்கு நோந்திருக்கிற மிகப்பெரிய துக்கம்
தமது செய்கையாகிய குற்றத்தினால் உண்டானதென்பதை
எண்ணி மாபில இருப்புமுனைகள் பாரச்சப்பட்டாற்போல
ஸுகமாக உறங்கவில்லை. பாண்டுநந்தனான யுதிஷ்டிரர், அந்தச்
சூதர்டும் தருணத்தில் சூதாட்டத்திற்குக் காரணமாக இருந்த
சுகுனி முதலியவர்களுடைய கெட்ட எண்ணத்தை ஆலோசிப்ப
வரும் ஸூதபுத்திரனுடைய கடுமசொற்களை நன்கு நினைப்பவ
ரும் பெருமூச்சுவிடுகின்றவரும் தைனயத்தையடைந்தவருமாகிப்
பெரிய கோபமாகிறவிஷத்தை வெளிவிடாமல் அடக்கிக்கொண்
டிருந்தார். அர்ஜுனனும் இரடடைப்பிள்ளைகளான நகுலஸஹ
தேவர்களிருவரும் சீர்ததியுள்ளவளான தரௌபதியும் எல்லாரைக்
காட்டிலும் பலத்தில் மிக்கவனும் மகாதேஜஸவியுமான அந்தப்
பீமனும், மூத்தவராகப் பிறந்திருப்பவரும் தாமங்களை அறிந்தவரு
மான யுதிஷ்டிரரை அப்பொழுது வெறுப்போடு பார்க்கின்றவர்
களாகப் பொறுக்கமுடியாத துக்கத்தைப் பொறுத்தார்கள்.
புருஷஸரேஷ்டர்கள் வனவாஸகாலத்தைச் சிறிது மிகுந்திருப்ப
தாக எண்ணி உதஸாஹத்தாலும் கோபத்தாலும் செய்கைகளா
லும் தேகங்களை வேறுதேகங்களபோலவே செய்தார்கள். சிறிது
காலம் சென்றபிறகு, ஸதயவதியின புதலவரும் மகாயோகியுமான
வியாஸர் பாண்டவர்களைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவராக வந்தார்.

சூருதியின்புதலவரான யுதிஷ்டிரர், வந்திருக்கிற அந்த வியாஸ
ரைப்பார்த்து எதிர்கொண்டுசென்று, மகாதமாவான அந்த மஹ

ரிஷியை விதிப்படி வரவேற்றா. உட்காந்துகொண்டிருக்கிற அந்த வியாஸமஹரிஷியை, ஸமீப ரதிலுட்காந்திருப்பவரும் ரிஷி வசனத்தைக் கேட்க விருப்பமுள்ளவரும் இந்திரியங்களை அடக்கினவரும் பாண்டவர்களை ஆனந்தமடையச் செய்பவருமான யுகிஷ்டிதர் தமது நல்லொழுக்ககதினால் ஸந்தேதாஷமடையசெய்தார். மஹரிஷியான வியாலா, இளைத்திருப்பவர்களும் வனத்தில அங்குண்டான பொருள்களால் ஜீவீககினறவாளுமான அந்தப் பேரனமாகிளைப்பார்த்ததுக் கருணைகூர்ந்து கண்ணீரால் தடைபட்ட குரலுடன் பின்வருமாறு கூறலானா.

‘மகாபாகுபலமுள்ளவனே ! தாமிகாகருள் சிறந்தவனே ! யுகிஷ்டிதர் ! கேள். கடுந்தவம் புரியாதவர்கள் உலகத்தில பெரிய ஸுகத்தை அடையமாட்டார்கள். மனிதன் ஸுகதுக்கங்களை மாறிமாறி அனுபவிக்கிறான். புருஷஸுரேஷ்டனே ! ஒருவனாவது கடைசிவரையில் துக்கத்தை அனுபவிக்கமாட்டான். விவேகியான மனிதனே சிறந்த புத்தியுடனகடியவனாகவும் ¹ உதயாஸதமயங்களை அறிந்தவனாகவும் ஸந்தேதாஷத்தையடைகிறதூயிலலை; துக்கத்தை அடைகிறதூயிலலை. மனிதன் தானாகவந்த ஸுகத்தை அனுபவிக்கின்றவனாகவும் தானாகவந்த துக்கத்தைப் பொறுக்கிறவனாகவும் இருந்துகொண்டு, பயிரிடுகிறவன் பயிரின் பலன்களை அனுபவிப்பதுபோல அந்த அந்தக் காலங்களில் கிடைத்ததை அனுபவிக்கவேண்டும். தவத்தைவிடச் சிறந்தது ஒன்றுயிலலை. ஞானத்தினால் பிரமமத்தை அடைகிறான். பாரத ! தவத்தினால் ஸாதிககத்தகாதது ஒன்றுயிலலையென்று அறிவாயாக. மகாராஜனே ! புண்ய கர்மங்களுடனகடின மனிதாகளுக்ககு ஸதயம், மனமொழிமெய்களின் ஒற்றுமை, கோபமில்லாமை, அனுபவிக்கத்தக்க வஸதுகளை எல்லாருக்கும் பேதமின்றிப் பகுத்தளித்தல், தமம், சமம், அஸூயையிலலாமை, ஹிமஸைசெய்யாமை, தூயமை, இந்திரியங்களினடக்கம் ஆகிய இவைகள் ஸாதனங்கள். அத்தாமத்தில் ருசியுள்ளவாளும மூடாளும விலங்குகளுடைய நடையிலபற்றுள்ளவர்களுமான ஜனங்கள கஷ்டமான பிறப்பை அடைந்தவாளுக ஸுகத்தை அடைகிறதூயிலலை. இவவுலகில் எந்த வினை செய்யப்படுகிறதேதா அதன்பயன் மறுமையில் அனுபவிக்கப்படுகிறது. வேரில (தண்ணீரால்) நனைக்கப்பட்ட மரத்தூக்குக்

¹ ‘உயிவாழ்க்கையின் உயாவுகளையும் தாழவுகளையும்’ என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

கிளைகளில் பலன காணப்படுகிறது. ஆகையால், சரீரத்தைத் தவத்தோடும் நியமத்தோடும் சோக்கவேண்டும். அரசனே! காலம் நோந்தபொழுது, ஸந்தோஷமுள்ள மனத்தையுடைய வனாகவும் மாத்ஸர்யமில்லாதவனாகவும் நன்கு பூஜித்தும் நேரில் நமஸ்கரித்தும் சக்திக்ருத்தக்கபடி (ஸதபாததிரத்தில) தானம் செய்யவேண்டும். உண்மை பேசுகிறவன நீண்டவாழ்நாள்களையும் ஸரமமில்லாமையையும் மனமொழிமெய்களின் ஒற்றுமையையும் அடைவான். கோபத்தையும் பொறாமையையும் விட்டவன சிறந்த ஸுகத்தை அடைவான். இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் சாந்தியை பரதானமாகக்கொண்டவனும் அடக்கடி கிலேசத்தை அடைகிறதில்லை. மனத்தை அடக்கினவன அயலாநிடத்திலிருக்கிற ஸமபத்தைப்பார்த்துப் பரிதாபத்தை அடையான். போக்ய வஸதுககளை எல்லாருக்கும் விதயாஸமின்றிப் பகுத்தளிப்பவனும் கொடையாளியுமான மனிதன் சிறந்த போகத்துடனகூடியவனும் நல்ல ஸுகமுள்ளவனும் ஹிமஸைசெய்யாதவனுமாகிறான்; சிறந்த ஆரோக்கியத்தையும் அடைகிறான். பூஜிக்கத்தக்கவனைப்பூஜிப்பவன் மகாகுலத்தில் பிறப்பை அடைகிறான்; இவவுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் அளத்தற்கரிய ஸுகத்தை அடைகிறான். இரத்திரியங்களை அடக்கினவன் விசனங்களோடு சேர்க்கையை அடைகிறதில்லை. நன்மையையே நாடின புத்தியுள்ள மனிதன் இம்மண்ணுலகில் உயிராதுறந்தபிறகு, அந்தப்புத்தியின் ஸம்பந்தத்தால் நல்லபுத்தியுள்ளவனாகவே பிறக்கிறான்' என்று சொன்னார்.

புதிஷ்டிரர், 'பகவானே! மகாமுனிவரே! தானதர்மங்கள் (காயக்லேசத்தால் செய்யத்தக்க க்ருசிரம சாந்திராயனம் முதலியவையான) தவம் இவற்றினுள் பரலோகம் சென்றவனுக்கு எது மிகச்சிறந்தது? எது செய்வதற்கு அரியதென்று சொல்லப்படுகிறது?' என்று வினவ, வியாஸர், 'ஐயா! பூமியில் தானத்தைக் காட்டிலும் செய்யமுடியாதது ஒன்றுமில்லை. பொருளில் ஆசை பெரியதாக இருக்கிறது. அநதப்பொருள் கஷ்டத்தால் அடையப்படுகிறது. அரசனே! இந்த விஷயம் உலகத்தை ஸாக்ஷியாகக்கொண்டதாக நேரிலேயே காணப்படுகிறது. பிரியமான உயிரில் (ஆசையை) விட்டுப் போக்களத்தில் புகுகிறார்கள்; அப்படியே பெருங்கடலையும் கப்பலால் கடக்கிறார்கள்; அப்படியே அரணயத்தையும் தாண்டிச்செல்லுகிறார்கள். சிலமனிதர்கள் வேளாண்மையையும் பசுக்காத்தலையும் செய்கிறார்கள். சில

மனிதர்கள் தனததில் விருப்பமுள்ளவாகனாகப் பிறருக்கு அடிமைப்படுகிறார்கள். ஆகையால், கஷ்டத்தால்தேடப்பட்டிருக்கிற தனத்தையாகமசெய்வது எவ்விதத்தாலும் முடியாததே. ஆகையால், தானம் எவ்விதத்தாலும் செய்ய மிகஅரியதென்று நான எண்ணுகிறேன். இரத்தவிஷயத்தில் ஒருவிதேஷம் அறியத்தக்கது. நியாயத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனத்தைப் பரிசுத்தியுடன்தக்க ஸமயத்திலும் தக்க இடத்திலும் தக்கபாததிரத்தில் தானமசெய்ய வேண்டும். எவன் அநீதியினால்தேடப்பட்ட தனத்தால் தானதாமங்களைச் செய்கிறானோ அநதக்காததாவை அநதத்தானதாமங்ககள் மஹாபயத்தினின்று ஒருகாலும் பாதுகாக்கமாட்டார். புதிஷ்டி! காலத்தில் தக்கபாததிரத்தில் பரிசுத்தமனத்ததுடன் கொடுக்கப்பட்டபொருள் சிறிதாக இருந்தாலும், பரலோகமசென்றபின், அநதமனிதனுக்கு மகாபலனகளைக் கொடுக்கிறதாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. தாமத்தை அனுஸரித்த சரத்தையானது பிரகாசமுள்ளது; பரிசுத்தமானது; உலகங்களைத் தரிகிறது; விரும்பியவைகளை உண்டுபண்ணுகிறது; சிறந்தகாமபலனகளைப் பயக்கிறது; ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்தைச் சுடக்கச் செய்கிறது. மகானகரால் சிரத்தையினால் தாமம் தரிகப்படுகிறது; பொருளில் நோக்கமுள்ளவாகரால் தரிகப்படுகிறதில்லை. தனமுள்ளவர்களாக இருந்தும், சரத்தையிலலாத அரசுகள் நரகத்தை அடைந்தார்கள். தரித்திரர்களாக இருந்தும் சரத்தையுள்ளமுனிவர்கள் ஸவாககத்தை அடைந்தார்கள். ¹ முதகலா தேசத்திலும் காலத்திலும் ஸத்பாததிரத்தில் பதக்குநெல்லை சரத்தையுடன் தானம் செய்து பரமபதத்தை அடைந்தார். இரத்தவிஷயத்திலும் முதகலா பதக்குநெல்லை ஸத்பாததிரத்தில் தானமசெய்யத்தனால் நல்ல பயனை அடைந்தாரெனகிற இரத்தப் பழமையான இதிஹாஸத்தை எடுத்துச்சொலுகிறார்கள்' என்று சொன்னார்.

¹ இவருக்கு மௌதகல்யநெறும் பெயர் காணப்படுகிறது.

இருநூற்றம்பத்தோராவது அத்தாயம்.

வர் ஹித் ரௌணிகபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(முத்கலருடைய சித்தத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகத் தூர்வாஸமுனிவர் ஆறு நடவையாசித்தும், முத்கலர் மனம்வேறுபடாமல் அவ்வப்போது அன்னமளித்து அவரை மகிழ்வித்ததும், அவருடைய மகிமை யினால் விமானத்துடன் வந்த தேவதூதன் சரிந்துடன் முத்கலரை ஸ்வர்க்கத்துக்கு அழைத்ததும், முத்கலர் அந்தத் தேவதூதனைநோக்கி ஸ்வர்க்கம் எப் படியிருக்குமென்பதைச் சொல்லும்படி வேண்டினதும்.)

புதிஷ்டிரர், 'பகவானே! மகாதமாவான அந்த முத்கலரால் பதக்குடுநல்லானது எவ்வண்ணம் தானம் செய்யப்பட்டது? எந்த விதியினால் யாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது? எனக்குச் சொல்லீராக. மனிதர்களுடைய தாமதங்களை நேரில் காண்பவரான ஈஸ்வரர் எந்த மனிதனுடைய செய்கைகளால் ஸந்தோஷமடைகிறாரோ நல்ல தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவனான அவனுடைய பிறப்பைப் பயனுள்ளதென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று வினவ, வியாஸர், 'அரசனே! குருக்கூத்திரத்தில முத்கலரெனனும முனிவர்¹ ஸிலக தாலும் உருசத்தாலும் ஜீவனமசெய்பவரும தர்மத்திலேயே மனத்தைசெய்யுத்தினவரும் பொறிகளை நனகு அடக்கினவரும் ஸதயவாதிபும அஸுனையிலலாதவருமாயிருநகார். அத்தி களைப்பூஜிக்கிற விரதத்தையுடையவரும் நல்லசெய்கைகளைபுடைய வரும்² காபோதிவருத்தியுள்ளவரும் மகாதபஸவியுமான முத கலர் (பசுமுதஸியவற்றல்லலாமல்) இஷ்டிகளாலேயே நிறைவேற் றத்தக்க யஜ்ஞத்தை நனகு செய்துவநதார். புத்திரர்களோடும் புதிரிகளோடும் மனைவியோடும்கூடின அந்தமுத்கலர் பதினைந்து நாள்களுக்கு ஓர்முறை ஆஹாரமசெய்துகொண்டுவந்தார். காபோதிவருத்தியினால் பதினைந்துநாள்களில் ஒரு³ தரோண அள

¹ கதிர்நெற்றுமுதலியவையாகப் பொறுக்கிவரது அவறறைகொண்டு ஜீவிப்பது விலவருத்தி; தானயமணிகளை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கி எடுத்தவரது அவறறல ஜீவிப்பது உருசவருத்தி; சாந்திபாவம் 1359-ம் பக்கம், ஆஸ்வமேதிகபர்வம் 246-ம் பக்கம் குறிப்புக்களிற் காண்க.

² சாந்திபாவம் 555-ம் பக்கம், ஆஸ்வமேதிகபர்வம் 248-ம் பக்கம் குறிப்புக்களிற் காண்க. ³ பதக்கு அதாவது இரண்டு மரக்கால

வுள்ள தானயத்தைச் சேர்ப்பார். மதஸரமில்லாதவரான அந்த முத்தகலர் அநதநெலவினூல தர்சத்தையும் பெளாணமாஸத்தைபும செய்து தேவதைகளையும் அநதிகளையும் பூஜித்து மிருநததனூல தேகயாததிரையைச் செய்துகொண்டிருந்தார். மஹாராஜனே ! மகிமைபொருந்தியவனும் மூவுலகங்களுக்கும் தலைவனுமான இநதிரன், தேவர்களோடுசேரநது ஒவ்வொரு பாவத்திலுமநடக்கிற தாச பெளர்ணமாஸ இஷ்டிகளில் ஹவிர்ப்பாகத்தைப் பெறறுக்கொண்டான. அந்தமுத்தகலர், பாவகாலத்திலசெய்யத்தக்க வைதிககாமா வைசசெய்து முனிவ்ருத்தியுடன் கூடியவராக மிககஸநதேஷ முளள மனததேதி அநதிகளுக்கு அன்னத்தை அளித்தாரா. பரீதியுடன் அன்னத்தைக் கொடுப்பவரும் மஹாதமாவும மாதஸாய மில்லாதவருமான முத்தகலரிஷியினுடைய பதககளவுள்ள நெலலால் செய்யப்பட்ட அநத அன்னமானது, அநதிகளைக் கண்டவுடன் வளாநதுவந்தது. அநத அன்னத்தைக் கற்றறிநத வாகளான நூறறுககணககான பிராமமணர்கள போஜனமசெய்தார்கள். அநத அன்னமானது ரிஷியினுடைய தானசத்தியினூல விருத்திஅடைநதுவநது. அரசே ! திகமபரரான தூர்வாஸ மகரிஷியானவா தாமிசரும் விரதத்தை நனகுஅனுஷ்டிப்பவருமான அநதமுத்தகலருடைய வரலாறறைக்கேட்டு அவரிடம் வநது சேர்ந்தார். பாண்டவ ! பைத்தியமபிடித்தவனபோல நிலைஇல்லாத வேஷத்தைததரித்தவரும் தலைமயிரில்லாதவரும் பலவிதமான கடுஞ்சொற்களைச் சொல்பவரும் பிரம்மஸவருபத்தை மனனமசெய்பவரும் முனிசுளுள் மிகசசிறப்புவாயந்தவருமான தூர்வாஸமஹரிஷியானவர், அநதமுத்தகலரென்னும் பிராமமணரிடம் வநது, 'முனிசுளுள் சிறநதவரே ! எனனை அன்னத்தைவிருமபிககொண்டு உம மிடமவந்திருப்பவனாக அறியக்கூடவீர்' என்று சொனனார். முத்தகலர் தூர்வாஸமுனிவரைப்பார்த்தது, 'உமதுவரவு நலவரவாகுக' என்றுகூறினார் விரதத்தைததரித்தவரும் அநதிகளிடத்தில் அன்புள்ளவருமான அநதமுத்தகலர் பாதயத்தையும் ஆசமனீயத்தையும் ஸமாபபித்தது மிககஸரத்தையைக்கககொண்டு தவத்தினூலதேடப்பட்ட அநத உததமமான அன்னத்தைப் பசியுள்ளவரும் உனமத்தருமான தூர்வாஸமகரிஷிககுக் கொடுத்தார். பிறகு, பசியுள்ளவரும் உன்மத்தருமான அநதத்தூர்வாஸமுனிவர் ருசியுள்ள அநத அன்னத்தை முழுமையும் புகித்தார். முத்தகலரும் அவருக்கு எல்லா அன்னத்தையும் அளித்தார்.

முனிவர், எல்லா அன்னததையும் புஜிதது, பிறகு, உச்சிஷ்டமான அன்னததைத் தமமுடைய அங்கத்தில பூசிக்கொண்டார்; வந்தபடி திருமபிபும சென்றார். ¹ இவ்விதமே இரண்டாவதுபாவம வந்தபோதும் தூவாஸா வந்து உஞ்சவருத்தியினால் ஜீவிப்பவரும சுற்றறிந்தவருமான முதகலருடைய அன்னமனைததையும் புஜித்தார். அத்த முதகலமுனிவரோ ஆகாரமில்லாதவராகவே மீண்டும் தானயங்களைப் பொறுக்கிச் சோத்தார். பசியானது அந்தமுதகலரை வேறுபாடடை அடைவிக்கத் திறமையுள்ளதாகவில்லை. புத்திரர் களோடும் புத்திரிகளோடும் தாரததேதோடும் உஞ்சவீருத்தியினால் ஜீவிககிற பிராமமனேததமரான முதகலரைக் கொப்பவது மாதஸாயமாவது அவமானமாவது பரப்பவது அடையவில்லை. அவ்வாறு உஞ்சவருத்தியை எவ்வாறவமாக உடையவரும் முனிகளுள் மிகவும் சிறந்தவருமான முதகலரிடம் தூவாஸமகரிஷியானவா நிச்சயத்தடனகூடியவராகப் பாவகாலந்தோறும் தவறாமல் ஆறுதரம் வந்தார் முனிவரான அந்தமுதகலருடைய மனததுக்கு ஒருவேறுபாடும் காணப்படவில்லை சத்தவசுவகுணமுள்ளவரான முதகலருடைய சத்தமானமனததை அந்தத்தூவாஸமகரிஷியானவர் மாசுற்றதென்று கண்டார். பிறகு, மகிழ்ச்சியடைந்தவரான அந்தத் தூவாஸமுனிவா அப்பொழுது அந்தமுதகலரைப்பார்த்தது, 'உலகத்தில்உமக்கொப்பான மாதஸாயமில்லாத கொடையாளி ஒருவருமில்லை. பசியானது தாமசநதையை விலக்குகிறது, தைர்யத்தையும் கவாந்துகொள்ளுகிறது. நாவானது விஷயங்களை அனுஸரிப்பதாக ரஸங்களைக்குறித்து மனிகளை இழக்கவேசெய்கிறது. பிராணன்கள் ஆகாரங்களால் நிலைபெறுகின்றன. சஞ்சலமான மனமானது எவ்விதத்தாலும் அடக்கமுடியாதது மனததுக்கும இந்நிரியங்களுக்கும் விஷயங்களில் பிரவ்ருத்தி இல்லாமல் தியானிக் கத்தகக பிராமமத்தினிடத்திலேயே அசைவற்று இருத்தல் தவம் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸரமத்தரல் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளை நல்லமனத்தோடு ² கொடுப்பதென்பது கஷ்டமானது. ஸாதுவே! அதுமுழுமையும் உமமால் உள்படி அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. உமமோடு சேர்க்கைபெற்று மகிழ்ச்சியுற்றவரும் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டவருமாகிறோம். இந்நிரியஜயம், தையம், போக்யவஸ்துக்களை எல்லாருக்கும் தன்னோடுஸமமாகப் பங்கிட்டுக்கொடுத்தல், தம்ம், சமம், தயை, ஸதயம், தர்மம் இவைஅனைத்தும் உம்மி

¹ அதிகபாடமான ஒரு ஸ்லோகம் விடப்பட்டது. ² வேறுபாடம்.

டத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. தர்மத்தால் சராசரங்களுடன் கூடின எல்லா உலகங்களும் தரிக்கப்படுகின்றன. தையதையுடையவரே! உமமால் அந்தத் தர்மங்கட மனத்தினால் தரிக்கப்படுகிறது. சததவத்வகுணத்தால் நிறைந்தமனிதன் உமமைத்தவிர வேறு ஒருவனும் இல்லை. உமமுடையகாமங்களால் உலகங்கள் ஜயிக்கப்பட்டன. உத்தமகதியை அடைந்தவராக இருக்கிறீர். ஆசசர்யம். ஸ்வாககத்தில் வஸிப்பவர்களால் மிகவும்பெரிதான உம்முடைய தானமானது விசேஷமாகப் புகழ்ந்துகூறப்பட்டது. விரத்ததைநன்கு அனுஷ்டித்தவரே! நீர் சீரத்ததுடன் கூடியவராக ஸ்வாககத்தை அடைவீர்' என்று சொன்னார். அந்தத் தூவாஸமுனிவா அப்பொழுது இவ்வண்ணம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலேயே, தேவதூதன், ஹமஸங்களுமஸாரஸங்களுமபூட்டியதும்¹ கிண்கிணித்திரளகளாலமைந்த மாலைகளையுடையதும் நினைத்தவண்ணம் செல்லுகிறதும் விசித்திரமானதும் திவ்யகந்தமுள்ளதுமான விமானத்துடன் முத்தகலரிடம் வந்தான். அந்தத்தேவதூதன், அந்தபரமமரிஷியைப்பார்த்து, 'முனிவரே! நலலகாமங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட இந்தவிமானத்தில் ஏறும். சிறந்தஸித்தியை அடைந்தவராக இருக்கிறீர்' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் சொல்லுகின்ற அந்தத் தேவதூதனைப்பார்த்து, முதகலரிஷியானவா, 'ஸ்வாக்கவாஸிகளுடைய குணங்கள் உன்னால் சொல்லப்படவிருமபுகிறேன். அங்கே வஸிப்பவர்களுடைய குணங்கள் எவை? தவம் எது? நிச்சயம் எது? தேவதூதனை! அந்தஸ்வாக்கத்தில் ஸுகமா? அல்லது கஷ்டமா? நற்குலத்திற்குத்தக்க நன்னடையுள்ள ஸாதுக்களா, 'ஸாதுக்களுடைய நேசம் ஏழு² பதங்களால் அடையப்படுகிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள். பிரபுவே! மித்தரத்தனமையைமுன்னிட்டு உன்னை நான் கேட்கிறேன். இந்த விஷயத்தில் எது உண்மையோ, எது நன்மையோ, அதை ஆலோசியாமல் கூறுவாயாக. நீ சொல்வதைக்கேட்டு உன்வசனத்தினால் அப்படி நிச்சயத்தைச் செய்வேன்' என்று கூறினார்.

¹ சிறிய மணிகள்.

² சொற்கள் அல்லது கால்கள்.

இருநூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

வ் ரீ ஹி த் ரே ள ணி க ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(தேவதூதனிடமிருந்து ஸ்வர்க்கஸுகம் நிலையற்றதென்றறிந்த முத்கலர் ஸ்வர்க்கத்தைவரும்பாமல் தேவதூதனைத் திருப்பியனுப்பியதும், வியாஸர் முத்கலோபாக்கியானத்தை முடித்துத் தமதாஸரமம் சேன்றதும்.)

தேவதூதன, 'மஹரிஷியே! தானாகவே வந்திருப்பதும் விருமபத்தக்கதும் மிகச்சிறந்ததுமான ஸ்வர்க்கஸுகத்தைப்பற்றி நீர் அறிவிலலாதவர்போல ஆலோசிக்குகிறீராதலால், நீர் அகாரியத்தில புத்தகியைச்செலுத்தினவா. ஸ்வர்க்கமென்று பெயருள்ள இந்த உலகமானது எல்லா உலகங்களுமும் காட்டிலும் மேலானது. முனிவரே! ஸ்வாககத்தைக்குறித்து மேலேசெல்லுகின்ற நல்லவழியானது அடிககடி விமானங்களால் ஸஞ்சரிககத்தக்கது. முத்கலரே! தவமசெய்யாதவாகளும் பெரியயாகங்களால் தேவதைகளை ஆராதியாதவாகளும் பொய்சொல்லுகிறவர்களும் நாஸ்திகர்களும் அங்கே செல்வதில்லை. தர்மத்தில மனத்தைச் செலுத்தினவர்களும் மனத்தை அடக்கினவர்களும் சாந்தியுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் மாதஸாயமில்லாதவர்களும் தானதர்மத்தில நோக்குள்ளவர்களும் சூரர்களும் குணங்களால் பிரஸித்தி பெற்றவர்களுமான மனிதர்கள் சமமும் தமமுமாகிய சிறந்ததாமத்தைச்செய்து அந்தஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். பிராமமணரே! ஸாதுககளானமனிதர்களால் அடையப்பட புண்ணிய புருஷர்களுடைய உலகங்களுமும் அடைகிறார்கள். மொளதகல்யரே! தேவர்கள், ஸாததியர்கள், விஸுவேதேவர்கள், மஹரிஷிகள், யாமர்கள், தாமர்கள், கந்தர்வர்கள், அபஸரஸுகள் ஆகிய இந்த தேவகணங்களுடைய ஆலயங்களுள்ள உலகங்கள தனித்தனியாகவும் பலவாகவும் பிரகாசமுள்ளவைகளாகவும் விரும்பிய பொருள்கள் நிரமபினவைகளாகவும் தேஜோமயமாகவும் மங்களகரமாகவுமிருக்கின்றன. முத்கலரே! அந்த ஸ்வாககத்தில் முப்பத்துமூவாயிரம்யோஜனம விஸதாரமுள்ள பொன்மயமான மேரு வென்கிற சிறந்த பாவதமும் தேவோதயானங்களும் இருக்கின்றன. முத்கலரே! அந்தஸ்வர்க்கத்தில எல்லாராலும் விரும்பப்படத்தக்க பழங்களடர்ந்த மரங்களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும்

பிரகாசிக்கின்றவைகளும் மிக அழகியவைகளும் மகிழ்ச்சியைச் செய்பவைகளுமான உதயானந்தன் இருக்கின்றன. புண்ணிய காமங்களைச் செய்தவர்களுக்குப் புண்யமான நந்தனம் முதலிய உதயானந்தர்கள் விளையாட்டின்கள் அங்கே பசிதாகங்கள் இல்லை; வாட்டம் இல்லை; சீதோஷ்ணங்களும் இல்லை. அப்படியே, பயமும இல்லை. அநதஸவாககலோகத்தில் அருவருப்பை உண்டுபண்ணுகிறபொருளாவது அமங்களமாவது ஒருரோகமாவது இல்லை. ஸ்வர்க்கத்தில் எல்லாவிதத்திலும் ஸுகமான தொடுகையுள்ளவையும் மனத்தகு இருபத்தைவிளைவிக்கின்றவையுமான நறுமணமுள்ள (காறுகுகள்) எங்கும் வீசுகின்றன. முனிவரே! அநத ஸ்வர்க்கத்தில் காதுகளாலும் மனத்தினாலும் அறியத்தக்க இனிமையானசபதங்கள் எல்லா இடங்களிலும் கேட்கப்படுகின்றன. சோகமாவது முதுமையாவது கீழ்ப்பாவது அழுகையாவது அநத இடத்திலேயில்லை. முனிவரே! இப்படிப்பட்ட அநதஉலகத்தையடைவது தனநலவினைப்பயனைக் காரணமாகக்கொண்டது. மனிதர்கள் தம்முடைய நலவினைகளால் அங்கே செல்லுகின்றாராகா மெளதகல்யரே! அநதஸ்வர்க்கத்தில் வாஸம் செய்பவர்களுக்குத் தேஜோமயமானசீரங்கா வினைகளாலேயே உண்டாகின்றன; தாய்தந்தைகளால் உண்டுபண்ணப்படுகின்றனவல்ல. முனிவரே! அநதஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்கு வேர்வையாவது தூக்கநதமாவது மலமாவது மூததிரமாவது இல்லை. முனிவரே! அநதஸ்வர்க்கத்தில் அவர்களுடைய வஸதிரங்களைப் புழுதியானது மங்கச்செய்கிறதில்லை தேவலோகத்து மணமுள்ளவைகளும் மனத்தைக்கவருகின்றவைகளுமான அவர்களுடையமலைகள் வாடுகிறதில்லை பிராமமணரே! இப்படிப்பட்ட அநததேவர்கள் விமானங்களால் தாங்கப்படுகிறாரார்களறே? மகாமுனிவரே! ஸ்வர்க்கத்தைப் புண்யங்களால் அடைந்தவர்கள் பொருமையையும் சோகத்தையும் வாட்டத்தையும் விட்டுவிட்கின்றவர்களாகவும் மோகத்தாலும் மாதஸாயத்தாலும் விடப்பட்டவர்களாகவும் அங்கே ஸுகமாக வஸிக்கிறார்கள். முனிவர்களுள் சிறந்தவரே! அப்படிப்பட்ட அநத உலகங்களுக்கு மேன்மேல திவ்யமானவையும் குணங்களேரடுகடியவையுமான இந்திரனுடைய லோகங்கள் இருக்கின்றன. அநத லோகங்களுக்கு அப்புறத்தில் தேஜோமயமாகவும் மங்களகரமாகவும் இருக்கிற பிரம்ம தேவருடைய உலகமிருக்கிறது. பிராம்மணரே! அநத உலகத்திற்குத் தங்களுடைய நலவினைகளால் பரிசுத்தர்களான ரிஷிகள்

செல்லுகிறார்கள். அந்த உலகத்தில் தேவர்களுக்கும் தேவதைகளான ருபுகளென்று பிரஸித்திபெற்ற மஹாவர்கள் இருக்கின்றார்கள். அந்த லோகத்தில் எவர்களைத் தேவர்கள் ஆராதிக்கிறார்களோ அவர்களுடைய லோகங்கள் மிகப்புகழப்படுகின்றன. அந்த உலகங்கள் ஸ்வயம்பிரகாசமுள்ளவைகள்; உத்தமமான ஒளிபுள்ளவைகள்; விரும்பினவைகளைக் கொடுப்பவைகள்; மேனமைவாய்ந்தவைகள். அவர்களுக்கு ஸ்திரீகளால் செய்யப்படும்தாபம் இல்லை. அவர்களுக்குப் போகங்களிலும் ஐஸ்வரியங்களிலும் மாதஸாயம் இல்லை. அவர்கள் ஆகுதிகளால் ஜீவிக்ஷித்திலை; அமிருதபானம் செய்கிறதிலை அவர்கள் அபபடிப்பட்ட திவ்ய சரீரமுள்ளவர்கள்; (இந்திரியங்களால் காணத்தக்க) வடிவமைந்த சரீரமுள்ளவர்களல்ல; அஸௌக்சியமில்லாதவர்கள். அவர்கள் ஸுகத்திலேயே விருப்பமுள்ளவர்கள். அவர்கள் தேவர்களுக்குத்தேவர்கள், சர்வவதமாக இருப்பவர்கள். அவர்கள் கற்பங்கள் மாறுதலடையுங்காலங்களிலும் மாறுபாடின்றி அபபடியே இருக்கிறார்கள். மூப்பும மரணமும் அவர்களுக்கு எங்கிருந்தாவரும்? அவர்களுக்கு ஸந்தோஷமும் பரிதியும் ஸுகமும் இல்லை. முனிவரே! துகமும் ஸுகமும் அவர்களுக்கு இல்லை. விருப்பு வெறுப்புக்கள் எங்கிருந்தாவரும்? மெளத்கல்யரே! சிறந்த அந்தக்கதியானது தேவர்களாலும் விரும்பப்பட்டது. நிகரற்றதும் அடைதற்கரிதுமான வித்தியானது காமதிற்கு வசப்பட்டிருப்பவர்களால் எவவித்ததிலும் அடையமுடியாதது; அணுகவுமமுடியாதது. இந்தலோகங்கள் முப்பத்தமூன்று; மற்ற உலகங்கள் கற்றறிந்தவர்களால் சிறந்தநியமங்களாலும் விதியை முன்னிட்ட தானங்களாலும் அடையப்படுகின்றன. தானத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அபபடிப்பட்ட இந்தஸம்பத்தானது உம் மால் ஸுகமாக அடையப்பட்டிருக்கிறது. தவத்தினால் பிரகாசிக்கின்ற ஒளியுடன் கூடினரீர் ஸுகந்தங்களால் அடையப்பட்டிருக்கிற அந்தஸம்பத்தை அனுபவிப்பீராக. பிராம்மணரே! இது ஸ்வர்க்க ஸுகம். அபபடியே உலகங்கள் பலவிதமானவைகள். ஸ்வர்க்கத்தினுடையகுணங்கள் உமக்குக் கூறப்பட்டன. தோஷங்களையும் என்னிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொள்ளும்.

(இவ்வுலகில்) செய்த வினையின்பயனே அவ்வுலகில் அனுபவிக்கப்படுகிறது. அங்கே வேறுவினையானது செய்யப்படுகிறதில்லை; அடிவேர் அறுந்துபோகும்படி (வினையானது) மிகுதியின்றி அனுப

விக்கப்படுகிறது. அந்தக் கர்மபலானுபவத்தினமுடிவில் பூமியில் விழுதலென்பதே இந்தஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தோஷமென்று எனனால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. முதகலரே! மிகபரகாசிக்கின்ற ஐயுவாயங்களைப்பார்த்து ஸுகம நிரம்பின மனதை உடையவாகளாயிருந்து பிறகு கீழேவிழுந்து கீழானஸ்தானத்திலிருப்பவர்களான அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியினமையும் பரிதாபமும் வருவதென்பது பொறுக்க முடியாதது. ஸவர்க்கத்தினின்று கீழே விழுகின்றவர்களுக்குப் புத்தியைக்கமும் ரஜோகுணம் மிகுதலும் மலாமலைகள் வாடுதலும் உண்டாகின்றன. அதனால், கீழே விழப்போகிறவனுக்குப் பயமவந்துவிடுகிறது. மௌதகலயரே! பிரமமாவின்னுடைய வாஸஸ்தானமான ஸதயலோகமவரையில், பயங்கரமான இந்தத்தோஷங்கள் இருக்கின்றன. ஸவாக்கலோகத்தில் ஸுகருதம் செய்தவர்களான மனிதர்களுக்குக் குணங்கள் பதினாயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன. முனிவரே! ஸவர்க்கத்தினின்று நழுவினவர்கள் நலவினைப்பயன்களில் மிகுதியுள்ளவற்றின் ஸம்பந்தத்தால் மானிடஜாதியில் மீண்டும் பிறக்கிறார்களென்னும் இது எல்லாக்குணங்களைப்புகாட்டிலும் சிறந்த வேறு ஒருகுணம். அதிலும், மகாபாக்கியமுள்ளவன் மகாகுலத்தில் பிறக்கிறான். அந்த மகாகுலத்தில் பிறந்திருந்தும் நல்ல அறிவுடையவனாக இராவிடில் அதிலிருந்து அதமமானகதியை அடைகிறான். இந்த மண்ணில்கில் எந்த வினை செய்யப்படுகிறதோ அது பரலோகத்தில் அனுபவிக்கப்படுகிறது. பிராம்மணரே! இது காமபூமியென்றும் அது பலபூமியென்றும் எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன' என்று சொன்னான்.

முதகலர், 'தேவதூதனே! உன்னால் ஸ்வர்க்கத்திற்கு இந்தப் பெரியதோஷங்கள் கூறப்பட்டன. வேறு எந்த உலகம் தோஷமில்லாததாகவே இருக்கிறதோ அந்த உலகத்தை என்க்குச்சொலவாயாக' என்று வினவ, தேவதூதன், 'பிராம்மணரே! எதைச் சுத்தமானதென்றும் பழமையானதென்றும் சிறந்த ஒளியென்றும் ப்ரம்மமென்றும் அறிகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவினுடைய நிகரில்லாத ஸ்தானமானது பிரம்மலோகத்திற்கு மேலே இருக்கிறது. பிராம்மணரே! விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தினவர்களும் டம்பம், பேராசை, அதிககோபம், மோகம், தரோகம் ஆகிய இவைகளால் கவரப்பட்டவர்களும் அங்கே செல்லுகிறதில்லை. (என்னுடையதென்கிற) மமகாரமில்லாதவர்களும் (நான் என்கிற) அஹங்காரமில்லாதவர்

களும் ஸுகதுக்கங்களில்லாதவர்களும் இந்திரியங்களை நனகு அடக்கினவர்களும் தியானயோகத்தில் பற்றுதலுள்ளவர்களுமான மனிதர்கள் அங்கே செல்லுகின்றார்கள். முத்தகலரே! எதைப் பற்றி எனனை நீர் கேட்கலரே அநதவிஷயம் முழுதும் உமக்கு என்னை உரைக்கப்பட்டது. ஸாதுவே! உம்முடையதையினால் தாமதியாமல் நனகு செல்வோம்' என்று சொன்னான். மெளத கல்யர் இநதவாக்கியத்தைக்கேட்டு, புத்தகியினால் ஆலோசித்தார். முனிவர்களுள் மிகக மேன்மைவாய்ந்த மெளதகல்யர் நன்றாக ஆலோசித்தது, தேவதூதனைப்பார்த்தது, 'தேவதூத! உனக்கு வந்தனம். அப்பா! ஸுகமாகத் திருமபிச்செல். அதிக தோஷங்க ளோடுகூடிய ஸவர்க்கத்தாலாவது ஸுகத்தாலாவது எனக்குச் செய்யத்தக்கது யாதொன்றுமில்லை. விழுதலை முடிவாகக்கொண்ட ஸ்வர்க்கத்தில் அதிகதுக்கமுண்டாகிறது. மிகக கொடுமையான பரிதாபமும் நோகிறது. ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்திருப்பவர்கள் இங்கே விழுகிறார்கள். ஆகையால், ஸவர்க்கத்தை நான் விரும்ப வில்லை. எந்த இடத்தில்சென்று சோகத்தையும் மனவருத்தத் தையும் சலனத்தையும் மனிதர்கள் அடைகிறதில்லையோ, அந்த அழிவற்ற ஸ்தானத்தையே நான் தேடப்போகிறேன்' என்று சொன்னார். அந்தமுனிவர் தேவதூதனைப்பார்த்து இவ்வண்ணம் வாக்கியத்தை உரைத்தது அவனை அனுப்பிவிட்டு ¹ ஸிலோஞ்ச வ்ருத்தியைவிட்டு உத்தமமான ஒழிவை அடைந்தார். புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் ஸமமாகக் கருதுகின்றவரும் மண்ணுங்கட்டியையும் கல்லையும் பொன்னையும் ஸமமாக எண்ணுகின்றவருமாகிச் சுத்தமான ஜ்ஞானயோகத்தால் எப்பொழுதும் பரம்மத்தியானத்தில் நிலைபெற்றிருந்தார். இந்திரிய ஸமூகங்களை அடக்கி ஜீவாத்மாவினிடத்தில் மனத்தைச் சேர்ப்பித்ததா. சேர்க்கப்பட்டமனமுள்ள ஜீவாத்மாவைப் பரமேஸ்வரனிடத்தில் சேர்த்தார். தியானயோகத்தால் வலிமையை அடைந்து சிறந்த புத்தியையுமடைந்து அழிவற்றதும் நிர்வாணம் (=மோக்ஷம்) என்று சொல்லப்படுவதுமான சிறந்த வித்தியைப்பெற்றார். குந்தீநந்தன! ஆகையால், நீயும் சோகத்தைப்பாராட்டாத தகுதியுள்ளவன் அல்லீ. ஸூரவாய்த்தால் நிறைந்த ராஜ்யத்தினின்று நழுவின நீ தவத்தினால் அதனை அடைவாய். ஸுகம் முதலிலுண்டாகிறது, அதற்கு அடுத்தது துக்கம். துக்கத்திற்கு அடுத்தது ஸுகம்.

¹ 965-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

சக்கரத்தின்முனையை அடைந்திருக்கிற ஆரங்கள்போல ஸுகதுக்ககங்கள் மனிதனை மாறி மாறி அடைகின்றன. அளவுகடந்த விககிரமமுள்ளவனே! பதின்முன்று வருஷத்திற்குமேல, தகபபன் பாட்டன்முறையாக ஆளபட்டுவந்திருக்கிற ராஜ்யத்தை அடைவாய். உனக்கு மனத்திலுள்ள வருத்தமான்து விலகட்டும்' என்றுசொன்னார். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான அந்த விபாஸபகவான் பாண்டவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிற யுதிஷ்டிரரைபார்த்தது இவ்வண்ணமுரைத்தது மீண்டுமே தவளுசெய்வதற்காக ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்றார்" என்றார்.

வீ ரீ ஷ் தீ ரோ ணிக பரீ வம் மு ற் றி ற்று

இருநூற்றம்பத்துமுன்றாவது அத்யாயம்.
தீ ரோ ண ப தீ ஹ ர ண ப ரீ வ ம்.

(ஓரு ஸமயம் பத்னியிரம் சிஷ்யர்களுடன் தூர்வாஸமகர்ஷியானவர் தூர்யோதனனிடம் சென்றதும், தூர்யோதனன் அவரை உபசரித்து மகிழ்வீத்து அவரைப் பிராம்மணர் முதலியவர்களும் தீரோணபதியும் போஜனம் செய்தபிறகு போஜனத்திற்காகப் பாண்டவர்களிடம் செல்லவேண்டினதும், அவர் அவனுக்கு வரங்கோடுத்துப் பாண்டவர்களிடம் சென்றதும்.)

ஜனமேஜயர், “மகாமுனிவரே! மகாதமாக்களான அந்தபாண்டவர்கள், இவ்வண்ணம வனத்தில வஸித்ததுக்கொண்டு, ரிஷிகளோடுகூட விசித்திரமான கதைகளால் ஆரந்தத்தை அடைகின்றவர்களாகி அன்னத்தை விரும்பிவருகிற பிராம்மணர்களை, தரோணபதியின் போஜனமவரையில் வளர்ந்துவருகின்றதும் ஸூர்யனால் கொடுக்கப்பட்டதுமான அக்ஷயபாததிரத்திலுள்ள அன்னத்தாலும் அரண்யத்திலுள்ள மிருகங்களின் பற்பலவிதமான மாம்ஸகளாலும் திருப்தியடையச் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, துச்சாலனன், கர்ணன், சகுனி இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தில நிலைபெற்றிருப்பவர்களும் கெட எண்ணமுள்ளவர்களும் கெட்டடையுள்ளவர்களும் திருதராஷ்டிரபுதர்களுமான தூரியோதனன்முதலிய அனைவரும் அந்தப்பாண்டவர்களிடம் எவ்விதம் இருந்தார்கள்? மகிமைபொருந்தியவரே! வைசம்பாயனரே! எனக்கு இதனை உரைப்பீராக” என்று வினவினார்.

வைசம்பாயனர், “மகாராஜரே! நகரத்தில் வஸிப்பவர்கள் போலக காட்டில் ஸுகமாக வாஸம்செய்கின்ற அந்தப் பாண்டவர்களுடைய அப்படிப்பட்ட ஜீவனத்தைக் கேட்டுத் தூர்யோதனன் அப்படி வஞ்சனையில் துண்ணறிவுள்ளவர்களான அந்தக் கர்ணன் துச்சாஸனனமுதலியவர்களுடன் அந்தப் பாண்டவர்களிடம் கெடுதியைச் செய்வதற்கு விருப்பமுள்ளவனானான். கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களான அந்தத் திருதராஷ்டிரகுமாரர்கள் பல உபாயங்களால் அந்தப்பாண்டவர்களுக்குக் கெடுதியைச் செய்வதற்காகச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், தாமதத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவரும் சிறந்த தவமுள்ளவரும் மிகப்பெரிய புகழுள்ள வருமான தூர்வாஸரென்கிற மஹரிஷியானவர் தம்மிசையினால் பதியிரம் சிஷ்யர்களோடு கூடியவராகத் தூயோதனனை அடைந்தார். வந்தவரும் அதிககோபமுள்ளவருமான தூர்வாஸமுனிவரைப்பார்த்துச் சிறந்த செல்வமுள்ளவனும் நன்கு கறபிக்கப்பட்ட தன்மைமுள்ளவனுமான தூர்யோதனன் வணக்கத்தோடும் மனத்தின் அடக்கத்தோடும் தமபிமார்களுடன் சேர்ந்து முனிவரைத் தான் செய்யும் ஆதிதகியத்தைப் பெறறுக்கொள்ள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து அழைத்தான்; வேலைக்காரன்போல நின்றுகொண்டு தானே முனிவரை விதிப்படி பூஜைசெய்தான். அந்த முனிஸரேஷ்டர் சிலதினங்கள் அந்த இடத்திலிருந்தார். மஹாராஜரே! தூயோதனராஜன் அந்தமுனிவருடைய சாபத்திற்குப் பயந்து ஆலஸ்யமில்லாமல் அல்லுமபகலும் அந்தமுனிவருக்குப் பணிவிடையைச் செய்தான். அந்தத் தூர்வாஸமகரிஷியானவர், ‘அரசனே! நான் பசியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். எனக்குச் சீக்கிரமாக அன்னத்தைக்கொடு’ என்றுசொல்லிவிட்டு நீராடச சென்றார்; நெடுநேரங்கழித்துத் திரும்பிவந்தார். வந்தவுடன், ‘நான் போஜனம்செய்யமாட்டேன். எனக்கு இப்பொழுது பசிலில்லை’ என்றுசொல்லிவிட்டு மறைந்துபோய்விட்டார்; ‘கிடீரென்றுவந்து, ‘விரைவுடன் நமமைப்புஜிப்பிப்பாயாக’ என்று சொன்னார். அந்தமுனிவர் ஒருசமயத்தில் நடுஇரவில் எழுந்திருந்து வஞ்சனையில் நிலைபெற்றவராகி முன்போல அன்னத்தைச்செய்வித்து அந்த அன்னத்தைப் போஜனம்செய்யவில்லை; அந்த அன்னத்தை இகழ்வுமிகழ்ந்தார். அவர் அவ்விதமிருந்தும் தூர்யோதனராஜன் வேறுபாட்டையும் கோபத்தையும் அடையாமலிருந்தபொழுது, முனிவர் மகிழ்ச்சியுள்ளவரானார். பரதவம்சத்தில்

உதித்தவரே ! தவத்தின் பெருமையால் எவ்விததாலும் அவமதிக்கமுடியாதவரான தூர்வாஸமுனிவா அந்தத்தூர்யோதனனைப்பார்த்தது, 'நான வரன்களைக்கொடுப்பவனாகவிருக்கிறேன். உன் மனத்திலிருக்கிற வரத்தை வேண்டிக்கொள். உனக்கு மங்களம். நான ப்ரீதியை அடைந்திருக்கையில், எது தர்மத்தைவிட்டு விலகாததோ அது உனனால் அடையத்தகாததாகாது' என்று சொன்னான். பரமாத்மாவைத்தியானிப்பவரான அந்த மஹரிஷியினுடைய இந்தவசனத்தைக்கேட்டு, அந்தத்தூர்யோதனன் தன்னை மீண்டும் பிறந்தவனாக எண்ணினான். முனிவர் ஸந்தோஷமுள்ளவரான போது வரம்கேட்கவேண்டுமென்று கர்ணன் துச்சாஸனன்முதலிய வாகளால் முந்தியே ஆலோசிக்கப்பட்டிருந்தது. அரசரே ! தூர்புத்தியுள்ள தூர்யோதனன் பின்வருமாறு வரம்கேட்கத்தக்க தென்று நிச்சயித்தது, அதிகஸந்தோஷத்தோடுகூடியவனாக, முனிவரைப்பார்த்தது, 'பிராம்மணரே ! தேவரீர் சிஷ்யர்களோடுகூட எனக்கு அதிநியாகவந்ததுபோலவே, எங்கள் குலத்தில் மஹாராஜனும மூதகவனும் மிக்க சிறப்புடையவனும் வனத்தில் வஸிப்பவனும் தாமாத்மாவும் தமபிமார்களால்சூழப்பட்டவனும் உதமகுணங்களுள்ளவனும் நன்னடைபுள்ளவனுமான யுதிஷ்டிரனுக்கு அதிநியாகக்கடவீர். எனனிடத்தில் தேவரீருக்கு அனுக்கிரஹமிருக்குமேயாகில், ராஜபுத்திரியும் மெலலியதன்மைபுள்ளவனும் சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவனும் சிறந்த நிறமுள்ளவனுமான திரௌபதியானவள் பிராம்மணர்களையும் எல்லாப்பர்த்தாககளையும் புஜிப்பித்தது தானும் போஜனமசெய்து களைப்பாறிக் கொண்டு ஸுகமாக உட்கார்த்திருக்கும்பொழுது, தேவரீர் அந்த இடத்திற்குச் செல்வீராக' என்ற வரத்தை வேண்டினான். பிராம்மணோத்தமரான தூர்வாஸமகரிஷியும் தூர்யோதனனைப்பார்த்தது, 'உன்னிடத்திலுள்ள ப்ரீதியினால் அப்படியே செய்வேன்' என்று இவ்வண்ணமுரைத்தது வந்தபடியே சென்றார். தூர்யோதனன் மிக்க ஸந்தோஷமுள்ளவனாகக் கர்ணனுடைய கையைத் தன்கையினால்பிடித்துக்கொண்டு தன்னை அப்பொழுது விருப்பம் நிறைவேறினவனாகவும் எண்ணினான். காணாமு ப்ராதாககளுடன் சேர்ந்திருக்கின்ற தூர்யோதனராஜனைப்பார்த்தது ஸந்தோஷத்துடன், 'கௌரவ ! பாக்கியவிசேஷத்தால் விருப்பம் நிறைவேறியது. தெய்வாதீனமாக நீ விருத்தியடைகிறாய். பாக்கியவிசேஷத்தால் உன்னுடைய பகைவர்கள் தாண்டமுடியாத துயரக்கட

வில் முழுகிவிட்டார்கள். பாண்டுபுத்திரர்கள் தூர்வாஸருடைய கோபத்தினாலுண்டான நெருப்பில் விழுந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் தங்களுடையபாவங்களாலேயே எவ்விததாலும் தாண்ட முடியாத அநாதகாரத்தை அடைந்தார்கள்' என்று சொன்னான். அரசரே! இவ்வண்ணம் வருசனையில் நுண்ணறிவுள்ளவர்களான அநாத தூர்யோதனன்முதலிய துராதமாக்கள் சிரித்துக்கொண்டு மனத்தில் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாகத் தத்தம் வீடுகளைக் குறித்துச் சென்றார்கள்.

இருநூற்றறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த ர ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(தூர்வாஸர் அகாலத்தில் பாண்டவர்களை அடைந்து அன்னத்தை வேண்டியதும், த்ரௌபதிவேண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்வந்து தூர்வாஸர் செய்தியறிந்து தம்பசிக்க அன்னம் வேண்டி அன்னபாத்திரத்தை வநவித்து அதிலோட்டியிருந்த கீரையையும் பருக்கையையும் புஜித்து அதனால் தூர்வாஸருக்கும் சிஷ்யர்களுக்கும் திருப்தியை உண்டுபண்ணியதும் பீமன் போஜனத்திற்காகத் தூர்வாஸரை அழைக்கவே அவர் சிஷ்யர்களுடன் வேட்கி ஓடியதும்.)

பிறகு, தூர்வாஸமஹரிஷியானவர் ஒரு ஸமயத்தில் அந்த வனத்தில பாண்டவர்கள் ஸுகமாக இருக்கிறார்களென்றும் க்ருஷ்ணையும் . போஜனம் செய்துவிட்டு ஸுகமாக வீற்றிருக்கிறார்களென்றும் அறிந்து, பதினாயிரம் சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டவராகப் பாண்டவர்களை நோக்கிவந்தார். வருகின்ற அந்த அபிதியைக்கண்டு, ஸ்ரீமானம் (தர்மத்தினின்று) நமுவாதவருமான யுகிஷ்டிராஜர் தமபிமார்களோடுகூட எதிர்கொண்டுசென்றார். இருகரங்களையும் குவித்து அவரை நமஸகரித்துச் சிறந்த ஆஸனத்தில் நன்றாக வீற்றிருக்கச்செய்து சாஸ்திரவிதிப்படிபூஜித்து ஆகித்தியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று அவரைக் கேட்டுக் கொண்டார். 'பகவானே! ஆஹ்னிகத்தைச் செய்துவிட்டுச் சீக்கிரம் வருவீராக' என்றும் சொன்னார். தோஷமில்லாதவரான அந்த முனிவரும், 'சிஷ்யர்களுடன்சுடின என்னை எவ்

வாறு போஜனம் செய்விப்பார்' என்று ஆலோசியாமல் சிஷ்யர்களோடு கூட நீராடச்சென்றார். முனிவர்களுடைய கூட்டமானது மன அடக்கத்ததுடன் நீராடியது.

அரசரே! இந்தஸமயத்தில் ஸ்திரீகளுள் உததமியும் பதிவரதையுமான திரௌபதியானவள் அன்னததுக்காக அதிகமான கவலையை அடைந்தாளா. கவலையுற்ற திரௌபதியானவள் அன்னததிற்கு ஹேதுவை அறியாமற்போனபொழுது, கமஸனை அழித்தவரான கிருஷ்ணனை, 'கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! மிகக தோள்வலிமையுள்ளவரே! தேவகீந்தனரே! அழிவற்றவரே! வாஸுதேவரே! ஜகந்நாதரே! வணங்கினவர்களுடைய துன்பத்தை நாசம்செய்பவரே! உலகத்தை வடிவாகக் கொண்டவரே! உலகத்தைப் படைத்தவரே! உலகத்தை அழிப்பவரே! பிரபுவே! குறைவிலலாதவரே! சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பவரே! கோபாலரே! பிரஹைகளைப் பாதுகாப்பவரே! சிறந்த வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவரே! ¹ஆகுகளென்றும் ² சித்திகளென்றும் சொல்லப்படுகின்ற மனத்தினசெய்கைகளை உண்டுபண்ணுகிறவரே! உம்மை வந்தனம்செய்கிறேன். சிறந்தவரே! வரன்களைக் கொடுப்பவரே! முடிவிலலாதவரே! சுதியற்றவர்களுக்காக சுதியைக்கொடுப்பவரே! புராணபுருஷரே! ஜீவாதமாவுக்கும் மனோவ்ருத்தி முதலியவைகளுக்கும் எட்டாதவரே! எல்லாவற்றுக்கும் அதிபதியே! பிரமமாதிகளுக்காக அதிபதியாக இருப்பவரே! உம்மை நான் சரணமடைந்தேன். தேவரே! சரணம்புகுந்தவர்களிடம் அன்புள்ளவரே! கருநெய்தல புஷ்பத்தின் இதழ்போலக் கருமையானவரே! தாமரைமலரின் நடுப்போலச் சிவந்த கண்களுள்ளவரே! பீதாமபரத்தை உடுத்தவரே! பிரகாசிக்கின்ற கௌஸ்துபரத்தனத்தைப் பூஷணமாகக் கொண்டவரே! நீ பிராணிகளுக்காக ஆதி; அநதம. நீரே சுதியாக இருப்பவா; சிறந்த ஜோதியைக்காட்டிலும் மிகச் சிறந்த ஜோதியாக இருப்பவா. உலகத்தில் அந்தாயாமியாக இருப்பவா. எல்லாததிசைகளிலும் முகங்களுள்ளவர். உமமையே சிறந்த வித்தாகவும் எல்லாஸம்பத்துக்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் சொல்லுகிறோகள். தேவர்களுக்கு நாதரே! நாத

¹ வீருப்பம்; கருதியது முடித்தல். ² நினைத்தல்; ஆலோசித்தல். 'இவ்விரண்டு சொற்களும் அறிவின திறத்தைபும் நீதியின திறத்தையும் தெரிவிப்பனவாக வேதத்தில் வழங்குவன' எனபது இறங்கிவிஷ்ணொழிபெயர்ப்பு.

ரான உமமால எல்லா ஆபத்துக்களினின்றும் பயமுண்டாகிற தில்லையன்றோ? எப்படி எனனை முற்காலத்தில் ஸபையில் துசசா ஸன்னிடத்தினின்று விடுவித்தீரோ அப்படியே இப்பொழுது இந்த ஸங்கடத்தினின்று எனனைக கரையேற்றிவிடக்கடவீர்' என்று மனத்தினால் தியானித்தாள். கருஷ்ணையினால் அப்பொழுது இவ்வண்ணம் துதிககப்படவரும் தேவரும் பக்தர்களிடம் அன்புள்ளவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவரும் உலகங்களுக்குப் பதியும் பிரபுவும் மனத்தினால் சிந்திக்கமுடியாத கதியுள்ளவரும் ஈஸ்வரருமான கேசவர் தரோளபதியின் ஸங்கடத்தை அறிந்து படுகையில் பக்கத்திலிருக்கிற ருகமிணியை விட்டுவிட்டு வேகத்தோடும் அந்தத் தரோளபதியிருந்தவிடத்துக்கு வந்தார்.

பிறகு, தரோளபதி, வாஸுதேவரைப்பார்த்தது அதிக ஸந்தோஷத்துடன் நமஸ்காரம்செய்து அவரிடம் தூர்வாஸமுனிவருடைய வரவு முதலியவற்றைத் தெரிவித்தாள். பிறகு, கிருஷ்ணன் அந்த தரோளபதியைப் பார்த்தது, 'நான் பசியுள்ளவனாக இருக்கிறேன்; மிக்க துன்பத்தை அடைந்திருக்கிறேன். கருஷ்ணயே! என்னைச் சீக்கிரம் போஜனம் செய்விப்பாயாக. எல்லாவற்றையும் பிறகு செய்வாய்' என்று சொன்னார். கிருஷ்ணன் அந்த வசனத்தைக்கேட்டு வெட்கினவளாகக் கண்ணிராணிப்பார்த்தது, 'ஸூர்யனால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற பாததிரத்தில் நான் சாப்பிடுகிறவரையில்தான் அன்னம் இருக்கும். தேவரே! நான் போஜனம் செய்துவிட்டேன். ஆகையால், அன்னம் இல்லை' என்று சொன்னார். பிறகு, செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ள பகவான், தரோளபதியைப் பார்த்தது, 'கருஷ்ணயே! நான் பசியாலுண்டான ஈஸ்வரத்தால் துன்பமடைந்திருக்கையில், இது பரிஹாஸத்திற்கு உரிய காலமன்று. சீக்கிரம் போ. பாதரத்தைக்கொண்டுவந்து எனக்குக் காண்பிப்பாயாக' என்று சொன்னார். யதுநந்தனரான அந்தக் கேசவர் இவ்வண்ணம் நிர்ப்பந்தத்தினால் பாதரத்தைக் கொண்டு வரச்செய்து, அதன் கழுத்திலொட்டிக்கொண்டிருக்கும் கீரையையும் பருகுகையையும் பார்த்தது அவற்றை எடுத்துப்புஜித்தது தரோளபதியைப்பார்த்தது, 'இந்தக் கீரையாலும் பருகுகையாலும் ஈஸ்வரரும் உலகத்தைத் தம் சரீரமாகவுடையவரும் தேவரும் யஜ்ஞத்தில் ஹவிர்ப்பாகங்களைப் புஜிப்பவருமான ஹரியானவர் பிரீதியடையட்டும். திருப்தியுள்ளவருமாகட்டும்' என்று சொன்னார். 'மகா பாஹுபலமுள்ளவரும்' துன்பத்தை அழிப்பவருமான கிருஷ்ணன்,

பீமஸேனைப்பாத்து, 'முனிவர்களைப் போஜனம்செய்வதற்காகச் சீக்கிரம் அழைத்துவா' என்றும் சொன்னா. ராஜஸுரேஷ்டரே! பிறகு, பெருமபுகமுள்ளவனான பீமஸேனை ஸநானம் செய்வதற்காகத் தேவநதியையேநோக்கிச் சென்ற தூவாஸர்முதலிய அந்த ரிஷிகளனைவரையும் போஜனத்தினபொருட்டு அழைப்பதற்காக விரைந்துசென்றான். ஜலத்திலிறங்கினவர்களும் ¹ அகமர்ஷண ஸூக்தங்களை ஜபிக்கின்றவர்களுமான அந்த முனிவர்கள் அன்ன ரஸத்துடனகூடின ஏப்பங்களைக்கண்டு அதிகதிரும்பிபுடன் அந்த ஜலத்தினின்று கரையேறி ஒருவரைஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். அந்த எல்லாமுனிவர்களும், தூர்வாஸமஹ ரிஷியைப்பார்த்தது, 'பிராமமனோதமரே! அரசனை அன்னத்தைச் செய்விக்கச்சொல்லி நாம் ஸநானத்திற்காக வந்தோம். இப்பொழுது நாம் கழுத்துவரையில் அன்னத்தால் நிறைந்து திரும்பிபுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். எதை நாம் புஜிக்கப்போகிறோம்? வீணாக நம் மால் சமையல செய்விக்கப்பட்டது. அந்தவிஷயத்தில் என்ன செய்யக்கடவோம்?' என்று சொன்னார்கள். தூர்வாஸர், 'சமையல் வீணாக்கப்பட்டதனால் ராஜரிஷிகுபு பெரிய குற்றம் செய்யப்பட்டது. பாண்டவர்கள் க்ருரமானகண்ணால் பார்த்தமாதகிரத்தில் நம்மை எரிக்காமலிருக்கவேண்டுமே. பிராம்மணர்களே! உயர்ந்தபுக்தியுள்ளவரும் ராஜரிஷியுமான அம்பர்ஷ்ருடைய மகிமையை நினைத்து, ஹரியினுடைய பாதத்தை அடுத்திருக்கிற பக்தனிடத்திலிருந்து மிகவுமயப்படுகிறேன். பாண்டவர்களெல்லாரும் மகாதமாகுகள்; தர்மத்தைபே சரணாகுகொண்டவர்கள்; சூரர்கள்; வேதவிதையை நன்குதற்றறிந்தவர்கள்; வேதவ்ரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்கள்; தவத்திலிலிபெற்றிருப்பவர்கள்; ஸதா சாரத்தில் பற்றுள்ளவர்கள்; நிதயம் வாஸுதேவரையே கதியாக அடைந்தவர்கள். அவர்கள் கோபிததுக்கொள்வார்களாகில, நெருப்பு பஞ்சகுகுஷியலை எரிப்பதுபோல நமமை மிச்சமின்றி எரித்துவிடுவார்கள். ஆகையால், சிஷ்யர்களே! இவர்களிடம் சொல்கிக்கொள்ளாமலே நீங்கள் விரைவாக ஓடிவிடுங்கள்' என்று சொன்னா.

இவ்வாறு குருவானமுனிவரால் அப்பொழுது சொல்லப்பட்ட அந்தப்பிராம்மணர்களெல்லாரும் பாண்டவர்களிடமிருந்து மிகப்பயந்தவர்களாகப் பத்துத்திசைகளிலும் ஓடினார்கள். பீமஸேனை தேவநதியில் முனிஸுரேஷ்டர்களைக் காணாமல் அந்த

¹ பாவங்களைப்போக்கும் வேதமநதிரங்குளின தொகுதி.

நதியினுடைய துறைகளில் இங்கும்ங்கும் தேடிக்கொண்டு திரிந்தான். அந்த இடத்திலிருக்கிற தாபதாகனிடமிருந்து அவர்கள் ஓடிவிட்டார்களென்பதைக்கேட்டு, பிறகு, யுதிஷ்டிரரிடம்வந்து அந்தச் செய்தியைத் தெரிவித்தான். பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் அவர்கள் திருமபிவருதலை விருமபிச சிறிதுகாலம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மனஅடக்கத்துடன் இருந்தார்கள். 'நடுஇரவில் திடீரென்றுவந்து அவர் நமமை வஞ்சிப்பாரா. தெய்வத்தாலேறப்படுதபபட்டிருக்கிற இந்தக்கஷ்டத்தினின்று எவ்வாறு கரையேறுவோம்?' என்று கவலைபுற்று அடிக்கடி பெருமூச்சு விடுகின்ற பாண்டவர்களைக்கண்டு இணைபிரியாதலக்ஷ்மியுடன் கூடின ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நேரில்வந்து அவர்களைப்பார்த்து, 'பார்த்தீர்களே! மகாகோபமுள்ளவரான ரிஷியினிடத்தினின்று உங்களுக்குநேர்ந்த ஆபத்தை அறிந்து திரொளபதியினால் சிந்திக்கப்பட்ட நான் விரைவுடன் வந்தேன். அந்தத் தூர்வாஸரிஷியினிடத்தினின்று உங்களுக்குப் பயம் சிறிதுமில்லை. உங்களுடைய தேஜஸால் பயந்து முந்தியே அவர் ஓடிவிட்டார். தர்மத்தில் நிலைபெற்றவர்களாக இருக்கிறவர்கள் ஒருஸமயத்திலும் வருத்தமடைகிறதில்லை. உங்களிடம் விடைபெற்றுச்செல்வேன். உங்களுக்குத் தவறாமல் மங்களமுண்டாகட்டும்' என்று சொன்னார்.

கேசவரால் சொல்லப்பட்ட வசனத்தைக்கேட்டு த்ரொளபதியுடன்கூடின பார்த்தர்கள் நல்லநிலைமையை அடைந்தவர்களானார்கள். மனக்கவலை நீங்கினவர்களாக அந்தக்கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, 'கோவிந்தரே! பிரபுவே! பெருங்கடலில் முழுகுகிறவர்கள் தெப்பத்தை அடைந்து கடலைக்கடப்பதுபோலத் தாண்டமுடியாத ஆபத்தை அடைந்து நாதரான உம்மால் அந்த ஆபத்தைத் தாண்டினோம். கேஷமமாகச் செல்லக்கடவீர். உமக்கு மங்களம்' என்று அனுமதி கொடுக்கப்பட்டவராகத் தமநகரிகைக்குறித்துச் சென்றார். மகாபாக்கமுள்ளவரே! பிரபுவே! பாண்டவர்களும் த்ரொளபதியுடன் மிக்கமனக்களிப்படைந்து காடுகள்தோறும் விளையாடிக்கொண்டு வலித்துவந்தார்கள். அரசரே! உம்மால் இப்பொழுது நான் எதைப்பற்றி வினவப்பட்டேனோ அது உமக்கு உரைக்கப்பட்டது. வனத்தில் வலிக்கின்ற பாண்டவர்களிடம் தூரத்தாங்களான திருதராஷ்டிரகுமாரர்களால் செய்யப்பட்ட இவ்விதத்தீங்குகள் பயனற்றவைகளாயின.

இருநூற்றறுபத்தைந்தாவது அந்யாயம்.

த் ரே ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(பாண்டவர் ஜவரும் வேட்டைக்குப் போயிருக்கையில் பரிவாரங் களுடன் சேன்ற ஜயத்ரதன் வழியில் அவர்களுடைய ஆஸ்ரமத் தில் நுழைந்ததும், அவன் திரௌபதியைப் பார்த்து மனங் கலங்கி அவளுடைய வரலாற்றை அறிய விரும்பிக் கோடிகாசயனை அனுப்பியதும்)

ஏராளமான மிருகங்களோடுகூடின அநதக்காமயகவனத்தில திரிகினறவர்களும் மகாரதர்களுமான அந்தப் பரதஸுரேஷ்டர்கள் தேவர்கள் ஸவர்க்கத்தில் விளையாடுவதுபோல விளையாடினார்கள். இத்திரனுக்கொப்பானவர்களும் பகைவர்களைக் கொல்பவர்களும் வேட்டையாடுவதையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவர்களுமான பாண்டவர்கள் எல்லாப்பக்கங்களிலும் பலவிதமான வனப்பரதேசங் களையும் பருவத்தால் ரமணியமாக இருப்பவைகளும் நன்கு பூத திருப்பவைகளுமான வன ஸமூகங்களையும் பாரததுக்கொண்டு அந்தப் பெரிய வனத்தில சிறிதுசாலம் விளையாடினார்கள். பிறகு, பகைவர்களைவாட்டுபவர்களான அநதப் புருஷஸுரேஷ்டர்களெல்லா ரும் பிராமமணர்களுக்காக வேட்டையாடுமபொருட்டு மஹரிஷியும் ஜவலிககினற தவமுள்ளவருமான த்ருணபிந்துவும் புரோகித ரான தெளமயருமாகிய இவர்களுடைய கட்டளையினால் தரௌ பதியை ஆஸ்ரமத்தில் இருக்கச் செய்து ஒரேஸமயத்தில் நான்கு திசைகளிலும் சென்றார்கள். பிறகு, மிக்ககீர்த்தியுள்ளவனும் விருதத கூத்தரனுடைய குமாரனும் அந்த ஸிந்துதேசாதிபதியுமான ஜயத் ரதன் அப்பொழுது விவாஹம் செய்துகொள்ள வேண்டுமெனகிற விருப்பமுள்ளவனாக ஸால்வதேசத்தைக்குறித்துச் சென்றுகொண் டிருந்தான். அவன் அரசர்களுக்குததக்க பெரியவையான குடை, சாமரம், சேனைகள், வாகனங்கள் முதலிய பரிவாரங்களால் சூழப் பட்டவனாக அனேக மனனர்களோடு காம்யகவனத்தை அடைந் தான். ஜனங்களில்லாத அந்தக் காட்டில் ஆஸ்ரமத்தின் வாயிலில் நிற்பவளும் நல்லபுகழுள்ளவளும் பாண்டவர்களுடைய அனுபுள்ள மனைவியும் சரீரத்தால் அதிகமாகப் பிரகாசிப்பவளும் உததமமான ரூபத்தைத் திரிககின்றவளும் கருமையான மேகத்தை விளங்கச் செய்கின்ற மின்னல்போலக் காட்டிடங்களை விளங்கச் செய்கின்ற வளமான திரௌபதியைப் பாரததான். 'இவள் அபஸரஸோ?

தேவகன்னியோ? அல்லது, தெய்வத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாயையோ?’ என்று நினைத்து எல்லாரும் கைகுவித்துக்கொண்டு சிறந்த அழகுள்ளவளான அந்தப் பாஞ்சாலியைக் கண்டார்கள். பிறகு, ஸிந்துதேசத்திற்கு அரசனும் வருத்தகூந்தரனுடைய குமாரனுமான அந்த ஜயதரதன், ஆச்சர்யத்தை அடைந்து, தோஷமில்லாத அங்கங்களுள்ளவளான அந்த தரோளபதியைப் பார்த்துக் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனாகவும் காமனால் மதிமயக்க முற்றவனாகவும் கோடிகாபயனென்கிற அரசனை நோக்கி, ‘தோஷமில்லாத அங்கங்களுள்ள இந்தமாதா யாரைச்சேர்ந்தவர்? ஒருகால், இவள் மானிடப் பெண்ணையிராமற்போல அதிக ஸௌந்தர்யமுள்ளவளான இவளைப்பார்த்து எனக்கு விவாஹரூபமான பிரயோஜனம் யாதொன்றும் ஏற்படாது. நான் இவளை எடுத்துக் கொண்டே எனனுடைய வீட்டுக்குச் செல்லப்போகிறேன். அப்பா! போ. இவளைப்பற்றித் தெரிந்துகொள். இவள் எவனுடைய மனைவி? இந்த இடத்திற்கு எங்கிருந்து வந்திருக்கிறாள்? அழகிய புருவங்களுள்ள இந்த மாதா முட்களால் நிறைந்த இந்த வனத்திற்கு எதற்காக வந்திருக்கிறாள்? ¹ சிறந்த இடையுள்ளவரும் லோகஸுந்தரியும் நீண்ட கடைக்கண்களை யுடையவரும் அழகிய பற்களுள்ளவரும் மெலிந்த இடையுள்ளவளுமான இந்தப் பெண் இப்பொழுது என்னை பரீதியோடு அடைவாளா? இந்த உதகம் ஸ்திரீயை அடைந்து நான் விருப்பம் நிறைவேறினவனாவே? கோடிகா! போ. இவளுக்கு நடதன் யார் என்றே அறிவாயாக’ என்று சொன்னான். குண்டலங்களை அணிந்த அந்தக் கோடிகாபயன், அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, அப்பொழுது ரத்ததினின்று கீழே குதித்து, நரியானது பெண்புலியினருகிற் செல்வதுபோல, அந்தப் பெண்ணினருகிற் சென்று பின் வருமாறு வினவலானான்.

இருநூற்றறுபத்தாறுவது அத்தாயம்.

த் ரோ ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சீ)

(கோடிகாபயன் த்ரோளபதியை அணுகி அவளுடைய தகப்பன் கணவன் துலழதலியவைகளை வினவியது.)

கோடிகள, ‘அழகிய புருவங்களுள்ளவளும், காற்றினால் மிக அசைக்கப்படுகின்றதும் இரவில் மிகவும் பிரகாசத்துடன் கூடியது

¹ ‘வராரோஹா’ எனபது மூலம்.

மான அக்னிஜ்வாலபோலப் பிரகாசிப்பவருமான நீ யார்? கடப்பமரத்தின கிளையை வணக்கிக்கொண்டு ஏன் ஆஸ்ரமத்தில் நிற்குறாய்? நீ மிக்க அழகுள்ளவளாக இருக்கிறாய். அரண்யங்களில் எப்படி பயப்படாமலிருக்கிறாய்? நீ தேவஸ்தரீபோ? இயக்கியோ? தானவப் பெண்ணோ? சிறந்த அபஸரலோ? சிறந்த கைதயப் பெண்ணோ? நல்லதேகமுள்ள நாகராஜ கன்னியையோ? காட்டில் ஸஞ்சரிககின்ற ராக்ஷஸ ஸ்தரீயோ? நீ தேவராஜனுடைய பதனியோ? வருணனுடைய பதனியோ? யமன், சந்திரன், சூரேன், ¹ தாதா, விதாதா, பிரபுவான சூரியன், இந்திரன் இவர்களுடைய மாளிகையினின்று நீ இந்த அரண்யத்திற்கு வருகிறாய்? நாகர்கள் எவர்களென்பதை நீ கேட்கவில்லை. இந்த வனத்தில் உன்னுடைய நாதினை நாங்கள் அறியவில்லை. கலயாணி! உன்னுடைய கௌரவத்தை வளரச்செய்துகொண்டு வினவுகிறோம். உன்னுடைய பிரபுவான பிதாவையும் உறவினர்களுடைய பதியையும் குலத்தையும் ஜாதியையும் இந்த வனத்தில் செய்கிற காரியத்தையும் சொல்வாயாக. சிறந்த தொடையுள்ளவளே! நான் ஸுரதனென்கிற அரசனுடைய குமாரன். மனிதர்கள் எனனைக் கோடிகாஸ்யனென்று அறிகிறார்கள். நான் இந்திரியங்களை அடக்கினவன்; ஸத்தியத்தில் பற்றுள்ளவன்; ஞானத்தினால் முகிர்ந்தவர்களை உபாஸித்தவன். குருக்களைப் பூஜிப்பவன். பொன்போன்ற மேனியுள்ளவளே! குண்டத்தில் ஹோமம் செய்யப்பட்டிருக்கிற அக்னிபோல ரதத்தில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பவனும் கமலங்கள் போல அகன்றும் மலர்ந்துமிருக்கிற கண்களுள்ளவனுமான இந்த வீரன் திரிகர்த்தகேசதது அரசன்; சேஷமங்கரனென்கிற பெயருள்ளவன். பெரிய விலலைக் கையிலேந்தியவனும் இவனைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பவனுமான இந்த வீரன் மிக்க சிறப்புடையவனான சூரிந்தாதிபதியினுடைய புத்திரன். அகன்றும் நீண்டுமிருக்கிற கண்களுள்ளவனும் நல்ல மலர்களைச் சூட்டிக்கொண்டிருப்பவனும் பர்வதத்தில் நிதயவாஸம் செய்பவனுமான இந்த ராஜகுமாரன் உன்னைப் பார்க்கிறான். அழகிய மேனியுள்ளவளே! கருமை நிறமுள்ளவனும் யௌவனமுள்ளவனும் இனிய தோற்றமுள்ளவனும் புஷ்கரிணியின் ஸமீபத்திலிருக்கிறவனும் பகைவர்களைக் கொல்பவனுமான இந்த வீரன் இக்ஷ்வாகு குலத்தரசன்;

¹ 'தாதா—பிரஜாதிபதி' என்றும், 'விதாதா—கல்யாபா' என்றும் கூறுவது பழையவுரை.

ஸுபலனுடைய புத்திரன். கலயாணி! எவனுடைய படையெடுப்புத
தோறும் ஸௌவீரதேசத்தைச் சாராதவர்களான அங்காரகன்,
குஞ்சரன், குபதகன், சதருஞ்சயன், ஸஞ்சயன், ஸுப்ரவ்ருததன்,
பரபங்கரன், பரமரன், ரவி, சூரன், பரதாபன், குகனன் என்கிற
பன்னிரண்டு ராஜகுமாரர்கள் த்வஜததுடன் கூடினவர்களாக
யாகங்குகளில் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள்போல அனைவரும் சிவரத
குதிரைகள் பூட்டின ரதங்களிலேறிக்கொண்டு செல்லுகிறார்களோ,
எவனை ஆறாயிரம் தேராளிகளும் யானைகளும் குதிரைகளும்
¹ பதாதிர்களும் பின்தொடர்ந்து செல்லுகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட
இந்த ² ஸௌவீரதேசாதிபலுன ஜயதரதனைப்பவன் உன்னால்
கேட்கப்பட்டிருக்கலாம். தளராத மனமுள்ளவர்களான வலாஹகன்,
அநீகவிதாரணன் முதலிய அவனுடைய மற்றப்ராதாகுகளும், மிகச்
சிதப்பற்றவர்களும் யௌவனமுள்ளவர்களும் பலசாலிகளுமான
இந்த ஸௌவீரவீரர்களும் அரசனான ஜயதரதனைப் பின்தொடர்ந்து
செலலுகின்றார்கள். தேவகணங்களால் நாற்புறங்களிலும் பாது
காக்கப்பட்ட இந்திரனபோல இந்தத் துணைவீரர்களால் பாதுகாக்கப்
பட்டவனாக ஜயதரதராஜன் அருகிறசெலலுகிறான். அழகிய
கூந்தலுள்ளவளே! நீ யாருடைய பார்வை? யாருடைய புதலவி?
அறியாதவர்களான எங்களுக்கு இந்த விஷயத்தை வெளிப்படுத்தது
வாயாக' என்று கூறினான்.

இருநூற்றம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

த் ரே ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்கீசீ.)

(திரேளபதி தன்னுடைய பிறப்பு முதலியவற்றைக்

கோடிகாஸ்யனுக்குக் கூறியது.)

பிறகு, சிபிகளுள் சிறந்தவனான அந்தக் கோடிகாஸ்யனால்
வினவப்பட்ட ராஜபுத்திரியான திரேளபதியானவள் அவனைப்
பார்த்து மெதுவாகக் கிளையை விட்டுவிட்டு வெண்பட்டினாலாகிய
மேலாடையை நன்கு இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு, 'ராஜபுத்தி
ரனே! என்னைப்போன்றவளா உன்னுடன் பேசுதற்குத் தகுதியுள்ள
வளாகாளென்பதை நான் புத்தியினால் தெரிந்துகொண்டிருக்கி

¹ 'கால்களாலேயே எப்பொழுதும் செல்லும் தன்மையுடையவர்கள்'
என்பது பழையவுரை. ² இது விரததேசத்தைச் சாராதது.

றேன். ஆயினும், இந்த இடத்தில் இந்தச்சமயத்தில் உனக்கு மறு மொழி கூறுவதற்கு வேறு ஆண்பிள்ளையாவது பெண்பிள்ளையாவது இல்லை. நான் இப்பொழுது தனிமையாக இருக்கிறேன். அதனால், உனக்கு மறுமொழி சொல்லவேண்டியவளாகிறேன். ¹ ஐயா! இதனை நீ தெரிந்துகொள்வாயாக. ஸ்வதர்மத்தில் நிலை பெற்றிருக்கிற நான் அரண்மனையில் தனித்திருந்துகொண்டு தனித்திருக்கிற உன்னோடு எவ்வாறு பேசுவேன்? மனிதர்கள் கோடி கார்ப்யனென்கிற பெயருள்ளவென்று அறிகின்ற நீ ஸுரதனுடைய புத்திரனென்பது எனக்குத்தெரியும். சிபிவமசத்தில் பிறந்தவனே! ஆகையால், நான் அப்படியே உனக்கு என்னுடைய பந்துக்களையும் பிரஸித்தமான குலத்தையும் சொல்லுகிறேன். சைப்ய! நான் துருபதராஜனுடைய புத்திரி. மனிதர்கள் என்னைக் கருஷ்ணையெனலும் பெயருள்ளவென்று அறிவார்கள். அப்படிப்பட்ட நான் காண்டவபரஸ்தத்திலிருந்தவர்களாக உன்னால் கேட்கப்பட்ட ஐந்து புருஷர்களைப் பதிகளாக வரித்திருக்கிறேன். யுகிஷ்டிரரும், பீமஸேனரும், அர்ஜுனரும், மாதீ புத்திரர்களும் புருஷர்ரேஷ்டர்களுமான (நகுலஸதேவாகளுமாகிய) அவர்கள் என்னை இந்தக் கானகத்திலிருக்கச்செய்து வேட்டையாடுவதற்காக நான்கு திக்குக்களையும் பகுத்துக்கொண்டு சென்றிருக்கிறார்கள். அரசர் கீழ்த்திசையையும் பீமஸேனர் தென்திசையையும் அர்ஜுனர் மேல்திசையையும் நகுல ஸஹதேவர்கள் வட திசையையும் குறித்தது சென்றிருக்கிறார்கள். தேராளிகளில் சிறந்தவர்களான அவர்கள் இந்த இடத்தைவிட்டுச் சென்று நெடுநேரமாகிவிட்டது. அவர்கள் இந்த இடத்திற்கு வரும் நேரமாகிவிட்டதென்று நினைக்கிறேன். வாகனங்களைவிட்டு இறங்குகங்கள். அவர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு இஷ்டப்படி செல்லுவீர்கள். ஆதிதிகளிடத்தில் பரீதியுள்ளவரும் மகாதமாவுமான தர்மபுத்திரர் உங்களைப்பார்த்து பரீதியுள்ளவராவார்' என்று சொன்னான். சந்திரன்போன்ற முகமுள்ளவனும் பிரஸித்திபெற்றவளுமான அந்த த்ருபதராஜகுமாரியானவள் சைபயகுமாரனைப் பார்த்து இவ்வளவுமாத்திரம் சொல்லிவிட்டு, அவர்களுக்கு ஆதித்யம செய்யவேண்டிய தன்கடமையை நினைத்து அந்தச் சிறந்த பர்ணசாலையில் பிரவேசித்தாள்.

¹ 'ஹை' எனபது மூலம். இது மரியாதையாக அழைக்கும் ஒரு சொல்.

இருநூற்றறுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

த் ரௌப தீ ஹ ரண பர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கோடிகாப்யன்டத்தினீன்று திரௌபதியின் வரலாற்றை அறிந்த ஜயதரதன் அவளை அணுகித் தனக்கு மனைவியாதும்படி வேண்டியது.)

பாரதரே! அந்த அரசர்களனைவரும் அவ்வாறு உட்கார்ந்திருக்குமபொழுது, கோடிகாப்யன் ஸிந்துராஜனிருப்பிடத்தைக் குறித்து விரைவாகச் சென்றான்; திரௌபதியினால் சொல்லப்பட்டவையும் அர்த்தத்ததுடன் கூடினவையுமான அனைத்தையும் தெரிவித்தான். கோடிகாப்யனுடைய சொல்லைக்கேட்டு ஜயதரதன் அவனைப்பார்த்தது, 'சைப்ய! இவள் வாய்திறந்து பேசும் பொழுதே என மனம் ரமிககிறதே. பெண்கள்நாயகமான இவளிடமிருந்து எவ்வாறு நீ திருமயினைப்? மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! இந்தமங்கையைப் பார்த்த என் மனத்துக்கு மற்றப் பெண்கள் பெண்குரங்குகள்போலத் தோன்றுகிறார்கள். இதனை உனக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். பார்த்ததினாலேயே அவளால் என மனம் அதிகமாகக் கவரப்பட்டது. சைப்ய! அந்தக் கல்யாணி மானிடப் பெண்ணையிருந்தால அவளைப்பற்றி நன்றாகச் சொல்' என்று வினவ, கோடிகாப்யன், 'சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவளான இந்தப்பெண் தருபதராஜகுமாரி; கிருஷ்ணை என்கிற பெயருள்ளவள். பாண்டுபுத்திராகளைவருக்கும் மிகவும் மனத்துக்கு இனிய மஹிஷி. பதிவ்ரதையான இவள் எல்லாப் பார்த்தர்களுக்கும் மதிப்புக்குரிய மனைவி. ஜயதரத! நீ அவளோடுசேர்ந்து ஸௌவீரதேசத்தை நோக்கிச்செல்வாயாக' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டவனும் ஸௌவீரதேசத்துக்கும் ஸிந்துதேசத்துக்குமதிபதியும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனுமான ஜயதரதன், 'திரௌபதியை நான பார்க்கிறேன்' என்று மறுமொழி கூறினான். ஆறுவீரர்களுடன்சேர்ந்து ஏழாமவனாக இருக்கிற அந்த ஜயதரதன், சிங்கமிருக்கும்சூகையில் ஓராய் நுழைவதுபோலப் புணயமான ஆசரமத்தில் நுழைந்து, திரௌபதியைப்பார்த்து, 'சிறந்த இடையுள்ளவளே! உனக்கு மங்களம். உன்னுடைய பர்த்ததாககள் ¹ ஆநாமயமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களா? எவர்

¹ இது க்ஷத்திரியர்களைக் கேஷமம விசாரிக்கும் முறை; 581-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

களுடையகேதமத்தில நீ விருப்பமுள்ளவளாக இருக்கிறாயோ அவர்களும் அநாமயமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களா? என்று வினவினான். திரௌபதியானவள, 'அரசனே! உன்னுடைய நாட்டிலும் கோசத்திலும் சேனையிலும் கேதமமா? செலவததால் நிறைந்த சிபிதேசத்தையும் ஸிந்துதேசத்ததுடன் ஸௌவீரதேசத்தையும் இன்னும் உன்னுடையபபட்ட மற்றதேசங்களையும் நீ ஒருவனே தாமத்தினால் பாதுகாக்கிறாயா? குருவமசத்திலுதித்த வரும் குந்தியின்புதலவருமான யுகிஷ்டிரமகாராஜா கேதமமாக இருக்கிறார். நான் ஸுகமாக இருக்கிறேன். இந்தியுகிஷ்டிரருடைய பிராதாககளும் மற்ற எவர்களைப்பற்றிக குசலபரஸனம பண்ணுகிறாயோ அவர்களும் ஸுகமாக இருக்கிறார்கள். ராஜ குமார! பாதயத்தையும் இந்தஆஸனத்தையும் பெற்றுக்கொள்வாயாக. ஆணமான்களையும் பெணமானகளையும் உனக்குக் காலையாகாரமாகக் கொடுக்கிறேன். குந்திபுத்திரரானயுகிஷ்டிரா உனக்கு ஏணமான்சூட்டிகளையும் புளளிமானகளையும் நயங்குமான்களையும் ஹரிணமான்களையும் சரபங்களையும் முயலகளையும் கரடிகளையும் நுருமானகளையும் சமபரமானகளையும் சவயங்களையும் பலமிருகங்களையும் பன்றிகளையும் காட்டுருமைகளையும் இன்னும் வேறுஜாதிமிருகங்களையும் தாமாகவே கொடுப்பார்' என்று சொன்னான். ஜயகரதன், 'என்னுடைய காலேச சாப்பாட்டுக்குக் குறைவொன்றுமில்லை. உன்னால் எனக்கு எல்லாம் கொடுப்பதற்கு வீருமப்பபட்டிருக்கிறது. வா; என ரத்தத்தில் ஏறு; ஸுகத்தையே அடை. செலவததை இழந்தவர்களும் ராஜ்யத்தை இழந்தவர்களும் தரித்திரர்களும் புத்தியிலலாதவர்களும் காட்டில் வஸிப்பவர்களுமான பார்த்தாகளை அனுஸரிப்பதற்கு நீ நகுதியுளளவளலலை. கற்றறிந்த ஸதிரீகள் செலவததை இழந்தவனைப்பர்த்தாவாக உபயோகித்ததுக்கொள்ளுகிறதில்லை. செல்வததேதாடிருப்பவனைச் சேரவேண்டும். செலவததுக்கு அழிவு வரும் பொழுது அவனிடத்தில் வஸிக்கக்கூடாது. உன்னுடைய பர்த்தாக்கள் செலவமற்றவர்களானார்கள். அநேக வாஷகாலங்களாக ராஜ்யத்தினின்றும் விலகிவிட்டார்கள். பாண்டுபுத்திரர்களிடத்திலுள்ள பகதியினால் நீ கிலேசத்தை அனுபவிககவேண்டாம. அழகிய பினதட்டுக்களுள்ளவளே! எனக்கு நீ பார்யையாகிவிடு; இவர்களை விட்டு விடு. ஸுகத்தை அடைவாயாக. நீ என்னுடன்கூடி ஸிந்துதேசத்தையும் ஸௌவீரதேசத்தையும்

முழுமையும் அடைவாயாக' என்று சொன்னான். ஸ்ரீநகுராஜனால் இவ்வாறு மனம் நடுங்கக்கூடிய வசனத்தை உரைக்கக்கேடட திரௌபதியானவள், புருவநெரித்தலுடன் கூடின முகமுள்ளவளாக அந்த இடத்தினின்று விலகினாள். அழகிய இடையுள்ள திரௌபதியானவள் ஸைந்தவனுடைய அந்த வாக்கியத்தை அவமதித்தும் மறுத்தும், 'இப்படியன்று; வெட்கத்தையடை' என்று அவனைப் பார்த்து உரைத்தாள். இகழ்த்தகாதவளான அந்த கருஷ்ணையானவள் பர்த்தகாகளுடைய வரவை விரும்புகின்றவளாக அந்த ஸைந்தவனுடைய சொற்களுக்கு மறுமொழி உரைத்துக்கொண்டு அதிகமாகக் காலதாமதமசெய்தாள். திரௌபதி, 'மகாபாகுபலமுள்ளவனே! நீ இவ்வண்ணம் சொல்லாதே. நீ நியாயத்தை விட்டு விலகாதமாரக்கத்தை நினைக்கவில்லை. துச்சிலையென்பவள் பாண்டவர்களுக்கும் தார்த்தராஷ்டிரர்களுக்கும் இனையஸஹோதரி. ராஜகுலத்தைததாங்குபவனே! அந்தத் துச்சிலைக்கு நீ கணவன். எனக்கும் நீ முறையினால் பிராதா. மகாரதனே! உன்னால் நான் பாதுகாக்கப்படத்தக்கவன். தர்மிஷ்டர்களுடைய குலத்தில் பிறந்திருக்கிற நீ தர்மத்தைப் பார்க்கவில்லை' என்று சொன்னாள். இவ்வண்ணம் சொல்லக்கேடட ஸ்ரீநகுராஜன், பிறகு, திரௌபதியைப்பார்த்து, 'நீ அரசர்களுடைய தர்மத்தை அறியவில்லை. விதவானகள் இந்த உலகத்திலு ஸ்திரீகளையும் ரத்தினங்களையும் எல்லாருக்கும் பொதுவென்று சொல்லுகிறார்கள். அரசர்கள் ஸஹோதரிகளையும் ஸஹோதரிகளின் புத்திரிகளையும் அப்படியே பிராதாக்களின மனைவிகளையும் ஸுகமாக எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அரசர்களிடத்தினின்று பிறந்திருப்பவர்களான அந்தப்பெண்களும் அந்தவிஷயத்தில் அப்படியே செய்கிறார்கள்' என்று மறுமொழி உரைத்தான்.

இருநூற்றறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்ரௌபதிஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(த்ரௌபதி தன்னிடம் காதல்கொண்ட ஜயந்தான நிந்தித்ததும், தன் முன்தானையை வலியப் பிடித்தீழ்த்த அவனை விலக்கித் தள்ளியதும், பின்னும் அவன் விடாமலிழக்க அவள் அந்தரத்தத்தில் ஏறினதும்.)

துருப்தராஜகுமாரியானவள், பிறகு, கோபத்தால் சிவந்ததும் வாடியதும் அழகியதும் சிவந்த கண்களுள்ளதும் வீரோந்து
C கஉரு

மேலேறிய புருவங்களுள் ளதுமான முகத்தால் சீறிக்கொண்டு ஸுவீரதேசாதிபதியான அந்த ஜயதரதனைப்பார்த்தது மீண்டும் உரைக்கலானாள். 'மூடா! சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவர்களும் கொடிய விஷமபோனறவர்களும் மகேந்திரனுக்கொப்பானவர்களும் தம் முடைய காரியங்களில் விடாமுயற்சியுள்ளவர்களும் யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுடைய கூட்டங்களிலும் (சண்டையில்) அசைவற்று நிற்பவாகளுமான மஹாரதர்களைப்பற்றி இகழ்வான வசனங்களைச் சொல்லுகின்ற நீ எவ்வாறு லஜைஜயை அடையாமலிருக்கிறாய்? சிறந்தவீரனே! (பாவத்தினின்று நெடுநதூரம் விலகிச் செல்பவர்களான) ஆர்யர்கள் காட்டில் ஸஞ்சரிப்பவனாக இருந்தாலும் வீட்டில் மனைவியுடன் சோந்திருப்பவனாயிருந்தாலும் கலவிநிரம்பின தவசியைப்பற்றி ஒருவிதமான தோஷத்தையும் சொல்லமாட்டார்கள். நல்லமனிதர்கள் அவனை இவ்வண்ணம் பீரீதியுடன் அடைகிறார்கள். பெரியபடுகுழியில் விழுகின்ற உன்னை இப்பொழுது கையில்பிடித்துத் தடுக்கக்கூடிய மனிதன் இந்த அரசாசூட்டத்தில் உனக்கு ஒருவனுமில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். நீ தர்மராஜரை ஜயிப்பதற்கு விருமபுவது தண்டததைமட்டும ஆபுதமாகக்கொண்டு மதப்பெருக்குள்ளதும் மலையின் சிகரத்திற்கொப்பானதும் இமயமலையின் தாமுவரையில் ஸஞ்சரிப்பதுமான யானையை யானைக்கூட்டத்தினின்றுவிலக்கி இழுப்பதுபோலிருக்கிறது. நன்றாக உறங்கிக்கொண்டிருப்பதும் அதிகபலமுள்ளதுமான சிங்கத்தைக் காலால் மிதித்துக்கொண்டு அதன் முகத்தினின்று இமைமயிரகளை அறியாமையால் பிடித்திழுக்கிறாய். கோபித்துக்கொண்டிருக்கிற பீமலேனரை நீ பார்த்தவுடன் ஓடிவிடுவாய். கோபங்கொண்டவரும் உசுகிரமானவருமான அர்ஜுனரை எதிர்த்துப்போபுரியப்போகிற நீ மகாபலமுள்ளதும் மிக்ககேரமானதும் மிகவளர்ந்ததும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பதும் மலைகளின்குகைகளில் உறங்கிக்கொண்டிருப்பதும் கொடியதுமான சிங்கத்தைக் கால்துனிபினால் மிதிக்கிறாய். கடைசியில் பிறந்தவர்களும் புருஷஸரேஷ்டாக்களுமான நகுலஸஹதேவர்களோடு புத்தம்செய்யவிருமபுகிற நீ மதங்கொண்டவனாகக் கடுமையானமுகமுள்ளவைகளும் இரண்டுநாவுள்ளவைகளுமான இரண்டுகருநாகங்களைக் காலால் வாலில் மிதிக்கிறாய். மூங்கிலும் வாழையும் கோரையும் எவ்வாறு தம்நாசத்தின்பொருட்டுப்பலிக்கின்றனவோ, தம்நன்மையின்பொருட்டுப்பலிக்கிறதில்லையோ,

பெண்ணணி (எவ்வாறு தனநாசத்தின்பொருட்டுக்) காப்பததை (ததரிக்கிறதோ) அவ்வாறே அந்தப்பாண்டவாகளால் எல்லாப்பக கங்கனிலும் பாதுகாக்கப்படுகின்ற என்னை (உனவிநாசத்தின்பொருட்டு) எடுக்கப்போகிறாய்' என்றுசொன்னான்.

ஐயதரதன, 'கிருஷ்ணையே! நான அறிவேன். அந்தராஜ குமாரர்கள் எவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளவர்களென்பது என்னால் அறியப்படாதிருக்கிறது. உனனால் இப்பொழுது இவ்விதமான இந்நப பயததை உண்டுபண்ணுகிறவசனத்தால் நாங்கள் பயததை அடையச்செய்வதற்கு ஸாததியப்படாதவர்கள். கிருஷ்ணையே! நாங்கள் எல்லாரும் ¹ எட்டுக்காமங்களோடும் ² ஒன்பது சக்தி முதலியவைகளோடும் கூடிய சிறந்தகுலங்களில் பிறந்திருக்கிறோம். செளயம் முதலிய ³ ஆறுகுணங்களால் நாங்கள் மேம்பாடுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். திரௌபதி! பாண்டுபுத்திரர்களை ஆறுகுணங்களால் விடுபட்டவர்களாக எண்ணுகிறோம். அப்படிப்பட்ட நீ விரைவாக யானையினமீதாவது ரத்ததினமீதாவது ஏறுவாயாக. நாங்கள் பேச்சினுலமாத்கிரம தடுக்கப்பட முடியாதவர்களானோ? நீ தீனமான வசனத்தைச்சொல்லி ஸௌவீரராஜனான எனனுடைய அருளை மீண்டும் பிரராதகிப்பாயாக' என்று சொன்னான். திரௌபதி, 'நான மகாபலமுள்ளவள். ஆனால், இப்பொழுது, ஸௌவீரராஜனான உனனால் பலமில்லாதவளபோல எண்ணப்பட்டிருக்கிறேன். நல்ல பிரஸித்திபெற்றவளான நான் இப்பொழுது மீறப்படுவதனால் ஸௌவீரராஜனைக்குறித்துத் தீனமான வசனத்தை உரைக்கமாட்டேன். ஒரு ரத்ததில் சேர்ந்து வீற்றிருப்பவர்களான சுருஷ்ணை அர்ஜுனா இருவரும் எவ்வுடைய வழியை அனுஸரித்துச் செல்லுவார்களோ அப்படிப்பட்ட திரௌ

¹ 'கிருஷ்ண, வாத்தகம், தூக்கம், அணைகட்டுதல், யானையிடித்தல், சுரங்கமெடுத்தல், கப்பம் வாங்குதல், பாழ் நிலங்களில் குடியேற்றுவது ஆகிய எட்டும் அரசாங்கருக்குப் பொருள் வருவாய்க்கு வழிகள்' எனப்பது பழையவுரை

² 'பிரபுசக்தி, மந்தரசக்தி, உதஸாஹசக்தி, பிரபுவிததி, மந்த்ரவிததி, உதஸாஹவிததி, பிரபுதயம், மந்தரோதயம், உதஸாஹோதயம் ஆகிய ஒன்பதும் ரூபத்தாலும் திறமையாலும் பயனாலும் அந்தக்குலங்களில் என்றும் குடிக்கொண்டிருக்கின்றன' எனப்பது பழையவுரை.

³ 'சௌயம், தேஜஸு, தையம், ஒளதாயம், தானம், ஐஸுவாயம்' எனப்பது பழையவுரை

பதியை இந்திரன்கூட எவ்விதத்தாலும் அபஹரிக்கச் சக்திபுள்ள வனாகான். அபபடிப்பட்ட திரௌபதிவிஷயத்தில் அல்பனான வேறு ஒரு மனிதன என்னசெய்யமுடியும்? சததுருவீரர்களைக் கொல்பவரும் ரதத்திலிருப்பவரும் பகைவர்களுடைய மனங்களைத் துன்பமடையச் செய்பவருமான கிரீடியானவர் கோடைக்காலங்களில் உலாந்த காட்டை எரிக்கிற நெருப்புப்போல என்னமித்தம உன்னுடைய சேனையில் புகுந்து நாசம்செய்வார். அந்தகவீரர்களுடனும் வருஷணிவீரர்களுடனும் கூடின கிருஷ்ணனும பெரிய விற்களைப் பிடித்தவர்களான எல்லாக கேகயாகளும் இந்த எல்லா ராஜகுமாரர்களும் மிக்ககளித்த தோற்றமுள்ளவர்களாக எனனுடையவழியைப் பின்பொருவர்கள். நாண்கயிற்றில் வைத்து நன்றாக இழுத்துவிடப்பட்டவைகளும் மேகம்போலக் கர்ஜிக்கின்றவைகளும் காண்டவததினின்று விடுபட்டவைகளும் அதிக வேகமுள்ளவைகளும் அச்சந்தருபவைகளுமான அம்புகள், தனஞ்சயருடைய கையில் நன்றாக மோதி மிக்க கோரமாக ஒலிக்கும். காண்டவத்தினின்று விடுபட்டவைகளும் விட்டிற்றூசுகளின கூட்டங்கள போல மிக்கவேகத்துடன் கூடியவைகளுமான பெரிய பாணஸமூகங்களை யும் வீரயசாலியான அர்ஜுனரையும் எப்பொழுது நீ பார்ப்பாயோ அப்பொழுது நீ உன்புத்தியை நிந்தித்துக்கொள்ளுவாய், சங்கவாதிய முழுகத்துடன் கூடியவரும் உள்ளங்கையுறையில் நாண்கயிறு மோதுவதனுணடாகும் சபதமுள்ளவரும் அடிக்கடி உாக்கச் சிக்கநாதம் செய்பவரும் காண்டவத்தை வில்லாகக் கொண்டவருமான அர்ஜுனர் எப்பொழுது உன்னுடைய மார்பில் அம்புகளைப்போடுவரோ அப்பொழுது உன்னுடையமனமானது எப்படியாகுமோ? அதம! கதாயுத்ததைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு உன்னை எதிர்த்தோடிவருகின்ற பீமஸேனரையும் பொருமையினுண்டான கோபமாகிற விஷததைக் கக்கிக் கொண்டு பகைவர்களிருக்கிற திசைகளைக்குறித்து எதிர்த்து விரைவாகவருகின்ற மாதிரீபுத்திரர்களான ரகுலஸஹதேவர்களை யும் பார்த்து நெடுங்காலம் மனவருத்தத்தை அடைவாய். நான் மிக்க மேன்மைபெற்றவர்களான கணவர்களை மனததால்கூட ஒரு பொழுதும் எவ்விதத்தாலும் மீறி நடக்கிறதில்லையென்கிற ஸத்தியத்தினால், இப்பொழுது நீ பார்த்தர்களால் வசப்படுத்தப்பட்டு எல்லாபபக்கங்களிலும் இழுக்கப்படுகின்றதைப் பார்ப்பேன். நான் க்ரௌண உனனால் வலிந்து இழுக்கப்பட்டாலும் பயத்தை

அடையமாட்டேன். நான் கௌரவர்களுள் மிகச் சிறந்த வீரர் களான பார்த்ததர்களோடு சேர்ந்து மீண்டும் காமயகவனத்தை வந்தடைவேன்' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அநதஸிந்துராஜனோ விசாலமான கண்களுள்ள அநதததிரௌபதியைப்பார்த்து, 'திரௌபதி! நான் உன்னைப் பலாதகாரமாக இழுக்கவில்லை. எனதேரில் விரைவாக ஏறு' என்றான். விசாலமானகண்களுள்ள அந்தத்திரௌபதி, பிடிக்கஎண்ணங்கொண்ட அவர்களைப்பார்த்து அதட்டுகின்றவளாகவும் பயந்தவளாகவும், 'என்னைத்தொடாதீர்கள்' என்று சொன்னாள். அவள் புரோகிதரான தெளம்யரை அலறி அழைத்தாள். ஜயதரதன் அந்தத்திரௌபதியை மேலடையில் பிடித்தான். அவள் அவனை விலக்கித்தள்ளினாள். அந்தத்திரௌபதியினால் நனகுவிலக்கித தள்ளப்பட்ட சரீரமுள்ள அநதப பாபியான ஜயதரதன் அடியற்றமரம்போல விழுந்தான். மிக்கவேகத்துடன் கூடின ஜயதரதனால் வலிந்து பிடித்திழுக்கப்படுகின்ற ராஜபுத்திரியான கிருஷ்ணையானவள் அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டும் பொறுத்துக்கொண்டும் தெளம்யருடைய சரணங்களில் தண்டனாட்டு ரத்ததிலேறினாள். தெளமயர், 'ஜயதரத! மகாரதர்களான பார்த்தர்களை ஜயிக்காமல் இவனை நீ கொண்டுபோதல முடியாது. பழமையான கூத்திரியதர்மத்தைப் பார்ப்பாயாக. அலப்பமான கார்யத்தைச் செய்து தர்மராஜரை முதனமையாகக் கொண்ட வீரர்களான பாண்டவர்களை அடைந்தவுடன் நீ தீமையின்பயனை அடைவாய். ஸமசயமில்லை' என்று கூறினார். தெளமயர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, கொண்டுபோகப்படுகிறவளும் சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவளுமான அநத ராஜபுத்திரியை அப்பொழுது காலாட்கூட்டங்களின் நடுவை அடைந்தவராகப் பின்தொடர்ந்தார்.

இருநூற்றேழுபதாவது அத்தாயம்.

திரௌபதீ ஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் கேட்டநிமித்தங்களைக்கண்டுவிபத்துநேருமேன்ற ஸந்தேகத்துடன் விரைவாக ஆஸரமத்துக்கீதவந்ததும், திரௌபதீக்கு நேர்ந்ததை வேலைக்காரியினால் அறிந்து ஜயந்தரதனைத் தொடர்ந்து சேன்று அவனைச் சண்டைக்கழைத்ததும்.)

விற்பிடித்தவர்களும் பூமியில் மிக்கசிறப்புடையந்தவர்களுமான பார்த்தர்கள் தனித்தனிஸஞ்சரிக்கின்றவர்களாக எல்லாத்

திசைகளையும் நன்றாகக் குழந்துகொண்டு மான்களையும் பன்றிகளையும் எருமைகளையும் கொண்டு, பிறகு, ஒன்றுசேர்ந்தவர்களானார்கள். பிறகு, மான்களாலும் துஷ்டமிருகங்களின் கூட்டங்களாலும் பரவப்பெற்றதும் பறவைகளின் ஒலிகளால் எதிரொலியிடுவதுமான பெரியகானகத்தை அடைந்திருக்கிற அந்தததம்பிமாக்களை நோக்கி யுதிஷ்டிரா பேசுகின்ற மிருகங்களுடைய சொற்களைக் கேட்டுப் பின்வருமாறு உரைக்கலானார். ‘இந்தமிருகங்களும் பசுளிகளும் கொடிய துயரத்தையும் பெருமபயத்தையும் பகைவார்களால் ஏற்படக்கூடிய அவமானத்தையும் தெரிவிக்கின்றவைகளாக ஸூரியனால் பிரகாசிக்கின்றதிரையை நோக்கிவந்து குரூரமாகப் பேசுகின்றன. சீக்கிரம் திரும்புகள. நமக்கு மிருகங்களபோதும், என்மனமானது பரிதாபத்தை அடைகிறது; எரிக்கவும்படுகிறது. தேகத்தில் இரத்திரியங்களுக்கெல்லாம் பதியான முக்யபராணானது தினஸவபாவத்தானகூடியதாக என்புத்ததியை மயக்கிக்கொண்டு மிகநடுங்குகிறது. எனக்கு இச்சமயத்தில் இப்படிப்பட்ட காமயகவனமானது, கருடனால் சிறந்த ஸர்ப்பம் பிடிக்கப்பட்ட தடாகம் போலவும் அரசனுடனழிந்த ராஜ்யம்போலவும் குடிக்காரர்களால் கள்குடிக்கப்பட்ட குடம்போலவும் தோன்றுகிறது’ என்றார். அந்த வீரர்கள் அகனிபோலவும் கரறுப்போலவும் கொடிய வேகமுள்ளவைகளும் அதிக வேகத்தையுடையவைகளுமான ஸிந்துதேசத்தில் பிறந்த குதிரைகளோடு சேர்த்துப் பூட்டப்பட்டவையும் பெரியவைமுமான நல்லரதங்களால் சுமக்கப்படுகின்றவர்களாக அப்பொழுது ஆஸரமத்தைநோக்கி வருவாராயினார். திரும்பிவருகின்ற அவர்களுடைய இடப்புறத்திலவந்து நரியானது அதிகமான சத்தத்துடன் பேசியது. அரசரான தாமநந்தனார், அதனை நன்றாக ஆலோசித்து, பீமனையும் தனஞ்சயனையும் பார்த்து, ‘மிகக் இழிவானஜாதியில் பிறந்த இந்த நரியானது நம்முடைய இடப்புறத்திலவந்து பேசுவதனால் பாவிக்களான கௌரவர்களால் நம்மை அவமதித்துப் பலாதகாரத்தால் வெளிப்படையாகவே தீமை செய்யப்பட்டுவிட்டது’ என்று சொன்னார். பெரியகாட்டில் வேடையாடி, பிறகு, திரும்பிவந்து அந்த வனத்தில் பிரவேசிக்கின்ற அந்தப் பார்த்தாகள் அப்பொழுது அழுதுகொண்டிருப்பவளும் பிராணநாயகியான திரௌபதிக்கு ஊழியம்செய்பவளும் சிறுமிபுமான ¹ தாதரேயிகையென்பவளைக் கண்டார்கள். இந்திர

¹ வளாப்புத்தாயின் மகளை என்றும் கொள்ளலாம்.

ஸேனன், விரைவாக எதிரிலவந்து ரதத்தினின்று குதித்து, பிறகு, அவனோடுகொக்கி ஓடினான். அரசரே! இந்திரஸேனன் மிகுந்த மனவருத்தமடைந்தவனாக அப்பொழுது அந்தத் தாதரேயிகையைப் பார்த்து, 'ஏன் நீ பூமியில் விழுந்து அழுகிறாய்? ஏன் உன்னுடைய முகமானது நிறமகுன்றி வறட்சியை அடைகிறது? மிக்க கொடுமைகளைச் செய்கின்ற பாவினளால் ராஜபுத்திரியான திரௌபதியானவள் துன்புறுத்தப்படாமலிருக்கிறாளா? பாண்டுவின் குமாரர்கள் கானகம் சென்றிருக்கையில் இந்தக்காடடில் பகைவர்களால் தீமை செய்யப்படாமலிருந்ததா?' என்று வினவினான். மனங்கலங்கின தாதரேயிகையானவர், வேகத்துடன் தன்னருகில்வந்த ஸாரதியான இந்திரஸேனை நன்றாகப் பார்த்து, மிக்ககஷ்டத்துடன் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு, அப்பொழுது, 'தேவியானவள் கவரப்பட்டாள்' என்று உரக்க அலறினாள். இந்திரஸேனன், 'இகழ்த்தகாத ரூபமுள்ளவளும் விசாலமான கண்களையுடையவளும் குருஸரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களுக்குச் சரீரம்போன்ற வளமான ராஜபுத்தரியை ஸமயம் பார்த்து எந்தமனிதன் தன் அழிவின்பொருட்டுக் கவரத்தான்? தேவியானவள் பூமியினுள் சென்றாலும் ஸ்வாக்கத்தை அடைந்தாலும் கடலினுள் சென்றாலும் அவளுடைய இருப்பிடத்தில் பார்த்தர்கள் செலலுவார்கள். தாமராஜா அப்படியன்றோ ஸந்தாபத்தை அடைகிறார்? இப்படிப்பட்டவர்களும் பகைவர்களை அழிக்கின்றவர்களும் துன்பங்களைப் பொறுப்பவர்களும் பகைவர்களால் ஜயிக்கமுடியாதவர்களுமான பாண்டவர்களுக்கு பராணனுக்கு ஸமமாக இருப்பவளும் மிகவும் இஷ்டமானவளும் நிகரிலலாத ரததினம்போன்றவளுமான பாஞ்சாலியை எந்த மூடன் கவரவிருமபுவான்? பாண்டவர்களுக்கு வெளியில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மனமாக இருக்கிற திரௌபதியை இச்சமயத்தில் இந்தஇடத்தில் நாதனையுடையவளென்று அறியவில்லை. கூருள்ளவைகளும் கோரமானவைகளும் சிறந்தவைகளான பாண்டவர்கள் இப்பொழுது எவனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்து கொண்டு பூமியில் பிரவேசிக்கப்போகின்றனவோ? பயந்தவளே! அந்தக்ருஷ்ணையைப்பற்றி நீ வியஸனப்படாதே. கிருஷ்ணையானவர் இப்பொழுது திரும்பிவரப்போகிறாரென்று அறிவாயாக. பார்த்தர்கள் எல்லாப்பகைவர்களையும் மிச்சமில்லாமல் கொன்று, பிறகு, யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியான கிருஷ்ணையுடன் திரும்பி வருவார்கள்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, தாதரேயிகையானவள் அழகிய முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு ஸாரதியான இந்திரஸேனனைப்பார்த்தது, 'இந்திரனுக்கொப்பான ஐவரையும் அலக்கியம்செய்து கிருஷ்ணையானவள் ஜயதரதனால் வலிந்து கவரப்பட்டாள். புதியவழிகள் இதோ இருக்கின்றன. அப்படியே ஒடிக்கப்பட்ட மாங்களுமும் வாடவில்லை. (தேர்களைத்) திருப்புங்கள். சீக்கிரமாகப் பின்தொடர்ந்து செல்லுங்கள். ராஜபுத்திரியானவள் (அதிக) தூரம்செல்லவில்லையன்றோ? இந்திரனுக்கொப்பான நீங்களனைவருமே பெரிய அழகிய கவசங்களைப் பூட்டிக்கொள்ளுங்கள். அதிகவில்லைமதிப்புள்ள விற்களையும் அம்புகளையும் கையிற் பிடியுங்கள். சீக்கிரம் (இந்த) வழியிற் செல்லுங்கள். கிருஷ்ணையானவள் அதட்டுதலாலும் தண்டபயத்தாலும் மதிமயக்கமடையும்படி செய்யப்பட்டவளும் நன்றாகமயங்கின மனமுள்ளவளுமாகி வறட்சியடைகிற முகத்ததுடன், சிறந்த நெய்யினால் நிறைந்த ¹ ஸ்ருக்கைச் சாம்பலிலசேர்ப்பதுபோலத்தகுதியற்ற ஒருவனுக்குத் தந்தேகத்தைக் கொடுத்துவிடப்போகிறாள். பார்த்தார்களே! உமிநெருப்பில் ஹவிஸானது ஹோமம் செய்யப்படப்போகிறது. இங்காட்டில் மாலையானது எறியப்பட்டப்போகிறது. பிராமமணாகள் மிகமயங்கியிருக்கும் தருணத்தில யாகத்தை அடைந்திருக்கிற ஸோமரஸமானது நாயினால்நக்கப்படப்போகிறது. காராம்பசவின்பாலினது தாரையானது தேறம்பையில் வார்க்கப்படப்போகிறது. முயலுங்கள். நரியானது பெரிய காட்டில் வேட்டையை உததேசித்தது அலைந்துதிரிந்து தாமரைஒடையில் இறங்கப்போகிறது. மந்திரங்களுடன் கூடின ஆகுதிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட ஹோமாக்கினிவேதியில் காககையானது உட்காரப்போகிறது. மகாயாகத்தில் நன்றாக ஸவரத்ததுடன் உச்சரிக்கப்பட ஸ்ருதியைப் பாமரன்செடுப்பதுபோல இந்த ஜயதரதன் (திரௌபதியைக்) கெடுக்காமலிருக்கவேண்டும். நல்ல மூககளுளதும் அழகிய கண்களுள்ளதும் சந்திரனுடைய ஒளிபோல மாசற்றிருப்பதும் தெளிவுள்ளதும் மங்களகரமாயிருப்பதுமான உங்களுடைய காதலியின் முகத்தை, தீவினைசெய்கிற ஒருவன், யாகத்திலிருக்கிற புரோடாசத்தை நாய்தொடுவதுபோலத் தொடடுவிடப்போகிறான். இந்தவழிகளைச் சீக்கிரமாகத் தொடர்ந்து செல்லுங்கள். இங்கேயே உங்களுககு நேரமானது விரைந்துசெல்லவேண்டாம். அரசார்களே! பாவிமான ஜயதரதன் இங்கிருந்து அதிக

¹ ஸ்ருக = ஹோமம் செய்வதற்கு ஸாதனமான காண்டி.

தூரம் செல்வதற்குள் சீக்கிரம ஓடுங்கள். புருஷஸுரேஷ்டர்களே ! பகைவர்களுடைய பக்கத்திலிருந்து லக்ஷ்மியைப் போன்ற ப்ராண நாயகியான திரௌபதியை மீட்டுக்கொண்டு வாருங்கள் ' என்று சொன்னான்.

யுதிஷ்டிரர், ' கலயாணி ! திருமபி இருப்பிடம் போவாயாக. பேச்சை அடக்கிக்கொள். நமமிடம் குரூரமான சொற்களைச் சொல்லாதே. பலத்தால் மதங்கொண்டிருக்கிற அரசர்களே ராஜ புத்திரர்களே மரணத்தை அடைவார்கள் ' என்று சொன்னார். பாண்டவர்கள் இவ்வளவுமட்டில் சொல்லிவிட்டு, அந்தவழிகளையே அனுஸரிக்கின்றவர்களாகவும், அடிக் கடி பெருமூச்சுவிடுகின்றவர்களாகவும், பெரியவிற்களினின்று அடிபுகளை எய்வதற்காக நாண கயிற்றை இழக்கின்றவர்களாகவும், சீக்கிரமாகச் சென்றார்கள். பிறகு, சூதிரைகளின் குளம்புகளால் தூற்றிவிடப்பட்டதும் மேலே எழுந்ததுமான அந்த ஜயதரதனுடைய சேனையின் புழுதியையும், காலாட்களின் நடுவிலிருந்துகொண்டு, ' பீம ! பாதக ! ' என்று அடிக் கடி அலறி அழைக்கின்ற தெளமயரையும் கண்டார்கள். அந்த ராஜகுமாரர்கள் மனநளர்ந்தவர்களாக, ' நீர் ஸுகமாக வாரும ' என்று தெளமயரை நல்வார்த்தைகளால் தேறுதலடையச் செய்து, பக்ஷிக்கத்தக்க மாமஸத்தில மிக்க ஆவலுள்ள கழுகுகள் போல வேகத்துடன் அந்த ஸையத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியாகிய கிருஷ்ணையை அவமதித்ததினால் மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களும் மஹேந்திரனுடைய வல்லமை போன்ற வல்லமையுள்ளவர்களுமான அந்தப்பார்த்தார்களுக்கு ஜயதரதனை யும் அவனுடைய தேரிலிருக்கிற அனபிற்சூரியபாஞ்சாலியையும் பார்த்துக் கோபமானது அதிகமாக ஜவலித்தது. பிறகு, பெரிய விற்களைக் கையில் பிடித்தவர்களான விருகோதரனும தனஞ்சயனும நகுலஸஹதேவர்களும் யுதிஷ்டிரமகாராஜரும் ஸிந்து ராஜனை ஜயதரதனை உரத்த சத்தத்துடன் கூவி அழைத்தார்கள். பிறகு, பகைவர்களுக்குத் திசைமயக்கமுண்டாயிற்று.

இருநூற்றெழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

த் ரோ ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(திரௌபதியானவள் ஜயந்தரநுகீது யுதிஷ்டிரர்முதலியவர்களை
அடையாளங்களுடன் குறிப்பிட்டுக் காட்டியது)

பிறகு, பீமலேனையும் அர்ஜுனனையும் பார்த்ததுக கோபம
மூண்ட க்ஷத்திரியர்களுடைய மிகவும் கோரமான சபதமானது
வனத்தில் அப்பொழுது உண்டாயிற்று. கெட்ட எண்ணமுள்ள
வனான ஜயதரதராஜன, குருஸ்ரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்ட
வர்களுடைய கொடிகளின் துனிகளைப்பார்த்துச் சுகதி ஒடுங்கின
வனாகித் தேரிலிருக்கிறவளும் காரதியுள்ளவளுமான பாளு
சாலியைநோக்கி, 'இதோ ஐந்து பெரிய தேராளிகள் வரு
கின்றனர். கிருஷ்ணையே! இவர்களை உன்னுடைய பதிகளென்று
நினைக்கிறேன். அழகிய கூந்தலுள்ளவளே! தெரிந்தவளான
நீ தேரிலிருக்கிற பாண்டவர்களைத் தனித்தனியாக எனக்குக்
கூறுவாயாக' என்று தானே சொன்னான்.

திரௌபதி, 'மூட! ஆயுளுக்குநாசத்தை உண்டுபண்ணுகிற
மிக்க கோரமான காரியத்தைச்செய்து நாசமடையப்போகிற உனக்
குப் பெரிய வீரர்களைத் தரித்தவர்களான பாததர்களை அறி
வதனால் யாது பயன்? வீரர்களான இந்த என்னுடைய பதி
கள் வந்துவிட்டார்கள். உங்களுள் யுத்தத்தில் இப்பொழுது
ஒருவராவது மிகுந்திருக்கப் போகிறதில்லை. வினவப்படாருக்கிற
என்னால் சாகப்போகிற உனக்கு எல்லாம் சொல்லத்தக்ககேத.
இது தர்மம். எனக்கு, தம்பிமார்களுடன்கூடின தர்மராஜரைப்
பார்த்தபின் மனவருத்தமாவது உன்னிடத்தில் பயமாவதுஇல்லை.
எவருடைய தவஜத்தின நுனியில் நன்றாக அமைக்கப்பட்ட நந்தம்
உபநந்தமென்கிற மிருதங்கங்கள இனிமையான ஒலியுடன் ஒலிக
கின்றனவோ தமமுடைய அறம்பொருள்களின் நிச்சயத்தை
அறிந்தவரான இவரை நல்ல காரியங்களைச் செய்கிற ஜனங்கள்
எப்பொழுதும் அனுஸரிக்கிறார்கள். சுததமான பொன்போன்ற
நிறமுள்ளவரும் உயர்ந்த மூக்குளாவரும் மெலிந்த தேகமுள்ள
வரும் அகன்ற கண்களையுடையவருமாக இங்குக் காணப்படுகிற
இந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டரைக் கௌரவர்களுள் மிக்க மேன்மை

வாய்ந்தவரும் தர்மதேவதையின புதலவரும் எனனுடைய பதியு
 மான யுதிஷ்டிராரென்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். மூட! தர்
 மத்தை அனுஷ்டிப்பவரும் வீரரும் பகைவனுயிருந்தாலும் சரண
 மென்றடைந்தவனுக்கு உயிரைக்கொடுப்பவருமான இந்த யுதிஷ்டி
 டிராரை உன் கீழ்த்தைக்கருதி ஆயுதங்களைக் கீழே வைத்துவிட்டு
 அஞ்சலிபந்தம் செய்து கொண்டு விரைந்து சரணடைவாயாக.
 மேலும், நீண்டகைகளூளவரும் ஆச்சாமரம்போல வளர்ந்திருப்
 பவரும் பற்களால் உதட்டை நனகு கடித்துக்கொண்டிருப்பவரும்
 நெரிததலால் ஒன்று சோக்கப்பட்ட புருவங்களுள்வரும் ரத்ததி
 லீருப்பவரும் நீ பாககிற ஆண்சிங்கமுமான இவா எனனு
 டைய கணவரான விருகோதரா. நல்ல பலமுள்ளவைகளும்
 நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவைகளும் அபரிமிதமான தேகபலமுள
 ளவைகளுமான உத்தமஜாதிக குதிரைகள் இரத்தச்சூரரைச் சமந்து
 செல்லுகின்றன இவருடைய செய்கைகள் மனிதன்செய்கைகளை
 மீறி இருப்பவைகள். அதனால், இவருக்குப் பூமியில் பீமனென்று
 பிரஸீததி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவரிடம் தீங்கழைத்தவர்கள்
 மிச்சமிருக்கமாட்டார்கள். இவா ஒருபொழுதும் வைரத்தை
 மறக்கமாட்டா. வைரத்திற்கு முடிவை நன்றாகச் செய்தே பிறகு
 சாந்தியை அடைகிறார். ஆதலால், (வீணை) வருத்திக்கொண்டிருக்க
 மாட்டார். விற்றிடித்தவர்களுள் சிறந்தவரும் சிறந்ததையமுள
 ளவரும் கீர்த்தியுள்ளவரும் இந்திரியங்களை அடக்கினவரும் பெரி
 யோர்களுடன் பழகினவரும் புருஷஸூரேஷ்டரும் யுதிஷ்டிராருக்கு
 பராதாவும சிஷ்யருமான இவா எனனுடைய கணவரான தனஞ்
 சயா. எவர் காமத்தாலும் பயத்தாலும் பேராசையினாலும் தர்மத்
 தைவிடமாட்டாரோ, கொடியசெய்கையையும் செய்யமாட்டாரோ
 அகனிக்கு ஸமமான தேஜஸுள்ளவரும் பகைவர்களின் (எதிர்ப
 பைத) நாங்குபவரும் பகைவர்களை நாசம் செய்பவருமான அப
 படிப்பட்ட இந்தவீரர் குருதியின புதலவரான அர்ஜுனரென்று
 சொல்லப்படுகிறார். விவேகமற்ற மனமுள்ளவனே! எவர் அறம்
 பொருள்களின் நிச்சயத்தை அறிந்தவரோ, பயத்தால் துன்ப
 மடைந்தவர்களுடைய பயத்தைப் போக்குபவரோ, நம்மறிந்த
 வரோ, பந்துக்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரோ, சஸ்திரங்களைத்
 தரித்தவர்களுள் மிகக் மேன்மைவாய்ந்தவரோ, பெரிய யுத்தங்க
 ளில் ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாத வீரமுள்ளவரோ, பூமியில் எவ
 ருடையருபத்தை உத்தமமென்று சொல்லுகிறார்களோ, தங்களை

அனுஸரிக்கின்ற எவரை எல்லாபபாண்டவாகளும் உயிரைக்காட்டிலும் பெரியவராக எண்ணிப் பாதுகாக்கிறார்களோ, எவர் கத்திகளால் சண்டை செய்வதில் மிக்க திறமையுள்ளவரும் லாகவமுள்ள ஆச்சர்யகரமான கைகளைபுடையவரும் மகாஹும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் ¹ ஸஹதேவரைத் தம்பியாகவுடையவருமாயிருக்கிறாரோ, புத்தத்தில அஸுரசேனைகளில் இந்நிரனுடைய செய்கையைப்போல எவருடைய செய்கையை இப்பொழுது பார்க்கப்போகிறாயோ அப்படிப்பட்ட இந்நதவீரர் எனனுடைய பதியான நகுலர். ² சூரரும், அஸ்திரங்களில் நல்ல தேர்ச்சிபெற்றவரும், சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும், உதாரமான மனமுள்ளவரும், அரசரான தர்மநந்தனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்பவரும், அகனிபும் சநகிரனும் ஸூர்யனுமபோன்ற ஒளியுள்ளவரும், பாண்டவாகளுக்கடைசியில் பிறந்தவரும், அனபுகசூரியவரும், புத்தியிலும் அப்படியே கற்றவர்களின் கூட்டத்தில் பேசுவதிலும் ஒப்பில்லாதவரும், நிச்சயத்தை நன்கு அறிந்தவரும், சூரரும், எப்பொழுதும் பகைவர்கள் செய்த அபகாரத்தைப் பொறுத்தவரும், சிறந்த புத்தியுள்ளவரும், மிகுந்த அறிவுள்ளவருமான இவா எனனுடைய கணவரான ஸஹதேவா. இவா பிராணனைகளை இழந்தாலுமிழப்பார்; நெருப்பில் புகுந்தாலும் புகுவா; தாமத்தைவிட்டு விலகியிருக்கிற விஷயத்தைச் சொல்லவேமாட்டார். இந்நதவீரபுருஷர் எப்பொழுதும் உதாரமனமுள்ளவா; கூத்தரியதாமத்தில் பற்றுள்ளவர்; குந்திக்குப் பிராணனைக்காட்டிலும் அதிகப்பரியமானவர். உன்னுடைய இந்நதசேனை ரத்தினங்களால் எங்குமறிவைக்கப்பட்டதும் ஸமுத்திரத்தினமத்தியில் சுராமீனுடையமுதுகில் மோதிச சிதறிப்போகின்றதுமான சுப்பலபோலப் பாண்டுபுத்திரர்களால் எல்லா புத்தவீரர்களும்கொல்லப்பட்டுக் கலக்கப்படுவதைப் பாப்பாய. எவர்களை நீ அறியாமையால் அவமதித்து அறியாயத்தில் பிரவ்ருத்தித்தாயோ அப்படிப்பட்ட இந்நதபாண்டுபுத்திரர்கள் இவ்வண்ணம் உனக்கு உரைக்கப்பட்டார்கள். புண்படுத்தப்பட்டாத தேகத்துடன் இவர்களிடத்தினின்று விடுபடுவாயாகில் மீண்டும் பிறப்பையும் உயிரையும் அடைந்தவனாவாய் என்று சொன்னான். பிறகு, ஐந்துஇந்திரர்களுக்கு ஒட்பான அந்த ஐந்துபார்த்தாகளும், பயந்தவர்களும் அஞ்சலி செய்கின்றவர்களுமான அந்தக்காலாட்

¹ 'ஸஹதேவதவீதீய' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது

² இரட்டித்தது வருகிறது.

களை விடநிவிட்டுக கோபமூண்டவர்களாகச் சேனையை எல்லாப பகவகனிலும் தடுத்ததுகொண்டு இடைவிடாத சரமாரியினால் உண்டான இருளால முடினர்கள்.

இருநூற்றெழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

த் ரே ள ப தீ ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரார்முதலியவர்களுக்கு ஜயந்தரன்முதலியவர்களோடு யுத்த மும், துணைவீரர்கள் கொல்லப்படவே ஜயந்தரன் திரேள பதியை விட்டுவிட்டு ஓடியதும், பீமனும் அர்ஜுனனும் கடுஞ்சொற்சொல்லிக்கொண்டு ஜயந்தரனைத் தூர்த்தியதும்.)

அரசனான ஸைந்தவன், 'எதிர்த்தது நிலலுங்களை; அடியுங்கள்; விரைவாக எல்லாபபகவகனிலும் எதிர்த்தது ஒடுங்களை' என்று அந்த அரசர்களைத் தூண்டினான். பிறகு, யுதிஷ்டிரருடனகூடின பீமனையும் அர்ஜுனனையும் நகுல ஸஹதேவர்களையும் பார்த்து ஸைனிகாகளுடைய மிக்ககோரமானசத்தமானது அப்பொழுது போர்க்களத்தில தோன்றியது. பலமமிருந்திருக்கிற புலிகள் போன்றவர்களான அந்தப்புருஷஸரேஷ்டாகளைக்கண்டு, சிபிகளுக்கும் ஸிந்துதேசத்துவீரர்களுக்கும் தரிகர்த்தகளுக்கும் துயர முண்டாயிற்று. பீமன பொற்புள்ளிகளுள்ளதும் மிக நீண்ட தும் முழுதும் உருக்கினும் செய்ததுமான கதாயுத்தத்தை எடுத்ததுகொண்டு காலனாலேவப்பட்டிருக்கிற ஸைந்தவனேநோக்கி எதிர்த்தது விரைவாகச்சென்றான். பிறகு, கோடிகாஸயன், பீமன் ஜயந்தரன் இருவருடைய மத்தியில பிரவேசித்ததுப் பெரியதேர்க்கூட்டத்தால பீமனேனைச்சூழ்ந்துகொண்டு, அவ்விருவருக்கும் இடைவெளியை உண்டுபண்ணினான். வீரர்களுடையகைகளால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அனேகசக்திகளாலும் தோமரங்களாலும் நாராசங்களாலும் அடிக்கப்பட்டானாலும் பீமன் அசையவில்லை. பீமன் ஸைந்தவனுடைய ஸேனாமுகத்தில பாகனுடனகூடின ஒரு யானையையும் பதினானுகாலாட்களையும் கதையினால் கொன்றான். அர்ஜுனன் ஸௌவீரதேசாதிபதியான ஜயதரனைப் பிடிக்க எண்ணங்கொண்டு படைமுகத்தில் சூரர்களும் மகாரதர்களும் ஐந்தூறு மலைநாட்டுவீரர்களைக் கொன்றான். அரசரான யுதிஷ்டிரா

அப்பொழுது யுத்தத்தில் பகைவர்களை அடிப்பவர்களும் மிகவும் சிறந்தவர்களுமான தூறு ஸௌவீரர்களைத் தாமே நொடிப் பொழுதில் கொன்றா. நகுலன் அந்த யுத்தத்தில் கத்தியை எடுத் துக்கொண்டு ரதத்தினின்று தூளளிக குதித்துப் பதாகிகளுடைய தலைகளைக் கொய்து போர்க்களத்தில் அடிக்கடி விதைகளைப்போல விதைப்பவனாக காணப்பட்டான். ஸஹதேவனோ பகைவர்களால் நிறைந்த படைபைத் தேரினால் எதிர்த்துச் சென்று மரங்குளி லிருந்து மயில்களைக் கீழே விழச்செய்வதுபோல யானைகளினின்று போர்வீரர்களைக் கீழே விழும்படி செய்தான். பிறகு, தரிகாத தன விலலுடன்கூடியவனாகப் பெரிய ரதத்தினின்று கீழே இறங்கிக் கதையினால் அந்த அரசரான யுதிஷ்டிரருடைய நான்கு குதிரைகளையும் அப்பொழுது கொன்றான். குந்தியின் புதல்வரும் அரசருமான தாமராஜா, பதாகியாகத் தமமை எதிர்த்து வருகின்ற அந்த தரிகாதனை ஓர் ஆந்தசநதிரபாணத்தால் மார்பிலடித்தார். மார்பு பிளக்கப்பட்ட அந்த வீரன், வாயினால் இரத்தத்தை வெளியில் கக்கிக்கொண்டு, வோ அறுக்கப்பட்ட மரம போல, நேரில் விழுந்தான். குதிரைகள் கொல்லப்பட்ட தாம ராஜா, இநதிரஸைனேடு ரதத்தினின்று தூளளிககுதித்து ஸஹ தேவனுடைய பெரிய ரதத்தை அடைந்தார். க்ஷேமவகரன் மகாமுகன் இருவரும் நகுலனை எதிர்த்துத் தடுத்தது இரண்டு பகைவ களிலும் கடுமையான அம்புமழைகளை அவன்மீது பொழிந்தார்கள். மாரீசகாலத்து மேகங்கள்போல அம்பு மழைகளைப் பொழிகின்ற அவ்விருவரையும் மாதரீபுத்திரனான நகுலன் ஓவ்வொரு விபாட்பாணத்தால் அடித்தான். பிறகு, யானையின் மீதேறியிருப்பவனும யானையை நடத்தும் விதத்தை அறிந்த வனும தரிகாததராஜனுமான ஸுரதன் யானையினால் நகுலனுடைய ரதத்தைத் தூக்கி எறியச்செய்தான நகுலனோ, பயமில்லாமல் கத்தியையும் கேடகத்தையும் கையிலிரிகாண்டு அந்த ரத்த திவிருந்து உயர எழும்பி வட்டமாகச்சுற்றிப் பூமிபை அடைந்து மலைபோல அசைவற்று நின்றான். பிறகு, ஸுரதன், கோபத்தை அடைந்ததும் அதிகமாக மேலே தூக்கப்பட்டிருக்கிற துங்கிகையைபுடையதுமான அந்தக் கஜராஜனை நகுலனைக் கொல்வதற்காகத் தூண்டினான். நகுலன் தன்னுடைய ஸமீபத்தில் வருகின்ற அந்த யானையினுடைய கொம்புகளுடன்கூடின துங்கிகையை அடியில் கத்தியினால் நன்கு அறுத்தான். கிங்குணிகளால்

அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த யானையானது பெரிய சத்தத்துடன் வீரிட்டுக்கொண்டு தலைகீழாகப் பூமியில் விழுந்து மாவுததனை நகரகும்படி செய்தது. மகாரதனும சூரனுமான அந்த மாதரீபுதிரன், அந்தப் பெரிய காரியத்தைச் செய்து, பீமலேனனுடைய ரதத்தை அடைந்து, ஸுகத்தை அடைந்தான். பீமலே, யுத்தத்தில் எதிர்த்துவருகின்ற கோடிகாப்யனென்கிற அரசனுடைய குதிரைகளை ஓட்டுகின்ற ஸாரதியினுடைய தலையைக் கத்தியினால் அறுத்தான். அந்த அரசன், பாசுபலமுள்ள பீமனால் ஸாரதி கொல்லப்பட்டதை அறியவில்லை. ஸாரதி கொல்லப்பட்ட அவனுடைய குதிரைகள் யுத்தத்தில் ஆங்காங்கு ஓடின. பகைவர்களை அடிப்பவர்களுள் உத்தமனும் பாண்டுந்தனனுமான பீமன், ரதத்தை இழந்தவனும் ஸாரதி கொல்லப்பட்டவனுமான அந்தக் கோடிகாப்யனை எதிர்த்துவந்து கைப்பிடியுடனகூடின பிராஸாயுத்தத்தால் கொன்றான். தனஞ்சயன் கூர்மையுள்ள அர்த்தசந்திரபாணங்களால் ஸௌவீரவீரர்கள்¹ பன்னிருவருடைய விறகளையும் தலைகளையும் அறுத்தான். அதிரதனை தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் அமபுகளுக்கு இலக்காக வந்திருக்கின்ற சிபிகளையும் இக்ஷ்வாகுக்களுள் முக்கியமானவர்களையும் தரிகர்த்தர்களையும் ஸைந்தவர்களையும் கொன்றான். ஸவயஸாசியினால் கொடிகளுடனகூடின அனேகயானைகளும் தவஜங்களுடனகூடின அனேகமகாரதங்களும் நாசம் பண்ணப்பட்டவைகளாகக் காணப்பட்டன. தலையிலலாத உடல்களும் உடலிலலாத தலைகளும் போர்க்களமுழுமையும் தரையை நன்றாக மூடிக்கொண்டிருந்தன. அந்தப்போர்க்களத்தில் நாய்களும் கழுதகளும் பருந்துகளும் காகோலங்களும் பாருண்டங்களும் நரிகளும் காககைகளும் கொல்லப்பட்டிருக்கிறவீரர்களுடைய மாமஸங்களாலும் இரத்தங்களாலும் திருபதியடைந்தன. இவ்வண்ணம், கோபத்துடனகூடின அராஜனென்கிற நெருப்பானது காண்டலமென்கிற காற்றினால் தூண்டப்பட்ட கூர்மையுள்ள அம்புகளாகிற ஜவாலைகளால் ஜயதரதனுடைய சேனையாகிற விறகை விரைவாக எரித்தது. வேந்தரே! பிரஜைகளுக்குத் தலைவரே! அந்தப்போர்க்களத்தில் விழுந்திருக்கிற சககரங்கள், நுகங்கள், அம்புத்தூணிகள், கொடித்துணிகள், ரதங்களோடுகூடின கொடிகள், ஏக்காலகள், மூககணைகள், தரிவேணுக்கள், அசுசுக்கள், பூட்டாம வராகள், கொறடாக்கள், குண்டலங்களையும் தலைப்பாகை

¹ ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

களையும்தரித்தவையும் விழுந்திருப்பவைபுமான தலைகள், தேரள் வளைகளுடன் கூடின கைகள், கிரீடங்கள், ஹாரங்கள், குடைகள், விசிறிகள், கேடகங்கள், சுவசங்கள், அறுககப்பட்ட விற்கள், பட்ட ஸங்கள், சகதிகள், கத்திகள், தேமரங்கள், உருட்டுத்தடிகள் ஆகிய இவற்றின குவியல்கள் ஆங்காங்குக் காணப்பட்டன. மலைபோல விழுந்திருக்கின்ற வீரர்களுடனகூடின யானைகளாலும், அப்படியே ஆயுதங்கள் பிடித்த குதிரைவீரர்களோடுகூட இரண்டாகப்பிளக்கப பட்ட குதிரைகளாலும், அடித்துப்புரட்டித்ததள்ளப்பட்ட ரதங் களாலும், கொல்லப்பட்டகாலாட்களாலும் ரணபூமியானது நடந்து செல்லக்கூடாததும மாம்ஸங்களுடன் கலந்த ரத்தசேஷுள்ளது மாயிற்று.

அந்தவீரர்கள் கொல்லப்பட்டவுடன், லிந்துராஜனான ஜயத ரதன், கிருஷ்ணையைவிட்டுவிட்டு, மிகப்பயந்துஒடுவதிலநோசுகவ கொண்டவனானான். அந்த நராதமனான ஜயதரதன நெருங்கியிருக்கிற அந்தஸையத்தில் அந்தத்திரௌபதியை ரத்தத்தினின்று இறக்கி விட்டு அசமயத்தில் பிராணனைப்பாதுகாப்பதில் விருப்பமுள்ள வனாக வனத்தில் ஓடினான். தாமராஜரோ தெளமயரை முன்னிட்ட திரௌபதியைப்பார்த்தது, அப்பொழுது, வீரனான மாதரீபுத்திரனால் ரத்தத்திலேற்றுவித்தார். ஜயதரதன ஓடிப போனவுடன், அந்தபுத்தகளைத்தினின்று ஓடுகின்ற அந்த ஸைய ததைப பீமஸேனன் (தன்பெயரைச) சொலிசொல்லி நாராசங்களால் கொன்றான். ஸவ்யஸாசியோ, அந்த ஜயதரதன ஓடுவதைக்கண்டு, அவனுடையசேனைவீரர்களைக் கொல்லுகின்ற பீமனைத தடுத்தான். அர்ஜுனன், 'எவனுடைய கெட்டநடையி னால் எவ்வித்தத்தாலும் அடையத்தகாத இரத்ததுன்பம் நமமை அடைந்ததேதோ அந்தஜயதரதனை இரத்தபுத்தபூமியில் காணவில்லை. மூடனும் வஞ்சகனும் துஷ்டனும் திரௌபதிசுகுத்ததுன்பத்தை உண்டுபண்ணினவனுமான அந்தஜயதரதனையே தேடுவாயாக. உனக்கு மங்களம். (மற்றப) போவீரர்களை அடித்துக்கிழேதள னுவதால் உனக்கு யாதுபயன்? இந்தக்காரயம் பயனற்றது. நீ தான் எப்படி எண்ணுகிறாய்?' என்று சொன்னான். சிறந்தபுத்தி யுள்ள அர்ஜுனனால் இவ்விதஞ்சொல்லப்பட்டவனும் பேசுகிற திறமையுள்ளவனுமான பீமஸேனனோ, யுதிஷ்டிரரை அடைந்து, 'பகைவர்கள், சிறந்தவீரர்கள் கொல்லப்பட்டுப் பெருமபான்மை யாகத் திசைகளில் ஓடிவிட்டார்கள். தேவந்தரே! நீங்கள் திரௌபதியை அழைத்ததுக்கொண்டு இந்த இடத்திலிருந்து திரும்

புங்கள். ராஜஸூரேஷ்டரே ! நகுலஸஹதேவர்களுடனும் மகாத
மாவான தௌமயருடனும் ஆசுரமததை அடைந்து திரௌ
பதியை ஸமாதானப்படுத்தும். மூடனும் அலபனுமான ஸைந்
தவராஜன், பாதாளத்தை அடைந்திருந்தாலும், அவனுக்கு
இந்திரன் ஸரதரியாக இருந்தாலும், உயிரோடு என்னிடமிருந்து
விடுபடமாட்டான்' என்கிற வசனத்தை உரைத்தான். யுதிஷ்
டிரர், ' மிககபுஜபலமுள்ளவனே ! ஸைந்தவன் கெட்டஎண்ண
முள்ளவனாக இருந்தாலும் துசசலையையும் சிறந்த கீர்த்தி
புள்ளவளான காந்தாரியையும் உத்தேசித்துக் கொல்லப்படத்
தக்கவனல்லன்' என்று சொன்னார். வெட்கப்படுகிறவளும் சிறந்த
அறிவுள்ளவளும் பொறிகள் கலக்கினவளுமான திரௌபதி
யானவள் அந்த வசனத்தைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்ட
வளாகிப் பர்த்தாக்களான பீமார்ஜுனாக்களிருவரையும் பார்த்து,
' எனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வதாயிருந்தால் மனிதர்களுள்
அதமனும் பாவியும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் குலத்தைக்
கெடுக்கிறவனும் அபசதனுமான அந்த ஸைந்தவனைக் கொல்ல
வேண்டும். எவன் பார்யையை அபஹரித்தவனோ, எவன் தீர்க்க
வைரமுள்ளவனோ, எவன் ராஜயந்தைப் பறித்ததுக்கொண்ட பகை
வனோ அவன் புத்தத்தில் கெடுகினாலுமே எவ்விதத்தாலும்
விடத்தகாதவன்' என்று பயங்கரமாக உரைத்தாள். இவ்வாறு
சொல்லப்பட்டவர்களும் புருஷஸூரேஷ்டர்களுமான அவ்விருவரும்
ஸைந்தவனிருந்த இடத்திற்குச் சென்றார்கள்.

யுதிஷ்டிரராஜர் புரோஹிதரோடு கிருஷ்ணையை அழைத்துக்
கொண்டு திரும்பினார். அவர் வனத்தில் துழைந்து நிலைகுலைந்திருக்
கிற ரிஷிகளுடைய ஆஸனங்களோடும் பாய்களோடும் கூடியதும்
மாககண்டேயா முதலிய பிராமமணர்களால் வியாபிக்கப்பட்டிருப்ப
துமான ஆசுரமததைக் கண்டார். பிராதாக்களான நகுல ஸஹ
தேவர்களுடைய மத்தியத்தை அடைந்தவரும் பார்யையோடு
சேர்ந்திருப்பவரும் மகாபராஜருமான யுதிஷ்டிரர், திரௌபதி
யைப்பற்றி வியஸனப்படுகின்றவர்களும் திரௌபதியைக் கண்ட
தனால் மனவமைதி அடைந்தவர்களுமான அந்தப் பிராமமணர்
களோடு சேர்ந்தார். அந்தப் பிராமமணர்கள், அந்த ஸைந்தவர்
களையும் ஸௌவீரர்களையும் ஜயித்து மறுபடியும் மீட்டுக்கொண்டு
வரப்பட்ட திரௌபதியையும் திரும்பிவந்த அந்த யுதிஷ்டிரராஜ
ரையும் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். அந்தத் தாமராஜர்

அவர்களால் சூழப்பட்டு அவ்விடத்திலேயே உட்கார்ந்தார். கோபமுள்ளவளான கிருஷ்ணையானவன் நகுல ஸஹதேவர் களோடுகூட ஆபரமத்தினுள் சென்றான். அந்தப் பீமஸேன னும் அர்ஜுனனும் பகைவன் ஒரு குரோசதூரத்திலிருக்கிற னென்பதைக் கேட்டுத் தாங்களே குதிரைகளை நடத்திக்கொண்டு வேகத்துடனே ஓடினார்கள். அதிரதனான அர்ஜுனன் இந்த யுத்தத்தில் ஒரு க்ரோசதூரம் சென்ற ஸைந்தவனுடைய தேர்க் குதிரைகளைக் கொன்றதாகிய அந்த மிக்க அத்துமமான காரியத் தைச் செய்தான். திவ்யாஸ்திரங்களால் நிறைந்த அந்த அர்ஜுனன் ஸங்கடம் நேர்ந்தகாலத்திலும் மனநகலங்காமல அஸ்திர மந்திரங் களால் அபிமந்திரணமசெய்யப்பட்ட பாணங்களால் செய்தற்கரிய காரியத்தைச் செய்தான். பிறகு, வீரர்களான பீமன் தனஞ்சயன் இருவரும், குதிரைகளைப்பறிகொடுத்தவனும் பயந்தவனும் ஸஹாய மற்றவனும் மனங்கலங்கினவனுமான ஸைந்தவனை எதிர்த்து ஓடி னார்கள். ஸைந்தவனோ, அப்படித் தன்குதிரைகள் கொல்லப் பட்டதைக்கண்டு, மிக்கதுக்கமுள்ளவனாக ரதத்தினின்று கீழே குதித்துக் காலகனாலேயே ஓடுவானாயினான். மிக்க வீரச்செயல களைச் செய்கின்ற தனஞ்சயனைக்கண்டு ஸைந்தவன் ஓடுவதில் விருப்பம் வைத்தவனாக வனத்தைக்குறித்து ஓடினான். மிக்க புஜ பலமுள்ள பல்குனன் ஓடுவதில் அதிக பராக்கிரமசாலியான ஸைந் தவனைப்பார்த்துப் பின்தொடர்ந்து சென்றுகொண்டு, 'ராஜபுத் திர! இந்த வீரதன்மைபினால் எவ்வாறு ஸ்திரீயைப் பலாதகாரம் செய்யவிரும்புகிறாய்? திரும்புவாயாக. ஓடுவது உனக்குத் தகுந்த தன்று. உன்னைப் பின்தொடர்ந்துவந்த வீரர்களை எவ்வாறு பகைவர்களுடைய மத்தியிலவிட்டு ஓடுகிறாய்?' என்றுசொன்னான். பார்த்தலால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்படுகின்ற ஸைந்தவன் திரும்ப வில்லை. பலசாலியான பீமன், அவனை, 'நில, நில' என்று சொல் லிக்கொண்டு விரைந்து ஓடினான். கருணையுள்ளவனான அர்ஜு னன், 'அவனைக்கொல்லாதே' என்று பீமனைப்பார்த்துச் சொன் னான்.

இருநூற்றொழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.
ஜயத்ராத விமோக்ஷண பர்வம்.

(பீமன் ஜயத்ராதனை மயிரில் பிடித்துக் கீழேதள்ளித் தலையில் உதைத்து அவனுக்கு ஐந்து குடும்வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்ததும், யுதிஷ்டிரார் அவனை விடுவித்ததும், ஜயத்ராதன் தவத்தினால் மஹாதேவரிடம் வரம்பெற்றதும்.)

ஜயத்ராதனே, ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தன்னைத் தொடர்ந்துவருகின்ற பிராதாக்களான பீமார்ஜுனர்களைப் பார்த்து மிக்க துன்பமுற்றவனும் தப்பிப்பிழைப்பதில் விருப்பமுள்ளவனும் ஜாக்கிரதையுள்ளவனுமாக விரைவாக ஓடினான். கோபமுள்ள பீமலேனனே கொடிகளால் சூழப்பட்டிருக்கிற புதரில் ரத்தினங்களால் பிரகாசிக்கின்ற கிரீடம் நழுவிவிழ ஒடுகின்றவனும வனத்தின மத்தியில் பதுங்குகின்றவனும புதரில் ஒடுங்குகின்றவனும பயத்தால் மனக்குழப்பமுள்ளவனுமான அந்த ஜயத்ராதனைத் தேடிக்கொண்டு ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரத்தினவீரந்து விரைவாகக் கீழே இறங்கி ஓடி அவனை மயிரில்பிடித்தான். பீமன் அவனை மேலேதூக்கிப் பூமியில்போட்டுத் தேய்த்தான். அரசனான ஸைந்தவனைக் கழுத்திற்பிடித்துக் கீழேதள்ளினான். மிக்க புஜபலமுள்ள அந்தப் பீமன், உயிரோடிருப்பவனும் மேலே எழும்புவதற்கு விருப்பமுள்ளவனும புலம்பத தொடங்குகிறவனுமான அந்த ஜயத்ராதனுடைய தலையில் மீண்டும் காலால் உதைத்தான். பீமன் அவனை இரண்டுமுழங்கால்களால் நன்றாக இடித்துக் கைப்பிடியினால் குத்தினான்.

அரசனான ஸைந்தவன் நல்ல அடியினால் துன்புறுத்தப்பட்டு மயக்கத்தை அடைந்தான். பலருடன் கோபத்துடன் கூடின பீமலேனனை, 'கௌரவ! அரசரான யுதிஷ்டிரார் துச்சலைக்காக உன்னைப் பார்த்து என்னசொன்னார்?' என்றுசொல்லி விலக்கினான். பீமன், 'துன்பத்தை அடையத் தகாதவளான கிருஷ்ணைக்குத் துன்பத்தை உண்டுபண்ணினவனும் பாவச்செயலுள்ளவனும் மனிதரில் இழிந்தவனுமான இந்தஜயத்ராதன் என்னிடத்தினின்று உயிர்த்தப்பிப்பிழைப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனல்லன். யுதிஷ்டிராராஜரோ எப்பொழுதும் கருணையுள்ளவர். நீயும் சிறுபிள்ளைப்புத்தியினால் எப்பொழுதும் என்னைத் தொந்தரை செய்கறாய். நான் என்ன செய்யக்கூடும்?'

என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, விருகோதரன் அப் பொழுது ஒன்றும் சொல்லாமலிருக்கிற அந்தஜயதரதனுக்கு அராதசந்திரபாணததால தலையில் ஐந்துகுடுமிகளை ஏற்படுத்தினான். பிறகு, விருகோதரன் அரசனான ஜயதரதனை விகாரப்படுத்தி, 'மூட! நீ உயிரோடிருக்க விரும்புகிறாயாகில் அதற்கு உபாயத்தைச் சொல்லுகின்ற என்னிடமிருந்து கேள். ஜனக்கூட்டங்களிலும் ஸபைகளிலும், 'நான் பாண்டவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டேன்!' என்று சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொல்லுவாயாகில் உயிரைக் கொடுப்பேன். இதுதான் யுத்தத்தில் ஜயித்தவன செய்யவேண்டிய முறை' என்று சொன்னான். கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிற ஜயதரதராஜன, யுத்தத்தில் பிரகாசிப்பவனும புருஷஸ்ரேஷ்டனுமான பீமனைப்பார்த்து, 'இப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னான். பிறகு, சூந்தீநந்தனனான விருகோதரன் பல விதமாகப்புரளுகிறவனும் பிரஜைஞ இல்லாதவனும் புழுதிபடிந்த தேகமுள்ளவனுமான, அந்த ஜயதரதனைக் கயிற்றிலைகட்டித் தேரில் ஏற்றினான். பிறகு, பீமன், அவனை ரதத்தில் ஏற்றிவைத்துக் கொண்டு, அப்பொழுது அராஜனன தொடர்ந்துவர, மூத்தவரும் ஆஸரமத்திலிருப்பவருமான யுதிஷ்டிரரை வந்தடைந்தான்.

பீமனே, அந்த நிலைமையிலிருக்கிற ஜயதரதனை யுதிஷ்டிரருக்குக் காண்பித்தான். அரசர் அவனைப் பார்த்து உரக்கச்சிரித்து, 'விட்டுவிடு' என்றும் சொன்னார். பீமன், அரசரைப்பார்த்து, 'பாவ யுத்தியுள்ளவனான இந்த ஜயதரதன் பாண்டவர்களுக்கு அடிமையாக இருந்தலை அடைந்தான் என்று திரௌபதிக்குச்சொல்லும்' என்று சொன்னான். பிறகு, தமையனான தர்மநந்தனா, அநதப பீமனைப்பார்த்து, 'உனக்கு நாம பிரமாணமாயிருந்தால, இழிவானசெய்கையுள்ள இவனை விட்டுவிடு' என்று நயமுள்ளசொல்லைச் சொன்னார். திரௌபதியும், யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துவிட்டு, பீமனை நோக்கி, 'அரசரான யுதிஷ்டிரருக்கு அடிமையான இநத ஜயதரதனை விட்டுவிடுங்கள். உமமால் ஐநது குடுமிகளுள்ளவனாகச் செய்யப்பட்டுவிட்டான்' என்று சொன்னார். பிராதாவினாலும் கிருஷ்ணையினாலும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பீமனே, மகாபாவிபும் பிரஜைஞயிலலாதவனுமான ஜயதரதனை அவிழ்த்துவிட்டான். விடப்பட்ட அந்த அரசனான ஜயதரதன், மனவருத்தத்துடன், அருகில் வந்து யுதிஷ்டிரராஜரை அபிவாதனம் செய்து அப்பொழுது முதியவர்களான அநத முனிவர்களையும் அபிவாதனம் செய்து

தான். கருணையுள்ளவரும் தர்மரந்தனரும் அரசருமான யுகிஷ்டிரர், அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலிருப்பவனும ஸவ்யஸாசியினால் பிடிக்கப்பட்டிருப்பவனுமான அந்த ஜயதரதனைப் பார்த்தது, 'அடிமைதீர்த்தவனாகச் செல. விடப்பட்டாய். இவ்விதமான கெட்ட கார்யத்தை மீண்டும் ஓரிடத்திலும் செய்யாதே. ஸ்திரீகளிடத்தில் ஆசையுள்ள உன்னை நிந்திக்கவேண்டும். நீ அல்பன்; ¹ அல்பர்களைத் துணைவர்களாக உடையவன். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! உன்னைவிட வேறான எந்தப்புருஷாதமன் தாமவிரோதமானதும் உலகத்தால் தூஷிக்கப்படுவதுமான இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்வான்?' என்றார். பரதஸ்ரேஷ்டரான தர்மராஜர் கெட்டகாரியத்தைச் செய்தவனான அந்த ஜயதரதனை மரித்தவனைப் போல் எண்ணி நன்றாக உற்றுப்பார்த்துக் கருணைபாராட்டினார். 'ஜயதரத! தர்மத்தில் உனக்குப் புத்தி விருத்தியடையட்டும். அதர்மத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே. குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் காலாட்களோடும் கேஷமமாகச் செல' என்று சொன்னார்.

பாரதரே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசன துக்கத்தால் அதிகமனவருத்தமுள்ளவனாகவும் ஒன்றும் பேசாமல் தலைகுனிந்தவனாகவும் வெட்கத்துடன் கங்காதவாரம்சென்றான். அவன் விருபாக்ஷரும் உமாபதியுமான மகாதேவரைச் சரணமடைந்து பெருந்தவம்புரிந்தான். அவன் விஷயத்தில் விருஷபதவஜரும் ப்ரீதியுள்ளவரானார். ப்ரீதியுள்ளவரான முக்கண்ணர் ஜயதரதனுடைய பூஜையைத் தாமே நேரில்தோன்றிப் பெற்றுக்கொண்டார். மகாதேவர் அந்த ஜயதரதனுக்கு வரத்தையும் கொடுத்தார். அவனும் பெற்றுக்கொண்டான். அதனைக் கேட்கக்கடவீர். அரசனான ஜயதரதன், 'ரதங்களுடன் கூடின பாண்டவர்களைவரையும் யுத்தத்தில் ஜயிக்கக் கடவேன்' என்று மகாதேவரைப் பிரார்த்தித்தான். மகாதேவர் அவனைநோக்கி, 'அது முடியாது' என்று சொன்னார். 'பதரிகாஸ்ரமத்தில் தவம்புரிந்தவனும் நாராயணரை ஸஹாயமாகக்கொண்டவனும் எல்லா உலகங்களாலும் ஜயிக்கப்படாதவனும் தேவர்களாலும் எதிர்க்கமுடியாதவனும் நானென்று பெயருள்ள ஸுரேஸுவரனும் மகா பாகுபலமுள்ளவனுமான அர்ஜுனனைத் தவிர ஜயிக்கத்தகாதவர்களும் கொல்லத்தகாதவர்களுமான அந்த மற்றப் பாண்டவர்களை யுத்தத்தில் நீ தடுப்பாய்; என்னால் அந்த அர்ஜுனனுக்கு ஒப்பற்ற திவ்யமான பாசபதாஸ்

¹ வேறு பாடம்.

திரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அர்ஜுனன் லோகபாலர் க ளிடமிருந்து வஜ்ரமமுதலிய மகாஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண் டிருக்கிறான். தேவதேவரும் அழிவற்ற உருவமுள்ளவரும் தேவர் களுக்குக் குருவும் பிரபுவும் பிரதானபுருஷரும் அவ்யக்தரும் உல கங்களுக்கு அந்தராத்மாவும் உலகத்தைத் தமது மூர்த்தியாகக் கொண்டவருமான விஷ்ணுவானவர், யுகாந்தகாலம்வந்தவுடன், காலாகனிநுபியாக இருந்துகொண்டு மலைகளோடும் கடல்க ளோடும் தீவுகளோடும் குலாசலங்களோடும் வனங்களோடும் கானகங்களோடும் கூடிய உலகத்தை எரிககிறார்; பாதாளத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற நாகர்களையும் எரிககிறார். அதற்குப் பிறகு, ஆகாயத் தில் மிக்க பெரியவையும் பற்பல நிறமுள்ளவையும் கோரமான முழக்கமுள்ளவையும் அதிகமாகக் காஜிக்கின்றவையும் மின்னல் களின் வரிசைகளுடன் கூடியவையுமான மேகங்கள் நன்குகிளம்பி எல்லாத் திசைகளிலும் எங்கும் மழையைப் பொழிகின்றன. பிறகு, பிரளயகாலாக்கினியை அடக்குகின்றவைகளான மேகங்கள் தேரச சுக்கள்போன்ற நீர்த்தாரைகளால் எல்லாத் திசைகளிலும் மழை யைப் பொழிந்து பூமியை ஜலத்தால் முழுமையும் நிரப்பி நின்று அக் னியை அவிக்கின்றன. அப்பொழுது, ஒரே ஸமுத்திரமயமானதும் சராசரங்கள் ஒடுங்கியதும், சந்திரனும் ஸூரியனும் காற்றமில்லாத தும், க்ரஹங்களாலும் நக்சத்திரங்களாலும் விதிபட்டிருக்கிறது மான ஆயிரம் சதுர்புகங்களின் முடிவில் பூமியானது ஜலத் தால் நிறைக்கப்படுகிறது. பிறகு, ஆயிரம் கண்களுள்ளவரும் ஆயிரம்கால்களுள்ளவரும் ஆயிரம்தலைகளுள்ளவரும் புலன்களுக் கெட்டாதவரும் நாராயணரென்கிற பெயருள்ளவருமான புருஷர் யோகநித்திரைசெய்ய விருப்பமுள்ளவராகிறார். பசவானும் தேவ ரும் விபுவமான அந்தநாராயணர், விசாலமான ஆயிரம் படங்க ளுள்ளவனும் கட்டிலப்போலமைந்த உடலுள்ளவனும் ஆயிரம் ஸூரியர்கள் கூடியதுபோலிருப்பவனும் அளவற்ற காந்தியுடைய வனும் குருக்கத்திப்பூ, சந்திரன், முதலுவடும், பசுவினபால், தாமரைத்தண்டு, அலலிப்பூ இவைகளின் ஒளிபோன்ற ஒளிபொருந் தியவனுமான சேஷனைப் படுக்கையாக அமைத்துக்கொண்டு, அப் பொழுது, ஸமுத்திரத்தில் அந்தச் சேஷன்மீது படுதது யோகநித் திரைசெய்கின்றவராக இரவிலுண்டாகிற இருளால் வியாபிக்கப் பட்ட தம்முடைய இரவை உண்டுபண்ணுகிறார்; ஸத்வகுணத்தினது மேஸீட்டினால் விழித்துக்கொண்டு உலகம் சூன்யமாயிருப்பதைக்

கண்டார். இவவுலகில் அந்த நாராயணரைப்பற்றி, 'ஜலங்கள் அந்தநரருக்குச் சரீரங்களாக இருப்பதுபற்றி ஜலங்களுக்கு நாரங் ளெனகிற பெயர் ஏற்பட்டதென்று கேட்டிருக்கிறோம்; அந்த நாரங்கள் அந்தநரருக்கு அயனம (=வாஸஸ்தானம) ஆகவிருப்பதால் அவர் நாராயணரென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறார்' என்கிற பொருளுள்ள இந்தபாலோகத்தை உதாஹரிக்கின்றனா. சாஸுவதரான நாராயணர், 'பிரஜைகள் பெருகுவதற்காக நான் சராசராத்தமகமான உலகமாகக் கடவேன' என்று தியானம் செய்தார். நினைத்த அளவில், பகவானுடைய நாபியில் ஒரு தாமரைமலர் தோன்றியது. அந்த நாபிகமலத்திலின்று நான்குமுகங்களுள்ள பிரம்மதேவர் வெளியில் வந்தார். உலங்களுக்குப் பிதாமஹரான பிரம்மதேவர், விரைவாக அந்தத்தாமரைமலரில் உட்கார்ந்துகொண்டு, உலகமனைத்தையும் சூனயமாகக் கண்டு, பிறகு, தமக்கு ஸமானர்களான மரீசிமுதலிய ¹ ஒன்பது மஹரிஷிகளை மனத்தினால் படைத்தார். அவர்கள் யக்ஷாகளும் ராக்ஷஸர்களும் பூதங்களும் பிசாசங்களும் லர்ப்பங்களும் மனிதர்களும் மற்றுமுள்ள ஸதாவராஜங்கமங்களுமான எல்லாப்பொருள்களையும் உண்டுபண்ணினார்கள். பிரஜைகளுக்குப்பதியான பரமாதமாவுக்கு மூன்று நிலைமைகள் இருக்கின்றன. பிரமமழூர்த்ததியானது படைக்கிறது; விஷ்ணுமூர்த்தியானது காக்கிறது; ருத்திரமூர்த்தியானது தன்சக்தியினால் அழிக்கிறது. ஸிந்தராஜனே! ஆசசரியமான செய்கைகளுள்ள விஷ்ணுவினுடையவையும் முனிவர்களும் வேதங்களின் கரையை அடைந்தவர்களுமான பிரம்மணர்களால் சொல்லப்படுகின்றவையுமான (செய்கைகளை) நீ கேட்டதில்லையா? பூமியானது எங்கும் ஜலத்தால நன்றாகவிடாபிக்கப்படவே, அப்பொழுது, ஒரே ஸமுத்திரமாயும் ஒரே ஆகாசமாயுமிருக்கிற அந்தஜலத்தில் மாரிக்காலதது சாத்ரியில் நாலாபக்கங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கின்ற மினமினிப்பூச்சி போல ஸஞ்சரிக்கிற பிரபுவான விஷ்ணுவானவர், அப்பொழுது நிலைநாட்டுவதற்காகப் பூமியைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார். பூமி ஜலத்தில் முழுகியிருப்பதைப் பார்த்தது, 'எந்தருபத்தை எடுத்து ஜலத்திலிருந்து பூமியை மேலே தூக்கிவரலாம்?' என்று மனத்தில் ஆலோசித்து அதனை மேலேஎடுத்துவருவதற்கு விரும்பினார். இவ்வண்ணம் மனத்தினால் நன்றாகஆலோசித்துத் திவ்யதருஷ்டியினால்

¹ 'மரீசி, அதரி, அநகிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹா, க்ரது, வஹிஷ்டா, நாரதா, ப்ருகு' என்பது பழையவுரை.

பார்த்து ஜலத்தில் விளையாடுவதில் மிக்கவிருப்பமுள்ள வராஹரூபத்தை நினைத்தார். பிரபுவான விஷ்ணுவானவர், நான்குவேதமயமாக இருப்பதும் வேதங்களால் சொல்லப்பட்டயஜ்ஞரூபமாக இருப்பதும் பததுயோஜனைதூரம் அகன்றதும் தூறுயோஜனை தூரம் நீண்டதும் பெரியமலைபோன்ற தேகத்தின்காந்தியுள்ளதும் கூரியதெற்றிப்பற்களுள்ளதும் அதிக காந்தியுள்ளதும் பெரிய மேகக்கூட்டத்தின் இடிமுழக்கம்போன்ற முழக்கமுள்ளதும் கார்மேகம்போன்றதுமான பன்றியின வடிவத்தையெடுத்து யஜ்ஞவராஹராகி ஜலத்தில் இறங்கினார். ஒருதெற்றிப்பல்லால் பூமியை மேலேதூக்கி அதன் ஸ்தானத்தில் நிலை பெற்றிருக்கச்செய்தார். மிககதோள்வலிமையமைந்த பிரபுவான விஷ்ணுவானவர் மீண்டுமே கழுததுகருக்கிழ் மனுஷ்யசரீரமுள்ளதும் கழுததுக்குமேல் ஸிம்மசரீரத்ததுடன் கூடியதுமான அபூர்வமான சரீரத்தை எடுத்ததுக்கொண்டும் ஒருகையினால் மற்றொருகையை முறுக்கிக்கொண்டும் தைத்யராஜனுடைய ஸபையை அடைந்தார். தைத்யர்களுக்கு ஆதிபுருஷனும் ¹ தேவசத்தருவும், திதியின் புதல்வனும், அபூரவதேகத்துடன் கூடிய விஷ்ணுவைப்பார்த்துக் கோபத்தால் கண்கள் நன்குசிவந்தவனும், சூலத்தைகையிலெடுத்தவனும், மாலையை அணிந்தவனும், வீரனுமான ஹிரண்யகசிபுவானவன் மேகமுழக்கம்போன்ற கர்ஜனத்ததுடன் கூடியவனாகவும் கருமையானமேகங்களின் கூட்டத்திற்கு ஒப்பானவனாகவும் நரஸிம்மத்தை எதிர்த்தோடிவந்தான். பிறகு, அதிகபலசாலியும், மனுஷ்யசரீரத்துடனும் ஸிம்மசரீரத்துடனும் கூடியதுமான சிங்கத்தினால் மேலேபாய்ந்து கூர்மையுள்ள நகங்களினால் ஹிரண்யகசிபுவானவன் நன்றாகப் பிளக்கப்பட்டான். பகவானும் செந்தாமரைமலாபோன்ற கண்களுள்ளவரும் பிரபுவான ஸ்ரீமந்நாராயணர், சத்தருககளைக்கொல்பவனான தைத்யராஜனை இவ்வண்ணம்கொண்டு மீண்டும் உலகங்களுக்கு நன்மையைச்செய்வதற்காகக் கரையபருககுப் புத்திரராக அதிதியினால் கர்ப்பத்தில் தாங்கப்பட்டார். ஆபிரமவருஷகாலம் நிரமபின்பிறகு, உததமமானகர்ப்பத்தை அதிதிதேவியானவளான்றாள். ஸூர்ய பிரகாசமில்லாததினத்திலிருக்கிற மேகத்திற்கு ஒப்பான தேக காந்தியுள்ளவரும் பிரகாசிக்கின்றகண்களுள்ளவரும் குட்டையான வடிவத்தையுடையவரும் தண்டமுள்ளவரும் கமண்டலு

¹ பொருள் இரட்டித்தலால் இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

வைத்தரித்தவரும் ஸ்ரீவதஸமெனகிற மசசததால் மார்பில அலங்கரிககபபட்டவரும் ஜடைகளுள்ளவரும் யஜ்ஞோபவீதத்தைத் தரித்தவரும் பாலனுடையவடிவத்தைத் தரித்தவருமான பகவான நாராயணர், அப்பொழுது அஸுரராஜனான பஸிசக்கரவர்த்தியினுடைய யாகசாலையை அடைந்தார். அந்த வாமனவடிவத்தைத் தரித்தவரான பகவான், பிருஹஸ்பதியைத் துணைக்கொண்டு பஸிபின யாகத்தில பிரவேசித்தார். பஸியானவன், குட்டையானசரீரமுள்ள அவரைப்பார்த்து, மிகமனக்களிப்படைந்து, 'பிராம்மண! உன்னைப்பார்த்ததனால் ப்ரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். நீ சொல். உனக்கு எதை நான் கொடுக்கக்கடவேன்?' என்று வினவினான். பஸியினால் இவ்வாறு வினவப்பட்ட தேவரான வாமனர் பஸியைப்பார்த்து, 'ஸ்வஸ்தி (=மங்களம்)' என்று சொல்லிவிட்டுப் புனசிரிப்புடன், 'தானவர்களுக்குப்பதியே! இப்பொழுது எனக்கு என்காலால் மூன்றடி அளவுள்ள பூமியைக்கொடு' என்று சொன்னார். பஸியானவன் மனமகிழ்ந்து அளவுகடந்த தேஜஸுள்ள பிராமமணருக்கு அவாகேட்டவண்ணம் கொடுத்தான். பிறகு, காலடிகளால் பூமியை அளக்க எண்ணங்கொண்டபோது, ஹரிக்குத் திவ்யமாயும் மிகக் அதபுதமாயுமிருக்கிற உருவம் உண்டாயிற்று. கலங்கச்செய்யமுடியாதவரான அவர், மூன்று காலடிகளால் பூமியை விரைவாகக் கவர்ந்துகொண்டார். சர்வதரும் தேவருமான விஷ்ணுவானவர் பூமியை இந்திரனுக்குக் கொடுக்கவுமசெய்தார். இந்த வாமனருடைய அவதாரமும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அந்த வாமனாவதாரத்தால் தேவர்கள் அபிவிருத்தி அடைந்தார்கள். விஷ்ணுவினால் பஸியினிடத்திலிருந்து மீட்கப்பட்டு இந்திரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டபடியால், உலகமும் வைஷ்ணவமென்று சொல்லப்படுகிறது. அவர் துஷ்டர்களைத் தண்டிப்பதற்காகவும் தாமத்தைக்காப்பதற்காகவும் யதுக்களின்வீட்டில் மானிடர்களுள் அவதரித்திருக்கிறார். இவ்வண்ணம் அவதரித்திருக்கிற அந்தப் பகவானான விஷ்ணுவானவர் கருஷ்ணனென்று சொல்லப்படுகிறார்.

ஸைந்தவ! ஆதியந்தமில்லாதவரும் பிறப்பில்லாதவரும் தேவரும் பிரபுவும் உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமான பகவானுடைய செய்கைகளை வித்வான்கள் கானம்செய்கிறார்கள். எவரை ஒருவராலும் ஐயிக்கப்படாதவரென்றும் கிருஷ்ணனென்றும் சங்கத்தையும் சககரத்தையும் கதையையும் தரித்தவரென்றும் ஸ்ரீவத்ஸ

மென்கிற மறுவையுடையவரென்றும் பீதாம்பரதாரியென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அந்தக் கிருஷ்ணனால் அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனான அந்த அர்ஜுனன் பாதுகாக்கப்படுகிறான். ஒப்பற்ற ஆற்றலுள்ளவரும் ஸ்ரீமானும் செந்தாமரைமலர்போன்ற கணகளுள்ளவருமான பகவான் துணையாக இருந்து ஒரே ரதத்தில் பார்த்தனை ரதிகளுகை வைத்துக்கொண்டு சத்துருவீரர்களைக் கொல்லப்போகிறார். அந்தப் பகவானுடைய உதவியினால், பிறரால் தாங்க முடியாத அந்த அர்ஜுனன் தேவர்களாலும் ஜயிப்பதற்கு ஸாத்தியப்படாதவகை இருக்கிறான். அவ்வாறிருக்க, மனுஷ்யத தன்மையுள்ள எந்த மனிதன் யுத்தத்தில் பார்த்தனை ஜயிப்பான்? வேந்தனே! அவனொருவனை விட்டுவிட்டு யுகிஷ்டிரானுடைய எல்லாச் சேனையையும் பகைவர்களான நான்கு பாண்டவர்களையும் ஒரு தினம் ஜயிப்பாய். ஆகையால், நீ அர்ஜுனனைத் தவிர மற்றப் பாண்டவர்களைத் தடுப்பாய். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! என்னால் இந்த வரம் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது' என்று சொன்னார். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஸிந்தூராஜனைப்பார்த்தது இவ்வண்ணமுரைத்தது எல்லாப் பாவங்களையும் அபஹரிப்பவரும் உமையவளுக்குப்பதியும் பசுபதியும் (தக்ஷணுடைய) யாகததை அழித்தவரும் முப்புரங்களை நாசம்செய்தவரும் பகனனுடைய கண்களைக் கீழேதள்ளினவரும் உமையவளைத் துணையாகக்கொண்டவரும் பகவானும் முக்கண்ணருமான பரமசிவன், குள்ளர்களும் பெரிய ரூபத்தைத் தரித்தவர்களும் கூனர்களும் உக்கிரமான காதுகளும் கண்களுமுள்ளவர்களும் கோரரூபிகளும் பலவித ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்திருப்பவர்களும் பாரிஷதர்களால் சூழப்பட்டவராக, அந்த இடத்திலேயே மறைந்தார். இவ்வண்ணமுரைக்கக்கேட்ட அரசனான ஸைந்தவன் தன் வீட்டையே நோக்கிச் சென்றான். பாண்டவர்களும் அப்படியே அந்தக் காம்பகவனத்தில் வனித்தார்கள்” என்று சொன்னார்.

இருஊற்றெழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம்.

(யுதிஷ்டிரர், தமக்கோப்பான துக்கமுள்ளவன் உலகத்தீ

லநக்கிற்றுவென்று மார்க்கண்டேயரை வினவியது.)

ஜினமேஜயர், “இவ்வணம் அதிகதுன்பத்தை அடைந்து கிருஷ்ண மீட்கப்பட்ட பிறகு, புருஷ்ரோஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் யாதுசெய்தனர்?” என்று வினவ, வைசம்பாயனர், “தர்ம ராஜரான யுதிஷ்டிரர், ஐயதரதனை ஜயிதது க்ருஷ்ணையை இவ்வணம் விடுவிதது முனிவர்களுடைய கணங்களோடு வீற்றிருந்தார். பாண்டவர்களுடைய விருததாந்தங்களைக் கேட்பவர்களும் அனுதாபத்தை அடைகிறவாருமான அந்த மஹரிஷிகளின் மத்தியில் பாண்டுந்தனரான யுதிஷ்டிரர், மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, பின்வருமாறு வினவலானார். ‘பகவானே! தேவரிஷிகளுரை நீர் பிரஸித்திபெற்றவர்; சென்றதையும் வருவதையும் அறிந்தவர். என் உள்ளத்திலுள்ள ஸந்தேசத்தை வினவுகிறேன். (அதனைப்) போக்குவீராக. இந்த த்ருபதனுடையபுத்திரியோ யாகவேதியின் மத்தியிலிருந்து உதித்தவள்; மனிதகர்ப்பத்தினின்று உண்டானவளல்லள்; மகாபாக்கியவதி; மஹாதமாவான பாண்டு வின் மருமகள். மகிமைபுடைய காலமும், தெய்வமும், பிராணிகளுக்கது அவசியம் வருவனவான நன்மை தீமைகளும் மீறமுடியாதவை. அவற்றுக்கு மாறுதலில்லையென்கூ எனணுகிறேன். எங்களுக்கு மனைவியும் தர்மங்களை அறிந்தவரும் தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவருமான பாஞ்சாலியை, சுத்தனைப் பொய்யான திருட்டுகூற்றம் அடைவதுபோல, இப்படிப்பட்ட அபகரிக்கப் படுதலென்னும் துன்பமானது எவ்வாறு அடைந்தது? த்ரௌபதியினால் ஒரு பாவமும் செய்யப்படவில்லை; ஒரு ஸமயத்திலாவது இகழப்பட்ட கார்யம் செய்யப்பட்டதில்லை. பிராம்மணர்கள் விஷயத்திலேயே மிக்க தர்மம் நன்கு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட திரௌபதியை, மூடபுத்தியுள்ள ஐயதரதராஜன் பலாத் காரமாகக் கவர்ந்தான். அவளைக் கவர்ந்ததனால் ஸஹாயர்களோடு கூடின பாவிமான ஐயத்தரதன் தலையில் மயிர்சுதைத்தலையும் யுத்தத்தில் தோல்வியையும் அடைந்தான். அந்த ஸைந்தவனுடைய சேனையைக் கொன்று எங்களால் அப்படியே திரௌபதி மீட்டுக்

கொண்டுவரப்பட்டாள். எங்களால் எதிர்பார்க்கப்பட்டிராத அப் படிப்பட்ட மனைவிகவரப்படுதலாகிய துககமும் இந்தத் துக்கமா மான வனவாஸமும் வேடையாடி ஜீவிபபதும் பந்துக்களைப் பிரிந்து வேறிடத்தில் வஸித்தலும் அடையப்பட்டன. வீணாகத் தவவேஷம பூண்டவர்களான எங்களால் காட்டில் வஸிப்பவர் களுடன் சேர்ந்து காட்டிலுள்ள மிருகஜாதிகளின் இந்த வதமும் செய்யப்படுகிறது. எனனோடொத்த மிக்க பாக்கியவீனனை ஒரு மனிதன் உலகத்திலிருக்கிறானா? எங்கேயாவது தேவரீரால் முன்னம பார்க்கப்பட்டிருக்கிறானா? அல்லது, கேட்கப்பட்டிருக்கிறானா? என்று வினவினார்.

இருநூற்றொழுபத்தைந்தாவது அந்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடீச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரைக்குறித்து ராமோபாக்யானத் தைக் சொல்லத் தொடங்கியதும், ராமர்முதலியவர்களுடைய அவதாரமும், ராவணனுடைய உத்பத்தியைக் கூறுமுறையிலும் துபேரனுடைய உத்பத்தியும்.)

மார்க்கண்டேயா, 'பரதஸ்ரேஷ்டனே! ராமரால் நிகரில்லாத துக்கம் அடையப்பட்டது. அவருடைய (பார்யையான) ஜானகியானவள், மிக்க பலசாலியும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசனுமான ராவணனென்கிற ராக்ஷஸனால் மாயையைக் கைக்கொண்டு பலத்தினால் ஜடாயுவென்கிற கழுகைக் கொன்று ஆஸரமத்திலிருந்து அபஹரிக்கப்பட்டாள். ராமாஸூகர்வனுடைய பலத்தை அடுத்துக் கடலுக்கு அணைகட்டிக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் லங்கையை எரித்து அவளை மீட்டுக் கொண்டு வந்தார்' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! ராமர் எந்தக் குலத்தில் பிறந்தவர்? எவ்விதமான விராயமுள்ளவர்? எவ்விதமான பராக்கிரமமுள்ளவர்? ராவணன யாருடைய புத்திரன்? அவனுக்கு அந்த ராமரோடு என்ன வைரம்? பகவானே! இவை அனைத்தையும் எனக்கு நன்கு சொல்லக்கடவீர். உம்மால் எல்லாம் உள்ளபடி நேரில் காணப்பட்டிருக்கின்றன. புகழத்தக்க செய்கைகளுள்ள ராமருடைய சரித்திரத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, மார்க்

கண்டேயர், 'இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் தோன்றினவனும மகானு
மான அஜனென்கிற ஒரு வேந்தன் இருந்தான். அவனுக்கு
எப்பொழுதும் வேதாததியயனமசெய்பவனும் சததனுமான
தசாதனென்கிற ஒரு புத்திரனிருந்தான். அவனுக்கு அறம்
பொருளகளை அறிந்தவர்களான ராமன், லக்ஷ்மணன், மிக்க பல
சாலியான பரதன், சத்துருக்கள என்கிற நான்கு புத்திரர்கள்
உண்டானார்கள். கௌஸலயை என்பவள ராமனுடைய மாதா,
கைகேயியானவள் பரதனுடைய தாயார்.' ஸுமித்ரைக்குப் பகை
வர்களை வாட்டுபவர்களான லக்ஷ்மணனும் சத்துருக்களும் புத்தி
ராகள். பிரபுவே! ஜனகன் விதேகதேசத்தது அரசன். பிரம்மதேவர்
தாமே எந்த ஸீதையென்பவளை (ஸங்கலபத்தினாலேயே) ராம
ருக்கு அன்புக்குரிய மனைவியாகப் படைத்தாரோ, அவள் அந்த
ஜனகனுடைய புதல்வி. ராமர் ஸீதை இவர்களின் இந்தப் பிறப்ப
பானது உனக்கு உரைக்கப்பட்டது. ஜனகருக்கு ஈஸ்வரனே!
ராவணனுடைய பிறப்பையும் உனக்கு விரிவாகச் சொல்லுவேன்.

தாமாகத் தோன்றினவரும் எல்லா உலகங்களையும் படைப்பவரும்
பிரபுவும் மிக்க தவமுள்ளவருமான பிரம்மதேவர் ராவண
னுக்கு நேரே பாட்டனார். அந்தப் பிரம்மதேவருக்கு புலஸ்த்ய
யரென்கிற அன்புள்ள புத்திரர் மனத்திலிருந்து உண்டானார்.
அவருக்குக் கோ என்கிற பார்யையினிடத்தில் வைஸ்ரவணனென்கிற
பிரபுவான புத்திரன் பிறந்தான். அவன் பிதாவை விட்டு
விட்டுப் பிதாமஹரை அடைந்தான். அரசனே! பிதாவான புலஸ்த்யர்
வைஸ்ரவணன்மீதுண்டான கோபத்தால் தம ஸ்வரூபத்தை
யோகபலத்தால் விஸ்ரவஸென்கிற வேறு தேகமாகப் படைத்தார்.
அந்தப் புலஸ்த்யருடைய சரீரத்தின் பாதியினால் வைஸ்ரவணன்மீதுண்டான
கோபத்தை தீர்ப்பதற்காகக் கோபத்துடன் கூடின அந்த விஸ்ரவஸென்கிற
பிரம்மமணர் உண்டானார். பிரபுவான பிதாமஹரோ பரீதியுள்ள மனத்துடன்
வைஸ்ரவணனுக்கு அமரத்தன்மையையும் தனங்களுக்கு ஈஸ்வரனாக
இருத்தலையும் லோகபாலனாக இருத்தலையும் ஈஸ்வரரோடு நட்பையும்
நளகூபரனென்கிற புத்திரனையும் ராக்ஷஸர்களுடைய கணங்களோடு
கூடின லகை என்கிற ராஜதானியையும் நினைத்தவண்ணம் செல்லுகின்ற
புஷ்பகமென்கிற விமானத்தையும் யக்ஷர்களுக்கு அகிபதியாக
இருத்தலையும் அரசர்களுக்கரசனாயிருக்கும் பெரும்பதத்தையும்
கொடுத்தார்.

தனி ஆசைகாட்டித் தவத்தினின்று தடுத்தார். பிரமமா, 'அருமையான புத்திரர்களே! உங்கள்விஷயத்தில் நான் பரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். திரும்புங்கள். வரனகளைக் கேளுங்கள். சாகாம விருப்பதொன்றைத்தவிர, எது எது இஷ்டமோ அது அது அப்படி அப்படியே உண்டாகட்டும். பெரியபதத்தை அடைய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தால் எந்த எந்தத் தலையானது அக்னியில் ஹோமம்செய்யப்பட்டதோ அந்த அந்தத்தலை முழுமையும் அப்படியே உன்னுடைய தேகத்தில் உன்னிஷ்டப்படி உண்டாகும். உந்தேகத்தில் விகாரமும் உண்டாகாது. நினைத்தவண்ணம் ரூபங்களைத் தரிப்பவனாவாய். யுத்தத்தில் சத்துருக்களை ஜயிப்பாய். ஸம்சயமிலலை' என்று சொன்னார். ராவணன், 'கந்தர்வர்கள், தேவர்கள், அசுரர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், நாகர்கள், கின்னரர்கள், பூதங்கள் இவர்களிடத்திலிருந்து எனக்கு அவமானம் உண்டாகக் கூடாது' என்று வேண்டினான்.

பிரம்மதேவர், 'உன்னை சொல்லப்பட்ட கந்தாவர்கள் முதலான இந்த வீரர்களைவரிடத்தினின்றும் உனக்குப் பயம் இல்லை. மனிதனைத்தவிர மற்றவர்களிடத்தினின்றும் உனக்கு நன்மையுண்டாகும். உன்னை அது அவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது' என்று கூறினார். இவ்வண்ணம் உரைக்கக்கேட்ட தசகரீவன அப்பொழுது ஸந்தோஷமுள்ளவனானான். கெட்ட புத்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸன் மனிதர்களை மதிக்கவில்லை. பிறகு, பிரசிதாமஹர், அப்படியே சும்பகர்ணனைப்பார்த்து, 'வரத்தைப் பெற்றுக்கொள். உனக்கு மங்களம். பரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன்' என்று மீண்டும் மீண்டும் சொன்னார். தமோகுணத்தால் கவரப்பட்ட புத்தியுள்ளவனை அந்தக் குமபகாணன் பெரிய தூக்கத்தை வரித்தான். பிரம்மா, 'அப்படியே ஆகும்' என்று சொல்லிவிட்டு, விபிஷணனை அடைந்து, 'புதர! நீ வரத்தைக்கேள். பிரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன்' என்று அடிக்கடி சொன்னார். விபிஷணன், 'அதிகமான ஆபத்தை அடைந்திருந்த போதிலும் என்முத்தியானது அதர்மத்தில் செல்லவேண்டாம். பகவானே! குருவின் உபதேசமில்லாமலே பிரம்மாஸ்திரமானது எனக்குத் தோற்றவேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டான். பிரம்மா, 'சத்துருக்களை நாசம்செய்வனே! ராக்ஷஸஜாதியில் பிறந்திருந்தாலும் உன்னை அதர்மத்தில் முத்தியானது வைக்கப்படவில்லையாதலால் உனக்கு மரணமில்லாமையைக் கொடுத்தேன்.

என்றார். பிரணைகளுக்குப்பதியே ! ராக்ஷஸனான தசக்ரீவனோ, வரததைப் பெற்று யுத்தத்தில் குபேரனை ஜயித்து அவனை லங்கையைவிட்டு ஓடச்செய்தான். பகவானான அந்தத் தனே சுவரன் லங்கையைவிட்டுக் கந்தர்வர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் பின் தொடரப்பட்டவனாக ராக்ஷஸர்களோடும் கிம்புருஷர்களோடும் கந்தமாதனத்தில் பிரவேசித்தான். ராவணன் அந்த வைப்ரவணனுடைய புஷ்பகவிமானத்தையும் பலாத்காரததாலு கைப்பற்றிக் கொண்டான். அந்தக் குபேரன், அவனை நோக்கி, ' இந்த விமானம் உன்னைச்சமக்காது. எவன் உன்னை யுத்தத்தில் கொல்லுவனோ அவனையே இந்தவிமானம் சமக்கும். மேலும், குருவையும் என்னையும் அவமதித்ததனால் நீ விரைவாக நாசமடைவாய் ' என்று சபித்தான். மஹாராஜனே ! தர்மாதமாவான விபீஷணனோ, தார்மிகர்களுடைய வழியைநினைத்துக்கொண்டு நிகரற்ற செல்வத்துடன்கூடிக் குபேரனை அனுஸரித்தான். சிறந்த புத்தி யுள்ளவனும் ப்ராதாவும பகவானுமான அந்தத் தனேசுவரன் மகிழ்ச்சியுடன் அந்த விபீஷணனுக்கு யக்ஷராக்ஷஸ ஸேனைகளுக் குத் தலைமையைக் கொடுத்தான். ராக்ஷஸர்களும் மனிதர்களைத் தின்னுகின்ற மகாபலமுள்ள பிசாசுங்களும் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து ராவணனை அரசனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். நினைத்தவண்ணம் உருவதையெடுப்பவனும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனும் பலத்தால அடங்காத மதமுள்ளவனுமான தசக்ரீவன், தைதயர்கள் தானவர்கள் இவர்களுடைய சிறந்த ம்பாருள்களை வலிமைசெய்து கவர்ந்தான். உலகத்திலுள்ளோர்களைத் தன் கொடிய செய்கைகளால் ராவம்செய்ய(=அலற)ச செய்ததனால் ராவணனென்று சொல்லப்படுகிறான். தசக்ரீவன் தன் இஷ்டப் படி பலத்தைப்பெற்றுத் தேவர்களுக்கூப பயத்தை உண்டு பண்ணினான்.

இருநூற்றொழுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

ரா மோ பாக் யா ன பர் வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் தேவர்களைத் துன்பப்படுத்தியதும், அவர்கள் பிரம்மதேவரிடம் முறையிட்டதும், அவர், ஸ்ரீமந்நாராயணர் ஸ்ரீராமராக அவ தரிப்பாரேன்றும் அவருக்கு உதவிக் காகத் தேவர்களை வானரங்கள் முதலியவையாகப் பிறக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லியதும்.)

பிறகு, எல்லா ப்ரம்மரிஷிகளும் ஸித்ததர்களும் அப்படியே தேவரிஷிகளும் அக்னியை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரமமாவைச் சரணமடைந்தார்கள். அக்னி, ‘மகாபலசாலியும் விஸ்ரவஸின் புத்திரனுமான தசக்ரீவன் முற்காலத்தில் பகவானான தேவரீரால் வரதானததால் கொல்லத்தகாதவனாகச் செய்யப்பட்டான். மகாபலசாலியான அந்தத் தசக்ரீவன் எல்லாப் பிரஜைகளையும் பல விதங்களால் துன்பம்செய்கிறான். பகவானான தேவரீர் எங்களை அவனிடமிருந்து காப்பாற்றவேண்டும். வேறு காப்பவன் இல்லை அன்றோ?’ என்று சொன்னான். பிரமமா, ‘அக்னியே! அந்த ராவணன் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் புத்தத்தில் ஐயிக்கப் படுதற்கு முடியாதவன். அந்தவிஷயத்தில் நான் செய்யவேண்டியதைச் செய்துவிட்டேன். அந்தத் தசக்ரீவனுக்கு மரணம் நெருங்கிவிட்டது. அதற்காக, என்னுடைய தூண்டுதலால், நான்கு புஜங்களுள்ளவரும் பகைவரைக் கொல்பவர்களுள் சிறந்தவருமான அந்த விஷ்ணுவானவர் அவதரித்திருக்கிறார். அவர் அந்தக் காரியத்தைச் செய்வார்’ என்று கூறினார்.

பிறகு, பிதாமஹர், அந்தத் தேவர்களுடைய முன்னிலையில் இந்திரனைப்பார்த்து, ‘எல்லாத் தேவகணங்களோடும் நீ பூமியில் பிறப்பாயாக. பெண்காடிகளிடமும் எல்லாப் பெண்குரங்குகளிடமும் நினைத்தவண்ணம் உருவத்தை எடுப்பவர்களும் நல்ல பலத்துடன் கூடினவர்களும் வீரர்களான புத்திரர்களை விஷ்ணுவுக்கு ஸஹாயர்களாக உண்டுபண்ணுங்கள்’ என்று கட்டளை யிட்டார். அந்தத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பகவானான பிரம்மதேவரால் எப்படி சொல்லப்பட்டார்களோ அப்படியே அவருடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதாகப் பிரதிஜைஞ செய்து வானரரூபிகளான புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார்கள். பிறகு, எல்லாத் தேவர்களும் கந்தாவர்களும் தானவர்களும் தம் அம்சங்களால் பூமியில் அவதரிப்பதற்காகச் சீக்கிரம் ஆலோசித

தார்கள். தேவர்கள் தம் அம்சங்களால் ஸவர்க்கத்தினின்று அவ தரிததார்கள். மகாதமாக்களான ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் கினன ரர்களும் சாரணர்களும், கோரூபமுள்ளவைகளும் காட்டில் ஸஞ் சரிக்கின்றவைகளுமான வானரங்களை உண்டுபண்ணினார்கள். எந்த எந்த தேவதைககு ரூபம் எப்படியோ, வேஷமும் தேஜஸும் எவவிதமோ அந்த அந்த தேவதைக்கு ஸமானர்களாகவே அதே ரூபத்துடனும் வேஷத்துடனும் தேஜஸுடனும் அப் பொழுது புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். பக்தர்களுககு வரன்களைக் கொடுக்கிற பிரம்மதேவர், அவர்களுடைய முன்னிலையில் துந் துபி என்கிற கந்தர்வஸ்தரீயைப்பார்த்து, 'நீ தேவகார்ய ஸித்தியின்பொருட்டுப் போ' என்று கட்டளையிட்டார். பிதா மஹருடைய சொல்லைக்கேட்டு, பிறகு, துந்துபி என்கிற கந் தர்வஸ்தரீயானவர் அப்பொழுது மானிடவுலகத்தில் மந்தரை என்கிற கூனியாகப் பிறந்தான். இந்திரன் முதலிய அப்படிப் பட்ட எல்லாத தேவஸுரேஷ்டர்களும், சிறந்த பெண்குரங்கு களிடமும் பெண்கரடிகளிடமும் புத்திரர்களை உண்டுபண்ணி னார்கள். அவர்களைவரும் கீர்த்தியினாலும் பலத்தாலும் பிதாக்களை அனுசரித்தவர்களாக இருந்தார்கள். எல்லாரும் மலைகளின சிகரங்களைப் பிளக்கக்கடியவர்களும் ஆச்சாமரங் களையும் பனைமரங்களையும் கற்களையும் ஆயுதங்களாகக்கொண் டவர்களும் வஜ்ரமபோலத் திடமான சரீரமுள்ளவர்களுமாயிருந் தார்கள். அப்படியே, எல்லாரும் வீண்போகாத பலமுள்ளவர் களும் நினைத்தவண்ணம் வீர்யத்தையும் பலத்தையும் அடைபவர் களும் எல்லாரும் புத்தித்திறமையுள்ளவர்களும் பதினாயிரம் யானைகளுக்கு ஸமமான பலமுள்ளவர்களும் வாயுவின் வேகத் துக்கு ஸமமான வேகமுள்ளவர்களுமாயிருந்தார்கள். இந்த வான ரர்களுள் சில வானராகள இஷ்டப்படி பாய்ந்து செல்லக்கூடிய சக்தியுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். உலகங்களைப் படைப்பவரும் பகவானுமான பிரம்மதேவா, இவ்வண்ணம் எல்லாவற்றையும் செய்து, மந்தரையைப்பார்த்து, 'உன்னால் எது எது செய்யத்தக் கதோ அதை அதை அப்படியே செய்யவேண்டும்' என்று தெரி வித்தார். அவள், அவருடைய வசனத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு, மனோவேகமுள்ளவளும் இங்குமங்கும் செல்லுகின்ற வளும் வைரத்தை விருத்தி செய்வதில் பற்றுள்ளவளுமாகி, அப் படியே செய்தாள்' என்றார்.

இருநூற்றெழுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தசரதன் ராமருக்கு இளவரசுப் பட்டம்கட்ட முயன்றதும், மந்தரையினால் கோபழிப்பட்டு கைகேயியின் சொல்லால் ராமர் ஸீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் கானகம் சென்றதும் லக்ஷ்மணன் தூர்ப்பணகையின் முக்கையரிந்ததும், ராமர் யுத்தநீற்றிரு வந்த கரன்முதலியவர்களைக் கொன்றதும், ராவணன் ராமருக்குத் தீமை செய்ய விரும்பி மாரீசனிடம் சென்றதும்.)

யுகிஷ்டிபார், 'பகவானே! தேவரீரால் தனித்தனியாக ராமர் முதலியவர்களுடைய பிறப்பானது சொல்லப்பட்டது. பிராம்மணரே! அவர்கள் வனத்துக்குச் சென்றதற்குக காரணத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். சொல்லக்கடவீர். பிராம்மணரே! தசரதகுமாரர்களும் வீரர்களும் பிராதாக்களுமான ராமரும லக்ஷ்மணனும் கீததியுள்ளவளான ஸீதையும் எவ்வாறு கானகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்?' என்று வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே! நற்காரியங்களில் பற்றுள்ளவனும் தர்மத்தில் பற்றுள்ளவனும் எப்பொழுதும் ஞானவ்ருததர்களை உபாஸிப்பவனுமான தசரதன், புத்திரர்கள் பிறந்ததனால் மகிழ்ச்சியுள்ளவனானான். அந்த தத தசரதனுடைய அந்தப் புத்திரர்கள் நாளடைவில் அதிக பலமுள்ளவர்களும் வேதங்களிலும் ரஹஸ்யங்களுடன்கூடின தனுர் வேதங்களிலும் கரையை அடைந்தவர்களுமாக வளர்ந்தார்கள். அரசனே! அவர்கள், பிரம்மசர்யத்தை நிறைவேற்றித் தாரங்களை மணந்துகொண்டார்கள். தசரதன ராமரைப் பார்த்து ப்ரீதியுள்ளவனும் ஸுகமுள்ளவனுமானான். அந்தப் புத்திரர்களுள் ராமர் முதலவராயிருந்தார்; பிரஜைகளை (த்தம் குணங்களால்) மகிழ்வித்தார். சிறந்த புத்தியுள்ள ராமர், மனத்தைக் கவருந்தன்மையுடையவராதலால், பிதாவின் உள்ளத்தை ஆனந்திக்கச் செய்தார்.

பாரத! பிறகு, நல்ல புத்தியுள்ள அந்தத் தசரதராஜன் தான் வயது முதிர்ந்தவனானதை எண்ணி, ராமருக்கு இளவரசுப்பட்டதில் அபிஷேகம் செய்விப்பதற்காக மந்திராலோசனை முறையை அறிந்தவர்களான மந்திரிகளோடும் புரோஹிதர்களோடும் ஆலோ

சுனை செய்தான். மந்திரிகளுள் சிறந்தவர்களான அவர்களனைவரும் (முடிசூட்டுதற்கு) அது தகுந்தஸமயமென்று நினைத்தார்கள். சிவந்த கண்களுள்ளவரும் நீண்டபுஜங்களுள்ளவரும் மதயானைபோல நடப்பவரும் வலம்புரிச்சங்கம்போன்ற கழுத்தாள்ளவரும் அகன்மமார் புள்ளவரும் கறுத்தும் சுருணடுமிருக்கிற தலைமயிர்க்ளையுடையவரும் காந்தியினுலஜ்வலிப்பவரும் வீரரும் பலத்தில் இந்திரனைக்காட்டிலும் குறைவில்லாதவரும் எல்லாததாமங்களின் கரையையும் அடைந்தவரும் புத்தியில்பிருஹஸ்பதிபோன்றவரும் பிரஜைகளால் எல்லாவிதத்தாலும் அனபுகாட்டப்பெற்றவரும் எல்லாவிததைகளிலும் ஸமர்த்தரும் இந்திரியங்களை அடக்கினவரும் பகைவர்களின் கண்களையும் மனதையும் கவர்வரும் துஷ்டர்களைச் சிசுதிப்பவரும் தர்மசாரிகளைப்பாதுகாப்பவரும் சிறந்த தைர்யமுள்ளவரும் ஒருவராலும் மீறப்படமுடியாதவரும் (சததுருக்களை) ஜயிப்பவரும் சததுருக்களால் வெல்லப்படாதவரும் கௌஸல்யைக்கு ஆந்ததைவிருத்திசெய்பவரும் குலத்தைஸந்தோஷிக்கச் செய்பவருமான புத்திரரைப்பார்த்தது, தசரதராஜன், மிககமகிழ்ச்சியை அடைந்தான். ¹ உனக்கு மங்களம். மகாதேஜஸ்வியும் சிறந்தவீர்யமுள்ளவனுமான தசரதன், ராமருடையகுணங்களைச் சிந்தித்து மகிழ்ச்சியுடன் புரோகிதரைப்பார்த்தது, 'பிராம்மணரே! இன்று இரவில் புஷ்யநக்ஷத்திரமானது பரிசுத்தமான யோகத்தை அடையப்போகிறது. அபிஷேகத்திற்குரிய ஸாமக்ரிகளைச் சேகரிக்கவேண்டும். ராமனையும் என்னிடம் அழைத்தது வரவேண்டும். எந்தப் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில புத்திரனான ராமன் மந்திரிகளோடும் பட்டணத்து ஜனங்களோடும் சேர்ந்து என்னால் யௌவராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்விக்கத்தக்கவனோ அந்த நக்ஷத்திரமானது நாளையதினமே வரப்போகிறது' என்று சொன்னான். பிறகு, மந்தரையானவள், இவ்வாறான தசரதராஜனுடைய வசனத்தைக்கேட்டுக் கைகேயியிடம் சென்று, 'கைகேயி! இப்பொழுது அரசனால் உன்னுடைய பெரிதான தூர்ப்பாக்கியமானது வெளியிடப்பட்டது. தூர்ப்பாக்கியமுள்ளவளே! கேசபம் மிகுந்த கருநாகமானது மறைந்திருந்து உன்னைக் கடிக்கிறது. எந்தக்கௌஸல்யையினுடையபுத்திரன் அபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டப்போகிறானோ அவளல்லவோ நல்ல பாக்கியவதி?

¹ இந்த வாக்கியத்தை இறங்கம் புதிஷ்டிரருக்காகுவது பழைய வரை; புரோஹிதருக்காக்குவது இறங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

எவளுடையபுத்திரன், ராஜ்யத்தை அடையவில்லையோ அப்படிப் பட்ட உனக்கு ஸௌபாக்கியமேது?' என்று ஸமயத்தில் இந்த வசனத்தை உரைத்தார். எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் யாகவேதிபோல் மெல்லிய இடையுள்ளவரும் உததமமான ரூபத்தைத்தரிக்கிறவளுமான அந்தக்கைசேயியானவள், அநதமந்தரையின் சொலை அறிந்துகொண்டு, ஏகாநதத்தில் பர்த்தாவை அடைந்து நகைப்பவள்போலவும் அழகியபுன்னகையுடன் ¹ அசசததை விளைவிப்பவள்போலவும், 'சொல்தவறாதவரே! நீர் எனக்கு முன்பு விருமபிய ஒன்றைக்கொடுப்பதாக (ச்சொலவியிருக்கிறீர்). அரசரே! அதனை இப்பொழுது கொடுத்து அப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தினினறு (உம்மை) விடுவித்துக்கொள்வீராக. வரத்தைக்கொடுப்பவரே! அரசரே! எனக்குக்கொடுத்த அந்தவரத்தை இப்பொழுது ஸததியமாகச்செய்யும்' என்று இனிமையான சொல்லைச்சொன்னாள்.

அரசன், 'உனக்கு ஸந்தோஷத்தோடு வரத்தைக்கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எதை விருமபுகறையோ அதைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. இப்பொழுது கொல்லப்படாதகாதவன் எவன் கொல்லப்படவேண்டும்? கொல்லப்படாதக்கவன் எவன் இப்பொழுது விடப்படவேண்டும்? இப்பொழுது எவனுக்கு நான் தனத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்? எவனுடையபொருள் இப்பொழுது பறிக்஑ப்படவேண்டும்? இந்தப்பூமியில் பிராம்மணாகளுக்கு உரியதைதவிர வேறானசொத்து ஒருசிறிது எனக்கு இருக்கிறது. பூமியில் அரசாக்கரசனாக இருக்கிறேன்; நானகுவர்ணத்தார்களையும் காப்பவனாக இருக்கிறேன். கலயாணி! உனனூல எந்தவஸ்து விருமப்பபட்டதோ அதை விளம்பமில்லாமல் சொலவாயாக' என்று சொன்னான். அந்தக்கைசேயி, அரசனுடைய வசனத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டும் அவனைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டும் தன்னுடைய பலத்தை அறிந்துகொண்டும், பிறகு, அரசனான அவனைப்பார்த்து, 'ராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்காக எந்தவாமகரிகள உமமால் சேகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளைப் பரதனடையவேண்டும். ராமன் வனம் செல்லவேண்டும். ராமன் மரவுரியையும மான்தோலையும உடுத்துச் சடைதரித்துத் தாபஸவேஷம்பூண்டு பதினானகுவருஷகாலம் தண்டகாரணயத்தை அடைந்திருக்க

¹ 'காதலைக் காட்டுகிறவள்போலவும்' எனபது வேறுபாடத்தின பொருள்.

வேண்டும்' என்று சொன்னான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அந்த அரசன் அப்ரியமானதும் பயங்கரமாகத் தோன்றியதுமான அந்தவரததைக்கேட்டுத் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாக ஒன்றும் பேசாமலிருந்துவிட்டான். சிறந்த வீரமுள்ள ராமர், பிதாவினிடம் கைகேயி அவ்வாறு சொன்னதையறிந்து, 'தர்மாதமாவான அரசர் சொல்வரூதவராகட்டும்' எனறெண்ணி வனததுக்குப் புறப்பட்டார். ஸ்ரீமானு லக்ஷ்மணன், அப்பொழுது கையில்விற்பிடித்தவனாக அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். விதேஹராஜனான ஜனகனுடையகுமாரியும் (ராமருடைய) பாயையுமான ஸீதையும், அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். உனக்கு மங்களம். அப்பொழுது, ராமர் அங்கிருந்து வனத்திற்குப் போனவுடன், தசரதராஜன் சரீரத்தாக்குரிய காலகதியை அடைந்தான். ராமர் கானகம் சென்றபொழுதும் தசரதன் உயிர்துறந்தானென்றும் அறிந்து ராஜமஹிஷியும் இழிகுணமுள்ளவருமான கைகேயியானவள் பரதனையடைந்து, 'தசரதா ஸ்வாக்கததை அடைந்துவிட்டார். ராமலக்ஷ்மணர்கள் காட்டில் இருக்கிறார்கள். விசாலமானதும் பகையற்றதுமான ராஜ்யத்தைக் கேஷ்மமாகப் பெற்றுக்கொள்' என்று சொன்னான்.

தர்மாதமாவான அந்தப் பரதன் அந்தக் கைகேயியைப்பார்த்து, 'குலத்தைக்கெடுத்த பாவியே! பொருளில் பேராசைகொண்ட உன்னால் பதியைக்கொன்றும் இந்தக் குலத்தை நாசமசெய்தும் என் தலையில் அபகிராததியை விழ்ச்செய்தும் கொடியகாரியம் செய்யப்பட்டுவிட்டது. கஷ்டம். என்னுடைய தாயே! நீ விரும்பினதை அடைந்தவளாக இரு' என்று சொல்லி உரக்க அழுதான். அந்தப் பரதன் எல்லாககுடிக்கருகருமெதிரில் தன் நடையை ஸந்தேகத்தாக்கு இடமில்லாததாகச் செய்துகொண்டு பிராதாவான ராமரைத் திருப்பி அழைத்தவருவதில் விருப்பமுள்ளவனாகப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். அந்தப் பரதன், அதிகதுக்கமுள்ளவனாகக் கௌஸல்யையும் ஸுமித்திரையையும் கைகேயியையும் முன்னால் புறப்பட்டுப் போகும்படிசெய்து, சத்துருக்களோடு கூடியவனாகி வஸிஷ்டரோடும் வாமதேவரோடும் ஆயிரக்கணக்கான மற்றப் பிராம்மணர்களோடும் பட்டணத்தா ஜனங்களோடும் நாட்டு ஜனங்களோடும் ராமரை அழைத்துவரவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் வாகனங்களோடு சென்றான். அந்தப் பரதன், சித்ரகூடத்திலிருப்பவரும் லக்ஷ்மணனோடு சேர்ந்திருப்பவரும் தவசிகளுடைய வேஷத்தைத் தரித்தவரும் வில்லேந்திய

வருமான ராமரைக் கண்டான். அந்தப் பரதன் ரகுசூலத்தில் பிறந்தவர்களுள் உததமரான ராமரை நமஸ்கரிததுக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு அரசனுடைய மரணத்தையும் கோஸலநாடு அரசனில்லாமலிருப்பதையும் தெரிவித்தான்; 'நாதரே! நீர் உம முடைய ராஜ்யத்தை அடையக்கடவீர்' என்றும் சொன்னான். அந்த ராமா அவனுடைய சொல்லைக்கேட்டு அதிக துக்கமுள்ளவ ராக ஸ்நானம்செய்து தேவனுக்கு ஸமானரான பிதாவுக்கு உதகக் கிரியையைச் செய்தார். அப்பொழுது, அந்த ராமர், பிராதாவி னிடம் வாதஸல்யமுள்ள பிராதாவான பரதனைப்பார்த்தது, 'பகை வர்களை வாட்டுபவனே! என்னுடைய பாதுகைகள் ராஜ்யத்தை ஆளுகிறவைகளாகும்' என்று சொன்னார். அப்பொழுது, பரதன், அந்த ராகவரை நமஸ்கரித்து, 'இப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னான். பிதாவின் சொல்லைச்செய்பவரான ராமரால் அனுப ப்பப்பட்ட பரதன், அவருடைய பாதுகைகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நந்திக்கிராமத்தில் ராஜ்யபரிபாலனத்தைச் செய்தான். ராமரோ, பட்டணத்து ஜனங்களும் நாட்டு ஜனங்களும் மீண்டும் வருவார்க ளென்று ஸந்தேகித்துத் தண்டகாரணயத்தில் நுழைந்து சரபங் காப்ரமத்தை அடைந்தார். தண்டகாரணயத்தை அடைந்த அவா, சரபங்கரைப் பூஜித்தது அழகிய கோதாவிரிநதியை அடுத்தது அப்பொழுது அங்கு வஸித்தவந்தார். பிறகு, அங்கு வஸித்ததுக் கொண்டிருக்கிற அந்த ராமருக்கு ஜனஸ்தானத்தில் வஸிக்கின்ற கரனோடு பெரியவைரமானது சூர்ப்பணகைபினால் உண்டுபண்ணப் பட்டது. தர்மத்தில் அதிக விருப்பமுள்ள ராகவர், தவசிக் களைக் காப்பதற்காகப் பூமியில் பதினாலாயிரம் அரசுகர்களைக் கொன்றார். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான ராகவர், மிகுந்த பலசாலிக் களான தூஷணனையும் கரனையும் கொன்று மீண்டும் தபோவனங் களை ஸுகமுள்ளவையாகச் செய்தார். அந்தராக்ஷஸர்கள் கொல லப்பப்பட்டபிறகு, மூக்கும உதடும் அறுக்கப்பட்ட சூர்ப்பணகை யானவள் மீண்டும் பிராதாவான ராவணனுக்கு இருப்பிடமான லங்கையை நோக்கிச் சென்றாள். பிறகு, துககம்மேஸீட்டவளான ராக்ஷஸியானவள் இரத்தம் உலர்ந்திருக்கிற முகத்தடன் ராவ ணனை அணுகித் தமையான அவனுடைய காலகளில் விழுந்தாள். அப்படி விகாரப்படுத்தப்பட்ட அவளைப்பார்த்து, ராவணன் மிக்க கோபமமுண்டு பற்களால் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு ஆஸனத்தி லிருந்து எழுந்தான். அந்த ராவணன், தன்மந்திரிகளை விட்டு

விட்டு ஏகாந்தமான இடத்தில் அந்தச் சூர்ப்பணகையைப்பார்த்தது, 'கல்யாணி! என்னை நினைக்காமலும் அவமதித்தும் எவனால் இவ்வண்ணம் செய்யப்பட்டாய்? எவன் கூருளள சூலாயுதத்தை எடுத்தது எல்லா அவயவங்களிலும் சூததிக்கொளளுகிறான்? எவன தலையில் நெருப்பை வைத்துக்கொண்டு கவலையற்று ஸுகமாகத் தூங்குகிறான்? இப்பொழுது எவன் மிக்க கோரமான ஸர்ப்பததைக் காலால் தீண்டுகிறான்? மதங்கொண்ட எவன் பிடரிமயிர்களுடன் கூடின சிங்கத்தைத் தெற்றிப்பறகளில் தொட்டுக்கொண்டு நிற்கிறான்?' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்த ராவணனுடைய கண்களினின்று அக்னிஜ்வலைகள் இரவில் எரிககப்படுகின்ற மரத்தினுடைய துவாரங்களிலிருந்து வெளிப்படுவதுபோல வெளிப்பட்டன. ஸுஹோதரியான சூர்ப்பணகையானவள், ராமருடைய பராக்கிரமம், கரதூஷணர்களைக் கூடின ராக்ஷஸர்களுடைய தோலவி ஆகிய அவை அனைத்தையும் அவனுக்கு உரைத்தாள். பிறகு, பந்துகளுடைய வதத்தைக் கேட்டு, காலனால் தூண்டப்பட்டவனான ராவணன், ராமருடைய வதத்தை விரும்பி, மனத்தினால் மாரீசனை நினைத்தான். பிறகு, அந்த ராவணன், செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிச்சயித்து நகரத்தில் தகுந்த பாதுகாவலைச்செய்து மாரீசனை அடைவதற்காக உபபுஸமுத்திரத்திற்கு மேலே ஆகாயத்தில் எழுமபினான். அவன், தரிகூடத்தையும் காலபர்வதத்தையும் தாண்டி, மகரங்களுக்கிருப்பிடமானதும் ஆழ்ந்த தண்ணீருள்ளதுமான மகோத்தியைக் கண்டான். அவன் அதைத்தாண்டி அதற்கு அபபுறத்திலுள்ள மகாதமாவான சூலபாணிக்ருபரியமான இருபபிடமாயிருக்கிற கோகர்ணத்தைக் கவலையற்று அடைந்தான். தசானன், முந்தி ஒரு ஸமயத்தில் நேர்ந்த ராமபயத்தாலேயே தவசியானவனும், பிழைத்திருப்பதில் பிரியமுள்ளவனும், முன்னே தனக்கு மந்திரியாயிருந்தவனுமான மாரீசனை அந்தக் கோகாணத்தில் அடைந்தான்.

இருநூற்றெழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் ஸந்யாஸியாகி மான்வடிவமெடுத்த மாரீசனோடு ராமநுடைய ஆஸரமம் வந்ததும், ராமர் மாணப்பிடிக்கத் தொடர்ந்து சேன்று அதனை ராக்ஷஸனென்றறிந்துகொன்றதும், அவன் ஸுதையையும் லக்ஷ்மணனையும் கூவ் இறந்ததும், ஸுதையின் கடுஞ்சொல்லால் லக்ஷ்மணன் ராமரைத் தேடிப்போனதும். ராவணன் ஸுதையைத் தூக்கிச் சேன்றதும்.)

பிறகு, மாரீசனோ, வந்திருக்கிற ராவணனைக் கண்டு பரபரப்புள்ளவனாகக் கிழங்கு வேர்முதலிய பூஜைக்குரிய பொருள்களால் அவனைப் பூஜித்தான். வீற்றிருக்கின்றவனும இளைப்பாறினவனும் வாக்கியங்களை அறிந்தவனுமான ராவணனை நோக்கி உடனுட்கார்ந்திருப்பவனும் வாக்கியங்களை அறிந்தவனுமான அந்த மாரீசனென்கிற ராக்ஷஸன் வணக்கமுள்ள வாக்கியத்தைப் பின் வருமாறு உரைக்கலானான். ‘உன்னுடைய நிறமானது இயற்கைப் படி இருக்கவில்லையே. உன்னுடைய பட்டணத்தில் கேஷமமா? (மந்திரிகள்முதலிய) எல்லா வேலைக்காரர்களும் உனக்கு முன்போல் பரிதியோடு வேலைசெய்கிறார்களா? ராக்ஷஸேஸ்வர! இங்கே வருவதற்குக் காரணம் யாது? என்ன காரியம்? செய்ய மிக அரியதாக இருந்தாலும் அந்தக்கார்யத்தைச் செய்யப்பட்டதென்றே நீ அறிந்துகொள்வாயாக’ என்று கூறினான். ராவணன் கோபத்தோடும் பொறாமையோடுகூடியவனாக அந்த ராமருடைய செய்கை அனைத்தையும் செய்யவேண்டியவைகளையும் சுருக்கமாகவே அவனிடம் சொன்னான். மாரீசனோ, சுருக்கமாகவே அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, ராவணனை நோக்கி, ‘நீ ராமனை அணுகாதே. நான் அந்த ராமனுடைய வீர்யத்தை அறிந்திருக்கிறேன். மகாதமாவான் அந்த ராமனுடைய பாணவேகத்தைத் தாங்குவதற்கு எவன் திறமையுள்ளவன்? எனது ஸந்யாஸத்துக்கு அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டனே காரணம். கெட்ட எண்ணமுள்ள எவனால் வீராசத்துக்கு வாயிலாக இருக்கிற இந்தவிஷயம் உனக்கு உரைக்கப்பட்டது?’ என்று சொன்னான். பிறகு, ராவணன், கோபத்துடன் கூடியவனாகவும் பயமுறுத்துகின்றவனாகவும் அந்த மாரீசனைப்

பார்த்து, 'நம்முடைய சொற்படி செய்யாமற்போனால் உனக்கு மரணமும் நிச்சயமாக உண்டாகும்' என்று சொன்னான். மாரீசன், 'மரணம் அவசியமே நேருவதாயிருக்கையில் மேலானவனிடமிருந்து மரணமேற்படுவது சிறந்தது. ஆகையால், இந்த விஷயத்தில் இவனுடைய விருப்பத்தைச் செய்வேன்' என்று ஆலோசித்தான். பிறகு, மாரீசன், ராக்ஷஸர்களுள் சிறந்தவனான அந்த ராவணனை நோக்கி, 'உனக்கு என்ன உதவி என்னால் செய்யத்தக்கது? நான் உனக்கு வசப்பட்டவனில்லாவிடிலும் அதைச் செய்வேன்' என்று மறுமொழி கூறினான். தசக்ரீவன், அந்த மாரீசனைப் பார்த்து, 'போ. ரத்தினமயமான கொம்புகளுள்ளதும் ரத்தினங்களால் விசித்திரமான மயிர்களுள்ளதுமான மாணிக் லீதையை ஆசைப்படச்செய். லீதையானவன் உன்னைப்பார்த்து நிச்சயமாக ராமனை ஏவுவான். ராமன் விலகிச்சென்றவுடன் லீதையானவன் என் வசப்படுவான். அவனை நான் எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவேன். பிறகு, கெட்டபுத்தியுள்ள அந்த ராமன் மனைவியின் பிரிவினால் உயிரோடிருக்கமாட்டான். இந்த உதவியை எனக்குச் செய்வாயாக' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட மாரீசன், மிகமனவருததமுள்ளவனாகத் தனக்கு (எள்ளுந்) தண்ணீரும் இறைத்துவிட்டு, முன்னால் செல்லுகின்ற ராவணனைப் பின்தொடர்ந்துசென்றான்.

பிறகு, புகழப்பட்டசெய்கைகளுள்ள அந்த ராமருடைய ஆய்ரமத்தை அடைந்து அவ்விருவரும் முந்தி ஆலோசித்தபடியே எல்லாவற்றையும் செய்தார்கள். ராவணனோ, மொட்டைதலைபுள்ளவனும் கமண்டலுவையுடையவனும் தரிதண்டத்தை தரிதவனுமான ஸந்யாஸியாகியும் மாரீசன் மாணிகியும் அந்த இடத்தை அடைந்தார்கள். பொன்மான்வேஷத்தை தரித்திருப்பவனான மாரீசன் விதேதஹ ராஜகுமாரியான ஜானகியைத் தன்னைப்பார்க்குமபடி செய்தான். தெய்வத்தினால் தூண்டப்பட்ட அந்தலீதையானவன், அந்த மாண்பிபிடிப்பதற்காக ராமரைத் தூண்டினான். ராமர் அவளுக்குப் பிரியத்தைச் செய்பவராகி வில்லை எடுததுக்கொண்டு (லீதையைப்) பாதுகாப்பதற்காக லக்ஷ்மணனை வைத்துவிட்டு மாண்பிபிடிக்கும் விருப்பத்துடன் விரைந்து சென்றார். அந்த ராமர் விற்பிடித்தவரும் தூணிகட்டிக் கொண்டவரும் கத்தியும் உடும்புதேதாலால்செய்யப்பட்ட விரலுறையுமுள்ளவருமாகி ¹ ருத்திரர் நக்ஷத்ரமாணிக் தொடர்ந்ததுபோல

¹ 'பிரம்மதேவர் தமது குமாரியைக் காத்ததினால் மான்உருவெடுத்தது

(மாரீச) மாண்பு பின்தொடர்ந்தார். அந்த ராக்ஷஸன் மறைந்தும் மறுபடியும் அவருக்கெதிரில் தோன்றியும் (அவரை) நெடுந்தூரம் இழுத்துவிட்டான். பிறகு, ராமர் அவனைத் தெரிந்துகொண்டார். ஸமயத்தில் தோன்றுகிற புத்தியையுடையவரான ராமர் அவனை ராக்ஷஸனென்று அறிந்து வீணாகாத ஓர் அம்பை எடுத்து மான் உருவத்துடனிருக்கிற அவனை அடித்தார். ராமபாணத்தாலடிக் கப்பட்ட அவன், அப்பொழுது, ராமருடையசூரலை அமைத்துக் கொண்டு, 'ஆ! ஸீதையே! லக்ஷ்மணா!' என்று இவ்வண்ணம் துன்பக்குரலுடன் அலறினான். பிறகு, வைதேஹியானவள் அவனுடைய அந்தத் தீனமான சொல்லைக் கேட்டாள். அதனால், அந்தஸீதை கீழே விழுந்தாள். பிறகு, லக்ஷ்மணன் அவளைப் பார்த்து, 'பயந்தவளே! உனக்கு ராமர் விஷயத்தில் பயம் வேண்டாம். எவன் ராமரை அடிப்பான்? நீ, பர்த்தாவான ராமர் ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் புன்னகையுடன் வரக்காண்பாய்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டவளும் சுததமான நடையையே பூஷணமாகக்கொண்டவளுமான அவள் பெண்தன்மையால் தாக்கப்பட்டு மிகஅழகின்றவளாகி லக்ஷ்மணன்மீது ஸந்தேகம் கொண்டாள். ஸாதவியும் பதிவரதையுமான அவள் அந்த லக்ஷ்மணனைப்பார்த்துக் கடுமையாகப் பேசத்தொடங்கினாள். 'மூடனே! நீ மனத்தினால் விருமபுகிற இந்த விருப்பம் கைகூடாது. நான் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு எனனை நானே மாய்த்துக்கொள்வேன். மலையின் சிகரத்திலிருந்தாவது விழுவேன்; தீயிலாவது புகுவேன். பெண்புலியானது ஆண்நரிக்குட்டியை அடைவதுபோல நான் பர்த்தாவான ராமரைவிட்டு அகமனான உன்னை எவ்விததாலும் அடையமாட்டேன்' என்று சொன்னாள்.

இப்படிப்பட்ட வசனத்தைக்கேட்டு ராகவருக்கு பரியனும் நன்னடையுள்ளவனுமான லக்ஷ்மணன், காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு, ராமர் சென்ற வழியினால் புறப்பட்டான். விற்பிடித்தவனான அவன் ராமருடைய காலடியைப்பிடித்துக்கொண்டு நடந்தான். லக்ஷ்மணன் அப்பொழுது கோவைப்பழம்போன்ற உதடுள்ள ஜானகியைப் பாராமல் சென்றான். இதனிடையில், சாமபலால் மூடப்பட்ட நெருப்புப்போலக் கொடிய உருவத்தை

தொடர்ந்தார் - பரமசிவன் அந்த மிருகத்தின் (=மாளின்) சீரடித்தை (=தலையை) வெட்டினான்; அது ஆகாயத்தில் மிருகசீர்ஷ்ரக்ஷதரமாயிற்று' என்பது பழையவுரை.

நல்ல உருவத்தால் மறைத்துக்கொண்ட ராவணனென்கிற ராக்ஷஸன் காணப்பட்டான். பாவச்செயலில் நிச்சயங் கொண்ட ராவணன், ஸந்யாஸிவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவனும் புகழ்த் தக்கவளான அந்த ஜானகியை அபஹரிக்க எண்ணமுள்ள வனுமாகி அருகில வந்தான். தர்மங்களை அறிந்தவளான அந்த ஜானகியானவள், வந்திருக்கிற அவனைப்பார்த்தது அப் பொழுது பழங்களுமே கிழங்குகளுமாகிய உணவுப்பொருள் முதலிய வற்றால் (அவனுக்கு) ஆதிதயம் செய்தாள். பிறகு, காமியான ராக்ஷஸேந்திரன் அவை அனைத்தையும் அலக்ஷ்யம்செய்து தன்னுடையதான (ராக்ஷஸ) உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டான்; ஸீதையை நோக்கி, 'ஸீதையே! நான் ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசன்; ராவணனென்று பிரஸித்திபெற்றவன். ஸமுத்திரத்திற்கு அக்கரையிலிருக்கிற அழகியதான லககை என்கிற பெயருள்ள பட்டணம் என்னுடையது. அங்கே, நீ மானிடமங்கையரின் மத்தியில் என்னோடுகூட விளங்குவாய். அழகிய பின்தட்டுக்களுள்ளவளே! எனக்கு நீ மனைவியாகக்கடவாய். தவசியான ராக்ஷஸ விட்டுவிடு' என்று நலவார்த்தையாகச் சொன்னான். பிறகு, அழகிய பின்தட்டுக்களுள்ள ஜானகியானவள் இவைமுதலான அவனுடைய வாக்கியங்களைக்கேட்டுச் செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டு, 'இது முறை அன்று' என்று (பின்வரும்) வசனத்தை உரைக்கலானாள். 'நக்ஷத்திரங்களுடன் கூடின ஆகாயமானது விழுந்தாலும்விழும். பூமியானது துண்டுதுண்டாகச் சிதறிப் போனாலும்போகும். ஸமுத்திரத்தில் ஜலமானது வறண்டு போனாலும்போகும். சந்திரன் குளிர்ந்த கிரணங்களுள்ளவனாயிருத்தலை விட்டாலும்விடுவான். ஆதிதயன் உஷ்ணமான கிரணங்களுள்ளவனாயிருத்தலை விட்டாலும்விடுவான். நெருப்பானது உஷ்ணமாக இருத்தலைவிட்டுக் குளிர்ச்சியை அடைந்தாலுமடையும். நான் ரகுநந்தனரை ஒருகாலும் விடமாட்டேன். பெண்யானையானது, மதம் பெருகுகின்ற கபோலங்களுள்ளதும் காட்டில் ஸஞ்சரிகுகின்றதும் புள்ளிகளையுடையதுமான பெரிய ஆண்யானையை அடைந்துவிட்டு, எவ்வாறு பன்றியைத்தொடும்? ஒரு ஸ்திரீயானவள் இலுபபைப் பூவிழிருந்து இறக்கப்பட்ட சாராயத்தையும் தேனிலிருந்து இறக்கப்பட்ட சாராயத்தையும் குடித்து விட்டுக் காடியில் எப்படி ஆசை வைப்பாள்? இதனை நினைத்துப் பார்' என்றாள். அவள், அவனைப்பார்த்து 'இவ்வண்ணமுரைத்து

விட்டு, பிறகு, கோபத்தால் உதடுகள் துடிக்க அடிக்கடி கைகளை உதறிககொண்டு ஆஸரமத்தில நுழைந்தான். அழகிய பின்தட்டுக களையுடையவளான அவளை, ராவணன் எதிரில ஓடி மறைத் தான். பயங்கரமான குரலால் வெருட்டி பரஜ்ஞையை இழந்த வளான (ஜானகியைத்) தலைமயிர்களில் பிடித்தான்; பிறகு, ஆகாய மார்க்கத்தில் செலவதற்கு ஆரம்பித்தான். பிறகு, (பிரஸ்ரவண மென்கிற) மலையில வளிப்பவனுை ஜடாயுவென்கிற கமுகரசன், 'ராம! ராம!' என்று கதறுகிறவரும் கொண்டுபோகப்படுகிற வளும் இரங்கப்படத்தக்கவளுமான அவளைக் கண்டான்.

இருநற்றேண்பதாவது அத்த்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(சீதையை எடுத்துக்கொண்டு செல்லுகின்ற ராவணன் வழியில் போர்புரிந்த ஜடாயுவைக் கொன்று லங்கையில் நுழைந்ததும், திரும்பி வநுகின்ற ராமர் நடுவழியில் வந்த லக்ஷ்மண னுடன் தமதாஸரமந் சென்றதும், சீதையைக் காணாமல் இருவரும் தேடிச்செல்லுகையில் ராமர் கபந்தனைக் கொன்றதும், அவள் கந்தர்வனுக் அவர்களை ஸுகீர்வ னீடம் செல்லச் சொல்லியதும்)

கமுகுகளுக்கு அரசனும் மகாவீரனும் ஸம்பாதிக்கு ஸகோ தரனும் அருணனுக்குக் குமாரனுமான ஜடாயுவானவன் தசரத னுக்கு நண்பனாக இருந்தான். அவன், அப்பொழுது ராவணனு டைய மடியை அடைந்திருப்பவளும் (தசரதனது தோழமையால் தனக்கு) மருமகளுமான ஸீதையைக் கண்டான். பக்ஷிராஜன் கோபத்தடன் கூடியவனாக ராக்ஷஸேஸ்வரனுை ராவணனை எதிர்த்து விரைவாகச் சென்றான். பிறகு, கமுகுகளுக்கரசனுை ஜடாயு, அந்த ராவணனைப் பார்த்தது, 'ராக்ஷஸ! மைதிஸியை விடு; விடு. நான் உயிரோடிருக்கையில் நீ எப்படி ஸீதையை அபஹரிப் பாய்? மைதிஸியை விடாமல் போவாயாகில் நீ உயிரோடு என்னிட மிருந்து விடுபடமாட்டாய்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, சிறகுகளின் அடிகளாலும் மூக்கின் குத்துக்களாலும் பலமுறை காயப்படுத்தப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸராஜனை நகங்

களால் அதிகமாகக் கிழித்தான. ராமருக்கு ப்ரியததையும் ஹிதததையும் விரும்புகிற ஜடாயுவினால் அடிக்கப்படுகின்ற அந்த ராவணன், மலையானது அருவிகளைப் பெருககுவுதுபோல இரத்தததை அதிகமாகப் பெருக்கினான். அந்த ராவணன் கத்தியை எடுதது அந்தப் பறவையினுடைய இரண்டு சிறகுகளையும் வெட்டினான். அந்த ராக்ஷஸன் கமுகரசனைப் பிளந்து விழுந்த மலைச்சிகரம்போல வெட்டித் தளளிவிட்டு ஸீதையை மடியில வைத்துக்கொண்டு மேலே எழும்புவதற்கு முயன்றான். வைதேஹியானவள் ஆஸ்ரம மண்டலததையோ தடாகத்தையோ நதிகளையோ பார்க்கும்பிட் தோறும் தன்னுடைய ஆபரணங்களைப் போட்டாள். அவள் ஒரு மலையின் சிகரத்தில் ஐந்து வானராதிபதிகளைக் கண்டாள். உதார மனமுள்ள மைதிலியானவள் அந்த இடத்தில் (தனது) திவ்யமான ஒரு பெரிய வஸ்திரததை எறிந்தாள். காற்றினால் அடித்துக் கொண்டுபோகப்பட்ட அந்த நல்ல பீதாம்பரமானது மேகங்களுடைய மத்தியில் மினனலபோல அந்த ஐந்து வானரேநதிரர்களுடைய மத்தியில் விழுந்தது. ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிககின்றவனான ராவணன், ஆகாச ஸஞ்சாரியான தேவனபோல அதிசீக்கிரமாகச் சென்றான். பிறகு, அழகியதும் அனேக கோட்டைவாசல்களுடன் கூடியதும் மனததைக்கவருகின்றதும் மதில்களாலும் கொத்தனங்களாலும் நெருங்கியதும் விஸ்வகாமாவினால் படைக்கப்பட்டதுமான லங்காநகரியைக் கண்டான். ராக்ஷஸேஸ்வரன் ஸீதையுடன் லங்காபுரியில் புகுந்தான்.

இவ்வண்ணம் வைதேஹியானவள கொண்டுபோகப்பட்டதும், ராமர் பெரியமானைக் கொன்று திரும்பி வருகையில் தூரததில் தமபியான லக்ஷ்மணனைக் கண்டார். அவர், பிராதாவான அந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, 'ராக்ஷஸர்களால் வியாபிக்கப்பட்ட காட்டில் எவ்வாறு வைதேஹியை விட்டு வந்தாய்?' என்று நிந்தித்தார். அவர், மான் வடிவம் பூண்ட ராக்ஷஸனால் (தாம்) இழுக்கப்பட்டதையும் தம்பி வந்ததையும் நினைத்துப் பரிதாபததை அடைந்தார். ராமரோ, 'லக்ஷ்மண! வைதேஹியானவள் உயிரோடிருக்கிறாளா? அவளை நான் பார்ப்பேனா?' என்று அவளை நிந்தித்துக்கொண்டே விரைவாக அருகில் வந்தார். லக்ஷ்மணன், விதேஹராஜகுமாரியான ஸீதை சொல்லிய தகாத இழிவான வசனமனைத்தையும் ராமரிடத்தில் தெரிவித்தான். 'ராமர் எரிக்கப்படுகின்ற உள்ளத்துடன் ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்றார். அந்த ராமர், அப்பொழுது, கொல்லப்

பட்டிருப்பதும் மலைபோன்றதுமான கழுமைக் கண்டார். பிறகு, அவர் லக்ஷ்மணனோடுகூடியவராக அந்தக் கழுமைப் பார்த்து ஸந்தேகத்துடன் விலை உறுதியாக இழுத்துக்கொண்டு அதனை நோக்கி ஓடினார். தேஜஸ்வியான அது, சேர்ந்திருக்கிற அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்தது, 'உங்களுக்கு மங்களம். நான் கழுமைக்கு அரசன். தசரதனுக்குத் தோழன்' என்று சொல்லிற்று. அதனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அவ்விருவரும், சிறந்த விழை நானே தந்தளர்த்திவிட்டு, 'இவன் யார்? நம்முடைய பிதாவின் நாமதேயத்தைச் சொல்லுகிறான்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, அவர்கள் அந்தப் பறவை இருசிறகுகளும் அறுக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். கழுமை ஸீதைநிமித்தம் ராவணனிடத்திலிருந்து தனக்கு நேர்ந்த வதத்தை அவ்விருவருக்கும் தெரிவித்தது. ராகவர், கழுமைப்பார்த்தது, 'ராவணன் எந்தத்திசையை நோக்கிச் சென்றான்?' என்று கேட்டார். கழுமானது, தலை அசைத்தல்களால் தெரிவித்ததுவிட்டு உயிரையும் துறந்தது. ராகவர், 'தென்திசையில்' என்று அதன் குறிப்பினால் தெரிந்துகொண்டு, 'இது பிதாவுக்கு நண்பன்' என்று நன்குமதித்தது (அதற்கு) ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்வித்தார். பிறகு, பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்யவர்களான அவ்விருவரும் தாப்பாலனங்களும் பாங்களும் புரண்டுகிடப்பதும் கலசங்கள் உடைக்கப்பட்டிருக்கிறதும் சூன்யமானதும் அனேக நரிகளால் வியாபிக்கப்பட்டதுமான ஆஸ்ரமஸ்தானத்தைப்பார்த்துத் துக்கமும் சோகமும் மேலிட்டவர்களும் வைதேஹி கொண்டுபோகப்பட்டதனால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் அதிதென்திசையை நோக்கித் தண்டகாரணயத்தில பிரவேசித்தார்கள். ராமர் லக்ஷ்மணனோடுகூட அந்தப் பெருங்காட்டில் நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடுகின்ற மிருகங்களின் கூட்டங்களைக் கண்டார்; மூள்கின்ற காட்டுத்தீயின் சப்தமபோலக் கோரமான பிராணிகளுடைய சப்தத்தைபுறக் கேட்டார். ஒரு முகூர்த்தகாலத்தினுள் கோரமான காட்சியுள்ளவனும் மேகமடாந்த மலைபோலிருப்பவனும் ஆச்சாரமபோன்ற தோள்களுள்ளவனும் நீண்டபுஜங்களுள்ளவனும் மாபில் விசாலமான கண்களுள்ளவனும் பெரியவயிறுள்ளவனும் பெரியவாயுள்ளவனுமான கபந்தனைக் கண்டார்கள். பிறகு, அந்த ராக்ஷஸன்¹ தற்செயலாகக் கையில் லக்ஷ்மணனைப் பிடித்தான். பாரத! பிறகு, லக்ஷ்மணன் உடனே துயரம்

¹ 'சிறிதும் ஸ்ரமமில்லாமல்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

அடைந்தான். அந்தக் கபந்தன், ராமரைப்பார்த்துக்கொண்டே லக்ஷ்மணனைத் தனவாயிருக்கும்படிதனக்கு இழுத்தான். லக்ஷ்மணன், துயரமடைந்தவனாக, ராமரைப்பார்த்து, 'என்னுடைய இரத்த நிலைமையைப் பாரும. வைதேஹியை(ப பிறன்) கவர்ந்ததும், என்னுடைய இரத்தவிபத்தும், உமக்கு அரசாட்சியினின்று நழுவுதலும், பிதாவின் மரணமும் (எவ்விதம் பொறுக்கத்தக்கவை?) வைதேஹியுடன் சேர்ந்து கோஸலநாட்டை அடைந்து தகப்பன் பாட்டன்மார்களுடைய பிரஸித்தமான ராஜ்யத்தில் நீர் நிலை பெற்றிருப்பதை நான் பார்க்கப்போகிறதில்லை. எவாகள் பாக்கிய சாலிகளோ, அவர்கள், தர்ப்பங்களுடனும் பொரிகளுடனும் வனனித்தனளிகளுடனும் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்ட ஆர்யரான உறகளுடைய முகத்தை மேகங்களிலலாத ஆகாயத்திலிருக்கிற சந்திரமண்டலத்தைப்போலப் பாப்பார்கள்' என்றான். சிறந்தபுத்தி சாலியான அந்தலக்ஷ்மணன் இப்படிப் பலவாறு புலம்பினான். பிறகு, ஆபத்துக்களில் கலங்காத ராமா, அந்த லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து, 'புருஷஸரேஷ்ட! நீ துயரப்படாதே. வீர! ஸுமித்திரையின் ஆந்ததத்தை விருத்திபண்ணுகிறவனே! நான் உயிரோடிருக்கையில் ஒருவனும் உன்னை அவமதிப்பதில் சக்தியுள்ளவனாகான். இவனுடைய வலக்கையை வெட்டி விடு. இடக்கை எனனால் வெட்டப்பட்டுவிட்டது' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் சொல்லுகின்ற ராமரால் அந்தக் கபந்தனுடைய கையானது மிக்கசூமையுள்ள கத்தியினால் எள்ளாகக் கட்டைபோல (அவ்வளவு எளிதாக) அறுத்துத் தள்ளப்பட்டது. பிறகு, பலசாலியான லக்ஷ்மணனும், நிற்கின்ற பிராதாவான ராகவரைப்பார்த்துக் கத்தியினால் அந்தக் கபந்தனுடைய வலக்கையை வெட்டினான். மறுபடியும் லக்ஷ்மணன் அந்த ராக்ஷஸனை விலாவில் நன்றாக அடித்தான். பிறகு, மிகப் பருத்தவனான கபந்தன் உயிர்போயப் பூமியில் விழுந்தான். அவனுடைய தேகத்தினின்று வெளிப்புறப்பட்டுத் திவ்யமான தோற்றமுள்ள ஒருபுருஷன் ஆகாயத்தில் ஸூர்யனபோல ஆகாயத்தையடைந்து ஜ்வலித்துக்கொண்டு காணப்பட்டான். நன்றாகப்பேசுகிறவரான ராமா, அவனைப்பார்த்து, 'நீ யார்? விருப்பத்துடன் கேட்கின்ற எனக்குச் சொல்வாயாக. இது என்ன விசித்திரம்? எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றுகிறது' என்று வினவினார். அவன், அவரைப்பார்த்து, 'அரசரே! நான் விஸ்வா

வஸுஎன்கிற கந்தாவன். பிராமமணசாபததால ராக்ஷஸாகளால் அடையப்பட்ட பிறப்பை அடைந்தேன். ஸீதையானவள், ராவணனால் கொண்டுபோகப்பட்டு லங்கையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். ஸுகீர்வணை நீர் அடைவீராக. அவன் உமசகு உதவியைச் செய்வான். நல்லஜலமுள்ளதும் அனனங்களோடும் காரண்டவங்க ளோடும் சேர்ந்திருப்பதுமான பம்பை என்கிற பெரியகுளமானது இதோ ரிசியமுகப்பர்வதத்தினருகிலிருக்கிறது. வானரராஜனும பொன்மாலையை அணிந்தவனுமான வாலியின் தம்பியான ஸுகீர்வன் நான்குமந்திரிகளுடன் அங்கு வலிக்கிறான். அவனோடு சேர்ந்து உமமுடைய துககத்திற்குக் காரணத்தைத்தெரிவிக்கக்கடவீர். உமமோடு ஒத்த நிலைமையிலிருக்கிற அந்தஸுகீர்வன் உதவிசெய்வான். இவ்வளவுமட்டும் நம்மால் சொல்வதற்கு முடியும். ஜானகியைப் பாரப்பீர். ராவணனுடைய இருப்பிடமானது வானரராஜனான ஸுகீர்வனுக்கு நிச்சயமாகத்தெரிந்திருக்கும்' என்று சொன்னான். மிக்ககாந்தியுள்ள அந்தத் திவ்யபுருஷன் இவ்வண்ணம் உரைத்ததுவிட்டு மறைந்தான். மகாகூரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள்.

இருநூற்றெண்பத்தோராவது அத்தாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ராமர் ஸுகீர்வனோடு நட்பைச்செய்து வாலியைக் கொன்றதும், ராவணன் ஸீதையை அசோகவனத்தில்வைத்து அவளை வசப்படுத்துவதற்காக ராக்ஷஸிகளை ஏவியதும், அங்கே தீர்ஜடையானவள் தான் கண்ட கனவைச் சொல்லி ஸீதையைத் தேற்றியதும்.)

பிறகு, ஸீதை கவரப்பட்டதனுண்டான துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்ட ராமா, ஸமீபத்திலிருப்பதும் ஏராளமான தாமரை மலர்களும் உத்பலமலாகளுமுள்ள துமான பம்பா ஸரலை அடைந்தார். அவர், மிக்ககுளிர்ச்சியான தும் ளெளககியத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும் அமிருதம்போன்ற துமான காற்றினால் அந்தவனத்தில வீசப்பட்டவராகி மனத்தினால் காதலியை நினைத்தாரா. ராஜஸ்ரேஷ்டரான அந்தராமர் அந்த இடத்தில் தம பிராணநாயகியை நினைத்ததுகொண்டு புலம்பினார். பிறகு, மனமதபாணங்களாலடிக்கப்பட்டு ஸந்தாபத்தை

அடைந்திருக்கிற அந்தராமரைப்பாதது, லக்ஷ்மணன், 'பகைவர்களுடைய காவத்தைப்போக்குகிறவரே! பலமுள்ள மனிதனை வியாதி தொடதகாததுபோலப் பெரியோர்களுடன் பழகியிருக்கிற உமமை இப்படிப்பட்ட எண்ணமானது தொடுதற்குத்தகுதியுள்ளதன்று. ஜானகி, ராவணன் இவர்களுடையசெய்தியானது உம்மால் அறியப்பட்டுவிட்டது. அந்த ஜானகியை நீர் முயற்சியாலும் புத்தியாலும் அடைவீராக. மலையிலிருப்பவனும் வானர ஸரேஷ்டனுமான ஸுகீர்வனை அடைவோம். நான் சிஷ்யனும் வேலைக்காரனும் துணைவனுமாயிருக்கையில் நீர் மனக்கவலை அடையவேண்டாம். தேறுதலடைவீராக' என்று சொன்னான்.

அந்தராகவர் லக்ஷ்மணனால் இவ்வண்ணம் பலவிதமான வாக்கியங்களால் (தேறுதல) சொல்லப்பட்டுத் தம்நிலைமையை அடைநதார்; (அடுத்ததுச்செய்யவேண்டிய) காரியத்தையும் செய்யத் தொடங்கினார். வீரர்களும் பிராதாககளுமான ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் பம்பாஜலத்தில் ஸ்நானமசெய்து, பிதருக்களுக்குத் தாபபணமும்செய்து புறப்பட்டார்கள். வீரர்களான அவ்விருவரும் ஏராளமான கிழங்குகளும் பழந்தருமமரங்களுமுள்ள ரிசிய மூகத்தை அடைநது மலையுச்சியில்தங்கியிருக்கிற ஐந்துவானரர்களுடும் அப்பொழுது பாததாக்கள். ஸுகீர்வன் சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் மந்திரியும் இமயமலைபோலிருப்பவருமான ஹனுமானென்கிற வானரவீரரை அவர்களிடம் அனுப்பினான். ராமலக்ஷ்மணர்கள முதலில் அவரோடு ஸம்பாஷித்தது, பிறகு, ஸுகீர்வனை அடைநதார்கள். அரசனே! ராமர், அப்பொழுது, ஸுகீர்வனோடு நட்புச்செய்துகொண்டார். பிறகு, ஸுகீர்வன், ஸீதை அபஹரிக்கப்பட்டதைக்கேட்டு வாலியினால் செய்யப்பட்ட துக்ககரமான கார்யங்களனைத்தையும் அதிக தேஜஸவியான ராமருக்குச்சொன்னான்; கொண்டுபோகப்படுகிற ஸீதையானவள் வானரர்களுடையமத்தியில் போட்ட வஸ்திரத்தை, காயம் தெரிவிக்கப்பட்ட பிறகு, ராமருக்குக் காண்பித்தான ராமா நம்பிக்கையை உண்டு பண்ணுகிற அந்த வஸ்திரத்தைப்பெற்று, வானராதியான ஸுகீர்வனைப் பூமியில் வானர அரசாட்சியில் தாமே அபிஷேகம் செய்வித்தார். ராமரும், யுத்தத்தில் வாலியின்வதத்தைப் பரதிஜைபண்ணினார். அரசனே! ஸுகீர்வனும் வைதேஹியை மீட்டுக் கொண்டு வருவதாகப் பரதிஜைஞ்செய்தான. இவ்வண்ணம் சபதத்தைச் செய்துகொண்டு ஒருவரிடத்தொருவர் நம்பிக்கை

யுள்ளவர்களாக எல்லாரும சிஷ்கிந்தையை அடைந்து (வாலியுடன்) யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். ஸுகீவன் சிஷ்கிந்தையை அடைந்து ¹ ஜனக்கூட்டத்தினுடைய சபதத்துக் கொப்பான சபதத்துடன் கர்ஜித்தான். வாலியானவன் அவனுடைய அந்தக் கர்ஜனையைப் பொறுக்கவில்லை. தாரையானவன், 'ஸுகீவன் கர்ஜிப்பதனால் அவன் நல்லபலத்துடன் கூடியிருக்கிறான் என்று நினைக்கிறேன். ஸஹாயபலமுள்ளவனாக வந்திருக்கிறான். நீர் (சண்டைக்காகப்) புறப்படுதல் தகாது' என்று அந்த வாலியைத் தடுத்தான். பிறகு, பொன்மாலையை அணிந்தவனும் நன்றாகப் பேசுகிறவனும் வானரங்களுக்கு அரசனும் கணவனுமான வாலியானவன், சந்திரன் போன்ற முகமுள்ள அந்தத் தாரையை நோக்கி, 'நீ எல்லாப்பிராணிகளுடைய சபதத்தையும் அறிந்தவள. புத்தியினால் ஆராய்ந்து பார். எனக்குத் தம்பியென்று சொல்லப்படுகிற இந்த ஸுகீவன் எவனால் துணைவலியுள்ளவனாக வந்திருக்கிறான்?' என்று வினவினான். சந்திரன் போன்ற ஒளிபொருந்தியவனும் அறிவுடையவருமான தாரையானவன் ஒருமுகூர்த்தநேரம் ஆலோசித்துத் தன்கணவனைப்பார்த்து, 'வானராதிரே! எல்லாவற்றையும் கேட்பீராக. மனைவியை இழந்தவனும் மகாவீர்யமுள்ளவனும் தசரதனுடைய குமாரனும் வில்லாளியுமான ராமன், ஸுகீவனோடு ஒத்தபகைவரையும் நண்பரைபுமுடைமையை அடைந்திருக்கிறான். மகாபாகுபலமுள்ளவனும் பகைவர்களால் ஜயிக்கப்படாதவனும் மேதாவியும் ஸுமித்ரையின் புத்திரனும் இந்த ராமனுக்குப் ப்ராதாவுமான லக்ஷ்மணன், ராமனுடைய கார்யத்தின் பயன்கைகூடும்பொருட்டு ஸன்னதத்தை இருக்கிறான். மயிந்தனும் தவிவிதனும் வாயுபுத்திரனை ஹனுமானும் காடிகளுக்கரசனான ஜாமபவானும் ஸுகீவனுக்கு மந்திரிகளாக இருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாரும மகாதமாக்கள்; நல்ல புத்தியுள்ளவர்கள்; மகாபலசாலிகள்; ராமனுடைய வீரத்தை அடுத்திருப்பவர்கள்; உமமை அழிப்பதற்கு ஸாமாதியமுள்ளவர்கள்' என்று உரைத்தான். வானராதிரனை வாலியானவன் ஹிதமாக உரைக்கப்பட்ட அந்தத்தாரையின் அந்தவசனத்தை மறுத்து, அஸூயையுள்ளவனாகி, அந்தத்தாரையை ஸுகீவனை நாடின மனமுள்ளவனென்று ஸந்தேகித்தான். அந்த வாலியான

¹ 'மலையருவிபோல' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

வன், தாரையைப்பார்த்ததுக் கடிந்துசொல்லிவிட்டுக் குகையின் வாயிலிலிருந்து வெளியில புறப்பட்டான். அவன், மால்யவானென் கிற மலையினருகிலிருக்கிற ஸுகரீவனைப்பார்த்தது, 'சக்தியறற வனே! உயிரில் ஆசையுள்ளவனான நீ எனனால் பலமுறை வெல்லப் பட்டாய். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! நீ எவ்வாறு யுத்தத்தில் மீண்டும் விடுபட்டுச் செல்லப்போகிறாய்?' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட ஸுகரீவன், பிராதாவைப்பார்த்தது, நேர்ந்தவிஷயத்தைப் பகைவரைக் கொல்பவரான ராமருக்குத் தெரிவிப்பவன்போல, 'அரசனே! உன்னால் ராஜ்யமும் மனைவியும் கவரப்பட்ட எனக்கு உயிர்வாழ்வதில் என்னபெருமையென் றெண்ணி வந்திருக்கிறேனென்பதை நீ அறி' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு பலவிதமாகப் பேசிவிட்டு, பிறகு, அந்த வாலியும் ஸுகரீவனும் ஆச்சாமரங்களையும் பனைமரங்களையும் கற்களையும் ஆயுதங்களாகக்கொண்டு போரில் எதிர்த்தார்கள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவா அடித்தார்கள். இருவரும் பூமியில் விழுந்தார்கள். இருவரும் விசித்திரமாகத் துள்ளிக்குதித்தார்களா; முஷ்டிகளால் நன் றாகக் குத்தினார்கள். நகங்களாலும் பற்களாலும் காயப்படுத்தப் பட்ட அந்த இரண்டு வீரர்களும் இரத்தத்தால் நனைக்கப்பட்டவர் களாகிப் பூத்திருக்கிற பலாசமரம்போல அப்பொழுது விளங்கி னார்கள். யுத்தத்தில் அவ்விருவருள்ளும் ஒருவிதமான வேற்று மையும் காணப்படாமற்போனபொழுது, ஹனுமான் ஸுகரீவ னுடைய கழுத்தில் மாலையைப்போட்டார். அப்பொழுது, கழுத் தில் மாட்டப்பட்டிருக்கிற மாலையினால் அந்தவீரன், மேகமாலையி னால் சூழப்பட்டதும் மிகக் ஒளிபொருந்தியதுமான மலயமென் கிற பெரியமலைபோல விளங்கினான். பெரியவிலலேந்திய ராமர் ஸுகரீவன் அடையாளமிடப்பட்டதைக்கண்டு வாலியை உத்தே சித்தாக குறிபார்த்துச் சிறந்த விலலை இழுத்தார். அப்பொழுது அந்த விலலினுடைய ஒலியானது யந்திரத்தின் ஒலிபோல விளங் கியது. அப்பொழுது, அம்பினால் மார்பிலடிக்கப்பட்ட வாலி யானவன் அதிகமாகப் பயந்தான். மாாபுரிளக்கப்பட்ட அந்த வாலியானவன், வாயினால் இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, லக்ஷ மணனோடு எதிரில்நிற்கிற ராமரை அச்சமயத்தில் கண்டான். அவன் ராமரை நிந்தித்தது மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தான். தாரையானவன் ஆகாயத்தினின்று நழுவிவிழுந்திருக்கிற சந்திரன் போலப் பூமியில் விழுந்திருக்கிற அந்த வாலியைக் கண்டான்.

வாஸி கொல்லப்பட்டபிறகு, ஸுகரீவன, கிஷ்கிந்தையையும் சந்திரனுக்கு ஸமமான முகமுள்ளவனும் கணவனையிழந்தவனும் அந்தததாரையையும் அடைந்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ள ராமரோ, ஸுகரீவனால் பூஜிக்கப்பட்டு மங்களகரமான மாலயவானென்கிற மலையினமேல் நான்குமாதகாலம் வாஸமசெய்தாரா.

காமத்துக்கு வசப்பட்ட ராவணனும் லங்காபுரியை அடைந்தது, அசோகவனத்தினிடையில் நந்தனவனத்திற்கொப்பானதும் முனிவர்களின் ஆபாரமம்போன்றதுமான ஒருமாளிகையில் ஸீதையை இருசகும்படி செய்தான். பிறகு, விசாலமானகண்களுள்ள அந்த ஸீதையான்வள், பர்ததாவைநினைத்தது உடம்புமெலிந்தவனும் தவசிவேஷத்தைத் தரித்தவனும் உபவாஸத்தைபும தவத்தையும் மேற்கொண்டவனும் பழங்களாலும் கிழங்குகளாலும் ஆகாரம் செய்பவனும் முனிவர்களின் ஆபாரமம்போன்ற அசோகவனத்தினருகில் துயரத்துடன் வாஸமசெய்தாள். ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியான ராவணன், அங்கே ஸீதையைக்காப்பதற்காக, பராஸங்கையும் கத்திகளையும் சூலங்களையும் கோடாலிகளையும் உலக்கைகளையும் எரிக்கொளவிகளையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களான இரண்டு கண்களுள்ளவனும் மூன்றுகண்களுள்ளவனும் நெறறியில் கண்ணுள்ளவனும் நீண்ட நாக்குள்ளவனும் நாககிலலாதவனும் மூன்று கொங்கைகளுள்ளவனும் ஒருகாலுள்ளவனும் மூன்று சடைகளுள்ளவனும் ஒருகண்ணுள்ளவனும் இப்படிப்பட்ட ராக்ஷஸிகளை ஏற்படுத்தினான். அந்த ராக்ஷஸிகளும், ஜ்வலிக்கின்ற கண்களுள்ளவர்களும் ஒட்டகத்தினரோமம்போல மேல்லேநாககின் தலைமயிருள்ளவர்களுமான மற்றராக்ஷஸிகளும், இரவும் பகலும் அயராதவர்களாக ஸீதையைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். பயங்கரமான குரலுள்ளவர்களும் குரூராகளுமான அநதப்பெண்பேய்களோ, கடுமையைத் தெரிவிக்கிற குரலுடன் நீண்டகண்களுள்ள அந்தஜானகியை, 'நமமுடையமகாராஜனை அவமதித்து இவ்விடத்தில் உயிரோடிருக்கிற இவளைத் தினனுவோம். இவளைப்பிடிநது எள்ளளவெள்ளளவாகப் பங்கிட்டுக் கொள்வோம்' என்று எப்பொழுதும் வெருட்டினார்கள். இவ்வண்ணம் அத்துக்கின்றவர்களும் அடிக்கடி பயமுறுத்துகின்றவர்களான அநதராக்ஷஸிகளைப்பார்த்தது, பாததாவைப்பிரிந்த சோகத்தால் நனகுக்கவரப்பட்ட ஜானகியானவள், பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, 'ராக்ஷஸிகளே! என்னை விரைவாகத்தினனுங்கள்.

செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரும் கறுததுசசுருண்ட தலைமயிரகளைபுடையவருமான அந்தராமரைவிட்டு ஜீவித்திருப்பதில் எனக்கு ஆசையிலலை. நான இப்பொழுதே ஆகாரமில்லாதவனும் உயிரில் ஆசையிலலாதவனாகி உலாந்தமேட்டுத்தரையை அடைந்திருக்கிற கொடிபோல எனனுடைய அங்கங்களை வறளச் செய்யப்போகிறேன். ராகவரைத்தவிர வேறுபுருஷனை நான் அடையமாட்டேனென்று அறியுங்கள். இது ஸத்யம். அநிததுசசெய்ய வேண்டியதைச் செய்யுங்கள்' என்று இந்த வசனத்தை உரைத்தாள். அவளுடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டுக் கடுமையான சத்தத்துடன் கூடின அந்தராக்ஷஸிகள் அவை அனைத்தையும் ஆதியோடந்தமாக ராக்ஷஸராஜனிடம் சொல்வதற்குச் சென்றார்கள்.

அவர்களெல்லாரும் சென்றபிறகு, தர்மங்களை அறிந்தவனும் பரியவசனங்களைச் சொல்லுவவருமான தரிஜடை என்கிறராக்ஷஸியானவள, ஸீதையைப்பாதது, 'ஸீதையே! உனக்கு ஒரு விஷயத்தை உரைப்பேன். தோழி! என்னிடம் நம்பிக்கை வைக்கக் கடவாய். அழகியதொடைகளுள்ளவளே! பயத்தை விட்டுவிடு. இந்த எனவசனத்தைக் கேட்பாயாக. நல்ல புத்தி சக்தியுள்ளவனும் வயதுமுதிர்ந்தவனும் ராமருக்கு ஹிதத்தைத் தேடுவதில் நோக்குள்ளவனுமான அவிந்தயனென்கிற ராக்ஷஸஸுரேஷ்டன் உன்னைத் தேறுதலடையச்செய்து ஸந்தோஷப்படுத்தி, 'ஸீதையானவள, 'பலசாலியும் உன்னுடையபாததாவுமான ராமா லக்ஷ்மணனோடுகூட ஸௌக்யமாக இருக்கிறார். ஸ்ரீமானுரைராகவா இந்திரனுக்கொப்பான பலமுள்ள வானரராஜனான ஸுகீவனோடு நட்பைச் செய்துகொண்டார். உன்னை மீட்டுக்கொண்டுபோவதில் நல்லமுயற்சியுள்ளவராக இருக்கிறார். பயந்தவளே! உலகத்தாராலிகழப்பட்ட ராவணனிடமிருந்து உனக்குப் பயம் வேண்டாம். பெண்ணே! நன்குபரசாபத்தால் நீ காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறாய். முறகாலத்தில் இந்தப்பாவியான ராவணன் ரம்பைஎன்கிற மாதைப் பலாதகரித்து அனுபவித்ததனால் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறானன்றோ? இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டவனான ராவணன் வசப்படாதபெண்ணை நெருங்குவதற்குச் சக்தியுள்ளவனாகான். உன்னுடையபாததா ஸுகீவனால் பாதுகாக்கப்பட்டு விரைவாக வரப்போகிறார். லக்ஷ்மணனோடுகூடின புத்திமானுரைராமர் உன்னை இந்த ஆபத்திலிருந்து விடுவிப்பார்' என்று எனவசனத்தால் சொல்லப்படத்தக்கவள்' என்று சொல்லி

உனககரக என்னை அனுப்பினான். மிகக கோரமானவை களும் தீமையைத் தெரிவிக்கின்றவைகளும்மான ஸவப்னங்களும் கெட்டபுத்தியுள்ள இந்த ராவணனுக்கும் புலஸதயகுலததுக கும் அழிவின்பொருட்டு என்னால் காணப்பட்டன. இந்த ராக்ஷ ஸன் பயங்கராகவும் கெட்டமனமுள்ளவனாகவும் இகழ்ததக்க காரியங்களைச் செய்கிறவனாகவும் இருக்கிறான். இயற்கையாலும் நடைக்குற்றத்தாலும் எல்லாருக்கும் பயத்தை விருத்திபண்ணுகிற வனாக இருக்கிறான். காலத்தால் கெடுக்கப்பட்டபுத்தியுள்ளவனும் எல்லாத் தேவர்களோடும் விரோதத்தைப்பாராட்டுகிறவனுமான ராவணனுடைய விநாசத்திற்கு அறிகுறிகள் எனனால் ஸவப்னத் தில் காணப்பட்டன. தசானன் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்ட வனாகவும் தலைமயிரிலலாதவனாகவும் சேற்றிலமிழகிறவனாகவும் அடிககடி கழுதைகளூட்டப்பட்ட ரத்ததில் கூததாடுகிறவன் போல நின்றுகொண்டிருந்தான். கும்பகர்ணன்முதலிய இவர்கள் ஆடையில்லாதவர்களாகவும் தலைமயிருதிரந்தவர்களாகவும் சிவந்த புஷ்பங்களைச்சூடிச் சிவந்த மேற்பூசுகளாவாகளாகவும் தென திசையை நோக்கிச் செலவாகினராகள். விபீஷணன் ஒருவனே வெண்மையான குடைபிடித்தவனாகவும் வெள்ளைத் தலைப்பாகை யுடையவனாகவும் வெண்ணிறமுள்ளபுஷ்பங்களை அணிந்தவனாகவும் வெள்ளைச் சந்தனப்பூசுகளாவனாகவும் வெண்ணிறமுள்ளமலையின மீது ஏறிஇருந்தான். இந்த விபீஷணனுடைய நான்கு மந்திரி களும் வெண்ணிறமுள்ள புஷ்பங்களையும் சந்தனங்களையும்ணிந்த வர்களாக வெண்ணிறமுள்ளமலையினமீது ஏறி இருந்தார்கள். (இந்த ஐவரே) இந்த மஹாபயத்தினின்று விடுபடப்போகிறார்கள். ராமருடைய அஸ்திரத்தினால் கடலசூழ்ந்த பூமியானது எல லாப்பககங்களிலும் சூழப்பட்டது. உன்னுடைய பர்ததா கீததி யினால் பூமிமுழுமையையும் நிரப்பப்போகிறா. லக்ஷ்மணனும் ¹ யானையின தொடையின்மீதேறினவனாகவும் தேனையும் பாயஸத் தையும் புஷ்பவனாகவும் எல்லாத்திசைகளையும் எரிக்க எண்ணங் கொண்டவனாகவும் என்னால் காணப்பட்டான். அழுகின்றவளாக வும் இரத்தத்தாலானந்த மேனியுள்ளவளாகவும் புலியினால் பாது காக்கப்பட்டவளாகவும் வடதிசையைநோக்கிச் செல்பவளாகவும் நீ அடிககடி எனனால் பார்க்கப்பட்டாய். வைதேஹி! ஸீதையே! நீ

¹ 'எலும்புகுவிவலின மேலிருந்து' என்பது வேறுபாடத்தின் பொருள்.

தம்பியுடனிருக்கும் பர்ததாவான ராகவரோடு சோநது சீக்கிரம் ஸந்தோஷத்தை அடைவாய்' என்று சொன்னான். மானகுடடியின் கண்போன்ற கண்களுள்ளவனும் சிறுமியுமான ஸீதையானவன், அந்ததரிஜடையினுடைய அப்படிப்பட்ட இநதவசனத்தைக்கேட்டு, மீண்டும் பர்ததாவோடு சேருவதில் ஆசையுள்ளவனானான். பயங்கரமான உருவமுள்ளவர்களும் மிக்க உக்கிரஸ்வபாவமுள்ளவர்களான அநதப பிசாசிகள் வந்து முனபோல தரிஜடைபுடன் கூட உட்காராதுகொண்டிருக்கிற அநத மைதிஸியை அப்பொழுது கண்டார்கள்.

இருநூற்றெண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(ராவணன் ஸுதையினருக்கீவந்து பலவாறு ஆசைகாட்டியும் அவள் மறுத்து அவனை அவமதித்ததும், அவன் தீநம்பிச்சீசேன்றதும்)

பிறகு, பர்ததாவைவிட்டுப் பிரிந்த சோகததால பீடிககப்பட்டவனும் எளிமைபுற்றவனும் அழகுகடைநத ஆடையை உடுத்தவனும் (தாலிககயிறறில் கோக்கப்பட்ட) மணரிமாதரிசுமான அலங்காரமுள்ளவனும் அழுகிறவனும் பதிவ்ரதையும ராசுஸிகளால் காக்கப்படுகிறவனும் கலலில உட்காராந்திருப்பவனான அநத ஸீதையை மனமதபாணத்தால பீடிககப்பட்ட ராவணன் கண்டு கிட்டநெருங்கினான். யுத்தத்தில் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் கந்தாவர்களாலும் யசுஸர்களாலும் கிம்புருஷர்களாலும் ஜயிக்கப்படாத ராவணன், மனமததூல துன்பமடையச்செய்யப்பட்டவனாக, அசோகவனத்தை அடைந்தான். திவயவஸதிரம் தரிததவனும நல்ல ஒளிப்பொருந்தியவனும நன்றாகக் கடையப்பட்ட ரத தினங்கரிழைத்த சூண்டலங்களுள்ளவனும விசித்தரிசுமான புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மகுடந்தரிததவனும உருவெறிதது வந்திருக்கிற வஸந்தனபோன்றவனும ¹ முயறசியினால் அலங்கரிக்க

¹ வேறுபாடங்கொண்டு, 'ராவணன் முயறசியினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, இரதிரனுடைய நநதனவனத்திலுள்ள கலபகவிருக்ஷம்போல விளங்கினான். ஆனால், எல்லா அலங்காரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தும், சுடுகாட்டினிடையிலுள்ள மேடை கட்டிய மரம்போல அசசத்தையே விளைவித்தான்' என்பது இங்கிலிஷ மொழிபெயர்ப்பு

கப்பட்டிருந்தும் கல்பகவருக்கூத்திற்கு ஸமானாக இல்லாதவனும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தும் இடுகாட்டிலுள்ள மேடைகட்டினமரம் போலப் பயததை உண்டுபண்ணுகிறவனுமான அந்தராக்கூஸன், மெல்லிய இடையுள்ள அந்த லீதையின ஸம்பததில் ரோஹிணியை அடைந்திருக்கிற சனிக்ரஹம்போலக் காணப்பட்டான். மன்மதனுடைய பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த ராவணன் அழகிய இடையுள்ளவனும் பயந்திருக்கிற பெண்மான போன்றவனும் தேகபலமிலலாதவனான அவளை அழைத்து, ' லீதையே! இவ்வளவுமட்டுமே போதுமானது. பர்த்தாவிஷயத்தில் அனபு செய்யப்பட்டது. மெலிந்த மேனியையுடையவளே! என் விஷயத்தில் தயைசெய்வாயாக. நீ அலங்கரித்துக்கொள். 1 சிறந்த இடையுள்ளவளே! விலையேறப்பெற்ற வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு என்னை அனபுடன் அடைவாயாக. என்னுடைய எல்லா ஸ்திரீகளுள்ளும் நீ மேனமைபெற்றவளாக இரு. என்னிடம் தேவகனனிகைகளும் கந்தர்வஸ்திரீகளும் தானவகனனிகைகளும் தைதயஸ்திரீகளும் இருக்கிறார்கள். அகன்ற கண்களுள்ளவளே! இப்பொழுது என்வசத்திலுள்ள அந்த எல்லாஸ்திரீகளுக்கும் நீ தலைவியாக இருப்பாயாக. பதினான்கு கோடி பிசாசஸ்திரீகள் என்வசனத்தில் கட்டுப்பட்டு நிற்கிறார்கள். பயங்கரமான செய்கையுள்ளவர்களும் மனிதர்களைத்தின்பவர்களுமான ராக்கூஸர்கள் பிசாசிகளுடைய எண்ணிக்கையைவிட இரண்டு மடங்குள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். என்னுடைய சொற்படி நடக்கிற யக்கூர்கள் அதைவிட மூன்றுமடங்காக இருக்கிறார்கள். சிலரே, தனுகிபனும் என்பிராதாவுமான குபேரனை அடைந்திருக்கிறார்கள். கல்யாணி! அழகிய தொடைகளுள்ளவளே! மதுபான கோஷ்டியை அடைந்திருக்கிற என்னை எப்பொழுதும் கந்தாவஸ்திரீகளும் அபஸரஸுகளும் என்பிராதாவை உபாஸிப்பது போல உபாஸிக்கிறார்களா. நானும் விஸரவஸென்கிற முனிவரான பிரம்மரிஷியின் ஸாக்ஷாத் புத்திரன். லோகபாலர்களுள் 2 ஐந்தாமவனென்று எனக்குக் கீததி பிரஸித்தமாக இருக்கிறது. கோபமுள்ளவளே! தேவராஜனுக்கிருப்பதுபோலவே எனக்கும் திவ்யமான பக்ஷயபோஜயங்களும் பற்பலவிதமான பாணங்களும்

1 மூலம் வேறு.

2 நான்கு திக்குக்கு நால்வா முக்யமானவா ராவணன் சிறப்பினுதனை ஐந்தாமவன் என்றான்.

இருக்கின்றன. வனவாஸததை உண்டுபண்ணின உன்னுடைய பாபசெயலானது நாசமடையட்டும். அழகிய இடையுள்ளவளே! மந்தேதாதிரியைப்போலவே நீ எனக்கு மனைவியாக இரு' என்கிற இந்த வாக்கியத்தை உரைத்தான.

அந்த அரக்கனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்டவரும் அழகிய முக முள்ளவளுமான வைதேஹியானவள், அப்புறம்திரும்பிக்கொண்டு ஒரு துருமபை நடுவிலடோட்டு, அந்தராக்ஷஸனை உதேதேசிததுப் பின் வருமாறு உரைக்கலானாள். மிக்க அழகிய இடையுள்ளவளும், சிறு மியும், சேர்ந்திருப்பவைகளும் சாயாமலிருப்பவைகளுமான இரண்டு கொங்கைகளின்மீதும் அமங்களகரமான கண்ணீரால் ஒழிவில்லாமல் பொழிகின்றவளும், துக்கத்தால் மிக்கமயக்கத்தை அடைந்தவளும், பதியைத் தெய்வமாகக் கொண்டவளுமான அந்த வைதேஹியானவள், அதிகபிரயாஸத்தால் மனத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு, அலபனான அந்தராவணனைக்குறித்தது, 'ராக்ஷஸேஸுவர! அடிக்கடிசொல்லுகிற உன்னுடைய துக்ககரமான இப்படிப்பட்ட வாக்கியமானது, பாகசியமில்லாதவளான என்னால் கேட்கப்பட்டது. (சொந்தமனைவியை அடைவதாகிற) ¹ மங்களகரமான ஸௌக்யமுள்ளவளே! உனக்கு மங்களம். மனத்தைத் திருப்படி. நான அன்யருடைய மனைவியாக இருக்கிறேன். எப்பொழுதும் பதிவ்ரதையானநான் உன்னால் அடையத்தகாதவள். ராக்ஷஸ¹ மானிடப்பெண்ணாகியநான் உனக்கு உபயோகிக்கத்தக்க மனைவியுமல்லேன். ஸ்வாதீனப்படாதவளைப் பலாதகரித்து என்னப்ரீதியை அடைவாய்? உன்னுடைய பிதா பிரம்ம தேவருக்கொப்பானவா; பிரம்மமணர்; பிரம்மாவின் புதல்வர். லோகபாலனுக்கொப்பான நீ எவ்வாறு தர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்யாமலிருக்கிறாய்? ராஜராஜனும் மஹேஸுவருக்குத்தோழனும் பிரபுவுமான அந்தத்தனேஸ்வரனைப் பிராதாவென்று சொல்லிக்கொண்டு நீ இந்தவிஷயத்தில எவ்வாறு வெட்கப்படாமலிருக்கிறாய்?' என்று சொன்னாள். மெலிந்ததேகமுள்ள ஸீதையானவள், இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, கழுத்தையும் முகத்தையும் வஸ்திரத்தினால் மூடிக் கொண்டு, இருகொங்கைகளுக்குலுங்க மிக அழுநாள். அழுகின்ற அநதப்பெண்ணரசியினுடைய நீண்டதும் நன்றாகப்பின்னப்பட்ட தும் மிக்கக்ருமையானதும் பளபளப்புள்ள துமான பினனலானது தலையில் கருநாகம்போலக் காணப்பட்டது. தூர்ப்புத்தியுள்ள ராவணன், ஸீதையால் சொல்லப்பட்டதும் அதிகநிஷ்டுரமாயுள்ளது

¹ வேறு பாடம்.

மான அந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு, ஸீதையால மறுக்கப்பட்டிருந் தும மீண்டுமே பின்வருமாறு வசனத்தைச் சொல்லலானான். 'ஸீதையே! மன்மதன் எனனுடைய அங்கங்களை வேண்டியபடி ஹிமஸிக்கட்டும். விருப்பயில்லாதவளும் அழகிய இடையுள்ள வளும் அழகிய புன்னகையுள்ளவளுமான உன்னுடன் நான் சேர மாட்டேன். நீ இன்னமும் எமககு ஆகாரமாக இருக்கிற மனித னான ராமனையே அனுஸரிக்கிறாய். நான் என்ன செய்யக்கூடும்?' என்முடிகொண்டான். அந்த ராக்ஷஸராஜன், இகழ்த்தகாத அங்கங்க ளுள்ளவளான அந்த ஸீதையைப்பார்த்தது இவ்வண்ணமுரைத்து அந்த இடத்திலேயே மறைந்தவனாகி, இஷ்டமான திசையைநோக்கிச் சென்றான். ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்டவளும் சோகததால் பீடிககப்பட்டவளுமான வைதேதஹியானவள், தரிஜடையினால் தேற்றப்படுகின்றவளாகி அந்த இடத்திலேயே வஸித்தாளா.

இருநூற்றெண்பத்துமன்றாவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ராமர் ஸுகீர்வன்வராமையால் அவனிடம் லக்ஷ்மணனை அனுப்பியதும், லக்ஷ்மணன் ஸுகீர்வனோடு ராமரிடம்வந்து அவன் ஸீதையைத் தேடுதற்காக வானரர்களை அனுப்பினதைத் தெரிவித்ததும், ஸீதையைக் கண்டுவந்த ஹனுமான், அங்கதன் முதலியவர்க ளோடு மதுவனத்தை அழித்து ராமருக்கு ஸீதையின் வரலாறு முதலியவற்றைத் தெரிவித்துச் சூடா மணியையுங் கொடுத்ததும்)

லக்ஷ்மணனோடு சேர்ந்திருக்கிற ராகவா, ஸுகீர்வனுலபாது காககப்பட்டு மாலயவானெனகிறமலையின்மீது வஸித்ததுக்கொண் டிருக்கையில், ஆகாசம மாசற்றிருப்பதைக் கண்டாரா. பகைவர்களைக் கொல்பவரும் மலையிலிருப்பவரும் தர்மாதமாவுமான அந்தராமர், நிாமலமான ஆகாயத்தில மாசற்றிருப்பதும கரஹங்களாலும் (அஃவிநிமுதலிய) நக்ஷத்திரங்களாலும் மறற நக்ஷத்திரங்களாலும் பின்தொடரப்பட்டதுமான சந்திரனைக்கண்டு, அலலி கருநெய்தல தாமரை ஆகிய மலர்களுடைய வாஸனையை எடுத்ததுக்கொண்டு வீசுகின்ற குளிர்ந்த காற்றினால் விரைந்து எழுப்பப்பட்டவரும், ராக்ஷஸனுடையவீட்டில் சிறையிடப்பட்டிருக்கிற ஸீதையை

நினைத்து மனவருத்தமடைந்தவருமாக, அதிகாலையில் வீரனான லக்ஷ்மணனைப்பார்த்தது, 'லக்ஷ்மண! போ. கிஷ்கிந்தையிலிருக்கும் வானரராஜனான ஸுகீவன சிற்றின்பங்களில் மயங்கியவனும், நன்றிமறந்தவனும், தன் கார்யங்களில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவனுமாயிருக்கிறான்; (அதனை) அறி. ரகுலத்தைத் தாங்குபவனே! மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே! லக்ஷ்மண! குலாதமனான எந்தமுடன எனனால் ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டானே, எவனை எல்லா வானரங்களும் கொண்டைமுகசறுகளும் கரடிகளும் (அரசனாக) அடைகின்றனவோ, எவனுக்காக அப்பொழுது கிஷ்கிந்தையின் உபவனத்தில் உன்றோடு கூடின எனனால் வாழி கொலப்படடானே, இப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைந்தவனான எந்தமுடன என்னை இப்பொழுது அறியவில்லையோ அவனை நான பூமியில் வானரர்களுள் அதமனென்றும் நன்றிமறந்தவனென்றும் நினைக்கிறேன். இந்நஸுகீவன, மிகவும் அல்பமானபுத்தியினால், உபகாரம் செய்தவனான எனனை அவமதித்துச் சபதத்தைக்காப்பதை நிச்சயமாக அறியவில்லை என்று நினைக்கிறேன். முயற்சி செய்யாமல் காமஸுகத்தில் முழுகினவனாகப் படுத்திருப்பானாகில், அவனை நீ வாழிபோனவழியினால் எல்லாப்பிரானிகளுமடைகிற கதியை அடையச்செய். லக்ஷ்மண! அப்படியின்றி, வானராதிபதியான ஸுகீவன நமமுடைய காரியத்தில் முயற்சியுள்ளவனாக இருந்தால், அவனைக்கூட்டிக்கொண்டே விரைவாக வா. தாமதியாதே' என்று சொன்னார்.

பிராதாவால் இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட லக்ஷ்மணன், குருவான அவருடைய வாக்கியத்திலும் ஹிதத்திலும் பற்றுதலுள்ளவனாக, அழகியதும் நானேற்றப்பட்டதும் அம்புடன்கூடியதுமான விலலை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்; கிஷ்கிந்தையின் வாயிலை அடைந்து தடுக்கப்பட்டவனாக உள்ளே சென்றான். அவன் கோபத்துடனிருப்பதை அறிந்தது, அரசனான ஸுகீவன் எதிர்கொண்டு வந்தான். மனவடக்கமுள்ளவனும் வானரர்களுக்கு அதிபதியுமான ஸுகீவன மனைவியோடு மகிழ்ச்சியுடன அவனுக்குத்தகுந்த பூஜையினால் அவனை வரவேற்றான். ஓரிடத்தினின்றும் பயமில்லாதவனான லக்ஷ்மணன் அந்த ஸுகீவனை நோக்கி ராமருடைய வசனத்தை உரைத்தான். ராஜேந்திரனே! வானராதிபனான அந்த ஸுகீவன், வேலைக்காராகருடனும் மனைவியுடனும் கூடி வணக்கமுள்ளவனாகக் கைகூப்பிக்கொண்டு அந்த லக்ஷ்மணன் சொன்ன வசனங்

களெலவாவற்றையும கேட்டு பரீதியுள்ளவனாகிப் புருஷஸ்ரேஷ்ட னான லக்ஷ்மணனைப்பார்த்தது, 'லக்ஷ்மணரே! நான தூர்ப்புத்தி யுள்ளவனல்லேன்; நன்றிமறந்தவனுமல்லேன்; தயையில்லாத வனுமல்லேன். ஸீதையைத் தேடுமவிஷயத்தில் நான் செய்த முயற்சியைக் கேளும். நன்கு கற்பிக்கப்பட்டவர்களான வானரர் களைவரும எனனால் திக்குச்சுக்களில் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். வீரரே! காடுகளுடனும் மலைகளுடனும் பட்டணங்களுடனும் கூடியதும் கடலால சூழப்பட்டதும் கிராமங்களுடனும் நகரங் களுடனும் சரங்கங்களுடனும் கூடியதுமான இந்தப்பூமியில் தேடும் படி சென்ற அந்த எல்லா வீரர்களுக்கும் ஒரு மாஸத்தில் மீண்டு வந்துசேரவேண்டுமென்று காலம் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மாதமானது ஐந்துநாள்களால் நிரம்புவதாயிருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு, ராமரோடுகூடினரீர் மிககபரியமான வசனத்தைக் கேட பீர்' என்று சொன்னான்.

சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் வானரர்களுக்கு அரசனுமான அந்த ஸுகீர்வனும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட லக்ஷ்மணன், கோபத்தை விட்டு மனோதர்யமுள்ளவனாக ஸுகீர்வனைக் கௌரவித்தான். அந்த லக்ஷ்மணன் ஸுகீர்வனோடுகூடி மாலயவானெனகிற மலையின் மீது வஸிக்கின்ற ராமரை அடைந்து அந்தக்காரியம் தொடங்கப் பட்டதைத் தெரிவித்தான். தெற்குத்திசைகை அடையாத ஆயிரக் கணக்கான வானரபுங்கவர்கள் இவ்வண்ணம் மூன்று திசைகளையும் தேடித் திரும்பிவந்தார்கள். அங்கே அவர்கள், ராமரிடத்தில், 'கடல் சூழ்ந்த பூமியைத் தேடினோம். வைதேஹியையாவது ராவணனை யாவது நாங்கள் காணவில்லை' என்று சொன்னார்கள். மனவருத்த முற்றவரான ராமா, தென்திசையிற்சென்ற வானரபுங்கவா களிடத்தில் ஆசையுள்ளவராகப் பிரண்ணைத் தரித்திருந்தார். இரண்டு மாதகாலம் சென்றபிறகு, (மதுவனத்தைக்காக்கிற) வானரர் கள், ஸுகீர்வனை அணுகி தவரையுள்ளவர்களாக, 'வானரஸ்ரேஷ்ட! செழிப்பானதும் பெரிதும் வாலியினாலும் உன்னாலும் பாதுகாக்கப் பட்டதுமான மதுவனத்திலுள்ள (தேனை) வாயுருமாருண ஹனு மான குடிக்கிறான். வாலிபுத்திரனை அங்கத்தனும் தென்திசை யில்தேடுவதற்காக உன்னால் அனுப்பப்பட்ட மறற வானரஸ்ரேஷ்ட டாகளும் குடிக்கிறார்கள்' என்று தெரிவித்தார்கள். அவன், அந்த வானரர்களுடைய அநீதியைக்கேட்டு, 'காரியத்தை ஸாதித்தவர் களான வேலைக்காரர்களுடைய செய்கையன்றோ இது? ஆதலால்

நான் காரியத்தை நிறைவேற்றினவன்' என்று எண்ணினான். மேதாவியான அந்த வானராதிபதியானவன, அந்த விருத்தாந்தத்தை ராமருக்குத் தெரிவித்தான். ராமரும், அனுமானத்தால், 'மைதிலியானவள காணப்பட்டுவிட்டாள்' என்று எண்ணினார். அனுமான முதலிய அந்த வானராகள களைப்பாறினவர்களாக ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஸந்திதானத்தில் வானரராஜனான அவனை அணுகினார்கள். பாரத! ராமர், ஹனுமானுடைய நடையையும் முகத்தினரிததையும் பார்த்தது, ஸீதை பார்க்கப்பட்டாளென்று மீண்டும் நம்பிக்கையை அடைந்தார். ஹனுமானைத் தலைவனாகக் கொண்ட அந்த வானரர்கள், விருப்பம் நிறைவேறினவர்களாக, முறைப்படி ராமரையும் ஸுகரீவனையும் லக்ஷ்மணனையும் நமஸ்கரித்தார்கள். நமஸ்கரித்தவர்களான அவர்களைப்பார்த்தது, ராமர், அம்புடன் கூடினவில்லை எடுத்துக்கொண்டு, 'என்னை உயிரோடிருக்குமபடிசெய்வீர்களா? உங்களுடையகார்யம் நிறைவேறியதா? நான் யுத்தத்தில் சததுருக்களைக்கொண்டு ஜனகநந்தினியை மீட்டுகொண்டு மறுபடியும் அயோத்தியில் ராஜ்யபரிபாலனம்செய்வேனா? மனைவியை இழந்தவனும் பகைவர்களால் அவமதிக்கப்பட்டவனுமான நான் வைதேஹியை விடுவிக்காமலும் யுத்தத்தில் பகைவர்களைக் கொல்லாமலும் உயிரோடிருக்கப் பிரியப்படவில்லை' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லிய ராமரைப்பார்த்தது, வாயுபுத்திரனான ஹனுமான, 'ராமரே! உமக்கு நான் ப்ரியத்தைச் சொல்லுகிறேன். கண்டேன அந்த ஸீதையை. மலைகளோடும் காடுகளோடும் சுரங்கங்களோடும் கூடியதான தென்திசையை முழுமையும் தேடிக்களைப்பையடைந்து, குறிப்பிடப்பட்ட காலமும்சென்றபிறகு, ஒரு பெரியகுகையைக் கண்டோம். நாங்கள் பலயோஜனைதூரம் நீண்டதும் இருளடர்ந்ததும் அழகிய காடுகளுள்ளதும் புகழமுடியாததும் கதண்டுகளால்வியாபிக்கப்பட்டதுமான அநதக்குகையில் நுழைந்தோம். மிகநீண்ட வழியைக் கடந்து சென்ற பிறகு, ஸூர்யனுடைய ஒளியைக் கண்டோம்; அநதக்குகையிலேயே நடுவில் ஒரு திவ்யமான மாளிகையையும் கண்டோம். ராகவரே! அந்த வீடானது மயனெனகிற அஸுரனுடையதாம். அப்பொழுது, அந்தமாளிகையில் பிரபாவதி என்கிற தவப்பெண் தவமுபிரிந்துகொண்டிருந்தாள். அவளால் கொடுக்கப்பட்ட போஜ்யங்களையும் பலவிதபானங்களையும் சாப்பிட்டுப் பலத்தை அடைந்தவர்களாகி, பிறகு, அவளால் காண்பிக்

கப்பட்டவழியினால் அந்த இடத்திலிருந்து வெளிப்பெறப்பட்டு உபபுககடலுக்குப்பக்கத்திலிருக்கிற ஸஹ்யபாவத்தையும் மலய பர்வதத்தையும் தர்த்தூரமென்கிறபெரியமலையையும் கண்டோம். பிறகு, மலயமலையினமீதேறி ஸமுத்திரத்தைப் பார்க்கின்றவர்க ளான நாங்கள், மனவருத்தமுள்ளவர்களும் விசனமுள்ளவர்களும் ஸரமத்தை அடைந்தவர்களும் பிழைத்திருப்பதில் சிந்தித்து ஆசையிலலாதவர்களும்மீனும். பல்யோஜனை தூரம் அகன்றதும் திமிகளுக்கும் முதலைகளுக்கும் மீனகளுக்கும் இருப்பிடமுமான பெருங்கடலை நினைந்து அதிகதூக்கத்தை அடைந்தோம். அப்பொழுது, நாங்கள் பிராயோபவேசத்தில் நிசசயமுள்ளவர்களாக அங்கே உட்கார்ந்திருந்தோம். பிறகு, எங்களுடைய கதைகளின் முடிவில், ஜடாயுவென்கிற கழுவினுடைய பிரஸ்தாவம் வந்தது. பிறகு, மலையின் சுகரமபோலப் பிரகாசிப்பதும் கோரமானருப் முள்ளதும் பயங்கரமானதும் வேறொரு கருடனபோலிருப்பது மான ஒரு பக்ஷியைக் கண்டோம். அது எங்களைத் தினனக்கருதியது. பிறகு, அது, எங்களிடம்வந்து, 'ஐயா! எனபிராதாவான ஜடாயுவினகையைச் சொல்லுகிறானே, இவன் யா? நான் ஸம்பாதி என்கிற பிரஸித்திபெற்ற பக்ஷிராஜன். அந்த ஜடாயுவுக்கு நான் தமையன். நாங்களிருவரும் அனயோனயம் போட்டியுடன் ஆகாசத்தில் சூரியனிருக்குமிடத்தில் ஏறினோம். அதனால், இந்த என்கிறகுளிரண்டும் எரிககப்பட்டன. ஜடாயுவினுடைய சிறகுகள் எரிக்கப்படவில்லை. ஆதலால், எனனுடைய இனியதம்பியும் கழு கரசனுமான அந்த ஜடாயு நெடுங்காலத்திற்குமுன் பாககப்பட டான். நான் சிறகுகளெரிககப்பட்டு இந்தப் பெரியமலையில் விழுந தேன். எனபராதாவும் வீரனுமான ஜடாயுவைப் பராபபத்தற்குச் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன்' என்கிற வசனத்தைச் சொல்லி யது. இவ்வண்ணம் பேசுகின்ற அந்த ஸம்பாதிக்கு, 'பராதாவான வன் கொல்லப்பட்டான்' என்று தெரிவித்தோம். உங்களுடைய இந்த வ்யஸனமும் சுருக்கமாகவே தெரிவிக்கப்பட்டது. அரசரே! பகைவரையடக்குபவரே! அப்பொழுது, அந்த ஸம்பாதிபாண வன், மிகவும் அபரியமான செய்திபைக்கேட்டுத் துயரமுற்று மீண்டும் எங்களைப்பார்த்தது, 'அந்தராமன் யா? ஸீதை எப்படிப்பட்டவள்? ஜடாயு எவ்வாறு கொல்லப்பட்டான்? வானர ஸ்ரேஷ்டர்களே! இவை அனைத்தையும் கேட்கவிருமபுகிறேன்' என்று வினவினான். நான் அந்த ஸம்பாதியினிடம்

உமக்குவந்திருக்கிற இந்தத் துயரமனைததையும் எங்களுடைய உண்ணாவிரதத்தின காரணத்தையும் விஸ்தாரமாகச் சொன்னேன். அந்தப் பக்ஷிராஜன், 'ராவணன் என்னால் அறியப்பட்டிருக்கிறான். அவனுடைய லங்கை என்கிற பெரியப்பட்டணம் ஸமுத்திரத்தின் அக்கரையில் த்ரிகூடபர்வதத்தின் பள்ளத்தாக்கில் காணப்பட்டது. அந்த இடத்தில் வைதேஹியானவள் இருப்பாள். இந்த விஷயத்தில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை' என்கிற இந்தவாக்கியத்தால் எங்களைத் தேறுதலடையச் செய்தான். பகைவரைத் தவிக்கச் செய்பவரே! இவ்வாறான அந்தஸமபாதியின் வசனத்தைக்கேட்டு நாங்கள் எழுந்திருந்து விரைவுடன் கூடியவர்களாக ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டும்விஷயத்தில் ஆலோசனைசெய்யலானோம். ஒருவனாவது ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டும்விஷயத்தில் நிச்சயமகொள்ளாமற் போனபொழுது, நான பிதாவான ¹வாயுவினுட்புகுந்து ஜலராக்ஷஸ்யைக்கொண்டு நூறுயோஜனவிஸ்தாரமுள்ள மகா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினேன். அந்தலங்கையில் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் பதிவ்ரதையும் உபவாஸத்தையும் தவதத்தையும் இயற்கையாகக்கொண்டவனும் பர்ததாவைப்பார்ப்பதில் அதிக ஆவலுள்ளவனும் ஜடையுள்ளவனும் அழுக்கினால் பூசப்பட்ட மேனியையுடையவனும் மெலிந்திருப்பவனும் எளிமையுற்றவனும் இரக்கப்படத்தக்கவளுமான ஸீதையானவள் என்னால் பார்க்கப்பட்டாள். நான அலனைத் தனித்தனியான லக்ஷணங்களால் ஸீதை என்று அறிந்து கிடட அணுகி ஜனங்களில் லாத இடத்திலிருக்கிறவனும் பூஜிக்கத்தக்கவளுமான ஸீதையின் எதிரிலசென்று, 'ஸீதையே! வாயுவினகுமாரனும் வானரனுமான நான் ராம நூதன். உன்னைப்பார்ப்பதில் விருப்பமுள்ளவனாக ஆகாயமாகத்தால இவ்விடம் வந்தேன். ராஜபுத்திரர்களும் பிராதாகளுமான ராமலக்ஷ்மணர்கள் எல்லாவானரங்களுக்கும அரசனான ஸுகீவனால் பாதுகாக்கப்பட்டு சேஷமமாக இருக்கிறீர்கள். ஸீதையே! லக்ஷ்மணனோடுகூட ராமர் சேஷமத்தை உனக்குக் கூறினார். ஸுகீவன் ஸகாவாக இருப்பதால் உன்னை சேஷமத்தைவினவுகிறான். உன்னுடைய பர்ததா எல்லாவானரர்களுடனும் சீக்கிரம் வரப்போகிறார். தேவி! என்னிடம் நம்பிக்கை வைப்பாயாக. நான் வானரன். ராக்ஷஸனல்லேன்' என்று சொன்னேன். ஸீதையானவள், ஒருமுகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து

¹ வாயுவின பலத்தைக்கொண்டு என்பது.

என்னைப்பார்த்தது, 'நான அவிந்தயனுடையவசனத்தினால் உன்னை ஹனுமானென்று அறிவேன. மகாபாகுபலமுள்ளவனே ! அவிந்தயனென்கிற ராக்ஷஸன் ஞானவ்ருததர்களால் (யோக்கியனென்று) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவன். அவன் உன்னைப்போன்ற மந்திரிகளால் சுகரீவன சூழப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னான்' என்றான். ஸீதையானவள் என்னைப்பார்த்தது, 'போகலாம்' என்று சொல்லி, எந்த மணியினால் புகழப்பட்டவளான அவள் இவ்வளவுகாலம் உயிரோடிருகமபடி செய்யப்பட்டாளோ அப்படிப்பட்ட இந்தமணியையும் கொடுத்தாள். புருஷஸ்ரேஷ்டரே ! உம்மால் சித்திரகூடமென்கிற பெரியமலையில் காக்கையைக் குறிவைத்து பரம்மாஸ்திரமந்திரத்தினால் அபிமந்திரணமசெய்து ஒரு சிழ்கமபுல்லானது பிரயோகிக்கப்பட்டதென்றும் அதனால் கெட்டமனமுள்ள காகமானது ஒருகண பொட்டையாகப்பட்டு உயிரோடு விடப்பட்டதென்றும் இந்தக்கதையை உமமுடைய ஞாபகத்திற்காகவும் நம்பிக்கைக்காகவும் சொன்னாள். நான என்னை இப்படிப்பட்டவனென்று ஸீதையை அறியும்படிசெய்து, பிறகு, அந்தலங்காபட்டணத்தை எரித்துவிட்டு இவ்விடம் வந்தேன்' என்று தெரிவித்தார். ராமர் ப்ரியத்தைச்சொல்லுகிற அந்த ஹனுமானைப் பாராட்டினார்.

இருநூற்றெண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(வானரஸேனுபதிகள் தங்கள் சேனகளுடன் ராமரையும் ஸுகீர்வனையும் அடைந்ததும், அவர்களுடன் ராமர் கடற்கரையை அடைந்து ஸழத்தீராஜனை ஆராதிப்பதற்காகத் தரீப்பசயனத்தில் படுத்ததும், ஸாகரராஜன் ஸ்வப்னத்தில்வந்து நளனால் அணையக் கட்டிக்கொள்ளும்படி சொல்லியதும், ராமர் சரணுகதிசெய்த வீழ்ஷணனுக்கு லங்கையை யாளப் பட்டாபிஷேகம் செய்து சேனகளுடன் லங்கை சென்றதும்.)

பிறகு, அவர்களோடுகூடி அந்த இடத்திலேயே நன்குவிற்றிருக்கின்ற ராமரிடத்தில் அப்பொழுது ஸுகீர்வனுடைய கட்டளையினால் வானரஸுரேஷ்டர்கள் வந்துசேர்ந்தார்கள். நல்ல

காந்தியுள்ளவனும வாஸிக்கு மாமனுமான ஸுஷேணன் பல சாலிகளான ஆயிரமகோடிவானரர்களால சூழப்பட்டு ராமரை வந்தடைந்தான். மகாவீர்யமுள்ளவர்களான கஜன கவயன என்கிற வானரஸரேஷ்டர்கள் தனித்தனி நூறுகோடிவானரர்களால சூழப்பட்டவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். மகாராஜனே ! பயங்கரமானதோற்றமுள்ள கவாக்ஷெனன்கிற கோலாகூலன் அறு பதினாயிரமகோடி வானரசேனைகளை அழைத்துக்கொண்டு ராமரிடம் வருகின்றவனாகக் காணப்பட்டான். கந்தமாதனத்தில் வஸிப்பவனும பிரஸித்தனுமான கந்தமாதனன் வானர்களுடைய நூறாயிரமகோடி சேனைகளை அழைத்துவந்தான். மேதாவியும் அதிக பலசாலியுமான பனஸன் என்கிற வானரன் ஐம்பத்தேழுக்கோடி வானர்களை அழைத்துவந்தான். நல்லதேஜஸுள்ளவனும வானர்களுள வயதுசெனறவனும் மிக்க வல்லமையுள்ளவனுமான ததிமுகனென்பவன் பயங்கரமான செளர்யமுள்ள வானரகளுடைய பெருமபடையை நடத்திவந்தான். ஜாம்பவான், கருமைநிறமுள்ளவைகளும் முகத்தில் புண்டர் (ம்போன்ற அடையாள) முள்ளவைகளும் பயங்கரமான செய்கையைபுடையவைகளுமான நூறாயிரக்கோடிக்கரடிகளுடன் காணப்பட்டான். மகாராஜனே ! இவர்களும் இன்னும் மற்ற வானர யூதபதிகளுடைய யூதபதிகளும் எண்ணமுடியாதவர்களாக ராமகார்யநிமித்தம் வந்துசேர்ந்தார்கள். மலைகளின் சிகரங்கள் போன்ற மேனியை புடையவர்களும் சிங்கங்களபோலக் கர்ஜிக்கின்றவர்களும் ஆங்காங்கு ஓடுகின்றவர்களுமான வானரசேனைவீரர்களுடைய நெருங்கிய ஒலியானது கேட்கப்பட்டது. சிலர மலைகளின் சிகரங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள். சிலர் எருமைபோன்றவர்கள். சிலர் சரதகாலத்து மேகம்போன்றவர்கள். சிலர் ஜாதிலிங்கம்போலச் சிவந்த முகமுள்ளவர்கள். சிலர் மேலேபாய்கின்றவர்களும் கீழே விழுமின்றவர்களும் துள்ளிகுதிக்கின்றவர்களும் புழுதியை மேலே எழுப்பிவிடுகின்றவர்களுமாக நான்குபக்கங்களிலிருந்தும் வந்தார்கள். நிறைந்திருக்கிற ஸமுத்திரம்போன்ற அந்தவானரப்பெருஞ்சேனையானது, அப்பொழுது, ஸுகீர்வனுடைய அனுமதியினால் அந்தப்பர்வதத்தில் இருப்பிடத்தை அமைத்துக்கொண்டது. பிறகு, எல்லாப்பக்கங்களிலிருந்தும் அந்த வானரஸரேஷ்டர்கள் வந்து சேர்ந்தவுடன, அப்பொழுது, ஸ்ரீமானான ராகவர் ஸுகீர்வனோடுகூடிச் சிறந்ததிதியில் நல்லநக்சுத்திரத்தில் புகழப்பட்ட

முகூர்த்தத்தில் அணிவகுக்கப்பட்டிருக்கிற அந்தச்சேனையால் உலகங்களை மேலகீழாகப் புரளச்செய்கிறவர்போலப் புறப்பட்டார். வாயுகுமாரனான ஹனுமான ஸையத்திற்கு முகமானான். ஒருவரிடத்தினின்றும் பயமிலலாத லக்ஷ்மணன் ஸையத்தின் பின்பக்கத்தைப் பாதுகாத்தான். உடம்புத்தேதாலால் செய்யப்பட்ட விரலுறை கட்டிக்கொண்டவர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த இடத்தில் மற்ற்க்ரஹங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரஸூர்யர்கள்போல வானர யூதபதிகளால் சூழப்பட்டுச் சென்றார்கள். ஆச்சாமரங்களையும் பனைமரங்களையும் ஆபுதமாகக்கொண்ட அந்த வானரப்படையானது, ஸூர்யோதயகாலத்தில் விளைந்த மிகப்பெரிய செந்நெல வயல்போல விளங்கியது. நளனாலும் நீலனாலும் அங்கத்தாலும் க்ராதனாலும் மைந்தனாலும் துவிவித்தனாலும் பாதுகாக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய சேனையானது ராகவருடைய கார்யஸித்தியின பொருட்டுச் சென்றது. பலவிதமானவையும் சிறந்தவையும் மிக்க கீழங்குகளும் பழங்களுமுள்ளவையும் மிகுதியான மதுக்களும் மாம்ஸங்களுமுள்ளவையும் ஜலமுள்ளவையும் அழகியவையுமான மலைகளின் தாழ்வரைகளில் ஒரு துன்பமுமில்லாமல வளிககின்ற அந்தவானரசேனையாது உவாநீர்க்கடலை அணுகியது. இரண்டாவது கடல்போன்றதும் அதிகமான த்வஜங்களுள்ளதுமான அந்தச்சேனையானது, அப்பொழுது, கடற்கரையிலுள்ள காட்டை அடைந்து அங்கு வசித்தது.

பிறகு, ஸ்ரீமானான ஸ்ரீரகுந்தனர், வானரயூதபதிகளின மத்தியில் ஸுகீர்வணைப்பார்த்து, 'கடலைத்தாண்டும் விஷயத்தில எனன உபாயமானது உங்களால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறதா? இந்தச்சேனையோ பெரிது; லாகரமோ எவ்விதத்தாலும் தாண்டமுடியாதது' என்று ஸமயத்துக்கேற்ற இந்தவசனத்தைச்சொல்லினர். அந்தஸமயத்தில், ஸமர்த்தர்களென்கிற எண்ணங்கொண்ட சில வானர்கள், 'வானர்கள் கடலைத்தாண்டுவதில் வல்லவர்கள்; ஆனால், முழுமையையும் தாண்டுவதில் வல்லவர்களாகார்' என்று சொன்னார்கள். சிலர் ஓடங்களால் தாண்டமுயன்றார்கள். சிலர் பலவிதமான தெப்பங்களால் தாண்ட முயன்றார்கள். ராமரோ, அவர்களனைவரையும், 'இவை ஸரியல்ல' என்று மறுத்தது, இன்சொல்லாக, 'வீரர்களான வானர்களனைவரும் நூறுயோஜனை அகலமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டுவதில் சக்தியுள்ளவர்களாகார். உங்களுடைய இந்த எண்ணமானது

நிச்சயமாக நிலைபெறாது. சேனையைக் கடலைக் கடப்பிப்ப தற்கு அப்படிப் பல படகுகளுமில்லை. நமமைப்போன்றவன வணிகர்களுக்குத் துன்பத்தை எவ்வாறு செய்வான்? பகை வன மிகுதியான நம்முடைய ஸையத்ததை ஸமயம்பார்த்து அடிப்பான். இந்த ஸமயத்தில தெப்பங்களாலும் படகு களாலும் ஸமுத்திரத்தை தாண்டுவதென்பது எனக்கு ருசிக்க வில்லை. நானே இந்தக் கடலை உபாயத்தை அறிதற்காக ஆராதிக்கப்போகிறேன். உண்ணாவிரதமுள்ளவனாகப் ¹ பிரதிசயனம் செய்வேன். அப்படிச் செய்வதனால் ஸமுத்திரராஜன் எனக்குத் தரிசனம் கொடுப்பான். அவன வழியைக் காட்டிக் கொடாவிடில் தடையற்றவையும் நெருப்பையும் காற்றையும் மீறி ஜவலிக்கின்றவையுமான மகாஸ்திரங்களால் நான இந்த ஸமுத் திரத்தை எரிப்பேன்' என்று கூறினார். ராகவர், இவ்வண்ண முரைத்து, பிறகு, லக்ஷ்மணனுடனகூடினவராக ஆசமனம்செய்து சாஸ்திரவிதிப்படி தர்ப்பப்படுக்கையில் ஸமுத்திரராஜனை நோக்கிப் பிரதிசயனம் செய்தா.

பிறகு, நதிகளுக்கும் நதிகளுக்கும் பர்த்தாவும் ஜல ஜந்துக்களுடைய கூட்டங்களால் சூழப்பட்டவனும் காந்தி யுள்ளவனும் ஆனந்தமுள்ளவனுமான ஸாகரனே ராகவருக்கு ஸ்வப்னத்தில தன்னைக் காண்பித்தான். நூறுநூறாக ரத்தி னங்களின் சுரங்கங்களால் நிரம்பிய ஸமுத்திரராஜன், ராக வரை, 'கொல்லையை மாதாவாகக்கொண்டவனே!' என்று

¹ 'புத்திஸெஷ்யாஸி' என்பது மூலம்; பிரதிசயனம் செய்வேன்' என்பது பொருள், பிரதிசயனம் = ஒருகாரியத்தின்பொருட்டு அது வித்தியாகிமவரையில் அதற்குரிய தெய்வஸந்தியில் ஆஹாரமின்றிப் படுபது; ஸ்ரீராமாயணத்தில் வானராகள் செய்ததைக் கூறுமிடத்து, பராயோபவேசம் எனற சொல்லும் அதன பரியாயபதங்களுமே உப யோகிக்கப்பட்டுள்ளன. பிரதிசயனமும் பிராயோபவேசமும் ஒன மெனப்பதே பணடிதா பலருடைய கொள்கை. பரதனசெய்தது பிரதயுப் வேசம். 'பிரதயுப்வேசம் = காரியம் செய்யவேண்டியவருடைய வீட்டு வாயிலில் அந்தக்காரியம் ஆகும்வரையில் ஆகாரமின்றி முகத்தைமூடிக் கொண்ட புரளாமல ஒருககணித்துப் படுபது' என்பது ஸ்ரீராமாயணம் திலகவயாக்யானம் அங்கங்கேஉள்ள சொல்லாற்றலால் இந்த மூன்றும் சிறிது சிறிது வேறுபாடுடையன என்று தோன்றுகிறது விவரத்தை வல்லாவாயக் கேட்டுணாக.

அழைத்தது, 'மதுரமான இந்த வசனத்தை (க் கேள்.) புருஷோத்தமனே! சொல். இச்சமயத்தில் உனக்கு என்ன உதவியைச் செய்யக்கடவேன்? நான் இக்ஷ்வாகுவமசத்தாரால் உண்டுபண்ணப்பட்டவன். ராம! தவறாத பராக்கிரமமுள்ளவனே! உனக்கு நான் ஞாதியாக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். ஸமுத திரஸூ இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட ராமர், பிறகு, 'நதவ களுக்கும் நதிகளுக்கும் பதியே! எந்த வழியினால் சென்று, குலத்தைக்கெடுத்தபாவியும் என்னுடைய மனைவியைக் கவர்ந்த வனும் ராக்ஷஸனுமான அந்தத் தசகரீவனை உறவினர்களுடன கொலவேனோ அந்தவழியை என்னுடைய ஸைன்யத்திற்கு நீ கொடுக்க விரும்புகிறேன். இப்படி யாசிக்கின்ற எனக்கு நீ வழியைக்கொடாமற்போனால் திவ்யாஸ்திர மந்திரங்களால் அபிமந்திரணம் செய்யப்பட்ட அம்புகளால் உன்னை வறளாசியே வேன்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லுகின்ற ராமனுடைய வசனத்தை ஸமுத்திரராஜன் கேட்டு மனவருத்தமடைந்து கரங்களைக் குவித்து நின்றுகொண்டு ராமரைப்பார்த்து, 'உனக்குத் தீங்கை நான் செய்யவிரும்பவில்லை. நான் உனக்குத் தடையையே செய்கிறவனுமல்லேன். ராம! என்னுடைய இந்த வசனத்தைக் கேள். கேட்டுச் செய்யத்தக்கதைச் செய். சேனைசெல்லுவதற்கு உன்னுடைய கட்டளையினால் வழியைக் கொடுப்பேனாகில் மற்றவர்களும் விலலின்பலத்தால் என்னை இவ்வாறு கட்டளையிடுவார்கள். ராகவா! இந்த வானரசேனையில் தவஷ்டாவென்கிற விஸுவகர்மாவுக்குப் புத்திரனும் நல்லபலமுள்ளவனும சிலபிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவனுமான நளனென்கிற வானரன் இருக்கிறான்; அவன் கட்டையையோ புலையையோ கல்லையோ எதை எதை எனமீது போடுவனோ அவையெல்லாவற்றையும் நான் தாங்கிக் கொண்டிருப்பேன். அது உனக்கு அணையாகும்' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணமுரைத்தது அவன் மறைந்துபோகவே, ராமா நளனைப்பார்த்து, 'நள! நீ ஸமுத்திரத்தில் அணையைக்கட்டு. நீ வல்லவனென்று என்னால் எண்ணப்படாதிருக்கிறது' என்று சொன்னான். எது நளனேதுவென்று பூமியில் இன்றும் பிரஸீததிபெற்றிருக்கிறதோ பத்தியோஜனம் அகன்றதும் தூறுயோஜனம் நீண்டதுமான அந்த அணைக்கட்டை ராகவர் அந்த உபாயத்தால் செய்தார். ராமருடைய கட்டளையை முன்னிட்டு மலைக்கொப்பான அணையானது ஸமுத்திரத்தால் தாங்கப்படுகிறது.

அந்த இடத்திலிருக்குமபொழுது, ராமரைத் தர்மாத்மாவும் ராக்ஷஸராஜனுக்கு பராதாவுமான விபீஷணன் நான்குமந்திரிகளோடு வந்தடைந்தான். உதாரமனமுள்ள ராமர் அந்த விபீஷணனை நல்வரவுகூறி ஏற்றுக்கொண்டார். ஸுகீர்வனுக்கு மாத திரம, 'இவன ராவணனுடைய ஒற்றைகை இருப்பதோ' என்கிற சந்தேகம் உண்டாயிற்று. ராகவர், உண்மையான செய்கைகளாலும் நல்லநடைகளாலும் குறிப்புக்களாலும் உண்மையாகவே விபீஷணன் விஷயத்தில, ஸந்தோஷமுள்ளவரானமையால், அவனைக் கௌரவித்தார்; எல்லாராக்ஷஸர்களுக்கும் அரசனாயிருத்ததில் விபீஷணனை அபிஷேகம் செய்வித்தார்; விபீஷணனை ஆலோசனை சொல்லுகிற மந்திரியாகவும் லக்ஷ்மணனுக்குத் தோழனாகவும் செய்தார். விபீஷணனுடைய அபிப்ராயப்படி அந்தராமர் ஸையங்களுடன்கூடி அந்த அனைவழியாகவே மகாஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினார்; சென்று, பிறகு, லங்காநகரியின் பெரியவையும பலவுமான உத்யானவனங்களை வானராகளால் பலவாறு ஒடித்து நாசம் செய்வித்தார். ராவணனுடைய அமாதயர்களும் சாரர்களுமான சுகன ஸாரணனென்கிற இரண்டு ராக்ஷஸர்கள் வானரவடிவத்தோடு அந்த இடத்தில் இருந்தார்கள். அவர்களை விபீஷணன் பிடித்தான். அந்த ராக்ஷஸர்கள் ராக்ஷஸரூபத்தை அடைந்தபொழுது, ராமர், (அவர்களை) வானரசேனைக்குக் காண்பித்து, பிறகு, விட்டுவிட்டார். பிறகு, சூரரான அந்தராமர், பெரிய வானரப்படையை உபவனத்தில் வைத்துவிட்டு, ராவணனிடத்திறகு அங்கதனைத் தூதனுப்பினார்.

இருநூற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ராமோபாயானபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(அங்கதன் ராமநடையகட்டளையை ராவணனிடம் தேர்வித்துமீண்டதும், ராமநடைய கட்டளையினால் வானர்கள் லங்காநகரத்தை இடித்து அரக்கர்களோடு போர்புரிந்ததும், ராமர் தம் சேனைகளைத் தனித்தனிவகுத்துப் போர்செய்யக் கட்டளையிட்டதும்.)

ரகுவீரர், மிகுதியான உணவுப்பொருள்களும் தண்ணீருமுள்ளதும் பலவகைக்கிழங்குகளிகளுள்ளதுமான அந்த வனத்தில் சேனையை இறக்கவைத்து யுத்தமுறைப்படி எல்லாபபக்கங்

களிலும் பாதுகாத்தா. ராவணன் லங்கையில் யுத்தசாஸ்திரப் படி யந்திரமுதலியவற்றை அமைத்தான். திடமான மதில்களும் கோட்டைவாசல்களும்மைந்ததான லங்கையானது, இயற்கையாகவே, ஜயிக்கமுடியாததாக இருந்தது. ஆழ்ந்த ஜலமுள்ளவைகளும் பயங்கரமான மீன்களாலும் முதல்களாலும் நிரம்பினவைகளும் கருங்காலிமுனைகளால் நிறைக்கப்பட்டவைகளும் தாண்டமுடியாதவைகளுமான ஏழு அகழ்கள் இருந்தன. ¹ கதவுகளாலும் யந்திரங்களாலும் பகைவர்களால் பிரவேசிக்கமுடியாதவைகளும், மூத்திரம் முதலியவை விடுவதற்கு ஸாதனமான சூழாய்களோடும் (பகைவர்கள்மீது தூக்கிஎறியததக்க உருண்டைக) கற்களோடும் கூடியவைகளும், பாம்படைத்த சூடங்களை வைத்திருக்கும் போர்வீரர்களுள்ளவைகளும், விஷப்பொடிகளுள்ளவைகளும், உலக்கைகளோடும் எரிகொள்ளிகளோடும் நாராசங்களோடும் தோமரங்களோடும் கத்திகளோடும் கோடானிகளோடும் கூடியவைகளும், சதக்னிகளுள்ளவைகளும், தேனமெழுக்குபூசின முக்கராயுதங்களையுடையவைகளும், காலாட்களால் நிறைந்தவைகளும், எண்ணிறந்த யானைகளோடும் குதிரைகளோடும் கூடியவைகளுமான ² ஸ்தாவரகுலமங்களும் ஜங்கமகுலமங்களும் பட்டணத்தில் கோட்டைவாசல்களெல்லாவற்றிலும் இருந்தன. பிறகு, அங்கத்தே லங்கையின் கோட்டைவாயிலை அடைந்து ராவணனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டுப் பயமிலலாமல் உள்ளே சென்றான். மிக்கபலசாலியான அங்கதன் அனேக ராக்ஷஸக்கூட்டங்களின் மத்தியில் மேகவரிசைகளால் சூழப்பட்ட சூரியன்போலப் பிரகாசித்தான். சொலவன்மையுள்ள அந்த அங்கதன் மந்திரிகளால் சூழப்பட்ட ராவணனை அடைந்து அனுமதிபெற்று ராமா சொல்லியனுப்பின செயதியைச் சொலலத தொடங்கினான். ‘அரசனே! கோஸலநட்டுக்கு இறைவரும் பெரியபுகழ் படைத்தவருமான ராகவர், உனனைக்குறித்தது, ஸமயத்துக்கேற்ற இந்த வாககியத்தைச் சொல்லுகிறார். மிகவும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! அதனை ஏற்றுக்கொள். ‘தேசங்களும் நகரங்களும், அநீதியில் பற்றுதலுள்ளவனும்

¹ வேறு பாடம்

² ‘குலம் = நகரைக்காப்பதற்காகப் பகைவறியாமல் மறைந்திருக்க மிடம், ஸ்தாவரகுலங்கள் = மஹா ஸதமங்கள்; அவை புருஷங்களுள்ளபடும்; ஜங்கமகுலங்கள் = லேனை முதலியவைகள், அவை அலங்கமென்பபடும்’ எனபது பழையவுரை.

புத்திததோசசியிலலாதவனுமான அரசனை அடைந்தால், அநீதியினால் கவரப்பட்டு அழிந்துவிடுகின்றன. ஸீதையைப் பலாதகாரததால் கவராத உன் ஒருவனால் எனவிஷயத்தில் அபராதம் செய்யப்பட்டது. அந்த அபராதமானது, அபராதிகளல்லாத மறவர்களுடைய வதததுக்குவகாரணமாகப்போகிறது. பலமும் கொழுப்பும் மேலீட்ட உனனால், முறகாலத்தில், வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற ரிஷிகள் பீடிககப்பட்டதும், தேவர்கள் அவமதிக்கப்பட்டதும், ராஜரிஷிகள் கொல்லப்பட்டதும், ஸ்திரீகள் அழும் பொழுதே கவரப்பட்டதுமான உன்னுடைய அநியாயத்துக்குப்பயன் இதோ வந்துவிட்டது. உன்னை மந்திரிகளோடுகூடக் கொல்லப்போகிறேன். போபுரிவாயாக. ஆண்பிள்ளையாக இரு. ராக்ஷஸ! மனிதனால் என விலகினுடைய வல்லமையைப் பா. ஜனகநந்தினியான ஸீதையை விட்டுவிடு. எனனிடத்திலிருந்து ஒருபொழுதும் நீ விடுபடமாடாய். இந்த உலகத்தைக் கூர்மை புள்ள பாணங்களால் ராக்ஷஸர்களிலலாததாகச் செய்வேன்' என்று சொன்னார்' என்றான்.

இவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்தததானுடைய கடுமையான வசனத்தைக்கேட்டு, அரசனான ராவணன் கோபமழுண்டு அதனைப் பொறுக்கவில்லை. பிறகு, அரசனுடையகுறிப்பை அறிந்தவர்களான நான்குராக்ஷஸர்கள், புலியைப் பறவைகள் பிடிப்பதுபோல (அங்கதனை) நான்கு அங்கங்களில் பிடித்துக்கொண்டார்கள். அவ்வாறு அங்கங்களிலப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தராக்ஷஸர்களை அங்கதன தூக்கிக்கொண்டே ஆகாயத்தில் எழுமபி உப்பரிகையின் மேலீடத்தில் புகுந்தான். வேகத்தோடு மேலே எழுமபுகிற அங்கதனிடத்திலிருந்து அந்தராக்ஷஸர்கள் பூமியிலவிழுந்து நல்ல அடியினால் துன்பம் உண்டுபண்ணப்பட்டவர்களும் மார்பு நன்கு பிளக்கப்பட்டவர்களும் ஆனார்கள். ராக்ஷஸர்களால் நன்குபிடிக்கப்பட்ட அந்த அங்கதன், அந்த உப்பரிகையின் உச்சியிலிருந்து லங்காபுரியைத்தாண்டி ஸுவேலபாவத்தின் ஸமீபத்தில் குதித்தான். தேஜஸவியான அங்கதன், பிறகு, கோஸலதேசாதிபதியாகிய ராகவரை அடைந்து எல்லாவற்றையும் தெரிவித்து அவரால் கொண்டாடப்பெற்றுக் களைப்பாறினான். ரகுந்தனர், பிறகு, காற்றுப்போன்றவேகமுள்ள வானங்கள் அனைவருங் கூடிச் செய்த முயற்சியினால் லங்கையினமதிலே இடிக்கச்செய்தார்; லக்ஷ்மணன், விபீஷணனையும் ஜாம்பவானையும் முன்னிடக்கொண்டு,

அணுகமுடியாததான நகரத்தின் தெற்குவாயிலை இடித்ததான. அப்பொழுது, ¹ கரபம்போலச சிவநதமேனியையுடையவாகளும் யுத்தத்தில் ஜயசாலிகளுமான தூறியிரங்கோடி வானரர்களோடு லங்கையை எதிர்த்துவந்தார். நீண்டபுஜங்களும் தொடைகளும் கைகளும் கணுக்காலகளுமுள்ளவைகளும் சாமபலநிறமுள்ளவை களுமான மூன்றுகோடிககரடிகள் யுத்தஸன்னததமாக இருந் தன. மேலேபாய்கினறவாகளும் சீமேகுதிககினறவர்களும் விழு கின்றவர்களான வானரர்களால் தூறறிவிடப்பட்டபுழுதியினால் ஒளிகெடுக்கப்பட்டு அப்பொழுது ஸூர்யன் காணப்படவில்லை. அரசனே! ஸ்தரீகளுடனும் வயதுமுதிர்ந்தவர்களுடனும் கூடிய அந்த அரசுகர்கள் செந்நெற்கதிரிலிருக்கும் பூப்போன்றவாகளும் வாகைப்பூவின் நிறமுள்ளவர்களும் பாலஸூர்யனுக்கு ஸமான்ர களும் சணல்போல வெளுத்தசிவப்புள்ளவர்களுமான வானரர் களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் மஞ்சளநிறமுள்ளதாகச் செய்யப் பட்டிருக்கிற மதிலை ஆச்சர்யமடைந்தவர்களாக நாற்புறங்களிலும் பார்த்தார்கள். அந்தவானரர்கள் ரதநின் ஸதமபங்களையும் ² காணாட்ட கிருஹங்களுடைய சிகரங்களையும் பிளந்தார்கள் ; முனைகள் உடைத்து நொறுக்கப்பட்ட யந்திரங்களையும் எறிந்தார் கள். அவர்கள், பெரிய ஆரவாரத்தோடுகூடியவர்களாகச் சக்க ரங்களுள்ளவைகளும் உருண்டைக் கற்களுடன்கூடியவைகளு மான சதகனிகளை எடுத்துப் புஜவேகத்தால் லங்கையினநடு வில் எறிந்தார்கள். அப்படியே, பிராகாரத்திலிருந்த ராக்ஷஸக்கூட் டங்கள் வானரர்களால் தூறுதூறாக எதிர்த்தடிக்கப்பட்டு ஓடின. பிறகு, அரசனுடைய கட்டளையினால், நினைதவண்ணம் ரூபத்தை எடுப்பவர்களும் விகாரமான வடிவமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸர் கள் லக்ஷம் லக்ஷமாகக்கூடிப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் ஆயுதவர் ஷங்களிப்பொழிந்து வானரங்களை ஓடுமபடிசெய்து பிராகாரத் தைப் பிரகாசிக்கச்செய்கின்றவர்களாகி அதிக ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள். உளுநதுக்குவியலபோன்றவர்களும் பயங்கரமான தோற்றமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸர்களால் அந்தப்பிராகாரமா

¹ 'கைமமணிககட்டுக்கும் சண்டுவிருகுகும் இடைப்பட்ட உள்ளங் கையினகீழ்ப்புறம்' எனபது பழையவுரை; 'ஓட்டக்ககுட்டி' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

² 'குறுக்காகச் செலும் வாகனம்போலக் கல்முதலியவற்றால் கட் டப்பட்ட ஒருவகை வீடு' எனபது பழையவுரை

னது மீண்டும் வானரங்களில்லாததாகச் செய்யப்பட்டதாயிற்று. அனேக வானராதிபதிகள் சூலங்களால் அங்கங்களை பிளக்கப்பட்டுக் கீழேவிழுந்தார்கள். அந்த இடத்திலே ராக்ஷஸர்கள் கோட்டை வாயிலிலுள்ள தூண்களால் பிளக்கப்பட்டு விழுந்தார்கள். வீரர்களான ராக்ஷஸர்களுக்கு வானரங்களோடு நகங்களாலும் பற்களாலும் ஒருவரையொருவர் கிழிக்கின்றவர்களும் கடிக்கின்றவர்களுமாகி மயிரிபிடிச் சண்டை நடந்தது. இரண்டுபக்கத்திலும் அட்ட ஹாஸமசெய்பவர்களான வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அந்த யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டுக் கீழே விழுந்தும் ஒருவரை ஒருவர் விடவில்லை. ராமரோ, மேகம்போல அம்புகளின் ஸமூகங்களைப் பொழிந்தார். அந்த அம்புகூட்டங்கள் லங்கையை அடைந்து அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றன. திடமான வில்லையுடையவனும் ஸரமத்தை ஜயித்தவனுமான லக்ஷ்மணனும் நாராசங்களால் குறிப்பிட்டுக் குறிப்பிட்டுத் தூக்கத்திலிருக்கிற ராக்ஷஸர்களைக் கீழே விழ்ச்செய்தான. லங்கையில் யுத்தம் செய்யப்பட்ட பிறகு, சேனைகளுக்கு ராகவருடைய கட்டளையினால் குறிப்பிட்ட ராக்ஷஸர்களை அடித்து ஜயத்தை மிகுதியாகவுடைய போர் நிறுத்தலானது உண்டாயிற்று.

இருநூற்றெண்பத்தாராவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராமர் லக்ஷ்மணர் முதலியவர்களுக்கு ராவணன் இந்திரஜித் முதலியவர்களோடு நிவந்துவயுத்தம்)

பிறகு, லங்காபட்டணத்திலிருக்கிற அந்த வானரஸேனாவீரர்களை, பர்வணன், பதனன், ஜம்பன், கரன், கரோதவசன், ஹரி, பரருஜன், அருஜன், ப்ரகஸன ஆகிய இவர்கள் முதலிய ராவணனுடைய வேலைக்காரர்களான பிசாசங்களும் அற்ப ராக்ஷஸர்களுமாகிய இவர்களுடைய கூட்டங்கள் பல எதிர்த்துச் சென்றன. பிறகு, எதிர்த்து வருகின்றவர்களும் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவர்களும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களுமான அவர்களுடைய அந்தர்த்தான சக்தியின் வதத்தை அதை அறிந்தவனான விபீஷணன் செய்தான். அரசனே! காணப்படுகின்ற அவர்கள் எல்லாரும், பலசாலிகளும் நெடுந்தூரம் பாய்கின்றவர்களுமான வானரர்களால் அடிக்கப்பட்டு உயிர்போய்ப் பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு,

(அதனைப்) பொறுத ராவணன் லைனயங்களுடன் கூடியவனாக யுத் தத்திற்குப் புறப்பட்டான். யுத்த சாஸ்திரத்தின் முறையை அறிந்த வனும் வேறு ஒரு சக்கிராசார்யர்போலிருப்பவனுமான ராவணன், கோரமான ராக்ஷஸப்படைகளாலும் பிசாசுப்படைகளாலும் சூழப்பட்டவனாகச் சுகிரநீதியில் சொல்லப்பட்டபடி சேனையை அணிவகுத்துக்கொண்டு வானரர்களை எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டான். ராகவரோ, அணிவகுத்துக்கொண்டு யுத் தத்திற்காக வெளிப்பட்டு வருகிற ராவணனை (பபார்த்து) பருஹஸ பதியினால் சொல்லப்பட்ட முறையை உபயோகித்தது எதிரணிவகுத் துக்கொண்டு காணப்பட்டா. பிறகு, அநதஇடத்தில் ராவணன் ராமரோடு எதிர்த்துப் போர்புரிந்தான். அப்படியே, லக்ஷ்மண னும் இந்திரஜித்தோடு போர்புரிந்தான். ஸுகீர்வன் விருபாக்ஷ னோடும் நிகாவடன் தாரனோடும் நளன் பெண்டரனோடும் படுசன் பனஸனோடும் அநத இடத்தில் போர்புரிந்தாகன. எவன் எவன் எவனை எவனை எதிர்த்தது யுத்தம் செய்யத்தக்க வனென்று எண்ணினாலே அவன் அவன் அவனோடு அவனோடு எதிர்த்தான். யுத்தகாலத்தில் ஓவ்வொருவனும் தன் தன் தோள் வலிமையையே துணையாகக்கொண்டு போர்புரிந்தான். அநத யுத்தமானது, பயமுள்ளவர்களுக்குப் பயத்தைவளர்ப்பதாகவும் மயிர்க்கூச்சலை உண்டுபண்ணுகிறதாகவும் முற்காலத்திலநடந்த தேவாஸுரயுத்தம்போலக் கோரமாகவளர்ந்தது. ராவணன், சக்திகள் சூலங்கள் கத்திகள் இவற்றின்மழைகளால் ராமரைத் துன்புறுத்தினான். ராகவரும் தீட்டப்பட்டவைகளும் கூர்மையுள்ள வைகளும் உருக்கிற செய்தவைகளுமான அம்புகளால் ராவ ணனை அடித்தார். அப்படியே, லக்ஷ்மணன் மாமஸதானங்களைப் பிளக்கிறபாணங்களால் முயற்சியுள்ள இநதிரஜித்தை அடித்தான். இந்திரஜித்தும் அனேகபாணங்களால் லக்ஷ்மணனைப் பிளந தான். அஞ்சாதவிபீஷணன் பரஹஸ்தனமீதும் ப்ரஹஸ்தன் விபீஷணன்மீதும் பறவைகளினஇறகுகள் கட்டப்பட்டவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளுமான அம்புகளைப் பொழிந்தாகள். பல முள்ள அந்த மகாஸ்திரங்களுக்குச் சராசரங்களுடன்கூடின மூவுல கங்களுக்கும துன்பமஉண்டுபண்ணக்கூடிய எதிர்ப்பு நேர்ந்தது.

இருஊற்றெண்பத்தேழாவது அத்தாயம்.

ரா மோ பாக் யா ன ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ராவணன் பிரஹஸ்தனும் தூம்ராசுஷனும் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டுத் துயருற்று யுத்தத்திற்காகக் கும்பகர்ணனை அனுப்பியது.)

பிறகு, பரஹஸ்தன, விபீஷணனை விரைவாக எதிர்த்துவந்து யுத்தத்தில் கடுமையாகக்காஜிததுக கதாயுத்ததால அடித்தான். பயங்கரமானவேகத்துடன் கூடிய அந்தக்கதையினாலடிக்கப்பட்ட வனும் புத்திமானும் மிக்கபாகுபலமுள்ளவனுமான அந்தவிபீஷணன், இமயமலைபோல மிகவுறுதியாக இருந்துகொண்டு, அசையாமலிருந்தான். பிறகு, விபீஷணன், பெரியதும் நூறுமணிகளுடன் கூடியதுமான மகாசக்தியை எடுத்தது அபிமநதிரித்து அவனுடைய தலையைக் குறித்து எறிந்தான். அந்த ராசுஷன, வேகத்தோடு விழுகின்றதும் வஜ்ராயுத்ததின வேகமேபோன்ற வேகமுள்ளதுமான அந்தக்கதையினால் தலைதள்ளப்பட்டிருக்காறறினால் முறிக் கப்பட்ட மரம்போலக் காணப்பட்டான். யுத்தத்தில் அந்த பரஹஸ்தனென்கிற ராசுஷன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு தூம் ராசுஷன் அதிகவேகத்தோடு வானரர்களை எதிர்த்தோடினான். பிறகு, மேகத்துக்கொப்பானதும் பயங்கரமானதோற்றமுள்ளதும் வருகின்றதுமான அவனுடையஸையத்தைக் கண்டஅளவில், யுத்தத்தில் வானரவீரர்கள் விரைவாகச்சிதறிவிட்டார்கள். பிறகு, அந்த வானரர்ஷேஷ்டர்கள் விரைவாகச் சிதறி ஓடுகின்றதைக் கண்டு, வானரர்களுள் சிறந்தவனும் வாயுவின புத்திரனுமான ஹனுமான் வெளிப்பறப்பட்டான். அரசனே! அந்த ஹனுமான் யுத்தத்தில் ஸனைதத்தை நிற்கின்றதைக்கண்டு வானரர்கள் எல்லாரும் அதிக விரைவுடன் திருமயினாகள். பிறகு, அன்யோன்யம் எதிர்த்தோடுகின்ற ராமராவண ஸையங்களுடைய ஆரவாரமானது நெருங்கியதாகவும் மயிர்க்கூச்சலை உண்டுபண்ணுகிறதாகவும் தோன்றியது. கோரமானதும் ரகதச்சேறள்ளதுமான அந்தயுத்தம் நடந்துவரவே, தூம்ராசுஷன் அந்த வானரசேனையைப் பாணங்களால் ஓடும்படி அடித்தான். சத்துருக்களை ஜயிப்பவனும் வாயுவினபுத்திரனுமான அந்த அனுமான் எதிர்த்தவருகின்ற அந்த ராசுஷஸவீரனைப் பலத்தால் எதிர்த்தான். யுத்தத்தினால் ஒருவனையொருவன் ஜயிக்க எண்ணங்கொண்ட அந்த வானர

வீரனுக்கும் ராக்ஷஸவீரனுக்கும், இந்திரனுக்கும் பரஹ்லாதனுக்கும் நடந்ததுபோல, கோரமானயுத்தம் நடந்தது. ராக்ஷஸனகதைகளாலும் பரிகங்களாலும் ஹனுமானை அடித்தான். அனுமானும் அடிக்கட்டைகளையும் கிளைகளையுமுடைய மரங்களால் ராக்ஷஸனை அடித்தான். பிறகு, கோபங்கொண்ட வாயுபுத்திரனை ஹனுமான மிக்ககோபத்துடன் அந்தத் தூமராக்ஷஸைக் குதிரைகளோடும் ரத்ததோடும் ஸாரதியோடும் கூடக் கொன்றான்.

பிறகு, ராக்ஷஸவீரனை அந்தத் தூமராக்ஷன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு, மற்ற வானர்கள் பயமற்றவர்களாக ராக்ஷஸஸைனிகர்களைக் கொன்றார்கள். பலசாலிகளும் ஜயத்தினுலபிரகாசிப்பவர்களான வானர்களால் ஹிம்லிக்கப்படுகின்ற அந்த அரக்கர்கள எண்ணம் நிறைவேறாதவர்களாகப் பயத்தினுல லங்கையைக்குறித்து ஓடினார்கள். முறிய அடிககப்பட்டவர்களும் மாண்டவர்களபோக மிகுந்திருக்கிறவர்களான அந்த அரக்கர்கள், பட்டணத்தைநோக்கி ஓடி அரசனை ராவணனுக்கு எல்லாவற்றையும் நடந்தவண்ணம் தெரிவித்தார்கள். ராவணன், அந்த ராக்ஷஸர்களிடத்திலிருந்து யுத்தத்தில பரஹஸதனும சிறந்தவிலலாளியான தூமராக்ஷனும சேனைகளோடும் ராக்ஷஸர்களோடும் கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டு, மிகநீண்ட பெருமூச்சைவிட்டுச் சிறந்த ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து, 'கும்பகர்ணனுடைய செய்கைகளுக்கு ஸமயம் வந்துவிட்டது' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் உரைத்து, படுத்திருப்பவனும் அதிகமான உறக்கத்தையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டவனுமான கும்பகர்ணனை மிக்கபெரியசத்தத்துடன் கூடிய பற்பலவிதவாத்தியங்களால் எழுப்பும்படிசெய்தான். பிறகு, பயமடைந்தவனும் ராக்ஷஸராஜனுமான ராவணன், அதிகப் பரயத்தனத்தால கும்பகர்ணனைவிழிக்கச்செய்து, உறக்கத்தை விட்டவனும கவலையற்றவனும தன்நிலைமையிலிருப்பவனும மகாபலசாலியுமான அந்தககும்பகர்ணனைப்பார்த்து, 'கும்பகர்ண! உனக்கு இப்படிப்பட்ட தூக்கம் இருத்தலாலும், நீ மகாபயங்கரமாயும் கொடியதாயுமிருக்கிற இந்தக்காலத்தை அறியவில்லையாதலாலும், நீ பாக்கியசாலியாக இருக்கிறாய். இதோ ராமன் வானரர்களோடுகூட அணையினுல கடலைத் தாண்டி இங்கே நம்மனைவரையும் அவமதித்துப் பெரியநாசத்தைச் செய்கிறான். ஜனகனுடைய புதலவியும் ஸீதை என்கிற பெயருள்ளவளுமான இவனுடையமனைவி என்னால் கவரப்பட்டாள். அவளை மீட்டுக்

கொண்டுபோவதற்காக அந்தராமன் பெருங்கடலில் அணைகட்டி இங்கே வந்திருக்கிறான். அவனால், ப்ரஹ்ஸ்தன்முதலான நம்முடைய பரதுஜனங்கள் பலா கொல்லப்பட்டார்கள். பகைவர்களை அழிப்பவனே! உன்னைத்தவிர அவனைக்கொல்பவன் வேறு ஒருவனுமில்லை. பலசாலிகளுள்சிறந்தவனே! அப்படிப்பட்ட நீ இப்பொழுது கவசமூண்டு எதிர்த்துச்செல். பகைவர்களை அடக்குபவனே! யுத்தத்தில் ராமன்முதலிய எல்லாப் பகைவர்களையும் கொல். தூஷணனுடைய தம்பிமார்களான அந்த வஜ்ரவேகனும் ப்ரமாதியும் பெரியசேனையோடுசேர்ந்து உன்னைப் பின்தொடருவார்கள்' என்று சொன்னான்.

ராக்ஷஸராஜன், பலசாலியான சும்பகர்ணனைநோக்கி இவ்வண்ணம் சொல்லிவிட்டு, வஜ்ரவேகனையும் பிரமாதியையும் செய்யப்பட்டவேண்டிய கார்யத்தில் கட்டளையிட்டான். தூஷணனுடைய தம்பியாகளான அந்தவீரர்கள் ராவணைப்பார்த்தது, 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு, சும்பகர்ணனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பட்டணத்திலிருந்து விரைவாக வெளிப்புறப்பட்டார்கள்.

இருநூற்றெண்பத்தேட்டாவது அத்தயாயம்.

ரா மோ பாக் யான பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(லக்ஷ்மணனால் சும்பகர்ணனும் ஹனுமானால் வஜ்ரவேகனும் நீலனால் பிரமாதியும் கொல்லப்பட்டது.)

பிறகு, சும்பகர்ணன், துணைவீரர்களுடன் கூடியவனாக தன பட்டணத்தினின்று புறப்பட்டுத் திடமான முஷ்டியுடன் கூடியதும் எதிரில் நிற்பதுமான அந்த வானரஸையத்ததைக் கண்டான். ராமனைப்பார்ப்பதில் விருப்பத்தால அந்தசசேனையைப் பார்க்கின்ற அந்தக் சும்பகர்ணன், வில்லைக்கையிலபிடித்து ஸந்ததமாக நிற்கிற லக்ஷ்மணனைக் கண்டான். வானரர்கள் அவனை விரைவாக எதிர்த்துவந்து எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டனர். பிறகு, பயங்கரர்களானவானரர்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் ஆயுதங்களாகக்கொண்டு சிங்கநாதங்களைச் செய்தனர்; பருத்த உருவங்களுள்ள பலமரங்களால் அடிக்கவும் அடித்தார்கள். சில வானரர்கள் பெரியபயத்தைவிட்டு நகங்களால் துன்பமடையச்செய்தார்கள். அந்தவானரர்கள் யுத்தமார்க்கங்களால் பலவாறு போர்புரி

கினறவர்களாகிப் பயங்கரமான பலவித ஆயுதங்களால் ராக்ஷஸேந் திரனான குமபகாணனை அடித்தார்கள. அடிக்கப்படுகின்ற அநதக் கும்பகாணன, சிரித்தகுகொண்டு, பலன் சண்டபலன வஜரபாகு வெனகிற வானராகளைத் தினறன். ராக்ஷஸனான குமபகர்ண னுடைய அப்படிப்பட்ட துன்பத்தை உண்டுபண்ணுகிற செய்கை யைக்கண்டு பயந்தவர்களான தாரன முதலிய வானராகள அப பொழுது பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். ஸுகரீவன உரக்கக கூச்ச லிடுகின்ற வானரசேனையிலுள்ள ஸேரூபதிகளுடைய சத்தத்தைக் கேட்டு, பயமில்லாதவகுக கும்பகாணனை எதிர்த்தோடினான். பிறகு, உதாரமானமனமுள்ள வானரஸரேஷ்டன வேகத்தோடு கும்பகாணனை எதிர்த்துப் பலத்துடன் அவனதலையில் மரத்தால் அடித்தான். மகாதமாவும் மகாவேகமுள்ளவனுமான அநத ஸுகரீ வன் குமபகர்ணனுடைய தலையில் அடித்து மரத்தைச் சினன பின்னமாகச் செய்தானேயலலாமல் கும்பகாணனைத் துன்பமடையச் செய்தானிலை. பிறகு, அநத ராக்ஷஸன, மரத்தின அடியினால் தூக்கம் தெளிந்து சிங்கநாதருசெய்து இருகைகளாலும் வலிநது ஸுகரீவனைத் தூக்கிகுகொண்டுபோனான். ராக்ஷஸனான குமப காணனால் ஸுகரீவன கொண்டுபோகப்படுவதைக்கண்டு வீரனான லக்ஷமணன மித்திராகளை ஆனந்தமடையச் செய்கின்றவகுக ராக்ஷஸனை எதிர்த்தான். பகைவீராகளைக் கொல்பவனான அநத லக்ஷமணன எதிர்த்துவந்து மகாவேகமுள்ளதும் பொன்மயமான புங்கமுள்ள துமான பெரிய அம்பைக் கும்பகர்ணனமீது பிரயோ கித்தான். அந்தப் பாணமானது அவனுடைய கவசத்தையும் தேகத்தையும் பிளநது ரகத்தால் பூசப்பட்டதாகிப் பூமியைப் பிளநதுகொண்டு செநறது. அப்படி, மாபு பிளக்கப்பட்ட குமபகாணன வானராகிபதியை விட்டுவிட்டு மிக்க வேகத்தை அடைநது லக்ஷமணனை, 'நில, நில' எனறு சொனனான். சிறந்த வில்லாளியும் சலலை ஆயுதமாகுகுகொண்டவனுமான கும்பகர்ணன பெரியகலை ஓங்கிகுகொண்டு லக்ஷமணனை எதிர்த்தோடினான். லக்ஷமணன வேகமாகத் தனனை எதிர்த்துவருகின்ற அவனுடைய மேலேதூக்கப்பட்ட இருகைகளையும் முனைகூாமையான இரண்டு கூர்ரபரங்களால் வெட்டினான். அவன நானகு கைகளுள்ள வனானான். கறகளை ஆயுதங்களாகுகுகொண்ட அவனுடைய அந்த எல்லாப்புஜங்களையும் லக்ஷமணன் அஸ்திரலாகவத்தைக் காண் பித்துகுகொண்டு கூர்ரங்களால் அறுத்தான். அவன் பருத்த

சரீரமுள்ளவனும பலகாலகளும தலைகளும கைகளுமுள்ளவனும ஆனான். லக்ஷ்மணன் மலைகளின்குவியலுக்கொப்பான அந்தக் கும்பகாணனை பரமமாஸ்திரத்தினுல பிளந்தான். மகாவீரய முள்ளவனான அந்தக்கும்பகாணன், யுத்தத்தில் தியயாஸ்திரத்தால அடிக்கப்பட்டு, துளித்திருந்து பெரிடிநெருப்பால எரிக்கப்பட்ட மரம்போலக் கீழேவிழுந்தான்.

உயிர்போயக் கீழேவிழுந்திருக்கின்றவனும வருதரனுக்கொப்பானவனும பலசாலியுமான அந்தக்கும்பகாணனைக்கண்டு ராக்ஷஸர்கள் பயத்தால் ஓடினார்கள். அவ்வாறு ஓடுகின்ற அந்தயுத்த வீரர்களைப்பார்த்து மிக்ககோபங்கொண்டவர்களும் தூஷணனுடைய தம்பிமார்களுமான அந்தவஜரவேகனும் பரமாதியும் அவர்களை நிலைத்துநிற்கச்செய்து, பிறகு, லக்ஷ்மணனை எதிர்த்துச் சென்றார்கள லக்ஷ்மணன் எதிர்த்துவருகின்றவர்களும் மிகுந்த கோபமுள்ளவாருமான அவ்விருவரையும் உரக்கக்காஜித்துப் பாணங்களால் எதிர்த்தடிந்தான் குந்திரந்தன் ! பிறகு, தூஷணனுடைய தம்பிமார்களிருவருக்கும் யுத்தமானான லக்ஷ்மணனுக்கும் மிக நெருங்கியதும் மயிரக்கூச்சலை உண்டுபண்ணுகிறதமான யுத்தம் நேர்ந்தது. அந்தலக்ஷ்மணன் பெரிய அம்புமழையை ராக்ஷஸர்களின்மீதுபொழிந்தான். அவ்விருவீரர்களும் மிக்ககோபங்கொண்டு அந்தலக்ஷ்மணன்மீதும் சரமாரியைப் பொழிந்தார்கள். வஜரவேகன் பரமதி இருவருக்கும் மிக்கபுஜபலமுள்ள லக்ஷ்மணனுக்கும் மிக்கபயங்கரமானயுத்தமானது ஒருமுகூத்தகாலம் இவ்வாறு நடந்தது பிறகு, வாயுபுக்திரனான ஹனுமான மலையினசிகரத்தை எடுத்தாகுகொண்டு எதிர்த்து விரைவாகவந்து வஜரவேகனைன்கிற ராக்ஷஸனுடைய உயிரை வாங்கினான். மகாபலசாலியான நீலினன்கிறவானரனும் தூஷணனுடைய தம்பியான பிரமாதியைக்குறித்து எதிர்த்து ஓடிவந்து பெரிய கலவினால அவனைப் பொடியாக்கினான். பிறகு, பரஸ்பரம் எதிர்த்திதாயுவருகின்ற ராமராவண ஸையங்களுக்கு, தீமையை விளைவிக்கிற யுத்தமானது மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கியது. வனத்திலவளர்ந்த வானரர்கள் ராக்ஷஸர்களை நூற்றுநூற்று வராகக் கொன்றனர். ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களைக் கொன்றார்கள். அந்த யுத்தத்தில் பெரும்பாலும் ராக்ஷஸர்களைக் கொல்லப்பட்டார்கள் ; வானரர்களோ கொல்லப்படவில்லை.

இருநூற்றெண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்துக்கும் யுத்தமும், அங்கதனால் இந்திர ஜித்தினுடைய ரதமானது நொறுக்கப்பட்டவுடன் மாயையினால் அந்த இந்திரஜித்தானவன் மறையவே ராமரும் அந்த இடம் வந்ததும்.)

பிறகு, யுத்தத்தில் துணைவீரர்களோடுகூடின கும்பகர்ணனும் மகாவில்லாளியான ப்ரஹஸ்தனும் அதிக செளர்யமுள்ள தூம் ராக்ஷணும் கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டு, ராவணன், வீரனும் புத்திரனுமான இந்திரஜிததைப்பார்த்து, 'பகைவர்களை நாசமசெய்வவனே! ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் ஸுகரீவனையும் கொல்வாயாக. ஸதபுத்திர! வஜரததைததாரிததவனும் இந்திராணியினகணவனுமான இந்திரனை யுத்தததிலஜயிதது உன்னால் பிரகாசிக்கிற கீர்த்தியானது அடையப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? பகைவர்களைக் கொல்பவனே! சஸ்திரங்களைததாரிததவாகருள் சிறந்தவனே! மறைந்துகொண்டோ வெளிப்படையாக இருந்துகொண்டோ வரங்கொடுக்கப்பெற்ற திவயமான அம்புகளால் எனனுடைய பகைவர்களைக் கொல்வாயாக. குற்றமற்றவனே! ராமலக்ஷ்மணரும் ஸுகரீவனுமாகிய இவர்களே உன்னுடைய அம்புகள் தாக்குவதைததாங்கச சக்தியுள்ளவர்களாகார். அப்படி இருக்க, அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்திருப்பவர்கள் சக்தியற்றவர்களென்பதில் ஐயமென்ன? தோஷமற்றவனே! தோள்வலியமைந்தவனே! ப்ரஹஸ்தனும் கும்பகர்ணனும் யுத்தத்தில் கரணுக்குச்செய்யப்படாத பூஜையை நீ செய்வாயாக. புத்திர! நீ முற்காலத்தில் இந்திரனைஜயிதது என்னை மகிழ்வித்ததுபோல இப்பொழுது கூர்மையுள்ளபாணங்களால் சேனைவீரர்களுடன்கூடின பகைவர்களைக்கொன்று என்னை மகிழ்விப்பாயாக' என்று சொன்னான்.

அரசனே! இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட அந்த இந்திரஜித தானவன, 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டுக் கவசம்பூண்டு தேரினமீதேறி யுத்தத்திறகாக விரைந்துசென்றான். பிறகு, ராக்ஷஸரேஷ்டன தனபெயரைக் கேட்கும்படிசெய்து யுத்தத்திற்காக நல்ல லக்ஷணங்களுள்ள லக்ஷ்மணனை அழைத்தான். லக்ஷ்மணன், அடிபுடன் கூடியவில்லை எடுத்து நானேசையினால் பகைவரைப் பயமடையுமபடிசெய்துகொண்டு, சிங்கமானது அற்ப

மிருகத்தை எதிர்த்ததுப்போவதுபோல, அந்த இந்திரஜிததை எதிர்த்தது விரைவாகச் சென்றான். ஜயத்தில்விருப்பமுள்ளவர்களும் திவ்யாஸ்திரங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களும் ஒருவரோடொருவர் போட்டிபோடுகிறவா்களுமான அவர்களுக்கு அப்பொழுது மிகப்பெருமபோர் நேர்ந்தது. பலசாலிகளுள் சிறந்தவனான இந்திரஜிததோ, இந்த லக்ஷ்மணனைப் பாணங்களால் மீறமுடியாமற்போனபொழுது மிக்கமுயற்சியைச் செய்தான்; பிறகு, மகாவேகமுள்ள தோமரங்களால் இவனை அடித்தான். அந்த லக்ஷ்மணன், வருகின்ற அந்தத்தோமரங்களைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் துண்டாடினான். கூரியபாணங்களால் அறுக்கப்பட்ட இந்திரஜிததினுடைய அந்தத்தோமரங்கள் யுத்தத்தில் தூறு தூறுகத துணிக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தன. நல்லசாந்தியுள்ளவனும் வாலியின் புத்திரனுமான அங்கதன், மரத்தை ஒங்கிக் கொண்டு மிக்கவேகத்துடன் அந்த இந்திரஜிததை எதிர்த்தோடிவந்து, அவனதலையில் அடித்தான். பரபரபிலலாதவனும் சிறந்த வீரனுமான இந்திரஜிததானவன் பிராஸத்தால் அவனுடைய மார்பில் அடிக்க விருமபினான். அவனுடைய அந்தப் பிராஸத்தை லக்ஷ்மணன் துண்டாடினான். ராவணகுமாரனான இந்திரஜிததானவன், பக்கத்திலவந்திருக்கிறவனும் வீரனும் வானரஸுரேஷ்டனுமான அந்த அங்கதனை இடவிலாவில் கதையினால் அடித்தான். பலசாலியான அந்தவாலிபுத்திரன், அந்த அடியைப் பொருட்டாக எண்ணாமல், கோபத்தினால் அப்படியே அந்த இந்திரஜிததின்மீது ஆசசாமரத்தின அடிக்கட்டையை எறிந்தான். பார்த்த! இந்திரஜிததின் வதத்தை உதேசித்து அங்கதனால் கோபத்துடன் எறியப்பட்ட அந்தமரமானது, குதிரைகளுடனும் ஸாரதிகளுடனும் கூடிய இந்திரஜிததினுடைய ரதத்தை நாசமசெய்தது. அரசனே! பிறகு, ஸாரதியை இழந்தவனை ராவணகுமாரன் குதிரைகள் கொல்லப்பட்ட ரதத்தினின்று துள்ளிக் குதித்து மாயையினால் அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான். அனைகமாயைகளுள்ள அந்தராக்ஷஸன் மறைந்ததை அறிந்து ராமர் அந்த இடத்திற்கு வந்து அந்தப்படையை எல்லாப்பககங்களிலும் பாதுகாத்தார். அந்த இந்திரஜிததானவன், பிறகு, வரன்கொடுக்கப்பெற்ற பாணங்களால் அப்பொழுது ராமரையும் மகாபலசாலியான லக்ஷ்மணனையும் எல்லா அங்குகளிலும் குறிவைத்து அடித்தான். சூரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும், அப்பொழுது மாயையினால் மறைந்த

வனும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கிறவனுமான அந்த இந்திர ஜித்துடன் பாணங்களால் போர்புரிந்தார்கள். அவன புருஷஸரேஷ்டர்களான அவர்களுடைய எல்லா அங்கங்களிலும் கோபத்தால் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் அம்புகளை மீண்டும் பிரதியாகித்தான். கண்ணுக்குப்புலப்படாதவனும் ஒழிவற்று அம்புகளைத் தொடுப்பவனுமான அந்த இந்திரஜித்தைத் தேடுகின்றவர்களாக வானராகள் பெரியகறகளை எடுத்ததுக்கொண்டு ஆகாயத்தில் பிரவேசித்தார்கள். ராக்ஷஸனான அந்த இந்திரஜித்தானவன், கண்ணுக்குப்புலப்படாமலிருந்துகொண்டு, அந்நவான ராக்ஷையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் அம்புகளால் அடித்தான அந்த இந்திரஜித்தானவன், மாயையினால் மறைந்துகொண்டு, (ராமலக்ஷ்மணர்களை) அதிகமாக அடித்தான். அம்புகளால் டிக்கப்பட்டவர்களும் வீரர்களும் பிராதாக்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் ஆகாயத்தினின்று ஸூயசந்திரர்கள் விழுவதுபோல பூமியில் விழாதார்கள்.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றுவது அதயாயம்.

ரா மோ பாக் யான பர் வம். (தோடர்ச்சி)

(விபீஷணன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய மயக்கத்தைப்போக்கியதும், ஸுகீர்வன் அவர்களுடையதேகங்களில் தைத்திருக்கிற பாணங்களை மறொளஷதியினால் எடுத்ததும், துபேரதாதன் கொண்டு வந்த ஜலத்தால் ராமர்முதலியவர்கள் கண்களை அலம்பிக் கொண்டதும், அவர்களுக்கு இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதபொருள்களைக் காண்கிற சக்தி உண்டானதும், லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தைக் கொன்றதும், ஸூதையைக் கொல்ல முயன்ற ராவணனை அவந்தியன் திருப்பியதும்)

பிராதாக்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் கீழே விழாததைக்கண்டு, ராவணகுமாரன், வரம்பெற்ற அம்புகளால் அப்பொழுது மீண்டும் கடடினான். புத்தநங்கத்தில் இந்திரஜித்தினால் அம்புலலையினால் கட்டப்பட்டிருக்கிற அந்த வீரர்களான புருஷஸரேஷ்டாக்களிருவரும் கூட்டிலடைக்கப்பட்ட கிளிகளபோல விளங்கினார்கள். பூமியில் விழாதிருப்பவர்களும் எல்லா அங்கங்களிலும்

பாணங்கொல் நிறைக்கப்பட்டவர்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து வானரராஜனுள் ஸுகீவன் ஸுஷேணன், மைந்தன், துவிவிதன், குமுதன், அங்கதன், ஹனுமான, நீலன், தாரன், நான் ஆகிய வானரர்களோடுகூட அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு தஞ்சை உபசாரமசெய்தான். பிறகு, (வேறேரிடத்தில்) வெற்றிபெற்றுவந்த விபீஷணன், அந்த இடத்தை அடைந்து, மிக்க மயக்கமடைவிக் கப்பட்டிருக்கிற அந்த வீரகளைப் பிரஜ்ஞாஸ்திரத்தினால் நினைவை அடையுமபடி செய்தான். ஸுகீவன், திவ்யமந்திரத்தால் அபிமந்திரம செய்தப்பட்ட விசல்யை என்கிற மஹேஷத்தியினால் இவர்களை ஒருக்ஷணநேரத்தில் (உடம்பில்) பாணங்களில்லாதவர்களாகவும் செய்தான். அந்தப்புருஷஸரேஷ்டர்கள் பிரஜைஞையை அடைந்தவர்களாகவும் சல்யங்களற்றவர்களாகவும் எழுந்திருந்தார்கள். இந்த மகாரதாளங்களிலும் நொடிப்பொழுதில் களை தீராதவர்களுமானவர்கள். பார்த்த! பிறகு, விபீஷணன், இக்ஷவாகுசுலநதனரான ராமரைத் துன்பம் நீங்கினவராகக்கண்டு, அஞ்சலிபந்தமசெய்துகொண்டு, 'பகைவரை அடக்குகிறவரே! குபேரனுடைய கட்டளையால் இந்தயக்ஷன் தீராததை எடுத்துக் கொண்டு கைலாஸத்திலிருந்து உமபிடம் வந்திருக்கிறான். பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்வரே! மகாராஜரே! மறைந்திருக்கின்ற பிராணிகளைக் காண்பதற்காகக் குபேரன் உமக்கு இந்தத்தீர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறான். இந்தத்தீர்த்தத்தால் கண்களை அலம்பிக் கொண்டால் தேவிரா மறைந்திருக்கிற எல்லாப்பிராணிகளையும் பாப்பீர். 'எவனுக்கு இந்தத்தீர்த்தத்தைக் கொடுப்பீரோ அவனும பாப்பான்' என்று சொன்னான். ராமர், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று மந்திரங்களால் குணமுண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தத்தீர்த்தத்தை வாங்கிக் கண்களை அலம்பிக்கொண்டார். பெரியமனமுள்ள லக்ஷ்மணனும் கண்களை அலம்பிக்கொண்டான். ஸுகீவனும் ஜாமப்பவானும் ஹனுமானும் அங்கதனும் மைந்தனும் தவிவிதனும் நீலனும் மற்றும் பெரும்பாலான வானரஸரேஷ்டர்களும் கண்களை அலம்பிக்கொண்டார்கள். விபீஷணன் சொல்லியது சொல்லியபடியே நேர்ந்தது. யுதிஷ்டிர! அவர்களுடைய கண்கள் க்ஷணநேரத்தில் ஸாதாரணக்கண்களால் பார்க்கக் கூடாதவிஷயங்களைப் பார்த்துச் சக்தியுள்ளவைகளாயின.

அப்பொழுது வெற்றிபெற்ற இந்திரஜித்தானவன் தன்னுடைய செய்கையைப் பிதாவுக்குத்தேரிவித்தது விரைவுடன் யுத்த

முனைக்கு மீண்டும் வந்தான். அதிககோபமுள்ளவனும் மீண்டுமே யுத்தமசெய்யவிரும்பி வந்திருப்பவனுமான இந்திரஜிததைக் குறித்து லக்ஷ்மணன் விபீஷணனுடைய அபிப்ராயத்தில் நிலை பெற்று எதிர்த்துச்சென்றான். பிறகு, மிக்ககோபம்கொண்ட லக்ஷ்மணன், விபீஷணனால் ஸங்கேதம் செய்யப்பட்டு ஜயததால் பிரகாசிப்பவனான அந்த இந்திரஜிததை நிதயக்கடன்களைச் செய்துமுடிப்பதற்குள்ளாகவே கொல்ல எண்ணம்கொண்டு பாணங்களால் அடித்தான். அப்பொழுது, ஒருவரை ஒருவர் ஜயிப்பதில் விருப்பமுள்ளவர்களான அவ்விருவருக்கும் இந்திரனுக்கும் பிரஹ்லாதனுக்கும் யுத்தம் நடந்ததுபோல மிகவும் விசித்திரமும் ஆச்சர்யகரமுமான யுத்தம் நடந்தது. இந்திரஜித், லக்ஷ்மணனை மர்மஸ்தானங்களைப் பிளக்கின்றவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளுமான பாணங்களால் அடித்தான். லக்ஷ்மணனும், நெருப்புப்போன்ற பாணங்களால் இந்திரஜிததை அடித்தான். லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்கள தாக்குவதனால் கோபம்மூண்ட இந்திரஜிததானவன் லக்ஷ்மணனைக்குறிவைத்து ஸர்ப்பங்கள்போன்ற எட்டுப்பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். மித்திரர்களை ஆனந்தமடையச் செய்கின்ற ஸுமிதராபுத்ரனான லக்ஷ்மணன் அந்த இந்திரஜிததினுடைய பாணங்களை நெருப்புபோலததாக்குகின்றவைகளும் இறகு கட்டினவைகளுமான மூன்று நாராசங்களால் தடுத்தான். லக்ஷ்மணனும் ராக்ஷஸன்மீது மீண்டும் எட்டுப்பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். வீரனான லக்ஷ்மணன் இந்திரஜிததை அப்படி அடித்தான். அதைச்சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்று கேட்பாயாக. ஒரு பாணத்தால் விலலுடன் கூடின அவனுடைய ஒரு கையைத் தேகத்திலிருந்து கீழே விழச்செய்தான்; இரண்டாவது பாணத்தால் மற்றொருகையையும் கீழேவிழும்படி செய்தான்; தீட்டப்பட்டதுனியுள்ளதும் பிரகாசிப்பதுமான மூன்றாவது பாணத்தால் நல்லமூக்குகளதும் ஜவலிக்கின்ற குண்டலங்களணிந்ததுமான அவனுடைய தலையையும் நொய்தான். தோள் பூட்டுக்கள் அறுககப்பட்டவனும் தலைபில்லாமுண்டமாகக் காணப்படுகின்றவனுமான அவன், வேர் அறுககப்பட்ட மரம்போலப் பூமியில் விழுந்தான். பலசாலிகளுள் சிறந்தவனான லக்ஷ்மணன் அஸ்திரங்களால் அவனைக்கொன்று லாரதியையும் கொன்றான். அப்பொழுது, குதிரைகள் அந்தரத்ததை லங்கையினுள் இழுத்துச் சென்றன. ராவணன், புத்திரனால்விடுபட்ட அந்தரத்ததைப்

பார்த்தான. அந்தராவணன், புத்திரன்மாண்டதைக்கேட்டுப் பயத தினால் மனங்கலங்கினவனாகவும் சோகததாலும் மோகததாலும் பீடிககப்பட்டவனாகவும் வைதேஹியைக்கொல்வதற்கு முயன்றான். அசோகவனத்திலிருப்பவரும் ராமனைப்பார்ப்பதில் மிகுந்த ஆவ லுள்ளவளுமான அந்த லீதையைக்குறித்துக் கெட்ட எண்ண முள்ளராவணன் கத்தியை எடுத்ததுகொண்டு வேகததோடு ஓடி னான். கெட்டபுத்தியை உடையவனான அவனுடைய அந்தப்பாப நிச்சயத்தைப்பாபாது அவிந்தியன், மிக்ககோபமுள்ள அந்தராவ ணனைத் தணியச்செய்தகாரணத்தைக் கேள். அவிந்தியன், 'ராவண! பிரகாசிக்கின்றமகாராஜ்யத்திலிருக்கிற நீ ஸ்தீரீயைக் கொல்லுவது தகாது. இவன் சிறையிலவைக்கப்பட்டு உனவசத்தி லிருந்ததால் கொல்லப்பட்டவனே. தேகத்தைப்பிளந்ததனால் இவன் கொல்லப்பட்டவளாகமாட்டாளென்பது என்னுடைய எண்ணம். இவளுடையபாததாவையே கொல்வாயாக. அவன் கொல்லப்பட்டால் இவன் கொல்லப்பட்டவளாவான். மகிமை வாய்ந்த இந்திரன் கூட விகிரமத்தில் உனக்கு ஈடாகான். உன்னால் அடிககடி இந்திரனுடன்கூடினதேவர்கள் யுத்தத்தில் பயமடை யும்படி செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்' என்றான். அவிந்தியன் கோபங்கொண்ட ராவணனை இப்படிப் பலவாறானவாக்கியங்களால் அப்பொழுது தணியச்செய்தான. அவனும் அந்தவசனத்தை ஏற்றுக்கொண்டான். அந்தராவணன் புறப்பட்டுப்போவதில் புத்தி யைச்செலுத்தி ஸாரதியைப்பார்த்தது, 'என்னுடையரத்ததை ஸஜ்ஜமசெய' என்று அப்பொழுது கட்டளையிட்டான்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றேராவது அத்தியாயம்.

ராமோபாச்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் இந்திரஜித்தின் வதத்தினால் கோபங்கொண்டு தானே யுத்தத்திற்காக ராமரை எதிர்த்துச்சேன்றதும், அப்பொழுது இந்திரன் ராமநக்குத் தனிரத்ததை அனுப்பியதும், மாயையினால் யுத்தம்செய்கின்ற ராவணனை ராமர் பிரம்மாஸ்திரத்தால் கொன்றதும்.)

பிறகு, ராவணன், ப்ரியனானபுத்திரன் கொல்லப்படவே, கோபங்கொண்டவனாக ஸ்வர்ணத்தாலும் ரத்னங்களாலும் அவன

கரிககப்பபட்டிருக்கிற ரதத்திலேறிககொண்டு புறப்பட்டான். அந்த ராவணன், பயங்கரமான உருவமுள்ளவாகளும் பறபல ஆயுதங்களைக் கையில் பிடித்தவாகளுமான ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டவனாக வானரயுகத்தினை நொறுக்கிக்கொண்டு ராமரை எதிர்த்தோடிவந்தான் எதிர்த்துவருகின்றவனும் மிக்ககோபமுள்ளவனுமான அந்த ராவணனை மைந்தனும் நீலனும் நளனும் அங்கத்தனும் ஹனுமானும் ஜாம்பவானும் ஸையனங்களோடு கூடியவர்களாகச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அந்தக்கரடிகளும் சிறந்த வானரர்களும் அந்த ராவணஸையத்தை அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே மரங்களால் அடித்து நாசமசெய்தார்கள். பிறகு, தன்னுடைய ஸையம் பகைவர்களால் கொல்லப்படுவதைப்பார்த்து மாயாவிடும் ராக்ஷஸர்களுக்கு அநிபதியுமான ராவணன் மாயையை உண்டு பண்ணினான். பிறகு, அம்புகளையும் சக்திகளையும் ரிஷ்டிகளையும் கையிறகொண்ட ராக்ஷஸர்கள் தூற்றுக்கணக்காகவும் ஆரி ரக்கணக்காகவும் அவனுடைய தேகத்தினின்று வெளிப்பட்டவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். ராமர் அந்த ராக்ஷஸர்களின் வரையும் திவ்யாஸ்திரத்தால் கொன்றார். பிறகு, அந்த ராக்ஷஸநிபதியானவன் மறுபடியும் மாயையை உண்டுபண்ணினான். பாரத¹ தசானனன் ராமருடைய ரூபங்களையும் லக்ஷ்மணனுடைய ரூபங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ராமரையும் லக்ஷ்மணனையும் எதிர்த்தோடிவந்தான் பிறகு, ராமரையும் லக்ஷ்மணனையும் துன்புறுத்திக்கொண்டிருந்த அந்தராக்ஷஸர்கள் அப்பொழுது விறகையெடுத்திக்கொண்டு ராமரை எதிர்த்துவந்தார்கள். இக்க்ஷவாகுநந்தனான¹ லக்ஷ்மணன், ராக்ஷஸராஜனுடைய அந்தமாயையைப் பார்த்துப் பரபரப்பில்லாதவனாக ராமரைநோக்கி, 'நமமையே போல உருவமெடுத்தவருகிற இந்தப்பாவிகளான ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வீராக' என்று வீரமொழியெழுதிக்கொண்டே சொன்னான் ராமர் தம் உருவமேபோன்ற உருவெடுத்திருக்கிற அவர்களோடும் மறற ராக்ஷஸர்களையும் கொன்றார்

பிறகு, இந்திரனுடைய ஸாரதியான மாதலியானவன் பசுசைநிறமுள்ள குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் ஸாரியன் போல ஜவலிக்கின்றதுமான ரதத்தோடு டுத்தத்தில் ராமரை வந்தனுகினான் மாதலி, 'பசுசைக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் ஜயத்தைக்கொடுப்பதுமான இந்திரனுடைய இந்த உத்தம

¹ வேறுபாடும்

ரதமானது அவனுடைய கட்டளையினால் உமக்காக இங்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. காசுதஸதரே! புருஷஸரேஷ்டரே! இந்திரன இந்த உததம் ரதத்தினால் புத்தத்தில தைதயர்க்களையும் தானவர்க்களையும் நூற்றுவாநூற்றுவராகக் கொன்றான். புருஷஸரேஷ்டரே! ஸாரதியாகிய என்னை நடததப்படடிருக்கிற இந்த ரதத்தினால் சீக்கிரம் ராவணனைக் கொல்வீராக. காலதாமதம் செய்யாதீர்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ராகவா, மாதலியின உண்மையான வசனத்தில, 'இது ராக்ஷஸனுடைய மாயை' என்று ஸந்தேகப்பட்டார். அப்பொழுது, விபீஷணன், அவரைக்கூறித்தது, 'புருஷஸரேஷ்டரே! இது துராத்மாவான ராவணனுடைய மாயையன்று. அதிக காந்தியுள்ளவரே! ஆகையால், இந்த இந்திரரதத்தில சீக்கிரமாக ஏறும்' என்று சொன்னான். பிறகு, காசுதஸ்தர், ஸந்தோஷத்தோடும் விபீஷணனைப்பார்த்து, 'அபபடியே' என்று சொல்லி ரதத்தினமீதேறிக் கோபமுள்ளவராகித் தசகரீவனை ரதத்தால் எதிர்த்தார். ராவணன் எதிராகப்பட்டவுடன், பிராணிகள் ஆ! ஆ! எனனும ஒலியைச் செய்தன. அபபடியே ஆகாயத்தில் படகவாத்தியகோஷங்களுடன் கூடினவைகளும் தேவலோகத்தவைகளுமான சிங்கநாதங்களும் தோன்றின. ராவணனுக்கும் ராஜகுமாரரான ராமருக்கும் அபபடிப் பெருமபோர் நடந்தது. அந்தபுத்தமானது வேறு ஒப்புமையிலலாததாக அவ்விருவர்களுக்கிடையே அபபடி நடந்தது. அந்த ராக்ஷஸன் மிக்க கோரமானதும் இந்திரனுடைய வஜராயுதம்போலப் பிரகாசிப்பதும் ¹ பிரம்மதண்டம்போன்றதும் ஒருகப்பட்டதுமான சூலத்தை ராமர்மீது எறிந்தான். ராமர் அந்தச்சூலத்தைக் கூடாமையான பாணங்களால் விரைவாக வெட்டினார். செய்தற்கரிய அந்தச்செய்கையைக்கண்டு ராவணனைப் பயம் வந்தணுகியது. பிறகு, அவன் கோபங்கொண்டு ராமர்மீது ஆயிரமாயிரமாகவும் பதினாயிரம் பதினாயிரமாகவும் கூர்மையான பாணங்களையும் பறப்பலசஸ்திரங்களையும் விரைவாகப் பிரயோகித்தான். பிறகு, புசுண்டிகளையும் சூலங்களையும் உலககைகளையும் கோடாலிகளையும் சக்திகளையும் பலவித வடிவமுள்ள சதக்னிகளையும் கூடாமையுள்ள க்ஷீரங்களையும் பிரயோகித்தான். ராக்ஷஸனான தசகரீவனுடைய பற்பல விதமான அந்த மாயையைக்கண்டு எல்லா வானரர்களும் பயத்தினால்

¹ பிராமமணசாபம்; ஸபாபாவம் 25-ம் பக்கம், உத்தியோகபாவம் 217 ம பக்கம் குறிப்புகளிற காண்க.

எல்லாத்திக்குக்களிலும் ஓடினார்கள். பிறகு, ராகவர் நல்ல இறகுகளுள்ளதும் கூரியவாயுள்ளதும் பொற்புங்கமுள்ளதும் உதமமுமான பாணத்தை அம்புதனூணியிலிருந்து எடுத்தது ப்ரம் மாஸ்திரமந்திரதேதோடு சேர்த்தாரா. ராமரால் பிரமமாஸ்திரத தால் அபிமந்திரணம் செய்யப்பட்ட அந்தப் பாணத்தைப் ¹ பார்த்து இந்திரனை முதன்மையாகக்கொண்ட தேவர்களும் கந்தர்வா களும் ஸந்தோஷித்ததாகள். தேவர்களும் அஸுரர்களும் கினன ரர்களும் பிரமமாஸ்திரப்யோகத்தால் சத்துருவான ராக்ஷஸ னுடைய ஆயுளைச் சிறிதே மிகுதியுள்ளதென்று எண்ணி னார்கள். பிறகு, ராமர் ஒப்பற்ற தேஜஸுள்ளதும் ராவண னுக்கு மரணத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும் கோரமானதும் பிரயோகிக்கப்பட்ட பிரமமதண்டம்போன்றதமான அப்படிப் பட்ட பாணத்தைப் பிரயோகித்தார். பாரத! ராமரால் அதிக மாக இழுத்ததுவிடப்பட்ட அந்தப் பாணத்தினால் ரததேதோடும் குகிரைகளோடும் ஸாரதியோடும்கூடின ராவணன் பெரிய ஜவாலையுடனகூடின அகனியினால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் பற்றப் பட்டு நனறாக எரிந்தான. பிறகு, காரியத்தை எளிதில் செய்கிற ராமரால் ராவணன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, கந்தர்வர்களுட னும் சாரணர்களுடனும்கூடின தேவர்கள் சந்தோஷமுள்ளவர் களானார்கள். மகாபாக்ஷயசாலியான அந்த ராவணனை ஐந்து பூதங்களும் விட்டன. அந்த ராவணன் பிரம்மாஸ்திர தேஜஸினால் எல்லா உலகங்களினின்றும் நழுவிவிழும்படி செய்யப்பட்டான். அவனுடைய சரீர தாதுக்களும் மாமஸமும் ரக்தமும் பிரம்மாஸ்திரத்தினால் எரிக்கப்பட்டு நாசமடைந்தன; சாமபல்கூடக் காணப் படவில்லை.

¹ இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

இருளற்றத்தொண்ணூற்றிரண்டாவது அதயாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் கொல்லப்பட்டபிறகு அவந்த்யன் ஸுதையை ராமரிடம் அழைத்துவந்ததும், ஸுதை ராமர் தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளாமையால் பூமியில் விழந்ததும், ஆகாயத்தில் பிரம்மா முதலியவர்கள் ஸுதையினுடைய நன்னடையைக்கூறி அவளை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ராமருக்குச் சொல்லியதும், ராமர் ஸுதை லக்ஷ்மணன் முதலியவர்களோடு அயோத்திக்குப் புறப்பட்டதும், பரதனிடம் ஹனுமானத் தூதனுப்பி நந்திக்கிராமம் வந்து பரதன் முதலியவர்களோடு அயோத்திக்கு வந்ததும், வஸிஷ்டர் முதலியவர்கள் ஸுதையோடு ராமருக்கு முடிசூட்டியதும், ராமர், ஸுகீர்வன் விபீஷணன் முதலியவர்களுக்குத் தக்க வேதமத்யளித்துத் தீருப்பி அனுப்பிவிட்டு அயோத்தியை ஆண்டதும்.)

அந்த ராமர், அலபனும் தேவசததுருவும் ராக்ஷஸர்களுக்கு அரகனுமான ராவணனைக்கொன்று, நணபர்களோடும் லக்ஷ்மணனோடுகூட அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவரானார். பிறகு, தசகரீவன கொல்லப்பட்டவே, ரிஷிகளை முன்னிட்டவர்களான தேவர்கள் ஜயத்தோடுகூடிய ஆசீர்வசனங்களால் மிக்க தோள்வலியமைந்த அந்த ராமரை அரகித்தார்கள். தேவலோகத்திலுள்ள எல்லாத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் புஷ்பவாஷகங்களாலும் வாகுக்களாலும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ள ராமரைத் துதித்தார்கள் அவர்கள், யுத்தத்தில் ராமரைப் பூஜித்து வந்தபடியே திருமயிசு சென்றார்கள். (விரத்தினின்று) நமுவாதவனே! அந்த ஆகாசமானது மஹோத்ஸவமுள்ளதுபோல ஆயிற்று பிறகு, மிக்க கீர்த்தியுள்ளவரும் பிரபுவும் பகைவர்களுடைய பாட்டணங்களை ஜயிப்பவருமான ராமர் தசகரீவனைக் கொன்று லங்கையை விபீஷணனுக்குக் கொடுத்தார். பிறகு, நல்ல புத்திமானான அவிந்த்யனென்கிற வயதுமுதிர்ந்த மந்திரியானவன் விபீஷணனுக்குப் பின்னே செல்லுகிற ஸீதையை முன்னிட்டக்கொண்டு வெளியில் புறப்பட்டான். மகாத்மாவும் தீனத்தனமையை அடைந்திருப்பவருமான ரகு விரரைப் பார்த்து, 'மகாத்மாவே! நல்லொழுக்கமுள்ளவனும்

பட்டமஹிஷியுமான ஜானகியைப் பெற்றுக்கொள்ளும்' என்று சொன்னான். ராமர், இந்தவசனத்தைக் கேட்டு, அந்த உத்தம ரதத்திலிருந்து இறங்கி, கண்ணீரால் மூடப்பட்டிருக்கிற ஸீதையைக் கண்டார். அழகிய எல்லா அங்கங்களுமுள்ளவளும் பல்லக்கிலிருப்பவளும் சோகத்தால் மெலிந்திருப்பவளும் எல்லா அங்கங்களும் அழுக்கிலை அதிகமாக வியாபிக்கப்பட்டிருப்பவளும் சடையுள்ளவளும் கருமையான ஆடையுள்ளவளுமான அந்த வைதேஹியைப்பார்த்தது ராமா ராவணனுடைய ஸ்பர்சத்தால் ஸந்தேகமுள்ளவராக இங்கிதத்தை முழுமையையும் காண்பித்தது, அவளுக்கு ப்ரியத்தையும் தெரிவித்து, 'வைதேஹி! போ. நீ விடுபட்டாய். எது செய்யத்தக்கதோ அது என்னால் செய்யப்பட்டது. கலயாணி! நீ எனனைப் பதியாகப் பெற்று ராக்ஷஸன் வீட்டில் ஜரையை அடையவேண்டாம் என்கிற எண்ணத்தால் அந்த ராக்ஷஸன் எனனால் கொல்லப்பட்டான். தர்மநிச்சயத்தை அறிந்தவனான என்போனறவன் எவ்வாறு ஒரு ஸமயத்தில் அயலான் கைவசப்பட்டிருந்த பெண்ணை ஒரு முகூர்த்த காலமாவது ஏற்றுக்கொள்வான்? மைதிலி! நன்னடையுள்ளவளாக இருந்தாலும், அல்லது, கெட்ட நடையுள்ளவளாக இருந்தாலும், நாயிலை நககப்பட்ட ஹவிஸைப்போலிருக்கிற உன்னுடன் நான் இப்பொழுது கூடிவாழ்வதற்கு விரும்பவிலலை' என்று சொன்னார். பிறகு, பாலையான அந்த ஸீதையானவள் க்ரூரமான அந்த ராமவசனத்தைக்கேட்டு மனவருத்தமுற்று, வெட்டப்பட்ட வாழைபோல, உடனே கீழேவிழுந்தாள். இவளுக்கு முன்பு ஸந்தோஷத்தாலுண்டாயிருந்த முகத்தின் காந்தியானது, மூச்சுக்காற்றிலை கண்ணாடியிலிருக்கும் காந்தி நாசமடைவதுபோல, ஒருகூணத்தில் நாசமடைந்தது. பிறகு, அந்த வானராகள் எல்லாரும் அந்த ராமவசனத்தைக்கேட்டு, லக்ஷ்மணனோடுகூட உயிராதுறந்தவர்கள் போல அசைவற்றவர்களானார்கள்.

பிறகு, பரிசுத்தமான சித்தமுள்ளவரும் நான்கு முகங்களுள்ளவரும் தாமரைமலரில் பிறந்தவரும் உலகங்களைப் படைப்பவருமான பிரம்மதேவர் விமானத்தோடுவந்து ராகவருக்குக் காட்சியளித்தார். இந்திரனும், அக்னியும், வாயுவும், யமனும், வருணனும் யக்ஷர்களுக்கு அதிபதியும் ஐஸ்வர்யமுள்ளவனுமான குபேரனும், தோஷமில்லாதவர்களான ஸபதரிஷிகளும் தோன்றினார்கள். திவ்யமானதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான தேகத்

துடன்கூடின தசரதராஜனும ஸாவோததமமானதும் ஹம்ஸங்
களோடுகூடியதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான விமானத்தோடு ஆகா
யத்தில தோன்றினான். பிறகு, தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும்
நெருங்கியதான ஆகாசம் முழுவதும் நகூத்திரங்களால் அலங்க
ரிக்கப்பட்ட சரதகாலத்திலுள்ள ஆகாசவேளிபோல விளங்கி
யது. பிறகு, புகழ்பெற்றவளும மங்களகரியுமான வைதேஹி
யானவள் அவர்களுடைய மத்தியில் எழுந்திருந்து அகன்றமார்பை
யுடைய ராமரைப்பாதது, 'ராஜபுத்திரரே! உம்மீது நான் கோபங்
கொள்ளவில்லை. ஸதீபுருஷர்களுடைய கதியானது என்னால் அறி
யப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? இந்த என் சொல்லீயும் கேளும். எப்
பொழுதும் சென்றுகொண்டேயிருக்கிற வாயுபகவான் பிராணி
களுடைய தேகத்தினுள் ஸஞ்சரிக்கிறான். நான் பாவத்தைச்
செய்திருப்பேனாகில அவன் என்னுடைய பிராணனைப்போக்
கட்டும். நான் பாவத்தைச் செய்கிறேனாகில அக்னியும் ஜலமும்
ஆகாசமும் பூமியும் வாயுவும் என்னுடைய பிராணனைப் போகக்
ட்டும். வீரரே! நான் உமமைததவிர வேறுஒருவனைக் கணவிலும்
நினையாமலிருந்தது உண்மையானால் முன்பு தெய்வததால் கொடுக்கப்
பட்ட நீரே என்கருப் பதியாக இருக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, ஆகாயத்தில், மங்களகரமானதும் மகாத்மாக்
களான அந்த வானரர்களுக்கு அதிக ஆனந்தத்தை உண்டு
பண்ணுகிறதும் புணயமானதும் உலகநடைக்கு ஸாக்ஷியாயிருப்
பதுமான வாக்கானது தோன்றியது. வாயு, 'ஓ! ஓ! ராகவ!
நான் எப்பொழுதும் சென்றுகொண்டிருக்கிற வாயுவாகிறேன்;
இஃது உண்மை. அரசனே! மைதிலி தோஷமற்றவன்.
பாபையுடன சோந்துகொள்வாயாக' என்றான். அக்னி, 'ரகு
நந்தன! நான் பிராணிகளுடைய சரீரத்தினுள் இருக்கிறேன்.
ராம! மைதிலியானவள் அணுவளவும் குற்றம்செய்தவளல்லள்'
என்றான். வருணன், 'ராகவனே! பிராணிகளுடைய தேகங்
களில் ரஸங்களான என்னால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கின்றன
வன்றோ? நான் உன்னை நோக்கிச் சொல்லுகிறேன். மைதிலியை
ஏற்றுக்கொள்' என்றான். யமன், 'ராகவ! நான் தர்மஸ்வரூபி
யாக இருக்கிறேன். உலகங்களிலுள்ள ஜனங்களின் நலலவையும்
தீயவையுமான செய்கைகளுக்கு ஸாக்ஷியாகவுயிருக்கிறேன். பாவ
மில்லாத இந்த ஸீதையை ஏற்றுக்கொள்' என்றான். பிரம்மா,
'புத்திர! ஸாதுவே! நன்னடையுள்ளவனே! ராம! ராஜ

ரிஷிகளின் தாமங்களோடுகூடின உன்னிடத்தில் இது ஆசசரிய மனறு. என்னுடைய இந்த வசனத்தைக்கேள். வீரனே! தேவா களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் தானவர்களுக்கும் மஹரிஷிகளுக்கும் சததுருவான இவன் உன னால் கொல்லப்பட்டான். இவன் முற்காலத்தில் என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் எல்லாப் பிராணிகளாலும் கொல்லத்தகாதவ னான; ஒருகாரணத்தை உததேசித்ததுச சிறிதுகாலம் உபே கூழிக்கப்பட்டான். கெட்ட எண்ணமுள்ள அந்த ராவணனால் தன்னுடைய வதத்திறகாக ஸீதை அபஹரிக்கப்பட்டாள். நளகூபர சாபத்தால் இவளுக்கே ரகைக்ஷ என்னால் ஏறபடுத்தப்பட்டது. 'ஊருபயில்லாமலேருக்கிற அயலான் மனைவியை இவன் தொடு வனையாகில் நிசசயமாக இவனுடைய தலையானது நூறு துணுக காக வெடித்துப்போகும்' என்று அவன் முற்காலத்தில் சொல லப்பட்டிருக்கிறான். இந்த ஸீதைவிஷயத்தில் உனக்கு ஐயம் வேண்டாம். விசாலமான புத்தியுள்ளவனே! இவளை நீ பெற்றுக் கொள். அளவிற்றந்த தேஜஸுள்ளவனே! பெரிதான தேவகார்யம் உன்னால் செய்யப்பட்டது' எனறா. தசரதன், 'குழந்தாய்! பரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உனக்கு மகனாம். நான் உன னுடைய பிதாவான தசரதன். புருஷோத்தம! நான் அனுமதி கொடுக்கிறேன். ராஜ்யத்தை ஆள்வாயாக' என்றான். ராமா, 'ராஜேந்திரரே! நீர் என்னுடைய பிதாவானால் நான் உமமை அபிவாதனம் செய்கிறேன். உமமுடைய கட்டளையினால் அழகிய தான அயோத்தியாநகரியைக் குறித்ததுச செல்வேன்' என்றார். பரதஸரேஷ்டனே! பிதாவான தசரதன், மீண்டும் அதிக ஸந் தோஷத்துடன் ராமரைப்பாதது, 'ராம! சிவந்த கடைக்கண்க ளுள்ளவனே! அயோத்திக்குப்போ. (தேசத்தை) ஆளவாயாக. மிக்ககாந்தியுள்ளவனே! இப்பொழுது பதினான்கு வர்ஷங்கள் நிறைந்துவிட்டன' என்று சொன்னார்.

பிறகு, ராமர் தேவாகளை நமஸ்கரித்து நணபாகளால் கொண டாடப்பட்டு இந்திராணியோடு மகேந்திரன் கூடியதுபோலப் பார் யையுடன் கூடினார். பகைவாக்களைத் தவிர்த்துச் செய்வரான ராமர், பிறகு, அந்த அவிந்தயனுக்கு வரன்கொடுத்தார். தரிஜடை என்கிற ராக்ஷஸிக்கும் பொருளையும் கௌரவத்தையும் கொடுத்தார். பிறகு, பிரம்மதேவர் இந்திரனை முதன்மையாகக்கொண்ட தேவா களோடுசேர்ந்து ராமரைப் பார்த்தது, 'கௌஸலையைப் தாயாகக்

கொண்டவனே! எந்தவரன்களை இப்பொழுது நான் உனக்குக் கொடுக்கக்கடவேன்' என்று வினவினான். ராமர் தர்மத்தில் நிலை திருந்ததையும், பகைவர்களால் தோல்வியுண்டாகாமையையும் அரசுகளால் கொல்லப்பட்ட வானர்கள் உயிரோடு மீண்டு எழுந்திருப்பதையும் வரன்களாகக்கேட்டார். மகாராஜனே! பிறகு, பிரமமாவிலை, 'அவை அப்படியே ஆகட்டும்' என்கிறவசனம் சொல்லப்பட்டவுடன், அந்த வானர்கள் பிரஜைஞாய அடைந்த வர்களாக உயிரோடுமுந்தார்கள்.

மகாபாக்கியவதியானஸீதையும், 'புத்திர! ஹனுமானே! (உலகில்) ராமகீர்த்தியுள்ள அளவும் உனக்கு வாழநான் உண்டு. மஞ்சள்நிறமான கண்களுள்ளவனே! என் அருளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தேவபோகங்கள் எப்பொழுதும் உன்னை அடையும்' என்று ஹனுமானுக்கு வரத்தைக் கொடுத்தான். பிறகு, சிறந்தசெய்ச்சைகளுடைய அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, இந்திரனைத் தலைவனாகக்கொண்ட தேவர்களை வரும் அந்தரத்தானமடைந்தார்கள். ஜானகியுடன் சேர்ந்திருக்கிற ராமரைப்பார்த்து இந்திரனுடையலாரதியான மாதவியானவன் அதிகப்பரிதிபுள்ளவனாக நண்பர்களுடையமத்தியில், 'ஸத்தியபராக்கிரம! உன்னால் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும்முண்டாயிருந்த இந்தத்தகுக்கம் போக்கப்பட்டது. பூமியுள்ளவரையில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பன்னகர்களுமற்ற உலகத்து ஜனங்களும் உன்னைப் புகழ்ந்துபேசுவார்கள்' என்கிற இந்தவசனத்தைச் சொன்னான். இவ்வண்ணமுரைத்துச் சஸ்திரங்களைத் தரித்திருப்பவர்களுள் சிறந்தவரான ராமரை நன்குபூஜித்து விடை பெற்றுக்கொண்டு சூரியன்போலபரகாசிக்கின்ற அந்தரத்ததோடு சென்றான். பிறகு, ராமர் லக்ஷ்மணனுடன் ஸீதையைமுன்னிட்டுக்கொண்டு ஸுகரீவனைத் தலைவனாகக்கொண்ட எல்லாவானர்களோடும்கூடினவராக விபிஷணனை வைத்துக்கொண்டு லங்கையில் ரகையையச்செய்து மீண்டும் அந்த ஸேதுவில் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினார். பிறகு, பிரபுவும் தர்மாதமாவமான அந்த அரசர், முக்யமந்திரிகளால் சூழப்பட்டவராக, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற தும் அதிகமாகப்பிரகாசிப்பதும் நினைத்தவண்ணம் செல்லுகிறதுமான புஷ்பகவிமானத்தால் சென்று கடற்கரையில் முன்பு தாம்

படுத்திருந்த இடத்தில் எல்லாவானர்களோடும் தங்கினார். பிறகு, அவர் அந்தவானர்களை அழைத்துப் பூஜித்து அப்பொழுது ரத தினங்களால் ஸந்தோஷமடையச்செய்து எல்லாரையும் அனுப்பினார். அந்தவானரஸரேஷ்டர்களும் அந்தக்கோபுசசங்களும்கூடும் புறப்பட்டுப்போன பிறகு, ராமர் ஸுகீரீவனோடுசேர்ந்து மறுபடியும் கிஷ்கிந்தையை அடைந்தார். அடிப்பவர்களுள் சிறந்தராமர் விபீஷணனால் பின்தொடரப்பட்டவராகவும் ஸுகீரீவனோடுசேர்ந்தவராகவும் அப்பொழுது புஷ்பகவிமானத்தால் வைதேஹிக்கு வந்ததைக் காண்பித்துக்கொண்டே கிஷ்கிந்தையை அடைந்து, காரியத்தை நிறைவேற்றினவனான அங்கதனை இளவரசனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார்.

பிறகு, ராமர் அந்தவானர்களோடும் லக்ஷ்மணனோடுமே வந்தவழியினால் தமதுபட்டணத்தை நோக்கிச்சென்றார். பல தேசங்களுக்குப் பதியாகிய அந்த ஸ்ரீராமர் அயோத்தியாபட்டணத்தை நெருங்கிப் பரதனிடம் ஹனுமானைத் தூதனாக விரைந்து அனுப்பினார். (பரதனுடைய) குறிப்பினைத்தையும் கண்டு அந்தப்பரதனுக்கு பரியத்தைக் தெரிவித்து வாயு குமாரன் மீண்டுவதவுடன், ராமர் நந்திகராமத்தை அடைந்தார். லக்ஷ்மணனோடுகடியவரான அந்தராமர், அங்கே அழுகுருப்படிந்த மேனியையுடையவனும் மரபுரியை உடுத்தவனும் நந்திகிராமத்தை அடைந்திருப்பவனும் சததுருகனோடு சேர்ந்திருப்பவனும் முன்னிலையில் பாதுகைகளைவைத்துக்கொண்டு ஆஸனத்தில் இருப்பவனுமான பரதனைக் கண்டார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! சிறந்தவீரமுள்ளவரும் லக்ஷ்மணனோடுருப்பவருமான ஸ்ரீ ராவர் பரதனோடும் சததுருகனோடுமேசேர்ந்து ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். பிறகு, தமையனோடுசேர்ந்தவர்களான பரதசதுருகனாகளிருவரும் அப்பொழுது வைதேஹியின் தர்சனத்தினால் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். பரதன், வந்திருக்கிற அந்த ஸ்ரீராமருக்குத் தன்னிடத்தில் அடைக்கலமாகவைக்கப்பட்டிருந்த ராஜ்யத்தைப் பரமஸந்தோஷத்துடனும் அதிக உபசரணையுடனும் திருப்பிக்கொடுத்தான். பிறகு, சூரரான அந்த ஸ்ரீராமருக்கு (பெரியோரால்) ¹ ஸமமதிக்கப்பட்ட தினத்தில் ஸரவணநகரத்தி ரத்தில் வஸிஷ்டரும் வாமதேவரும் சேர்ந்து பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். பட்டாபிஷேகம்செய்யப்பட்ட அந்த ராமர் வானர்

¹ வேறுபாடும்.

களுள் மிகச்சிறந்தவனும் நணபர்களோடுகூடிவனனுமான ஸுக்ரீவனுக்கும் புலஸ்தியவமசததினுதிதவனான விபீஷணனுக்கும் வீடுகளுக்கும்போகும்படி அனுமதிக்கொடுத்தார். ப்ரீதிபுடன் கூடியவர்களும் ஸந்தோஷத்தோடு சோந்தவர்களுமான அவர்களைப் பல பல ரததினங்களைக் கொடுத்துக் கொளவிததுச் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை அவர்கள் மனத்தில் ஊன்றி நிற்கும்படிசெய்து வருத்தத்துடன் அனுப்பினார். ¹ அந்த ராகவர் அந்தப்புஷ்பகவிமானத்தையும் பூஜித்து ப்ரீதிபுடன் அதனைக் குபேரனுக்கே கொடுத்தார். பிறகு, அந்தராகவர் தேவர்களோடும் ரிஷிகளோடுங்கூடினவராகக் கோமதிநகியினருகில மூன்றுமடங்கு தக்ஷிணையுள்ளவைகளும் தடையற்றவைகளுமான தூறு அஸ்வமேதங்களைச் செய்தார்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றுமுன்றுவது அத்தாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(மாரீக்கண்டேயர், வந்துகிற யுதிஷ்டிரநுக்கு ராமோபாக்யானத்தைக் கூறிக் காரணங்களைக்காட்டித் துயரத்தைப் போக்கியது)

மிககபாகுபலமுள்ளவனே ! அளவற்றதேஜஸுள்ள ராமரால் முற்காலத்தில் வனவாஸத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்டதும் அதிக உக்கிரமாயிருப்பதுமான இந்தத்துயரம் இவ்வண்ணம் அடையப்பட்டது. புருஷஸ்ரேஷ்ட ! பகைவரை வாட்டுபவனே ! துயரப்படாதே. நீ சுஷ்ரீயாக இருக்கிறாய். தோள்வலிமையைப் பொறுத்ததும் பரதபக்ஷப்பயனுடன் கூடியதுமான வழியில் நீ நிலைபெற்றிருக்கிறாய். உன்னிடத்தில் பாவமானது அணுவளவும் காணப்படவில்லை. இந்திரனுடன்கூடின தேவாஸுரர்களும் இந்தவழியில் இருப்பார்கள். தேவர்களோடு ஒன்றுசேர்ந்து வஜ்ரபாணிபான இந்திரனால் வருதரனும் ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாத நமசிபும் தீரகஜிஹவைஎன்கிற ராக்ஷஸியும் கொல்லப்பட்டாகள. இவ்வுலகில் ஸஹாயமுள்ளவனிடத்தில் எல்லாககார்யங்களும் ஸித்திக்கின்றன. எவனுக்குத் தனஞ்சயன பிராதாவோ அவனுக்கு யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்படாதது எது இருக்கிறது? பயங்கரமான பராகிரமமுள்ள இந்தப் பீமனே பலசாஸிகளுள் மேன்மைபெற்றவன். மாதரீபுத்திரர்களான நகுலஸஹதேவர்கள் வீரர்கள் ; சிறந்த வில்லாளிகள் ; யௌவன

¹ பொருள் இரட்டித்தலால் இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன

முள்ளவர்கள். பகைவர்களைவாட்டுபவனே! இந்த ஸஹாயர்களோடு சேர்ந்திருக்கிற நீ ஏன் துயரப்படுகிறாய்? இவர்கள் தேவகணங்களோடுகூடின இந்திரனுடைய சேனையைக்கூடஜயிப்பார்கள். பரதா களுள்சிறந்தவனே! நீயும், சிறந்தவில்லாளிகளும் தேவர்கள் போன்ற உருவமுள்ளவர்களுமான இந்தஸஹாயர்களால் யுத்தத் தில் எல்லாசசததுருககளையும் ஜயிப்பாய். பலசாலியும் வீர்யத்தால் மதங்கொண்டவனும் துராதமாவுமான ஸைந்தவனால் இந்தஇடத்தி லிருந்து அபஹரிககப்பட்டவரும் துருபதராஜகுமாரியுமான இந்த க்ருஷ்ணை இந்த மகாதமாக்களால் ஒருவராலும் செய்யமுடியாத காரியங்களைசெய்து மீட்கப்பட்டதையும் ஜயதரதராஜன வெல லப்பட்டு உன்வசத்தை அடைந்ததையும் பார். அரசனே! ஸஹாய மிலலாமலிருந்த ராமரால் வேறுஜாதியைசசாராத குரங்குகளையும் கருமையான முகமுள்ள கரடிகளையும் நணபர்களாகக்கொண்டு பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள ராக்ஷஸனான தசக்ரீவனை யுத்தத்தில் கொண்டு வைதேஹியானவள மறுபடி மீட்டுக கொண்டுவரப்பட்டார். சூருஸரேஷ்டனே! ஆகையால், இவை அனைத்தையும் புத் தியினால் அடிககடி நினைத்துப்பார். பரதஸரேஷ்டனே! நீ துயரப் படாதே பகைவர்களைக் கொல்பவனே! உன்னைப்போன்ற மகாத மாக்கள் துயரத்திறகு ஆளாகமாட்டார்கள்' என்று சொன்னார். பேரறிவையுடையவரான மார்க்கண்டேயரால் இவ்வண்ணம் தேற் றப்பட்ட அரசர், துக்கத்தைவிட்டு, மனோதைர்யத்துடன் மீண் டிமே அந்தமார்க்கண்டேயரைநோக்கிப் பின்வருமாறு கூறலானார்.

ரா மோ பாக் யா ன ப ரீ வ ம் மு ன் றி ன் று.

இடுநூற்றத்தொண்ணூற்றநான்காவது அத்தியாயம்.

ப தி வ் ர தா மா ஹா த் ம் ய ப ரீ வ ம்.

(மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஸாவீத்திரியின் உபாக்யானத்தைச் சொல்லத்தொடங்கியதும், மத்ரராஜனுக்கு ஸாவீத்திரியின் அனுக்கிர ஹத்தினால் ஸாவீத்ரி யென்கிற கன்னிகை பிறந்ததும், அந்தப் பெண் பிதாவின் கட்டளையினால் மந்திரிகளோடு ராஜ ரீஷிகளுடைய ஆஸரமங்களில் தனக்குத் தகுந்த வரணத் தேடியதும்)

யுகிஷ்டிரர், 'மகாமுனிவரே! எப்படி இந்த துருபதராஜ குமாரியைப்பற்றித் துயரப்படுகிறேனோ அப்படி என்னைப்பற்றியும்

இந்தத்தம்பிமார்களைப்பற்றியும் கபடதால் என்னிடத்திலிருந்து கவரப்பட்ட ராஜ்யத்தைப்பற்றியும் நான் துயரப்படவில்லை. துராதமாக்களான தூயோதனன் முதலியவர்களால் சூதாட்டத்தில் துன்பப்படுத்தப்பட்ட நாங்கள் கருஷ்டையிலை கரையேற்றிவிடப்பட்டோம். அவள், மறுபடியும், காட்டிலிருந்தும் ஜயத்ரதனால் வலிந்து கவரப்பட்டாள். மகாபாக்கியவதியும் பதிவ்ரதையுமான இரத்ததுருபதகுமாரியைப்போன்ற ஓர் உததமஸ்திரீயானவள் உம்மால் இதற்குமுன் பாக்கப்பட்டிருக்கிறாளா? அல்லது, கேட்கப்பட்டிருக்கிறாளா?’ என்றுவினவினார்.

மார்க்கண்டேயா, ‘அரசனே! யுதிஷ்டிர! குலஸ்தீர்களுடைய இந்த மகாபாக்கிய முழுமையும் ஸாவித்திரிஎன்கிற ராஜகனனிகையினால் அடையப்பட்டவிதத்தைக் கேட்பாயாக. மதரதேசத்தில் தர்மாதமாவும் பரமதர்மிகனும் பிரம்மணாகளுக்கு ஹிதத்தைச் செய்வனும் மகாதமாவும் ஸத்தியஸந்தனும் இரத்திரியங்களை ஜயித்தவனும் யாகமசெய்வனும் தானங்களைச் செய்வனும் திறமை வாய்ந்தவனும் பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் நாட்டுஜனங்களுக்கும் பிரியமானவனும் எல்லாப்பிரானிகளுக்குமே நன்மைசெய்வதில் பற்றுள்ளவனுமான அஸ்வபதி என்கிற ஓர் அரசன் இருந்தான். பொறுமையுள்ளவனும் உண்மையையே சொல்பவனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனுமான அந்த அரசன் குழந்தைகளில்லாமலிருந்தான்; வயது அதிகமானதினால் மனவருத்தத்தை அடைந்தான். ராஜஸுரேஷ்ட! அவன் புத்திரனை அடைவதற்காகக் கடுமையானநியமத்தை அனுஷ்டிப்பவனும் காலத்தில் மிதமான ஆகாரத்தை உட்கொள்பவனும் பிரம்மசாயமுள்ளவனும் இரத்திரியங்களையடக்கினவனும் ஸாவித்திரீமந்திரத்தினால் லக்ஷம் ஆகுதி செய்து (பகலை எட்டாகப்படுத்தி அதன்) ஆறாவது ஆறாவது காலத்தில் மிதமாகப்பூஜிப்பவனுமாயிருந்தான்; இந்த நியமத்துடன் பதினெட்டு ஆண்டுகள் இருந்தான். பதினெட்டாவது வாஷ்டம் நிறைந்தவுடன், ஸாவித்திரீதேவி ஸந்தோஷமடைந்தாள்; அரசனே! அப்பொழுது வடிவமெடுத்ததுவந்து அந்தஅரசனுக்குக் காட்சியளித்தாள். வரத்தைக்கொடுப்பவளான அந்தஸாவித்திரியானவள் அக்னீஹோத்திரத்தினின்று எழுந்திருந்து அதிக ஸந்தோஷத்துடன் அந்த அஸ்வபதிராஜனைப்பார்த்து, ‘வேந்தே! உன்னுடைய சுததமானபிரம்மசாயத்தாலும் அடக்கத்தாலும் நியமத்தாலும் பக்கிரீனாலும் எல்லாவிதத்தாலும் உன்விஷயத்

தில் ஸந்தோஷமுள்ளவளாக இருக்கிறேன். அஸ்வபதியே! மதராஜனே! விரும்பினவரனைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. தாமங்களில் தவறுதலை நீ எவ்விதத்தாலும் செய்யலாகாது' என்று இந்தவசனத்தை உரைத்தாள்.

அஸ்வபதி, 'தர்மத்தை அடையவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் என்னால் குழந்தை உண்டாவதற்காக இந்தக்காரியம் செய்யப்பட்டது. தேவி! குலத்தை விருத்திபண்ணுகிறவர்களான அனேகபுத்திரர்கள் எனக்கு உண்டாகவேண்டும். பிராமமணாகள் ஸந்தானத்தைச் சிறந்ததர்மமென்று எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்விஷயத்தில் நீ மகிழ்ச்சியுள்ளவளாக இருந்தால், இந்தவரத்தை நான் விரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னாள். ஸாவித்ரி, 'அரசனே! உன்னுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தை முந்தியே அறிந்து பகவானான பிராமமதேவர் உனக்குப் புத்திரனைக்கொடுப்பதற்காக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறார். இனிய குணமவாய்ந்தவனே! உன்னிடத்தில் அவருக்குள்ள அருளினால் நான் ஸ்வயமே ஏற்பாடுசெய்துவிட்டேன். நல்லதேஜஸுள்ள ஒருகன்னிகையானவள் சீசகிரமாகவே உண்டாவாள். இந்த விஷயத்தில் நீ எவ்விதத்தாலும் எவ்விதமான உத்தரமுமசொல்லலாகாது. பிரம்மதேவருடைய கட்டளையினால் ஸந்தோஷமுள்ளவளாக உனக்கு இதனைச்சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னாள். அந்த அரசன், ஸாவித்ரியின் வசனத்தை, 'அப்படியே' என்று அங்கீகரித்து மீண்டும் அவளைத்தூதித்து அருள்புரியுமபிபிரார்த்தித்தது, 'இது விரைவில் நடைபெறுக' என்று சொன்னாள். ஸாவித்ரி மறைந்தபின் அரசன் தன் பட்டணத்திற்குச் சென்றான்.

அந்த வீரன் பிரஜைகளைத் தர்மத்தால் பரிபாலனம்செய்து கொண்டு தன்ராஜ்யத்தில் வஸித்துவந்தான். சிறிதுகாலம் செல்லவே, தவறாமல் விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவனான அந்த அரசன் மூத்தவளான தர்மபத்தினியிடம் கர்ப்பத்தை உண்டுபண்ணினான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! மனுவின் புதல்வியான அந்தராஜபுத்திரியின் கர்ப்பமானது அப்பொழுது வளர் பிறையில ஆகாயத்தில் சந்திரன்வளாவதுபோல வளர்ந்தது. அவள், (பிரஸவத்துக்குரிய) காலம்வந்தவுடன், தாமரைமலர் போன்ற கண்களுள்ள ஒரு கன்னியைப் பெற்றாள். அந்த ராஜபுங்கவன் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக அந்தப் பெண்ணுக்கு (ஜாதகர்ம

முதலிய) கிரியைகளைச் செய்தான். ஸாவித்ரிமந்திரத்தினால் ஹோமம்செய்யப்பட்டவளும் ப்ரீதியுள்ளவளுமான ஸாவித்ரியினால் கொடுக்கப்பட்ட அந்தப்பெண்ணுக்கு பிராம்மணாகளும் பிதாவும் ஸாவித்ரி என்றே பெயரிட்டார்கள். அந்தராஜபுத்திரியானவள், லக்ஷ்மிதேவியே வடிவெடுத்தவந்ததுபோல வளர்ந்து வந்தாள். சிறிதுகாலத்தில் அந்தக் கனனியானவள் யௌவனப் பருவத்தை அடைந்தவளானாள். அழகிய இடையையுடையவளும் பருத்த பினதட்டுக்களுள்ளவளும் பொற்பாவைபோன்றவளுமான அந்தப்பெண்ணை ஜனங்கள் பார்த்தது, 'தேவகன்னியே இந்தப் பெண்வடிவத்துடன் வந்திருக்கிறாள்' என்று நனகு எண்ணினார்கள். தாமசரயிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளும் காந்தியினால் ஜவலிக்கின்றவள்போன்றவளுமான அந்தப் பெண்ணை (அவளுடைய) ¹ காந்தியினால் திருப்பப்பட்டவனாகி ஒருவனாவது (மனைவியாக) வரிககவில்லை. பிறகு, அவள பர்வகாலத்தில் நீராடி உபவாஸமிருந்து தேவதைபை வந்தனமபணணி விதிப்படி அக்னியில் ஹோமம்செய்து பிராம்மணாகளை வேதமந்திரங்களைச் சொல்லும்படி செய்தாள். பிறகு, தேவதைக்குச் சூட்டிக்களைந்தவையான புஷ்பங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, உருவெடுத்த ஸ்ரீதேவிபோல மகாத்மாவான பிதாவினிடம் வந்தாள். ² சிறந்த இடையுள்ள அந்த ஸாவித்ரியானவள் பிதாவினுடையபாதங்களில் வணங்கி அந்தநிராமாலயமலர்களை அரசனான பிதாவிடம் முந்திக்கொடுத்து இருகரங்களையும் குவித்துக்கொண்டு அவனுடைய பக்கத்தில் நின்றாள். யௌவனப்பருவத்திலிருப்பவளும் தேவகன்னிகைபோலப் பிரகாசிப்பவளுமான அந்தத் தன்னுடைய புத்ரி வரண்களால் வேண்டப்படாமலிருத்தலைப்பார்த்தது, அரசன் துக்கமுள்ளவனானான்.

அவன், 'பெண்ணே! இதுஉனக்கு (க்கன்னிகா) தானகாலம். ஒருவனாவது எனனிடத்திலவந்து கேட்கவில்லை. குணங்களால் உனக்குத் தகுந்த கணவனை நீயே வரிப்பாயாக. உனனால் விரும்பப்பட்டவனை எனக்குத்தெரிவி; நான் நன்குஆராய்ந்து கொடுப்பேன். நீ உன்னிஷ்டப்படி ஒருவனை வரிப்பாயாக. தர்மசாஸ்திரங்களில் பிராம்மணர்களால் சொல்லப்படுவது என்னால் கேட்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? கல்யாணி! நீயும் அதன்படிசொல்லு

¹ அவளுடையகாந்திகுத்த தான இணையில்லாமையாலென்பது.

² 'வாரோஹா' என்பது மூலம்.

கின்ற எனனுடையவசனத்தைக் கேள். (தருந்தஸமயத்தில் பெண்ணை த தக்கவரனுக்குக்) கொடாத பிதா இகழ்ப்படததக்கவன. ருதுகாலத்தில் மனைவியை அடையாத பதியும் இகழ்ப்படததக்கவன. பிதா பரலோகமபோனபிறகு, தாயைக்காப்பாற்றுகுபுத திரணும் இகழ்ப்படததக்கவன. இந்த என்னுடையவசனத்தைக் கேட்டுக் கணவனைத் தேடுவதில் நீ விரைவுசெய். தேவதைகளுக்கு நான் இகழ்ப்படததகாதவனாகுமபடிசெய்' என்று சொன்னான். பெண்ணையும் பிராயமுதிர்ந்த மந்திரிகளையும் பார்த்து, இவ்வண்ண முரைத்து, ' பிரயாணத்துக்குவேண்டிய வாகனமுதலியவைகளும் உடன்செல்லவேண்டும்' என்று கட்டளைபிட்டான். பெரியமனமுள்ள அந்த ஸாவிதரியானவள வெடகமுள்ளவளாகப் பிதாவின் அடிகளில் வணங்கி அவனுடைய சொல்லை நனகு அறிந்து ஆலோசியாமல் புறப்பட்டாள். அவள் பொன்னாலாகிய தேரிலேறிக் கொண்டு வயதுமுதிர்ந்தவர்களான மந்திரிகளால் சூழப்பட்டு ராஜரிஷிகளுடைய அழகிய தீபோவனங்களை அடைந்தாள். ஐயா! அங்கே பூஜ்யர்களான முதியவர்களுடைய பாதங்களில் வந்தனம் செய்துகொண்டு வரிசையாக எல்லா வனங்களையுடீமே அடைந்தாள். ராஜபுத்திரியானவள் இவ்வண்ணம் எல்லாத தீர்த்தங்க ளிலும் பிராமமணஸரேஷ்டர்களுக்குப் பொருள்களை ஏராளமாகக் கொடுத்தாக்கொண்டு அந்த அந்த இடத்தை அடைந்தாள்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

ப தி வ் ர தா மா ஹா த ம் ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(அவ்வபதி நாரதருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஸாவித்ரி வந்து அவ்விருவரையும் வணங்கி ஸத்யவானைக் கணவனாகநிச்சயித்ததைத் தெரிவித்ததும், அரசன் ஸத்யவான் அந்நியுள்ளவனென் பதை நாரதராலறிந்து வேறெருவனைவரிக்கும்படி ஸாவித் ரிக்குச் சொல்லியும் அவள் ஸத்யவான்விஷயத்தில் உறுதியாயிருந்ததும், அரசனும் அவளுடைய நீர்ப் பந்தத்தாலும் நாரதர்சொல்லாலும் அவளை ஸத்யவானுக்கே கொடுக்க நிச்சயித்ததும்)

பாரத! பிறகு, மதாதேசாதிபனான அரசன் (ஒருஸமயம்) நாரதருடன்சேர்ந்து ஸபையின் நடுவில் பேசிக்கொண்டு உட்

கார்ந்திருந்தான். ஸாவிதரியானவர், பிறகு, எல்லாததீர்த்தங்களையும் அபபடியே எல்லா ஆசாரமங்களையும் அடைந்து மந்திரிகளோடு பிதாவின் வீட்டுக்குத் திருமபி வந்தான். அழகிய அந்த ஸாவித்திரியானவர், நாரதரோடு உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற பிதாவைப்பார்த்தது, இருவருக்குமே தலையினால் பாதங்களில் வந்தனமபண்ணினாள். நாரதா, 'அரசனே! உன்னுடைய இந்தப் பெணை எங்கே போயிருந்தாள்? எவ்விடத்திலிருந்து வந்தாள்? அப்பா! யௌவனப்பருவத்தை அடைந்திருக்கிற இந்தப் பெண்ணை ஏன் தகுந்தவரனுக்குக் கொடாமலிருக்கிறாய்?' என்று வினவ, அஸுவபதி, 'மஹரிஷியே! இந்தக்காரியமாகவே அனுப்பப்பட்டிருந்த இந்தப்பெணை இப்பொழுதுதான் வந்தாள். மஹரிஷியே! இவளால் வரிககப்பட்ட பர்த்தாவை இவளிடமிருந்து கேளும்' என்றான்.

'விஸ்தாரமாகச்சொல்' என்று பிதாவினால் ஏவப்பட்ட அந்த அழகிய ஸாவிதரியானவர் அவனுடைய வசனத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அப்பொழுதே, 'ஸால்வதேசத்தில தாமாதமாவும் தபுமதலேனனென்கிற பெயருள்ளவருமான ஒரு ஸூத்திரியர் பூமிக்கு அரசராயிருந்தார். பிரஸித்தரான அந்த தபுமதலேனர், பிறகு, குருடரானார். புத்திமானான அவர் கண்களை இழந்து சிறுவரான ஒருபுத்திரருடனிருந்தமையால், இந்த ஸமயத்தில் அவருடைய ராஜ்யமானது ஸமீபத்தில் வலிககின்ற பழம்பகைவனால் கவரப்பட்டது. அவர் சிறுகுழந்தையையுடைய மனைவியுடன் கானகம் சென்றார். பெரியகாடடை அடைந்த தபுமதலேனர் பெரியவிரதமுள்ளவராகத் தவம்புரிந்தார். அவருக்குப் பட்டணத்தில் பிறந்தவரும் தபோவனத்தில வளர்ந்துவருகிறவருமான ஸதயவானென்கிற பெயருள்ள புத்தர் எனக்கு ஒத்தகணவராக மனத்தினால் வரிககப்பட்டார்' என்று இங்ஙனம் கூறினார். நாரதா, 'அரசனே! அந்தோ! கஷ்டம்! ஸாவிதரியினால் பெரிய தவறு செய்யப்பட்டது. அறியாதவளான இந்தப் பெண்ணை ஸதயவான் குணசாலியாயிருந்தமையால் கணவனாக வரிககப்பட்டான். இந்த ஸதயவானுடையபிதா ஸதயத்தைச் சொல்லுகிறான்; மாதாவும் ஸதயத்தையே சொல்லுகிறாள். அதனால், பிராமமணர்கள் இவனுக்கு ஸதயவானென்று பெயரிட்டார்கள். இந்தச் சிறுவனுக்குக் குதிரைகள் பிரியமானவை. இவன் மண்ணை குதிரைகளைச் செய்கிறான்; சித்திரத்திலும் குதிரைகளை எழுதுகிறான்.

அதனால், சித்திராஸுவன் என்றும் சொல்லப்படுகிறான்' என்று சொல்ல, அரசன், 'இப்பொழுது அந்த ராஜகுமாரன் தேஜஸ்வியாக இருக்கிறானா? சிறந்த புத்தியுள்ளவனா? பொறுமைபுள்ளவனா? சூரனா? ஸதயவாதியா? பிதாவினிடத்தில் அன்புள்ளவனா?' என்று வினவினான். நாரதர், 'ஸதயவான சூரியனைப்போன்ற தேஜஸுள்ளவன்; புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதிக்கொப்பானவன்; மகேந்திரன் போன்ற வீரன்; பூமிபோலப் பொறுமைபுள்ளவன்' என்று சொன்னார். அஸ்வபதி, 'ராஜகுமாரன் கொடையாளியா? பிராமமணர்களுக்கு நன்மையைச் செய்வனா? ஸதயவாக்கியமுள்ளவனா? சிறந்த அழகுள்ளவனா? பெருந்தன்மைபுள்ளவனா? இனிய தோற்றமுள்ளவனா?' என்று வினவினான். நாரதர், 'பலசாலையான தடிமத ஸேனகுமாரன் தனது சகதிககுத்தக்கபடி கொடுப்பதில் ஸகருதிக குப புத்திரனை ரங்கிதேவனுக்கு ஒப்பானவன்; உசீரகுமாரனை சிபியைப்போலப் பிராமமணர்களுக்கு நலத்தைச் செய்வனும், உணமைசொல்பவனும்; யயாதிபோலப் பெருந்தன்மைபுள்ளவன்; சந்திரன்போல இனியதோற்றமுள்ளவன். ருபத்தினால் அஸ்விரீதேவர்களைத் தனித்தனி ஒத்தவன். அவன் பேசுந்நிமையுள்ளவன். அவன் தேஜஸ்வி; நல்லபுத்தியுள்ளவன்; பொறுமைபுள்ளவன். அவன் மனத்தை அடக்கினவன். அவன் மிருதுஸவபாவமுள்ளவன். அவன் சூரன். அவன் மெய்மமையுடையவன்; இந்திரியங்களை அடக்கினவன்; நல்லநட்புடையவன். அவன், (குணமுள்ளவற்றிலும் குறறத்தை ஏற்றிக்கூறுதலாகிய) அஸ்வயை இல்லாதவன். அவன் அகார்யத்தில் வெடகமுள்ளவன். அவன் காந்தியுள்ளவன். தவத்திற்சிறந்தவர்களும் ஒழுக்கத்திற்சிறந்தவர்களும், சுருக்கமாக, 'எப்பொழுதும் அவனிடத்தில் உள்ளும்புறமும் ஒத்திருந்தல் இருக்கிறது; தைர்யம் அவனிடத்திலேயே நிலைபெற்றிருக்கிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள்' என்றார்.

அஸ்வபதி, 'பகவானே! அந்த ஸதயவாளைத் தேவரீர் எல்லாக்குணங்களோடும் கூடியவனென்று எனக்குச் சொல்லுகிறீர். அவனிடத்தில் எவையேனும் தோஷங்கள் உண்டாயின், அவைகளையும் எனக்குச் சொல்லீராக' என்று வினவி, நாரதர், 'ஒரே ஒரு தோஷமானது அவனுடைய எல்லாக்குணங்களையும் மீறிநிற்கிறது. அந்தத் தோஷமானது முயற்சியினால் தாண்டமுடியாதது. அவனுக்கு ஒரு தோஷமே இருக்கிறது. வேறுதோஷம் இல்லை. அந்த ஸதயவான் இன்றுமுதல் ஒருவருஷத்துடன் ஆயுள்முடிந்தவனாகத்

தேகததை இழக்கப்போகிறான்' என்று சொன்னார். அரசன், 'ஸாவிதரி! வா. கல்யாணி! வேறுவரனை வரி. போ. நீ வரனாக வரி, தகிருக்கிற ஸதயவானுடைய எல்லாக்குணங்களையும் மீறிக் கொண்டு ஒருபெரிய தோஷமிருக்கிறது. தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட நாரதபகவான், 'அற்பஆயுளுள்ள அந்தஸ்தயவான் ஓர் ஆண்டில் தேகததை இழப்பான்' என்று என்னிடத்தில சொல்லுகிறார்' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, '1 (தந்தை முதலியோரால் கிடைத்த பொருளை ஸஹோதரர்கள நியாயப்படி) 2 பங்கிட்டுக்கொள்வது ஒரே தடவை; கன்னிகை (தந்தை முதலியோரால்) கொடுக்கப்படுவது ஒரே தடவை; (பசு முதலியவற்றை) தானம் செய்வதும் ஒரே தடவை; இந்த மூன்றும் ஒவ்வொரு தடவையே என்கிறார்கள். நீண்டஆயுளுள்ளவனோ குறைந்த ஆயுளுள்ளவனோ குறைந்த முள்ளவனோ குணமில்லாதவனோ என்னால் கணவன் ஒரு தடவை வரிக் கப்பட்டுவிட்டான். நான் இரண்டாமவனை வரிக் கமாட்டேன். மனத்தினால் நிசயம் செய்து, பிறகு, வாக்கினால் சொல்லப்படுகிறது. பிறகு, சொன்னவண்ணம் அது செய்கையினால் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. ஆகையால், எனக்கு மனமானது பிரமாணம்' என்று சொன்னார். நாரதர், 'புருஷ ஸரேஷ்டனே! உன்னுடைய புத்திரியாகிய ஸாவிதரியின்புத்தி ஸ்திரமானது. இந்தததர்மத்தினின்று இவள் எவ்விதத்தாலும் திருப்பப்படமுடியாதவள். ஸதயவானிடத்திலுள்ள குணங்கள் வேறுமனிதனிடத்திலில்லை. ஆகையால், உன்னுடையபெண்ணை அந்தஸ்தயவானுக்குக்கொடுப்பதே எனக்கு நுசிக்கிறது' என்று சொன்னார். அரசன், 'இவளுடைய இந்தநிச்சயம் அசைக்கப்பட முடியாததென்று தேவரீரால் உரைக்கப்பட்டது. தேவரீருடைய வசனம் உண்மை. இதனை இப்படியே செய்வேன். பகவானை தேவரீர் எனக்குகருவன்றோ?' என்று சொன்னான். நாரதர், 'உன்பெண்ணை ஸாவிதரியைக்கொடுப்பதில் தடைவேண்டாம். நான் செல்வேன். உங்களனைவருக்கும் மங்களம் உண்டாகுக' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம்கூறி நாரதர் ஆகாயத்தில்

1 இந்த ஸ்லோகம் மனுஸமிருதியிலுள்ளது; அத. 9. ஸ்லோ 47.

2 'மரம் கல் முதலியவற்றின் துண்டு ஒரேமுறை விழுகிறது' என பது பழையவுரை.

எழுமபி ஸ்வர்க்கததிற்குச் செனரூர். அரசனும் புத்திரிபின் விவாஹமங்களதை வித்தருசெயவித்தான.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றுவது அத்தயாயம்.

ப தி வ் ர தா மா ஹா த் ம் ய ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(அஸ்வபதி த்யுமத்ஸேனனுடைய ஆஸ்ரமத்திற்குப்போய் ஸத்ய வானுக்த ஸாவத்திரியக்கோடுத்து விவாஹத்தைநிறைவேற்றித் தன் நகரத்திற்குவந்தது)

பிறகு, அந்த அஸ்வபதிமகாராஜன் கன்னிகையை ஸத்யவானுக்குக்கொடுப்பதில், அந்தவிஷயத்தையே சிந்திக்கிறவனாகி விவாஹத்திற்குவேண்டிய அந்த உபகரணங்களைத்தையும் சேகரித்தான். பிறகு, அரசன் முதியவர்களான எல்லாபிராமமணர்களையும் ரிதவிக்குக்களையும் ஸபையோர்க்களையும் புரோஹிதர்க்களையும் அழைத்துக்கொண்டு நல்லநாளில் கன்னிபுடன் புறப்பட்டான். அந்த அரசன், பரிசுத்தமான வனத்திலுள்ள த்யுமத்ஸேனனுடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்து காலகளாலேநடந்து பிராமமணர்களோடு அந்தராஜிஷிபை அணுகினான். அந்த ஆஸ்ரமத்தில் மகாபாகசியமுள்ளவனும் ஆசசாமரத்தினடியிலிருப்பவனும் தருப்பையிலாகிய ரிஷிகளுக்கூரிய ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவனும் கண்ணிலலாதவனுமான த்யுமத்ஸேனராஜனை அப்பொழுது கண்டான். அந்த அரசன், அந்தராஜிஷிகளுக்குத் தக்கபடி பூஜையைசெய்து நல்லநியமமுள்ளவனாகி வாக்கினால், 'நான் அஸ்வபதி' என்று தன்னைத் தெரிவித்துக்கொண்டான். தம்மங்களை அறிந்தவனான அந்தத்யுமத்ஸேனராஜன் அந்த அஸ்வபதிக்கு அாகசியத்தையும் ஆஸனத்தையும்கொடுத்துக்¹ கோவையும் (கொடுப்பதாகத்) தெரிவித்து, 'வந்ததற்குக் காரணமயாது?' என்று அந்த அரசனை வினவினான். அவன் அந்த த்யுமத்ஸேனனுக்கு ஸத்யவானை உத்தேசித்துத் தன்னுடைய எல்லா அபிபராயங்களையும் செய்யவேண்டிய விஷயத்தையும் முழுமையுமே தெரிவிக்கலானான். 'ராஜரிஷியே! அழகியவளான ஸாவிதரி என்கிற என்னுடையபெண் இதோ இருக்கிறாள். தாமங்களை அறிந்தவரே! நீர் இந்தப்பெண்ணை உமக்கு மருமகளாக நமக்கூரியமுறைப்படி என்னிடத்தினின்று பெற்றுக்கொள்ளும்' என்றுரிசானான்.

¹ பெரியோர்கள் வருமபொழுது மதுபாகத்ததுடன் கொடுக்கப்படுவது, ஸபாபாவம் 74-ம் பக்கம் குறிப்புக்களிற காண்க.

த்யுமத்ஸேனன, 'நாங்கள் ராஜ்யத்தினின்று நழுவினவாகளும் வனவாஸததை அடைந்தவாகளும் நியமமுள்ளவர்களும் தவளு செய்பவாகளுமாகத் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறோம். துன்பப்படாத தகாதவளான உம்முடையகுமாரியானவள ஆஸரமத்தில இந்த வனவாஸததுன்பத்தை எவ்வாறு ஸுகிப்பாள்?' என்றுசொல்ல, அஸ்வபதி, 'உண்டாவனவும் அழிவனவுமான ஸுகததையும் துககததையும் எனபெண்ணும் நானுமே அறிந்திருந்தலால், என்னைப்போன்றவனிடத்தில் இப்படிப்பட்ட வாககியம பொருத்த முள்ளதாகாது. அரசரே! நல்ல நிசசயத்தானே உமமிடம் வந்திருக்கிறேன். ஸ்நேஹத்தினால் நமஸ்கரிக்கின்ற என்னுடைய ஆசையை நீர் கெடுக்கலாகாது. அன்புடன் உமமை நோக்கி வந்திருக்கிற எனனை நீர் மறுப்பது தகாது ஏனெனில், எனக்கு நீர் ஸம்பந்தத்திற்குத் தகுந்தவர். உமக்கும் நான ஒத்தவன். ஆதலால், என்னுடைய பெண்ணை ஸத்யவானுகு மனைவியும் உமக்கு மருமகளுமாக ஏற்றுக்கொள்ளும்' என்று வேண்டினான். த்யுமத்ஸேனன, 'முந்தியே உமமீமாடு ஸம்பந்தமானது எனனால் விரும்பப்பட்டிருந்தது. நான இப்பொழுது ராஜ்யத்தை இழந்தவனாக இருக்கிறேன். அதனால், இது ஆலோசிக்கப்பட்டது எனனால் முந்தியே விரும்பப்பட்டிருந்த எனனுடைய இந்த அபிபராயமானது இப்பொழுதே நிறைவேற்றும். நீர் என்னால் விரும்பப்பட்ட அகிதியாக இருக்கிறீர்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, இரண்டு அரசர்களும், ஆஸரமத்தில்வஸிக்கின்ற எல்லாப் பிராமமணர்களையும் வருவித்து, முறைப்படி விவாகத்தை நடைபெறச்செய்தார்கள். அந்த அஸ்வபதி கன்னிகையைத் தகுதிப்படி வேண்டிய ஸுகிரீதனங்களைாடு ஸததியவானுக்குக் கொடுத்து ஒப்பற்ற மகிழ்ச்சியுடனே தன வீட்டைக்குறித்துச் சென்றான ஸத்யவானும் எல்லாக்குணங்களுமுள்ள அந்தபெண்ணை மனைவியாகக்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தான். ஸாவிதரியும் மனத்தினால் விரும்பப்பட்ட அந்த ஸத்யவானைக் கணவனாக அடைந்த ஸந்தோஷத்தாள. அந்த ஸாவிதரியானவள், தந்தை நகரத்திற்குச் சென்ற பிறகு, எல்லா ஆபரணங்களுையும் 'கழற்றிவைத்துவிட்டு மரவுரிகளையும் காஷாயவஸ்திரங்களுையுமே தரித்துக்கொண்டாள். பணிவிடைகளாலும் குணங்களாலும் ஸ்நேஹத்தாலும் இத்திரியங்களுடைய அடக்கத்தாலும்

எல்லாருக்கும் வேண்டியவற்றைச் செய்வதாலும் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணினான். வஸதிரம் முதலிய சரீரததுக்குச்செய்யும் எல்லா உபசரணைகளாலும் மாமியாரையும், ¹ தேவபூஜைகளாலும் வாக்கினுடைய அடக்கத்தாலும் மாமனாரையும், அப்படியே இன்சொல்லாலும் காரியத்திறமையாலும் அடக்கத்தினாலும் ஏகாந்தோபசாரங்களாலும் பர்த்தாவையும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்தாள். பாரத! இவ்வண்ணம் அந்த ஆஸ்ரமத்தில அப்பொழுது வஸிததுக்கொண்டிருக்கிற அவர்களுக்குத் தவளுசெய்து கொண்டே சிலகாலம் சென்றது. வாட்டமடைகின்றவளும், அல்லும் பகலும் நினைகொண்டேயிருப்பவளுமான ஸாவித்திரிக்கு நாரதரால் சொல்லப்பட்ட வாக்கியம் மனத்தில இருந்து கொண்டே வந்தது.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

பதிவ்ரதாமாஹாதம்யபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(நாரதரால் குறிப்பிடப்பட்ட மரணத்தினத்தில் ஸத்யவான் கோடாலியை எடுத்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றதும், சாவித்திரியும் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றதும்.)

வேந்தே! பிறகு, அனேக தினங்களடங்கின காலம் செல்லவே, ஒரு ஸமயத்தில், ஸத்யவான் மரிக்க வேண்டிய காலம் வந்தது. (நாட்களை) எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஸாவித்திரிக்கு, நாட்கள் செல்லச்செல்ல, நாரதரால் சொல்லப்பட்ட வாக்கியமும் உள்ளத்தில் உறுதிபெற்று வந்தது. ஸாவித்திரியானவள், நான்காவது நாள் பர்த்தா மரிக்கும் நாளென்று நன்றாக ஆலோசித்தது, மூன்று நாள் களால் நிறைவேற்றத்தக்க ஒரு விரதத்தை உத்தேசித்தது இரவும் பகலும் நியமத்தில நிலைபெற்றிருந்தாள். பாரத! தரயோதசியில் உபவாஸாரம்பம். பிரதமையில் பாரணை செய்கிறது. இந்த விரதத்தினால் பர்த்தாவுக்கு ஆயுள்விருத்தியடைகிறது. அந்த ஸாவித்திரியினுடைய அந்த நியமத்தைக்கேட்டு அரசன் (தபுமதஸேனன்) மிகவும் மனவருத்தமுள்ளவனாக எழுந்திருந்து, ஸாவித்திரியை இன்சொற் கூறிக்கொண்டு, 'ராஜபுத்திரி! உன்னால் மிக்கடுமையான இந்தக்காரியம் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றுநாள் கள் போஜன

¹ 'தெய்வத்தைப்பூஜிப்பதுபோலப் பூஜிப்பதனாலும்' எனப்பது இவ் கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

மில்லாமலிருப்பதென்பது ஒருவராலும் அனுஷ்டிக்கமுடியாதது' எனறுசொன்னான். ஸாவிதரி, 'பிதாவே! நீங்கள் மனவருத்தப்படவேண்டாம். நான் விரதத்தைச்செய்துமுடிப்பேன். இது விடாமுயற்சியினால் செய்யப்பட்டதன்றோ? (காரியம்நிறைவேறுதற்கு) விடாமுயற்சியே காரணம்' எனறுசொன்னான். த்யுமதஸேனன், 'நான், 'விரதத்தை விட்டுவிடு' என்று உன்னைப்பார்த்துச்சொல்லாதற்கு எவ்விதத்தாலும் சக்தியுள்ளவனல்லேன். எனனைப்போன்றவன், 'விரதத்தை முடிவுபெறச்செய' என்கிற பொருத்தமான வசனத்தைச் சொல்லவேண்டும்' எனறுசொன்னான்.

பெரியமனமுள்ள த்யுமதஸேனன் இவ்வண்ணமுரைத்துவிட்டுப் பேசாமலிருந்தான். நிற்கின்ற ஸாவிதரியானவள், கட்டையானவள்போலக் காணப்பட்டாள். பரதர்களுள்சிறந்தவனே! பர்த்தாவின மரணமானது நானே நேர்வதாக இருக்கையில், துக்கத்தைபுடையவளும் நினறுகொண்டே இருப்பவளுமான ஸாவிதரிக்கு அந்த இரவானது மிக்கவருத்தத்துடன் சென்றது. கிரீத்தியுள்ளவளான ஸாவிதரியானவள், ஸ்நானம்செய்து சுத்தமாக இருந்துகொண்டு, 'நாரதரால்.குறிப்பிடப்பட்ட அந்தப் பாததாவின மரணதினம் இன்று' என்று நிச்சயித்தது, ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் ஹோமம்செய்து, ஸூர்யன் உதித்து நான்குமுழையரம் மேலேவந்தவுடன் காலேக்கடன்களைச்செய்து விரதத்தை முடித்தது, பிறகு, எல்லாபிராம்மணர்களையும் வயதுமுதிர்ந்தவர்களான மாமியாரையும் மாமனாரையும் வரிசையாக நமஸ்கரித்து, இருகரங்களையும் குவித்துக்கொண்டு நியமத்துடன் நின்றான். தபோவனத்திலவஸிக்கின்ற அந்த எல்லாதவசிகளும் ஸாவிதரியின்பொருட்டு ஸௌமங்கல்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவையும் ஹிதமானவையும் மங்களகரமானவையுமான ஆசீர்வாதங்களைச்செய்தார்கள். தியானபோகத்தில பற்றுதலுள்ளவரும் தவமுள்ளவளுமான ஸாவிதரியானவள், 'மனத்தினால் இவ்வண்ணம் ஆகட்டும்' என்று அந்த ஆசீர்வசனங்களினைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டாள். ராஜகுமாரியானவள், அந்தக்காலத்தையும் அந்த முகூர்த்தத்தையும் எதிர்பார்க்கின்றவளும் நாரதரால் சொல்லப்பட்ட வசனத்தைச் சிந்திக்கின்றவளுமாகி மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்தாள். பரதவம்சத்திலுதித்தவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! பிறகு, மாமியார் மாமனார்களிருவரும் ஏகாந்தமான இடத்திலிருக்கிற அந்தராஜகுமாரியைப்பார்த்து, 'விரதம் எப்படி உபதேசிக்கப்

பட்டதோ அப்படியே அது உன்னால் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆகாரமசெய்துகொள்ளுகிற ஸமயம் வந்துவிட்டது. அடுத்தசெய்யவேண்டியதைசெய்' என்று அனபுன சொன்னார்கள். ஸாவிதரி, 'ஸூர்யன் அஸ்தமயததை அடைந்த பிறகு, விருப பம்நிறைவேற்றப்பட்டநான புஜிக்கவேண்டும். இது எனமனத்திலுள்ள எண்ணம். என்னை சபதமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது' என்றுசொன்னாள். இவ்வண்ணம் போஜனத்தைகருகிறதது ஸாவிதரியானவள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, ஸத்யவான் தோளில்கோடாலியைவைத்துக்கொண்டு காட்டிற்குப் புறப்பட்டான்.

ஸாவிதரி, பாததாவைப்பாதது, 'நீ ஒருவராகசெல்லலாகாது நான் உமீமோடுகூடவருவேன். ஏனெனில், உம்மை விட்டுப்பிரிதலை நான் பொறுக்கமாட்டேன்' என்று சொன்னாள். ஸத்யவான், 'நீ இதற்குமுன் காட்டில் சென்றதில்லை. பெண்ணே! வழியும் துன்பமானது. விரதததாலும் உபவாஸநதாலும் இளைத்தவளான நீ காலகநால் எவ்வாறு நடப்பாய்?' என்றான் ஸாவிதரி, 'உபவாஸததால் எனக்கு வாட்டமில்லை; களைப்புமில்லை. காட்டுக்கு வருவதில் விருபமுள்ளான் எனனை நீ தடுக்கலாகாது' என்று சொன்னாள் ஸத்யவான், 'உனக்குவருவதில் விருபமிருந்தால், உன் விருப்பப்படி செய்வேன். என்னுடைய பெற்றோர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொள். இந்தத்தேதோஷம் எனனை அணுகாது' என்று சொன்னாள்.

பெரியவிரதமுள்ள அந்தஸாவிதரியானவள் மாமனாரையும் மாமியாரையும் நமஸ்காரமசெய்து, 'இதேதா என்பர்ததா பழங்களைகொண்டு வருவதற்காகப் பெருங்காட்டிற்குச் செல்லுகிறாள். உங்க ளிருவர்களாலும் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்டு இவரோடு போக விருமபுகிறேன் இப்பொழுது பிரிதல் எனக்குத் தகாதது குருவின் அகனிவேறுகதிரததிறகுவிவண்டியவைகளைகொண்டு வருவதற்காகப் புறப்பட்டிருக்கலால், உங்களுடையபுத்திரா தடுக்கப்படத்தக்கவரல்லா; வேறுகாயததுக்காக வனத்துக்குப்புறப்பட்டால் தடுக்கப்பட்டதக்கவராகலாம். நான்வந்து கொஞ்சம்குறைய ஒருவருஷகாலம் ஆகிவிட்டது. நான் ஆஸ்ரமத்திலிருந்து இதுவரையில் வெளியில்சென்றதில்லை மேலும், பூத்திருக்கிறகாட்டைப்பார்ப்பதற்கு எனக்கு மிக்க ஆசைபிருக்கிறது' என்றுசொன்னாள். தபுமதஸேனன், 'இந்த ஸாவிதரியானவள், அவளுடைய பிரிவினாலை எனக்கு மருமகளாகக் கொடுக்கப்பட்டகாலமுதல்;

இதுவரையில், (தனக்கென ஒன்றையும்) பிராராததிதததாக எனக்கு நினைவில்லை. ஆகையால், இந்தப்பெண் விருமபினதை விருமபின படி அடையடடும். பெண்ணே ! ஸதயவானுடையவழியில் கவனம் வைப்பாயாக ' என்றுசொன்னார்.

மாமியார் மாமனாரினாலும் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்ட வனம புகழுள்ளவனமான அந்தஸாவிதரியானவள் துயரப்படுகின்ற மனத்துடன் சிரிப்பவளபோலப் பாததாவோடு சென்றார். விசாலமானகண்களுள்ள அந்த ஸாவிதரியானவள் விசித்திரமானவையும் எங்கும் அழகாரிநுப்பவையும் மயில்களின் கூட்டங்களாலடையப்பட்டவையுமான காடுகளைக் கண்டாள். ஸதயவான, ஸாவிதரியைப்பார்த்தது, ' பரிசுததமாக ஓடுகின்ற நகிகளையும் பூகதிருக்கிற சிறந்தமரங்களையும் பா' என்று இனிய சொல்லைச் சொன்னான். குற்றமற்ற ஸாவிதரியானவள் எல்லா நிலைமைகளிலும் பாததாவை நன்குபாததுவந்தாள் ; காலத்தில நாரதமுனிவருடையவசனத்தை நினைத்து அந்தஸதயவானை மாண்டவனாகவே எண்ணினான் அவள், உள்ளத்தை இரண்டு போலச் செய்துகொண்டு, அந்தக்காலத்தை எதிர்பார்க்கின்றவளாகவும் பாததாவை அனுஸரிக்கின்றவளாகவும் மெல்ல நடந்து சென்றாள்.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றேட்டாவது அத்தாயம்.

ப தி வ் ர தா மா ஹா த் ம் ய ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(ஸத்யவான் பழங்களைப்பறித்து வைத்துவிட்டுக் கட்டையைப்பிளந்ததும், அவன் தலைவலிபொறுக்கமுடியாமல் ஸாவித்திரியின்மடியில் தலைவைத்துப்படுத்ததும், அருகில் யமனைப்பார்த்த ஸாவித்ரி அவனுடைய வாவுக்குக் காரணத்தை வினவியதும், யமன் தான்வந்தகாரணத்தைக் கூறிப் பாசத்தால் ஸத்தியவானைக் கட்டி அவனுடைய தேகத்தினின்று அவனை இழந்துக்கொண்டு சென்றதும், ஸாவித்ரி யமனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று துதித்ததும், அவன் அவளுக்கு வாங்கிக் கொடுத்து ஸத்யவானை அவழித்து விட்டதும், ஸத்யவான் ஸாவித்ரியோடு திரும்பிவந்ததும்)

பிறகு, மிகக்கசுகதியுள்ள அந்தஸதயவான் மனைவியுடன் பழங்களைப்பறித்துக் கூடையை நிரப்பினான் ; பிறகு, கூடையை

களைப் பிளந்தான். கட்டையைப்பிளக்கின்ற அந்தஸ்தயவானுக்கு வேர்வை உண்டாயிற்று. அந்த ஸ்ரமத்தினால் அவனுடைய தலையில் வலி உண்டாயிற்று. சிரமத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட அந்தஸ்தயவான், ப்ரியமான மனைவியை அணுகி, 'இந்தக்கட்டையைப் பிளந்ததனால் எனக்குத் தலைவலி உண்டாயிற்று. ஸாவிதரியே அங்கங்கள் சோர்வடைகின்றன. ஹருதயமானது பரிதாபத்தை அடைகிறதுபோலும். மிதமாகப்பேசுகிறவளே! என்னை நிலைமை தப்பினவன்போலக் காண்கின்றேன். நான், இந்தத்தலையைச் சூலங்களால் குத்தப்பட்டதைப்போலக் காண்கிறேன். திசைகளனைத்தும் சுறுகின்றனபோலும். என்னுடைய மனமானது சக்கரத்தில ஏறி இருக்கிறது. கலயாணி! ஆதலால், தூங்குவதற்கு விருமபுகிறேன். எனக்கு நிற்கச்சக்தியில்லை' என்று சொன்னான். அந்தஸாவித்ரி கிட்டவந்து பர்ததாவை அடைந்து மடியில் அவனுடையதலையை வைக்குமபடிசெய்து பூமியில் உட்கார்த்தான். பிறகு, தவமுள்ள அந்தஸாவித்ரியானவள நாரதருடையவசனத்தை ஆலோசிக்கின்றவளாக அந்தத்தினததைபும அந்தமுசூர்த்தததைபும அந்தக்ஷணாததைபும அந்தவேளையையும நினைத்துக்கொண்டாள். 'கஷ்டம்! அந்தக்காலம் இதோவந்து விட்டதே' என்று கவலையுற்றவளான அந்தபபதிவ்ரதை, ஒரு முசூர்த்தகாலத்திற்குள்ளாகவே, சிவபபுவஸ்திரம உடுத்தவனும கிரீடந்தரித்தவனும நல்லதேதகமுள்ளவனும சூரியனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளவனும கருமைநிறமுள்ளவனும சிவந்தகண்களையுடையவனும பாசத்தைக்கையிலவைத்திருப்பவனும பயத்தைஉண்டுபண்ணுகிறவனுமான ஒரு புருஷன் ஸத்தியவானுடைய பககத்தில் அவனையே உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டாள்.

ஸாவித்ரியானவள், அவனைக்கண்டு உடனே எழுந்திருந்து கணவனுடையதலையை மெதுவாகக் கீழேவைத்துவிட்டு, கைகுவித்துக்கொண்டவளும துன்பமுற்றவளும உள்ளத்தாலமிக நடுங்குகின்றவளுமாகி, 'உம்மைத் தேவரென்று அறிகிறேன். இந்தச்சரீரமானது மானிடர்க்குரியதாயில்லை. தேவேசரே! உம்மை அறியவிருமபுகிறேன். சொலலும். நீர் யா? எதைச்செய்யாவிருமபுகிறீர்?' என்றுவினவினாள். யமன், 'ஸாவித்ரி! நீ பதிவ்ரதையா யிருக்கிறாய். அப்படியே, தவமுடையவளுமாயிருக்கிறாய். அதனால், உன்னோடு பேசுகிறேன். கலயாணி! நீ என்னை யமனென்று அறி. உன்னுடைய பர்ததாவும் ராஜகுமாரனுமான இந்த ஸத்தயவான்

ஆயுள் முடிந்தவனாக இருக்கிறான். நான் அவனைப் பாசத்தால
கட்டிக்கொண்டுபோவேன். இதனை நான் செய்ய விருமபுகிறே
னென்று நீ அறிவாயாக' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, 'பகவானே! மனிதர்களைக் கொண்டுபோவதற்கு
உம்முடைய தூதர்கள் வருவார்களென்றனேறு கேட்டிருக்கிறேன்.
பிரபுவே! அவ்வாறிருக்க, யாதுகாரணமடறறி நீரே நேரில
வந்திருக்கிறீர்?' என்று வினவினாள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட
பகவானான யமதர்மராஜன், ஸாவிதரிக்குப் பிரியத்தைச்
செய்வதின்பொருட்டு, அவளை நோக்கித் தன் எண்ணம் முழுமை
யையும் உள்ளபடி சொல்லத்தொடங்கினான். 'இவன் தர்மத்
தோடு கூடினவன், நல்ல ரூபமுள்ளவன்; குணக்கடல; என
னுடைய தூதர்களாலே கொண்டுபோவதற்குத் தகாதவன்.
ஆதலால், நானே நேரில வந்தேன்' என்று சொன்னான். பிறகு,
யமன் ஸதயவானுடைய தேகத்திலிருந்து பாசத்தால் கட்டப்
பட்டவனும் தனக்கு வசப்பட்டவனும் ஒருகூட்டைவிரலாவுள்ள
வனுமான புருஷனை வளர்த்து இழுத்தான். பிறகு, உயிரவாங்கப்
பெற்றதும் மூச்சுப்பின்பானதும் ஒளிடுகட்டதும் அசைவறத்துமான
அந்தச் சரீரமானது விருமபத்தகாத தோற்றமுள்ளதாயிற்று.
யமனே, அவனைக் கட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து தெற்குநோக்கிச்
சென்றான் தவத்தையுடையவளும் அப்படிப்பட்ட நிலைமையை
அடைந்திருக்கிற பாத்தாவைப் பின்தொடரவளும் அழகிய
இடைபுள்ளவளும் நியமத்தாலும் விரத்ததாலும் நன்கு ஸித்தி
பெற்றவளும் மிக்க பாக்யமுள்ளவளும் பதிவ்வரையுமான ஸாவிதரி
யும், துக்கத்தால் சீடிக்கப்பட்டவளாகப் பாத்தாவினுடைய
சரீரரக்ஷணைதேசியது, யமனையே பின்தொடர்ந்து சென்றாள்.
யமன், 'ஸாவிதரி! திருமபு; போ. இவனுக்குச் செய்யவேண்டிய
பிரேதகருத்பங்களைச் செய்வாயாக பாத்தாவிஷயத்தில் கடனளி
யாகாதிருத்தல் உன்னைக் கொண்டுள்ளபட்டது. நீ வரத்
தக்கவரையில் வந்துவிட்டாய்' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, 'எந்த இடத்துக்கு எனப்பாதகா கொண்டுபோகப்
படுகிறீரோ, அல்லது, தாம் எங்குப் போகிறீரோ, அந்த இடத்தில்
நானும் செல்லவேண்டும். இதுதான் சாரவதமான தர்மம். தவத்
தினாலும் குருபுகதியினாலும் பாத்தாவினிடத்திலுள்ள நேசத்தா
லும் விரத்ததாலும் உம்முடைய அணுக்கிரஹத்தாலும் நான்
வருவது தடுக்கப்படவில்லை. தத்துவராதத்தைக்கண்டறிந்த பண்டி

தர்கள் ஸ்ரீநகத்தை ¹ ஏழுபதங்களால் அடையதக்கதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், நட்பை முன்னிட்டு ஒருவிஷயத்தைச் சொல்வேன். அதனைக் கேட்பீராக. இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவர்கள், வனத்தில் (கிருகஸ்தானங்களுக்கும் வானப்ரஸதர்களுக்கு முரிய யஜ்ஞம்முதலிய வைதிக) தாமததையும், (பிரம்மசாரிகளுக்கூரிய குருகுல) வாஸததையும், (ஸர்வஸங்கபரிதயாகரூபமான) ஸந்யாஸததையும் அனுஷ்டிக்கிறதில்லை. ஆதமஜ்ஞானத்திற்காகாத தர்மத்தைச் செய்வெண்டுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், ஸாதுக்கள தாமததை முதனழையாகக் கூறுகிறார்கள். ஸாதுக்களுக்கு ஸம்மதமான ஓர் ஆஸ்ரம தர்மத்தால் எல்லாரும் அந்த ஜ்ஞானமார்க்கத்தை அடைகிறார்கள். ஆகையால், ஸாதுக்கள ஆதமஜ்ஞானத்திற்கு (கிருகஸ்தானவாஸத) தர்மத்தை பரதானமாகச் சொல்லுகிறார்கள். நான், (மேலேசொல்லப்பட்ட) இரண்டாவதான நைஷ்டிக ப்ரமம சர்யத்தையும் மூன்றாவதான ஸந்யாஸததையும் விருமபவிலை' என்றான் யமன், 'நீ திருமபு (உதாதமுதலிய) ஸவாஸகனோடும் உயிரெழுத்துக்களோடும் மெய்யெழுத்துக்களோடும் யுகதிகளோடும் கூடின உன்னுடைய இந்த வாக்கினால் ஸநதோஷமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். இச்சமயத்தில் இவனுடைய உயிரைத் தவிர வேண்டியவரத்தை வரிப்பாயாக. இகழ்ப்படாதவளே! எல்லா வரங்களையும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, 'தாமராஜரே! எனனுடைய மாமனார் தமமுடைய ராஜ்யத்தினின்று நழுவினவராகவும் அரண்யவாஸததை அடைந்தவராகவும் கண்களை இழந்தவராகவும் ஆஸ்ரமத்திலிருக்கிறார். அந்த அரசர் உமமுடைய அனுக்கிரஹத்தினால் கண்களைப் பெற்றவரும் நல்லபலசாலியும் அக்னிக்ரம ஸூர்யனுக்கும் ஓய்பானவரும் ஆகவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தாள். யமன், 'இகழ்ப்படாதவளே! நான் உனக்கு அந்த வரத்தைக் கொடுக்கிறேன். உனனால் சொல்லப்பட்டது அப்படியே ஆகும். வழிநடையினால் உனக்கு வாட்டத்தைக் காண்கிறேன். திருமபிச்செல். உனக்கு ஸரமம் வேண்டாம்' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, 'பர்ததாவினுடைய ஸமீபத்தில் எனக்கு ஸரமம் ஏது? பர்ததா இருக்கும்மீடமே எனக்குச் சாஸவதமான கதி. எந்த இடத்திற்கு எனபதியைக் கொண்டிப்போவீரோ அந்த இடமே

¹ அனுசாஸனபாவம் 550-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

எனக்குக கதி. தேவநாதரே! மீண்டும் என்னுடைய வசனத்தை நீர் அறிந்துகொள்ளும். ஸாதுக்களுடன் ஒருதரம் சோககையும் சிறந்ததென்று விருமப்பபடுகின்றது; ஸ்நேகதையோ அதனை விடச் சிறந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸதபுருஷாகளோடு ஸநேகமானது வீணாகாது. ஆகையால், ஸாதுக்களுடைய கூட்டத்திலேயே வஸிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான். யமன், 'பெண்ணே! உனனால் சொல்லப்பட்ட வசனமானது மனததுக்கு அனுசூலமானது; பணடிதாக்களுக்குப் புத்தியை விருத்திபண்ணக்கூடியது; நனமைக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது. மறுபடியும், இந்த ஸதயவானுடைய உயிரைத்தவிர வேறான இரண்டாவது வரததை வரிப்பாயாக' என்றான்.

ஸாவிதரி, 'முற்காலத்தில், பகைவர்களால் கவரப்பட்டதும் தம்முடையதுமான ராஜ்யத்தையே சிறந்த புத்தியை உடைய வரும் அரசருமான அந்த என்மாமனா அடையவேண்டும். என்னுடைய மாமனா ஸவதாமங்களைவிடாமலிருக்குமபடி அருள் புரியவேண்டும். இரண்டாவதான இந்த வரததை உமமிடத்தி லிருந்து வரிக்கிறேன்' என்று சொன்னான். யமன், 'ராஜகுமாரி! தாயும், தீவீனமகாராஜன் தன்னுடைய ராஜ்யத்தைச் சீக்கிரமாகவே அடைவான் தன்னுடைய தர்மத்தினின்று தவறமாட்டான். எனனால் உனவிருப்பம நிறைவேற்றப்பட்டது ஆதலால், திரும் பிசசெல உனக்கு ஸரமமுண்டாகவேண்டாம்' என்று சொன் னான்.

ஸாவிதரி, 'உம்மால் இந்தபரணைகள் விதிப்படி ஸம்யமனம் (= அடக்கத்தல்) செய்யப்படுகின்றன. இந்தபரணைகளை நீர் விதியைச் செய்து கொண்டுபோகிறீர். உமது இசைசுயினால் கொண்டுபோகிற திலீலை. தேவரே! அதனால், உமக்கு யமனாபிருக்கை பிரஸித்தமாக இருக்கிறது எனனால் சொல்லப்பட்ட இந்த வசனத்தையும் அறிந்து கொள்ளும். எல்லாப்பிராணிகளிடமும் செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் தரோகமசெய்யாமையும் அநுருடைமையும் கொடையும் ஸாதுக்களுடைய பழமையான தர்மம். இந்த உலகமானது பெருமபானமையாக இவ்வண்ணமிருக்கிறது. மனிதர்கள் சக்தியினால் குறைந்தவர்கள். ஸததுக்களமட்டுமே தம்மை வந்தடைந்திருக்கிற பகைவர்களிடமும் கருணைபுரிகிறார்கள்' என்று சொன்னான். யமன், 'தாகங்கொண்டவனுக்குத் தண்ணீர் போல உனனால் இந்த வாக்கியம் உரைக்கப்பட்டது. கல்யாணி!

இந்த ஸத்யவானுடைய உயிரை கதவிர வேறு விரும்புகிற வரத்தை இந்த ஸமயத்தில் வரிப்பாயாக' என்று சொன்னான்.

ஸாவித்ரி, 'என்னுடைய பிதாவான அஸ்வபதிமகாராஜர் புத்திரபாககியமிலலாதவர். அப்படிப்பட்ட எனபிதாவுக்குக் குலத்தின் ஸந்தானத்தை விருத்திசெய்கிற நூறு ஒளரஸ்புத்திரர்கள் உண்டாகவேண்டும். இந்த மூன்றாவது வரத்தை உமமிடத்தி லிருந்து விரிக்கிறேன்' என்றான். யமன், 'கலயாணி! குலத்திற்கு இடையறாத கொடாசகியை உண்டுபண்ணுகிறவர்களும் நல்ல ஒளி யுள்ளவர்களுமான நூறு புத்திரர்கள் உனபிதாவுக்கு உண்டாகட் டும். ராஜபுத்திரி! என்னால், உனவிருப்பம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆதலால், திருமபுவாயாக. வழியினின்று நெடுந்தூரமல்லவோ வந்துவிட்டாய்' என்றான்.

ஸாவித்ரி, 'கணவருக்கருகிலிருந்தலால் எனக்கு இது தூர மன்று. எனமனமானது நெடுந்தூரம் ஓடுகிறதன்றோ? (என் மனத்தில்) தேதன்றியதும் என்னால் சொல்லப்படுகின்றதுமான இந்த வார்த்தையை நீர் போய்க்கொண்டே கேட்பீராக. பிரதாப முள்ள நீர் விவஸ்வானுடைய (=ஸூயானுடைய) புத்ரா. அதன லன்றோ சாற்றிந்தவாகாரால் வைவஸ்வதிரென்று சொல்லப்படு கிறீர்? ஸஸ்வரீ! அந்தபரஹைகன் (பகை நட்பு எனனும வேறு பாடில்லாத) ஸமமான உமது ஆட்சியினால் வசப்பட்டு நடக்கின்ற ன். அதனால், உமக்கு இந்த உலகத்தில் தாமராஜரெனப்படுதல ஸித்தித்திருக்கிறது. ஸாதுக்களிடம் உண்டாகிறதுபோன்ற நம்பிக்கை தன்னிடத்திலும் உண்டாகிறதில்லை. ஆகையால், எல லாரும ஸாதுக்களிடம் ஸ்நேகத்தை விசேஷமாக விரும்புகிறார் கள். அன்பிருப்பதனால் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நம்பிக்கை யென்பது உண்டாகிறது. ஆகையால், ஜனங்கள் ஸாதுக்களிடம் விசேஷமாக நம்பிக்கைவைக்கின்றார்கள்' என்று சொன்னான். யமன், '(பெண்ணே!) கலயாணி! உனனால் சொல்லப்பட்டது போன்ற வசனத்தை உன்னைத்தவிர மற்றவர்களிடத்தினின்று நான் இதற்குமுன் கேட்டதில்லை இதனால் நான் ஸநீதாஷமுள்ள வகை இருக்கிறேன். இவனுடைய பிராணனைத்தவிர வேறான நான்காவது வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்; போ' என்றான்.

ஸாவித்ரி, 'எனக்கும் ஸத்யவானுக்கும் குலத்தை உததார ணம் செய்கிறவர்களும் பலமும் சகதியுமுள்ளவர்களுமான நூறு ஒளரஸ்புத்திரர்கள் உண்டாகவேண்டும். இந்த நான்காவது

வரததை உம்மிடத்தினின்று வரிககுகேறன்' என்றான. யமன், 'பெண்ணே! பலமும சுகதியுமுள்ளவர்களும் பரீதியை உணடுபண்ணுகிறவர்களும்மான நூறுபுத்திரர்கள் உனக்கு உண்டாவார்கள். ராஜகுமாரியே! உனக்குப் பரிசாரமமுண்டாகவேண்டாம். திரும பிப போ. வழியினின்று நெடுந்தூரம் வந்துவிட்டாய்' என்றான.

ஸாவிதரி, 'எனனைப்போன்ற பதிவரதைகளுக்கு எப்பொழுதும் பதியினிடக்கிலிருந்து குழந்தைகளை உணடுபண்ணிக்கொள்வதே ஸந்தன தர்மவருத்தியாக இருக்கிறது. பெரியோர்கள் வரததைக்கொடுத்தாவிட்டு ஏன்கொடுத்தோடுமென்று வாட்டமடைய மாட்டார்கள்; மனவருத்ததையுமடையமாட்டார்கள். ஸாதுக்களுக்கு ஸாதுக்களோடு சேர்க்கையானது பயனற்றதாகாது. ஸாதுக்கள் ஸாதுக்களிடத்தினின்று பயததை அடையமாட்டார்கள் அரசரே! ஸாதுக்கள் ஸத்தியத்தினால் ஸூர்யனை நடத்துகிறார்கள். ஸாதுக்கள் தவத்தினால் பூமியைத் தாங்குகிறார்கள். ஸாதுக்கள் சென்றதற்கும் இனிவருவதற்கும் கதியாக இருக்கிறார்கள். ஸாதுக்களுடைய மத்தியில் ஸாதுக்கள் கார்யம் நடைபெறாமையினால் வருந்துகிறதில்லை. 'இது பெரியோர்களால் பரீதியோடு அடையப்பட்ட சாஸ்வதமான நடை' என்று அறிந்து ஸாதுக்கள் பிறருக்கு உபகாரத்தைச் செய்து அதற்குப் பரதிப்ரபோஜனத்தை எதிர்பார்க்கிறதில்லை. ஸத்புருஷர்களிடம் உண்டாகிற ஸந்தோஷம் வீணாகிறதில்லை; ஆரத்தமும் அழிகிறதில்லை; கௌரவமும் அழிகிறதில்லை. இந்த மூன்றும் ஸத்புருஷர்களிடம் நிலைத்திருப்பதால் அவர்கள் காப்பவர்களாகிறார்கள்' என்று சொன்னான். யமன், 'பதிவரதையே! தாமங்களோடு கூடியதும் மனததுக்கு அனுகூலமானதும் நல்லபதங்களுள்ளதும் அதிகமான ஆரத்தங்களை அடையதுமான வசனத்தைச் சொல்லச் சொல்ல எனக்கு உன்னிடத்தில் உத்தமமான பகதி உண்டாகிறது. நிகரில் லாதவரததைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக' என்று சொன்னான்.

ஸாவிதரி, 'கௌரவத்தைக் கொடுப்பவரே! (நீர் முன்னரே எனக்குக் கொடுத்த) புத்ரபலபராபதியென்னும் வரமானது தம்பதிகளின் சிறந்த சேர்க்கையினறி ¹ மற்ற வரங்

1 'சுடுநடுஷ-^௦ வரெஷ-^௦' என்பது மூலம், 'கொண்டவனல்லாத மறவரைக் கணவராக அடைந்து, மதயந்தி வலிவீட்டரைக்கொண்டு ஸந்ததியை அடைந்ததுபோல, நான அடையவிரும்பவில்லை' என்பது பழையவுரை. ஆதிபாவம் 469, 710-பக்கங்கள் பாரக்க.

களிற்போல நிறைவேறாது. ஆதலால், இந்தவாசுதையும் வேண்டு கிறேன். இந்தஸதயவான் பிழைக்கவேண்டும். நான இவவண ணம் பதியைவிட்டிருந்தால் மரித்தவள்போன்றவளே. நான பர்த்தாவைவிட்டுப்பிரிக்கப்பட்டு ஸுகததையும் ஸவர்க்கததையும் ஸம்பததையும் உயிரோடிருப்பதையும் விருமபவிலை, எனக்கு நூறுபுத்திரர்கள் உண்டாவார்களெனகிறவரம் உமமாலேயே கொடுக்கப்பட்டது. எனனுடையபதியோ உம்மால் கொண்டுபோகப்படுகிறார். வரத்தை விரிக்கிறேன். இந்த ஸதயவான் பிழைக்கக்கடவர். உமமுடையவசனம் ஸதயமே ஆகுக்' என்று சொன்னாள்.

தர்மராஜனும் வைவஸவதனுமான யமன், 'அப்படியே' என்றுசொல்லி மனமகிழ்ந்து அநதப்பாசத்தை அவிழ்த்து விட்டு ஸாவித்திரியைப்பார்த்தது, 'கலயாணி! குலத்தை மகிழ்விப்பவளே! இதோ உன்னுடையபர்த்தா எனனால் அவிழ்த்துவிடப்பட்டான். பதிவ்ரதையே! நான் உன்னை தாமதங்களோடும் நல்ல அர்த்தங்களைாரும்கூடியன வாக்கியங்கனால ஸந்தோஷத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்டேன் இரத ஸதயவான், ரோகமில்லாதவனாக அழைத்துச்செல்லத்தக்கவன், புருஷார்த்தங்கள் நிறைவேறினவனாவான்; உனனேனுகூடி நானூறு வர்ஷங்கள் வாழ்நாளே அடைவான்; யஜ்ஞங்கனால தேவர்களேப பூஜித்து உலகத்தில் தர்மத்தால் புகழை அடைவான்; உன்னிடத்தில் நூறுபுத்திரர்களை உண்டுபண்ணுவான். சூத்திரியாகளான அவர்களைவரும், அரசர்களும் பிள்ளைபேரன்களுள்ள வர்களும் பிரசுத்தியுள்ளவர்களும் (ஸாவித்திரர்களைனனும்) உன் பெயருள்ளவர்களும் இவ்வலகில் சாஸுவதா்களுமாயிருப்பார்கள். உன் பிதாவுக்கு உன்மாதாவான மாளவியினிடத்தில் நூறுபிள்ளைகள் உண்டாவார்கள். உன்னுடையதம்பிமார்கள் மால்வர்களைன்கிறபிரஸித்திரிபுறவர்களும் சாஸுவதா்களும் புத்திரர்களுடனும் பௌத்திரர்களுடனும்கூடியவர்களும் தேவதைகளுக்கொப்பான சூத்திரியா்களும் ஆவர்கள்' என்றான பிரதாபசாலியான யமன், ஸாவித்திரிக்கு இவவண்ணம் வரத்தைக்கொடுத்தது அவளைத்திருமபிப்போகும்படிசெய்து தன்னுடையஇருப்பிடமேசென்றான்.

ஸாவித்திரியும், யமன்சென்றபிறகு, பாததாவைத் திரும்ப அடைந்து தனபாததாவின் உயிரில்லாதசரீரமிருக்கிற இடம் சென்றாள். அவள தரையில் பாததாவைப்பார்த்துக் கிட்ட

நெருங்கிக் கட்டி எடுத்துத் தன்மடியில் அவனுடைய தலையைத் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு பூமியில் உட்காரநதான். அநத ஸதய வான், மீண்டும நினைவை அடைந்து, தேசநதரமபோயத திருமபி வநதவன்போல அன்போடு ஸாவிதகிரியை மறுபடியும் மறுபடியும் நிமிர்ந்துபார்தது, 'நெடுநேரம தூங்கிவிட்டேன். எனனகார ணத்தினால் நீ என்னை எழுப்பவில்லை? என்னை இழுதத கறுதத புருஷன் எங்கே?' என்று வினவினான். ஸாவிதரி, 'புருஷஸுரேஷ்டரே! நீர் நெடுநேரம எனமடியில் உறங்கினீர். பிரஜைகளை அடக்குகிறவரும் பகவானுமான அநத யமதேவா புறப்பட்டபு போய்விட்டார். மகாபாகசியமுள்ளவரே! களைப்பாறிவிட்டீர். ராஜகுமாரரே! விழித்ததுக்கொண்டீர். கூடுமானால், எழுந்திரும். இரவு இருளாலடர்ந்திருப்பதைப் பாரும்' என்றுசொன்னான்.

ஸதயவான், பிறகு, நினைவை அடைந்து, ஸுகமாகத தூங்கின வன்போல எழுந்திருநது எல்லாதிசைகளையும் வனபரதேசங் களையும் பார்தது, 'நல்ல இடையுள்ளவளே! பழங்களைக்கொண்டு வருதறகாக உன்னுடன் நான புறப்பட்டேன். பிறகு, கடடையைப்பிளக்கையில் எனக்குத் தலைவலி உண்டாயிற்று. கலயாணி! தலைவலியினால் வருததப்பட்டநான் நெடுநேரம நிற்பதற்குச் சக்தியற்றவனாகி உன் மடியில் உறங்கினேன். இவையெல்லாம் எனக்கு நினைவிற்குகின்றன. உன்னால் தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட எனனுடைய மனமானது நித்திரையினால் கவரப்பட்டது. பிறகு, கோரமான இருட்டையும் அகிக்கேஜஸுள்ள ஒரு புருஷனையும் பார்த்தேன். அழகிய இடையுள்ளவளே! அதனை நீ நன்றாக அறிகிறாயாகில் சொல் அது என்ன? எனனால் காணப்பட்டது கனவோ? அல்லது, அது உண்மைதானோ?' என்று ஸாவிதகிரியை வினவினான். ஸாவிதரி, பிறகு, அவனைப்பார்தது, 'ராஜ குமாரரே! ராததிரியானது விசேஷமாக விருததியடைகிறது. எல்லாவற்றையும் நடந்தபடி உமக்கு நானேத்தினம் சொல்வேன். எழுந்திரும்; எழுந்திரும். உமக்கு மங்கலம். நல்லவிரதமுள்ள வரே! உம்முடையமாதாபிதாக்களைப் பாகக்ககடவீர். சூரியன் அஸ்தமனததை அடைநதுவிட்டான். இந்த ராததிரியானது நடுநிசியாகிறது. இதோ ராக்ஷஸர்கள் சந்தேஷததுடன் பயங்கரமாகப்பேசிக்கொண்டு ஸஞ்சரிகின்றார்கள். காட்டில்திரிகின்ற மிருகங்களுடையகால்களால் மிதிககப்படுகின்ற சருகுகளின் சத தங்களுடம கேட்கப்படுகின்றன. இதோ நரிகள உக்கிரமாக என்

னுடைய மனத்தை நடுங்கச் செய்துகொண்டும் தெனமேற்குத் திசையை அடைந்து கோரமான ஒலிகளை வெளியிட்டுக்கொண்டும் ஊழியிடுகின்றன' என்றான்.

ஸத்யவான, 'வனமானது நெருங்கின இந்நாள மூடப்பட்டப பயங்கரமான தோற்றமுள்ளதாக இருக்கிறது. வழியை நீ அறியவும் முடியாது. கடந்துசெல்வதற்கு சக்தியுள்ளவளாகமாட்டாய்' என்றுசொன்னான். ஸாவிதரி, 'இவ்விடத்தினின்று நீர் செல்வதற்கு விருமபாஷ்டில், எரிக்கப்பட்ட இரத்தகாட்டில் ஓர் உலர்ந்தமரமானது சீழேவிழாமல் இப்பொழுது எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அங்கே சிலசிலவிடங்களில் அகனியானது காற்றினால் வீசப்பட்டுக் காணப்படுகிறது. அங்கிருந்து நெருப்பைக்கொண்டு வந்து இந்த இடத்தில் நாற்புறங்களிலும் மூட்டி எரியச்செய்வேன். இங்கே விற்றுகளிருக்கின்றன. மனவருத்தத்தை விட்டு விடும். உமமை நோயுள்ளவராகக் காண்கிறேன். இந்நாள மூடப்பட்டிருக்கிறகாட்டில் வழியையும் நீர் அறியமாட்டார். நாளைக்காலையில் காடு காணாதக்கதாக இருக்கும்போது, உமமுடைய அனுமதியினால் செல்வோம். தோஷமற்றவீர! உமக்கு இஷ்டமிருக்குமாகில், இந்த லா இரவுமுழுமையும் இங்கு வஸிப்போம்' என்றுசொன்னான்.

ஸத்யவான, 'என்னுடைய தலைவரீ போபவிட்டது அங்கங்கள் தத்தம் நிலைமையை அடைந்திருப்பதைக் காண்கிறேன் மாதாபிதாக்களோடு சோகையை உன்னுடைய உதவியால் உண்டாகவேண்டுமென்றுவிருமபுகிறேன் ஒருஸமயத்திலாவது அகாலத்தில் நான் ஆராமத்தினின்று இதற்குமுன் வெளியிலசென்றவனல்லீலன். மாலைக்காலம் வராமலிருக்கும் பொழுதே என்னுடைய தாய் என்னைத் தடுப்பாள. பகலிற்கூட நான் வெளியிலேபோயிருந்தால் என்னுடையதாய்தந்தைகள் பரிதப்பிப்பார்கள். பிதா ஆராமத்திலவஸிப்பவர்களோடுகூட என்னைத் தேடுவாரன்றே? முறகாலத்தில் மிகத் துக்கத்தை அடைந்திருக்கிற மாதாபிதாக்களால், 'நீ தாமதித்துவருகிறாய்' என்று பலவாறாக நான் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது எனநிமித்தமாக அவ்விருவருக்கும் என்னநிலைமை ஏற்பட்டிருக்குமோ என்று கவலைப்படுகிறேன். நான் காணப்படாதபொழுது அவ்விருவருக்கும் அகிதகுகம் உண்டாகும். முன்பு ஒருநகாலத்தில் முகிரியார்களான தாய்தந்தைகளிருவரும், இரவில் கண்

கனில நீர்பெருகுகின்றவர்களும அதிக துககமுள்ளவாகரும அன புள்ளவாகளுமாகி, 'அருமைக்குமுநதாய! உன்னைவிட்டு ஒரு முகூர்த்தகாலங்கூட நாவகள ஜீவித்திருக்கமாட்டோம். புத்திர! நீ ஜீவித்திருக்கும்வரையில்தான் எவகளுடைய ஜீவனம் நிச்சயம். பிராயமமுதிராத குருடர்களான எவகளிருவருக்கும் (நீ தான) கண. உன்னிடத்தில் வமசம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. எவக ளிருவருக்கும் பிண்டமும் கோத்தியும் ஸந்தானமும் உன்னைச்சார திருக்கின்றன' என்று என்னைப்பார்த்துப் பலமுறை சொன்னார்கள். தாய முதியவள்; தந்தையும் முதியவா; அவ்விருவருக்கும் நான் ஊன்றுகோல்லலனோ? அவ்விருவரும் ராததிரியில் என்னைப் பாராமையால் எனன நிலைமையை அடைவார்களோ? எந்த நித்திரையினால் எனனுடைய தந்தையும் அபகாரமசெய்யாதவளான எனதாயும் எனநிமித்தமாக ஸமசயத்தை அடைந்தார்களோ, நானும் ஸமசயத்தை அடைந்தது கஷ்டமான ஆபத்தையும் அடைந்தேனோ, அந்தநித்திரையை வெறுக்கிறேன். மாதாபிதாக களைவிட்டு நான் உயிரோடிருக்க விருமபவிலலை. கணவிலலாத எனபிதா குழப்பமுள்ள புத்தியுடன் இந்தஸமயம் ஆராமத்தில் வஸிக்கின்ற ஓவ்வொருவரையும் என்னைப்பற்றி வினவுவா; இது நிச்சயம். கலயாணி! நான் எப்படி பிதாவைப்பற்றியும், பர்த தாவை அனுஸரித்தவளும மிக்க துககமுள்ளவளுமான மாதா வைப்பற்றியும் துயரப்படுகிறேனோ அப்படி என்னைப்பற்றித் துய ரப்படவிலலை. எனக்காக அவ்விருவரும் இப்பொழுது அதிகமான ஸந்தாபத்தை அடையமாட்டார்களா? உயிருடனிருக்கிற அவர்கள் எனனால் போஷிக்கப்படத்தக்கவர்களென்று நான் அவர்களுக்காகவே ஜீவிக்கிறேன். அவர்களுக்கு பரியம் என்னால் செய்யத்தக்கதென்றும் நான் உயிரோடிருக்கிறேன். அவர்கள் எனக்கு முக்கியமான தெய்வங்கள், எனனால் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படத்தக்கவர்கள். அவர்கள் விஷயத்தில் இப்படிப்பட்ட இந்தப் பழமையான விரதமானது எப்பொழுதும் எனக்கு இருக்கிறது' என்று சொன்னான்.

தாமாதமாவும் குருபகதியுள்ளவனும் குருக்களுடைய பரீதிக்குப்பாதகிரனுமான அந்த ஸதயவான இவ்வண்ணம் உரைத்ததுவிட்டுத் துககத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாக இருக்கையையும் உயர எடுத்ததுகொண்டு உரத்தகுரலுடன் அமுதான. பிறகு, அவ்வாறு அழுகின்றவனும் துயரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனும்

மான பர்ததாவைப்பார்த்தது, தாமததை அனுஷ்டிப்பவளான ஸாவிதரியானவள், தன்னிருகைகளாலும் பர்ததாவின கண்ணீரைத் துடைத்தது, 'எனனூல தவமானது செய்யப்பட்டிருந்தால், என்னூல தானமும் ஹோமமும் செய்யப்பட்டிருந்தால், என்னூ டைய மாமியாருக்கும் மாமனாருக்கும் பர்ததாவுக்கும் இந்த ராதரி யானது நல்லதாகட்டும். வினையாட்டுக்களிலும் பொய்யான சொல எனனூல இதற்குமுன் சொல்லப்பட்டதாக எனக்கு நினைவில்லை. அந்த ஸத்தியத்தினால் எனனூடைய அந்த மாமனார் மாமியார் இருவரும் இப்பொழுது உயிரோடிருக்கவேண்டும்' என்று சொன னான். ஸதயவான், 'ஸாவிதரி! மாதாபிதாக்களுடைய தர்ச னத்தை விரும்புகிறேன். விளம்பியாமல் செல்வாயாக. அந்த மாதாபிதாக்கள் உயிரோடிருப்பதை நான் பார்ப்பேனா? ¹ சிறந்த இடையுள்ளவளே! மாதாவுக்காவது பிதாவுக்காவது தீங்கு நேர் திருக்கக்கண்டால், நான் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன். என்னைத் தொட்டு ஸத்யம்பண்ணுகிறேன். உனக்குத் தாமததில் எண்ண மிருந்தால், நான் உயிரோடிருக்க நீ விரும்பினால், எனக்கு ப்ரியத் தைச்செய்ய வேண்டுமென்று உனக்கு விருப்பமிருந்தால், விரைவாக ஆஸ்ரமம் செல்வோம்' என்று சொன்னான்.

உத்தமியான ஸாவிதரி, பிறகு, எழுந்திருந்து கூந்தலகளை முடிந்துகொண்டு கணவனை இருகைகளாலும் தழுவித் தூக்கி நிறுத் தினான். ஸதயவானும் எழுந்திருந்து கையினால் அங்கங்களைத் துடைத்துக்கொண்டு எல்லாத்திசைகளையும் பார்த்துப் பழக்கூடையைப் பார்த்தான். பிறகு, ஸாவிதரியானவள், அந்த ஸத்யவானைப் பார்த்தது, 'நாளைத்தினம் பழங்களைக் கொண்டுபோவீர். நான் யோக சூக்ஷமார்த்தமான உம்முடைய இந்தக் கோடாலியைக் கொண்டு வருவேன்' என்று சொன்னான். அவள், பழமநிறைந்த கூடைச் சமையை ஒரு மரத்தின்கிளையில தொங்கவிட்டுக் கோடாலியை எடுத்துக்கொண்டு பர்ததாவின ஸம்பத்தில் மீண்டும் வந்தாள். அழகிய தொடையுள்ளவளும் யானைபோல நடப்பவளுமான ஸாவித் தரி, இடத்தோளில் பாததாவினுடைய கையை வைக்கும்படி செய்துகொண்டும் வலக்கையினால் அவனைக்கட்டிக்கொண்டும் சென்றாள். ஸதயவான், 'பயந்தவளே! நடந்து பழக்கமிருப்ப தால் வழிகள் என்னால் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. மரங்களின் நடுவில் காணப்படுகிற நிலவினாலும் வழியைக் காண்கிறேன்.

¹ மூலம் வேறு.

கல்யாணி! எந்தவழியினால் வந்தோமோ, பழங்களும பறிகுப்பட டனவோ, அந்த வழியில் வந்தபடி செலவாயாக. ஆலோசியாதே. இந்தப் பலாசமரங்களடர்ந்த தோப்பில் வழியானது இரண்டாகப் பிரிகிறது. அதற்கு வடக்கே எந்தவழி இருக்கிறதோ அந்தவழி யினால் விரைவாகச்செல். நான் ஸவஸ்தனாக இருக்கிறேன்; நல்ல பலமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். மாதாபிதாக்களிருவரையும் நான் பார்க்கவிரும்புகிறேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டே விரைவுடன ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றென்பதாவது அத்தாயம்.

ப தி வ் ர தா மா ஹா த் ம் ய ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(கண்கீடைத்தனலுல் மகிழ்ச்சியும் புத்திரன் வராமையால் துயரமுங் கொண்ட த்யுமத்ஸேனன் புத்திரனைத்தேடியதும், ரிஷிகள் நல்ல நிமித்தங்களைத் தேர்வித்து அவனைத் தேற்றியதும், ஸாவத்ரி யுடன் ஸத்யவான் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்ததும், ஸாவத்ரி நடந்த வீருத்தாந்தத்தை ரிஷிகளுக்கும் சொல்லியதும்)

இதே ஸமயத்தில், த்யுமத்ஸேனன் மகாபலசாலியும் கண் களைப் பெற்றவனுமாகி, பாவைதெளிவுபடவே, எல்லாவற்றை யும் பார்த்தான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அவன் பராயையாகிய சைபயையுடன் எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் சென்று புத்திரனைத் தேடி அதிகமான துக்கத்தை அடைந்தான். அந்தத் தம்பதிகளிரு வரும், அந்த இரவில் புத்திரனைத் தேடிக்கொண்டு, ஆஸ்ரமங்களையும் நதிகளையும் வனங்களையும் தடாகங்களையும் அடைந்தார்கள்; ஏதாவது ஒருசுததத்தைக்கேட்டால் புத்திரனுடைய சததமோ என்கிற ஸந்தேசத்தால் அந்தசுததமுண்டான இடத்தை நோக்கி, 'ஸாவிதரியோடு ஸதநியவான வருகிறான்' என்று பேசிக்கொண்டார்கள்; தாப்பங்களாலும் முடகளாலும் அங்கங்கன் கீறப்பட்டவர்களாக, பிளக்கப்பட்டவைகளும் கடினமானவைகளும் காய முள்ளவைகளும் இரத்தம் பெருகுகின்றவைகளும் பாதங்களால் பைத்தியம்பிடித்தவர்கள்போல ஓடினார்கள். பிறகு, ஆஸ்ரமத்தில் வஸிக்கின்ற அந்த எல்லாப் பிராமமணர்களாலும் எதிரில் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு நன்றாகத் தேயுதல்கூறி அவ்விருவர்களும் தங்களாஸ்ரமத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்டார்கள்.

அந்த ஆசாமததில் பாரையுடனிருக்கும் அந்த தழும்பு லேனன், வயதுசென்ற தவசிகளால் சூழப்பட்டவனாகப் பண்டை ஆரசாகளுடைய கதைகளை அடுத்தவைகளான ஆசாயகரமாவ பேச்சுக்களால் ஸமாதானப்படுத்தப்பட்டான். பிறகு, வயது சென்றவர்களான அவநிருவரும் மறுபடியும் மனதிற்கு ஆறுதலையடைக்கப்பட்டும் புத்திரனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் அவனுடைய இளமைப்பருவமெதிராடென சரிசு திரங்கனையும் ஸாவித்திரியின் கோற்றங்களையும்¹ ஸ்ருவருந்நொரு வா நினைப்பூட்டுகின்றவாகளாகவும் மிகக் துக்கமுடையவாகளாகவும் சோகத்தை அடைந்தார்கள். துயரத்தால் வாடப்பட்ட அவநிருவரும் ‘ஆ! புதர! எங்கே இருக்கிறாய்? ஆ! பதிவரையே! மருமகனே! எங்கே இருக்கிறாய்?’ என்று இரகரமான சொல்லால் சொல்லிக்கொண்டு மறுபடியும் அழுதார்கள்.

அங்கிருந்தவர்களுள், ஸத்யமானவர்களுள் ஸுவாரசஸெனந்த ஒருபிராம்மணர், அவநிருவரையும்பார்த்து, ‘இந்த ஸத்யவா னுடைய மனைவியான ஸாவித்திரியானவள் தவமுட நிகந்திரியநிக கிரஹமும் ஆசாரமுமுள்ளவளாயிருந்தாலால், இவன் ஜீவித்திருக்கிறான்’ என்றார். சொன்னார், ‘வேதங்கள் அங்கங்களுடன் கூடிய வைகளாக எனால் அத்தியயனம் செய்யப்பட்டன. பெரியதவமுட எனால் சோககப்பட்டிருக்கிறது.’² கொன்றாவஸதை நொடங்கியே பிரமமசாயமும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ருக களும் அதறியும் ஸந்தொஷப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். என்னால் மனஅடக்கத்தடன எல்லா விரதங்களுமே அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எப்பொழுதும் எனால் விதிப்படி வாயுபகூணருப மான உபவாஸமுட செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தவத்தினால் பிறாசெய்யவிரும்பிய எல்லாவற்றையும் நான அறிகிறேன். ‘ஸத்ய வான உயிரோடிருக்கிறான்’ என்று சொல்லுகிற இந்த வசனத்தை உணமையென்று அறியுங்கள்’ என்று சொன்னார். சிஷ்யன், ‘என னுடைய உபாத்தியாயருடைய வாக்கிலிருந்து வெளிப்பட்ட சொல் லினபடியே ஸத்யவான ஜீவித்திருக்கிறான்.’ (இஹ) ஸ்ருகாலும் பெரியாகாது’ என்று சொன்னான். சிஷ்யன், ‘இந்த ஸத்யவாஸு

1 ‘ஹேநொநு வ்ஸூரணன்’ என்பது மூலம்
 2 ‘ப்ருகததமுதல் நுநுவயதுவரையில்’ என்று சிலரும், ‘பதினைது வயதுவரையில்’ என்று சிலரும் கூறுவர், பதினொன்று பிராயமுதல் முப்பதாவது பிராயமுடியுட எனபா வைத்யநூலார்.

டைய மனைவியான ஸாவித்ரியானவள ஸௌமனாக நலயத்தை உண்டி
பண்ணுகிற எல்லா நல்ல ஸக்தனைவகரீவாதிமே கடியிடுதல், கலிய
இவ்வ லீனித்திருக்கிறான்' என்றாகல. பாரதவாஜி, 'இந்த ஸக்தய
வாணுடைய மனைவியான ஸாவித்ரியானவள தவமுடம் ஒத்திரிய
நிக்கிரஹமுடம் ஆபாசமுமுடம் வவவாபிடுதல்களால் இவ்வ லீனித்திருக்க
கிறான்' என்றா. தாலபயா, 'உமகருக கண உண்டாவமையாலும்,
ஸாவித்ரியானவள விரகத்தைதர செய த ஆஹாசமரொபயதிகொள
ளாமலே தானகம ரொவறமையாலும், ஸக்தயவான லீனித்திருக்க
கிறான்' என்று சொன்னார். ஆபஸகமபா, 'எத்தனால பிரகருகங்குற
பசக்திகளும தெளிந்திருக்கிற நிசையில உமகருப பூமிஸம்பந்த
மான பெருக்கநகைதர பொல்லுகின்றனவேளா அருணால் ஸக்தயவான
உபிரிராபுத்தகிறான்' என்று ரொன்னா. தெனமயா, 'எல்லாக்
முறவகருமுடம் வவவாஹ ஐனகருகருப பிரியமானவதும் ஸக்தனைங்
களுவள வவவாஹ இரகநலய, உமபுடைய புதரனான ஸக்தயவான
தொகையுறவள வவவாஹ லீனித்திருக்கிறான்' என்றா.

ஸக்தயவாருகவளவாருவான அருகந் தவசிகளால் இவ்வா
ணம ஸமயநாசாரசெய்யப்படாத தபுமநீஸினன, அவை அவைகளை
முழுமையான ஆபாயந த உறுதியுள்ள வவவாஹலானான். பிறகு,
புறமுதல் தநயவாரு தபுதிந்தவடன், ஸாவித்ரியானவள, பர்த்தா
வான ஸக்தயவாரீனாடி அபிகஸகரீநாஷமுள்ளவளாக இரவிரீலீய
வந்த அபயமநதி வ புத்தகலா. அருக எல்லாபராமணர்களும
பாரதநவடவ வமுத்திருநகயாகன, ஸகரீநாஷத்தைபுட அடைந்
தார்கள. அருக ஸக்தயவாணுடைய மாநாபும பிரசபும அவனுடைய
கமுத்தை நகரு கட்டிக்கொண்டு அபுத்தாகன. பிராமணர்கள்,
'வேந்தே! புத்திரீனாடி ரொந்தவனாஹ கணகளை அடைந்தவனு
மான உனைப்பாபுத நகருகரீவலலாநா உவனுடைய கீக்தமத்தை
வினவகரீனும். அபசரீனா! புத்திரீனாடி ரொககை, ஸாவித்ரி
யின நாசவம, நீ கணகளை அடைந்தது இமமுனறினாலும்
தெய்வாரீனமாக வந் தி அடைகிறது. எங்கனா ஸலாபாலும் எது
சொல்லப்பாட்டீனா அது அபயபுரியே அமுடம். இதில ஸமசயமில்லை.
மேலும் மேலும் ரொவாபெருந்தவானது உனக்கு விரைவாகவே
உண்டாகும்.' என்று சொன்னார்கள். குந்தீந்தன்! பிறகு, அந்தப்
பிராமணர்கள்ரொருரொ அந்த ஆஸ்ரமத்தில் அகனியை நன்றாக
ஜவகிக்கச்செய்த தபுமநீஸனை ராஜனருகில உட்கார்த்தார்கள்.
சைப்பயபும் ஸக்தயவாணுள் ஸாவித்ரியும் ஒருபக்கத்தில் நின்றார்கள்.

அவர்கள் துயரம் நீங்கி அந்ந எல்லாராலும் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு உட்கார்ந்தார்கள்.

பார்த்த! பிறகு, அரசனுடன் உட்கார்ந்த வனவாஸிகளான அந்த எல்லாரும், ஆவலுடன் கூடியவாகளாக ராஜபுத்திரனைப் பார்த்து, 'பிரபுவே! யாதுகாரணத்தால் பாரையுடன் நீ முந்தியே வரவில்லை? ஏன் நடுநிசியில் வந்தாய்? உனக்கு என்ன தடை ஏற்பட்டது? ராஜபுத்திர! மாதாவும பிதாவும நாங்களும வருத்தத்தை அடைவிக்கப்பட்டோம். என்னகாரணமென்று நாங்கள் அறியோம். அவை அனைத்தையும் நீ சொல்லக்கடவாய்' என்று வினவினார்கள். ஸத்யவான், 'பிதாவினால் அனுமதிக்கப்பட்டு நான் ஸாவிதரியுடன் சென்றேன். பிறகு, காட்டில் விறகுகளைப் பிளக்கையில் எனக்குத் தலைவலி உண்டாயிற்று. வேதனைப்பினால் நான் நெடுநேரம் தூங்கிவிட்டேனென்று எண்ணுகிறேன். இதற்கு முன் ஒருபொழுதும் நான் அவ்வளவுநேரம் தூங்கிவனவல்லேன். உங்களனைவருக்குமே ஸந்தாபம் உண்டாகவேண்டாமென்ற காரணத்தினால் நடுநிசியில் நான் இங்குவந்தேன். இந்த விஷயத்தில் வேறு காரணம் இல்லை' என்று சொன்னான்.

கேள்தமா, 'உன்பிதாவான தபுமத்தேனனுக்கு அகஸ்மாத்தாகக் கண்கிடைத்திருக்கின்றது. இதற்குக் காரணத்தை நீ அறியாய். ஸாவிதரி சொல்வதற்குத் தகுதியுள்ளவள். ஸாவிதரி! கேட்கவிருமபுகிறேன். நீயன்றோ நன்மைதீமைகளை அறிவாய்? ஸாவிதரி! தேஜஸினால் உன்னை ஸாவிதரிதேவியைப் போலவன்றோ அறிகிறேன்? இந்தவிஷயத்தில் நீ காரணத்தை அறிகிறாய். ஆகையால், உண்மையைச் சொல். இதுவிஷயத்தில் உனக்கு ரஹஸ்யம் ஒன்றுமில்லாமலிருந்தால் எங்களுக்குத் தெளிவாகச் சொல்' என்று வினவினான். ஸாவிதரி, 'நீர் அறிந்தது சரிதான். உங்களுடைய ஸங்கலபம் வேறுவிதமாகாது. எனக்கு ரஹஸ்யம் ஒன்றுமில்லையன்றோ? உண்மையையே என்னிடத்தினின்றும் கேட்கக்கடவீர். மஹாதமாவான நாரதரால் என்பாடுதநாவுக்கு மரணம் கூறப்பட்டது. அந்நநாளும இன்று வந்ததுவிட்டது. அதனால், நான் இவரை (ந்நனிப்பாக) விடவில்லை. உறங்கிக்கொண்டிருக்கிற இந்த எனபர்த்தாவின் பக்கத்தில் யமனார் சிங்கமர்க்களோடு வந்தார். அவர், இவரைக்கட்டி, பிதருக்களாலடையப்பட்ட திசையில் கொண்டுபோனார். பிரபுவான அந்தத் தேவரை நான் ஸத்தியமான வாய்ந்தால் விதித்தேன். அவரால் எனக்கு ஐந்து வயர்கள்

கொடுக்கப்பட்டன. அவைகளை எனனிடத்தினின்று நோக்கினார்கள். இரண்டுக்களும் தமராஜ்யமுமாகிய இரண்டு வரனகா என மாமனாகக் கொடுக்கப்பட்டன. என்பிதாவுக்கு நூறுபுத்திரர்களுடாவதும் எனக்கு நூறுபுத்திரர்களுடாவதும் அடையப்பட்டன. என் கணவரான ஸத்யவான் நானூறு வருஷம் ஆயினே அடைந்தார். பர்ததானினுடைய உயிரிழக்காது என்னால் இந்தவிரதம் செய்யப்பட்டது. இந்தக் காரணமனைதாம் என்னால் விஸ்தாரமாக உங்களுக்கு நடந்தபடி சொல்லப்பட்டன. இந்த எனது பெரிய துகசுமானது முடிவில் ஸுகாமாரிதது' என்று சொன்னான்.

ரிஷிகள், 'பதிவரையே! நற்குலத்திலபிறந்தவளும நல்லொழுக்கத்தையும் விரதத்தையும் புண்யத்தையுமுடையவளுமான உனனால் இரு நாட்களான மடுவில்முழுதுணை நாம வியஸனங்களால் எதிர்த்துத் தாது நம்பிட்டதுமான அரசனுடைய குலமானது மீண்டும் நனகு 'மேலே நுகுகிவிடப்பட்டது' என்று சொன்னார்கள். ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்ற ரிஷிகள், அந்த உத்யம ஸதிரீயை அவ்வாறு புகழ்ந்தும் பூஜித்தும் புத்திரனுடன் கூடின அரசனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் தங்கள் வீடுகளுக்கு ஸுகாமாரு விசைந்து சென்றார்கள்.

முந்நூறுவது அத்தியாயம்.

பதிவ்ரதாமாஹாதம்யபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ஸால்வதேசத்து ஜனங்கள் த்யுமத்ஸேனவிடம்வந்து அவனுடைய மந்திரியினால் அவனுடையபகைவர்கள் கொல்லப்பட்டதைத் தெரிவித்து நகநக்து மீண்டுவரவேண்டினதும், த்யுமத்ஸேனன் ஸாவத்திரியோடும் ஸத்யவானோடும் முனிவர்களைவணங்கித் தன் நகரத்திற்குவந்ததும்.)

அந்த இரவுகழிந்து ஸூரியமண்டலமும உதித்தவுடன், அந்த எல்லாததவசிகளும் காலைக்கடனகளை முடித்துக்கொண்டு ஒன்றுகூடினார்கள். மகரிஷிகள் ஸாவிதரியினுடைய அபபடிப்பட்ட மகாபாக்கியமனைதையுமே த்யுமத்ஸேனனுக்கு அடிக்கடி சொல்லியும் திருபதியை அடையவில்லை. பிறகு, ஸால்வதேசத்திலிருந்து எல்லா ஜனங்களும் அரசனை வந்தடைந்தார்கள்; அவனுடையமந்திரியினுடைய அந்தபகைவன் கொல்லப்பட்டானென்ப

தையும் சொன்னாகவா. ஸஹாயாகவேண்டும் பகதந்திரோடும் பகைவன் மந்திரியினால் கொல்லப்பட்டாரென்பவகட சொல்லி, பகைவனுடைய படை சூரநகரப்பட்டதையும் நடந்தவண்ணாம தெயி வித்தாரா. ‘எல்லாஜனநாடுகளுக்கும், ‘கண்ணுள்ளவிரோ குருட் ரோ அந்த தபுமநிலைநீர நமக்கு அரசராக இருக்கவேண்டும்’ என்று தங்கள் அரசரைப்பற்றி ஒரே எண்ணம் இருக்கிறது அரசரே! இந்த நிச்சயத்துடன் இங்கே நாங்கள் அனுப்பப்பட்டோம். இதே வாகனங்களும் உமமுடைய நால்வகையிலே களும் வந்திருக்கின்றன. வேந்தே! புறப்படுவீராக. உமக்கு மங்களம் உமமுடைய ஜயமானது நகரத்தில் கோஷிக்கப்பட்டது. தகப்பன்பாட்டன் மாகளுடையதான ராஜ்யபதனியை அடைந்து நெடுங்காலம் விமமாஸனத்தில் வீற்றிருப்பீராக’ என்று சொன்னார்கள். கண்களை அடைந்தவனும் நல்லதேகத்தே தோடுகூடியவனுமான அந்த அரசனைக்கண்டு எல்லாரும் அரச சர்யத்தினால் மலர்ந்தகண்களுடன் முடியினால் வணங்கினார்கள்.

பிறகு, அரசன், ஆஸரமத்தில் வஸிக்கின்றவாருக்கும் வயது முதிர்ந்தவாருமான அந்தப்பிராமமணாகளை நமஸ்கரித்து, அவா களனைவராலும் கொல்ககப்படுவது, நகரத்தைக்குறித்து சென ருன. சைபயையும் ஸாஷிக்கிரியோடுகூட சேனையினால் நுழைபட்டவ ளாக நல்லவிரிப்புக்களுள்ளதும் நல்லநாந்தியையுடையதும மனிதா களால் தூக்கப்பட்டதுமான பலலக்கினால் நகரம்மொன்றான பிறகு, புரோஹிதர்கள் தபுமதலேனனை பரிதிரியோடு ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம்செய்தார்கள்; மகாதமாவான இந்த தபுமத லேனனுடைய குமாரனை ஸதயவரனை இளவரசில் அபிஷேகம் செய்தார்கள். பிறகு, நீண்டகாலத்தில் ஸாஷிக்கிரியோடு புக்கைழ வளாககிற அந்த நூறுபிள்ளைகள் உண்டானார்கள் அப்படியே, மதராதிபனை அஸ்வத்திகு மானஸியினிடம் சூராகளும் போரில் பினவாகசாதவாகளும் மிக்கபலசாஸிபுள்ள ஆருதாயவயிற்றில் பிறந்தவாருமான இவருடைய தூறுதாபிரமர்கள் உண்டானார்கள். இவ்வண்ணிட ஸாஷிக்கிரியினால் தான, தகாயன், தாய, மாமியா, மாமனா, பாத்தானினுடையகுலம் ஆகிய அனைவரும் கஷ்டத்திடுகின்ற கரையேற்றப்பட்டனர். அப்படியே, கலயாஸியும் நீலநகால் நன்குமதிக்கப்பட்டவளுமான இந்ததரோபதிபும குலஸ்திரியான ஸாஷிக்கிரியினால் உலகனைவரையும் கரையேற்றுவார்’ என்று சொன்னார். வேந்தே! மகாதமாவான

அந்நக மாக்கண்டேயரால இவ்வண்ணாம நேற்றப்பபட்ட அந்நக யுதிஷ்டிபார், துயரததையும மனவருததநுநையுமிண்டு, அப பொழுது காம்பகவனததில் வஸிததார். எந்நகமனிதன் உததம மாண இந்நக ஸாவிதநரியின் உபாககயானததைய பக்தியுடன் கேட்பனே அவன ஸுகமுடையவனும் விரும்பின எல்லாம் கைககடின வனும்மகித் துக்கததைய அடையமாடான ” எனறுகதறினார்.

ப தி வ ர தா மா ற றா தீ ம் ய ப ர் வ ம் மு ற் றி ற் று.

முந்நாற்றேராவது அத்தாயம்.

கு ண் ட ல ா ஹ ர ண ப ர் வ ம்.

(ஸுலர்யன் கர்ணனிடம் இந்திரன் கவசகுண்டலங்களை யாசிக்கவருவ தையும் அவற்றைக் கொடுக்கக்கூடாதென்பதையும் ஸ்வப்னத்தில் சொல்லியதும், கர்ணன் காரணங்களைக்கூறி அவைகளைக் கொடுப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞைசொந்ததும்)

ஜனமேஜயா, “ பிராமமணரே ! (மந்திராகுகளை) ஜபிக்கிற வாகுநன் சிறந்தவரே ! ‘ உனமனததிலிருக்கிறதும் மிகப்பெரிதும் ஒருவரிடததிலும் நீ சொல்லாததுமான பயந்ததையும் தனஞ்சயன் இவளிடததிலிருந்து புறப்படநிபதிபானவுடன் போக்குவேன் ’ என்று இந்திரன் சொல்லியதாகப் பாண்டுபுத்திரரான யுதிஷ்டிப ரைக்குறிதது அப்பொழுது லோமசா பெரியவாக்கியமாகககறிய தும காணனைப்பற்றியதும் பெரியுமானபயம் காண் இருந்தது ? அந்நகப் பயந்தததத தாமாதமாவான யுதிஷ்டிபரா என ஒருவருக்கும சொல்லாமலிருந்தாரா ? ” எனறுவினவ, வைரமபாயவர் சொல்ல லானார்.

“ பாணஸுரேஷ்டரே ! நான, கேட்கின்ற உமக்கு இந்ததக்கதை யைச் சொல்லுகிறேன். பரதநகளன் சிறந்தவரே ! என்னுடைய வசனததைக் கேளும. பன்னிரண்டிருஷங்களைரென்று பதின மூன்றாவது வருஷம் வந்தவுடன, பாண வர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவனான இந்திரன், காணனை யாசிப்பதற்காக முயன்றான். மகராஜரே ! மகேஷநிரனுடைய அபிராபிராயததை அறிந்து, பிறகு, மிகக் ஒளிவையபொருளாகவுடைய ஸுலர்யன், குண்டலங் களை இந்திரனுக்குக்கொடாமலிருக்கும்படி செய்வதற்காகக் கர் ணனை அடைந்தான். ஆசைப்படததக்க விரிப்பினால் மூடப்பட்ட

தம மிகச்சிறந்ததமான படுக்கையில் படுக்கி நுபவமும விசுவாசம்
 அதிகவிசுவாசமுள்ள வறும பராமமணாகளுக்கு நன்மைசெய்யவ
 னும ஸ்த்யவாதிபுமான காணனுக்கு இரவில் ஸ்வபவமநித்திரை
 சூரியன் காட்சியளித்தான். பாரதேச! ஸூரியன் புகுந்திரை
 முள்ள அன்பினால் கர்ணனிடத்தில் கருணை மிகமேலிடவனும்
 யோகபலத்தினால் நல்லருபமுள்ள வறும வேதவநீள அறிந்தவனு
 மான பிராமமணனாகிய கர்ணனை அணுகி அவனுக்கு ஹிந்தத்தை
 செய்வதற்காக இனசொல்லை முன்னிட்டு இந்நகரத்தை நகர
 லானான். 'காண! அப்பா! ஸ்த்யவாதிபுமான காபவாசனான சிவந
 தவனே! மிகத்தொடர்வலியமைந்தவனே! அன்பினால் மிகநன்மை
 செய்சொல்லுகின்ற என்னுடையவாநத்தை இப்பொழுது கோ
 காண! இந்நிரன் பாண்டவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்வேண்டு
 மெனகிற விருப்பத்தால் குண்டலங்களைக் கவர் எண்ணி பராம
 மணலேஷத்தோடு உன்னிடம் வருவான். நீ ஸூரியன் வலி
 யாசிக்கப்பட்டால் கொடுக்கவே கொடுக்கிறாயென்பதும் ஒருவரைய
 யும் நீ யாசிக்கிறதில்லையென்பதுமான உன்னுடைய இயற்கையா
 னது அவனும் அப்படியே உலகத்தாராயும் அறிப்பாட்டிருக்க
 கிறது ஐயா! நீ பிராமமணர்களுக்குத் தனத்தையோ, அல்லது,
 வேறு எந்தவஸ்துவையோ யாசிக்கப்பட்டதைக் கொடுக்கவே
 கொடுக்கிறாயென்பதும் ஒருவருக்காவது இல்லை என்று மறுகிற
 தில்லையென்பதும் எல்லாரும சொல்லுகிறார்கள். உன்னை இப்படி
 பட்டதன்மையுள்ளவென்னது தெரிந்துகொண்டு, இந்நிரன், தானே
 உன்னுடைய குண்டலங்களையும் வசத்தையும் யாசிக்க வாய
 போகிறது. யாசிக்கின்ற அந்த இந்நிரனுக்கு உன்னால் குண்டலங்
 கள் கொடுக்கத்தக்கவைகளல்ல. அவன், உன்னால் இயன்றவரை
 இனசொல்லசொல்லத்தக்கவன் இதுவே உனக்கு மிகநன்மையா
 னது. ஐயா! குண்டலங்களுக்காக வந்ததைச் சொல்லாமலே
 குண்டலங்களைக்கவர் எண்ணமுள்ள புந்தரன், உன்னால் பல கர
 ணங்களைச் சொல்லியும், வேறு பலவித தனங்களையும் சந்திப்புகளும்
 ஸ்திரீகளும் பக்கங்களும்சிய பலவகைப்பொருள் வேறும் கொடுத்த
 தம், பல உதாரணங்களைக்காட்டியும், மீண்டிட மீண்டிட நன்றாக
 மயக்கத்தக்கவன். காண! உனக்குத்தகுடன சிவந்திருக்கின்ற
 மங்களமாய் குண்டலங்களை நீ கொடுப்பாயாகில் ஆயுளின்
 சூழையை அடைந்து மரணத்தை அடைவாய். சந்தவர்களுக்கு
 உடைய சந்தனைப்பாடுகுதியாவே! நீ கவர்ந்தோடும குண்டலங்

சுன்னோடும் செநகதிருந்தால், யுகத்தினில் பனவயர்கொல்கொல்லப படதகசாசுவனெவகிற எனனுடையவாசனத்தை உணராம என்று அறிவாயாக. சந்தனங்கொலிழைநகடாபடிருக்கிற இந்த இயணமும் அமருநகத்திலிருந்து உடைபாயின. காலை! ஆதலால், உயிரினை உனக்குப் பிரியமாக இருந்தால் உன்னால் இவை காப்பாற்றப்படாததககனை' என்றுசொன்னான்.

காணா, 'சிறந்தநெசுத்தைக காண்பித்ததுகொணாதி தேவரீர் எனனைநோக்கி இவ்வண்ணம் சொல்லுகிறீர் தேவரீர் யாரா? பகவானே! இஷ்டப்படி சொல்லாம. பிராமமணவேஷத்தைக தரிசுதிருக்கிற தேவரீர் யாரா?' என்று விவதி, பிராமமணன், 'ஐயா! நான் ஸூர்யன். நெசுத்தால் (செய்யவேண்டிய காரியத்தை) உனக்குள்துததுமைத்தேன். எனசொற்படி நீ செய்வாயாக. இது உனக்கு மிக்கநன்மையானது' என்றுசொல்லி, காணா, 'பிராமமண! நெசுத்தியே இப்பிராபுது எனக்கு ஹிதகதைகத்திநினைபுந நடநகுகிவளவேனாயுயத்தை எடுக்க நக கூறுகிறவாயுயிருத்தகலால் எனக்கு மிக்கநன்மையே' என்றுடைய இத்தவாயகதைகக் கேளுநம். வாயகனைகொடுப்பவான உமமமை அருளாபிராமமணரெனநுகிறேன். நான் நெசுத்தால் சொல்லுகிறேன். நான் தேவரீருக்கு அனபனுகஇருந்தால் இநதவிசத்தகி விருந்து தகிவாயுயகககவளல்கினன். தேவரீரறிதியான ஸூரய பகவரீன்! எனனை யாதித்தால் நான் பிராமமணனுகத்தம்குளருக்கு உயிரிசாயுந த்பயவாகக கொடுப்பிரெனககிற எனனுடைய விசத்தகைக ஆககலகம முழுவாயு அறிந்திருக்கின்றது. ஆக யுகத்திலை சைவரிகுகிவளவகவள சிவகவரீசே! தேவகவளவ ரென வையவாயகவரீசே! இத்தியான பிராமமணரெஷத்தால் மறைககப பந்திய பணடையகநகது நவ வையகசெயவகநககக் கவச குண வகனை யாசியத்ததது எனனிடமவாயுயானுகில, குண்டலங்குளையும சிவரிகத்திபெற்று எனனுடையகீர்த்தி ஸருகாயும குணமுது எனனைபிரெனயவ வகதுக தன் வாயிமைகாயுயது அபநித்தியமைய உனபிரவாயுகிறது யுகதகபத்து சிவத்தியுடனகடினமவாயு வகத்தியுள்ள எல்லாஜனகநருந்தும் ஸமமகமனது. அது சருகநகநகரீரே பிலாஸூரனாயும கிருத்திராஸூரனை யும்கொண்ட இத்தியான பாண்டிருத்தியாகநகருக்கு நனைமையைச்செய்

1 கிரணங்குளருக்குப்பதி; ஸூரயன

புமபொருட்டு என்குண்டலங்களை யாசிப்பதென னூம் பிணைக்காக்க
என்னிடம்வந்தால் அப்படிப்பட்டநான குண்டலங்களைக் கவசுத
துடன் இந்நிரலுகளுக்கு கொடுப்பேன். அது எனக்கு உலகத்தில
புகழை வளர்க்கும். அவனுக்கு அபகிரந்தி உண்டாகும். சிவனை
களைபுடையவரே! உயிரைக்கொடுத்தும் உலகத்தில் நான புக்கழை
யன்றோ விரும்புகிறேன்? புகழாளவன ஸ்வர்க்கத்தை அனுபவிக்க
கிறான்; புகழைஇழந்தவன நரமடைகிறான். கீர்த்தியானது உலகத்
தில் தாய்போல மனிதனை நனகு உயிர்வாழ்ச்செய்கிறது. அபகிரந்த
தியோ, உயிருடனிருக்கமனிதனுக்கும் உயிரைவாங்கிவிடுகிறது.
ஓளியைத்தனமாக்க கொண்டவரே! லோகநாதரே! கீர்த்தியா
னது மனிதனுக்கு ஆபுளைனகிற விஷயத்தில், பிரம்மதேவா,
‘மனிதனுக்கு மறுமைபுலகத்தில் (நற்பயனை அடைவதற்கு) சிந்த
தியே பிரதானமானது. இந்தஉலகத்திலும் பரிபுரத்தமான கீர்த்
தியானது ஆபுளை வளர்க்கிறது’ என்கிற (பொருளுள்ள) பழமை
யான ஸ்லோகத்தைத் தாமே கரணமசெய்திருக்கிறானோ? அப
படிப்பட்டநான், சரீரத்தேதாடுஉண்டான கவசுகுண்டலங்
களைக்கொடுத்தது அழியாதகீர்த்தியை அடைவேன். பிராமமணா
களுக்கு விதிப்படிநானத்தைக்கொடுத்தும் சாஸ்திரத்தில் சொல்
லியமுறைப்படி புத்தத்தில் சரீரத்தை ஹோமமசெய்தும் புத்
தத்தில் செய்யமுடியாதகாரியத்தைச் செய்து பனைவாகளை ஜாதித்
தும் சுத்தமானகீர்த்தியை அடைவேன். புத்தத்தில், பயந்து
உயிரைவேணுகிறவர்களுக்கு அபயம்கொடுத்தும் முதியவர்களை
பும இளைஞர்களைபும பிராமமணர்களைபும மகாபயத்திலிருந்து
விடுவித்தும் உலகத்தில் ஸ்வர்க்கத்தைக்கொடுக்கக்கூடியதும் நிக
ரமறதும் சிறந்ததுமான கீர்த்தியை அடைவேன். உயிரைக்
கொடுத்தாவது எனனால் கீர்த்தியானது காப்பாற்றாதக்கூறு
அதனை எனனுடைய விரதமென்று அறிவீராக. தேவரே! அப
படிப்பட்டநான் பிராமமணவேஷமபூண்ட இந்நிரலுகளுக்கு நிகரற
இந்தப் பிணைக்கையக்கொடுத்தது உலகத்தில் சிறந்தகீர்த்தியை அடை
வேன்’ என்றான்.

முந்நூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸூர்யன் மறுபடியும் காரணங்களைக்கூறி இந்திரனுக்குக் கவசத்தை யும் குண்டலங்கொடும் கொடுக்கக்கூடாதேன்று சொல்லியது.)

ஸூர்யன், 'காண! உனக்கும நணபர்களுக்கும் புத்திரர்களுக்கும் மனைவிகளுக்கும் மாதாவுக்கும் பிதாவுக்கும் தீமையை நீ செயயாடு. மனிதர்களுள் சிறந்தவனே! மனிதர்களுள் சரிந்ததிற்கு விரோதமில்லாமல் இவ்வுலகில் யசஸையடைவதும் ஸவர்க்கத்தில ஸுகிரமானகிரத்தியும் விரும்பப்படுகின்றன. நீ பிராணனுக்கு விரோதமாகச் சாரவதமானகிரத்தியை விரும்புகிறாயாதலால், அது உன்னுடையிராணனை எடுத்துக்கொண்டுபோய்விடும்; ஸம்சய மிலை. புருஷஸரோஷ்டனே! இவ்வுலகில் பிதாவும மாதாவும புத்திர சர்களும இன்னும் மருமயாவாஉயினாரும உயிரோடிருக்கிற (புத்திர சர்வமுதலிய) வாகளுடைய ஆள்களுமருமுதலியவைகால உண்டாகிற ஸமஸ்தையடைகிறார்களென்பதையும், அரகளும (அவர்களுடைய) ஆன்மையினுடைய அந்தப்பயனை அடைகிறார்களென்பதையும் நீ தெரிந்துகொள். அதிககாந்தியுள்ளவனே! உயிரோடிருக்கிற மனிதர்களுக்கெதிர்த்தியானது நன்மையை உண்டுபண்ணுகிறது. மாண்டு சாயலாயிடுவான மனிதர்களுக்கெதிர்த்தியினால் செய்யத்தக்கது என்ன இருக்கிறது? மரித்தவன் கிரத்தியை அறிகிறதில்லை. உயிரோடிருப்பவன் கிரத்தியை அனுபவிக்கிறான் மரித்தமனிதர்களுக்கெதிர்த்தியானது சுவதிறகு மாலீபொன்றது. காணே, நீ பக்தர்களை இருக்கிறாயென்பதாலும், பகதியுள்ளவர்கள் எனனால் சகித்தகந்தகவர்களை என்கிற இந்தக்காரணத்தாலும், ஹிதத்தில் விருப்பத்தால் உனக்கு இந்நினைச்சொல்லுகிறேன். பருத்ததேதாள்களுள்ளவனே! 'சிறந்தபக்திரியாடு இவன் எனனை அடைந்தவன்' என்பதனுடையே எனக்கும அன்பு உண்டாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நீ நான்சொன்னதைச் செய். இந்நினைவத்தியில் தெய்வதநாலவா பித்திராபட்டதும் சிறந்தஆமான ஆதாமஸம்பத்தமான (ரஹஸ்யம்) ஸுந்நிருக்கிறது. அந்நாலும், இந்நினை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; ஐயமின்றிச்செய். புருஷஸரோஷ்டனே! தேவரஹஸ்யம் உன்னால் (இப்பொழுது) அறியப்படத்தக்கது. ஆகையால், அந்தரகஸ்யத்தை நான் உனக்குச் சொல்லவில்லை; ஸமயம்வருமபோது,

நீ அறிவாய். சொன்னதையே நான மறுபடியும் சொல்வேன் ராதா புத்திர! நீ அதனை அறிந்துகொள். உன்னுடைய குண்டலங்களை வஜ்ரபாணியான இந்திரன் யாசித்தால் கொடாதே. மிகக்காந்திபுள்ளவனே! நீ அழகிய இரண்டு குண்டலங்களாலும் நிராமலமான ஆகாயத்தில் விசாகநகூத்திரங்களின் நடுவை அடைந்திருக்கிற சந்திரனபோலப் பிரகாசிக்கிறாய். உயிரோடிருக்கிற மனிதனுக்குக் கோத்தியானது நனமையைப்பயக்கக்கூடியதென்கிற அதனை நீ தெரிந்துகொள். ஐயா! பாண்டவர்களுக்கு நனமையைச்செய்வதில் முயற்சிபுள்ளவனும் பிராமமணவேஷத்தைத் தரித்தவனும் யாசிப்பவனுமான தேவராஜனைக் குண்டலங்களின் விஷயத்தில் நீ மறுத்துவிடவேண்டும். குற்றமற்றவனே! தேவராஜனுக்குக் குண்டலங்களிலுள்ள விருப்பத்தை நீ தகுந்தகாரணங்களுடன் கூடிய பலவிதவாக்கியங்களால் மறுபடியும் மறுபடியும் இயன்றவரை கெடுக்கவேண்டும். காண! யுகதிகளால் பொருட்பொருத்தமுள்ளவைகளும் இனிமையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான சொற்களால் புரந்தரனுடைய இந்தப்புத்தியைப் போக்கிவிடுவாயாக. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! நீ எப்பொழுதும் ஸ்வயஸாசியுடன் போட்டிபோடுகிறாய். சூரனான ஸ்வயஸாசியானவன் யுத்தத்தில் உன்னோடு எதிராகப்போகிறான், இந்த ஆர்ஜுனனுக்கு இந்திரன் தானே பாணமாக இருந்தாலும், குண்டலங்களோடு சோந்திருக்கிற உன்னை யுத்தத்தில் ஜயிப்பதற்கு வல்லமைபுள்ளவனான ஆகையால், காண! யுத்தத்தில் ஆர்ஜுனனை ஜயிப்பதற்கு நீ விரும்பினால், அழகான இந்தக்குண்டலங்கள் உன்னால் இந்திரனுக்குக் கொடுக்கத்தக்கவைகளல்ல' என்றான்

முநநூற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கு ண்ட ல லா ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(கன்னன் இந்திரனுக்குக் கவசகுண்டலங்களைக் கொடுக்க அனுமதியை ஸூர்யனிடம் வேண்டினதும், ஸூர்யன் இந்திரன்டத்தின்ன்று சகீத்யாயுத்தத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு குண்டலங்களையும் கவரத்தையும் கொடுக்கும்படி சொல்லி அனுமதிக்கொடுத்ததும்.)

காண, 'கோபதியே! என்னை நீ எண்ணுநிற்படி நான் பகவானான உமது பகதனே. மிககதீகூஷ்ணமான சிரணங்களுள்ளவரே!

எவ்விதத்தாலும் கொடுக்கத்தகாத்து எனக்கு ஒன்றுமில்லை. கோபத்தியே! பகதியினால் எனக்கு எப்பொழுதும் எப்படி நீ வேண்டினவராயிருக்கிறீரா அப்படி எனக்கு மனைவிகளும் புத்திரர்களும் என ஆதமாவும் நண்பர்களும் வேண்டினவர்களல்லர். இஷ்டங்களான பகதாக்களிடம் மகாதமாக்கள இஷ்டமான அனபைவைசகிறாக்களா. பாஸகரே! நீரும் அதனை அறிந்திருக்கிறீர்; ஐயமில்லை. 'கர்ணன எனக்கு இஷ்டமும் பக்தனுமாவன்; தேவலோகத்தில் எனனைத்தவிரத தனக்கு வேறு தெய்வம் இல்லை யென்றறிகிறான்' எனநெண்ணிப் பகவானான நீர் எனனுடைய நன்மைபசு சொல்லுகிறீர். (உமமை) மீண்டும் மீண்டும் தலைபாலவணங்கி அருள்வரச்செய்து மறுபடியும் யாசிக்கிறேனென்னும் இதனைக் கூறுகிறேன். தீக்ஷணமான கிரணங்களுள்ளவரே! நீர் எனவிஷயத்தில் பொறுத்தருள்வீராக. நான் பொய்யினின்று எவ்வாறு பயப்படுகிறேனோ அவ்வாறு யமனிதத்திலிருந்தும் பயப்படவில்லை. முக்கியமாக, தர்மிகாக்களான எல்லாபராமமணாக்களுக்கும் எப்பொழுதும் எனனுயிரைக் கொடுப்பதான இந்த விஷயத்திலுங்கூட எனக்கு ஆலோசிக்கவேண்டியதில்லை. தேவரே! பாஸகரே! நீர் பாண்டுவின புதலவனான பல்குணனைப்பற்றி எனனிடம் சொல்லுவதும் உமமுடைய மனத்திலுள்ளதும் ஸந்தாபத்தாலுண்டான துமான துககம் விலகடும் காததவீரயாஜுனன் போன்ற அாஜுனை யுத்தத்தில் நான் ஜயிப்பேன் தேவரே! பாசுராமரிடத்தினின்றும் அப்படியே மகாதமாவான துரோணரிடத்தினின்றும் அடையப்பட எனனுடைய பெரிதான அஸ்திரபலமும் தேவரீராலும் அறியப்பட்டிருக்கிறது. தேவரே! நீர் எனனுடைய இந்த விரதத்துக்கு அனுமதிக்கொடுப்பீராக. யாசிக்கிற இந்திரனுக்கு எனனுடைய உயிரையும் கொடுப்பேன்' என்றுசொன்னான்.

சூரியன், 'ஐயா! மிகவலிமை வாய்ந்தவனே! அழகிய இந்தக்குண்டலங்களை இந்திரனுக்கு நீ கொடுக்கிறதானால் உன்னுடைய வெற்றிக்காக நீயும் அந்தஇந்திரனைக் கேட்டுக்கொள்வாயாக. நீ இந்திரனுக்குக் குண்டலங்களை ஓர் உடன்பாட்டுடன் கொடுக்கக்கடவாய். குண்டலங்களோடு சேர்ந்திருந்தால், நீ எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் கொல்லத் தகாதவையிருக்கிறாயன்றோ? குழந்தாய்! அஸுரர்களை அழிப்பவனான இந்திரன் யுத்தத்தில் அாஜுனனால் உன்னுடைய விநாசத்தை வேண்டி உன்

னுடைய குண்டலங்களைக் கவர விரும்புகிறான். அப்படிப்பட்ட நீயும், தேவர்களுக்குத் தலைவனும விரும்பியதைப் பெறுகின்ற வனுமான இந்த இந்திரனைப் பிரியமான ஸதய வசனங்களால் அடிக்கடி ஸந்தோஷிக்கச்செய்து, 'ஆயிரங் கண்களையுடையவனே! உனக்குக் குண்டலங்களையும் உத்தமமான கவசத்தையும் கொடுப்பேன். பகைவரைக் கொல்வதும் வீணாகாததுமான சக்தியாயுத்ததை நீ எனக்குக் கொடுப்பாயாக' என்று வேண்டிக்கொள். கர்ண! இந்த உடனபாட்டினாலேயே இந்திரனுக்குக் குண்டலங்களைக் கொடுப்பாயாக. அந்தச் சக்தியிலை யுத்தத்தில் சதநூற்களைக் கொல்லுவாய. மிகக் பஜ்பலமுள்ளவனே! தேவராஜனுடைய அந்தச் சக்தியானது நூற்றுவர் நூற்றுவராகவும் ஆயிரவர் ஆயிரவராகவும் யுத்தத்தில் பகைவர்களைக் கொல்லாமல் மீண்டு கையை வந்து அடைகிறதிலை' என்று சொன்னான். சூரியன் இவ்வண்ணமுரைத்து உடனே மறைந்தான்.

அரசரே! காண்னோ, கனவின் மத்தியில் அதிகுத துன்பமுள்ளவன்போல விழித்ததுக்கொண்டான. பாரதரே! அரசரே! பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! பகைவர்களை வந்ததுபவரே! கர்ணனோ, நித்திரையைவிட்டு விழித்ததுக்கொண்டு கனவை நனகு நினைத்து, 'குண்டலங்களுக்காக இந்திரன் எனனிடம் வந்தால் சக்தியை அவனிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் கொடுப்பேன்' என்று சக்தியைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு நிச்சயம்செய்தான். பரதஸுரேஷ்டரே! அவன் காலையிலெழுந்து செய்யவேண்டியவைகளைச்செய்து பிராமமணர்களை ஸவஸ்திவாசனங்களைச் சொல்லும்படி செய்து வழக்கப்படி கார்யத்தைத் தொடங்கினான். ராஜஸுரேஷ்டரே! அப்பொழுது, விதிப்படி ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஜபித்தான். பிறகு, ஜபத்தின்முடிவில் காணன சூரியனுக்கு ஸவபனத்தைத் தெரிவித்தான் காணன இரவில் கண்டதும் இருவருக்கும் பேச்சு நடந்ததுமாகிய அனைத்தையும் நடந்தபடி வரிசையாக அப்பொழுது சூரியனுக்குச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு, பகவானும் பிரகாசிப்பவனும் ராகுவை நாசம் செய்பவனுமான சூரியன், புன்னகையுடன் அந்தக்காணனைப் பார்த்து, 'அப்படியே' என்று சொன்னான். பகைவீரர்களை அழிப்பவனான காணன், பிறகு, அதனை உணமை என்று அறிந்து, சக்தியையே விருமபி இந்திரனை எதிர்பார்த்திருந்தான்" என்று கூறினார்.

முந்நூற்றாநாள்சாவது அந்யாயம்

குண்டலாஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(குந்த்போஜன் தூர்வாஸரைத் தன்னுடைய அரண்மனையில்
வளிக்கச்செய்து குந்தியை அவருக்குப் பணிவிடை
செய்யச்சொல்லியது)

ஜனமேஜயர், “ஸூரியனூல காணனுக்கு இச்சமயத்தில்
சொல்லப்படாத அந்த ரஹஸ்யம் யாது? அந்தக் குண்டலங்கள்
எப்படிப்பட்டவை? கவசமும் எப்படிப்பட்டது? மிகச்
சிந்தவரே! அவனுக்குக் கவசமும் குண்டலங்களும் எங்கிருந்து
கிடைத்தன? தபோதனரே! இவைகளை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்”
என்றுவினவ, வைசம்பாயனர், “அரசரே! அந்தக்குண்டலங்களும்
கவசமும் எப்படிப்பட்டவையென்பதையும், அந்த
ஸூரியனுடைய இந்தரஹஸ்யத்தையும் நான் சொல்லுகிறேன். அரசரே!
தீக்ஷணமான தேஜஸுள்ளவரும் மகானும் உயரமானவரும்
மீசைதாடிகளையும் தண்டததையும் சடைகளையும் தரித்தவரும்
இனியதோற்றமுள்ளவரும் குற்றமற்ற அங்கங்களுள்ளவரும் தேஜ
ஸினூலஜ்வலிப்பவரும் தேனபோலப் பிங்கவாணமுள்ளவரும் இன்
சொல்லுள்ளவரும் தவததையும் வேதாததியனததையும் பூஷண
மாக்ககொண்டவருமான ஒரு பிராமணர் முன்னொருகாலத்தில்
குந்திபோஜமகாராஜனிடம் வந்தார். மிகப்பெருந்தவமுள்ள அந்தத்
தூர்வாஸர், குந்திபோஜராஜனைப்பார்த்து, ‘¹ மாதஸாயமில்லாத
வனே! உன்னுடைய வீட்டிலசாப்பிடுவதற்குப் பிண்கூயைவிரும்புகிறேன்.
நீயாவது உன்னைப்பின்பற்றியவர்களாவது எனக்கு விருப்பமில்லாததைச்
செய்யலாகாது தோஷமில்லாதவனே! உன் மனதற்கு நுகிக்குமானால்,
இவ்வண்ணம் உன் வீட்டில் வஸிப்பேன். எனனிஷ்டப்படி போடுவன்,
அப்படியே வருவேன். வேந்தே! என்னுடைய படுக்கையிலும்
ஆஸனத்திலும் ஒருவனும் அபராதியாகக்கூடாது’ என்றுசொன்னார்.
குந்திபோஜன், அவரைப்பார்த்து, ‘அப்படியே ஆகாடும் இன்னும்
சிறப்பாகவும் செய்வேன்’ என்று பரிதிபுண்கூடின இந்தவசனத்தை உரைத்தான்;
மீண்டும் அந்த மஹரிஷியைப்பார்த்து, ‘பேரறிவுள்ளவரே! புகழ்பெற்றவரும்
சீலமும் ஒழுக்கமுமுள்ளவரும் உத்தமியும் இந்திரியங்களை

¹ மாதஸர்யம் = பிறாநனமையைப்பொறுமை

அடக்கினவனும் பிறரை அவமதிப்பாதவனான பருதை என்கிற
 எனனுடைய பெண இருக்கிறாள். அவள் அலக்ஷ்யமசெய்யாமல
 பூஜையினால் உமமை ஆராதிப்பாளர். அவளுடைய சீலத்தாலும்
 நடைபிணாலும் ஸநீதாஷத்தை அடைவீர்' என்றுசொன்னான். இவ
 வாறு அந்த பராமமணரைப்பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு விதிப்படி
 அவரைப்பூஜித்து விசாலமானகண்களுள்ள பருதைஎன்கிறபெண
 ணிடம்போய், 'குழந்தாய்! மஹாபாக்யமுள்ள இந்தபராமமணர்
 எனனுடையவீட்டில் வஸிப்பதற்கு விருமபுகிறார். எனனாலும்
 இவருக்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று உறுதிசூறப்பட்டது
 பெண்ணே! பிராமமணராதனமானது உன்னைப்பொறுத்திருக்க
 கிறது. ஆகையால், எனனுடையவாகியத்தை நீ ஒருபொழுதும்
 வீணாகச்செய்யலாகாது. தவமுள்ளவரும் பகவானும் தவறாமல்
 வேதங்களை ஒதுகிறவரும் மிக்க தேஜஸுள்ளவருமான இந்தப்
 பிராமமணர் எதனைச்சொல்லுவரோ அதனை வெறுப்பின்றிக
 கொடுக்கவேண்டும். பிராமமணர்கள் சிறந்த தேஜஸனரே? பிராம
 மணர்கள் சிறந்த தவமன்றே? பிராமமணர்களுடைய நமஸ்காரங்
 களால் ஸூராயன் ஆகாயத்தில் விளங்குகிறான். பிராமமணர்களைப்
 பூஜைசெய்யாமல்¹ நாண்டக்யனும் வாதாபிஎன்கிற மகாஸூரனும்
 அப்படியே தாலஜங்கனும் பிராமமணசாபத்தால் கொல்லப்பட
 டார்கள், விந்தியமலையும் நஹுஷனும் ஸமுத்திரமும் துன்புறுத்
 தப்பட்டார்கள். குழந்தாய்! அப்படிப்பட்ட இந்தமகாபாரமானது
 இப்பொழுது உன்னிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீ எப்பொ
 ழுதும் அடக்கத்துடன் பிராமமணருக்கு ஆராதனத்தைச் செய்வா
 யாக. பெண்ணே! இளமை தொடங்கியே உன்னுடையமனம்
 ஸ்ரீரவழியில்செலவதை நான் அறிவேன இந்த அரண்மனை
 யில் பிராமமணர்களிடமும் எல்லாக் குருக்களிடமும் உறவி
 னர்களிடமும் அப்படியே எல்லாவேலைக்காரர்களிடமும் நண
 பர்களிடமும் ஸம்பந்திகளிடமும் மாதாக்களிடமும் எனனிட
 முடும் நீ உளபடி எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டிருக்க
 கிறாய் தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவளே! வேலைக்காரர்களிடம்
 நீ நனகு நடந்துகொள்வதனால் இந்தப்பட்டணத்தினும் அந்தப்
 புரத்தினும் உன்மீது ஸநீதாஷமிலலாத மனிதர்கள் இல்லை.
 பிருதையே! சிறுமியென்றும் எனக்குப் பெண்ணாக இருக்கிற

¹ 'மாதாஹார' என்பது வேறுபாடும், 'பூஜைக்குரிய பிராம
 மணர்களை' என்பது பொருள்

யெனறும் எண்ணிக் கோபமுள்ளவரான பிராமணருக்கு உன்னையே பணிவிடை செய்வதற்காக ஏறப்படுத்தத்தக்கவனென்று நீனைக் கிறேன் வருஷணிகளுடைய குலத்தில நீ பிறந்தாய்; சூரனென்கிற மன்னனுக்கு பரியமான புத்திரி பரீதியுள்ள உன்பிதா இளமைப் பருவத்திலிருந்த உன்னை முற்காலத்தில் தானே எனக்குக் கொடுத்தான். நீ வஸுதேவனுடைய ஸ்வேஹாதரி. என் பெண்க ளுள் நீ மிகவும் மேன்மைபெற்றவள். சூரனா (மூத்தகுழந்தை எனலை உனக்குக் கொடுக்கத்தக்கது) என்று பரதிஜைஞ்செய்யப் பட்டபடி நீ கொடுக்கப்பட்டாய். அதனால், எனக்கு நீ புத்திரியாகி றாய் அப்படிப்பட்ட குலத்திலன்றோ நீ பிறந்தாய்? எனனுடைய குலத்தில் நீ நன்றாக வளரக்கப்பட்டாய். நதியானது ஒரு மடுவி லிருந்து மற்றொரு மடுவில் பாயவதுபோல ஸுகத்தினின்று ஸுகத்தை அடைந்திருக்கிறது. கலயாணி! இழிகுலத்தில் பிறந்த பெண்கள் பிரயாஸத்தால் முக்கியமாக நிரப்பந்ததுடன் பாது காக்கப்பட்டாலும் இளமைப்பருவத்தால் துஷ்டத்தனத்தைச் செய்கிறார்கள பருந்தையே! உன் பிறப்போ ராஜகுலத்தில். உன்னு டைய அழகும அகபுத்தமானது பெண்ணே! மற்றும் வேண்டிய எல்லாவற்றுடனும் சோந்தி நிரம்பியிருக்கிறது. பெண்ணே! பருந்தையே! அப்படியுடன் நீ செருக்கையும் டம்பத்தையும் தன் னைத்தானே மதித்தலையும் விட்டு வரங்களைக் கொடுப்பவரான பிராமணரை ஆராதித்து நன்மையை அடைவாய் கலயாணி! தோஷமில்லாதவளே! இவ்வண்ணம் மஹரிஷியை ஆரதிப்பா யாகில் நிச்சயமாக மங்களத்தை அடைவாய் பிராமமணோத்த மா கோபமவருமபடி செய்யப்பட்டால் என்னுடையகுலம் முழு மைமும் எரிகநப்படும' என்று சொன்னான்

முந்நூழைமுந்நூழை அதுயாயம்.

கு ண் ட ல ர ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்கீச்)

(குந்தி கருத்துடன் பணிசெய்து துர்வாஸரை மகிழ்வ்த்தது)

குந்தி, 'அரசரே! நான் நியமத்துடன் பூஜையினால் பிராமம ணரை நீ வாசுகளித்தபடி ஆரதிப்பேன். நான் பொய்சொல்லவிலலை பிராமமணாகளைப் பூஜிக்கும் விருப்பமுடையென்னெனும் இது வும் எனக்கு இயற்கையே. உமமுடையவிருப்பமும் செய்யவேண்டி

யதே. எனக்கும் நிகரிலலாத நனமை உண்டு. பகவானுள் அவர் மாலையில் வந்தாலும் காலையில் வந்தாலும் இரவில் வந்தாலும் நடு ராதிரியில் வந்தாலும் எனமீது ¹ கோபம் கொள்ளமாட்டார். ராஜேந்திரரே! பிராம்மணாகளைப் பூஜிப்பதற்கு நான் ஏற்படுத்தப் பட்டதாகிய இது எனக்கு லாபம். புருஷஸரேஷ்டரே! உமமுடைய கட்டளைப்படி நின்று நனமையைச் செயவேன். ராஜேந்திரரே! நீர் நம்பிக்கைபுள்ளவராக இருந். பிராம்மணேந்தமர் உமமுடைய வீட்டில் வசித்து அபரியத்தை அடையமாட்டார். இது உணமை யென்று உமக்குச் சொல்லுகின்றேன். அரசரே! குற்றமற்றவரே! இந்த பிராம்மணருக்குப் பிரியமும் உமக்கு நனமையுமான காரியத்தில முயலவேன். உம்முடைய மனக்கவலை விலகட்டும். பூமிகு இறைவரே! மகாபாககியசாலிகளான பிராம்மணர்கள், பூஜிக்கப் பட்டார்களானால் (துன்பத்தினின்று) தாண்டுவிப்பதற்கும், விபரீதமாக நடந்துகொள்ளப்பட்டால் வதஞ்செய்வதற்கும் வல்லவராவார்கள். அப்படிப்பட்ட நான் இதனை அறிந்த பிராம்மணேந்தமரை மகிழ்விப்பேன். அரசரே! என நிமித்தமாகப் பிராம்மணேந்தமரிடமிருந்து துன்பத்தை நீர் அடையமாட்டார். ராஜஸரேஷ்டரே! முற்காலத்தில் ஸுகனனியின (செய்கை) காரணமாக சயவனா தீங்கிழைப்பவரானதுபோலக் குற்றம் நேர்ந்தால் பிராம்மணர்கள் அரசர்களுக்குத் தீங்கிழைப்பவர்களும் ஆகின்றனர். அரசரே! நீர் பிராம்மணேந்தமரிடம் சொல்லியபடிபே நான் சிறந்த நியமத்தோடு அவரை உபசரிப்பேன்' என்று சொன்னான். அரசன், இவ்வண்ணம் சொல்லுகின்ற சூதையைப் பலதடவை தழுவிக்கொண்டும் புகழ்ந்தும், 'கலயாணி! இகழ்த்தகாதவளே! எனனுடைய நனமைக்கும் அப்படிவே உன்னுடைய சேஷமததுக்கும் சூலத்தின் நனமைக்குமாக இப்படி இப்படி நீ எல்லாவற்றையும் ஆலோசியாமல் செய்யவேண்டும்' என்று செய்யவேண்டியதைக் கட்டளையிட்டான் அதிக சீர்த்தியுள்ளவனும் பிராம்மணர்களிடம் அன்புள்ளவனுமான சூதறிபோஜன், அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து இவ்வாறு கூறி, பிராம்மணரைப் பார்த்து, 'பிராம்மணரே! இந்தச் சிறுமியானவள் எனனுடைய புதலவி; ஸுகமாக வளரக்கப்பட்டவள் ஏதாவதொரு குற்றம் செய்துவிட்டாலும் அதனைத் தேவரீர் மனத்தில் வைக்கலாகாது. மகாபாககிய சாலிகளான பிராம்மணர்கள் பிராயம் முதிர்ந்தவர்களிடமும சிறு

¹ கோபங்கொள்ளும்படி நடவேண்டுமென்பது

வாகளிடமும் தவசிகளிடமும் அவாகள குற்றஞ்செய்தாலும் எப பொழுதுமே பெருமபாலும் கோபிக்கமாட்டார்கள. மிகப் பெரிய குற்றம் நோந்தாலும் பிராமமணர்கள் பொறுமை பாராட்டவேண்டும். பிராமமனோததமரே ! சக்திக்ருத தககபடியும் பெருமுயற் சிக்ருத தககபடியும் செய்யப்படுகிற பூஜையை ஏற்றுக்கொள்வீ ராக' என்று சொல்லிப் பிருதையைப் பிராமமணரிடம் கொடுத்தான. பிராமமணர், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லியபின், அந்த அரசன் பரிதியுள்ள மனத்துடன் ¹ ஸூய கிரணத்துக்கும சந்திரகிரணத்துக்கும ஒப்பான ஒரு மாளிகையை இவருக்குக் கொடுத்தான். அந்த வீட்டில் அகனிக்ருதத்தில் அவருக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற காரதியுள்ள ஆஸனத்தையும் அப்படியே ஆகாரமுதலிய எல்லாவற்றையும் கொடுத்தான். ராஜபுத்திரியோ, சோமபலையும் தனணைத்தானே மதிப்பதையும் விலக்கவிட்டுப் பிராமமணருடைய ஆராதனத்தில் அதிகமுயற்சியைச் செய்தான். சத்தியைமுதனமையாகக்கொண்டவனும் நாமத்தில் பற்றுதலுள்ள வனமான அந்த பருதை அங்கே பிராமமணரை அடைந்து விதிப்படி பூஜிக்கத்தக்க அவரைத் தேவதையைப் போலப் பூஜித்தது) மகிழ்ந்ததான்.

முநநாற்றூராவது அத்தாயம்.

கு ண் ட ல ா ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(குந்தியின்பணிவடையினால் ஸந்தோஷமடைந்த தூர்வாஸர் வரங்களைக்கேட்கச் சொல்லியதும், அவள் கேளாமலிருக்க, அவர் தாமே தேவதைகளை வசப்படுத்தும் மந்திரத்தை உபதேசித்து அரசன்டம் விடைபெற்று மறைந்ததும்)

மகாராஜரே ! பரிசுத்தவிரதமுள்ள அந்தக்கனனியானவள், கடுமையான விரதமுள்ள பிராமமணரைச் சத்தமான மனத்தினால் ஸந்தோஷமடையச்செய்தான். ராஜேந்திரரே ! பிராமமனோததமா, ஒரு ஸமயத்தில், 'காலிலவருவேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு, ஸாயங்காலத்தில் வருவாரா ; பிறகு, மீண்டும் இரவில் வருவாரா அவரை எல்லாஸம்பங்களிலும் அந்தக்கனனியானவள் மிக அதிகமான பக்தி பங்களாலும் போஜயங்களாலும் ஆஸனங்க

¹ 'ஹம்ஸ' எனபது மூலம்; 'அன்னப்பறவைக்கும்' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

ளாலும் படுக்கைகளாலும் எப்பொழுதும் பூஜித்தாள அவருக்கு அன்னம் முதலியவைகளாலும் அப்படியே படுக்கையினாலும் ஆஸனத்தாலும் செய்யப்படுகிற உபசாரம் நாளுக்கூறான வளரந்து வந்தது; குறைவடையவில்லை. அரசரே! அப்பொழுது குருதியானவள பிராமமணருடைய அகட்டுதல்களாலும் வைதல்களாலும் அப்படியே அபரியமானசொல்லாலும் (துன்புறுத்தப்படும்) அவருக்கு வேண்டாததைச் செய்யவில்லை அந்நபிராமமணர் மறுபடியும் தூங்கும்பொழுது வருவாரா; பெரும்பாலும் வராமலுமிருப்பாரா. அவர் கிடைக்க மிகவும் அரிதாக இருக்கிற அன்னத்தைக்கொடு என்று சொல்வாரா அவள அவையெல்லாம் ஸித்தமாக இருக்கின்றனவென்றே அவருக்குத் தெரிவிப்பாள ராஜேந்திரரே! இகழப்படாதவளும் உத்தமகன்னிகையுமான அந்நபருதையானவள, இந்திரியங்களை நன்றாக அடக்கிப் பிராமமணீணைத்தமருக்குச் சிஷ்யனபோலவும் புத்ரனபோலவும் தங்கை போலவும் அவர்ஷடப்படிநடந்து மகிழ்ச்சியை விளைவித்தாள். பிராமமணீணைத்தமா அவளுடைய சமம் தம்முதலியகுணங்களாலும் பணிவிடையினாலும் ஸந்தேதாஷமடைந்தாரா, மீண்டும், இவளுக்கு நன்மையைச் செய்வதற்காகத் தியானகாலத்தில் கருத்துடன் ஆலோசிப்பதில் மிக்கமுயற்சியைச் செய்தாரா பாரதரே! பிதாவானவன், அவளைப்பார்த்து, 'புத்திரி! உன்னுடையபணி விடையினால் பிராமமணர் ஸந்தேதாஷிக்கிறாரா?' என்று காலையிலும் மாலையிலும் கேட்டுவந்தான். சீர்த்தியையுடையவளான அவள், 'அதிகமாக ஸந்தேதாஷிக்கிறா' என்றே அவனுக்கு மறுமொழி உரைத்தாளா பிறகு, பெரியமனமுள்ள குருதிபோஜன உத்தமமான பரிதியை அடைந்தான். பிறகு, மந்திரஜபம்செய்வார்களுள் சிறந்தவரும் ஸந்தேதாஷத்தில் பற்றுக்குள்ளாவருமான அந்நபிராமமணர், ஒருவருஷம் பூரணமாகியும் பருந்தையினிடம் கெட்ட செய்கை ஒன்றையும் காணாமற் போனபொழுது, மனமகிழ்ந்தவராகி, இவளைப்பார்த்து, 'கலயாணி! மங்களமானவனே! உன்னுடைய பணிவிடையினால் மிக்கமகிழ்ச்சியடைகிறேன் கலயாணி! எல்லா ஸத்களையும் சீர்த்தியினால் மீறக்கூடியவைகளும் இவ்வுலகில மனிதர்களால் எவ்விதத்தாலும் அடையமுடியாதவைகளுமான வரங்களை நீ வரிப்பாயாக' என்று சொன்னா. குருதி, 'வேதங்களை அறிந்தவர்களுள் உத்தமரே! எனவிஷயத்தில் தேவீரும என பிதாவும் அருளுள்ளவர்களாக இருக்கிறீர்களால் எனனு

ஹைய எல்லாக்கராயங்களும் செய்து முடிக்கப்பட்டவைகளே. பிராமமணரே! எனக்கு வரங்கள் வேண்டாம்' என்றுசொன்னான். பிராமமணர், 'கலயாணி! சுதந்தமான புனனகையுள்ளவளே! என்னிடத்தினின்று வரத்தை நீ விருமபாவிட்டால், நீ தேவர்களை அழைப்பதற்காக இந்தமந்திரத்தைப்பெற்றுக்கொள். கலயாணி! நீ இந்தமந்திரத்தினால் எந்தஎந்ததேவனை ஆவாஹணமசெய்வாயோ அந்தஅந்ததேவன் உன்வசத்திலிருக்கவேண்டியவனாவான். விருப்பமில்லாதவனே விருப்பமுள்ளவனே அந்ததேவன்¹ மந்திரத்தினால் பரபரப்புள்ளவனாகவும் வாக்கியங்களால் வேலைக்காரன் போல வணங்கினவனாகவும் உன்னுடையவசத்தில வந்துசேருவான்' என்று சொன்னான். அரசரே! இகழப்பட்டாவளான அந்தக் குந்தியானவள் சாப்பத்தினால் அப்பொழுது அந்தப்பிராம்மணாரேஷ்டரை இரண்டாவதுதடவை மறுத்துச்சொல்வதற்குச் சக்தியற்றவரானான். வேந்தே! பிறகு, அந்தப்பிராமமணர் அப்பொழுது அதாவசிரஸில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பிரஸித்தமான மந்திரத்தொகுதியைக் குற்றமற்ற அங்கங்களுள்ள அந்தக்குந்திக்கு உபதேசித்தார். ராஜேந்திரரே! அந்தமந்திரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, குந்திபோஜனைப்பார்த்து, 'அரசனே! கன்னியினால் மகிழ்விக்கப்பட்டவனும் உன்னுடையவீட்டில் மிக்கதிருபதி அடைந்தவனும் எப்பொழுதும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டவனுமாக ஸுகமாக வஸித்தேன். செல்வேன்' என்று சொல்லி மறைந்தார். அந்த அரசனே, அப்பொழுது அந்த இடத்திலேயே பிராமமணர் மறைந்துபோனதைக்கண்டு ஆச்சரியமீமலிட்டவனானான்; பருதையைடும் மிக்ககொண்டாடினான்

முந்நூற்றேழாவது அதயாயம்.

கு ண் ட ல ர ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(ஒரு ஸமயம் குந்தியானவள் மந்திரத்தைப்பரிக்ஷிப்பதற்காக ஸூரியனை அழைத்ததும், சூரியன்வந்து தன்னோடு சேர்வதும்பாத்தந்தியைப் பயமுறுத்தி இன்சொற்கூறியதும்)

அந்தப் பிராமமணரேஷ்டதமா சென்று சிறிதுகாலம் சென்ற பின், கன்னியாக இருக்கிற அந்தக்குந்தியானவள், 'மகாதமா

¹ 'மந்திரங்களால் சாரதமானவனும் வேலைக்காரன்போல வணங்கினவனும் ஆவான்' என்பது வேறுபட்டதனைப்பொருள்

வான அவரால் எனக்குக்கொடுக்கப்பட்ட இந்மநதிரததொகுதி எப்படிப்பட்டது? அதனுடைய வலிமையை விரைவில் அறிவேன்' என்று மநதிரததொகுதியின் பலாபலங்களைச் சிந்தித்தாள். இவ்வண்ணம் ஆலோசிக்கின்ற அநதபருதையானவள், தற்செயலாக ருதுவினசினனதைதக்கணடாள். ¹ கணனியாக இருக்குமநிலைமையில் வீட்டுக்குவிலக்கான அநதச்சி ழுமியானவள் வெட்கினவளானாள். பிறகு, உபபரிகையிலிருப்பவளும் ² சிறந்த படுக்கையிலிருந்தவளுமான அநதக்குருதியானவள், சீழ்த்திசையில் உதிக்கின்ற சூரியமண்டலத்தைப் பார்த்தாள். அழகிய இடையுள்ள அநதக்குருதியானவள் அநதஸூரியனிடத்தில் மனத்தை யும் கண்ணையும் வைத்தாள். அவள் ஸந்தியை அடைந்திருக்கிற சூரியனுடையரூபத்தினால் (போதுமென்கிற) திருபதியை அடையவில்லை. அவளுக்காக திவயதிருஷ்டி உண்டாயிற்று. அவள் அறபுதமானகாட்சியுள்ளவனும் கவசமணிந்தவனும் குண்டலங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டவனுமான ஒரு தேவனைக் கண்டாள். அர சரே! மநதிரததைப்பற்றி அவளுக்கு (பரீக்ஷிக்க) விருப்பம் உண்டாயிற்று பிறகு, அவள் அநதஸூரியனை மநதிரத்தினால் அழைத்தாள், அப்பொழுது, (கண்காது முதலிய) உறுப்புகளை ஜலத்தினால் தொட்டு (=ஆசமனம்செய்து) ஸூரியனை அழைத்தாள். வேந்தே! பிறகு, தேனபோலப் பிங்கவாணமுள்ளவனும் நீண்டகைகையுடையவனும் சங்குபோன்ற கழுத்துள்ளவனும் தேளவளைகளை அணிந்தவனும் கிரீடநதரித்தவனுமான ஸூரியன், சிரித்துக்கொண்டும் திசைகளை நன்குஜவலிக்கச்செய்து கொண்டும் விரைவாகவந்தான் ஸூரியன் யோகத்தினால் தன்னுருவத்தை இரண்டாகச்செய்து (ஒருவடிவத்துடன்) வந்தான், (மற்றொருவடிவத்தால்) காயவும்காயந்தான் பிறகு, சூரியன், குருதியைப்பார்த்து, 'கலயாணி! உன்னுடைய மநதிரத்தினால் வலிந்து அழைக்கப்பட்டநான் உன்வசத்தை அடைந்திருக்கிறேன் உனக்கு வசப்பட்டிருக்கிறநான் என்ன செய்யவேண்டும்'

¹ 'சூநூலாவெ' என்பது மூலம், கணனி = பத்தவயதுப்பெண என்பதும், கலயாணமாகாத்பெண என்பதும் பொருள் இங்கே, 'கலயாணமாகாத்பெண' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

² 'ஐஹாஹுபுரயநொலிதா' என்பது மூலம், சிறந்தபடுக்கைக்குத் தகுதியுள்ளவள் என்பதும், சிறந்தபடுக்கையில்படுத்தப்பழகினவள் என்பதும் பொருள்

அரசியே! சொல்வாயாக, உனக்கு எது இஷ்டமோ அதை நான் செய்பவனாக இருக்கிறேன்' என்று மிக அழகிய இனசொல்லுடன் கூறினான். சூந்தி, 'பகவானே! எங்கிருந்து வந்தீயோ அவ்விடத்திற்குச் செல்லலாம். பகவானே! (மந்திரத்தைப் பர்சுசிப்பதில்) ஆவலால் அழைக்கப்பட்டா. தயையெய்வீராக' என்று சொன்னான். சூரியன், 'மெல்லிய இடைபுள்ளவனே! நீ என்னைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறபடியே செல்வேன் ஆயினும், தேவனான என்னை அழைத்து வீணாகத் திருப்பி அனுப்புவது நியாயமன்று. நல்லபாக்கியமுள்ளவனே! ஸூர்யனிடத்தினின்று விரயத்தினால் உலகத்தில் ஒப்பற்றவனும் கவசமுள்ளவனும் சூண்டலங்களுள்ளவனுமான புத்திரன் உண்டாகவேண்டுமென்று உனக்கு எண்ணம். யானைபோல நடப்பவனே! அப்படியப்பட்ட நீ உன்னைக்கொடுத்தலைச் செய்வாயாக. பெண்ணே! நீ எண்ணின வண்ணம் உனக்குப் புத்திரன் உண்டாவான் கலயாணி! அழகிய புன்னகையுள்ளவனே! உனனோடு சேர்ந்துவிட்டு, பிறகு, நான் போகிறேன். பெண்ணே! நீ இப்பொழுது என்னுடைய பரியமான சொல்லைச் செய்யாமல் போவாயாகில், மறுத்ததனால் கோபம்கொண்ட நான் பிராமமண்ணையும் உன் தகப்பனையும் சபிப்பேன். உனக்காக அவர்கள்னைவரையும் எரிப்பேன். ஸந்தேச மிலலை. உன்னுடைய அரீந்திரை அறியாத மூடனான உன் பிதாவும் கும உன்னுடைய இயற்கையையும் நடையையும் அறியாமல் உனக்கு மந்திரத்தைக்கொடுத்த பிராமமண்ணுக்கும் இப்பொழுது கடுமையான தண்டத்தை விதிப்பேன் கலயாணி! இந்திரனைத்தலைவனாகக்கொண்ட இந்தந தேவர்களைவரும், உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிற என்னை ஆகாயத்தில் சிரித்துக்கொண்டு பாரககிராகள இந்தத்த தேவகணங்களைப் பார உனக்கு இந்தத் தெய்வத்தன்மைப்பொருந்தியகண் இருக்கிறது. என்னை நீ பார்த்தற்குக் கருவியொழிந்த தியேந்திரத்திமமானது முந்தியே என்னை உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னான் பிறகு, ராஜ புத்திரியானவள் தங்கள் தங்கள் விமானங்களில் ஆகாயத்தில் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிக்கிற எல்லாத் தேவர்களுக்கும் ஒளிபுள்ளவனும் மகானுமான ஸூர்யனையும் பார்த்தாள். சிறுமியான அந்தக் குந்திதேவியானவள், அந்தத் தேவர்களுக்கும் சூரியனையும் பார்த்துப் பயங்கவளாக, சூரியனை நோக்கி, 'கோபதியே! நீர் உம முடைய விமானத்தை நோக்கிச் செல்வீராக. கன்னியாக இருந்த

லால இரத முறைத தவறு (எனக்குத) துக்கத்தையே விளைவிக்கிறது. பிதாவும் மாதாவும் இன்னும் மறறப் பெரியோர்களும், இரதச சரீரத்தைக் கொடுப்பதில் அதிகாரமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். நான் தாமததை அழிக்கமாட்டேன். உலகத்தில் ஸ்திரீகளுக்கு நன்னடையானது சரீரரகையாகப் புகழப்படுகிறது ஒளியைப் பொருளாகக்கொண்டவரே! என்னை நீ மந்திரபலத்தை அறிவதற்காக அழைக்கப்பட்டா. பிரபுவே! 'சிறுமியானவள பால்யத்தால் செய்துவிட்டாள' என்று எண்ணி என்னுடைய இந்தக் குற்றத்தைப் பொறுக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னாள். ஸூயன், 'சிறுமி எனறெண்ணி உன்னிடத்தில் நல்லவாததை சொல்லுகிறேன். வேறு ஒருத்தியினிடமும் நான் நல்லவாததை சொல்ல மாட்டேன். குந்திபோஜனுடைய பெண்ணே! உன்னுடைய தேகத்தை எனக்குக் கொடு. பயந்தவளே! உன்னுடைய இரதச செய்கையினாலன்றே கோபத்துக்குத் தணிவு உண்டாகும்? பயந்தவளே! பெண்ணே! மந்திரததாலழைக்கப்பட்ட நான் உன்னோடு சேராமல் உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்டவனாகத் திரும்பிச் செல்வது தசாதன்றே' குற்றமற்ற அங்கங்களுள்ளவளே! உலகத்தில் நன்கு பரிசுடிககத்தக்க கனமையை அடைவேன் அழகிய பினதடிகுகளுள்ளவளே! கலயாணி! செல்லவே செல்வேன். நான் உன்னை நிராகரிக்கப்பட்டுச் சென்றால் எல்லாத் தேவர்களாலும் அபபடி நிகழ்க்கத்தக்கவனாவேன். அபபடிப்பட்ட நீ என்னோடு சேருவாயாக; எனனைப்போன்ற புத்திரனை அடைவாய். எல்லா உலகங்களிலும் மேனமை பெற்றவளாவாய்; ஸம்சயமில்லை' என்று சொன்னாள்.

முந்நூற்றெட்டாவது அத்தியாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தியானவள் அரிதில் ஸம்மதித்ததும், ஸூயன் மறுபடியும் கன்னியாகும்படி வரங்கொடுத்து அவளிடத்தில் கர்ப்பத்தை உண்டாக்கியதும்)

நீலமனமுள்ள அரதக கன்னியானவள் பலவிதமான இன சொல்லுககூறியும் ஸூயனை ஸமாதானப்படுத்தவதற்குச் சுகதியுள்ளவளாகவில்லை. அரசரே! சிறுமியான குந்தியானவள்

சூர்யனை மறுக்கமுடியாமற்போனபொழுது, 'அவனிடத்திலிருந்து வரும் சாபத்துக்குப்பயநது, பிறகு, 'கோபங்கொண்டிருக்கிற இந்தச் சூரியனிடத்திலிருந்து நிரப்பாதியான என பிதாவுக்கும் பிராமமணருக்கும் எனனிமித்தம் எவ்வாறு சாபம் நேராமலிருக்கும்? (ஸூர்யன் முதலிய) தேஜஸுகளும் தூர்வாஸா முதலிய தவசிகளும் ¹ தீமையறறவர்களானாலும், சிறுவன் ஸாதுவாயிருந்தாலும், அறியாமையால் பழக்கமிருக்கிறதென்று அவர்களை அணுகலாகாது. (அவருடைய) கையில் ² பிடிப்பட்டு மிக்க பயத்தை அடைந்திருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட நான இப்பொழுது நானாகவே என தேகத்தைப் பிறருக்குக் கொடுக்கிறதென்கிற மிக்க தீசெயலை எவ்வாறு செய்வேன்?' என்று நெடுநேரம் ஆலோசித்தாள் ராஜஸுரேஷ்டரே! பிரஜைகளுக்குப்பதியே! ³ சாபத்தினின்று பயந்தவளும் மனத்தினால் பலவாறு சந்திக்கின்றவளுமான அந்தக் குந்தியானவள், மோகம் மேலிட்ட அங்கங்களுள்ளவளும் அடிக்கடி புன்னகைசெய்யவளும் பந்துக்களிடம் பயந்தவளுமாகி அந்த ஸூர்யனைப்பார்த்து வெட்கத்தால் தழுதழுத்த சொல்லால், 'என நகப்பளும் தாயாரும் மறற உறவினர்களும் உயிரோடிருக்கும்பொழுது இந்தச் சாஸ்திரத்தவறுதலானது எப்படி ஏற்படலாம்? தேவரே! சாஸ்திரவிதிகளுக்கு விலக்கான சோககை உம்முடன ஏற்படுமேயாகில் என நிமித்தமாக இந்தக் குலத்திற்கு உலகத்தில் அபகீர்த்தியானது ஏற்படும்; ஸமசயமில்லை. எவ்விதத்தாலும் அவமதிக்க முடியாதவரே! காயப்பவர்களுள் சிறந்தவரே! நீர் இதைத் தாமமென்று எண்ணினால், பந்துக்களால் கொடுக்கப்படாமலிருந்தும், தாமத்தைச்செய்கிற நான உமக்கு எனனுடைய தேகத்தைக்கொடுத்தது உமமுடைய ஆசையை நிறைவேற்றுகிறேன். பிராணிகளுடைய தாமமும யசஸும் கீர்த்தியும் ஆயுளும் உமமிடத்திலிருக்கின்றன' என்று சொன்னான். ஸூர்யன், 'சுத்தமான புன்னகைபுள்ளவளே! உன்னைக் கொடுக்கும்விஷயத்தில் உன்னுடைய பிதாவோ உன்னுடைய மாசாவோ பெரியோர்களோ அகிகாரிகளல்லா. உனக்கு மங்கலம் என சொல்லக்கேள். பெண்ணே! சிறந்த காரதியுள்ளவளே! காரதியை (= விருப்பத்தை) ப பொருளாகக்கொண்ட 'கந' என்கிற பகுதியினால்

¹ வேறு பாடம்

² 'முஷீக்ஷா' எனப்பது மூலம், 'முஷீகா' என்று மாற்றப்பட்டது

³ இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது

ஏற்பட்ட கநையெனனும் சொல்லானது, 'எல்லாரையும் விருமபு கிருஷ்' என்கிற பொருளை உணர்த்துவதனால் அழகிய இடையுள்ள கணனியானவள இவவுலகில் ஸ்வதந்தரமுள்ளவளாக இருக்கிறார். பெண்ணே! உனனால் ஒருவிதமான அதர்மமும் செய்யப்படாதாகாது. காமங்காரணமாக நான் அதாமத்தை எப்படி விருமபுவேன்? உத்தமமான காந்தியுள்ளவளே! எல்லா ஸதீகளும் எல்லாப்பருஷார்களும் தடையற்றவர்கள். இதுவே பிராணிகளுக்கு இயற்கை, விவாஹநியமம் முதலியவை இதற்கு எதிரிடையானவையென்று கருதப்படுகின்றன அப்படிப்பட்ட நீ எனனோடு புணராதபின் மீண்டும் கணனியாகிவிடுவாய். மகாபாகுபலமுள்ள புத்திரனும் உனக்கு உண்டாவான், ஸமசயமில்லை' என்று சொன்னான்.

குந்தி, 'எல்லா இருள்களையும் போககுபவரே! தேவரே! உமமிடத்தினின்று எனக்குப் புதரன் குண்டலங்களுடன் கூடியவனும் கவசமுள்ளவனும் சூரனும் நீண்டகைகளுள்ளவனும் மகாபலசாலியுமாக உண்டாவனையாகில் எனக்குப் புத்திரனை உண்டாக்குதலென்சிற இந்த உடன்பாட்டுடன் எனக்கு உமமோடு சோக்கை உண்டாகட்டும்' என்று சொன்னான் ஸூரியன், 'மிகக் தோளவலிமையுள்ளவனும் குண்டலங்களுடன் கூடியவனும் அற்புதமான கவசமூண்டவனுமான புத்திரன் உண்டாவான். கலயாணி! அந்தப் புத்திரனுக்கு அம்ருதத்தாலான கவசம் குண்டலம் இரண்டும் தேகத்தோடு உண்டாகும்' என்று கூறினான்

குந்தி, 'தேவரே! பகவானே! நீர் என்னிடத்தில் உண்டாகும் எனனுடைய புத்திரனுக்கு அம்ருதத்தினின்று உண்டான இந்தக் குண்டலங்களும் உத்தமமான கவசமும் இருக்குமே யாகில், சொன்னவண்ணம் உமமோடு எனக்குச் சோகை உண்டாகட்டும். அந்தப் புத்திரன் உமமுடைய வீரயமும ருபமும பலமும சௌயமும உள்ளவனாகவும் தாமத்துடன் கூடியவனாகவும் உண்டாகட்டும்' என்று வேண்டினான். ஸூரியன், 'மத்ததால் பிரகாசப்பவளே! அழகிய தொடைகளுள்ளவளே! அரசியே' அதிகிரியிலை எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற குண்டலங்களையும் இந்த உத்தமமான கவசத்தையும் அந்தப் புத்திரனுக்குக் கொடுப்பேன்' என்று கூறினான்.

குந்தி, 'பகவானே! கோபதியே! நீர் சொல்லுகிறபடி எனக்குப் புத்திரனுண்டாவானாகில் உமமோடுகூட இவ்வண்ணம்

நிகரற்ப்சேர்க்கையை அடைவேன்' என்று கூறினான். ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனும ராகுவுக்குச் சத்துருவும் யோகஸவ்ருபனுமான ஸூர்யன், 'அபபடியே' என்று சொல்லிவிட்டு, அந்தக் குந்தியினிடம் பிரவேசித்தான், அவளை நாபியிலும் தொட்டான். பிறகு, அந்தக் கன்னியானவள் ஸூர்யனுடைய தேஜஸினால் நடுக்கினவள் போலானாள். அந்தக் குந்திதேவியானவள் மதியங்கிப் படுக்கையிலும் விழுந்தாள். ஸூர்யன், 'அழகிய பின்தட்டுக்களுள்ளவ்வே! நான் (உனது பிரார்த்தனையை) நிறைவேற்றுவேன். எல்லாச் சந்திரதாரிகளுள்ளும் சிறந்தவனான புத்திரனைப் பெறுவாய்; கன்னிகையுமாவாய்' என்று சொன்னான்.

ராஜஸுரேஷ்டரே! பிறகு, வெட்கமுள்ளவளான அந்தச் சிறுமியானவள், அப்பொழுது, சேரத்தொடங்குகிறவனும மிக்க தேஜஸுள்ளவனுமான ஸூர்யனைப்பார்த்து, 'அபபடியே ஆகு' என்று உரைத்தாள் இவ்வாறு உரைத்தவனும் குந்தி போஜனுடையத்ருமாரிபுமான அந்தக் குந்தியானவள், சூர்யனைப் பார்த்து (புத்திரனை) வேண்டுகின்றவனும் லஜைபுடனகூடியவனும் மயக்கத்தால் கவரப்பட்டவனும், அசைக்கின்றகொடிபோலப் பரிசுத்தமான அந்தப்படுக்கையில் விழுந்தாள். உக்கிரமானகிரணங்களுள்ள சூர்யன், அவளைத் தேஜஸினால் மயங்கச்செய்து யோகத்தால் அவளிடம் பரவேசிக்ருது அவளைத் தனக்கு வசப்பட்டவளாகச் செய்தான சூர்யன் (கன்னித் தன்மையை மீண்டும்கொடுத்ததனால்) அவளைத் தோஷத்துக்கு உட்பட்டவளாகச் செய்யவில்லை. பிறகே, சிறுமியான குந்தியானவள் நினைவை மறுபடியும் அடைந்தாள்.

முந்நூற்றொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கு ண் ட ல ா ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(குந்தியினிடம் கர்ணன் கவசகுண்டலங்களுடன் பிறந்ததும், அவள் அந்தக் குழந்தையை ஒரு பெட்டியில் வைத்து அஸவந்தியில் விட்டதும், அந்தப்பெட்டி முறையே சர்மண்வதியிலும் யமுனையிலும் கங்கையிலும் சென்று சும்பாநகர் சேர்ந்ததும்)

அரசரே! குந்திக்கு ¹(வருஷத்தினுடைய) பதினொராவது மாதத்தைச் சாராத சக்லபக்ஷத்தில் அந்த ஸூர்யனிடத்தினின்று

¹ 'மாகமாதம் சக்லபக்ஷபரதமையில்' என்பது பழையவுரை

ஆகாயத்தில் சந்திரன உண்டாவதுபோலக் காபபம உண்டா யிற்று. அழகிய பின் தட்டுக்களுள்ளவனும் சிறுமியுமான அநதக குநதிதேவியானவள பந்துக்களிடத்தினின்று உண்டான பயத தினால் அந்தக் காபபத்தை மறைததுத தரிததுவந்தாள். இவ்வே ஜனங்கள் அறியவில்லை. கனயாந்தப்புரத்தை அடைந்திருப்பவனும் ரஹஸ்யத்தைக்காபபதில் வல்லவனான அநதசசிறுமியை வளர்ப்புத்தாயைத தவிர வேறு ஒரு ஸ்திரீயும் அறியவில்லை. பிறகு, சிறந்த காந்தியுள்ள அந்தப்பெண் அநதததேவனுடைய அருளால் உரியகாலத்தில் தெய்வம்போலப் பிரகாசிக்கின்ற ஒரு குழந்தையைப் பெற்றாள்.

பாரதரே! அரசரே! அநதப்பெண்ணானவள், அநதசசூரியன் சொன்னபடியே, கவசமபூண்டவனும் ஸவாணத்தால் பிரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களுள்ளவனும் சிங்கமபோன்ற கண்களையுடைய வனும் காளையினுடைய திமில்போன்ற தோள்களையுடையவனும் பிதாவான சூரியண்ப்போலவே இருப்பவனான அநதககுழந்தையைப் பிறந்தவுடனே வளர்ப்புத்தாயோடு ஆலோசித்து விட்டு விட எண்ணி, சிலபிகளால் விமைவில் நனகு இசைக்கப்பட்டதும் உறுதியானதும் ஜலத்தில் மிகப்பசுறகாகப் பலவித மிதப்புகுகளோடு சோதனாக கட்டப்பட்டதும் அப்படியே மெதுவான தோல்களால் இவ்வண்ணம் நன்றாக விரிக்கப்பட்ட படுகையுள்ள துமான ஒருபெட்டியைச் செய்வித்தாள். எல்லாப்பக்கத்திலும் நல்ல விரிப்பு விரிக்கப்பட்டதும் தேனமெழுகினால் நன்றாகபூசப்பட்டதும் ஸுகமாயிருப்பதும் மழமழப்புள்ள தும் நன்றாகமூடப்பட்டிருப்பதுமான பெட்டியில் அந்தக் குழந்தையை நன்றாகவைத்து மிகப் புலம்பிக்கொண்டே அஸவந்தியில் விட்டுவிட்டாள் அரசரே! கன்னிகையினால் காபபத்தைத்தரித்தலானது செய்யத்தகாத தென்று அறிந்திருந்தும், அநதக்குந்தியானவள், புத்திரவாதலை யத்தினால் தீனமாகப் புலம்பினாள். அப்பொழுது, அஸவந்தியில் ஜலத்தில் பெட்டியை விடுகின்ற குந்திதேவியானவள் அழுது கொண்டே சொல்லிய வாக்கியங்களைக் கேளும் அரசரே! குந்தி, 'அடா! குழந்தாய! உனக்கு அநதரிக்கத்திலுள்ள பிராணிகளிடத்தி னின அம் பூமியிலுள்ள பிராணிகளிடத்தினின அம் தேவலோகத்திலுள்ள பிராணிகளிடத்தினின அம் அப்படியே ஜலசரங்களிடத்தினின அம் மங்களம் உண்டாகட்டும். வழிகள் உனக்கு மங்களகர மாகட்டும். உனக்கு விரோதிகள் உண்டாகவேண்டாம். குழந

தாய! அப்படியே, (தரோகசிரதைபுன எதிரில்) வந்தவாகளும் தரோகசிரதை இல்லாதவாகளாகட்டும். உன்னை ஜலததில் ஜலாதி பதியானவருணராஜன் பாதுகாக்கட்டும். ஆகாயத்தில் அந்த ரிக்ஷத்திலிருப்பவனும் அப்படியே எங்கும் செல்பவனுமான வாயு காக்கட்டும். புத்திர! எனக்குத்தேவர்களின்முறையினால் உன்னைக் கொடுத்தவரும் தேஜஸவிகளுள் சிறந்தவரும் உனக்குப் பிதாவுமான சூரியா எல்லா இடங்களிலும் உன்னைக் காக்கட்டும். ஆதிதயாகளும் வஸுக்களும் ருத்திரர்களும் ஸாதகியர்களும் விஸ்வேதேவர்களும் இந்திரனும் மருதநுக்களும் திக்ரூபபாலகா களும் திசைகளும் எல்லாதேவர்களும் நல்லகாலங்களிலும் ஸங் கடகாலங்களிலும் உன்னைப் பாதுகாக்கட்டும். நீ தேசாநதரத்தி லிருந்தாலும் சுவசத்தால் காட்டப்பட்ட உன்னை நான் அறிந்து கொள்வேன். புத்திர! நதியை அடைந்திருக்கிற உன்னைத் திவ்ய தருஷ்டியினால் பாப்பவரும் ஒளியைப்பொருளாகக்கொண்ட வரும் பிரகாசிப்பவரும் உனக்குப் பிதாவுமான சூரியா பாக்கிய சாஸி. தேவகுமார! புத்திர! நீ தாகமகொண்டு எவ்ருடையபாலீச குடிப்பாயோ, எவள உன்னைப் புதரனாக அமைத்துக்கொள்வளோ, அவள பாச்யவதி. எவள் ஆதிதயரைப்போலத் தேஜ ஸுள்ளவனும் திவ்யசுவசத்தோடுகூடியவனும் திவ்யகுண்டலங்க ளாலலங்கரிக்ஷப்பட்டவனும் தாமரைமலாபோல நீண்டும் அகன்று முள்ள கணகையுடையவனும் தாமரைமலரின் சிவந்த இதழ போல அதிககாரதியுள்ளவனும் அழகிய நெற்றியுள்ளவனும் அழ கிய மயிர்நுனிகளையுடையவனுமான் உன்னைப் புத்திரனாக ஏற்ப டுத்திக்கொள்வளோ அவளால் எனன் நற்கனவு காணப்பட்டதோ? புத்திர! பூமியில் தவழ்கிறவனும் விளங்காத இனிமையான மழலைச்சொற்களைப் பேசுகின்றவனும் புழுதிரினால் பூசப்பட்ட டிருப்பவனுமான உன்னைப் பாக்கியமுள்ளவர்கள் பாப்பார்கள். புத்திரனே! பின்னும் இளமைப்பருவத்தைக்கடந்தது யெளவனத்தை ஆடைந்திருப்பவனும், இமயமலையின் காட்டிலுண்டான தும் பிடரிமயில்களுள் ளுமான சிங்கமபோன்றவனுமான உன்னைப் பாக்கியமுள்ளவர்கள் பாப்பார்கள்' என்று இப்படிப் பலவாறு தீனமாகப்புலம்பிப் பெட்டியை அப்பொழுது அஸ்வந்திரியில் ஜலத் திலவிட்டுவிட்டான். வேந்தரே! தாமரைமலாபோன்ற கண்களுள்ள வரும் புத்திரனைப்பாப்பதில் அதிக ஆவலுள்ளவருமான குருதி யானவள நடுநிசியில் புத்திரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு அழுது

கொண்டு, பிதாவுக்குத் தெரிந்துவிடுமோ எனகிற பயத்தால் வளாப்புத்தாபுடன சென்று பெட்டியை நகியில விட்டுவிட்டுச் சோகத்தால் வருத்தமுற்று அந்ந இடத்தினின்று மீண்டும் ராஜமாளிகையில் பிரவேசித்தாள். அந்தப் பெட்டியோ அஸ்வநகியிலிருந்து சாமணவநிநதியை அடைந்தது; சாமணவநியிலிருந்து யமுனையையும் அந்த யமுனையிலிருந்து கங்கையையும் அடைந்தது. பெட்டியை அடைந்திருக்கிற சிசுவானது அலைகளால் செலுத்தப் பட்டதாகக் கங்கையினின்று ஸூதனூல ஆளப்படுகிற சம்பாநகரியின ஸமீபம் சென்றது. அமருத்தகினின்று உண்டானதும தெய்வத் தனமைபொருநகியும குண்டலங்களுடன கூடியதுமான் கவசமும தெய்வத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்ட அகிரஷ்டமும அந்நக் குழந்தையை உயிரோடிருக்கச் செய்தன மகாராஜரே! இது மசாதமாவான ஸூயனுடைய ரஹஸ்யம். ஸூயனிடத்தினின்று உண்டான அந்நக் சாபமானது குருநியினூல வயிறறறில் தாங்கப்பட்டது

முந்நூற்றுப்பத்தாவது அத்யாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தோடீச்சி)

(மனைவியுடன் நீராடச்சென்ற அதிரதன் கங்கையில மிதந்துவந்த பெட்டியை எடுத்து அதிலிருந்த குழந்தையைத் தனக்குப் புத்திரனாகப்பாவித்து நாமகரணமுதலியவைகளோடு செய்து வளர்த்ததும், கீணன் பாகராமர்முதலியவர்களிடமிருந்து அஸ்திரங்களைப் பெற்றதும், துர்யோதனனோடு நட்புச்செய்து கொண்டதும்)

இந்நக் ஸமயத்திலேயே, திருக்ராஷ்டிரனுக்கு நனாபனூன அந்ந ருநினனகிற ஸூதன மனைவியுடன் கங்கைக்குச் சென்றான அந்நரே! அவனுடைய மனைவியான ராஜா என்பவள அழகினூல பூமியில் நகரமுதலானபிரகர்தான மகாபாகசியவகியான அவள புத்திரனை அடையவில்லை; குழந்தை உண்டாவதற்காக விசேஷித்தது அதிகமான முயற்சியைச் செய்தாள். அவள், தந செயலாக (வெளரத்தால்) கொண்டுலாபப்படுகிறதும் ரணைக்கக் காகக் கயிறு கட்டப்பட்டதும் (குருகுமச்சேற்றின) பூசினூல

விளங்குவதும் கவகையினுடைய பேரலைகளின சீபுறலைகளால் நனகு அருகில்கொண்டுவரப்பட்டதும் இவகுமவகும அடிக்கடி மிகச் சமூலுகின்றதுமான பெட்டியைப் பார்த்தான். வேந்தரே! சிறகு, அந்தப் பெட்டியானது, ஸூதன மனைவியுடன் ஜலத்திலிருந்த இடத்திற்குப் பலமான வெள்ளத்தினாலும் காற்றினாலும் கொண்டுவரப்பட்டது அநதப்பெண், பக்கத்தில வந்த பெட்டியை ஆவலுடன் பிடித்தாள்; சிறகு, அதிரதனைனகிற ஸூதனுக்குத் தெரிவித்தாள். அவன் அந்தப் பெட்டியைப் பிடித்து ஜலத்திற்குஸமீபத்தில கரையில்எடுததுவைத்து யந்திரங்களால் பெட்டியைத் திறக்குமபடிசெய்தான். அவன் அந்தப் பெட்டியில் பாலஸூர்யனுக்குப்பானவனும் பொன்மயமான கவசத்தைத்தரித்தவனும் ஜவலிககின்ற குண்டலங்களோடு கூடின முகத்தால் பிரகாசிப்பவனும் வாடினமுகமுள்ளவனும் அழுது கொண்டிருப்பவனும் மிகப்பசியுள்ளவனுமான ஒரு குழந்தையைக் கண்டான் அநதஸூதனே மனைவியுடன் சிறந்த காந்தியுள்ள உத்தமனான அநதப்பாலகளைப் பார்த்து, ஆசசாயத்தினால் நனருகாமலாநதிருக்கின்ற கண்களுடன், அநதக்குழந்தையை மடியில்எடுத்துவைத்துக்கொண்டு மனைவியை நோக்கி, 'பயந்தவனே! பெண்ணே! கலயாணி! நான் பிறந்ததுமுதல் (பார்த்தவறயன்) இதனை மிககஆசசரியமாகக் காண்கிறேன். இந்தத்தேவகுமாரன் நமக்காக வந்திருக்கிறானென்று எண்ணுகிறேன். குழந்தைகளிலலாகவனான எனக்கு இநதப்புகதிரன் நிச்சயமாகத் தேவாகளால் கொடுக்கப்பட்டான்' என்று சொன்னான்

அரசரே! இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, அநத அதிரதன், அநதப் புகதிரனை நான்காபிடம் கொடுத்தான் ராதையானவள் திவய ஞபமுள்ளவனும் தாமரைமலரின உடையபோன்ற காந்தியுள்ளவனும் ஒளியினால் சூழப்பட்டிருப்பவனுமான அந்தத்தேவகுமாரனை விதிப்படி பெற்றுக்கொண்டான் சிறகு, மாதாவினிடைத்தில பால் பெருசியது, அது இநதக்குழந்தையின் அகிரஷ்டத்தினால் என்பது நிச்சயம் (அவன்) இநதப்பாலகளை விதிப்படி போஷித்தான். அவனும் சிறந்தவல்லமைபுள்ளவனாக வளாந்துவந்தான் அதுதொடங்கி, அநத அதிரதனுக்கு வேறு ஒளரஸபுகதிராகளும் உண்டானார்கள். அநதப் பாலகனுக்குக் குண்டலங்கள் காதுகீழில் காணப்பட்டன. குண்டலங்களோடுகூடின காணத்தைப் பார்த்து, அவர்கள் அநதப்பாலனுக்குக் காணனென்றே பெயர்

இட்டார்கள். ஸவாணமயமான கவசமணிந்தவனும ஸவாண மயமான குண்டலங்களுடன் கூடினவனுமான அந்தப்பாலகளைப் பார்த்து பராம்மணாகள அவனுக்கு வஸுஷேணனென்றும் பெயரிட்டார்கள். அளவுகடந்த வலலமைபுள்ளவனும வஸுஷேணனென்று பிரஸித்திபெற்றவனும வருஷனென்றே சொல்லப்படுகிறவனும பிரபுவுமான அந்தக் குந்திபுத்திரன இவ்விதமாக ஸூதபுத்திரனாதலை அடைந்தான். மிககவலலமைபுள்ளவனும ஸூதனுடைய மூததகுமாரனுமான அவன் அங்கதேசத்தில வளாந்தான். திவயகவசதாரியான அவன் குந்தியினுல சாரன்வாயிலாக அறியப்பட்டவனுமான. ஸூதனான அதிரதன் நாளடைவில் வளாசசியடைந்திருக்கிற அந்தப்புத்திரனைப் பார்த்து ஹஸதினாபட்டணத்திற்கு அனுப்பினான்.

திறமைபுள்ளவனான அவனும, அந்த ஹஸதினாபட்டணத்தில், பாணங்களைபும் அஸ்திரங்களைபும் கறபதற்காகத் துரோணரை அடுத்தான்; தூயோதனனோடு இவ்வண்ணம் ஸநேகத்தை அடைந்தான். அவன் துரோணரிடத்தினின்றும் கருபரிடத்தினின்றும் பரசுராமரிடத்தினின்றும் நான்குவிதமான அஸ்திரங்களின தொகுதியை அடைந்து உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்றது ஒப்பற்றவிலலாளியாக இருக்கும் தன்மையை அடைந்தான். திருதராஷ்டிரபுத்திரனோடு நேசமசெய்துகொண்டு பாண்டவர்களுக்குத் தீங்குசெய்வதிலேயே பற்றுதலுள்ளவனாகி மகாபலசாலியான ஆஜுனனோடு யுத்தம்செய்வதற்கு எப்பொழுதும் விருப்பங்கொண்டிருந்தான். அரசரே! அந்தக் கர்ணனுக்கு எப்பொழுதுமே ஆஜுனனோடு போட்டி இருந்தது ஆஜுனனுக்கும் காணனோடு எப்பொழுதும் போட்டி இருந்து வந்தது. அதனால், அவ்விருவரும் எதிரிகளாயினா. மகாராஜரே! இது சூரியனுடைய ரஹஸ்யமாக இருந்தது. ஸமசயமில்லை. சூரியனிடத்திலிருந்து உண்டானவனும எதிராளிகளுடைய கக்ஷியில் பற்றுதலுடன் அபரியமான காயத்தேச செய்து வந்தவனும குண்டலங்களுடன் கூடியவனும கவசத்தோடு சோந்திருப்பவனுமான காணனைக்கண்டு யுகிஷ்டிரா அவனை யுத்தத்தில் கொல்லப்படத்தகாதவனென்று எண்ணி மனவருத்தத்தை அடைந்தாரா ராஜேந்திரரே! கர்ணன், மத்தியானனகாலம் வந்தவுடனே, ஸநானம் செய்து கைகளைக்கருவித்தகுகொண்டு அநீக தேஜஸவியான திவாகரனைத் துதிக்கும்பொழுது, பிராமமணா

கள் தனத்திற்காக இந்நக காணனை அடைவார்கள அந்ந ஸம யத்தில், அவனிடம் பிராமமணர்களுக்காக கொடுக்கத்தகாதது ஒன்றுமில்லை இந்நிரன், பிராமமணனாக, 'பிணைக்கையக கொடு' என்று சொல்லிக்கொண்டு அருகில வந்தான். காணன் அவ னைப்பார்த்தது, 'நலவரவா!' என்று வினவினான்.

— — —

முந்நூற்றுப்பதினொராவது அத்தியாயம்.

சு ண் ட ல ர ஹ ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(இந்திரன் பிராமமணவேஷம்தரித்துக் கீர்ணனிடம் வந்து, கவசகுண் டலங்களை யாசித்ததும், அவனை இந்திரனென்றறிந்த கீர்ணன் அவன் டத்திலிருந்து சக்தியைப் பெற்றுக்கொண்டு கவசகுண்டலங் களைக் கொடுத்ததும்)

பிராமமண லேஷத்தால மறைக்கப்பட்டவனும அருகில வந்தவனுமான தேவராஜனைப்பார்த்தது, காணன் நலவரவு கூறி னான்; அவனுடையமனத்தை அறியவில்லை. பிறகு, அதிரத்தனு டைய குமாரனான காணன், 'கழுத்தில் பொன்னாபரணங்களால் நிறைந்த யௌவனமதமுள்ள ஸதரீகளையோ அநேக பசுமந்தைக ளுடன்கூடிய கிராமங்களையோ எவைகளை நான் உமக்குக்கொடுக்க க்ககடலேன்?' என்று அந்நபிராமமணனை வினவினான். பிராம மணன், 'பொன்னாபரணங்களைக் கழுத்திலணிந்த யுவதிகளையும் எனக்கு அன்பைப்பெருக்கக்கூடிய வேறுபொருளையும் நீ கொடுக்க லேண்டுமென்று நான் விருமபவிலலை. அவைகளை யாசிப்பவர்க ளுக்குக் கொடு குற்றமற்றவனே! நீ ஸதயவரதமுள்ளவனாக இருப்பாயாகில, உனனோடுகூடலே பிறந்த இந்நகக்கவசத்தையும் குண்டலங்களையும் எனக்கு அறுத்துக்கொடுப்பாயாக. பணைவரை வாட்டுபவனே! உனனால் இந்நகப்பிணைக் கொடுக்கப்பட்ட நான் விரும்புகிறேன். இது எல்லா லாடங்களை யுங்காட்டிலும் சிறந்த லாபமாக எனனால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னான். காணன், 'பிராமமணனே! மனையையும் பசுக்களையும் வாழ்நாள முழுதும் அனுபவிக்கத்தக்க நிலத்தையும் உமக்குக் கொடுப்பேன். குண்டலங்களை யுங்கூடிக் கவசத்தைக் கொடுக்கமாட் டேன்' என்று சொன்னான். பரதாரேஷ்டரே! இவ்வண்ணம் காணனால் பலவிதலாக்கியங்களால் மறுக்கப்படுகின்ற அந்தப்

பிராமமணன வேறுவரத்தை யாசிக்கவில்லை. கூடியவரையில் நல வசனங்களால் ஸமாதானம் செய்யப்பட்டவனும் விதிபபடி பூஜிக் கப்பட்டவனுமான அந்தப்பிராம்மணஸரேஷ்டன் வேறுவரத்தை விருமபவிலலை. அரசரே! பிராமமணோத்தமன கர்ணனுடைய தேகத்தோடேதோனறின கவசத்தையும் குண்டலங்களையுந்தவிர வேறு ஒரு வரத்தையும் விருமபாமற்போனபொழுது, காணன், சிரித்தனுகொண்டு அநதப்பிராம்மணனைப் பார்த்தது, 'பிராமம ணரே! கூடவேதோனறியிருக்கிற கவசமும் குண்டலங்களும் அமருத்ததினின்று உண்டானவைகள். அதனால், உலகங்களில் கொலப்படத்தகாதவனாக இருக்கிறேன். அதனால், இவை களை நான் விடமாட்டேன். பிராமமணோத்தமரே! விசாலமான தும் பகைவர்களில்லாததும் சேஷமத்தை உண்டுபண்ணுகிறது மான பூமியின் அரசாட்சியை நீர் எனனிடத்தினின்று நன்றி கப்பெற்றுக்கொள்வீராக. பிராமமணோத்தமரே! உடன்பிறந திருக்கிற குண்டலங்களாலும் கவசத்தாலும் விடுபட்டிருக்கிற நான் பகைவர்களால் கொல்லத்தக்கவனாகிவிடுவேன்' என்று சொன்னான்

பாகாஸூரனைக் கொன்றவனும் பகவானுமான இந திரன் வேறுவரத்தை வரிகாமற போனபொழுது, காணன், உரககச்சிரித்தது அநதப் பிராமமணனைப்பார்த்தது, 'தேவ தேவர்களுக்கெல்லாம் அதிபதியே! பிரபுவே! முந்தியே நீர் எனனால் அறியப்பட்டிருக்கிறீர். இநதிரரே! உமக்கு நான் பிரதி பரயோஜனமின்றி வரனைக்கொடுப்பது நியாயமாகாது. நீர் தேவர்களுக்கு ஈஸ்வரரன்றே? மகிமைபொருந்திய உமமால் என க்கு வரன் கொடுக்கத்தக்கது. பிராணிகளைப்படைக்கிற நீர் மற்றப் பிராணிகளுக்கும் ஈஸ்வரராக இருக்கிறீர். தேவரே! குண்டலங் களையும் கவசத்தையும் உமக்குக்கொடுப்பேனாகில், பகைவர்களால் கொல்லத்தக்கதன்மையை அடைவேன் இநதிரரே! நீரும் எல்லா ராலும் நகைக்கத்தக்க நிலைமையை அடைவீர் சகரரே! ஆகையால், இவைகளுக்குப் பிரதியாக வேறொன்றைக்கொடுத்துக் குண்ட லங்களையும் உத்தமமான கவசத்தையும் எனனிடத்தினின்று இஷ்டப்படி பெற்றுக்கொள்ளும் அப்படி இல்லாவிட்டால் நான் கொடுக்கமாட்டேன்' என்று சொன்னான்.

இநதிரன், 'நான் முந்தி உன்னிடம் வரும்பொழுதே சூரிய னால் அறியப்பட்டேன். அவனால் உனக்கு இவ்வாறு இநத எல்

லாம் சொல்லப்படடிருக்கின்றன , ஸம்சயமில்லை. ஐயா! காண! நீ விருமபுவது உன்னிஷ்டப்படி ஆகுக. என்னுடைய வஜராயுதத்தைத்தவிர மற்றதை உன்னிஷ்டப்படி வரிப்பாயாக' என்று சொன்னான். பிறகு, காணன் மிகமகிழ்ந்து வாஸவனை அணுகி முழுமனத்துடன் எதிரில் நின்று பயனற்றதாகாத சக்தியாயுதத்தை வரித்தான். காணன், 'வாஸவரே! கவசத்தையும் குண்டலங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு, வீணாகாததும லேனாமுகத்தில பகைவாக்குடைய கூட்டங்களை நாசம் செய்கிறதுமான சக்தியை எனக்குக் கொடும' என்று வேண்டினான். அரசரே! பிறகு, வாஸவன் சக்தியைக்கொடுக்கும் விஷயத்தில் மனத்தினால் ஒரு முகூர்த்தகாலம் நன்கு ஆலோசித்துக் காணனைப்பார்த்து, 'காண! சரீரத்தோடுதோன்றின குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் எனக்குக் கொடுத்ததுண்டு. இந்த உடன்பாட்டினால் நீயும் எனனிடமிருந்து சக்தியைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. பயனற்றதாகாத இந்தசக்தியானது என்னுடையகையிலிருந்து விடுபடுமேயாகில நூற்றுநூற்றுவராகப் பகைவாக்களைக் கொல்லுகிறது; மீண்டும், அஸுர்களைக்கொல்லுகின்ற என்னுடைய கையை அடைகிறது. உன்னுடைய கையைடைந்திருக்கிற அப்படிப்பட்ட இந்தச் சக்தியாயுதமானது, பலமுள்ளவனும காஜிகின்றவனும (பகைவரை) மிகவாட்டுபவனுமான ஒரு சத்தருவைக்கொன்று என்னையே வந்தடையவேண்டும்' என்றான்

காணன், 'நான், மஹாயுதத்தில் எவனிடத்தினின்று எனக்குப் பயமுண்டாகுமோ அப்படிப்பட்டவனும காஜிப்பவனும பிரதாபத்தால் சத்தருக்களைத் தபிக்கசெய்யவனுமான ஒரே சத்தருவைக் கொல்லவிருமபுகிறேன்' என்று சொன்னான். இரதிரன், 'புத்தத்தில் பலசாலியும் காஜிக்கின்றவனுமான ஒரு சத்தருவைக் கொல்லவாய. நீ எவனொருவனை புத்தம்செய்து கொல்லவேண்டுமென்று வேண்டுகிறேயோ அந்தசக்திரான மகாத்மாவினால் காப்பாற்றப்படுகிறான். வேதங்களைக் கற்றறிந்தவர்கள் எவனை பஜனுவராகன என்றும் பிறரால் ஜபிக்கப்படாதவனென்றும் நாராயணனென்றும் சிந்திக்கப்படமுடியாதவனென்றும் சொல்லுகிறார்களோ, அந்தகருஷணனால் அந்தவீரன் காக்கப்படுகிறான்' என்று சொன்னான்.

காணன், 'அஸுர்களை நாசம்செய்வரே! நீர் சொல்லுவது சரியே. எவன் புத்தரங்கத்தில் என்னை எதிர்த்தது நிதபானே

அவனைக்கொலவேன பசவானே! இப்படி இருநதாலும் இருக்கடும். பிரதாபமுள்ள ஒரு வீரனைக்கொலவதில் வீணாகாத சக்தியை எனக்குக் கொடுப்பீராக. குண்டலங்கனையும் கவசத்தையும் அறுத்து உமக்குக் கொடுப்பேன். அறுக்கப்பட்டிருக்கிற என்னுடைய அவயவங்களில் அருவருக்கப்பட்டதக்கதன்மை உண்டாகக்கூடாது' என்று வேண்டினான். இந்திரன், 'காண! நீ பொய்யை விருமபவிலையாதலால் உன்னுடைய அவயவங்களில் எவ்விதத்தாலும் அருவருக்கப்பட்டதக்கதன்மையும் காயமும் உண்டாகாபேசுகிறவாளுளாசிறந்தவனே! காண! உன்னுடையபிதாவுக்கு எப்படிப்பட்ட நிறமும் ஒளியுமுண்டோ அப்படிப்பட்ட நிறத்தோடும் ஒளியோடும் நீ மறுபடியும் சோதவனாவாய். வேறு ஆபுதங்களிருக்கும்பொழுது உயிருக்கு ஸந்தேகம் வராமலிருக்கையில், வீணாகாத இந்தசக்தியை அஜாகரதையாகப் பிரயோகித்தால் இது உன்மீதே விழும்' என்றுசொன்னான் காணன், 'இந்திரரே! நீ எனக்குச்சொல்லுகிறபடியே அதிகமானபிராணஸம்சயத்தை அடைந்தால் இந்த இந்திரசக்தியைப் பிரயோகிப்பேன் இது உண்மை. உமக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னான்.

பிராணைகளுக்கும்படியே! பிறகு, மிகப்பிரகாசிக்கின்றசக்தியை வாங்கிக்கொண்டு கூர்மையானகத்தியைஎடுத்து எல்லா அவயவங்களையும் அறுத்தான். பிறகு, தேவர்களும் மனிதர்களும் தானவர்களும் ஆகிய அனைவரும் தன்னையே அறுக்கிற காணனைப்பார்த்து ஸிம்மநாதம் செய்தார்கள். இவனுடைய முகத்தில் ஒருவிதமான விசாரமும் உண்டாகவில்லை பிறகு, கத்தியினால் சரீரத்தை அறுப்பவனும் அடிக்கடி மந்தஹாஸம்செய்யவனும் மனிதர்களுள் வீரனுமான காணனைப்பார்த்துத் தேவதுருபிகள் முழங்கின திவ்யமான பூமாரியும் அநிகமாகவிழுந்தது பிறகு, அவகத்தினின்றும் திவ்யகவசத்தை அறுத்து (ரகத்ததால்) நனைந்திருக்கிற அரக்ககவசத்தை அப்படியேஇந்திரனுக்குக் கொடுத்தான். அப்படியே, அரக்ககுண்டலங்களையும் அரக்ககாத்தினின்றும் அறுத்துக்கொடுத்தான்; அரக்கச்செய்காரினால்¹ பாணன் ஆனான் பிறகு, தேவனை வஜரபாணி, கத்தியினால் உடலறுக்கப்பட்ட காணனைப்பார்த்து, ஸந்தோஷமுள்ளவனான பிறகு, இந்திரன் உரக்கசகிரித்துக்கொண்டு, காணனைவஞ்சித்தும் உலகத்தில் கோத்தியோடுசோதனும், 'பாண்ட

¹ ஆதிபாவம் 444-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க

வாகளுடையகாரியம் செய்யப்பட்டது' என்று எண்ணினான். அதன் பிறகு, ஸவாககததைநோக்கியே மேலே எழுமபிசசென முன். திருதராஷ்டிரகுமாராகளனைவரும், காணன (கவசகுண்டலங்கள்) கவரப்பட்டதைக்கேட்டுத் தீனர்களாகிச் செருக்கழிந்தவாகள போலானாகள். காட்டிலிருக்கின்றபாததாகள, ஸூதபுத்திரன அப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைவிக்கப்பட்டதைக்கேட்டு ஸந்தோஷித்தாகள்" என்று கூறினான்.

ஜனமேஜயா, "வீராகளான அந்தப்பாண்டவாகள் எங்கே இருந்தாகள? அவாகள் அந்த பரியமானசெய்தியை எங்கிருந்து கேட்டாகள? பன்னிரண்டாவதுவாஷம் சென்றபிறகு, எதைசெய்தாகள?" எனக்கு அவை அனைத்தையும் பகவானான தேவரீர விரித்துச்சொல்லவேண்டும்" என்று வினவினான். வைசம்பாயனா, "அந்தப்பாண்டவாகள ஜயதரத்தைத்துரத்தித் திரௌபதியை அடைந்து பிராமணாகளோடுகூட மாாககண்டேயரிடத்தினின்று பழமையான தேவாகள ரிஷிகளுடைய சரித்திரத்தை விஸ்தாரமாகக்கேட்டு, காமயகவனத்திலுள்ள ஆஸரமத்திலிருந்து ரதங்களும் உடனவந்தவாகளும் ஸூதாகளும் சமையறகாராகளுமாகிய எல்லாரோடும் திருமபிவந்தாகள. ஆணமையிற சிறந்தவாகளான அவாகள இவவண்ணம் வனவாஸத்தை முழுமையும்கூடந்து, பிறகு தவைதவனத்தை அடைந்தாகள்" என்று கூறினான்.

கு ண் ட ல ா ஷ ர ண ப ர் வ ம் மு ற் றி ற் று

முந்நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஆ ர ணே ய ப ர் வ ம்.

(யுதிஷ்டிரர்முதலியவர்கள் த்வைதவனத்திற்குத் தீரும்பிவந்ததும், அங்கு ஒரு மானுனது ஒருபிராம்மணனுடைய அரணி தந்தேயலாகக் கோம்பில்மாட்டிக்கொள்ள அதனோடு ஓடியதும், பிராம்மணன் வேண்டப் பாண்டவர்கள் அந்தமனைப் பின்தொடர்ந்ததும், மாள் மறைய அவர்கள் களைத்து ஓர் ஆலமரத்தினடியில் உட்கார்ந்ததும்)

ஜனமேஜயா, "பாண்டவாகள இவவண்ணம் பாரையான கிருஷ்ணை கவரப்பட்டபொழுது மிககதுயரத்தை அடைந்து

அவனை மீட்டு, பிறகு யாது செயதனா?" என்று வினவ, வைசம பாயனா, “(அடுத்தவரைக காதலிவிருந்து) நமுவாதவரான யுதிஷ்டிராமகாராஜா இவ்வண்ணம நிகரில்லாத கஷ்டத்தை அடைந்து, கிருஷ்ணையை மீட்டுவந்து பிராதாகக்ளோடு காமயகவனத்தை விட்டு, அழகியதும் ருசியான கிழங்குகனிகளுள்ளதும் பலவகையான பல மரங்களையுடையதுமான தலைதவனத்தை மீண்டுமவநசுடைந்தா. அவவிடத்தில், பாண்டவர்கள், மனைவியான கிருஷ்ணையுடன், எல்லாருமே பழங்களை உணவாகக்கொண்டவர்களும் மிதமான ஆகாரமுள்ளவர்களும் வஸித்தாக்கள். தாமாதமாக்களும் அடக்கத்தை விரதமாகக்கொண்டவர்களும் பகைவாகளை வாட்டு பவாகளுமான குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிராமஜநம பீமஸேனனும் அாஜுனனும் மாதரீபுத்திராகரான நகுல ஸஹதேவாகளும் பிராமமணருக்கு உபகாரம் செயவதற்காகப் பராக்கிரமத்தைச் செய்து ஸுகத்தை முடிவாகக்கொண்ட பெரிதான துன்பத்தை அடைந்தாக்கள். அநத வனத்தில் வஸிக்கின்ற அநதக கௌரவ ஸரேஷ்டாக்கள் அடைந்ததும் ஸுகத்தைப் பிந்தின்பலமாகக் கொண்டதுமான துன்பத்தை உமக்குச் சொல்வேன; கேளும் தவசியான ஸூரு பிராமமணனுடைய ¹ அரணியுடன் கூடின ² கடை கோலானது, (மரத்தில் தேசத்தை) உரைந்துகொள்ளுகின்ற ஒரு மானின கொம்பில் மாட்டிக்கொண்டது. அரசரே! அதிக வேகமுள்ளதும் விரைவுபடுவதுமான அநதப் பெரிய மாணது அதனை எடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரமாகத் தாவி ஓடி ஆஸரமத்திலிருந்து நெநிநதாரம் போய்விட்டது கௌரவாகளுநா மிக்க சிறந்தவரே! அவை கொண்டுபோகப்படுவதைக் கண்டு அநதப் பிராமமணன அரணியேஹாதிரி ஸாதனத்தை அடைபும ஸிருப்பத்தால் விரைவுடன் அநத இடத்தில் ஓடிவந்தான். அநத வனத்தில் அந்தப் பாண்டவாக்கள் வஸித்தாக்சாண்டிருக்கையில் மகாரதநும் வனத்தில் சமபிமாக்ளோடு உடகாரநிநுப்பவருமான அஜாத சத்ருவை விரைவாக அடைந்து, பிராமமணன, மனவருத்ததுடன், ‘வேந்தனே! மரத்தில் மாட்டப்பட்டிருந்த அரணியுடன் கூடின ³ கடைகோலானது உரைந்துகொள்ளுகின்ற ஸூரு மானினுடைய கொம்பில் மாட்டிக்கொண்டது அரசரே! மிக்க வேகமுள்ள

¹ ‘யாகத்தில் அகனி யெடுப்பதற்காகக் கீழும் மேலும் வைத்துக் கட்டையப்படுகிற இரண்டு சட்டைகள்’ எனப்பது பழையவரை

², ³ வேறு பாடம்.

பெரியமானது அதைக்கொம்பினால் எடுத்துக்கொண்டு விரைவுபடுவதாகி ஆஸரமத்திலிருந்து சீக்கிரமாகத் துள்ளிக்குதித்து ஒடிவிட்டது. அரசரே! பாண்டவர்களே! அந்தப் பெரிய மானினுடைய காலடியைப் பார்த்துச் சென்று அதனை அடைந்து, அக்னிஹோத திரம தடைப்படாதபடி, அந்த அரசணியுடனகூடின கடைகோலைகொண்டுவாருங்கள்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, பிராமமணனுடைய வசனத்தைக்கேட்டு ஸந்தாபத்தை அடைந்த யுதிஷ்டிரா, பிராதாக்களோடு வில்லை எடுத்துக்கொண்டு ஒடினார். புருஷஸரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்களனைவரும் கவசமபூண்டு விற்றபிடித்துப் பிராமமணனுக்காக முயல்கின்றவர்களாகி மாணச சீக்கிரமாகப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். மகாரதர்களான பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தில் மாண ஸமீபத்தில் பார்த்துக் காணிகளையும் நாள்கவகளையும் நாராசங்களை யும் தொடுத்தும் அதனை அடிக்கமாட்டாமற் போயினார். அவர்கள் அடிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கும்பொழுதே பெரிய மானானது மறைந்து போயிற்று பெரிய மனமுள்ள பாண்டவர்கள் மாணச காணாமல் களைத்து வருத்தத்தை அடைந்தார்கள். அவர்கள் பசியினாலும் தாகத்தாலும் கவரப்பட்ட அங்கங்களுடன் புகமுடியாத காட்டில் குளிரந்த நிழலுள்ள ஓர் ஆலமரத்தை அடைந்து உட்கார்ந்தார்கள். அவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸமயத்தில், நகுலன், தூக்கமுள்ளவனாக அப்பொழுது குருநகநன்றும் மிகச் சிறந்தவரும் தமையனான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துக் கோபத்தால பின்வருமாறு கூறலானான் 'இந்தக் குலத்தில் ஆஸரத்தை யினால் ஒரு காலத்திலாவது தாமமானது அழிந்ததில்லை. அத்தமும் அழிந்ததில்லை. அரசரே! எல்லாப் பிராணிகளவிஷயத்திலும் மறுத்துச் சொல்லாத நாம், (பிராமமணனுடைய காரியத்தடையை நிமித்தமாகக்கொண்ட) சங்கடத்தை அடைந்தவர்களாகிவிட்டோமே; இதென்ன?' என்று கூறினான்.

முந்நூற்றம்பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஆ ர ணே ய ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ)

(பாண்டவர்கள் தாகம்கொண்டதும், யுதிஷ்டிரர் சோற்படி நகுலன் மரத்திலேறி ஒரு தடாகத்தைப் பார்த்ததும், நீர்த்தத்தைக் கொண்டு வருவதற்காக நகுலன் முதலியவர்கள் தடாகத்தை அடைந்து நீரைப்பருகி மரித்ததும், அவர்கள் தீரும்பிவராமையால் யுதிஷ்டிரரும் தடாகத்துக்குச் சென்றதும்)

யுதிஷ்டிரர், ‘ஆபததுககளுககு எலலை இலலை; ¹ பயனுமிலை; காரணமுமிலை. ² தாமமோ புணயம பாபம இவ்விண்ணடினுடைய பயனான ஸுகதுககவகளைப் பிரிக்கிறது’ என்று கூறினான். ‘பிராதிகாமியானவன திரௌபதியை வேலைக்காரியைப்போல ஸபையில் எப்பொழுது இழுத்துவந்தானோ அப்பொழுது எனனால் அவன் அந்த ஸபையில் கொல்லப்படவில்லை. அதனால், ஸங்கடத்தை அடைந்தோம்’ என்றான். ஆர்ஜுனன், ‘கடுமையானவைகளும் எலும்புகளைப் பிளக்கின்றவைகளும் ஸூதபுத்திரனால் சொல்லப்பட்டவைகளும் மிகப் பொறுக்கமுடியாதவைகளும்மான சொற்களானால் பொறுக்கப்பட்டன. அதனால் ஸங்கடத்தை அடைந்தோம்’ என்று சொன்னான். ஸஹதேவன், ‘பாரதே! சகுனியானவன் எப்பொழுது உம்மைச சூதாட்டத்தால் ஜயித்தானோ அப்பொழுது எனனால் அவன் கொல்லப்படவில்லை. அதனால், ஸங்கடத்தை அடைந்தோம்’ என்றான்.

பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜர், நகுலனைப் பார்த்தது, ‘மாதீபுத்திர! நீ மரத்தினமீதேறிப் பததுத்திசைகளையும் பாரா. ஸமீபத்தில ஜலத்தையோ ஜலத்தை அடுத்திருக்கிற மரங்களையோ பாபபாயாக. அப்பா! இந்த உன்னுடைய பராதாககளை தாகங் கொண்டவர்களாகவும் களைத்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்களன்றோ!’ என்று சொன்னான். சிறந்த புத்தியுள்ள நகுலனோ, ‘அப்படியே’ என்று சொல்லிவிட்டுத் தமையனானருடைய கட்டளைபினால் உடனே எழுந்திருந்து மரத்தினமீது விரைவாக ஏறி நான்குபக்கங்களிலும் பார்த்தது, தமையனாரை நோக்கி, ‘வேந்தே!

¹ ‘மிரிதூ’ என்பது மூலம், ‘பலம்’ என்பது பழையவுரை

² ‘பராரபத ரூபமான தாமம்’ என்பது பழையவுரை, ‘தாமதேவதை’ என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

ஜலத்தை அநுகிருக்கிற ஏராளமான மரங்களைக் காணுகிறேன். ஸாரஸ பசுவிகளுடைய சத்தங்களை யும் கேட்கிறேன். எந்த இடத்தில் ஸாரஸங்களுடைய சத்தமிருக்குமோ அங்கு ஜலமிருக்கும்; ஸமசயமிலீல' என்று சொன்னான்.

பிறகு, ஸதயத்தில உறுதியுள்ள குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரா, நகுலனைப்பாத்தது, 'அப்பா! நீ போ. அமப்புபெட்டிகளால் விரைவாக ஜலத்தைக் கொண்டு வா' என்று சொன்னான். நகுலனே, 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு, தமையனருடைய கட்டளை யினால் தீர்த்தமிருக்கிற இடத்தை நோக்கி விரைந்து ஓடித் தீர்த்தத்தை விரைவாக அணுகினான். அவன், ஸாரஸங்களால் சூழப்பட்ட நிராமலமான ஜலத்தைக் கண்டு அதைக் குடிக்கவிருப்பமுள்ளவனாகி, பிறகு, ஆகாயத்தினின்று உண்டான சொல்லைக் கேட்டான். யக்ஷன், 'அப்பா! ஸாஹஸம் செய்யாதே. இது¹ முன்னரே என வசத்திலிருக்கிறது மாதர்நந்தன்! எனனுடைய கேள்விகளுக்கு விடை கூறி, பிறகு, தண்ணீரைக் குடி; எடுத்ததுகொண்டும் போ' என்று சொன்னான் அதிக தாகமுள்ளவனான நகுலன் அந்த யக்ஷனுடைய வாக்கியத்தை அலக்ஷயம்செய்து குளிர்ந்த தீர்த்தத்தைக் குடித்தான்; குடித்துக் கீழே விழுந்தான்.

நகுலன் தாமதிக்கவே, குந்தியின் புதல்வரான யுதிஷ்டிரா, வீரனும் பகைவர்களை அடக்குகிறவனும் தம்பியுமான ஸஹதேவனைப் பார்த்தது, 'ஐயா! ஸஹதேவ! உன்னுடைய தமையன் தாமதிககிறான் அந்த உன் ஸஹோதரனை அழைத்து வா; ஜலத்தை யும் நீ கொண்டு வா' என்று சொன்னான். ஸஹதேவன், 'அப்படியே' என்று சொல்லி விட்டு, அந்தத் திசையைக் குறித்துச் சென்றான். அப்பொழுது, பூமியில் இறந்துகிடக்கிற தமையனான நகுலனைக் கண்டான். பிராதாவினுடைய சோகத்தால் மிகக் தாபத்தையடைந்தவனும் தாகத்தால் மிகப் பீடிக்கப்பட்டவனுமான ஸஹதேவன் தீர்த்தத்தை நோக்கி ஓடினான். பிறகு, ஆகாயத்தில் ஒரு வாக்கானது, 'ஐயா! ஸாஹஸத்தைச் செய்யாதே இது முன்னரே என வசத்திலிருக்கிறது. எனனுடைய விகைகளுக்கு மறுமொழி கூறி இஷ்டப்படி தீர்த்தத்தைப் பானம் பண்ணு; எடுத்துக்கொண்டும் போவாயாக' என்று சொல்லியது. அந்த வாக்கிய

1 : வ-ஓவ-வரிமு-ஹம்' எனபது மூலம், 'முந்தியதான நியமம்' எனபது பழையவுரை. 'முன்னமே எனவசத்திலிருப்பது' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

ததை அலக்ஷயம் செய்துவிட்டுத் தாகமகொண்ட ஸஹதேவன் குளிர்ந்த தீர்த்தத்தைக் குடித்தான்; குடித்துக்கீழே விழுந்தான்.

பிறகு, குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரா, விஜயனைப் பார்த்து, 'பகைவரை அழிப்பவனே! சீபதஸுவே! உன்னுடைய பிராதாக்கள் சென்று நெடுநேரமாயிற்று அவர்களை அழைத்து வா. உனக்கு மங்கலம். ஜலத்தையும் நீ கொண்டு வா. ஐயா! துக்கத்தில் அழுந்தியிருப்பவர்களான எங்கள்னைவருக்கும் நீ அல்லவோ ஆதாரமாக இருக்கிறாய்?' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மேதாவியான அர்ஜுனன், அம்புகளையும் விலலையும் எடுத்ததுக்கொண்டும் கத்தியைக் கட்டிக் கொண்டும் அந்தத்தடாகத்தை அடைந்தான். அவன் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான பிராதாக்களிருவரும் தீர்த்தம் கொண்டுவரச் சென்ற இடத்தில் இறங்குகிறபகைக் கண்டான். உயிர்துறந்து பூமியில் படுத்திருப்பவர்களும் தூங்குகிறவர்களையே லீருப்பவாக ஞமான அவ்விருவரையும் பார்த்து, குந்தீபுத்திரனும புருஷஸ்ரேஷ்டனுமான அர்ஜுனன் மிகுந்த துயரத்துடன் விலலை எடுத்ததுக்கொண்டு அந்த வனத்தைச் சுற்றிப்பார்த்தான். அந்த ஸ்வயஸாசியானவன் அந்தப்பெருங்காட்டில் ஒருபிராணிபையும் காணவில்லை. அவன் தாகத்தாலபீடிககப்பட்டவனாகித் தீர்த்தத்தைநோக்கி ஓடினான் ஓடுகின்ற அந்த அர்ஜுனன், 'ஓ! கௌந்தேய! நீ குடிக்க விருமபுகிற இந்த ஜலமானது உன்னால் வலிந்து அடைவதற்கு இயலாதது. பாரத! என்னால் கைக்கப்படுகிற வினாகளுக்கு நீ மறுமொழியை உரைப்பாயாகில், பிறகு, தீர்த்தத்தைக் குடிப்பாய்; எடுத்ததுக்கொண்டும்போவாய்' என்கிறசொல்லை ஆகாயத்தினின்று கேட்டான். தங்கப்பட்டவனான அர்ஜுனன், யக்ஷனைநோக்கி, 'கண்ணுக்குப்புலப்படடு நின்று தடு என்னுடைய பாணங்களால் நன்குபிளக்கப்பட்டால் மீண்டும் இவ்வண்ணம் பேசமாட்டாய்' என்றுசொன்னான் பிறகு, பார்த்தன் இவ்வண்ணம் கூறிவிட்டுச் சபத்ததைக்கேட்டு லக்ஷபத்தை அடிக்கிற சுகதியைக் காண்பிக்கின்றவனாகி அஸ்திரமநதிரங்களால் அபிமநதிரணம்செய்யப்பட்டிருக்கிற அம்புகளால் எல்லாத்கிக்குக்களிலும் நன்குபொழிந்தான். பரதஸ்ரேஷ்டனான அந்த அர்ஜுனன், தாகத்தால் மிகப்பீடிககப்பட்டவனாகி வீணாகாதவைகளான கர்ணிகளையும் நாளிகங்களையும் நாராசங்களையும் அம்புகளையும் தொடுத்தது ஆகாசத்தில் அனைக் அம்புகள் கூட்டங்களால் வாஷித்தான்.

யக்ஷன், 'பாரத! உன்னுடைய ஆயுதபரயோகங்களால் யாதுபயன்? எனனுடைய வினாக்களுக்கு விடை அளித்தது விட்டுத் தண்ணீரைக் குடிப்பாயாக. வினாக்களுக்கு விடை அளிக்காமல் தீர்த்ததைப்பருகிலை உடனே இறப்பாய' என்று சொன்னான். அரஜுனன், பாணங்கள் வீணானதைக்கண்டு தாகத்தால் அதிகமவருத்தப்பட்டவரை இருப்பதால், அந்த யக்ஷவசனத்தை அலக்ஷ்யமசெய்தீர் தண்ணீரைக் குடித்து உடனே சீமேழிமுந்தான்.

பிறகு, குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரா, பீமேஸனைப் பார்த்து, 'சத்தருக்களைத் தவிககசசெய்யவேனே! பாரத! நகுல னும ஸஹதேவனும பீபதஸுவும் தீர்த்தத்திற்காக நெடுநேரம் முந்தியே சென்றாகள். திருமபிவரவில்லை அவர்களை நீ அழைத்துவருவாயாக. உனக்கு மங்களம். நீ தீர்த்ததைபும கொண்டு வருவாயாக' என்று சொன்னான். பீமேஸன், 'அப்படியே' என்றுசொல்லிவிட்டு, அந்தப்புருஷஸரேஷ்டர்களான பிராதாக்கள் வீழ்த்தப்பட்டிருக்கிறவிடத்தை அடைந்தான். மகாபாகுபலமுள்ளவனை பீமன், அவர்களைப்பார்த்துத் துக்க முள்ளவனாகவும் தாகத்தால் நன்குவருத்தப்பட்டவனாகவும், 'அது யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்களுடையசெய்கை' என்று எண்ணினான். குந்தீபுத்திரன் அந்தவருகோதரன், அப்பொழுது, 'நிச்சயமாக இப்பொழுது போபுரியவேண்டும் அதற்குள் தீர்த்ததைக் குடிப்பேன்' என்று எண்ணினான். பிறகு, புருஷஸரேஷ்டனை அவன் தாகமகொண்டவனாகத் தீர்த்ததைநீராக்கி ஓடினான். யக்ஷன், 'அப்பா! ஸாஹஸம் செய்யாதே இது முன்னரே என் வசத்திலிருக்கிறது. குந்தீரந்தன்! வினாக்களுக்கு விடை கூறிவிட்டு, பிறகு, ஜலத்தைப் பருகுவாயாக; எடுத்துக்கொண்டும் செல்வாயாக' என்றுசொன்னான். அளவுகடந்த வலமைபுள்ள யக்ஷலை இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட பீமன், அந்தவினாக்களுக்கு விடை அளிக்காமலே தண்ணீரைக்குடித்து உடனே சீமேழிமுந்தான்.

பிறகு, புருஷஸரேஷ்டரும் குந்தியினபுத்தலவரும் பிரபுமான் தாமராஜா மிக்க கவலைபற்றித் தமக்குத்தாமே ஆலோசனைசெய்தார். பிறகு, அவர், பிராதாக்கள் நெடுநேரம் முந்திசென்றதை யும் வராமல் தாமதிப்பதையும் அறிந்து, பலவாறாக மீண்டும் மீண்டும் உரைக்கலானான். 'இந்தக்காடு எரிககப்பட்டதோ? அவர்கள் பாககப்படுவார்களோ?' உயிர்துறந்திருப்பார்களோ? ஒரு மகா

பூதத்தை அடித்து அதனால் சபிக்கப்பட்டு அவர்கள் கீழே விழுந்திருப்பார்களோ? அல்லது, அந்த வீரர்கள் சென்ற இடத்தில் தீர்த்ததைக்கொணாமல் வனத்தில் தீர்த்ததைத்தேடிக்கொண்டு தாமதிக் கிராகளோ? நெடுநேரம் சென்றுவிட்டதே. யாதுகாரணம்? புருஷஸரேஷ்டர்களான எனதம்பிகள் வரவில்லையே? இவர்கள் இருக்குமிடத்தைப்பார்ப்பதற்கு நான் செல்லுகிறேன்' என்று நிச்சயம்செய்து மகாபுத்திரசாலியான யுதிஷ்டிரா எரிக்கப்படுகின்றமனதனுடன் எழுந்திருந்து, ஜனங்களுடையசத்த மில்லாததும் புள்ளிமானகளாலும் பன்றிகளாலும் பறவைகளாலும் அடையப்பட்டதும் ஒளிபொருந்திய பசுமைநிறமுள்ள மரங்களால பிரகாசிக்கின்றதும் வண்டுகளாலும் பறவைகளாலும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் ஓசையுள்ளதாகச்செய்யப்பட்டதும் மெல்லிய இளம்புகளால் நிரம்பிய இடங்களுள்ளதும் மனதைக்கவருகின்றதுமான பெருங்காட்டில் துழைந்தார். அநதக்காட்டில் செல்லுகின்ற ஸ்ரீமானை யுதிஷ்டிரர், பொன்மயமான இதழ்களூள்ள மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் விஸ்வசாமாவிலுள்ள ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதுபோன்றதும் தாமரைக்கொடிகளின் கூட்டங்களாலும் விரிந்துவரங்களாலும் பிரம்புகளாலும் தாழைகளாலும் அலரிகளாலும் அரசமரங்களாலும் சூழப்பட்டதுமான அநதகருளத்தைக்கண்டார். பிறகு, ஸ்ரீமானும் பிராதாக்கலைப்பார்ப்பதில் ஆவலுள்ளவருமான தாமபுத்திரா ஸரமத்தாலீடிக்கப்பட்டு, அநதக்குளத்தை அடைந்து பாததவுடன் ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்.

முந்நூற்றுப்பதின்காவது அத்தியாயம்.

ஆ ர ணே ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் குளக்கரையில் படுத்திருக்கிற பிராதாக்கலைப்பாரித்துப் புலம்பியழ்து தண்ணீரைப்பருகமுயன்றதும், யகூன் நடுத்தூத் தன்னுடைய வினாக்களுக்கு விடையளிக் கும்படி சொல்ல, யுதிஷ்டிரர் விடையளித்ததும், யகூன் மகிழ்ந்து அவர்களைப் பிழைப்பித்ததும்)

அநத யுதிஷ்டிரா, இறந்துகிடப்பவர்களும் புகுத்தின முடிவுக்காலத்தில் நழுவிவிழுந்திருக்கிற லோகபாலர்கள் போன்றவாக

எனும் இந்நிரலுக்கும் சூப்பிரலுக்கும் ஒப்பாக இருப்பவர்களுமான தம்பிமார்களைக் கண்டா. மிகக்கேதோளவலிமைபுள்ள அநதத தாமப்தரா, சிதறிக்கிடக்கின்ற விலலும் பாணநகளுமுள்ளவனும் மரிததவனும்மான அர்ஜுனனையும் உயிர்துறந்து அசைவற்றுக் கிடக்கிற பீமஸேனையும் நகுலஸகதேவாகளையும் கண்டு, நீண்ட உஷணமான பெருமூச்சுவிட்டுச் சோகத்தால கண்ணீர்ததுமபு கினழவரும் விழுந்திருக்கின்ற அநதபபிராதாககளைவரையும் பார்த்துக் கவலைபுற்றவருமாக மிகவும் விஸ்தாரமாகப் புலம்ப லானா

‘அப்பா! மிகபுஜபலமுள்ளவனே! வருகோதர! உன் னை, ‘யுத்தத்தில கதாயுத்ததினலை துரியோதனனுடையதொடை களைப் பிளப்பேன்’ என்று பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது. மகா பாசுபலமுள்ளவனே! மகாதமாவும் கௌரவாகளுடைய கீர்த தியை வளாப்பவனும் வீரனுமான நீ தள்ளப்பட்டவே, எனக்கு அதுமுழுதும் இப்பொழுது வீணாகிவிட்டது. பிரதிஜ்ஞை செய யப்பட்ட மனிதனுடையவாக்குககள் பொய்யாகலாம். உங்களைப் பற்றித் தேவர்கள் சொல்லியவாக்குககள் எவ்வாறு பொய்யாக லாம்? தனஞ்சய! நீ பிறநதவுடன், தேவர்களும், உன்னைப்பற்றி மாதாவான குந்தியைப்பார்த்து, ‘குந்தி! உன்னுடைய இநதப் புத்திரன இநதிரனைக்காட்டிலும் குறையாதவன்’ என்று சொன னாகள். வடதிசையிலுள்ள பாரியாததிர மலையில் எல்லாப் பிராணிகளும், ‘இவாகளுடைய இழக்கப்பட்ட ஸமபததை மீண்டும் சொர்யத்தால இவன் கொண்டுவருவான். இவனை யுத்தத்தில ஓருவனாவது வெல்லமாட்டான். இவன் ஓருவனையாவது வெல லாமலிருக்கமாட்டான்’ என்று பாடின. அப்படிப்பட்ட இந்த மிகபலமுள்ள ஜிஷ்ணுவானவன் எவ்வாறு ம்ருதயுவின் வசத்தை அடைந்தான்? நாங்கள் எவனை நாதனாக அடைநது இந தத துககங்களைப் பொறுத்தோமோ அப்படிப்பட்ட இநதத தனஞ்சயன் எனனுடைய ஆசையை அடியோடு நாசம் செய்து பூமியில் படுததிருக்கிறான். யுத்தத்தில திறமைபுள்ளவாகளும் வீரர்களும் எப்பொழுதும் பகைவாகளை நாசம்செய்வவர்களும் மகாபலசாலிகளும் எல்லா அஸ்திரங்களாலும் எதிர்த்தது அடிக கப்படாதவர்களும் குந்தியின் புதல்வாகளுமான பீமஸேனனும் தனஞ்சயனும் எவ்வாறு பகைவர்களுக்கு வசப்பட்டார்கள்? கீழேவிழுந்திருக்கிற இந்த நகுலஸஹதேவர்களைப் பார்த்தும

வெடிக்காமலிருத்தலால், கெட்ட. எண்ணமுள்ளவனாவான் என்று
 டைய மனமானது நிச்சயமாக, உருக்கினால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
 சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களே! தேசகாலங்களை, அறிந்தவர்களே!
 தபோபலமுள்ளவர்களே! காமாகஞ்ஞள்ளவர்களே! புருஷஸரேஷ்டர்களே!
 உங்களுக்குத்தக்கதான செய்கையைச் செய்யாமல் ஏன் படுத்திருக்கிறீர்கள்?
 பகைவர்களால் வெல்லப்பட்டவர்களான நீங்கள் காயப்பட்டாத சரீரங்களுள்ளவர்களும்
 நன்றாகத்துடைக்கப்பட்டாதவர்களுள்ளவர்களும் பிரஜைகளை இல்லாதவர்களுமாகப்
 பூமியில்கிடந்து ஏன் உறங்குகிறீர்கள்?' என்றான்.
 மகாபுத்திசாலியான புதிஷ்டிரா, மலையினுடைய தாமவரைகள் உறங்குவதுபோல்
 ஸுகமாக உறங்குகின்ற பிராதாககளைப்பார்த்து, நன்றாக வேததவரும்
 வருத்தத்தை அடைந்தவருமாகி, கஷ்டமான நிலைமையை அடைந்தான்.
 தாமாதமாவான் அந்த அரசர், 'இது இவண்ணைமே' என்று சொல்லிவிட்டு, துயரக்கடலின்
 நடுவில் நிற்பவரும் மனக்குழப்பமுள்ளவருமாகிக் காரணத்தை ஆலோசித்தான்.
 தேசகாலங்களின்பாடுபட்டை அறிந்தவரும் மிசுகதோளவலைமுள்ளவரும்
 காரணத்தைச்சிந்திக்கின்றவரும் பேரறிவாளருமான புதிஷ்டிரா இன்னது
 செய்யத்தக்கதென்பதை அறியவில்லை பிறகு, தாமாதமாவும்¹ தாமநந்தனருமான
 புதிஷ்டிரா அப்பொழுது மனத்தை நன்றாக அடக்கி இவண்ணம் பலப்பட
 புலம்பி, 'வீரர்கள் எவனால் வீழ்த்தப்பட்டார்கள்?' என்று புத்தியினால்
 நன்றாக ஆலோசிக்கலானான். 'இவர்களுக்கு ஆபதங்களால் அடியில்லை.
 இந்த இடத்தில் வேறு (ஒருவனுடைய) காலடியில்லை. என் பராதாககளைக்கொன்ற
 இரத்தப்பிராணியை ஒருபெரிய பூதமாயிருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன்.
 மகாதமாகளான பிராதாககளுக்கு ஒரேமையத்தில் நோக்கிருக்கிற
 கோரமான துன்பத்தைப்பற்றி மனத்தை ஓரிடத்தில் செலுத்தி
 ஆலோசிப்பீன நீரைப் பருகியாவது பாரப்பேன். துர்யோதனனால்
 இதுவஹஸ்யமாகச் செய்யப்பட்டிருக்குமோ? எவனுக்குக் காரணம்
 அகாரணம் இரண்டுமே ஸமமாகவே இருக்கின்றனவோ எப்பொழுதும்
 கபடபுத்தியுள்ளவனான அந்தக் காந்தாராஜனால் இது செய்யப்பட்டிருக்குமோ?
 பாவசெயலுடையவனும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமான அந்தச்சகுனிவிஷயத்தில் எந்த
 வீரன் நம்பிக்கைவைப்பான்? அல்லது, கெட்ட மனமுள்ள அவனுடைய

¹ பொருள் இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

ஊஸ்யமான ஆட்களால் இது செய்யப்படடிருக்குமோ' என்று மகாபுத்திசாலியான தர்மநந்தனர் பலவாறு ஆலோசித்தாரா. 'ஆசாயரான துரோணரைப்பார்த்தது நான் என்ன சொல்லவேண்டும்? கிருபரைப்பார்த்தது என்ன சொல்லவேண்டும்? பீஷ்மரைப்பார்த்தது நான் என்ன சொல்லவேண்டும்? நீதியில் பருஹஸபதிபோன்ற விநூரைப்பார்த்தது நான் என்ன சொல்லவேண்டும்? எப்பொழுதும் துக்கத்தை அடைந்திருப்பவளும புத்திரர்களிடத்தில் மிக்க அன்புள்ளவளுமான மாதா, பிராதாக்களால் விடுபட்டிருக்கிற என்னைப்பார்த்தது, 'இந்திரனுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ளவர்களும் வீரர்களுமான எல்லாபராதாக்களுடனும் காட்டுகருச்சென்ற நீ எவ்வாறு ஒருவனாக வந்தாய்?' என்று கேட்டால், அவனைப்பார்த்தது நான் என்ன சொல்லவேண்டும்? இந்தத்தண்ணீர் யாருடையது? விஷத்தினால் கெடுக்கப்பட்டிருக்குமோ? உயிர்துறந்தவர்களாக இருந்தும் இவர்களுக்கு விகாரமுண்டாகவே இல்லையே? என ப்ராதாக்களுடைய முகவாணங்கள் தெளிவாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் மகாபரவாஹத்தின் வேகமுள்ளவர்களான இந்தப் புருஷஸரோஷ்டாக்களைக் காலம் வந்தபோது முடிவைச்செய்கிற யமனைத் தவிர, வேறு எவன் எதிர்த்தது புத்தம் செய்வான்?' என்று ஆலோசித்தாரா. இந்த நிச்சயத்தோடு அந்தத் தண்ணீரில் இறங்கினார். அந்தத் தீர்த்தத்தைப் பருகவும் எண்ணின அவர், அச்சமயத்தில் ஆகாயத்திலிருந்து பின்வரும் சொல்லைக் கேட்டார்.

யக்ஷன், 'நான் பாசியையும் மீன்களையும் பக்ஷிக்கிற கொக்கு, என்னால் உன்னுடைய தம்பிமார்களை யமனுக்கு வசப்படுத்தப்பட்டார்கள். ராஜபுத்திர! நான் கேட்கிற வினாக்களுக்கு நீ விடை அளிக்காமற்போனால் நீ (இவர்களை) ஐந்தாமலவனாய். ஐயா! ஸாஹஸம் செய்யாதே. இது முன்னரே என வசத்திலிருக்கிறது. சூரதீநந்தன்! வினாக்களுக்கு விடைகளைக்கூறிய பிறகு, தண்ணீரைப் பருகுவாயாக; எடுத்ததுக்கொண்டும் செலவாயாக' என்று சொன்னான். புத்திரர், 'நீ ருத்திரர்களுக்குத் தலைவனா? வஸுக்களுக்குத் தலைவனா? மருத்துக்களுக்குத் தலைவனா? எந்தத்தேவன்? நான் வினவுகிறேன். இது பக்ஷியினால் செய்யப்பட்டதன்று. ஹிமவான், பாரியாதரம், வந்தியம், மலயம் இந்த நான்கு பர்வதங்களும் எவனால் வல்லமையினால் பூமியில் விழுமபடி செய்யப்பட்டன? பலசாலிகளுள் சிறந்தவனே! சிறந்த விலலாளி

களான என்னுடைய நான்கு ஸ்வேஹாதார்களைபும கொன்றை யால, உன்னால் மிகப்பெரியகாரியம் செய்யப்பட்டது. எவர்களைத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மகாயுத்தத்தில் எதிர்த்துத்தாங்கமாட்டார்களோ அவர்கள் விஷயத்தில் அதிக ஆச்சரியமான காரியம் உன்னை செய்யப்பட்டது. நீ செய்யவேண்டியதை நான் அறியேன். உன்னுடைய விருப்பத்தையும் நான் அறியேன். அதிகமான ஆவனும் மகாபயமும் எனக்கு உண்டாகிவிட்டன. பகவானே! நான் பயத்தினால் மனங்கலங்கி வனும் மிக தலைவலியுள்ளவனுமாயிருந்தாலும் விவாகுமேன இந்த இடத்தில் இருக்கிற நீ யா? என்று வினவினார்.

யக்ஷன், 'நான் யக்ஷன்; உனக்கு மங்களம். நான் ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற பறவையல்லேன். உன்னுடைய இந்தப் பிராநாககளை வரும் எனனால் முந்தித் தடுக்கப்பட்டார்கள்; பிறகு, கொல்லப்பட்டார்கள்' என்று சொன்னான். அரசரே! பிறகு, பேசுகிற யக்ஷனுடைய அம்மங்கள்கரமானதும் கருமான அக்ஷரங்களுள் ளதுமான அந்த வாகைக்கேட்டு அந்த யுதிஷ்டிரா அப்பொழுது நடுக்கமடையவில்லை; உறுதியாக இருந்தார். பரதஸரேஷ்டரான தாமநந்தனா, பயங்கரமான கண்களுள்ளவனும் பருத்த தேகமுள்ள வனும் பனைமர அளவு உயரமுள்ளவனும் நெருப்புக்கும் ஸூரிய னுக்குமொப்பானவனும் எவ்விதத்தாலும் ஜயிக்கமுடியாதவனும் மலைபோலிருப்பவனும் கரைபில்நிற்பவனும் மேகம்போன்ற கம்பீர நாதத்தினால் வெருட்கினறவனும் பேரொலியுள்ளவனுமான யக்ஷனைக் கண்டார்.

யக்ஷன், பிராநாககளுடைய சோகத்தால் நன்றாகப் பீடிகப்ப பட்டவரான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, 'அரசனே! இந்த உன்னுடைய பிராநாககள் என்னை அடிக் கடி தடுக்கப்பட்டும், பலாத காரத்தால் தீர்த்ததை எடுக்க எண்ணம்கொண்டார்கள். அதனால், என்னை கொல்லப்பட்டார்கள் அரசனே! இவ்விடத்தில் பிராணனை விருமபுகிறவனால் தீர்த்தம் பருகத்தக்கதன்று. பார்த்தனே! நீ ஸாஹஸ்ததைச் செய்யாதே. இது முன்னரே என் வசத்திலிருக்கிறது. குந்திரந்தன்! விதைகளுக்கு விடை அளித்து, பிறகு, நீரைப் பருகுவாயாக; எடுத்துக்கொண்டும் செலவாயாக' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'யக்ஷ! நான் உன் வசத்திலிருக்கிற தீர்த்தத்தை விருமபவில்லை. புருஷஸரேஷ்டனே! தற்புகழ்ச்சியைப் பெரியோர்கள் எப்பொழுதும் கொண்டாடுகிறதில்லை. எனனுடைய

அறிவுக்குத் தக்கபடி உன்னுடைய வினாக்களுக்கு விடை அளிப்பேன். எனனை வினவுவாயாக' என்று கூறினார்.

'யசுந், ¹ 'எவன் ஆதிதயனை உதிககசசெயகிருன்?' எவர்கள் அவனுக்கு இருபககங்களிலும் ஸஞ்சரிககிராகா? எவன் அவனை அஸ்தமனத்தை அடையசெயகிருன்? எதில் அவன் நிலைபெற றிருக்கிருன்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ² பிரமம ³ ஆதிதயனை உதிககச செய்கிறது. ⁴ தேவர்கள் அவனுக்கு இருபுறத்திலும் ஸஞ்சரிககினராகா. தாமமானது அவனை ⁵ அஸ்தமனத்தை அடையசெய்கிறது அவன் ஸத்தியத்தில நிலைபெற றிருக்கிருன்' என்றார்.

¹ பின்வரும் வினாவிடைகளுக்கு வெளிப்படையாகத் தோற்றுகிற பொருள் தவிரப் பலவற்றுக்கு அதவைதபரமாகவும் பழையவரை பொருள் கூறுகிறது. அது கூறுகிறபடியே பெருமபாலன் இங்கே ஏற்ற இடங்களில் எழுதப்படுகின்றன

பின்வரும் வினாக்களும் விடைகளும் ஆதமத்தவத்தை நிச்சயிக்கத் தொடங்கியுள்ளன 'ஆதமாவை அறிந்தவன் துக்கத்தைத் தாண்டுகிருன்' என்று வேதம் கூறுகிறபடி, ஆதமஜ்ஞானம் பயனுள்ளதென்று கேள்விப் படுவதனால் அது ஷித்திப்பதற்குப் பலவிதமான ஸாதனங்கள் நிரூபிக்கப் படுகின்றன

² பரமம் = வேதம் ³ ஆதிதயன் = ஜீவன் சபதமுதலியவைகளைக் காதுமுதலியவைகளால் (சூடி-தூ) அறிகிருன் ஆதலால், ஜீவன் ஆதிதயனென்று சொல்லப்படுகிருன் அந்த ஜீவன், 'வெண்மையாயிருக்கிறேன்; குருடரூயிருக்கிறேன்' எனபது முதலிய அனுபவத்தால் தேகம் முதலியவைகளாகவே விளங்கிக்கொண்டும் மதவாதுகளால் பல விதமாக வேறுபடுத்திக் கூறப்படும் இருக்கிருன் அவனை வேதமானது சரீரமுதலியவற்றைக்காட்டிலும் வேறானவனென்று காட்டுகிறது 'வேதத்தை அறியாதவன் ஆதமாவை அறியான்' என்று வேதமே கூறுதலால், வேதமே ஆதமாவையறிவதில் பிரமாணமென்பது

⁴ வேதத்தால் எல்லாருமே ஆதமாவை அறிகிருர்களாவெனின, இல்லை டெஹாஃ = சமமுதலிய குணங்கள், அவை அந்த அறிகிறவனுக்கு உதவியாகும்

⁵ ஈஹம் = தன்னிருப்பிடம்; அதாவது ஈவஹதவாஹகம் = பாவமில்லாமை, விஜாகம் = மூப்பில்லாமை, விபொககம் = சோகமினமை, விஜுத்யகம் = மரணமினமை, ஈவிஜிவித்யகம் = பசியில்லாமை, ஈவிவாஹகம் = தாகமினமை, வுத்யகாரிகம் = விருமபியது நிறைவேறுதல், வுத்யஹகம் = நினைத்தது கை

யகூந, 'எதனால் மனிதன் ஸரோதரியனாகிறான்? எதனால் மகததை அடைகிறான்? எதனால் மனிதன் துணைபுள்ளவனாகிறான்? அரசனே! எதனால் மனிதன் புத்திமானாகிறான்?' என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, '1 வேதம் ஒதுவதனால் 2 ஸரோதரியனாகிறான். 3 தவத்தினால் மகததை அடைகிறான். 4 தையத்தினால் 5 துணைபுள்ளவனாகிறான். 6 பெரியோர்களை அடுத்தலால் புத்திமானாகிறான்' என்றார்.

கூடுதல் ஆகிய எட்டுக்குணங்களுள்ளதும் அதற்குக் காரணமுமான ஹ்ருத யாகாசம் பரதயகாதமா அந்த இடத்துக்குக் காமரூபமும் உபாஸனா ரூபமுமான தாமமானது தான் நேரிலோ பரமபரையாகவோ இந்த ஜீவனைக்கொண்டுபோகிறது அவன் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபடி ஸ்வரூபமான ஸகுண பரமமததன்மையை அடைந்தது அந்நன் நிவருத்தியினால் எல்லாவற்றின் நிவிர்த்திக்குமிடமான சுத்த சிதரூபமான ஸதயத்தில நிலைபெற்றவனாகிறான் என்பது முதலில் சாஸ்திரத்தினால் அறிவணடாகிறது அதனால், சமாதிக் குணங்களை அடைந்தவனுக்குத் தேஹாதிகாரில் ஆதமா என்று தோன்றுகிற அதயாஸம் (= வீபரீதஜ்ஞானம்) நீங்குகிறது பிறகு, ஸவாககமென்று சொல்லப்படும் ஸகுண பரமமதாசனம் உணடாகிறது பிறகு, கேவலீபாவம் என்பது

1 ஜீவன் சுத்தசித்தில நிலைபெறுதற்கு வேதம் காரணமென்பது சொல்லப்பட்டது அந்த விஷயத்தில பிரதயகூதமான காரணம் கூறப்படுகிறது

2 ஸரோதரிய : = வேதமோதினவன் ; ' ஸருதேந ' எனத்தனால், ஆசாய முகமாக வேதாத்ததை நன்கு அறிந்துகொள்வதனால் ஸரோதரியனாகிறான் ; அக்ஷரங்களைமட்டும் அறிவதனால் என்று என்பது

3 யுக்தியினால், அதாவது கேட்டபொருளை நன்கு மனனஞ்செய்வதனால் பிரமமததை அறிகிறான். மஹத = பிரமம் பிரமாணத்திலும் பிரமேயத்திலும் அவநமபிககை நீங்கிப் பிரமமததை நிச்சயிக்கிறான்

4 தருதி = நிதிதயாஸனம். ' தருதயா யா தாரயதே ' என்று கீதையில் சொல்லப்பட்ட ஸாதவிகதருதியான நிதிதயாஸனத்தினால் என்பது

5 ' தவிதீய்வாந ' என்பது மூலம், தலைமையிலலாமை முதலிய குணங்களுள்ளதும் அவிததையினுணடானதும் முன்னிருந்ததுமான ஜீவரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறானதும், விததையினால் அடையத்தக்கதும், இரண்டாவதுமான பிரதயகாதம் ரூபமுள்ளவன் ஆகிறான்

6 இந்த ஸரவணமுதலிய மூனறையும் நிச்சயிப்பதான புத்தியானது குருவின் உபதேசத்தினாலேயே கிடைக்கத்தக்கதென்பது

ஸருதி வாகயங்கள், ஸரவண முதலிய மூன்றும் ஆசாயனையுடைய ஹ்ருதத்திலும் ஆதம் தாசனத்துக்கு ஸாதனமென்று கூறுகின்றன

யகூந, 'பிராமமணாகளுக்குத் தேவததன்மை எது? ஸாதுககளுக்கிருப்பதுபோல அவர்களுக்குத் தாமம் எது? அவர்களுக்கு மனுஷ்யததன்மை எது? அஸததுக்களுக்குப் போல அவாகளுக்கு அதாமம் எது?' என்றுவினவ, யுதிஷ்டிரா, '1 இவாகளுக்கு வேதாததியனமானது 2 தேவததன்மை. ஸாதுககளுக்குப்போல இவாகளுக்குத் 3 தவமானது தாமம். மரணம் இவாகளுக்கு 4 மனுஷ்யததன்மை. அஸததுககளுக்குப் போல இவாகளுக்குப் 5 பரநிந்தை அதாமம்' என்றா.

யகூந, 'கூததிரியாகளுக்குத் தேவததன்மை எது? ஸததுககளுக்குப்போல இவாகளுக்குத் தர்மம் எது? இவாகளுக்கு மானிடததன்மை எது? அஸததுககளுக்குப்போல இவர்களுக்கு அதாமம் எது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, 'இந்த கூததிரியாகளுக்குப் பாணங்களும அஸதிரங்களும தேவததன்மை. ஸததுக்களுக்குப்போல இவாகளுக்கு யஜ்ஞமானது தர்மம். இவர்களுக்குப் பயமானது மனுஷ்யத தன்மை. அஸததுககளுக்குப் போல இவாகளுக்கு (த துன்பமுற்றவாகளைக்) கைநிந்தல அதாமம்' என்று கூறினா.

யகூந, '6 யஜ்ஞததிறகுரிய முக்கியமான ஸாமம் எது? யஜ்ஞததிறகுரிய முக்கியமான யஜுஸ எது? இவர்களுடைய யஜ்ஞத்தை எது வரிக்கிறது? யஜ்ஞமானது எதை மீறாமலிருக்கிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, '7 உபிரே யஜ்ஞததிற்குரிய முக்கியமான

1 பின்வரும் மூன்று விடை ஸ்லோகங்களால் ஸரவணம் முதலிய வறநின் அதிகாரத்துக்கு ஹேதுவைச சொல்லுகிறா

2 ஸவாகக லோகத்தை அடைவிப்பது

3 தவம் = சமம் முதலிபன அவை ஸாதுககளின் ஆசாரம்; இதுவும் முன் சொன்ன வேதாதயனமும் கொள்ளத்தக்கவை

4 தேக முதலியவறநில அபிமானம், அது மரணம் பிறப்பிப்புகளைக் கொடுப்பது

5 தேவாகள பிராமமணாகள முதலியவர்களை நிர்திப்பது. இது அஸாதுககளின் ஆசாரம். இதுவும் முன் சொன்ன தேகமுதலியவறநில் அபிமானமும் விடத்தக்கவை

6 இறையுமவிட நெருங்கின காரணத்தைச சொல்லுகிறா.

7 யாகங்களில் ஸாமமும் யஜுஸும் உபகாரம் செய்வதுபோலப் பிராணனும் மனமும் அடக்கப்பட்டால் ஞானயஜ்ஞத்துக்கு உபகாரம் செய்பவையாகினறன

ஸாமம். மனமானது யஜஞத்திற்குரிய முக்கியமான யஜூஸ்.
¹ ரிக்கொன்றே யஜஞத்தை வரிக்கிறது ² யஜஞம் அந்த ரிக்கை மீறாமலிருக்கிறது' என்றா.

யசூந, 'பயிரிடுகிறவர்களுக்கு எது சிறந்தது' விதைப்ப வர்களுக்கு எது சிறந்தது' பிரதிஷ்டையை விருமபுகிறவர்களுக்கு எது சிறந்தது? பெறுகிறவர்களுக்கு எது சிறந்தது' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ³ 'பயிரிடுகிறவர்களுக்கு மழை சிறந்தது ⁴ விதைப்பவர்களுக்கு விதை சிறந்தது ⁵ பிரதிஷ்டையை விருமபுகிறவர்களுக்குப் பசுக்கள் சிறந்தவை. ⁶ பெறுகிறவர்களுக்குப் புத்திரன் சிறந்தவன்' என்று கூறினா.

யசூந, 'இந்திரியங்களால் விஷயங்களை அனுபவிக்கிறவனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் உலகத்தாரால் (செவ்வமுள்ளவனென்று) பூஜிக்கப்பட்டவனும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸமமநுமான எந்த மனிதன், மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தும் உயிரிலலாமலிருக்கிறான்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, '7 எவ்வ தேவதைகள், ஆதிதிகள், வேலைக்காரர்கள், பிதருக்கள், தான் இந்த ஐவர்களுக்கும் (ஹவிஸ் முத்தியியவைகளைக்) சொடுக்கவில்லையோ அவன் மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் உயிரிலலாதவனே' என்று கூறினா.

¹ ரிக்கு = வேதவாகு, யஜஞம் = ஆதமஜஞானம் வேதமே ஞானத்தை உண்டாக்கிறது என்பது

மனம், வாகு, பிராணன் இந்த மூன்றும் ஆதமஹித்ததுக்காகப் பிரமமா வினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்பது

² அது வேதவாகைக் கடப்பதிலை யென்பது.

³ சமமுதலியவையும் பிராணஜயமுதலியவையும் செய்யமுடியாமற் போனால், பிரத்பக்ஷமான யாகமுதலியவைகளையே செய்பவெண்டுமென்பது சொல்லப்படுகிறது

சூவபதாரம் = தேவர்களுக்கு யார்களு செய்கிறவர்களுக்கு மழை பலன் ஸகலலோகங்களுக்கும் உபகாரகமாயிருத்தலால் பலனென்றா

⁴ நிலவதாரம் = பித்ருதாபலனம் செய்பவர்களுக்கு என்பது
⁵ வீஜம் = ஸம தேரட்டமுதலியன இவை தமக்கே உபகாரகமான பலன்

⁶ இவ்வுலக வாழ்க்கையில் மேம்பாடு

⁷ ஸந்ததியை விருமபுகிறவர்களுக்கு

⁸ இதனால் மேலேசொன்ன ஸாதனத்தினின்றும் நமுவின்வனை நிரதிக்கிறா

யசூன, ‘பூமியைக்காட்டிலும் கனமானது எது?’ ஆகாயத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்தது எது? காற்றைக்காட்டிலும் விரைவுள்ளது எது? புலலைக்காட்டிலும் அதிகமானது எது?’ என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ‘தாய பூமியைக்காட்டிலும் கனமானவள. அப்படியே, பிதா ஆகாயத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவர். மனமானது காற்றைக்காட்டிலும் விரைவானது. கவலை புலலைக்காட்டிலும்¹ அதிகமானது’ என்று சொனரா.

யசூன, ‘எது தூங்கும்பொழுது கண்களை மூடாமலிருக்கிறது?’ எது பிறந்தும் அசைவற்றிருக்கிறது? எதற்கு ஹருதயம் இல்லை? எது வேகத்தால் வருத்தி அடைகிறது?’ என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ‘² மீன தூங்கும்பொழுது கண்களை மூடாமலிருக்கிறது. ³முட்டை பிறந்தும் அசைகிறதில்லை ¹ கல்லுக்கு ஹரு

¹ ‘வெஹுதரம்’ எனபது மூலம் ‘அறமானது’ எனபது பழைய உரை, ‘வெஹுதரம்’ இழிவின மிகுதியைக்காட்டியது மேலசொல்லிய ஸாதனத்திற்கும் அசைகதன மாநருபித்ருசுஸுருஷையையும் மனத்தை அடக்குதலையும் புலலினும் இழிவான கவலையை விடுதலையும் செய்யவேண்டும் எனபது

² மனத்தை அடக்கிவிட்டால் சூனயமே மிருசுமனளே என்று ஆசனகிதது அப்படி அனநென்பதைத் தெரிவிக்கிறா மீன = ஜீவன இரண்டு கரைகள்போன்ற ஜாகரதஸவபனங்களிலோ இமமை மறுமைகளிலோ அலைவதனால் ஜீவன மீனபோன்றவனாகிறன

தனகூடான ஸதஸுபமான பரமத்தை அடைந்தபோது ஆதமா மனம போல அறிவறவனாவதில்லை, அறிகிறவன நித்யனாதலால் அறிவுக்கு அழிவில்லை எனபது

³ ‘ஜீவன அழிவறவனாதலால் பிறப்பதில்லை ஆதலால், பிறக்கிறவன யா?’ என்று ஆசனகிததுக கூறுகிறா முட்டை பிண்ட வடிவமான பரமமாண்டம், அது பிறந்தும் அசைகிறதில்லை அதாவது, புருஷனால் பிரவித்திகுமபடி செய்யப்படடே, அகங்காரம் முதலிய ஜடவஸ்துக்களின் ஸமூகம் சேஷ்டிக்கிறது எனபது கருத்து

⁴ ஆனால், பிறந்ததும் பிறவாததுமாகிய இந்த இரண்டின சோககைதுக்கத்தைத் தருவது அதன நிவித்திகுக்கு உபாயம் கூறுகிறா கல = சரீரமறவன; அதாவது, ஸதூலம் சூக்ஷம் காரணம் என்கிற மூன்று சரீரங்களிலும் அதயாஸமறறயோகிகுசு சோககதுக்கு இருப்பிடமான ஹருதயம் இல்லையெனபது

தயம இலலை. ¹ நதியானது வேகததால வருத்தி அடைகிறது' என்றா.

யக்ஷன, 'தேசாந்தரம போகிறவனுக்கு யார் தோழன்? வீட்டிலிருப்பவனுக்கு யார் தோழன்? நோயாளிக் கு யார் மிதநி ரன்? சாகப்போகிறவனுக்கு யார் நண்பன்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, 'தேசாந்தரம போகிறவனுக்கு ² விததை தோழன். வீட்டிலிருப்பவனுக்கு மனைவி தோழி. நோயாளிக் கு வைத்தியின மிதரன். சாகப்போகிறவனுக்கு ³ தானம நண்பன்' என்று கூறினா.

யக்ஷன, 'எல்லாப பிராணிகளுக்கும் யார் அதிதி? எந்தத் தர்மம் சாஸுவதமானது? ராஜேந்திரனே! எது அம்ருதம்? இந்த உலகமனைத்தும் எப்படியிருக்கிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ⁴ 'அகனியானது எல்லாபிராணிகளுக்கும் அதிதி. ⁵ லோம மாகும் பசுவினபால அம்ருதம் மோக்ஷவேதுவான தர்மம் ஸநாதனமான தர்மம். இந்த உலகமனைத்தும் ⁶ வாயுவே' என்றா.

¹ அப்படியானால், அவர்கள் ஸமாதியினின்று எப்படி எழுந்திருப்பார்கள் எனபதற்குச் சொல்லுகிறார் நதி=சித்தநதி, அது வேகத்தினால் வளாகிறது அதாவது ஸுஷுபதியில் இருப்பவனுக்கு ஸவபனம் தோன்றுவதுபோல ஸமாதியிலிருந்து எழுந்திருப்பவனுக்கு இந்த பரபஞ்சம பாக்கமும் காலத்திலமட்டும் உண்டாகிறதென்பது.

² 'ஸாதத.' எனபது வேறுபாடும் வழிப்போக்கர்களின் கூட்டம் எனபது பொருள்

³ யாதரை செய்வருக்கு வழிப்போக்கர்கள் துணையாவதுபோல மரிப்பவனுக்குத் தானம் துணை மனத்தையடக்கச் சுகதியிலலாதவனுக்குத் தானமே சிறந்ததென்பது கருத்து

தானம் சித்தசத்தியின் வழியாக யாகாதிகளில் பரவித்திக்கச்சு செய்தும் யாகாதிகள சித்தத்தை ஒருவழிப்படுத்தி ஸமஷ்டி உபாஸனையில் பிரவிர்த்திக்கச்சுய்தும் உபகாரகமாகினறன எனபதைச் சொல்லினா

⁴ அகனி = காஹபதயம், பூஹவன்யம், தக்ஷிணம் எனபன

⁵ இரண்டாவது பூனருஷ்டு விஞ்ஞகளை பொருத்தம் நோக்கி முன்பினனாகமாற்றி விடைகூறப்பட்டன 'லோமமெனனபபடும் பசுவின பாலைகொண்டு ஹோமம் செய்வது ஸநாதன தாமம் அது அம்ருதம் = மோக்ஷவேது' எனபது பழையவுரை

⁶ அந்த மோக்ஷ விஷயத்தில வழியைச் சொல்லுகிறார் இந்த உருணடையான பரமமாண்டத்தை உருவமாகக் கொண்ட வாயுவின் ரூபத்தை அடைவதே மோக்ஷத்திற்கு வழி

யச்சீன், 'எவன ஒருவனாக ஸஞ்சரிககிருன்? பிறநதவன் ஈவன மறுபடியும் பிறககிருன்? பணிகுரு எது மருநது? எது (எல்லாவற்றையும் அடக்கக்கூடிய) பெரிய பாதரம்?' என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, ¹ 'ஸூாயன ² ஒருவனாக ஸஞ்சரிககிருன். ³ சநதிரன மறுபடியும் பிறககிருன். ⁴ அகனியானது பணிகுரு மருநது. ⁵ பூமியானது (எல்லா வஸதுக்களையும் அடக்கச்சிகாண்டிருக்கிற) பெரிய பாதரம்' என்று சொன்னார் ⁶

யசுநீன், ⁷ 'தாமம எதில முகயமாக நிலைபெறுகிறது' புகழ

¹ மேலேசொன்ன இலக்கணம் அமைந்த வாபுவுக்கும் அழிவுநேருந் காலத்தில எது மிஞ்சுகிறதென்பதைச் சொல்லுகிறார்

ஸூாயன = ஆதமா விளக்கக்கூடிய பொருள்கள இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ஸூாயன பிரகாசிப்பதுபோல, ஜாகரத், ஸவபனம், ஸுஷுபதி ஆகிய மூன்று அவஸதைகளும் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் சித்தத்தைப்பிரகாசிக்கச்செய்கிற ஆதமா பிரகாசிக்கிறது

² பிறிதொன்றை உதவியின்றித் தானே பிரகாசிக்கிறுன்னென்பது

³ ஆனால், பரபஞ்சம எதனால் விளங்குகிறதுதென்பதை விளக்குகிறார் சநதிரன என்பது மனம் மனம் அறிததையினுண்டாகி ஸுகதுக்கத தைக் கொடுக்கும் உலகத்தைக் கலபிக்கிறது மனத்தின் ஸங்கலபத்தினால் அறியப்படுகிறதுதென்பது

⁴ அந்த அறிததையின் நிவ்ருத்திக்கு உபாயம் சொல்லுகிறார் அகனி = வேதவாசுக்கு தத்வமவ்ளி முதலிய வாககே, ஸூாயனமறைக்கும் பணிபோல ஆதமாவை மறைக்கும் அவிதயாஜாட்யத்தை நிவிர்த்திசெய்யும் மருநது

⁵ பூமி = சரீரம் அதுவே விததையையும் அறிததையையும் வைக்கும் பெரியபாதரம் அதாவது, இவவுலகிலேயே பிறப்பிறப்புகளில் கட்டுப்படுவதாகிய பத்தநிலைமையைக் காண்பதுபோல அவற்றில் கட்டுப்படாத முக்த நிலைமையையும் காண இடமாவது

⁶ இங்கே முதல இரண்டு வினாவிடைகளால் பிரம்மவிதயா ஸூத்ரமானது ஸாதனங்களுடன் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டது. பிறகு, எழு வினா விடைகளால் த்வம் என்ற பத்தத்தின் பொருள் சோதிககப்பட்டது பிறகு, மூன்று வினாவிடைகளால், தத் என்ற பத்தத்தின் பொருள் ஸாதனங்களுடன் சோதிககப்பட்டது பிறகு, வேறுமுறையாக ஸாதனங்களுடைய விதித்து, தத், த்வம் என்ற பதப்பொருள்களின் வேறுபாடினமை, 'தத்வமவ்ளி' 'அஹமபரமமாஸ்மி' முதலிய மஹா வாக்யங்களால் நிரூபிக்கப்படுவதைப் பின் ஒன்பது வினாவிடைகளால் விளக்குகிறார்.

⁷ 'தாமயம்' என்பது மூலம்

எதில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது? ¹ ஸ்வர்க்கம எதில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது? ஸுகம எதில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது? என்று வினவ, யுதிஷ்டிரார், 'தாமம ² ஸாமர்ததியத்தில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது. புகழ் தானத்தில் முக்யமாக நிலை பெறுகிறது. ஸவாக்கம் ஸதயத்தில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது. ஸுகம நல்லொழுக்கத்தில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது' என்று உரைத்தார்.

யசூன், 'மனிதனுக்கு ஆதமா எது? தெய்வத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட துணை யார்? இந்த மனிதனுடைய பிழைப்புகளுக்கு ஸாதனம எது? இவனுக்கு முக்யமான ³ கதி எது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரார், 'மனிதனுக்கு ஆதமா புத்திரன். தெய்வத்தாலேற்படுத்தப்பட்ட துணை மனைவி. பிழைப்புக்கு ஸாதனம மேகம. இவனுக்கு முக்யமான கதி ⁴ தானம்' என்றார்.

யசூன், 'செல்வத்தைக் கொடுப்பவற்றுள் எது உத்தமமானது? பொருள்களுள் எது உத்தமமானது? லாபங்களுள் எது உத்தமமானது? ஸுகங்களுள் எது உத்தமமானது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரார், 'செல்வத்தைக் கொடுப்பவற்றுள் ஸாமர்ததியம் உத்தமமானது. பொருள்களுள் சாஸ்திரஜ்ஞானம் உத்தமமானது. லாபங்களுள் ⁵ நோயின்மை உத்தமமானது. ஸுகங்களுள் திருப்தி உத்தமமானது' என்றனார்.⁶

¹ 'ஸ்வாக்யம்' என்பது மூலம்.

² தாக்ஷயம் = ஸாமாதயம். ஸாமாதயமாவது முயற்சி. ஸாமாததியத்திலேயே எல்லாத் தாமங்களும் முடிவுபெறுகின்றன என்பது பொருள். தாக்ஷயம், தானம், ஸதயம், நல்லொழுக்கம் இந்த நான்கும் கொள்ளத்தக்கவை.

³ 'பராயணம்' என்பது மூலம் 'முடிவாக அடையும் இடம், எல்லாவற்றுக்குமேலான பரம் புருஷாததம்' என்பது.

⁴ தானம் மோக்ஷத்துக்குக் காரணமென்பது, நாத்ருக்ஷா விந்நெபாரம் என்பதனாலும் அறிக. புத்தரன் பாராயை மேகம் இந்த மூன்றையும்போல, முறையே, ஆதமஜ்ஞானத்தைக் கொடுப்பதாலும், நற்பயனுள்ளதாயிருப்பதாலும், கொடாதது வருவதில்லை என்ற வாக்யத்தை அனுஸரித்துப் பிழைப்புகளுக்குக் காரணமாயிருத்தலாலும் தானமே சிறந்த தென்று சொல்லுகிறார்.

⁵ ஆரோக்யம் தாமஸாதனமாதலால் சிறந்த லாபமாயிற்று.

⁶ ஸாமாதயமும் சாஸ்திரஜ்ஞானமும் ஆரோக்யமும் திருப்தியும் பிரதயசூமாகவே ஞானத்துக்கு உபகாரகமாகின்றனவென்பது.

யசூந், 'எது உலகத்தில் சிறந்த தர்மம்? எந்தத் தாமம எப்பொழுதும் பலனுள்ளது? எதை அடக்கினால் (மனிதர்கள்) துயரமடையார்கள்? எவாகளோடு ஏற்படும் நட்புக் குறைவடையாமலிருக்கிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '1 அஹரிமலை சிறந்த தாமம். 2 மூன்று அகரிகளால் செய்யப்படும் தர்மம் எப்பொழுதும் பலனுள்ளது. 3 மனத்தை அடக்கினால் (மனிதர் சள) துயரமடையார்கள். 4 ஸாதுக்களோடு ஏற்படும் நட்புக் குறைவடைகிறதில்லை' என்று உரைத்தனர்.

யசூந், 'எதைவிட்டால் (மனிதன் மற்றவர்க்கு) ப்ரியனாகிறான்? எதைவிட்டால் துயரத்தை அடைகிறதில்லை? எதை விட்டால் பொருளுள்ளவனாகிறான்? எதைவிட்டால் ஸுகியாவான்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '5 காவத்தைவிட்டால் ப்ரியனாகிறான். கோபத்தைவிட்டால் துயரத்தை அடைகிறதில்லை. 6 காமத்தை விட்டால் பொருளுள்ளவனாகிறான். லோபத்தைவிட்டால் ஸுகியாகிறான்' என்றார்.7

யசூந், 'எதற்காகப் பிராமமணனிடத்தில் கொடுப்பது? எதற்காக நடனிடத்திலும் நர்த்தகனிடத்திலும் கொடுப்பது? எதற்காக வேலைக்காரர்களிடம் கொடுப்பது? எதற்காக அரசர்க

1 எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுப்பது, அதாவது ஸநயாஸம் எனப்பது.

2 'தரயீ' எனப்பது வேலு பாடம். தரயீ என்பது மூன்று வேதங்கள், இங்கு, மோக்ஷநந்தர்ம தரயீ எனலும் ஸ்ருதியை அனுஸரித்து மூன்று மாதிரையுள்ள பரணவமே சொல்லப்படுகிறது. அதன் தாமமாவது அகாரம், உகாரம், மகாரம் இவைகளின் பொருளான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம காரண உபாதிகளை முறையே முன் முன் உள்ளவைகளைப் பின் பின் உள்ளவைகளில் அடங்கச்செய்து அரைமாதிரையின் பொருளான தூய்மையில் நிலைத்திருப்பது. அது மோக்ஷமே துவானதால் அழியாப்பலனுள்ளது.

3 அந்தத் தாமத்தை அடைய உபாயம் மனத்தை அடக்குவதே அவ்வளவிலேயே ஆதமத்தவத்தை அறிந்தவனாகி ஸமஸாரதுக்கத்தைத் தாண்டுகிறான் 4 மனத்தை அடக்கவழியும் கிருபையுள்ள ஸாதுக்களால்தான் காட்டத்தக்கது எனப்பது கருத்து.

5 மனத்தை அடக்குவதற்குக் காவம் முதலிய நான்கையும் விடுவது நேரானவழி என்பதைத் தெரிவிக்கிறார்

6 தாமவிரோதமான பலவித விஷயபோக இசை

7 காவம் முதலியவைகளை விடுவது தருமபலன்.

ளிடம் கொடுப்பது?’ என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, ‘நாமததுககாகப பிராமணாசளிடம் கொடுப்பது. புகழுககாக நடனிடத்திலும் நந்தகனிதத்திலும் கொடுப்பது. வசப்படுததுவதற்காக வேலைக காரர்களிடம் கொடுப்பது. பயநிவிநத்திகசாக அரசாசளிடம் கொடுப்பது’ என்றா. ¹

யக்ஷன், ‘எதனால் உலகமானது மூடப்பட்டிருக்கிறது? எதனால் (உலகம்) பிரகாசிக்கிறதில்லை? யாதுகாரணத்தால் (மனிதன்) மித்திராகளை விடுகிறான்? எதனால் (மனிதன்) ஸ்வாகததை அடைகிறதில்லை?’ என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, ² ‘உலகம் அஜ்ஞானத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. ³ தமோகுணத்தால் பரகாசிக்க

¹ அபபுக கொடுப்பதிலும், பிராமணனுக்குக் கொடுப்பது உலகக்ஷேமத்துக்காகச் செய்யப்படும் (யாக முத்தவிய காரியமாகிய) நாமத்துக்குக் காரணமாதலால் உபகாரகமாகிறதென்பதும், வேறிடங்களில் கொடுப்பது அபபுக உபகாரகமாகிறதில்லையென்பதும் சொல்லப்பட்டன.

² தானத்தின் வனமையாலேயே காவ முத்தவியவைகளை ஜயித்து மனத்தை அடக்குகிறவனுக்கே முற்றிலுமுள்ள துககநாசமாகிய மோக்ஷம் வருகிறதென்றும் அபபடியானால் முன்கொல்லிப் தரயீதாமத்தினால் எனன்பலன் என்றும் ஆசவகித்துச் சொல்லுகிறா

ஜராமணங்களுக்கும் சோகமோகங்களுக்கும் இருப்பிடமான ஸதூல ஸலிக்ஷம் சரீரங்கள் அஜ்ஞானத்தின் காயங்கள்

லோகம் = ஆதமா பாமபு என்ற விபரீதஜ்ஞானத்தினால் ரஜஜுமறைக்கப்படுவதுபோல ஆதமா மறைக்கப்படுகிறது ஆதலால், அஜ்ஞானம் நாசமடைவதற்கு தரயீதாமத்தை அவசியம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்

தூக்கத்தில் ஸதூல ஸலிக்ஷம் சரீரங்கள் இல்லாமையால் அஜ்ஞான நாசம் ஏற்படுகிறதே? ஆகையால், தரயீதாமம் எதற்கு என்று ஆசவகித்துக் கூறுகிறா

³ தமஸ = மூல அஜ்ஞானம் அதனால், ஆதமா தூக்கத்திலும் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது, பிரகாசிக்கவில்லை ஆகையால், மூன்று சரீரங்களை யும் லயமடையச் செய்யவேண்டும் ஞானத்துக்கும் அஜ்ஞானத்துக்கும் விரோதமானதால், அஜ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸாரமானது மனத்தை அடக்குவதால்மட்டும் நசிப்பதில்லை ஆனால், விபரீதஜ்ஞானமெல்லாம் நீங்கி, கயிறென்று அறிந்தே ஸாப்பபம் அடியோடு அழிவது போல மூன்று சரீரங்களிலுமுள்ள அதயாஸ நிவிரந்ததியினால் ஆதம்ஸ்வரூபத்தை அறிந்தே ஸம்ஸாரத்துக்கு அடியோடு நாசம் ஏற்படுகிறது என்பது கருத்து

வில்லை. (மனிதன்) ¹ லோபத்தினால் மிதரர்களை விடுகிறான்; பற்று தலால் ஸவாகசத்தை அடைகிறதில்லை' என்றார்.

யசூந, 'மனிதன் எவ்வாறானால் மாண்டவனான? ராஜ்யமானது எவ்வாறானால் உயிரில்லாததாகும்? ஸராத்தம் எவ்வாறானால் அழிந்ததாகும்? யஜநமானது எவ்வாறானால் பயனில்லாததாகும்?' என்று வினவ, புத்திஷ்டிரர், ² 'மனிதன் தரித்திரனானால் மாண்டவனே ³ ராஜ்யம் அரசனில்லாததானால் உயிரில்லாதது. ஸராத்தம் வேதாத்யயனமசெய்த பிராமணர்களை வைத்துச் செய்யாததானால் அழிந்ததாகும் யாகம் தக்ஷிணையில்லாததானால் பயனில்லாதது' என்றார்.

யசூந, 'பாந்த! எது திககு? எது ஜலம்? எது அனனம்? எது விஷம்? ஸராத்தத்திற்கு எது காலம்? சொல். பிறகு, தண்ணீரைப் பருகு, எடுத்துக்கொண்டும் செல்' என்று சொல்ல, புத்திஷ்டிரர், ' ⁴ ஸாதுகளை ⁵ திககு. ஆகாசம் ⁶ ஜலம். ⁷ பசுவா

¹ ஆகையால், லோபத்தைபும பறறையும்விட்டு ஞானத்தை அடைய வேண்டும் என்கிறார்.

² லோபத்தைபும பறறையும் விடாமையாலுண்டாகும் குற்றத்தைக் கூறுகிறார் தரிதரன் = லோபசித்தமுள்ளவன் அவன் தானுதிகளில் திறமையில்லாமையால் இறந்தவனே.

³ அதற்கு தருஷ்டாந்தம் அரசனை இழந்த ராஜ்யம் போன்றதென்பது, இங்கு, அரசன் பிராணன், ராஜ்யம் அது வயிக்கும சரீரம்; ஆகவே பிராணனை யிழந்த சரீரம் உவமை.

⁴ லோபம் முதலியவற்றை விடுவதாலும் தானுதிகளைச் செய்வதாலும் சமாதிரி குணங்களை யுடையவனும் ஸரவணுதிகளைச் செய்தவனுமான புருஷனான அறியவேண்டிய பரமம் ஆதம் ஐக்யத்தைச் சொல்லுகிறார். ஸந்த: = ஸாதுகளை, வேதத்தையே பரமாணமாகக் கொண்டவர்கள்.

⁵ திக = வழி; திக = உபதேசிப்பவர்கள், ஆசாரய உபதேசத்தினாலேயே பரமத்தை அறியவேண்டுமென்பது பொருள்

⁶ ஜலம் = அதன் காரியமான பிண்பரமமாண்டமும் அதில் அபிமானியான ஜீவனும். அதனால், ஸமஷ்டியும் வயஷ்டியுமான ஜீவன் சொல்லப்பட்டது இங்கே, ஆகாசம் என்பது அவயாகருதம் என்னும் காரணமும் அதன் அபிமானியாகிய ஈஸவரனும். 'ஆகாசமே ஜலம்' என்று வேதம் கூறுதலால் இரண்டிற்கும் அபேதம் கூறப்பட்டது

⁷ வேறுபடுத்தி உபாதுகளை விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது இரண்டிற்கும் அபேதம் எப்படி கூடுமென்று ஆசங்கித்துக் கூறுகிறார்கள்: = இரத்தியங்களும் அவைகளினாலே கரணிக்கக்கூடிய சப்தம்

னது அன்னம். ¹ பிராம்மணனுடைய பொருள் விஷம. ² பிராம்மணனே ஸராதத்ததுக்குக் காலம். ³ யக்ஷ! நீ தான் எவ்வாறு எண்ணுகிறாய்?' என்றார்.

யக்ஷன், 'தவமானது எந்த லக்ஷணமுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது? எது தமமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது சிறந்த பொறுமையென்று சொல்லப்படுகிறது? எது வெடகமென்று சொல்லப்படுகிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, ⁴ 'தன்னுடைய தர்மத்தில நிலைபெற்றிருத்தல தவமென்று சொல்லப்படுகிறது. மனத்தை அடக்குதல தமமென்று சொல்லப்படும். (ஸுகம துக்கமுதலிய) துவந்தவங்களைப் பொறுத்ததுகொண்டிருத்தல சிறந்த பொறுமையென்று சொல்லப்படும். அகார்யத்தினின்று திரும்புதல் ⁵ லஜ்ஜையென்று சொல்லப்படும்' எனறனர்.

யக்ஷன், 'அரசனே! எது ஞானமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது சமமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது சிறந்த

முதலிய விஷயங்களும்; அன்னம் = லயம் அடையும்படி செய்யத்தக்கன உபாதிகள் பொய்யானமையால் ரஜஜ்ஜுஸாபப்பம்போல லயமடையச் செய்வது எளிதிற செய்யத்தக்கது எனபது கருத்து

¹ 'பராமமணம்' எனபது மூலம். 'பராததநா' என்பது வேறு பாடம்; 'யாசித்தல' எனபது அதன்பொருள். பராததனை = ஆசை. அது விஷம், ஏனென்றால், அது ஜனனமரணத்துக்குக் காரணம். ஆகையால், ஆசையைவிட்டுக் குருவின உபதேசத்தினால் பரபஞ்சத்தை லயப்படுத்தி ஜீவஸவரூபத்திற்கும் பரமாதமஸவரூபத்திற்கும் அபேதத்தை ஸாக்ஷாதகாரம் செய்யவேண்டும் எனபது கருத்து

² பராமமணம் = பரமத்தை அறிந்தவன். ஸராததம் = ஸரத்தை யோடு கொடுப்பது; யோகயாகள கிடைக்கும்போதே தாமத்தைச் செய்ய வேண்டும், ஞானத்தைக் கமகவேண்டும் எனபது

³ இதுவரை ஸாதனங்களுடன் பிரமமவீததை சொல்லி முடிக்கப்பட்டது.

'யக்ஷன் வேறான ஞானஸாதனங்களையும் அவற்றின் லக்ஷணங்களையும் கேட்க விரும்பித் தமபிமார்களை எழுப்புதல் முதலிய பூணவரணைக் கொடுக்கவில்லை' என்று யுதிஷ்டிரா ஆலோசித்தது, அவனைக் கேட்கிறார்.

'இவ்வளவு வீடைகளால் உன கேள்விகளுக்கு ஸமாதானம் உண்டாயிற்று' எனபது கருத்து

⁴ ஞானத்துக்கு ஸாதனமான தவமுதலிய எட்டுக் குணங்களுக்கும் இரண்டு ஸலோகங்களால் லக்ஷணம் கூறுகிறார்

⁵ அகாரியத்தினின்று திரும்புதற்குக் காரணமான குணம்.

கருணை என்று சொல்லப்படுகிறது? எது ருஜுஸ்வபாவமென்று சொல்லப்படுகிறது' என்று வினவ, யுகிஷ்டிரர், 'உணமைப் பொருளை நன்கு அறிதல ஞானம். சித்தத்தில் மிக்க சாந்தி யுடைமை சமம். எல்லாருக்கும் ஸுகததை விரும்புதல் தயை. எங்கும் ஸமமான எண்ணம் ஆஜ்வம்' என்று கூறினர்.

யசூந், 'மனிதர்களால் வெல்லமுடியாத பகைவன் யார்? எது முடிவில்லாத வியாதி? எப்படியிருப்பவன் ஸாது என்று எண்ணப்படுகிறான்? எப்படியிருப்பவன் அஸாது என்று எண்ணப்படுகிறான்?' என்று வினவ, யுகிஷ்டிரர், 'கோபமானது எவ்விதத் தாலும் ஜயிக்கமுடியாத பகைவன். பேராசையானது முடிவில்லாத வியாதி. எல்லா பராணிகளிடமும் ஹிதமாயிருப்பவன் ஸாது. தயையற்றவன் அஸாதுவாக எண்ணப்படுகிறான்' ¹ என்று விடையளித்தாரா.

யசூந், 'வேந்தனே! எது மோஹமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது மானமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது ஆலஸ்யமென்று அறியத்தக்கது? எது சோகமென்று சொல்லப்படுகிறது?' என்று வினவ, யுகிஷ்டிரர், ² 'தர்மத்தை அறியாமை மோஹமென்று சொல்லப்படுகிறது. நான் என்னும் அகங்காரம் மானமென்று சொல்லப்படுகிறது. தர்மத்தைச் செய்யாமை ஆலஸ்யமென்று அறியத்தக்கது. அஜ்ஞானமானது சோகமென்று கூறப்படுகிறது' என்று சொன்னார்.

யசூந், 'ரிஷிகளால் எது உறுதியான நிலைமையென்று சொல்லப்படுகிறது? எது தைர்யமென்று கூறப்படுகிறது? எது சிறந்த ஸ்நாநமாகக் கூறப்படுகிறது? இவ்வுலகில் எது தானமென்று சொல்லப்படுகிறது?' என்று வினவ, யுகிஷ்டிரர், 'ஸ்வதர்மத்தில் நிலைத்திருத்தல் உறுதியான நிலைமையென்று கூறப்படுகிறது. பொறிகளை அடக்குதல் தையமென்று கூறப்படுகிறது. மனத்திலுள்ள அழுக்கைப் போக்குவது ஸ்நாநமென்று சொல்லப்படுகிறது. பிராணிகளை ரக்ஷிப்பது தானமென்று சொல்லப்படுகிறது' என்று கூறினார்.

¹ கரோதம் லோபம் கிராததயை இவைகளை விட்டு ஸாவபூதங்களுக்கும் ஹிதனயிருக்கவேண்டுமென பதது கருதது.

² மூன்று ஸ்லோகங்களால் மோஹமுதலியவற்றிற்கு லக்ஷணங்களைக் கூறுகிறார்.

யகூந், 'எந்த மனிதன் பண்பிதனாக அறியத்தக்கவன்? எவன் நாஸ்திகனென்று சொல்லப்படுகிறான்? எவன் மூலக்கன்' எது காமம் (=இச்சை) ஆகும்? எதுமதஸரமென்று எண்ணப்படுகிறது?' என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, 'தாமங்களை அறிந்தவன் பண்பிதனென்று அறியத்தக்கவன். ¹ நாஸ்திகன் மூலக்கனென்று சொல்லப்படுகிறான். பிறப்பிறப்புகளுக்கு காரணமானது காமமென்று கூறப்படுகிறது. மனக்கொதிப்பானது மதஸரமென்று எண்ணப்படபடுகிறது' என்று கூறினார்.

யகூந், 'எது அஹங்காரமென்று சொல்லப்படுகிறது' எது டமபமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது அபபடிப்பட்ட சிறந்த ² தெய்வமாகச் சொல்லப்படுகிறது? எது அபபடிப்பட்ட ³ பிசனஸவபாவமென்று கூறப்படுகிறது?' என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, 'பெரிதான அஹங்காரமானது அஹங்காரமென்று கூறப்படுகிறது. ⁴ தாமத்தைத் தான அனுஷ்டிப்பதாக எல்லாருக்கும் தெரிவித்தல் டமபமென்று சொல்லப்படுகிறது. தான பலமானது தெய்வமென்று சொல்லப்படுகிறது. அயலாரைத் தூஷிப்பது பிசனஸவபாவமாகும்' ⁵ என்று சொல்லினார்

யகூந், 'தாமமும் அததமும் காமமும் ஒன்றேயென்று விரோதமுள்ளவை. எப்பொழுதும் விரோதமுள்ள இவைகளுக்கு ஓரிடத்தில சோககை எவ்வண்ணமுண்டாகும்?' என்று வினவ, புதிஷ்டிரா, '⁶ எப்பொழுது ⁷ தாமமும் மனைவியும்

¹ பரலோகமில்லையென்று சொல்லுவவன் நாஸ்திகன், அவனே மூலக்கனென்றால், ஐந்துவகைகளுக்கு நான்கு விடைகளே கூறப்படடன.

² அதிருஷ்டம்

³ பிசனன் = கோள சொல்லுபிறவன், புறமகூறப்பவன்

⁴ 'தாமோதவஜோசசரய.' எனபது மூலம் தாமஞ் செய்தலைக் கொடிகட்டித்தெரிவிப்பது

⁵ அகங்காரம் டமபம் பிசனத்தன்மை ஆகிய இப்பறமைவிட்டு, தெய்வத்திற்கு அடங்கிக் •இடைத்ததைக்கொண்டு திருபதியடைந்து டமபமில்லாமல், பயனில் இஈசைபிலலாத தாமத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது

⁶ 'அததமும் காமமும் தாமத்துக்கு விரோதமாகையால் தாமம் அனுஷ்டிக்க முடியாதது அன்றே' என்று ஆசங்கித்துக் கூறுகிறார்.

⁷ தாமம் = அகனிஹோதரம் முதலியன. அந்தத் தாமம் ஸையாஸம் போல மனைவியோடு சோந்திருப்பதற்கு விரோதமாவதில்லை. மனைவி

நூநவருக்கொருவர் வசப்பட்டு நடப்பார்களோ அப்பொழுது தாமாதற்காமங்களை மூன்றுக்கும் சோககை உண்டாகிறது' என்பன.

யசுஷன், 'பரதாசுருவ சிறந்தவனே! அழிவில்லாத நம எந்த மனிதனால அடையப்படுகிறது?' இந்த வினாவை வினவுகின்ற எனக்கு விரைவில் விடையளிப்பாயாக' என்று வினவ, யுகிஷ்டிரா, ¹ 'பொருள் சிறிதுமில்லாதவனான யாசுசுபராமமணனைத் தானே கூப்பிட்டு, பிறகு இல்லையென்று எந்தமனிதன் சொல்லுகிறானோ அவன் ² அழிவில்லாத நரகத்தை அடைகிறான். எவன் வேதங்களுமும் தாமசாஸ்திரங்களிலும் பிராமமணர்களிடமும் சைவர்களிடமும் பிதருகாரியங்களிலும் பொய்யைச் சொல்லவே அவன் அழிவில்லாத நரகத்தை அடைவான். தன்மிருககுப்பொழுதிடே பேராசையினால் பிறருக்குக் கொடாமலும் தானும் அனுபவியாமலும் (யாசிப்பவனுக்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி,) பிறகு, இல்லை என்று எவன் சொல்லவே அவன் அழிவில்லாத நரகத்தை அடைவான்' ³ என்று விடைகூறினார்.

யசுஷன், 'அரசனே! பிராமமணயமானது குலத்தினாலேயா, ஒழுக்கத்தினாலேயா, வேதமோதுவதாலேயா, சாஸ்திரஜ்ஞானத்தினாலேயா எதனாலுண்டாகிறது? இதனை நன்றாக நிச்சயித்துச் சொல்வாயாக' என்று வினவ, யுகிஷ்டிரா, 'யசுஷனே! ஐயா! கேள். பிராமமணயத்தில குலமும் ⁴ வேதமோதலும்

தானுதிகளில் தடைசெய்யாமல் தாமவிரோதியாகாமலிருப்பாளானால் தாமம் அாததங்களை உண்டாக்கும். மனைவி விருமபியதைச் செய்வாள அதனால், தாமாதத் காமங்கள் சோககைபெறும் ஆகையால், கருணை ஸத்தன்க்கும் தாமத்தினவழியாக மோக்ஷத்தில் அதிகாரமுண்டென்பது சொல்லப்பட்டது

¹ அழிவில்லாத நரகத்துக்குக் காரணமான அஸுரத்தன்மையைக் கூறுகிறார்

² அழிவில்லாத நரகமாவது சிதம்பலமஸாரியாயிருந்ததல், அதாவது ஜனனமரணங்களில் இடைவிடாமல் உழுவவது

³ இங்கே விஷயத்தின் இழிவு தோன்ற ஒரு வினாவுக்கு மூன்று வகையாக விடைகூறப்பட்டது

⁴ ஸவாதயாயம் = வேதமோதுதல், வேதத்தில் மூலபாடத்தை ஒதுவது ஸருதம் = சாஸ்திரப்பயிற்சி; வேதத்தின் பொருளை அறிதல், வேதத்தை அதன் அாதத்தோடு தெரிந்துகொள்ளுதல் என்பது கருத்தி

சாஸ்திரப்பயிற்சியும் காரணமாகா; ஒழுகுகமே காரணம். ஸமசய மில்லை. ஆதலால், பிராமமணனால் ஒழுகுகமானது முயற்சியினால் பெரிதும் பாதுகாக்கத்தக்கது. ஒழுகுகம குன்றாத (பிராமமணன்) குறைவடையான். ஒழுகுகத்தினால் கெட்டுப்போனவன் கெட்டுப் போனவனே. படிக்கிறவர்கள், படிப்பிக்கிறவர்கள், இன்னும் மற்றுமுள்ள சாஸ்திரசிறதைசெய்பவர்கள் ஆகிய எல்லாரும், ¹ வயலன்முள்ளவர்களாக இருப்பார்களேயாகிலும், மூடாகளே. எவன் ² கிரியைகளைச் செய்கிறானோ அவன்தான் பண்டிதன். நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனம் செய்தவனாக இருந்தாலும் கெட்ட நடைபுள்ளவன் சூதரண்க்காட்டிலும் சீழ்ப்பட்டவனாக இருக்கிறான். அகனிலேஹாததிரத்தில பற்றுதலுள்ளவனாகவும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனாகவும் இருப்பவன் பிராமமணனாக எண்ணப்படுகிறான்' என்று கூறினார்.

யக்ஷன், 'இன்சொற்சொல்லுபவன் எதை அடைகிறான்? ஆலோசித்துக் கார்பததைச் செய்பவன் எதை அடைகிறான்? அநேகர்களை மிததிரர்களாகச் செய்துகொள்பவன் எதை அடைகிறான்? தாமததில் பற்றுதலுள்ளவன் எதை அடைகிறான்? சொல்வாயாக' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரா, 'இன்சொற் சொல்லுபவன் (எல்லாருக்கும்) அன்பனாகிறான். ஆலோசித்துக் கார்பததைச் செய்பவன் மிக்க ஜயத்தை அடைகிறான். அநேகர்களை மிததிரர்களாகச் செய்துகொள்பவன் ஸுகமாக வலிக்கிறான். தர்மத்தில் பற்றுதலுள்ளவன் நல்ல கதியை அடைகிறான்' என்றார்.

யக்ஷன், 'எவன் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறான்? எது ஆச்சர்யம்? எது வழி? எது தினமும் நடக்கிற நிகழ்ச்சி? இந்த நான்கு வினாக்களுக்கும் விடைகொடுப்பாயாக. மாண்டவர்களான உன்னுடைய பிராதாக்கள் உயிரோடு எழுந்திருப்பார்களா' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரார், ³ 'ஐந்தில் ஸஞ்சரிககிற யக்ஷனே! எந்த மனிதன் கடனில்லாதவனாகவும் தேசாந்தரப்பயாணமில்லாதவனாகவும் பகலில் ⁴ ஐந்தாவதுகாலத்திலோ ஆறாவதுகாலத்திலோ

¹ அதுவே பரமபரியோஜனமென அதிலேயே பற்றி நிறறல.

² கற்றபடி நடப்பவன்.

³ காமா, உபாஸதி, ஞானம் இந்த மூன்றுக்கும் நெருங்கியஸாதனம் வைராக்யமென்பதை நான்கு ஸலோகங்களால் கூறுகிறார்

⁴ ஒரு பகலை எட்டாகப் பகுத்து அதில் ஐந்தாவது காலத்திலோ ஆறாவது காலத்திலோ என்பது.

கீரையையாவது தன வீட்டில சமைத்துப் புஜிப்பதோ அவன்
கான ஸந்தோஷத்தை அடைகிறான். இவ்விலகில் ¹ நாள்தோறும்
பிராணிகள் யமனுடைய வாஸஸ்தானத்தைக்குறித்துச் சென்று
கொண்டே இருக்கின்றன. மிகுதி உள்ளவைகள் (தாங்கள்)
ஸ்திரமாந இருத்தலை விரும்புகின்றன. இதைக்காட்டிலும்
அதிகமான ஆசசரியம் வேறு எது இருக்கிறது ² யுக்தியானது நிர்
ணயமில்லாதது. ³ வேதங்களோ ஒன்றோடொன்று மாறுபட்
டவை. எந்த ரிஷியினுடைய மதத்தை பரமாணமாகக் கொள்
வோமோ அந்த ரிஷி ஒருவரல்லர். தர்மத்தின் உண்மையானது
மறைவான இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த வழியினால்
⁴ பெரியோர்கள் சென்றுகொண்டிருக்கிறார்களோ அதுதான்
நாம செல்லவேண்டிய வழி. ⁵ பூமியானது (சமையல் செய்யக்
கூடிய) பெரிய பாண்டம். ஆகாயம் (அதற்குத் தகுந்த) மூடி.
காலமானது, ஸ்தாவரஜங்கமங்களான எல்லா வஸ்துக்களையும்
(அதில் போட்டு) இரவுபகலாகிற விறகை வைத்து ஸூரியனாகிற
அகநியை மூட்டி மாதங்களும் ருதுக்களுமாகிற கரணங்களால் நன்
ருக்க கிளிற் பக்குவம் பண்ணுகிறதென்பதுதான், தினமும்
நடந்து வருகிற நிகழ்ச்சி ⁶ என்று கூறினார்.

யக்ஷன், 'சத்துருக்களைத் தவிர்த்துக்கொள்வீனே! உன்னை
என்னுடைய வினாக்கள் ⁷ உள்ளபடி விரித்து விடையளிக்கப்

¹ ஒவ்வொருநாளும் தேகம் அழிவுகள்தென்பதை நன்றாகநீனைத்து,
கிடைத்திருக்கிற ஸுகானுபவங்களையும் விட்டு மோக்ஷத்தை அடைவ
தற்கு விரைந்து முயலவேண்டுமென்பது

² வேதங்கள் மாறுபடுதலாவது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான
பொருளைச் சொல்லுவன என்பது அவற்றை விளங்கவுரைக்கும் ரிஷி
களும் அப்படிப்பட்டவர்களே அளவுபடாத தாமசாஸ்திரம் முதலிய
விததைகளில் சிரமப்படாமல் பஹுஜனஸம்மதமான மாககத்தையே
அனுஸரிக்வேண்டுமென்பது பொருள்.

³ 'மஹாஜந்' என்பது மூலம். பாகவதம் 6-ம் ஸ்கந்தம், 3-ம் அத
யாயம், 25-ம் ஸ்லோகத்தின் வ்யாக்யானத்தில், 'மஹாஜந்' எனலும்
பதத்துக்கு, 'மனு முதலானவர்கள்' என்று ஸ்ரீதரா பொருளசெய்
திருத்தல் காண்க

⁴ 'அஸமிந் மஹாமோஹமயே கடாஹே' என்பது வேறுபாடும்

⁵ மனைவி முதலியவர்கள் அனுபவிக்கப்பட்டாலும் நிலையுள்ளவா
ர்களல்லா என்று நினைத்து எல்லா விஷயங்களிலிருந்தும் வைராக்யத்
தையே அடையவேண்டுமென்பது.

⁶ 'யாப்யாதய்யூர்' என்பது வேறுபாடும்.

பட்டன. ¹ எவன புருஷன்? எவன எல்லாப்பொருளுமுள்ள வன்? இப்பொழுது விரித்துக் கூறுவாயாக' என்று வினவினான். யுதிஷ்டிரா, ² 'நலவினையினால் (உண்டாகிற) புகழ்ச்சொல பூமியினும் ஸவாககத்தினும் ³ பரவகிறது. அந்தச் சொல்லானது எது வரையில் இருக்கிறதோ அதுவரையில் ஒருவன் புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான் எந்த மனிதனுக்கு விருப்பு வெறுப்புகள் ஸுகதுக்கங்களை சென்றது வருவது ஆகிய இரட்டைகளை ஸமமாக இரூக்கின்றனவோ ⁴ அவனும் புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான். ⁵ எந்த மனிதன் எல்லா வஸ்துகளிடந்தினும் ஸமபுத்தியுள்ளவனும் ஆசையற்றவனும் சாந்தமான மனமுள்ளவனும் மிகத் தெளிவானவனும் எப்பொழுதும் பிரமமத்தைத் தியானிப்பவனுமாயிருக்கிறானோ அந்த மனிதனை எல்லாப்பொருளுமுள்ளவனென்று கூறப்படுகிறான்' என்றார்.

யக்ஷன், 'அரசனே! புருஷனும் எல்லாப்பொருளுமுள்ளவனும் உணவை விரித்துக் கூறப்பட்டனா. ஆகையால், நீ பராநாக்களுள் ⁶ எவ்வெருவனை விரும்புகிறாயா அவன் பிழைக்கடும்' என்றான். யுதிஷ்டிரா, 'எவன் சுறுத்த நிறமுள்ளவனும் சிவந்த கண்களுள்ளவனும் உபாந்து வளராத பெரிய ஆசாமரம்

¹ 'எவன் ஜீவித்திருப்பவன்? எவன் எல்லா விருப்பங்களையும் அடைந்தவன்?' என்பது.

² பயனில் பறநிலலாமலோ பறநுடனோ செய்யும் புணயகாமாவினால் உண்டாகும் புகழ் ஸவாககத்தினும் பூமியிலும் பரவகிறது அந்தக் கீர்த்தியுள்ளவரையில் அவன் ஜீவிக்கிறான் என்பது பொருள்

பிறகு, பூவவாஸனைக்கு ஒத்த காமாக்களைச் செய்கிறான் அவைகளில் நிஷ்காமனாக இருந்தால் படியில் ஏறுகிற முறையாக மோக்ஷத்தை அடைகிறான் ஸகாமனாக இருந்தால் இறங்குகிற முறையாக வாஸனாபாசத்தினால் மிகவும் மிகவும் கட்டப்படுகிறான் என்பது ஆராயத்தக்கது

³ 'ஸபருசுதி' என்பது மூலம் 'தொடுகிறது' என்பது சொற்பொருள்

⁴ பிரமஜ்ஞானியே எல்லாப்பொருளும் உள்ளவன் 'ஹுவெ ஹவ்யுயநீ நாரி' என்பது வேறுபாடம்.

⁵ இந்த ஸலோகம் வியாக்யான பாடத்திலில்லை.

⁶ யக்ஷன் புத்திரருடைய ஞானத்தைப் பரீக்ஷித்தது தாமத்தின் நிலைமையைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக, 'எவன் ஒருவன் பிழைக்கடும்' என்று கேட்கிறான்

போன்றவனும அகன்ற மாபுள்ளவனும நீண்ட கைகளையுடைய வனுமாக இருக்கிறேனே அந்த நகுலன் உயிரோடு எழுந்திருக்க வேண்டும்' என்று கூறினா.

யசூதன், 'இந்தப் பீமஸேனன் உனக்கு அன்பன். இந்த ஆர்ஜுனன் உங்களுக்குக் கதி. வேந்தனே! நீ யாது காரணத்தால் மாறாரந்தாயின மகனான நகுலன் பிழைப்பதை விருமபுகிராய்? எவனுக்குப் பதினாயிரமாயின்களுக்கு ஸமமான பலமிருக்கிறீதோ அப்படிப்பட்ட பீமஸேனனைவிட்டு யாதுகாரணத்தால் நகுலன் பிழைப்பதை விருமபுகிராய்? அப்படியே, மனிதர்கள் இந்நகப்பீமஸேனனை உனக்கு அன்பானக கூறுகின்றனர். அப்படி இருக்க, எந்த¹ ஸாமாத்தியம் காரணமாக மாறாரந்தாயின மகன் பிழைப்பதை விருமபுகிராய்? எவனுடைய தோள்வலி மையை எல்லாப் பாண்டவர்களும் அடுத்திருக்கிறார்களோ அந்த ஆர்ஜுனனைவிட்டு ஏன் நகுலன் பிழைப்பதை விருமபுகிராய்?' என்று வினவினன்.

புதிஷ்டிரா, 'தாமமே, கெடுக்கப்பட்டால் (மனிதனைக்) கொல்லுகிறது. தாமமே, பாதுகாக்கப்பட்டால் (மனிதனைப்) பாதுகாக்கிறது. ஆகையால், தாமத்தை நான் விடவில்லை. தாமம் கெடுக்கப்பட்டு எங்களைக் கொல்லவேண்டாம்.² வேற்றுமையில் லாமை ஸதயத்தைக்காட்டிலும் சிறந்த தாமமென்று எனனை எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், வேற்றுமையில்லாமையை நான் செய்யவிருமபுகிரேன். யசூ! நகுலன் பிழைக்கட்டும். மனிதர்கள் எனனை எப்பொழுதும் தாமசிலான அரசனென்று நினைக்கிறார்கள். ஸவதர்மத்திலிருந்து நான் சலிக்கமாட்டேன். யசூ! நகுலன் பிழைக்கட்டும். என்பிதாவுக்குக் குந்தியும் மாத்ரிபுமாகிய இருவரும் மனைவியர். இருவார்களும் புத்திரனுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்று என்னுடைய மதியானது நிச்சயிக்கிறது. எப்படி குந்தியோ அப்படியே மாதரி. அவ்விருவரும் எனக்கு வேற்றுமை இல்லை. இரண்டு தாயர்களுக்கும் ஸமமாயிருந்ததலை விருமபுகிரேன். யசூ! நகுலன் ஜீவிககட்டும்' என்று கூறினா.

¹ 'சுநஹாவம்' என்பது மூலம்; பெருமை அல்லது சிறப்பு; 'நகுலனிடமுள்ள ஸாமர்த்தியம்' என்பது பழையவுரை

² 'ஆநருஸமஸயம்' என்பது மூலம்; 'அவைஷ்டமயம்' என்பது பழையவுரை

யக்ஷன், 'பரதஸ்ரீஷ்டனே! உன்னால் அரத்தததையும
காமததையுமகாட்டிலும் பக்ஷபாதமில்லாமலிருத்தல சிறந்த
தென்று எண்ணப்பட்டதாலால், உன்னுடைய எல்லாத் தம்பி
மார்களும ஜீவிக்கட்டும்' எனறான¹.

முந்நூற்றுப்பதினந்தாவது அத்தியாயம்.

ஆ ர ணே ய ப ர் வ ம். (தோடீக்சீ)

(யக்ஷன் யதிஷ்டிரருக்குத் தான் தர்மதேவனென்பதைத் தெரிவித்து அவ
ரைச் சோதிப்பதற்காக அரணிமுதலியவற்றைத் தானே கொணர்
ந்ததாகக் கூறி அவருக்கு வரன்களைக் கொடுத்தது)

பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்கள் யக்ஷனுடைய வசனத்தினால்
எழுந்திருந்தார்கள். எல்லாருக்கும் பசியும் தாகமும் அந்த
க்ஷணத்தில விலகிவிட்டன. யுதிஷ்டிரா, 'ஞானத்தில ஒருகாலை
வைத்துக்கொண்டு நிற்பவனும் சதனுருக்களால் ஜயிக்கப்படாத
வனுமான உன்னை நான் கேட்கிறேன். நீ யாரா? நீ தேவனே.
நீ யக்ஷனாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. நீ வஸுககளுள் ஒரு
வனே? அல்லது, ருத்திராகளுள் ஒருவனே? அல்லது, தேவா
களுள் மிகச்சிறந்த வஜரபாணியான தேவராஜனே? லக்ஷம் சூரர்
களை எதிர்த்துப்போடிய வல்லமைபுள்ளவர்களான இந்த என
னுடைய ப்ராதாக்கள் எல்லாரும் எவனால் கீழே வீழ்த்தப்பட்டா
ர்களோ அப்படிப்பட்ட யுத்தவீரனை நான் காணவில்லை. ஸுக
மாகத் தூங்கி எழுந்தவாளுடைய இந்திரியங்கள் தெளிவாயிருப
பதைப்போல இவர்களுடைய இந்திரியங்கள் தெளிவாயிருப்ப
தைக காண்கிறேன். நீர் எங்களுடைய ஒப்பற்ற நண்பரோ?
அல்லது, எங்களுடைய பிதாவோ?' என்று வினவினார்.

யக்ஷன், 'ஐயா! நான் உன்னுடைய தகப்பனான தர்மதேவன்.
ஓமதுவான பராக்கிரமமுள்ளவனே! பரதர்களுள் சிறந்தவனே!

¹ இப்படி தாமதேவதை யுதிஷ்டிரருடைய ஞானத்தையும் அனுஷ்ட
ானத்தையும் பரீக்ஷிப்பதற்காக தூற்றிருப்பதற்கான்கு கேள்விகள் கேட்
டது யுதிஷ்டிரா அவற்றுக்கெல்லாம் தக்கபடி விடைகூறினார் அந்த
யுதிஷ்டிரா கூறிய விடைகளெல்லாம் வேதத்தையும் ஸயிருத்திகளையும்
ஆதாரமாகக் கொண்டவைகளாயிருத்தலால் அவருக்கு அவைகளிலுள்ள
சிறந்த பாண்டித்யம் நன்கு விளங்கும்

உன்னைப்பாக்கக்கருதி இங்கேவந்தேனென்று என்னை அறிந்து
கொள். புகழும் ஸத்யமும் பொறிகளினடக்கமும் தூயமைபும்
கபடமினமையும் அகாயத்தில வெட்கமும் சபலமில்லாமையும்
கொடையும் தவமும் பிரமமசர்யமும் எனனுடைய சரீரங்கள்.
அஹிமஸையைபும் ஸமதவததையும் சாந்தியையும் தவததையும்
சுததியையும் மதஸரமில்லாமையையும் எனக்கு வாயில்களாக
அறிந்துகொள். நீ எனக்கு பரியனான புதல்வனல்லையோ? பாககிய
விசேஷத்தால் ஆதமாவையறிய ஸாதனமான சமம், தமம்,
ஒழிவு, பொறுமை, மனவமைதி இந்த ஐந்திலும் பற்றுதலுள்ளவ
ரை இருக்கிறாய். முனசெய்த நலவினையினால்¹ ஆறு ஊர்மிகளும்
ஐயிக்கப்பட்டன. அவற்றுள், இளம்பிராயத்தில் வருகிற (பசி
தாகம்) இரண்டும் நடுவயதில்நோகிற (சோகமமோகம்) இரண்டும்
பரலோகத்தை அடையசெய்கின்ற (ஐரைமரணம்) இரண்டும்
ஒழிந்துவிட்டன. நான் தர்மராஜன். உனக்கு மங்களம். உன்
ஸவபாவத்தை அறியக்கருதி இங்குவந்தேன். உன்னுடைய
ஸமதவபுத்தியினால் ஸந்தோஷமடைகிறேன். குற்றமற்றவனே!
உனக்கு வரங்களைக் கொடுப்பேன். ராஜஸரேஷ்டனே! குற்றமற்ற
வனே! நான் உனக்கு வரங்களைக் கொடுப்பவரை இருத்தலால்
வரங்களைக் கேட்குகொள். எந்த மனிதர்கள் என்னுடைய பக
தர்களை அவாசனங்களுக்குக் கெட்ட கதி இல்லை' என்றான்.

புதிஷ்டிரா, 'பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! எவருடைய
அரணியானது மாலை கவரப்பட்டதோ அவருடைய அகனிகள்
லோபமடையாமலிருக்கவேண்டும். இது என்னுடைய முதல் வர
மாகுசு?' என்றார். தாமதேவன், 'குந்திரந்தன்! தோஷமில்லா
தவனே! அந்த பராமமணனுடைய இந்த அரணீஸம்புடமானது,
உன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை அறியுமவிரூப்பததால் மிருகவேஷம்
கொண்ட எனலை கவரப்பட்டது' என்றான். பகவானை தர்ம
தேவன், 'கொடுப்பேன்' எனறே உத்தரமளித்தது, 'தேவனுக்கொப
பானவனே! நீ வேறுவரத்தை வரிப்பாயாக. உனக்கு மங்களம்'
என்றும சொன்னான். புதிஷ்டிரார், 'பன்னிரண்டு வருஷங்கள் காட
டில் கழிந்தன. பதினமூன்றாவது வருஷம் வந்துவிட்டது. அந்தப்
பதினமூன்றாவது வருஷத்தில் வஸிக்கின்ற எங்களை மனிதர்கள்
ஒருகாலும் அறியாமலிருக்கவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்
டார். பகவானை தர்மதேவன், 'கொடுப்பேன்' எனறே உத்தர

¹ 'ஷடபதீ' என்பது மூலம்; 'ஷடோமிகள்' என்பது பழையவுரை.

மளித்தான; மீண்டும்¹ உண்மையான பராகரமமுள்ள யுதிஷ்டிரை த தேறுதலடையச்செய்தான. 'பாமத! நீங்கள்னைவரும் உங்களுடைய ரூபத்தீதாடுகூடவே இந்நபபூமியில் ஸஞ்சரித்தாலும் உங்களை மூவுலகத்தவருள்ளும் ஒருவனாவது அறியப்போகிறதில்லை. சூருவமசத்ததை தாங்குபவர்களே! நீங்கள் எனனுடைய அனுசுகரத்தினால் இந்தப் பதினமூன்றாவதுவருஷம் முழுவதும் வீராடநசரத்தில் மறைந்தும் ஒருவராலும் அறியப்படாமலும் ஸஞ்சரிப்பீர்கள். உங்களுள் எவ்வளவுக்கு மனத்தினால் எவ்வித எவ்வித உருவமண்ணப்படடிருக்கிறதோ அவ்வித அவ்வித உருவத்தை நீங்கள்னைவரும் இஷ்டப்படடி தரிப்பீர்கள். உன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை அறியவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் மிருகவேஷமபூண்ட என்னால் அபகரிக்கப்பட்ட ஆரணியுடன் கூடின² இதனைப்பிராமணனுக்குக் கொடுங்கள். அப்பனே! வேறுவரத்தை வரிப்பாயாக. உனக்கு இஷ்டமான வரத்தை நான் கொடுக்கக்கூடவேன். புருஷஸரேஷ்டனே! அப்படி வரனைக்கொடுக்கின்ற நான் உன்விஷயத்தில் (போதுமென்ற) திருப்தியை அடையவில்லை. புதரா! ஒப்பற்றதும் பெரிதுமான மூன்றாவது வரத்தைக்கேள். வேந்தனே! நீயும் விதூரணம் எனனுடைய அம்சத்தினால் உண்டானவர்களலீரோ?' என்று சொன்னான்

யுதிஷ்டிரா, 'சாஸுவதமானவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவருமான தேவரீர் என்னால் நேரில் பராக்கப்படலாம். தந்தையே! நீர் ஸந்தோஷமுள்ளவராக எந்தவரத்தைக் கொடுக்கிறீரோ அந்தவரத்தை நான் பெற்றுக்கொள்வேன். பிரபுவே! நான் எப்பொழுதும் லோபத்தையும் மோகத்தையும் கோபத்தையும் ஜயிக்கக்கூடவேன். தானத்திலும் தவத்திலும் ஸத்யத்திலும் என மனமானது எப்பொழுதும் பற்றுதலுள்ளதாயிருக்கவேண்டும்' என்று வேண்டினான். தாமதேவன, 'பாண்டவா! இயற்கையிலேயே இந்தக் குணங்களுள்ளவனாயிருக்கிறாய். நீ தாமஸவரூபியே. இன்னும் நீ சொன்னவண்ணம் உனக்கு எல்லாம் உண்டாகும்' என்று சொன்னான்.

உலகங்களைப் பாதுகாப்பவனான தாமபகவான இவ்வாறு சொல்லி மறைநதுவிட்டான். கம்பீர ஸ்வபாவமுள்ளவாசுனும் ஸுகமாக உறங்கினவாளும வீரர்களுமான பாண்டவாக்களை

¹ ஸத்யத்தையே பராகரமமாகவுடையவா எனினுமாம்.
² வேறு பாடம்.

வருமே ஓன்று சேர்ந்து ஆசாரம, ததையடைந்து களைதீர்ந்து தவசியான அந்த பராம்மணனுக்கு ஆரணிஸமபுடத்தைக கொடுத்தார்கள்.

(பாண்டவர்கள்) எழுந்ததும் பிதாவும புதரரும் சோந்ததும் புகழைப் பெருக்குவதும் பெரிதுமான இந்தக் கதையைப் படிக்கிறவன், ஜிதேந்திரியனும் தன்வசமுள்ளவனும் புத்திரர்களும் பௌதராகளுமுள்ளவனும் தூறு வருஷகாலம் ஆபுனைப்பெற்றவனும் ஆவான். இந்த நல்ல கதையை அறிகின்ற மனிதர்களுடைய மனமானது, எப்பொழுதும் அதர்மத்திலும் மித்ரபேதத்திலும் பிறப்பொருளைக் கவாவதிலும் பரதாரங்களைத் தொடுவதிலும் அற்பத்தனத்திலும் பற்றுதலுள்ளதாகாது" என்று சொன்னார். ¹

ஆ ர ணே ய ப ர் வ ம் மு ற் றி ற் று.

வ ன ப ர் வ ம் மு ற் றி ற் று.

¹ இங்கே நீலகண்ட வியாக்யானத்துடன் கூடிய பம்பாய்ப் பதிப்பில், மேலே ஓர் அத்யாயம் உள்ளது. அதிலுள்ள ஸ்லோகங்கள், கிருஷ்ண சாரியா பதிப்பு விராடபாவம் முதல் அத்யாயத்தில், 10 வது ஸ்லோக முதல் சில பாடபேதங்களுடன் காணப்படுகின்றன. அந்த அத்யாயத்தின் கடைசியில் பின்வரும் பலஸூத்தியும் இரதப் பாவத்திலடங்கிய முக்கிய கதைகளின் பெயர்களும் உள்ளன அவை வருமாறு :—

ப ல ஸ் ரு தி.

இரத ஆரணயபாவத்தை ஒருவன் கேட்டால் மஹா பாபங்களி விருந்து விடுபடுகிறான்; பொருளில்லாதவன் பொருளை அடைகிறான்; புத்ராகளுடனும் பௌதராகளுடனும் கூடினவனாகிறான்; ஸ்திரீயானாலும் புருஷனாலும் சுதமமாகவும் மனவடக்கத்துடனமிருந்து (இதனைக் கேட்டால்) எந்த எந்த இஷ்டத்தை வேண்டுகிறானோ அதை அதை அடைகிறானாக; ஸம்சயமில்லை. ஆரணயபாவத்தைக் கேட்டாலும் படித்தாலும் பிராம்மணர்களை ஆடைகளையும் பசுக்களையும் பொன்களையும், ரதனங்களையும் கொடுத்த நனகு பூஜித்துப் பாயஸ முதலியவற்றால் பூஜிப்பிக்கவேண்டும் பிராம்மணர்கள் திருபதியடைந்தால் பாண்டு குமாரர்களும் பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் ருதாரும் இரதிரனும் தேவக் கூட்டங்களும் பூதங்களும் முனிவர்களும் பெண்தெய்வங்களும் பிதருக்களின் கூட்டங்களும் திருபதியடைகிறார்கள். இதனைச் சொல்லுவது அறட்களாலும் அன்னங்களாலும் பொன்னொபரணங்களாலும் சக்திக்குத் தக்கபடி பூஜிக்கவேண்டும். படிப்பவனுக்கும் படிப்பிப்பவனுக்கும் கறக்க வெண்கலப்பாதிரமுள்ளதும் வெள்ளிகட்டிய குளம்புள்ளதும் பொன்

கட்டிய கொம்புள்ளதும் மறழும் ஆபரணங்களை அணிந்ததுமான கயிலைப் பசுவை முகயமாகக் கொடுக்கவேண்டும். பாண்டவாசுருடைய திருப்புகை காசு பிராமமணனுக்கு அன்னமளிக்கவேண்டும். ஆரணயகமென்னும் கதையைக் கேட்கும் நரோத்தமன் விரும்பின எல்லாவற்றையும் அடைந்த பின்பு ஸ்வாகக்கலோகததையும் அடைவான். இப்படி அரணயபாவத்தைக் கேட்டலின் மகிமைபும் தானத்தின் முறைபும் முறறுப்பெற்றன.

இந்தப்பர்வத்திலடங்கியவை.

பாண்டவர்கள் வனததுக்குப் புறப்பட்டது ; நகரமாந்தா உடனசென்றது ; நகரமாந்தாபேச்சும் அவர்களைத் திருப்பியனுப்பியதும் ; பிராமமணாகள உடனசென்றது ; யுதிஷ்டிராகவலை, செளனகாபேச்சு ; தெளமயா உபதேசித்த ஸ்தோதரம் ; ஆதிதய அஷ்டோததர சதநாமங்கள் , விதூரா அஸ்திரை புரத்தை விட்டுப்போனது ; விதூரா திரும்பிவந்தது ; திருதராஷ்டிரான வருந்தியது ; திருதராஷ்டிரானிடம் வியாலா வரவு , ஸுரபிகும இரதிரணுகும் ஸம்வாதம் ; அர்ஜுனன் பேச்சு , பீமஸேனன் பேச்சு ; யுதிஷ்டிரருக்கு வியாஸதாசனம் ; அர்ஜுனன் சென்றது , லோகபாலாகள வரவு ; வித்யாலாபம் ; சஸ்திரபராபதி ; கிராதயுத்தம் ; இரதிரலோகமனம் ; நளோபாகயானம் ; சூதாம விதையை அறிந்தது ; நாரதா வரவு , புலஸதியதீரத்தயாதரை ; லோமசா வரவு ; அவருடன் தீரத்தயாதரை சென்றது ; அகஸ்தியா பிரபாவம் ; விந்தியமலையினகதை ; வாதாயியை அழித்தது ; கடலை வறறச செய்தது ; காலேயவதம் ; ஸகரபுதரா அழிவு ; கங்காவதாரம் ; நிர்யஸருகோபாக்யானம் , வருஷணிகளும் பாஞ்சாலாகளும் வந்தது ; பலராமரின பேச்சு ; வாஸுதேவரின பேச்சு ; பரசராமா சரித்தம் ; ஸுகன்யோபாக்யானம் ; சேனகபோதோபாக்யானம் ; அஷ்டாவசரோபாக்யானம் , கந்தமாதனபரவேசம் ; உதபாதம் ; கதோதகசன் தூக்கிச்சென்றது ; ஜடாஸுரவதம் ; ஆஷ்டிஷேனூஸரமத்தில் வாலம் , அனுமானைப் பீமன் ஸந்தித்தது ; ஸௌகந்திகமலா கொணாரத்தது ; யக்ஷபுத்தம் ; சூபேரனை ஸந்தித்தது ; நிவாதகவசுவதம் ; அர்ஜுனன் வரவு , சஸ்திரங்கண்டது , அஜகரத்தின் கதை , காமயகததுக்கு வருதல் ; வாஸுதேவரும் ஸதயபாமைபும் வருதல் ; நாரதா வரவு ; மாககண்டேயா வரவு ; மாக்கண்டேயஸமாஸ்யை நடைபெறுதல் ; பிராமமண மகிமை ; துந்தமாறோபாக்யானம் ; ஸரஸ்வதிக்கு ம தாக்க்யருகமும் ஸம்வாதம் , மனுசரித்தம் ; மண்டுக்கோபாக்யானம் ; பதிவரதோபாக்யானம் , தாம வயாதோபாக்யானம் ; மதுகைடபோபாக்யானம் , திரௌபதீ ஸதயபாமா ஸமவாதம் ; கோஷ்யாதரையும் துரியோதனன் செயலும் ; மாரிககல்வாணனை ; இரதிரதபுமனோபாக்யானம் ; ஆங்கிரலோபாக்யானமும் ஸ்கந்த ஜனனமும் , துரியோதனன் வேள்வி ; வியாஸதாசனம் ; மிருகஸ்வதன தாசனம் ; வீரஹிதரௌணிகம் ; தரௌபதீஹரணம் ; தூர்வாஸ உபாக்யானம் ; ராமோபாக்யானம் ; ஸாவிதரி உபாக்யானம் ; சூண்டலாஹரணம் ; அரண் ஸமபந்தமான யக்ஷபரர்ஷன்கள .